

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ĐÓ TRÔI DÂY

PIERCE
BROWN

LÊ ĐÌNH CHÍ dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

LỜI CẢM ƠN

Nếu viết sách là công việc của cái đầu và trái tim, thì tôi xin gửi lời cảm ơn tới Aaron Phillips, Hannah Bowman và Mike Braff, những người đã đánh bóng cái đầu của tôi bằng sự thông thái và những lời khuyên của họ.

Xin gửi lời cảm ơn tới bố mẹ tôi, em gái tôi, tới bạn bè, tới gia đình Phillips, những người đã canh giữ trái tim tôi bằng tình yêu trước sau như nhất.

Và xin gửi lời cảm ơn tới các độc giả. Các bạn sẽ cực kỳ thích cuốn sách này.

Đáng lẽ tôi đã được sống trong hòa bình. Nhưng kẻ thù lại mang tới cho tôi chiến tranh.

Tôi quan sát một nghìn hai trăm người con trai và con gái mạnh mẽ nhất của bọn chúng. Lắng nghe gã Hoàng Kim tàn bạo phát biểu giữa những cột trụ cẩm thạch. Lắng nghe con quái vật đã thổi bùng lên ngọn lửa đang gặm nhấm trái tim tôi.

“Con người *không* được sinh ra bình đẳng,” hắn tuyên bố. Cao ráo, uy quyền, một con đại bàng trong lột người. “Những kẻ yếu đuối đã lừa dối các bạn. Bọn chúng nói ai hiền lành sẽ được kế thừa Trái Đất. Rằng kẻ mạnh cần che chở cho kẻ yếu. Đó là Lời Dối Trá Cao Cả Của Nền Dân Chủ. Là căn bệnh ung thư đầu độc nhân loại.”

Đôi mắt hắn sắc lạnh nhìn xoáy vào các học viên đang tập hợp. “Các bạn và tôi là những Hoàng Kim. Chúng ta là điểm cuối cùng của chuỗi tiến hóa. Chúng ta đứng trên đồng xương thịt của loài người, dẫn dắt các Màu kém cỏi hơn. Các bạn đã kế thừa di sản này,” hắn ngừng lại, quan sát những khuôn mặt trong đám đông. “Nhưng nó không phải được cho không.

“Quyền lực cần phải được giành lấy. Của cải phải được chiếm đoạt. Quyền cai trị, sự chi phối, đế chế phải được đổi bằng máu. Những đứa trẻ không một vết sẹo như các bạn không xứng đáng có bất kỳ điều gì hết. Các bạn chưa biết đến đau đớn. Các bạn không biết tổ tiên của mình đã phải hy sinh những gì để đưa các bạn tới đỉnh cao này. Nhưng sớm thôi, các bạn sẽ được biết. Sớm thôi, chúng tôi sẽ dạy cho các bạn vì sao Hoàng Kim thống trị loài người. Và tôi xin hứa, trong số các bạn, chỉ những ai thích hợp với quyền lực mới được sống sót.”

Nhưng tôi không phải một Hoàng Kim. Tôi là một Đỏ. Hắn nghĩ những người như tôi yếu ớt. Hắn nghĩ tôi khờ dại, nhu nhược, chưa đủ tư cách làm người. Tôi không lớn lên trong cung điện. Tôi không cưỡi ngựa băng qua đồng cỏ hay thưởng thức các món ăn nấu từ lưỡi chim ruồi. Tôi được rèn giữa dưới đáy sâu của thế giới khắc nghiệt này. Được hận thù mài sắc. Được tình yêu ban cho sức mạnh.

Hắn đã nhầm.

Sẽ không một ai trong số chúng sống sót.

PHẦN MỘT

NÔ LỆ

Có một loài hoa mọc trên Sao Hỏa. Màu đỏ, gan góc và thích hợp với đất của chúng tôi. Nó được gọi là hồng tú cầu. Nghĩa là “bông hoa máu”.

CHIM LẶN

Điều đầu tiên bạn cần biết về tôi, tôi là con trai của bố tôi. Và khi chúng tìm tới ông, tôi đã làm theo những gì ông yêu cầu. Tôi đã không khóc. Không khóc khi Hiệp Hội phát sóng vụ bắt giữ. Không khóc khi đám Hoàng Kim xử ông. Không khóc khi bọn Xám treo cổ ông. Mẹ đã đánh tôi vì điều đó. Anh Kieran đáng lẽ phải là người ngoan cường. Anh ấy là anh, còn tôi là em. Đáng ra tôi phải khóc. Thay vì thế, Kieran lại la toáng lên như một đứa con gái khi Eo Bé Bông cài một bông hồng tú cầu vào chiếc ủng bảo hộ bên trái của bố tôi rồi chạy trở lại bên bố cô bé. Em gái Leanna của tôi khẽ than khóc bên cạnh tôi. Tôi chỉ quan sát và nghĩ thật tiếc vì bố đã chết trong tư thế nhảy múa nhưng lại không có đôi giày nhảy của mình.

Trên Sao Hỏa trọng lực không lớn lắm. Vì thế người ta cần kéo chân tội nhân xuống để làm gãy cổ. Chúng bắt những người thân yêu của tội nhân làm việc đó.

Tôi ngửi thấy mùi nồng nặc của chính mình bên trong bộ Đồ Hâm Lò. Bộ đồ làm bằng một thứ chất dẻo nano và nóng bức đúng như cái tên của nó. Bộ đồ bó kín lấy tôi từ chân lên đầu. Không gì lọt vào. Không gì thoát ra. Đặc biệt, hơi nóng lại càng không. Phần tồi tệ nhất là bạn không thể lau những giọt mồ hôi đang chảy xuống mắt. Thứ mồ hôi chết bầm đáng nguyên rủa làm tôi xót như kim châm khi chảy từ dải buộc đầu xuống đọng lại thành vũng dưới chân. Đó là chưa kể đến mùi khai nồng nặc khi ta tiểu tiện. Một việc mà ta làm suốt. Ta phải dùng ống hút để uống khá nhiều nước. Tôi đoán là có thể gắn một cái ống thông dẫn nước tiểu. Còn chúng tôi chọn mùi khai.

Đám thợ khoan cùng đội với tôi đang bàn tán về một chuyện tầm phào nào đó qua bộ đàm trong tai tôi, còn tôi đang ngồi trên đỉnh chiếc Khoan Móng Vuốt. Tôi chỉ có một mình trong đường hầm sâu hoắm này, trên cổ máy có hình dạng như một bàn tay kim loại khổng lồ đang thọc ngón móc và đục khoét lòng đất. Tôi điều khiển những ngón tay làm tan chảy đá từ ghế điều khiển trên đỉnh cổ máy khoan, ở đúng chỗ lẽ ra là khớp khuỷu tay. Ngồi trên đó, các ngón tay tôi lồng khít vào găng điều khiển vận hành vô số mũi khoan như những chiếc xúc tu ở dưới chỗ tôi ngồi chừng chín mười mét. Để trở thành một Chim Lặn, người ta nói các ngón tay của bạn cần cử động nhanh như những lưỡi lửa. Ngón tay tôi còn nhanh hơn thế.

Dù những giọng nói đang vang lên bên tai, tôi chỉ có một mình trong đường hầm sâu hút. Sự tồn tại của tôi thể hiện qua những rung động, tiếng vọng hơi thở của chính tôi, cùng cái nóng đặc quánh và ngọt ngọt tới mức tôi có cảm giác như mình đang bị bọc kín trong một tấm mền nặng trĩch làm bằng nước tiểu nóng giã.

Một dòng sông mồ hôi nữa tràn qua dải buộc ngăn mồ hôi trên trán và chui vào hai mắt tôi, thiêu đốt cho tới khi cả hai đều đỏ khè hệt như mái tóc rối bù trên đầu tôi. Hồi trước tôi có thói quen giơ tay lên cổ gạt mồ hôi, nhưng cũng chỉ để cào một cách vô ích lên tấm che mặt của bộ Đồ Hầm Lò. Bây giờ tôi vẫn muốn làm thế. Ngay cả khi đã được ba năm, cảm giác ngứa ngáy và cay xót do mồ hôi gây ra vẫn là một nỗi khổ ải mới toanh.

Vách đường hầm nằm quanh cái ghế của tôi chìm trong một màu vàng lưu huỳnh tỏa ra từ quầng sáng hình vòng xuyên. Quầng sáng trở nên yếu dần khi tôi ngược mắt nhìn lên lòng giếng hẹp thẳng đứng tôi đã đào hôm nay. Phía trên, đồng vị helium-3 quý giá tỏa sáng lờ mờ như bạc nóng chảy, nhưng tôi đang nhìn vào bóng tối, tìm kiếm những con rắn hổ lục sống dưới hang sâu đang cuộn mình trườn đi trong bóng tối tìm kiếm hơi nóng từ mũi khoan của tôi. Chúng cũng sẽ luồn cả vào trong bộ đồ bảo hộ, cắn qua lớp vỏ và sau đó sẽ tìm cách chui sâu vào chỗ ấm nhất chúng tìm thấy, thường là bụng, để đẻ trứng ở đó. Trước đây tôi đã từng bị cắn. Tôi vẫn mơ về con quái vật ấy - đen ngòm, hệt như một vệt dầu đặc quánh. Chúng có thể to bằng bắp đùi và dài bằng ba người lớn, nhưng những con non mới khiến

chúng tôi sợ hãi. Chúng không biết cách tiết chế nọc độc của mình. Giống như tôi, tổ tiên chúng tới từ Trái Đất, sau đó Sao Hỏa và những đường hầm sâu thăm thẳm đã biến đổi chúng.

Cảm giác khi ở trong những đường hầm sâu hút này thật kỳ quái. Cô độc. Bên cạnh tiếng gầm rú của máy khoan, tôi nghe thấy giọng nói của các bạn mình, tất cả đều lớn tuổi hơn. Nhưng tôi không thể nhìn thấy họ trong bóng tối, ở khoảng cách nửa dặm phía trên. Họ khoan ở tít trên cao, gần miệng đường hầm tôi đã đào, leo xuống mang theo móc và dây nhằm treo mình lơ lửng dọc theo vách đường hầm để tới các mạch helium-3 nhỏ. Họ khoan bằng những mũi khoan dài hàng mét, khoét đi lớp vỏ đất đá. Công việc vẫn cần một mức độ khéo léo điên cuồng của chân tay, nhưng tôi là người cầm trịch trong đội. Tôi là Chim Lặn. Danh xưng đó đòi hỏi một phẩm chất nhất định - và tôi là Chim Lặn trẻ nhất người ta còn nhớ được.

Tôi đã làm việc tại hầm mỏ được ba năm. Người ta bắt đầu làm việc từ năm mười ba tuổi. Đủ lớn để giao cấu, đủ lớn để làm việc. Ít nhất thì đó cũng là những gì chú Narol đã nói. Có điều cho đến tận sáu tháng trước tôi vẫn chưa kết hôn, nên tôi không biết vì sao ông lại nói vậy.

Em nhảy múa trong tâm trí tôi khi tôi nhìn vào màn hình điều khiển và di chuyển các ngón tay của Khoan Móng Vuốt quanh một mạch mới. *Eo*. Đôi khi tôi nghĩ thật khó có thể gọi em bằng tên nào ngoài cái tên chúng tôi vẫn hay gọi em khi còn bé.

Eo Bé Bông - một cô bé tí xiu ẩn dưới một mái tóc đỏ rực. Đỏ như thứ đá xung quanh tôi, không hẳn là một màu đỏ thực sự mà ngả màu đỏ nâu gỉ sắt. Đỏ như nhà của chúng tôi, như Sao Hỏa. Em cũng mười sáu tuổi. Và có thể em cũng giống tôi - xuất thân từ một cộng đồng Đỏ của những người thợ hầm mỏ, một cộng đồng của các bài hát, điệu nhảy và đất đá - nhưng em có thể được làm từ không khí, từ thứ tinh không đã gắn kết các vì sao thành một cấu trúc. Nói vậy không có nghĩa là tôi đã từng thấy sao. Không một người Đỏ nào ở các cộng đồng khai mỏ được thấy các vì sao.

Eo Bé Bông. Họ muốn gả cô bé đi khi em bước sang tuổi mười bốn, như tất cả các cô gái trong cộng đồng. Nhưng em đã giảm khẩu phần ăn của mình để chờ tôi đủ mười sáu tuổi, tuổi kết hôn đối với nam giới, trước khi

đeo sợi dây đó vào quanh ngón tay mình. Em nói em biết chúng tôi sẽ cười nhau từ khi chúng tôi còn bé xíu. Tôi thì không.

“*Dừng. Dừng. Dừng!*” chú Narol gắt lên qua kênh liên lạc. “*Darrow, dừng ngay, nhóc!*” Các ngón tay tôi bất động, ông đang ở trên kia cùng những người khác, quan sát tôi vận hành máy qua thiết bị giám sát.

“Có chuyện gì à?” tôi hỏi, vẻ khó chịu. Tôi không thích bị cắt ngang.

“*Có chuyện gì à, nhóc Chim Lặn hỏi đấy.*” ông già Barlow cười khẩy.

“*Có túi khí, chuyện thế đấy,*” Narol gắt gỏng. Ông là đội trưởng của hơn hai trăm thành viên trong đội chúng tôi. “*Dừng lại. Gọi một đội Máy Quét tới xem xét hiện trạng trước khi cháu cho tất cả chúng ta nổ tung xuống địa ngục.*”

“Cái túi khí đó ư? Chỉ là một túi nhỏ xíu thôi mà,” tôi nói. “Như một cái bọt khí thì đúng hơn. Cháu có thể xử lý được.”

“*Mới một năm ngồi máy khoan mà cậu ta đã nghĩ mình biết phân biệt đầu với móng rồi cơ đấy! Nhóc con ngớ ngẩn tội nghiệp,*” ông già Barlow để thêm một cách cộc lốc. “*Hãy nhớ lời các lãnh đạo Hoàng Kim của chúng ta. Kiên nhẫn và phục tùng, nhóc. Kiên nhẫn là phần quý nhất của lòng dũng cảm. Và phục tùng là phần quý nhất của nhân tính. Hãy lắng nghe những người lớn tuổi hơn cậu.*”

Tôi đảo mắt trước câu nói nực cười. Nếu người lớn tuổi có thể làm được những việc tôi làm, thì có lẽ nghe lời họ cũng xứng đáng. Nhưng họ chậm chạp, cả tay chân lẫn đầu óc. Đôi khi tôi có cảm giác họ muốn tôi cũng chỉ nên giống họ, nhất là chú tôi.

“Cháu đang đào xuống một mạch,” tôi nói. “Nếu chú nghĩ có một túi khí, cháu có thể nhảy xuống tự mình kiểm tra. Dễ thôi mà. Chẳng cần phải băn khoăn đâu.”

Họ sẽ thuyết giảng là cần thận trọng. Cứ như thể thận trọng đã từng giúp được họ. Đã nhiều năm nay chúng tôi chưa giành được Vòng Nguyệt Quế nào.

“*Muốn biến Eo thành một bà góa hả?*” Barlow phá lên cười, giọng vỡ ra giữa những tiếng nhiễu loạn xạ. “*Tôi thấy thế cũng được. Con bé xinh xắn*

thế cơ mà. Cứ khoan vào cái túi khí đó đi và để lại con bé cho tôi. Dù béo và già thật đấy, nhưng máy khoan của tôi vẫn còn khoan lỗ tốt.”

Một tràng cười của hai trăm thợ khoan bên trên đồng thanh vang lên. Các khớp ngón tay của tôi trở nên trắng bệch khi tôi siết chặt lấy cần điều khiển.

“Nghe chú Narol đi, Darrow. Tốt hơn cậu nên quay trở lên cho tới khi chúng ta có kết quả kiểm tra,” anh trai tôi Kieran nói thêm. Anh ấy hơn tôi ba tuổi. Nên anh ấy nghĩ rằng mình là một người khôn ngoan, là người hiểu biết hơn. Anh ấy chỉ biết có thận trọng. *“Vẫn còn chán thời gian.”*

“Thời gian? Khi gió, sẽ mất đến hàng giờ,” tôi gắt lên. Tất cả bọn họ đều chống lại tôi trong việc này. Tất cả bọn họ đều sai, đều chậm chạp và không hiểu rằng Vòng Nguyệt Quế chỉ còn cách một bước tiến táo bạo. Hơn thế, họ nghi ngờ tôi. *“Chú là đồ nhát gan, Narol.”*

Đầu dây bên kia lặng thinh.

Gọi một người là kẻ nhát gan không phải là cách hay để có được sự hợp tác của họ. Đáng lẽ tôi không nên nói vậy.

“Theo con bố nên tự mình kiểm tra,” Loran, em họ tôi, con trai chú Narol, gân cổ lên phản đối. *“Không làm thế thì đám Gamma coi như chẳng khác gì Hoàng Kim - họ sẽ giành Vòng Nguyệt Quế lần thứ, ờ, một trăm.”*

Vòng Nguyệt Quế. Hai mươi bốn nhà trong cộng đồng khai mỏ dưới lòng đất tại Lykos, một Vòng Nguyệt Quế mỗi quý. Nó đồng nghĩa với thức ăn thừa mứa. Nó đồng nghĩa với nhiều thuốc hơn để hút. Chăn bông nhập từ Trái Đất. Thứ rượu tối màu hổ phách được đóng dấu chất lượng của Hiệp Hội. Nó đồng nghĩa với chiến thắng. Nhà Gamma đã giành được nó từ khi người ta bắt đầu biết nhớ. Vì thế, với những nhà kém cỏi còn lại như chúng tôi, tất cả là vấn đề Định Mức, chỉ vừa đủ để qua ngày. Eo nói Vòng Nguyệt Quế là củ cà rốt Hiệp Hội mang ra nhử, luôn nằm xa khỏi tầm với của chúng tôi, dù chỉ một chút. Vừa đủ để chúng tôi biết mình thực sự thấp kém đến mức nào và bất lực đến đâu trong việc thay đổi nó. Về danh nghĩa chúng tôi là những người tiên phong khai phá. Eo gọi chúng tôi là nô lệ. Tôi chỉ nghĩ rằng chúng tôi chưa bao giờ thực sự nỗ lực hết mình. Chưa bao giờ chấp nhận mạo hiểm thật lớn chỉ vì những người lớn tuổi.

“Loran, im miệng đi, đừng nói về Vòng Nguyệt Quế nữa. Đụng phải túi khí thì chúng ta sẽ lờ hết tất cả Vòng Nguyệt Quế chết tiệt vì đã sang thế giới bên kia đấy, nhóc,” chú Narol gầm gừ.

Ông đang lú lờ lại. Tôi gần như có thể ngửi thấy mùi rượu qua bộ đàm. Ông muốn gọi một đội dò khí tới để khỏi phải chịu trách nhiệm. Hoặc ông đang sợ. Ông già say khướt này từ lúc chào đời đã thường trực trong nỗi sợ đến muốn vãi ra quần. Sợ cái gì cơ? Chủ nhân của chúng tôi, những Hoàng Kim? Hay đám tôi đòi của họ, bọn Xám? Ai biết được? Rất ít người. Ai bận tâm? Còn ít hơn nữa. Kỳ thực, chỉ có một người từng quan tâm tới chú tôi, và người đó đã chết khi chú tôi kéo chân ông xuống.

Chú tôi là một người bạc nhược. Ông thận trọng và rượu chè quá độ, một cái bóng mờ nhạt của bố tôi. Những cái chớp mắt của ông thật dài và nặng nề, như thế mỗi lần phải mở mắt ra để nhìn lại thế giới thật khổ sở đối với ông. Tôi không tin tưởng ông khi ở bên dưới khu hầm mỏ này, hay ở bất cứ nơi nào khác. Nhưng mẹ bảo tôi phải lắng nghe lời ông; bà nhắc tôi phải tôn trọng những người lớn tuổi. Dù tôi đã lập gia đình, dù tôi đã là Chim Lặn của gia tộc, bà vẫn sẽ nói “những vết bóng vẫn chưa thành chai sạn”. Tôi sẽ nghe lời, cho dù điều đó khiến tôi phát điên chẳng kém gì cảm giác ngứa ran do mồ hôi trên khuôn mặt mình.

“Được thôi,” tôi lẩm bẩm.

Tôi khép các ngón tay máy khoan lại và đợi trong khi chú tôi gọi nó lên từ vị trí an toàn ở căn phòng nằm tít trên đường hầm sâu hút. Việc này sẽ phải mất hàng giờ. Tôi nhắm tít. Còn tám tiếng nữa thì tiếng còi vang lên. Để đánh bại nhà Gamma, tôi buộc phải duy trì nhịp độ 156,5 kilo mỗi giờ. Sẽ mất hai tiếng rưỡi để đội Máy Quét xuống tới đây và làm phần việc của họ, đó là nhanh nhất. Vậy là tôi cần phải bơm ra 227,6 kilo mỗi giờ sau đó. Không thể. Nhưng nếu tôi tiếp tục khoan xuống và lờ tịt chuyện quét kiểm tra chán ngắt kia, chiến thắng sẽ là của chúng tôi.

Tôi tự hỏi liệu chú Narol và Barlow có biết chúng tôi đã ở gần chiến thắng đến mức nào hay không. Có lẽ là có. Có lẽ chỉ đơn giản họ không nghĩ có thứ gì đó đáng để mạo hiểm. Có lẽ họ nghĩ rằng sự can thiệp của thần thánh sẽ cướp mất cơ hội của chúng tôi. Nhà Gamma giành được

Vòng Nguyệt Quế. Đó là cách mọi thứ diễn ra và sẽ mãi diễn ra. Nhà Lambda chúng tôi chỉ cố xoay xử qua ngày với số lương thực và những an ủi còm cõi của mình. Không vươn lên. Không rớt xuống. Không gì đáng để mạo hiểm thay đổi trật tự. Bởi tôi đã nghiệm ra điều đó ở cuối một sợi dây thừng.

Không có gì đáng để mạo hiểm với cái chết. Áp vào ngực mình, tôi cảm thấy chiếc nhẫn cưới kết bằng lụa và tóc đang đu đưa ở đầu sợi dây đeo quanh cổ và nghĩ tới những đẽ xương sườn của Eo.

Tháng này tôi sẽ thấy nhiều đẽ xương sườn mảnh mai hơn qua làn da của Eo. Eo sẽ lén tới các gia đình Gamma hỏi xin đồ ăn thừa. Tôi sẽ làm như thể tôi không biết gì. Nhưng chúng tôi sẽ vẫn đói. Tôi ăn quá nhiều vì tôi mười sáu tuổi và vẫn đang cao lên; Eo nói dối rằng em chưa bao giờ cảm thấy thực sự thèm ăn. Một số phụ nữ bán thân cho đám Hộp Thiếc (nói một cách chính xác thì là đám Xám), đám lính tại doanh trại Hiệp Hội ở cộng đồng khai mỏ bé nhỏ của chúng tôi, để đổi lấy thức ăn hay chút đồ dùng xa xỉ. Eo sẽ không bán thân để nuôi tôi. Liệu có không? Nhưng rồi tôi nghĩ về điều đó. Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì để kiếm cái ăn cho Eo...

Tôi nhìn xuống qua rìa máy khoan của mình. Để xuống tới đáy cái hố tôi đã đào còn một quãng sâu thăm thẳm. Không gì ngoài đá nóng chảy và những mũi khoan đang rít lên. Nhưng trước khi kịp biết mình đang làm gì, tôi đã tháo đai an toàn, máy quét cầm trên tay và nhảy xuống, bắt đầu cú lao dài trăm mét về phía các ngón tay của máy khoan. Tôi đạp chân xuống dần giữa vách tường dựng đứng của giếng khoan và thành cổ máy khoan đang rung rung để làm chậm cú lao của mình lại. Tôi chú ý để chắc chắn rằng mình sẽ không đáp xuống gần một ổ rắn hổ lục hàm mở khi thò một cánh tay ra để đu người lên bánh răng ngay phía trên các ngón tay của máy khoan. Mười ngón tay khoan sáng đỏ lên vì nóng. Không khí sáng mờ và biến dạng. Tôi cảm thấy hơi nóng phả lên mặt, chích vào mắt, làm dội lên từng cơn đau nhức từ dưới bụng và hạ bộ. Những mũi khoan đó sẽ làm ta chảy tan nếu ta không cẩn thận. Mà tôi thì không cẩn thận. Tôi chỉ nhanh nhẹn thôi.

Tôi từ từ hạ mình, thả chân xuống trước, chen vào giữa các ngón tay khoan để có thể chĩa máy quét đủ gần túi khí nhằm tiến hành đo. Cái nóng thật không thể chịu nổi. Đây là một sai lầm. Những giọng nói hét lên gọi tôi qua bộ đàm. Sém chút nữa là tôi chạm phải một trong các mũi khoan khi cuối cùng cũng hạ mình xuống đủ gần với túi khí. Máy quét nhấp nháy trên bàn tay tôi trong lúc đo. Bộ đồ bảo hộ của tôi sủi bọt, và tôi ngửi thấy mùi gì đó ngọt ngào, khen khét, như mùi xi rô cháy. Với một Chim Lặn, đó là mùi cái chết.

KHU CƯ TRÚ

Bộ đồ bảo hộ của tôi không chịu nổi sức nóng dưới này. Lớp ngoài cùng đã gần tan chảy. Chẳng mấy chốc nữa, lớp thứ hai cũng sẽ chảy theo. Rồi máy quét nhấp nháy màu trắng bạc và tôi có được thứ tôi tới đây để tìm. Tôi đã gần như không nhận ra. Quay cuồng và hoảng hốt, tôi nâng mình lên rời xa khỏi các mũi khoan. Bám từng tay một, tôi đu người lên, vội vã thoát khỏi cái nóng kinh hoàng. Rồi có thứ gì đó bị mắc lại. Bàn chân tôi kẹt ngay dưới một bánh răng gần một mũi khoan. Tôi hít không khí vào trong cơn hoảng hốt bất ngờ. Nỗi kinh hoàng trào lên trong tôi. Tôi thấy gót ủng của mình tan chảy. Lớp thứ nhất bong xuống. Lớp thứ hai sủi bọt. Sau đó sẽ đến lượt da thịt của tôi.

Tôi gượng hít một hơi thật dài và nuốt những tiếng la hét đang dâng lên trong cổ họng. Tôi nhớ tới Lưỡi Hái. Tôi lôi Lưỡi Hái ở bao đựng sau lưng ra. Đó là một con dao lưỡi cong tàn nhẫn dài bằng chân tôi, được chuyên dùng để chặt rời đốt tiết trùng những phần bị mắc kẹt trong máy móc, giống như bàn chân tôi lúc này. Phần lớn mọi người đều phát hoảng khi bị mắc kẹt, vì thế Lưỡi Hái là một vũ khí tàn bạo hình bán nguyệt được dành riêng cho những bàn tay vụng về sử dụng. Ngay cả lúc chìm trong kinh hoàng, hai bàn tay tôi vẫn không vụng về. Tôi dùng Lưỡi Hái lia ba nhát, cắt đi lớp vật liệu nhựa nano thay vì da thịt. Đến lần đưa dao thứ ba, tôi cúi xuống và gỡ chân mình thoát ra. Trong lúc làm vậy, các khớp xương đốt ngón tay của tôi cọ vào rìa một mũi khoan. Một cơn đau như cắt lan khắp bàn tay. Tôi ngửi thấy mùi da thịt cháy nứt, nhưng tôi tiếp tục leo lên và rời đi, thoát xa khỏi cái nóng địa ngục, trở lại chỗ ngồi và cười phá lên không ngừng. Tôi muốn khóc thét lên.

Chú tôi đã đúng. Tôi đã sai. Nhưng quý bắt tôi đi nếu tôi để cho ông biết điều ấy.

“Ngu ngốc,” là lời nhận xét tử tế nhất của ông.

“Đồ điên! Đồ điên mắc dịch!” Loran hú lên.

“Khí ở mức tối thiểu,” tôi nói. “Khoan xuống đi chú.”

Sợi tời giật giật gọi tôi khi tiếng còi vọng xuống. Tôi chống tay đẩy mình chui ra khỏi máy khoan, để nó lại dưới đường hầm sâu hút cho ca đêm, rồi đưa bàn tay moi rã rời quấn lấy sợi dây mà những người khác thả xuống giếng khoan sâu cả ki lô mét để giúp tôi trôi lên. Bất chấp vết bong rộp buốt ở mu bàn tay, tôi vẫn trườn người lên theo đường dây cho tới khi ra khỏi giếng khoan. Kieran, Loran và tôi tới gia nhập cùng những người khác ở chỗ Thang Trọng Lực gần nhất. Những bóng đèn vàng thông xuống từ trên trần đong đưa như những con nhện.

Ba trăm người thuộc nhà của tôi và nhà Gamma đều đã bám các ngón chân vào dưới lớp song kim loại khi chúng tôi tới chỗ cái Thang Trọng Lực hình chữ nhật. Tôi tránh xa chú mình - ông đang nổi điên nên rất dễ phi nhổ vào mặt tôi - và nhận được vài chục cú vỗ vào lưng vì màn trình diễn liều lĩnh vừa rồi. Những người trẻ như tôi nghĩ chúng tôi đã giành được Vòng Nguyệt Quế. Họ biết lượng helium-3 thô tôi khai thác được trong tháng; nó cao hơn của nhà Gamma. Những người lớn tuổi chỉ hăm hừ và nói chúng tôi là lũ ngốc. Tôi giấu bàn tay của mình đi và sục các ngón chân bám xuống.

Trọng lực thay đổi và chúng tôi bắn vọt lên trên. Một tay ma mới bên nhà Gamma chưa có đủ bụi của một tuần làm việc kết dưới các móng tay quên luôn ngón chân bầu xuống dưới song kim loại. Thành thử cậu ta bị treo lơ lửng giữa không trung trong lúc cái thang lao vút lên sáu ki lô mét theo chiều thẳng đứng. Tai ai nấy ù lên.

“Ở đây có một gã Gamma thôi tha nổi lênh phênh này,” Barlow phá lên cười nói với những người nhà Lambda.

Dù có vẻ nhỏ mọn, nhưng việc chứng kiến một tay nhà Gamma làm hỏng chuyện luôn là điều thú vị. Bọn họ có nhiều thức ăn hơn, nhiều thuốc hút hơn, có mọi thứ nhiều hơn vì Vòng Nguyệt Quế. Chúng tôi dần trở nên

căm ghét họ. Nhưng mặt khác, chúng tôi cũng buộc phải căm ghét. Tôi tự hỏi giờ họ có căm ghét chúng tôi không.

Thế là đủ rồi. Tôi túm lấy làn vải nhựa nano bám bụi đỏ quạch của bộ Đồ Hầm Lò cậu nhóc kia đang mặc và kéo cậu ta xuống. Nhóc. Thật khôi hài. Cậu ta chỉ kém tôi chưa đầy ba tuổi.

Cậu ta mệt rã rời, nhưng khi nhìn thấy màu đỏ máu của bộ Đồ Hầm Lò tôi đang mặc, cậu ta cứng người lại, lẩn tránh ánh mắt của tôi, và trở thành người duy nhất trông thấy vết bóng trên bàn tay tôi. Tôi nháy mắt với cậu ta và tôi nghĩ cậu nhóc đang bình ra trong bộ đồ của mình. Tất cả chúng tôi thỉnh thoảng đều có lúc như thế. Tôi nhớ lại lúc tôi gặp Chim Lặn đầu tiên trong đời. Tôi đã nghĩ ông ta là một vị thần.

Giờ ông ta đã chết.

Phía trên đỉnh, tại trạm nghỉ, một cái hang xám xịt khổng lồ bằng bê tông và kim loại, chúng tôi cởi nửa trên bộ đồ bảo hộ ra và tắm đấm mình trong thứ không khí trong lành, mát lạnh của một thế giới tách xa khỏi những mũi khoan nóng chảy. Tất cả mồ hôi và mùi hôi hám của chúng tôi gộp lại và nhanh chóng biến nơi này thành một bãi lầy. Đèn báo nhấp nháy phía xa, cảnh báo chúng tôi tránh xa khỏi những đường Tàu Ngang từ tính chạy từ phía bên kia trạm nghỉ.

Chúng tôi không đi lẫn vào với đám người nhà Gamma trong lúc đi tới Tàu Ngang thành một hàng tập tễnh những bộ đồ bảo hộ bám bụi đỏ quạch. Một nửa mang những chữ “L” của nhà Lambda, một nửa với hình những cây gậy nhà Gamma sơn màu đỏ sậm trên lưng. Hai Trưởng Nhà mặc đồ màu đỏ tím. Hai Chim Lặn mặc đồ đỏ máu.

Một toán Hộp Thiếc đứng quan sát trong khi chúng tôi nặng nhọc lê bước trên sàn bê tông đã mòn. Những bộ Cường Giáp Xám của chúng trông đơn giản và cũ rích, cũng bẩn thỉu chẳng kém gì mái tóc chúng. Thứ giáp này có thể chặn được một lưỡi dao thường, có thể cả một lưỡi dao ion, còn một lưỡi Dao Xung hay Kiếm Lưỡi Mềm sẽ đâm xuyên qua nó như qua một tờ giấy. Song chúng tôi chỉ thấy những thứ vũ khí đó ở trên Màn Hình Nổi Ba Chiều. Bọn Xám thậm chí còn chẳng buồn phô diễn sức

mạnh. Dùi cui của chúng đeo lủng lảng bên hông. Chúng biết chúng không cần dùng tới những món đồ ấy.

Tuân phục là thứ phẩm hạnh cao nhất.

Tay đại úy Xám, Dan Xấu Xí, một gã khốn béo nhầy, ném một hòn cuội về phía tôi. Dù nước da hắc đã sạm đen vì tiếp xúc với Mặt Trời, mái tóc hắc vẫn xám như tất cả những kẻ khác thuộc về Màu của hắc. Mái tóc lưa thưa rồi bết rử xuống trên hai mắt hắc - hai cục nước đá được lặn vào tro. Phù hiệu cho Màu của hắc, một biểu tượng hình khối màu xám trông giống số bốn với mấy vạch kẻ bên cạnh, được ghi lên mỗi bên bàn tay và cổ tay. Tàn nhẫn và lạnh lẽo, như tất cả những gã Xám.

Tôi nghe nói người ta đã điều Dan Xấu Xí về từ mặt trận Âu - Á, cho dù nơi đó là chỗ nào đi nữa, sau khi hắc bị cụt tay và bọn chúng không muốn mua cho hắc một cánh tay mới. Bây giờ hắc có một cánh tay thay thế kiểu cũ. Hắc cảm thấy bất an về nó, vì thế tôi cố tình để hắc thấy tôi liếc nhìn cánh tay này.

“Ta thấy chú mày có một ngày rất hào hứng, cưng ạ.” Giọng hắc cũng nặng nề và cũ kĩ như mớ không khí bên trong bộ Đồ Hầm Lò của tôi. “Giờ chú mày đã là một người hùng can đảm rồi phải không nào, Darrow? Ta luôn nghĩ rồi chú mày sẽ là một người hùng can đảm.”

“Ông mới là người hùng,” tôi vừa nói vừa hất hàm về phía cánh tay giả của hắc.

“Và chú mày nghĩ mình khôn ranh phải không nào?”

“Chỉ là một Đồ thôi.”

Hắc nháy mắt với tôi. “Hãy gửi lời chào của ta tới con chim bé bỏng của chú mày. Một quả chín muối để thưởng thức.” Hắc liếm liếm môi. “Thậm chí cả với một gã đã vô dụng.”

“Chưa bao giờ thấy con chim nào.” Ngoại trừ trên MHN^[1].

“Chẳng phải đáng tiếc sao,” hắc cười khẩy. “Đợi đã, chú mày đi đâu thế?” hắc hỏi khi tôi quay đi. “Cúi đầu chào các bề trên của chú mày một cái sẽ chẳng phí công đâu, chú mày không thấy thế sao?” Hắc cười hèn hèn với đám đồng bọn. Mặc kệ lời giễu cợt của hắc, tôi quay người lại cúi

chào thật thấp. Chú tôi trông thấy hành động này bèn quay nhìn đi chỗ khác đầy vẻ kinh tởm.

Chúng tôi bỏ bọn Xám lại sau lưng. Tôi chẳng ngại cúi chào, nhưng nhiều khả năng tôi sẽ cắt cổ Dan Xấu Xí nếu lúc nào đó có cơ hội. Cũng giống như nói tôi sẽ làm một chuyến tới Sao Kim trên Tàu Tên Lửa nếu lúc nào đó tôi có hứng với chuyện này.

“Này, Dago. Dago!” Loran gọi Chim Lặn của nhà Gamma. Hắn ta là một huyền thoại; tất cả các Chim Lặn khác chỉ là một tia sáng lóe lên rồi vụt tắt. Tôi có thể giỏi hơn hắn ta. “Anh đã moi lên được gì vậy?”

Dago, một miếng da cũ nhợt nhạt với nụ cười tự mãn dán lên làm khuôn mặt, châm một điếu thuốc dài và phả ra một đám khói.

“Không biết,” hắn ta dài giọng lè nhè.

“Thôi nào!”

“Không quan tâm. Số lượng thô chẳng bao giờ quan trọng, Lambda.”

“Chẳng quan trọng cái con khi! Hắn đã moi lên được bao nhiêu trong tuần ấy nhỉ?” Loran hỏi khi chúng tôi chen nhau lên tàu. Tất cả mọi người đều đang châm thuốc và lấy rượu ra uống. Song ai cũng lắng nghe chăm chú.

“Chín nghìn tám trăm hai mươi một kilo,” một tay Gamma huỳnh hoang. Nghe tới đây, tôi tựa người ra sau và mỉm cười; tôi nghe thấy tiếng reo hân hoan của các thành viên Lambda trẻ. Những người lớn tuổi không phản ứng. Tôi mãi băn khoăn tự hỏi Eo sẽ làm gì với số đường kiếm được của tháng này. Trước đây chúng tôi chưa bao giờ giành được đường, chỉ kiếm nổi qua cờ bạc. Và hoa quả nữa. Tôi nghe nói Vòng Nguyệt Quế đem đến cho ta hoa quả. Rất có thể Eo sẽ mang tất cả cho những đứa bé đang đói chỉ để chứng minh với Hiệp Hội rằng em không cần phần thưởng của họ. Còn tôi? Tôi sẽ ăn hoa quả và chơi trò chính trị với một cái bụng no nê. Nhưng vợ tôi rất đam mê các lý tưởng, còn tôi chẳng có mối đam mê nào khác ngoài em.

“Vẫn chưa thắng được,” Dago lè nhè trong khi đoàn tàu bắt đầu chạy đi. “Darrow vẫn còn là một con cún, nhưng đủ khôn để biết điều đó. Phải không nào, Darrow?”

“Cún hay không thì tôi cũng đã đánh bại cái mộng lờm chờm của anh.”

“Mày chắc thế chứ?”

“Chắc muốn chết được.” Tôi nháy mắt và gửi một cái hôn gió cho hắn ta. “Vòng Nguyệt Quế là của chúng tôi. Lần này hãy bảo các em gái anh tới khu cư trú của tôi để lấy đường nhé.” Các bạn tôi cười phá lên và đập mặt nạ che mặt của bộ đồ bảo hộ lên đùi.

Dago nhìn tôi. Sau một lát, hắn ta rít một hơi thuốc thật dài. Đèn thuốc sáng lên và cháy rất nhanh. “Đây là mày,” anh ta nói với tôi. Chỉ sau nửa phút, đèn thuốc chỉ còn lại vỏ.

Sau khi ra khỏi Tàu Ngang, tôi cùng những người khác trong đội chen chúc chui dồn vào Buồng Xả. Nơi này lạnh lẽo, ẩm mốc, và có mùi đúng như bản chất của nó: một khu nhà kim loại chật chội, nơi hàng nghìn người trút bỏ những bộ Đồ Hầm Lò ra sau hàng tiếng đồng hồ tiểu tiện và vã mồ hôi trong đó để xả mình dưới các vòi thổi khí.

Tôi gỡ bộ đồ của mình ra như bóc vỏ, đội một cái chụp tóc lên đầu, rồi trần truồng bước vào đứng ở đường ống trong suốt gần nhất. Có tới hàng chục đường ống như vậy lắp thành hàng trong Buồng Xả. Ở đây không có những điệu nhảy, không có những cú nhào lộn huênh hoang; người bạn thân duy nhất ở đây là sự mệt mỏi kiệt quệ cùng tiếng các bàn tay vỗ nhẹ lên đùi, tạo thành một nhịp điệu ăn ý với âm thanh ù ù và tiếng xịt của những chiếc vòi thổi.

Cánh cửa mở vào đường ống của tôi xì xì đóng lại phía sau, làm lặng đi các điệu nhạc. Một tiếng rừ rừ quen thuộc vọng lại từ mô tơ, kéo theo một luồng chuyển động mạnh trong không gian và lực hút cộng hưởng khi không khí trộn đầy các phân tử chất diệt khuẩn rít lên phụt xuống từ phía trên cổ máy và quất mạnh lên người tôi để tẩy đi lớp da chết và cuốn xuống đường thải dưới đáy ống. Quá trình này rất đau.

Sau đó, tôi chia tay Loran và Kieran khi hai người họ tới Khu Sinh Hoạt Chung để uống rượu và nhảy tại các tửu quán trước khi vũ điệu mừng Vòng Nguyệt Quế chính thức bắt đầu. Đám Họp Thiếc sẽ phân phát khẩu phần lương thực và thông báo trao Vòng Nguyệt Quế vào lúc nửa đêm.

Trước và sau thời điểm đó, những người làm ca ngày chúng tôi sẽ nhảy tưng bừng.

Các truyền thuyết nói rằng thần Mars là cha đẻ của nước mắt, kẻ thù của những vũ điệu và đàn luyt. Về phần thứ nhất, tôi đồng ý. Nhưng chúng tôi, những người sống tại khu di dân Lykos, một trong những khu di dân đầu tiên dưới bề mặt Sao Hỏa, là cộng đồng của những điệu nhảy, những bài hát và gia đình. Chúng tôi nhổ vào truyền thuyết ấy và tạo nên quyền con người của riêng mình. Đó là sự chống đối duy nhất của chúng tôi với Hiệp Hội đang thống trị. Nó đem đến cho chúng tôi một chút tự tôn. Bọn họ chẳng bận tâm đến chuyện chúng tôi nhảy hay hát, chừng nào chúng tôi ngoan ngoãn đào. Chừng nào chúng tôi tiếp tục chuẩn bị hành tinh sẵn sàng cho bọn họ. Dẫu vậy, để nhắc chúng tôi nhớ địa vị của mình, bọn họ chọn ra một bài hát và một điệu nhảy có thể bị trừng phạt bằng án tử hình.

Bố tôi đã nhảy điệu đó trước khi trút hơi thở cuối cùng. Tôi mới được thấy nó một lần, và cũng chỉ nghe bài hát đó một lần. Tôi đã không hiểu ý nghĩa của nó khi còn nhỏ, một bài hát về những thung lũng xa xôi, mù sương, những người yêu nhau đã mất, và Thần Chết sẽ dẫn dắt chúng ta tới ngôi nhà vô hình. Tôi còn bé và rất tò mò khi người phụ nữ hát bài đó lúc con trai bà bị treo cổ vì ăn cắp lương thực. Cậu ta hẳn đã có thể trở thành một chàng trai cao lớn, song chẳng bao giờ có đủ thức ăn để bọc thịt quanh xương mình. Mẹ cậu ta chết ngay sau đó. Người dân Lykos đã làm Lễ Tiễn Biệt dành cho họ - một màn dùng nắm tay đấm ngực thật bi ai, dần dần lặng xuống, cho tới khi các nắm tay, cũng như trái tim người phụ nữ kia, không còn vang lên tiếng đập nữa, và tất cả giải tán.

Âm thanh ấy đã ám ảnh tôi suốt đêm đó. Tôi khóc một mình trong căn bếp nhỏ xíu nhà mình, tự hỏi tại sao lại khóc vì họ mà không hề khóc vì bố mình. Trong lúc nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, tôi nghe thấy một tiếng động khe khẽ trên cánh cửa nhà mình. Khi mở cửa, tôi nhìn thấy một nụ hồng tú cầu nhỏ nằm trên nền đất đỏ, không có một bóng người, chỉ có dấu chân nhỏ nhắn của Eo trên đất. Đó là lần thứ hai em mang hoa tới sau cái chết.

Vì các bài hát và vũ điệu đã nằm sâu trong máu của chúng tôi, nên tôi cho rằng cũng chẳng lạ khi chính vì cả hai điều ấy mà tôi nhận ra mình yêu

Eo. Không phải Eo Bé Bông. Không phải Eo của ngày xưa. Mà Eo của hiện tại. Em nói em yêu tôi trước cả khi bọn họ treo cổ bố tôi. Nhưng mãi đến khi, trong một tửu quán mù mịt khói, khi mái tóc đỏ quạch của em tung bay, đôi bàn chân em nhảy theo điệu đàn dây và hông đung đưa theo nhịp trống, trái tim tôi đã lỡ mất mấy nhịp đập. Không phải do những động tác nhào lộn hay xoay vòng của em. Không hề có những trò điên rồ huênh hoang thường thấy trong các điệu nhảy của giới thanh niên. Những điệu nhảy của em là một thứ chuyển động duyên dáng, kiêu hãnh. Không có tôi, em không muốn ăn gì. Không có em, tôi không thể sống.

Có thể em sẽ chọc tôi vì đã nói vậy, nhưng em đúng là tinh thần của cộng đồng chúng tôi. Cuộc sống đã đối xử với chúng tôi thật nghiệt ngã. Chúng tôi phải hy sinh vì lợi ích của những kẻ chúng tôi không hề quen biết. Chúng tôi phải đào khoét để chuẩn bị Sao Hỏa sẵn sàng cho người khác. Việc này đã biến vài kẻ trong chúng tôi thành những người có tính khí tệ hại. Song lòng nhân hậu của Eo, tiếng cười của em, ý chí quật cường của em, là những gì tốt đẹp nhất có thể sản sinh từ ngôi nhà như nơi chúng tôi đang sống.

Tôi tới tìm em trong khu cư trú nhánh mà gia đình tôi đang sống, chỉ cách Khu Sinh Hoạt Chung nửa dặm đường hầm. Khu này là một trong số hai mươi tư khu cư trú nằm quanh Khu Sinh Hoạt Chung. Nó là những căn nhà xúm xít lại như một tổ ong được khoét vào vách tường của các khu mỏ cũ. Đá và đất là trần, là nền, là nhà của chúng tôi. Nhà là một gia đình lớn. Eo lớn lên cách nơi ở của tôi chỉ một tầm đá ném. Bố em giống như người bố đã mất của tôi.

Một hệ thống dây điện chằng chịt quấn lấy nhau chạy dọc theo trần hang như một rừng dây leo đen và đỏ. Các bóng đèn được treo dọc xuống từ khu rừng đó, nhẹ nhàng đung đưa trong khi không khí từ hệ thống cấp oxy trung tâm của Khu Sinh Hoạt Chung di chuyển tuần hoàn. Ở trung tâm của khu cư trú lung lảng một Màn Hình Nổi khổng lồ. Đó là một cái hộp hình lập phương có hình ảnh ở mỗi mặt. Nhiều điểm ảnh đã chết đen, và hình ảnh mờ nhạt, mơ hồ, nhưng nó không bao giờ ngừng phát, không bao giờ bị

tắt đi. Nó tưới ngập thứ ánh sáng nhợt nhạt lên khóm nhà của chúng tôi. Phát đi những đoạn phim từ Hiệp Hội.

Nơi ở của gia đình tôi được khoét vào đá cách tầng nền thấp nhất của khu cư trú một trăm mét. Một lối đi dốc dẫn từ đó xuống nền đất, dù ròng rọc và dây cáp cũng có thể đưa người lên tới những chỗ cao nhất của khu cư trú. Chỉ những người già hay tàn tật dùng những thứ đó. Mà chúng tôi có rất ít thành viên thuộc hai loại này.

Nơi ở của chúng tôi chỉ có ít phòng. Mãi đến tận gần đây Eo và tôi mới có được một phòng của riêng mình. Kieran và gia đình anh có hai phòng, mẹ và em gái tôi chung nhau phòng còn lại.

Tất cả các thành viên nhà Lambda tại Lykos đều sống tại khu cư trú của chúng tôi. Người của các nhà Omega và Upsilon, láng giềng của chúng tôi, chỉ ở cách xa một phút theo đường hầm lớn về hai phía. Tất cả chúng tôi đều có liên hệ với nhau. Ngoại trừ nhà Gamma. Họ sống tại Khu Sinh Hoạt Chung, phía trên các tửu quán, xưởng sửa chữa, hiệu tư lự và những khu chợ. Đám Hộp Thiếc sống trong một pháo đài tọa lạc ở trên cao hơn nữa, gần hơn với bề mặt trợ trụ của thế giới khắc nghiệt chúng tôi sống. Đó là nơi tọa lạc của các bến cảng dùng để tiếp tế lương thực từ Trái Đất tới cho chúng tôi, những người tiên phong bơ vơ tại đây.

Màn Hình Nổi phía trên đầu tôi đang chiếu những hình ảnh về các cuộc chiến tranh của nhân loại, kế tiếp là tiếng nhạc âm vang khi những hình ảnh đặc thẳng khái hoàn của Hiệp Hội vút qua. Biểu trưng của Hiệp Hội, một kim tự tháp vàng với ba vạch song song gắn vào ba mặt, một vòng tròn bao quanh tất cả, được khắc chìm vào màn hình. Giọng nói của Octavia au Lune, Hội Chủ già nua của Hiệp Hội, thuật lại cuộc chiến mà con người phải đối diện trong quá trình định cư trên các hành tinh và Mặt Trăng của Hệ Mặt Trời.

“Từ thuở bình minh của loài người, bản trường ca với tư cách một loài của chúng ta đã là một câu chuyện về chiến tranh bộ lạc. Đó là một cuộc chiến đầy thử thách, hy sinh, một cuộc tranh đấu đầy táo bạo để thách thức những giới hạn của tự nhiên. Giờ đây, nhờ bốn phận và sự phục tùng, chúng ta đoàn kết, nhưng cuộc tranh đấu của chúng ta không hề khác. Hỡi

những người con trai và con gái của mọi Màu, chúng ta lại được cày nhờ phải hy sinh một lần nữa. Vào thời khắc đẹp đẽ nhất này của mình, chúng ta rải những hạt giống tốt nhất có được tới các vì sao. Ở nơi nào chúng ta sẽ thành công đầu tiên? Sao Kim? Sao Thủy? Sao Hỏa? Hay trên các vệ tinh của Sao Mộc, Sao Hải Vương?”

Giọng nói trở nên trang trọng trong lúc khuôn mặt không tuổi với sắc màu vương giả của bà ta chăm chăm nhìn xuống từ Màn Hình Nổi. Hai bàn tay bà ta tỏa sáng với biểu tượng của Hoàng Kim gắn trên mu - một chấm đen ở tâm một vòng tròn có cánh - những cái cánh vàng hần trên hai bên cẳng tay. Chỉ có một khiếm khuyết duy nhất làm xấu đi khuôn mặt Hoàng Kim của Octavia - một vết sẹo dài hình lưỡi liềm chạy dọc gò má phải. Bà ta có vẻ đẹp của một con chim săn mồi tàn ác.

“Các bạn Đỏ, những người tiên phong can đảm của Sao Hỏa - những người mạnh mẽ nhất của giống loài - hy sinh cho tiến bộ, hy sinh để mở đường cho tương lai. Cuộc đời của các bạn, dòng máu của các bạn là khoản ứng trước cho sự bất tử của loài người khi chúng ta vượt ra ngoài Trái Đất và Mặt Trăng. Các bạn tới nơi chúng tôi không thể tới. Các bạn chịu khổ sở để những người khác không phải chịu.

“Tôi gửi lời chào các bạn. Tôi yêu quý các bạn. Thứ helium-3 các bạn khai thác là nguồn sống của quá trình hình thành đất sống. Không bao lâu nữa, hành tinh Đỏ sẽ có không khí hít thở được, có đất đai phù hợp cho sự sống. Và rất nhanh thôi, khi Sao Hỏa có thể ở được, khi các bạn, những người tiên phong can đảm, đã chuẩn bị sẵn sàng hành tinh Đỏ cho chúng tôi, các Màu yếu mềm hơn, chúng tôi sẽ tới gia nhập cùng các bạn, và các bạn sẽ được tôn vinh dưới vòm trời với sự trân trọng lớn nhất mà sức lao động của các bạn đã tạo nên. Mồ hôi và máu của các bạn đã khởi nguồn cho việc tạo nên đất sống!

“Hỡi những người tiên phong can đảm, hãy luôn nhớ rằng phục tùng là phẩm hạnh cao nhất. Trên tất cả, phục tùng, tôn trọng, hy sinh, thứ bậc...”

Tôi không thấy ai trong bếp, nhưng có tiếng Eo trong phòng ngủ.

“Đứng yên!” em ra lệnh vọng qua cánh cửa. “Trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không được nhìn vào phòng này.”

“Được thôi.” Tôi dừng lại.

Em bước ra một phút sau đó, bối rối và đỏ bừng. Mái tóc em phủ đầy bụi và sợi tơ. Tôi lùa bàn tay qua mái tóc rối bù. Em vừa ở Khu Ươm Tơ về, đó là nơi người ta thu hoạch Lụa Sinh Học.

“Em đã không vào Buồng Xả,” tôi mỉm cười nói.

“Không có thời gian. Em phải rời khỏi Khu Ươm Tơ để lấy một thứ.”

“Em đã lấy được thứ gì vậy?”

Em mỉm cười ngọt ngào. “Anh cười em đâu phải vì em nói với anh mọi chuyện, nhớ đấy. Và đừng đi vào trong phòng đó.”

Tôi lao về phía cánh cửa. Em chặn tôi lại, rồi kéo dải băng ngăn mồ hôi tụt xuống che mắt tôi. Trán em tựa vào ngực tôi. Tôi bật cười, gỡ dải băng ra, nắm lấy vai em và đẩy em lùi lại vừa đủ để tôi nhìn vào mắt em.

“Nếu không thì sao?” tôi nhướn mày lên hỏi.

Em chỉ mỉm cười với tôi và nghiêng đầu lên. Tôi quay lưng lại cánh cửa kim loại. Tôi có thể không chớp mắt lao xuống hố khoan nóng chảy. Nhưng có những lời cảnh báo mặc kệ được, những lời khác thì không.

Em đứng kiễng chân lên và véo mũi tôi thật mạnh. “Cậu bé ngoan; em biết anh là người dễ huấn luyện mà,” em nói. Rồi mũi em nhăn lại vì người thấy mùi cháy khét trên người tôi. Em không nâng niu tôi, không mắng mỏ, thậm chí chẳng nói gì ngoài, “Em yêu anh,” với một chút lo lắng trong giọng nói.

Em gỡ những mảnh vụn của bộ Đồ Hầm Lò đã chảy ra khỏi vết thương chạy dài từ các khớp ngón tay tới tận cổ tay tôi, rồi băng chặt lại bằng một đoạn băng có kháng sinh và thuốc giảm đau.

“Em kiếm thứ đó ở đâu vậy?” tôi hỏi.

“Nếu em không lên lớp anh, thì anh cũng không được vặn hỏi em.”

Tôi hôn lên mũi em, mân mê đùa nghịch dải tóc mảnh bện lại quấn quanh ngón tay đeo nhẫn của em. Tóc tôi kết lại cùng những mẩu lụa làm thành nhẫn cưới cho em.

“Tối nay em có một bất ngờ dành cho anh,” em nói với tôi.

“Và anh cũng có một bất ngờ dành cho em,” tôi vừa nói vừa nghĩ tới Vòng Nguyệt Quế. Tôi đặt dải băng ngăn mồ hôi của mình lên đầu Em như

một chiếc vương miện. Em chun mũi khi thấy nó nhem nhép.

“À, phải rồi, thực ra em có hai điều bất ngờ dành cho anh, Darrow. Tiếc là anh đã không nghĩ trước. Anh đã có thể kiếm cho em một viên đường hay một tấm xa tanh hay... hay thậm chí là cà phê để uống cùng món quà thứ nhất.”

“Cà phê à!” tôi bật cười. “Em nghĩ em đã kết hôn với người thuộc Màu nào?”

Em thở dài. “Chẳng ích gì với một thợ hầm lò, không chút nào. Điên rồ, bướng bỉnh, liều lĩnh...”

“Khéo léo nữa nhỉ?” Tôi nói kèm theo nụ cười tinh quái trong lúc lướt bàn tay lên theo vạt váy em.

“Cứ cho là điều ấy cũng có lợi thế đi.” Em mỉm cười và gạt bàn tay tôi ra như thể nó là một con nhện. “Giờ thì đeo đôi găng tay này vào trừ phi anh muốn nghe đám phụ nữ cắn nhả. Mẹ anh đi trước rồi đấy.”

VÒNG NGUYỆT QUẾ

Chúng tôi bước đi tay trong tay cùng những người khác sống cùng khu cư trú qua các đường hầm tới Khu Sinh Hoạt Chung. Mặt Trăng rù rù trôi phía trên chúng tôi, trên MHN, ở tít trên cao, như vị trí của những Vòng Trán Hoàng Kim (hay Áng Hoàng Kim, nếu nói một cách chính xác) phải vậy. Chúng đang chiếu một cảnh tượng kinh hoàng về vụ đánh bom khủng bố giết chết một đội thợ mỏ Đỏ và một nhóm kỹ thuật viên Cam. Các Con Trai Của Ares là những kẻ chủ mưu. Biểu tượng kỳ lạ tượng trưng cho Ares, một chiếc mũ chiến dữ dằn với những luồng sáng nhọn hoắt tỏa ra từ trên đỉnh, rực cháy xuyên qua màn hình; máu rỉ từng giọt xuống từ những tia sáng nhọn hoắt đó. Hình ảnh những đứa trẻ bị thương xuất hiện. Các Con Trai Của Ares bị gọi là những kẻ sát hại bộ tộc, những kẻ reo rắc hỗn loạn. Bọn họ bị kết án. Cảnh sát và binh lính Xám của Hiệp Hội dọn dẹp đồng đồ nát. Hai người lính thuộc Màu Đá Nham Thạch, chủng tộc có khổ người to gần gấp đôi tôi, được chiếu trên màn hình cùng những bác sĩ Vàng nhanh nhẹn đang đưa một số nạn nhân ra khỏi hiện trường vụ nổ.

Không có Con Trai Của Ares nào tại Lykos. Cuộc chiến vô nghĩa của họ không chạm đến chúng tôi; ấy vậy nhưng lại có một giải thưởng được đưa ra để đổi lấy thông tin về Ares, vua khủng bố. Chúng tôi đã nghe thông báo này cả nghìn lần, song nó vẫn có vẻ như một câu chuyện hư cấu. Các Con Trai Của Ares nghĩ chúng tôi bị ngược đãi, bởi vậy họ khiến cho tất cả mọi thứ nổ tung. Đó là một cơn thịnh nộ vô ích. Mọi thiệt hại họ gây ra đều làm chậm trễ quá trình chuẩn bị Sao Hỏa sẵn sàng cho các Màu khác. Chúng gây tổn thất cho nhân loại.

Trong đường hầm, nơi đám con trai thi nhau chạm tay lên trần, cư dân của khu cư trú vui vẻ đổ về vũ hội trao Vòng Nguyệt Quế. Vừa đi chúng tôi

vừa hát bài hát trao Vòng Nguyệt Quế - một giai điệu hăm hở của người đàn ông tìm ra cô dâu của mình trên cánh đồng trải đầy vàng. Tiếng cười vang lên khi các cậu trai trẻ cố lao lên chạy theo các vách tường hay trổ tài nhào lộn chỉ để rồi ngã dập mặt xuống hay bị một cô gái qua mặt.

Bóng đèn được mắc dọc theo hành lang dài. Phía xa, ông chú Narol say mềm, giờ đây đã có vẻ già sòm ở tuổi ba mươi lăm, chơi cây đàn dây cho lũ trẻ nhảy quanh chân mọi người; đến cả ông cũng không thể cau có mãi. Ông khoác cây đàn qua vai bằng dây đeo để nó nằm bên hông, miếng tăng âm nhựa cùng bộ dây kim loại căng cứng hướng lên trần. Ngón cái bên phải búng nhẹ lên các dây đàn, trừ phi ngón trỏ hạ xuống hay khi ngón cái gảy từng dây đàn, trong lúc bàn tay trái gảy qua lần lượt từng dây trầm một. Làm đàn dây phát ra thứ âm thanh nào khác ngoài tiếng ai oán khó đến phát điên. Những ngón tay của chú Narol đủ khéo cho thử thách ấy, còn các ngón tay của tôi chỉ tạo ra thứ âm nhạc sâu thẳm.

Ông thường chơi đàn cho tôi nghe, dạy tôi nhảy những điệu mà bố tôi chưa bao giờ có cơ hội dạy. Thậm chí ông còn dạy tôi điệu nhảy bị cấm, điệu nhảy sẽ khiến ta bị giết. Chúng tôi dạy và học trong các khu mỏ cũ. Ông sẽ dùng một cây gậy mềm đánh vào hai bên mắt cá chân tôi cho tới khi tôi thuần thục những động tác vũ đạo quyết liệt, tay cầm một thanh kim loại, giống như một cây kiếm. Và khi tôi làm đúng, ông sẽ hôn lên trán tôi, nói với tôi rằng tôi đúng là con trai của bố. Chính những bài học của ông đã dạy tôi cách di chuyển, cho phép tôi thắng tất cả những đứa trẻ khác khi chúng tôi chơi đuổi bắt trong các đường hầm cũ.

“Các Hoàng Kim nhảy thành đôi, các Đá Nham Thạch nhảy thành cụm ba, bọn Xám nhảy thành nhóm mười hai người,” chú nói với tôi. “Chúng ta nhảy đơn, vì các Chim Lặn chỉ khoan một mình. Chỉ khi một mình một cậu nhóc mới có thể trở thành đàn ông.”

Tôi thấy nhớ những ngày đó, khi tôi còn nhỏ nên chẳng phán xét ông vì mùi rượu hơi thở ông phả ra. Hồi đó tôi mười một tuổi. Mới chỉ năm năm trước. Ấy vậy mà như thế đã cách cả đời người.

Tôi nhận được những cái vỗ lên lưng từ những người thuộc nhà Lambda, thậm chí cả người thợ làm bánh mì Varlo cũng nhường mỳ với tôi và dúi

cho Eo một miếng bánh mì. Hẳn họ đã nghe nói tới Vòng Nguyệt Quế. Eo cắt miếng bánh mì vào trong váy để dành và đưa mắt nhìn tôi đầy tò mò.

“Anh đang cười nhảu như một chàng khờ ấy,” em vừa nói vừa véo vào sườn tôi. “Anh đã làm gì vậy?”

Tôi nhún vai và cố xua vẻ cười cợt khỏi khuôn mặt mình. Nhưng không thể.

Con trai và con gái của Kieran, hai đứa cháu của tôi, chạy vụt qua. Đều vừa ba tuổi, cặp sinh đôi nhanh thoăn thoắt khiến vợ Kieran và mẹ tôi không thể đuổi kịp.

Nụ cười của mẹ tôi là nụ cười của một người phụ nữ đã chứng kiến cuộc sống có thể đem đến những gì và có thể khiến ta sững sốt đến thế nào. “Có vẻ như con đã làm mình bị bỏng, con yêu quý,” mẹ nói khi nhìn thấy đôi bàn tay đi găng của tôi. Giọng bà thật chậm rãi, có ý chế giễu.

“Một vết bỏng rộp,” Eo nói thay tôi. “Cũng khá nặng.”

Mẹ nhún vai. “Bố nó từng về nhà trong tình trạng còn tệ hơn thế.”

Tôi đưa cánh tay quàng lên vai bà. Đôi vai đã gầy hơn so với hồi bà dạy cho tôi, như tất cả phụ nữ dạy cho con trai họ, những bài hát của dân tộc mình.

“Con nghe giọng mẹ hình như có chút lo lắng thì phải?” tôi hỏi.

“Lo lắng ư? Mẹ ấy à? Thăng ngược.” Mẹ thở dài và chậm chậm nhoẻn cười. Tôi hôn lên má bà.

Nửa số thành viên các nhà đã say mèm khi chúng tôi tới Khu Sinh Hoạt Chung. Không chỉ là một dân tộc ưa nhảy, chúng tôi còn là một dân tộc ưa say xỉn. Chuyện này thì đám Hộ Thiếc mặc kệ chúng tôi. Nếu treo cổ một người mà không có lý do thực sự, có thể chúng sẽ phải nghe vài lời phàn nàn từ các khu cư trú. Nhưng nếu buộc chúng tôi phải tỉnh táo, chúng sẽ mất một tháng trời để hồi phục tổn thất. Eo là một trong số những người cho rằng thứ nấm ma quỷ mà chúng tôi chưng cất không có nguồn gốc từ Sao Hỏa, em nói chúng được đưa tới đây để biến chúng tôi trở thành nô lệ của rượu. Em luôn đưa ra lý lẽ này mỗi khi mẹ tôi cắt một mẻ mới, mẹ thường trả lời bằng một hớp rượu và nói, “Thà để một ly rượu làm chủ

nhân của ta còn hơn một gã đàn ông. Thứ xiềng xích này có vị thật ngọt ngào.”

Chúng sẽ còn ngọt ngào hơn với món xi rô mà chúng tôi sẽ có được từ phần thưởng của Vòng Nguyệt Quế. Chúng tạo thêm vị cho rượu, như vị dâu và một thứ được gọi là quế. Có lẽ thậm chí tôi sẽ có cả một cây đàn dây mới được làm bằng gỗ thay vì kim loại. Đôi lúc bọn họ cung cấp cả những cây đàn như thế. Cây đàn của tôi đã cũ kĩ, xước mòn. Tôi đã chơi nó quá lâu. Nhưng nó là cây đàn của bố để lại.

Phía trước chúng tôi, âm nhạc ngập tràn trong Khu Sinh Hoạt Chung - những giai điệu thô tục của tiếng đập gỗ ngẫu hứng và những cây đàn dây ai oán. Gia nhập cùng chúng tôi là những người nhà Omega và Upsilon, hồ hởi xô đẩy nhau đi về phía các tửu quán. Cửa các tửu quán đều đã mở toang để khói và tiếng huyên náo trong đó cuộn lại trôi xuống quảng trường Khu Sinh Hoạt Chung. Bàn được xếp vòng quanh quảng trường, và một không gian được để trống quanh các giá treo cổ ở trung tâm làm chỗ khiêu vũ.

Nơi ở của các thành viên nhà Gamma chiếm trọn vài tầng kế tiếp phía trên, rồi tới các kho tiếp tế, một bức tường thẳng đứng, rồi tiếp nữa, ở tít trên cao, tận trên trần, là một vòm kim loại lồi có những trạm quan sát gắn kính nano. Chúng tôi gọi nơi đó là Nội. Đó chính là pháo đài mà những kẻ canh giữ chúng tôi sống và ngủ. Bên trên nó là bề mặt không thể sinh sống được của hành tinh này - một bề mặt hoang vu tôi mới chỉ thấy trên MHN. Thứ đồng vị helium-3 mà chúng tôi khai thác được cho là sẽ làm thay đổi điều đó.

Các vũ công, nghệ sĩ tung hứng và ca sĩ tham gia lễ trao Vòng Nguyệt Quế đều đã khởi sự. Nhìn thấy Loran và Kieran, Eo liền lớn tiếng gọi. Họ đang ngồi tại một cái bàn dài chật ních người gần Giọt Ướt, tửu quán nơi người già nhất nhà chúng tôi, Ol'Ripper, ngự trị và ba hoa kể đủ thứ chuyện cho đám khách say mèm. Ông già đã say lịm đi ngay tại bàn tối nay. Thật tiếc. Tôi những muốn ông lão chứng kiến cuối cùng tôi cũng giành được Vòng Nguyệt Quế.

Tại bữa tiệc của chúng tôi, nơi gần như chẳng có đủ thức ăn để mỗi người được một nắm con con, đồ uống và các vũ điệu đóng vai trò trung

tâm. Loran rót cho tôi một cốc rượu trước cả khi tôi kịp ngồi xuống. Cậu ta luôn cố làm người khác uống say để có thể buộc những sợi ruy băng ngổ ngẩn lên tóc họ. Cậu ta mở đường cho Eo tới ngồi xuống bên cạnh vợ mình, Dio, em gái của Eo, dù không sinh cùng ngày nhưng giống hệt Eo chẳng khác gì em sinh đôi.

Tình cảm Loran dành cho Eo chẳng khác gì tình cảm mà Liam, anh trai của Eo dành cho em, nhưng tôi biết cậu ta đã từng phải lòng em, cũng mê mẩn chẳng kém gì tình cảm cậu ta có với Dio. Kỳ thực, cậu ta đã quỳ gối tỏ tình với vợ tôi khi em mười bốn tuổi. Nhưng nói cho cùng, có tới một nửa các cậu con trai trong tộc cũng đã làm như cậu ta. Chẳng có gì phải bận tâm cả. Em đã đưa ra lựa chọn của mình rõ ràng, nhanh chóng.

Mấy đứa con của Kieran bám quanh anh. Vợ anh hôn lên môi chồng; còn vợ tôi hôn lên trán anh và vò mái tóc đỏ của anh rối bù. Sau một ngày dài ở Khu Ươm Tơ thu nhặt thứ tư của ấu trùng nhện, tôi không hiểu nổi bằng cách nào các cô vợ lại có thể trở nên đáng yêu đến thế. Tôi sinh ra đã bảnh bao với khuôn mặt gầy gò góc cạnh, nhưng các hàm mỏ đã làm nốt nhiệm vụ để biến đổi tôi. Tôi cao và vẫn đang lớn lên. Mái tóc vẫn giống màu máu khô lâu ngày, đôi đồng tử vẫn có màu đỏ quạch cũng như đồng tử của Octavia au Lune có màu vàng kim. Làn da tôi săn chắc và sáng màu, nhưng trên người tôi chi chít sẹo - vết bỏng, vết cắt. Chẳng mấy chốc trông tôi cũng sẽ cứng rắn như Dago hay uế oải như chú Narol.

Nhưng những người phụ nữ, họ quả là vượt quá mức chúng tôi có thể hiểu, quá mức tôi có thể hiểu. Duyên dáng và hoạt bát dù phải làm việc ở Khu Ươm Tơ, dù mang những đứa con trong bụng. Họ mặc váy nhiều tầng dài quá đầu gối và những chiếc áo mang sáu sắc đỏ khác nhau. Không bao giờ mặc thứ gì khác. Luôn là màu đỏ. Họ là trái tim của các nhà. Và trông họ rồi sẽ còn xinh đẹp hơn biết bao khi mang trên mình những chiếc nơ, những dải ruy băng và đăng ten nhập khẩu đựng trong các hộp phần thưởng đi kèm Vòng Nguyệt Quế.

Tôi sờ lên những Phù Hiệu trên hai bàn tay mình, một ký hiệu xương xẩu. Một vòng tròn Đỏ thô kệch với một mũi tên và hai nét gạch ngang. Trông có vẻ cũng hợp. Nhưng với Eo thì không. Mái tóc và đôi mắt em có

thể giống chúng tôi, nhưng em hoàn toàn có thể là một trong những Vãng Trán Hoàng Kim chúng tôi thấy trên Màn Hình Nổi. Em xứng đáng được như vậy. Thế rồi tôi thấy em nện thật mạnh lên đầu Loran trong khi cậu ta ném một cốc rượu Ma ra đằng sau. Chúa ơi, nếu ngài đang xếp loại mọi thứ, hãy đặt em đúng chỗ. Tôi mỉm cười. Nhưng khi nhìn ra phía sau em, nụ cười của tôi tan biến. Phía trên những vũ công đang nhảy, giữa hàng trăm chiếc váy đang xòe tung, hàng trăm đôi giày đang giậm xuống và hàng trăm bàn tay đang vỗ, một bộ hài cốt đơn độc đang đu đưa trên giá treo cổ cao ngất, lạnh lẽo. Những người khác không để ý tới nó. Với tôi, nó là một cái bóng, một lời nhắc nhở về số phận của bố tôi.

Dù là những kẻ chuyên đào bới, chúng tôi lại không được phép chôn cất người đã khuất của mình. Đó là một quy định nữa của Hiệp Hội. Bố tôi đu đưa suốt hai tháng rồi bọn họ mới cắt dây hạ hài cốt ông xuống và nghiền xương ông thành bụi. Lúc ấy tôi mới sáu tuổi nhưng đã cố tìm cách gỡ ông xuống từ ngày đầu tiên. Chú tôi đã ngăn tôi lại. Tôi ghét chú vì ông ngăn cản tôi lại gần thi thể của bố. Sau này, tôi lại ghét ông vì khám phá ra ông thật bạc nhược: bố tôi chết có ý nghĩa, trong khi chú Narol sống, uống và phung phí cuộc đời mình.

“Chú ấy là một kẻ điên, rồi một ngày con sẽ thấy. Điên, xuất sắc và cao quý, Narol là người tốt nhất trong các anh em trai của bố,” bố tôi từng có lần nói vậy.

Giờ chú chỉ đơn giản là người anh em cuối cùng còn sống.

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc bố phải thực hiện Vũ Diệu Quý, như những người già vẫn gọi cái chết do bị treo cổ. Ông là con người của ngôn từ và hòa bình. Nhưng quan điểm của ông là tự do, là luật pháp của chính chúng tôi. Những giấc mơ bố theo đuổi chính là vũ khí của ông. Di sản ông để lại là Cuộc Nổi Dậy Của Vũ Công. Nó chết theo bố tôi trên giá treo cổ. Chín người đồng thời phải nhảy Vũ Diệu Quý, giãy đạp và co giật, cho tới khi chỉ còn lại mình ông.

Thực ra đó cũng chẳng phải là một cuộc nổi dậy; họ nghĩ phản đối hòa bình sẽ thuyết phục được Hiệp Hội tăng khẩu phần lương thực. Vậy là họ trình diễn Vũ Diệu Mùa Gặt trước Thang Trọng Lực và tháo linh kiện của

các máy khoan để chúng không vận hành được. Trò thí mạng đã thất bại. Chỉ giành lấy Vòng Nguyệt Quế mới có thể cho ta thêm lương thực.

Khi chú tôi ngồi xuống cùng cây đàn dây của ông thì đã gần mười một giờ. Ông nhìn tôi với ánh mắt khó chịu, say mèm như một gã ngốc trong ngày lễ Giáng sinh. Chúng tôi không nói với nhau lời nào, dù chú tôi dành cho Eo một lời chào thân mật và em cũng dành cho ông lời chào tương tự. Ai cũng yêu quý Eo.

Đúng lúc ấy mẹ Eo tới hôn lên sau gáy tôi và nói rất to, “Chúng ta đã biết tin rồi, chàng trai vàng. Vòng Nguyệt Quế! Con đúng là con trai của bố con,” thì chú tôi cựa mình.

“Có chuyện gì vậy chú?” tôi hỏi. “Có khí à?”

Hai lỗ mũi ông phình to ra. “Đồ nhãi con thối tha!”

Chú tôi lao qua bàn và trong nháy mắt, hai chú cháu tôi đã tóm lấy nhau vật lộn dưới đất. Ông to con, nhưng tôi đã vật ông xuống và nện vào mũi ông bằng bàn tay bị thương cho tới khi bố Eo và Kieran gỡ tôi ra. Chú Narol nhổ vào tôi. Bãi nhổ bao gồm nhiều máu và rượu hơn bất cứ thứ gì khác. Sau đó, chúng tôi lại ngồi uống ở hai đầu bàn đối diện. Mẹ tôi đảo mắt ngán ngẩm.

“Bố em cay cú vì ông đã chẳng làm được cái quái gì để giành lấy Vòng Nguyệt Quế. Chỉ biết chường mặt ra,” Loran nói về bố mình.

“Kẻ nhát cáy sẽ chẳng biết làm thế nào để giành được Vòng Nguyệt Quế dù nó có rơi vào lòng hăn đi chẳng nữa,” tôi khinh miệt nói.

Bố Eo vỗ lên đầu tôi và quan sát con gái ông băng lại bàn tay bị bỏng của tôi dưới gầm bàn. Tôi lại đi găng vào. Ông nháy mắt với tôi.

Eo đã hiểu ra tất cả về chuyện Vòng Nguyệt Quế khi đám Hộp Thiếc tới nhưng em không phấn khích như tôi đã hy vọng. Em xoắn xoắn chiếc váy của mình trong hai bàn tay và mỉm cười với tôi. Song em cười giống nhăn mặt nhiều hơn. Tôi không hiểu vì sao em lại lo lắng đến thế. Chẳng có thành viên nào của các nhà khác lo lắng. Nhiều người tới bày tỏ sự tôn trọng; tất cả các Chim Lặn đều làm thế, trừ Dago. Hăn đang ngồi ở chỗ một nhóm bàn sáng bóng của nhà Gamma - chỉ những bàn đó mới có nhiều thức ăn hơn rượu - và hút một điếu thuốc.

“Nóng lòng muốn thấy gã đó phải ăn khẩu phần thông thường quá,” Loran cười khùng khục. “Trước đây Dago chưa bao giờ phải nếm đồ ăn của một tá điền.”

“Ấy thế nhưng chẳng hiểu sao hăn còn gầy hơn cả đàn bà,” Kieran nói thêm.

Tôi bật cười cùng Loran rồi dúm một miếng bánh mì đạm bạc cho Eo.

“Vui lên nào,” tôi bảo em. “Tối nay là để ăn mừng.”

“Em không đói,” em trả lời.

“Thậm chí dù bánh mì có ướp quế sao?” Và sẽ sớm là như vậy.

Em dành cho tôi nụ cười nửa miệng, như thể em biết điều gì đó mà tôi không biết.

Đến mười hai giờ, một nhóm Hộ Thiếc đi Ủng Trọng Lực hạ xuống từ Nôi. Áo giáp của chúng xấu xí nhem nhuốc. Phần lớn là những thanh niên và ông già được rút khỏi các cuộc chiến tranh trên Trái Đất. Nhưng đó không phải là điều quan trọng. Bọn chúng mang dùi cui và súng sốc nhiệt trong bao cài ở thắt lưng. Tôi chưa bao giờ thấy bất cứ loại vũ khí nào được đem ra dùng. Không cần thiết. Chúng có trong tay không khí, thức ăn, cảng. Chúng tôi không có lấy một cây súng sốc nhiệt để bắn. Nhưng không phải là Eo không muốn đánh cắp một khẩu.

Hàm em bạnh ra khi em quan sát đám Hộ Thiếc lơ lửng trên những đôi Ủng Trọng Lực, lúc này đi cùng Quản Lý Mỏ, Timony cu Podginus, một gã đàn ông nhỏ thó tóc màu đồng thuộc đám Tiền Xu (hay Đồng nếu nói một cách chính xác).

“Chú ý, chú ý. Lũ Hạ Tiện Bẩn Thiu!” Dan Xấu Xí gọi lớn. Im lặng bao trùm lên những người đang hội hè trong khi đám Hộ Thiếc lơ lửng trên đầu chúng tôi. Đôi Ủng Trọng Lực mà Quản Lý Podnigus đang đi là đồ chất lượng tồi, vì thế lão nghiêng ngả trong không khí như một ông già. Thêm nhiều Hộ Thiếc nữa hạ xuống trên một Thang Trọng Lực trong khi Podginus xòe mở hai bàn tay nhỏ nhắn, móng tay cắt tỉa cẩn thận.

“Hỡi những người anh em tiên phong, thật tuyệt vời biết bao khi được chứng kiến lễ ăn mừng của các bạn. Tôi phải thú nhận,” lão cười khùng khục, “là tôi rất ưa thích niềm hạnh phúc có bản chất thuần phác của các

bạn. Đồ uống đơn giản. Đồ ăn đơn giản. Điệu nhảy đơn giản. Ôi, các bạn phải có tâm hồn tinh tế biết nhường nào mới có thể vui như thế. Chao ôi, tôi ước gì mình cũng được vui đến vậy. Dạo này tôi thậm chí không thể tìm thấy thú vui bên ngoài hành tinh trong một nhà thổ Hồng sau bữa ăn với thịt lợn muối hảo hạng và bánh dứa! Thật buồn thay cho tôi! Tâm hồn của các bạn được nuông chiều làm sao. Giá như tôi có thể giống các bạn. Nhưng Màu của tôi là Màu của tôi, và với tư cách một Đồng, tôi bị nguyên phải sống cuộc đời tẻ nhạt của dữ liệu, của công việc văn phòng và quản lý.” Lão tặc lười và những lợn tóc màu đồng lượn sóng bỗng lên khi đôi Ủng Trọng Lực của lão di chuyển.

“Nhưng giờ hãy vào vấn đề: tất cả các hạn mức đều đạt, trừ các nhà Mu và Chi. Vì thế, họ sẽ không được nhận thịt bò, sữa, gia vị, đồ vệ sinh cá nhân, đồ giải trí hay dịch vụ nha khoa vào tháng này. Chỉ có yến mạch và các nhu yếu phẩm. Các bạn cũng hiểu những chuyến tàu từ quỹ đạo Trái Đất tới chỉ có thể mang theo từng ấy đồ tiếp tế cho các khu định cư. Nguồn tiếp tế quý giá! Và chúng ta cần trao chúng cho những ai *làm tốt*. Có lẽ đến quý sau, Mu và Chi, các bạn sẽ bớt lãng phí thời gian hơn!”

Mu và Chi đã mất mười hai người trong một vụ nổ khí như loại mà chú Narol đã sợ. Họ không hề lãng phí thời gian. Họ chỉ chết.

Lão quản lý nói tầm phào thêm một hồi trước khi vào vấn đề thực sự. Lão lấy Vòng Nguyệt Quế ra, giơ lên không trung, kẹp giữa các ngón tay mình. Nó được sơn giả vàng, nhưng vành nguyệt quế nhỏ dẫu sao vẫn sáng long lanh. Loran huých khuỷu tay vào tôi. Chú Narol quắc mắt cau có. Tôi ngả người ra sau, ý thức được những ánh mắt đang nhìn mình. Đám thanh niên nơi theo tôi. Bọn trẻ ngưỡng mộ tất cả các Chim Lặn. Nhưng ánh mắt của cả những người già cũng đang dõi theo tôi, như Eo vẫn luôn nói, tôi là niềm tự hào, là chàng trai vàng của họ. Giờ tôi sẽ cho họ thấy một người đàn ông thực sự hành xử ra sao. Tôi sẽ không nhảy chồm chồm trong chiến thắng. Tôi sẽ chỉ mỉm cười và gật đầu.

“Và tôi có được vinh hạnh lớn lao thay mặt cho Đại Thống Đốc của Sao Hỏa, Nero au Augustus, tặng thưởng Vòng Nguyệt Quế về năng suất cùng

kết quả hoàn hảo trong tháng, sự kiên cường đặc thắng và phục tùng, hy sinh, và...”

Nhà Gamma giành được Vòng Nguyệt Quế.

Còn chúng tôi thì không.

MÓN QUÀ

Trong khi những cái thùng có kết vòng nguyệt quế lọt vào tay nhà Gamma, tôi ngẫm nghĩ hành động này mới khôn ngoan làm sao. Chúng sẽ không để chúng tôi giành được Vòng Nguyệt Quế. Chúng không quan tâm đến việc kết quả tính toán không đúng. Chúng không quan tâm đến những chàng thanh niên la hét phản đối và những người già ngao ngán rên rầm, vẫn những lời khuyên răn mệt mỏi cũ rích. Đây chỉ đơn giản là một màn thể hiện quyền lực. Đó là quyền lực họ nắm giữ. Họ quyết định ai thắng cuộc. Một trò chơi về sự xứng đáng với phần thắng được định đoạt nhờ xuất thân. Nó giúp duy trì trật tự thứ bậc. Nó giữ cho chúng tôi luôn nỗ lực phấn đấu nhưng không bao giờ mưu toan.

Thế nhưng bất chấp nỗi thất vọng, một phần trong chúng tôi không trách cứ Hiệp Hội. Chúng tôi trách cứ nhà Gamma, những kẻ nhận được phần thưởng. Tôi đoán một người chỉ có thể bị thù ghét nhiều đến thế là cùng. Và khi anh ta nhìn thấy xương sườn các con mình nhô ra dưới áo, trong khi nhà láng giềng bụng ai cũng căng tròn vì thịt hầm và bánh ngọt, thật khó để anh ta căm ghét ai khác ngoài những người láng giềng kia. Ta tưởng họ sẽ chia sẻ. Nhưng không.

Chú tôi nhún vai với tôi, còn những người khác nổi điên đỏ mặt tía tai. Loran trông như sắp xông tới đánh đám Hộ Thiếc và người nhà Gamma. Nhưng Eo không để tôi nổi nóng và bị cuốn vào đó. Em không để các khớp ngón tay tôi trắng bệch ra khi tôi siết chặt tay lại vì phẫn nộ. Em biết bản tính nóng nảy trong tôi còn rõ hơn cả mẹ tôi, và biết cách làm dịu đi cơn tức giận ấy trước cả khi nó kịp bùng lên. Mẹ tôi nhẹ nhàng mỉm cười trong lúc quan sát Eo cầm lấy cánh tay tôi. Bà yêu quý vợ tôi biết chừng nào.

“Nhảy với em nào,” Eo thì thầm. Em lớn tiếng yêu cầu những cây đàn dây khởi động và những chiếc trống vang lên. Không nghi ngờ gì nữa, cơn phấn nộ đang cháy bỏng trong em. Em căm thù Hiệp Hội nhiều hơn tôi. Nhưng đây chính là lý do tôi yêu vợ mình.

Chẳng mấy chốc, giai điệu dồn dập của những cây đàn dây đã tràn ngập, những người già vỗ bàn tay lên mặt bàn. Những chiếc váy nhiều lớp tung bay. Những bàn chân giậm xuống và lướt đi. Và tôi ôm lấy vợ mình trong khi các nhà nối nhau vào vòng khiêu vũ trên khắp quảng trường cùng gia nhập với chúng tôi. Chúng tôi vã mồ hôi, chúng tôi phá lên cười và cố quên đi cơn phấn nộ. Chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, và giờ đây đã trưởng thành. Trong mắt em, tôi nhìn thấy trái tim mình. Trong hơi thở của em, tôi nghe thấy tâm hồn mình. Em là miền đất của tôi. Da thịt của tôi. Tình yêu của tôi.

Em vừa cười vang vừa kéo tôi đi. Chúng tôi tìm cách lách qua đám đông để được riêng tư. Thế nhưng em không dừng lại khi chúng tôi đã thoát ra. Em dắt tôi đi theo các lối đi bằng kim loại, qua những cái trần thấp tối tăm tới chỗ các đường hầm cũ, tới Khu Ươm Tơ, nơi phụ nữ làm việc. Nó nằm giữa các hầm khoan.

“Chính xác thì chúng ta đang đi đâu đây?” tôi hỏi.

“Nếu anh còn nhớ, em có quà dành cho anh. Và nếu anh xin lỗi vì món quà của anh đã tan biến, em sẽ tát cho anh một cái vào miệng đấy.”

Thấy một nụ hồng tú cầu đỏ như máu mọc chồi ra từ trên vách hầm, tôi hái nó và đưa cho em. “Quà của anh,” tôi nói. “Anh thực sự đã định làm cho em ngạc nhiên.”

Em cười khúc khích. “Thế thì được. Nửa trong là của em. Nửa ngoài là của anh. Không! Đừng có động vào nó. Em sẽ giữ nửa của anh.” Tôi ngửi thấy mùi hồng tú cầu trên bàn tay em. Mùi của nó thật khó chịu, giống như mùi gỉ sắt và những món hầm đậm bạc của mẹ.

Ở trong Khu Ươm Tơ, những con nhện sâu to bằng bắp đùi, trên mình phủ đầy lông màu nâu và đen, sở hữu bộ chân dài khăng khiu, đang hối hả nhả tơ quanh chúng tôi. Chúng bò dọc theo những thanh xà, những cái chân mảnh khảnh hoàn toàn tương phản với phần bụng khệ nệ. Eo dẫn tôi lên

tầng cao nhất của Khu Ươm Tơ. Những tấm lưới kim loại cũ kĩ phủ đầy tơ. Tôi rùng mình ớn lạnh khi nhìn vào những sinh vật ở bên trên và phía dưới; lũ rắn hổ lục hàm mỏ thì tôi hiểu, còn đám nhện sâu thì không. Các Nhà Chế Tác của Hiệp Hội tạo ra loài vật này. Bất cười, Eo dẫn tôi tới một vách tường, gạt một tấm màn tơ dày sang bên, để lộ ra một đường ống kim loại han gỉ.

“Đường thông gió,” em nói. “Cách đây một tuần vừa trát trên tường bị bong để lộ ra nó. Cả một đường ống cũ nữa.”

“Eo, chúng sẽ phạt đòn nếu tìm thấy chúng ta. Chúng ta không được phép...”

“Em sẽ không để chúng làm hỏng cả món quà này nữa.” Em hôn lên mũi tôi. “Thôi nào, Chim Lặn. Trong đường hầm này thậm chí còn chẳng có lấy một máy khoan nóng chảy.”

Tôi đi theo em qua một loạt những ngã rẽ trong đường thông gió nhỏ cho tới khi chui ra ngoài qua một tấm cửa lưới sắt vào một thế giới của những âm thanh không thuộc về con người. Một tiếng rù rù khe khẽ trong bóng tối. Em cầm lấy tay tôi. Đó là thứ duy nhất quen thuộc.

“Cái gì vậy?” tôi hỏi về âm thanh.

“Những con vật,” em nói, rồi dẫn tôi vào màn đêm lạ lẫm. Có thứ gì đó mềm mềm dưới chân tôi. Tôi bồn chồn để em kéo mình tiến về phía trước. “Cỏ. Cây. Darrow, cây cối. Chúng ta đang ở trong một khu rừng.”

Có mùi của hoa. Rồi ánh sáng trong bóng tối. Những con vật lập lòe với phần bụng màu xanh lục đập đờn trong màn đêm. Những con bọ lớn cánh lấp lánh ngũ sắc bay lên từ bóng tối. Chúng rộn ràng màu sắc và sức sống. Tôi nín thở còn Eo bật cười khi một con bướm bay ngang qua gần tới mức tôi có thể chạm vào nó.

Chúng hiện diện trong các bài hát của chúng tôi, tất cả những sinh vật này, nhưng chúng tôi mới chỉ nhìn thấy chúng trên MHN. Màu của chúng không hề giống với bất cứ thứ gì tôi có thể tin. Đôi mắt tôi đã không thấy gì ngoài đất, ánh chớp của mũi khoan, những người Đỏ khác và màu xám của bê tông và kim loại. MHN luôn là cửa sổ để tôi nhìn thấy các màu sắc qua đó. Nhưng đây là một cảnh tượng khác hẳn.

Màu sắc của những sinh vật đang bùng bùng làm mắt tôi bóng nước. Tôi rùng mình, bật cười và đưa tay ra với những sinh vật đang dập dờn trước mặt trong bóng tối. Trở lại là một đứa trẻ, tôi khum hai bàn tay chụp lấy chúng và nhìn lên mái trần trong suốt của căn phòng. Đó là một tấm vòm hình bong bóng trong suốt hướng lên bầu trời.

Bầu trời. Đã có thời đó chỉ là một khái niệm xa lạ.

Tôi không nhìn thấy bề mặt Sao Hỏa, nhưng tôi có thể thấy quang cảnh nhìn từ hành tinh này. Những vì sao tỏa sáng dịu dàng và duyên dáng trên nền trời đen như nhung, như những ngọn đèn treo lơ lửng phía trên khu cư trú của chúng tôi. Trông Eo như có thể gia nhập cùng chúng. Khuôn mặt em bừng sáng khi em quan sát tôi, em bật cười khi tôi quỳ gối và hít vào thật sâu mùi cỏ. Đó là một thứ mùi lạ lùng, ngọt ngào và vương vấn, cho dù tôi không hề có ký ức nào về cỏ. Trong khi những con côn trùng rù rù gần ngay trong các bụi cỏ, trên các thân cây, tôi kéo em xuống, lần đầu tiên hôn em trong khi đôi mắt tôi mở to. Ngọn cây và tán lá nhẹ nhàng đưa theo luồng không khí tới từ đường thông gió. Và tôi uống lấy âm thanh, mùi hương, cảnh vật trong khi tôi yêu em trên tấm đệm cỏ dưới một mái vòm đầy sao.

“Đó là Thiên hà Andromeda,” em nói với tôi sau đó, trong lúc chúng tôi đang nằm ngả người trên cỏ. Đám sinh vật phát ra những âm thanh nho nhỏ trong bóng tối. Bầu trời phía trên tôi đầy vẻ đe dọa. Nếu nhìn quá chăm chú, tôi sẽ quên mất sức hút của trọng lực và cảm thấy mình sắp rơi vào nó. Những cơn rùng mình tràn xuống dọc sống lưng. Tôi là một tạo vật của những xó góc hẻo lánh, của đường hầm và giếng khoan. Khu hầm mỏ là nhà của tôi, và một phần trong tôi muốn chạy trốn để đến với sự an toàn, chạy khỏi căn phòng xa lạ với các sinh vật và không gian rộng mênh mông này.

Eo quay người nhìn tôi và lần theo những vết sẹo bóng hơi nóng chạy ngoằn ngoèo như những dòng sông xuống ngực tôi. Xuống xa hơn nữa, em tìm thấy những vết sẹo do răn hồ lục hầm mỏ căn dọc theo bụng. “Mẹ hay kể cho em nghe những câu chuyện về Andromeda. Bà đã vẽ bằng mực do gã Hộ Thiếc đó, Bridge, đưa cho. Hẳn luôn thích bà, anh cũng biết đấy.”

Trong khi chúng tôi nằm bên nhau, em hít một hơi thật sâu, và tôi biết em đã dự định một điều gì đó, đã để dành một điều gì đó để nói vào khoảnh khắc này. Nơi này đã tạo động lực cho em.

“Anh đã giành được Vòng Nguyệt Quế, em và mọi người đều biết,” em nói với tôi.

“Em không cần phải an ủi anh. Anh không còn cảm thấy bức nữa. Chẳng quan trọng,” tôi nói. “Sau khi được thấy nơi này, chuyện ấy chẳng còn quan trọng nữa.”

“Anh đang nói gì thế?” em gay gắt hỏi. “Điều đó quan trọng hơn bao giờ hết. Anh giành được Vòng Nguyệt Quế, nhưng bọn chúng không cho anh có được nó.”

“Điều đó không quan trọng. Nơi này...”

“Nơi này tồn tại, nhưng bọn chúng không cho chúng ta tới đây, Darrow. Đám Xám muốn dành nó cho riêng mình. Chúng sẽ không chia sẻ.”

“Tại sao chúng phải làm thế chứ?” tôi bối rối hỏi.

“Bởi vì chúng ta đã tạo ra nó. Vì nó là của chúng ta!”

“Thật thế sao?” Ý nghĩ này thật lạ lẫm. Tất cả những gì tôi sở hữu là gia đình tôi và bản thân tôi. Mọi thứ khác đều là của Hiệp Hội. Chúng tôi đã không chi tiền để gửi những người tiên phong tới đây. Không có họ, chúng tôi hẳn đã ở Trái Đất đang chết dần như phần còn lại của nhân loại.

“Darrow! Chẳng lẽ anh Đỏ tới mức không nhận ra những gì chúng đã làm với chúng ta sao?”

“Em ăn nói cần thận đấy,” tôi nghiêm khắc nói.

Quai hàm em gõ lên. “Em xin lỗi. Chỉ là... chúng ta *đang* bị xiềng xích, Darrow. Chúng ta không phải là những người định cư. À phải, chắc chắn chúng ta là thế rồi. Nhưng gọi chúng ta là nô lệ sẽ chính xác hơn. Chúng ta cầu xin thức ăn. Cầu xin Vòng Nguyệt Quế như lũ chó cầu xin những miếng vụn từ bàn ăn của chủ vậy.”

“Em có thể là một nô lệ,” tôi gắt. “Nhưng anh thì không. Anh không cầu xin. Anh kiếm sống. Anh là một Chim Lặn. Anh được sinh ra để hy sinh, để làm cho Sao Hỏa sẵn sàng đón nhận con người. Có sự cao quý trong việc phục tùng...”

Em giơ hai bàn tay lên. “Anh là một con búp bê biết nói à? Thở ra đúng những lời khốn kiếp chết tiệt của chúng. Bố anh đã nhìn nhận đúng. Có thể ông không hoàn hảo, nhưng ông đã nhìn nhận đúng.” Em giật một túm cỏ và nhổ bật nó lên khỏi mặt đất. Đó dường như là một hành động báng bổ.

“Chúng ta có quyền với mảnh đất này, Darrow. Mồ hôi và máu của chúng ta đã tưới lên mặt đất này. Thế nhưng nó lại thuộc về những kẻ Hoàng Kim, thuộc về Hiệp Hội. Mọi thứ đã diễn ra theo cách này bao lâu rồi? Một trăm năm, hay một trăm năm mươi năm làm những người tiên phong khai mở rồi chết? Máu của chúng ta và mệnh lệnh của chúng. Chúng ta chuẩn bị miền đất này cho các Màu chưa bao giờ đổ mồ hôi vì chúng ta, những Màu ngồi nhàn hạ trên ngai vàng ở Trái Đất xa xôi, những Màu chưa bao giờ đặt chân lên Sao Hỏa. Liệu có đáng để sống vì thứ đó không? Em sẽ nói lại, bố anh đã nhìn nhận đúng.”

Tôi lắc đầu nhìn em. “Eo, bố anh đã chết thậm chí từ trước khi ông kịp bước sang tuổi hai mươi lăm vì ông đã *nhìn nhận đúng* đấy.”

“Bố anh đã yếu đuối,” em thì thầm.

“Như thế có nghĩa là cái chết tiệt gì?” Máu dồn lên mặt tôi.

“Có nghĩa là ông đã quá kìm nén. Nghĩa là bố anh đã có giấc mơ đúng nhưng chết vì ông không sẵn sàng tranh đấu để biến nó thành hiện thực,” em gay gắt nói.

“Ông có một gia đình cần phải bảo vệ!”

“Ông còn yếu đuối hơn cả anh.”

“*Cần thận đấy,*” tôi rít lên.

“Cần thận ư? Những lời này từ *Darrow*, gã Chim Lặn điên của Lykos sao?” Em bật cười đầy vẻ bề trên. “Bố anh sinh ra là một người cần thận, phục tùng. Nhưng còn anh? Em đã không nghĩ vậy khi em cưới anh. Những người khác nói anh giống như một cái máy, vì họ nghĩ anh không biết sợ. Họ mù rồi. Họ không thấy nỗi sợ hãi trói buộc anh thế nào.”

Em cầm nụ hồng tú cầu lần theo xương đòn của tôi với một cử chỉ trìu mến đột ngột. Em là tạo vật của những tâm trạng. Bông hoa cũng có cùng màu như chiếc nhẫn cưới trên ngón tay em.

Tôi xoay lại chống người lên khuỷu tay để đối diện với em. “Nói ra đi nào. Em muốn gì?”

“Anh có biết vì sao em yêu anh không, Chim Lặn?” em hỏi.

“Vì khiếu hài hước của anh.”

Em bật cười khô khan. “Bởi vì anh *ngĩ* anh có thể giành được Vòng Nguyệt Quế. Kieran nói với em hôm nay anh đã khiến mình bị bóng thế nào.”

Tôi thở dài. “Đồ chuột cống. Lúc nào cũng huyền thuyên. Cứ tưởng đáng ra đó là những gì đưa em trai hay làm chứ không phải là những ông anh.”

“Kieran đã sợ chết khiếp, Darrow. Không phải *cho* anh, như anh có thể *ngĩ*. Anh ấy sợ anh, vì anh ấy không thể làm những gì anh làm. Anh ấy thậm chí còn chẳng dám *ngĩ* tới chúng.”

Em luôn nói vòng vo với tôi. Tôi ghét những điều viễn vông mà em lấy làm lẽ sống.

“Vậy em yêu anh vì em tin rằng anh *ngĩ* có những điều đáng để mạo hiểm sao?” tôi đoán. “Hay vì anh có tham vọng?”

“Vì anh có một bộ óc,” em trêu đùa.

Em làm tôi phải hỏi lại lần nữa. “Em muốn anh làm gì, Eo?”

“Hành động. Em muốn anh dùng tài năng của mình cho giấc mơ của bố anh. Em thấy cách mọi người nhìn anh, lấy anh làm tấm gương. Em muốn anh *ngĩ* việc sở hữu miền đất này, miền đất của chúng ta, là đáng để mạo hiểm.”

“Mạo hiểm tới mức nào?”

“Tính mạng của anh. Tính mạng của em.”

Tôi giễu cợt. “Em nóng lòng muốn rũ bỏ anh đến thế cơ à?”

“Hãy nói và họ sẽ lắng nghe,” em thúc giục. “Chỉ đơn giản vậy thôi. Mọi đôi tai đều đang mong mỗi một giọng nói dẫn dắt họ qua bóng tối.”

“Vĩ đại lắm, làm vậy để đám lính treo cổ anh sao? Anh là con trai của bố.”

“Anh sẽ không bị treo cổ.”

Tôi cười gay gắt. “Với một cô vợ như thế này thì có đấy.”

“Anh không sinh ra để trở thành một kẻ tử vì đạo.” Em thất vọng nằm xuống, thờ dài. “Anh không thể thấy ý nghĩa của việc này.”

“À? Được lắm, vậy hãy nói cho anh biết đi Eo. Chết thì có ý nghĩa gì? Anh chỉ là con trai của một người chết vì nghĩa. Vậy hãy nói cho anh hay người đó đã làm được gì khi lấy mất của anh một người cha. Hãy nói cho anh biết điều gì tốt đẹp đã tới từ tất cả nỗi bất hạnh *chết tiệt* đó. Hãy cho anh biết tại sao việc anh phải học nhảy từ chú anh lại tốt hơn từ bố.” Tôi nói tiếp, “Cái chết của ông ấy có đem thức ăn đến bàn cho em không? Nó có làm cho cuộc sống của bất cứ ai trong chúng ta khá lên không? Chết cho một sự nghiệp chẳng đem đến điều quái quỷ gì hết. Nó chỉ tước khỏi chúng ta tiếng cười của ông ấy.” Tôi cảm thấy nước mắt nóng bỏng trên mắt mình. “Nó chỉ cướp đi một ông bố và một người chồng. Cuộc sống không công bằng thì đã làm sao chứ? Nếu chúng ta có gia đình, thì đó là tất cả những gì đáng giá.”

Vợ tôi liếm môi và dành thời gian cân nhắc câu trả lời.

“Cái chết không vô nghĩa như anh nói. Điều vô nghĩa là một cuộc sống không có tự do, Darrow. Là sống trong xiềng xích của sợ hãi, sợ mất mát, sợ chết. Em nói chúng ta phải phá bỏ xiềng xích đó. Hãy phá bỏ xiềng xích của nỗi sợ hãi, lúc ấy anh sẽ bẻ gãy mọi xiềng xích trói buộc chúng ta với Hoàng Kim, với Hiệp Hội. Anh có thể hình dung ra điều đó không? Sao Hỏa sẽ là của chúng ta. Nó sẽ thuộc về những người định cư đã phải sống như nô lệ ở đây, chết ở đây.” Khuôn mặt em trở nên dễ quan sát hơn vì màn đêm đã nhạt bớt phía trên vòm mái trong suốt. Nó đầy sức sống, rực cháy. “Nếu anh dẫn dắt những người khác tới tự do. Anh có thể làm điều đó, Darrow. Anh có thể khiến nó diễn ra.” Em dừng lời và tôi thấy đôi mắt em ướt long lanh. “Em thấy ớn lạnh. Anh đã được trao cho nhiều, rất nhiều, nhưng anh lại hướng tầm mắt nhìn xuống quá thấp.”

“Em cứ nhắc lại mãi những lý lẽ quái quỷ đó,” tôi cay đắng nói. “Em nghĩ một giấc mơ là thứ đáng để đánh đổi cuộc sống. Anh không cho là vậy. Em nói chết đứng còn hơn sống quỳ. Anh nói tốt hơn là sống quỳ trên hai đầu gối.”

“Anh còn không phải là đang sống!” em bật lại. “Chúng ta là những cỗ máy với bộ óc máy, cuộc sống máy...”

“Và những trái tim máy nữa phải không?” tôi hỏi. “Anh là thế chứ gì?”

“Darrow...” .

“Em sống vì điều gì?” tôi đột ngột hỏi em. “Có phải vì anh không? Có phải vì gia đình và tình yêu? Hay vì một giấc mơ nào đó?”

“Đó không chỉ là một giấc mơ *nào đó*, Darrow. Em sống vì giấc mơ *rằng* các con của em sẽ được sinh ra trong tự do. *Rằng* chúng sẽ được trở thành người mà chúng muốn. *Rằng* chúng sẽ được làm chủ miền đất mà *bố chúng* đã trao lại cho chúng.”

“Anh sống vì em,” tôi buồn bã nói.

Em hôn lên má tôi. “Anh phải sống vì nhiều điều hơn nữa.”

Một sự im lặng khủng khiếp kéo dài, căng ra giữa hai chúng tôi. Em không hiểu những lời em nói đã vò xé trái tim tôi ra sao, không tin nổi em có thể dễ dàng hành hạ tôi đến thế nào. Vì em không yêu tôi như tôi yêu em. Tâm hồn em quá cao thượng. Còn tâm hồn tôi lại quá tầm thường. Chẳng lẽ tôi còn chưa đủ với em?

“Em nói em còn một món quà nữa dành cho anh?” tôi nói để thay đổi chủ đề.

Em lắc đầu. “Để lúc khác. Mặt Trời lên rồi. Ít nhất hãy cùng em ngắm nó một lần.”

Chúng tôi nằm im lặng và quan sát ánh sáng vờn dần lên bầu trời như thể đang có một đợt triều lửa dâng lên. Cảnh tượng này không giống bất cứ điều gì tôi từng mơ tới. Tôi không thể ngăn những giọt nước đang trào ra bên hai khóe mắt, trong khi thế giới phía trên kia sáng bừng lên, làm hé lộ những sắc màu xanh lục, nâu và vàng của những cái cây trong phòng. Thật đẹp. Đây là một giấc mơ.

Tôi lặng thinh trong khi chúng tôi quay về với cảnh âm u của những đường hầm xám xịt. Những giọt nước mắt vẫn đọng lại trên mắt tôi và khi sự hùng vĩ của những gì tôi đã thấy mờ dần đi, tôi tự hỏi Eo muốn gì ở tôi. Có phải em muốn tôi với lấy Lưỡi Hái và châm ngòi một cuộc nổi dậy? Tôi

sẽ chết. Gia đình tôi sẽ chết. Em sẽ chết, và không gì có thể khiến tôi mạo hiểm tính mạng của em. Em biết điều đó.

Tôi đang vắt óc cố nghĩ xem món quà còn lại của em có thể là gì khi chúng tôi chui ra khỏi đường ống để tới Khu Ươm Tơ. Tôi chui ra khỏi đường ống trước, rồi đưa một bàn tay trở vào trong để đón em thì nghe thấy một giọng nói. Một giọng nói trơn nhẵn nặng khẩu âm từ Trái Đất.

“Lũ Đỏ ở trong vườn của chúng ta,” giọng nói thốt ra. “Chuyện lạ đây.”

BÀI CA ĐẦU TIÊN

Dan Xấu Xí đứng đó với ba Hộp Thiếc. Những chiếc dùi cui điện đang được chúng giơ lên kêu tách tách. Hai tên đứng tựa vào thanh kim loại của những tấm lưới trong Khu Ươm Tơ. Đằng sau chúng, những người phụ nữ của các nhà Mu và upsilon quần lụa tơ thu được từ lũ nhện sâu quanh những cái cọc dài bằng bạc. Họ lắc đầu đầy ngụ ý về phía tôi, như thể nhắc tôi đừng có ngốc. Chúng tôi đã đi quá khu vực cho phép. Điều này đồng nghĩa với một trận đòn, nhưng nếu tôi kháng cự lại, nó sẽ là cái chết. Chúng sẽ giết Eo và sẽ giết tôi.

“Darrow...” Eo thì thầm.

Tôi bước tới chặn giữa Eo và đám Hộp Thiếc, nhưng tôi không chống cự. Tôi sẽ không để chúng tôi phải chết chỉ vì một khoảnh khắc ngăm nhìn các vì sao. Tôi chìa hai bàn tay ra để chúng biết tôi sẽ nộp mình.

“Lũ Chim Lặn,” Dan Xấu Xí tặc lưỡi nói với những tên còn lại. “Con kiến cứng cõi nhất thì vẫn chỉ là một con kiến mà thôi.” Hẳn vung cây dùi cui điện nện vào bụng tôi. Cảm giác giống như bị một con rắn hổ lục cắn và bị một cái ủng đá vào cùng một lúc. Tôi ngã vật ra há hốc miệng thở hắt, hai bàn tay nắm lấy tấm cửa lưới sắt. Dòng điện trườn đi vùn vụt theo các mạch máu của tôi. Tôi cảm thấy mặt trào lên cổ họng đắng ngắt. “Nện một cú nào, Chim Lặn,” Dan thì thào. Hẳn ném một cây dùi cui điện xuống trước mặt tôi. “Làm ơn đi. Hãy nện một cú nào. Không hề lụy gì đâu. Chỉ là chút vui đùa giữa các chàng trai thôi mà. Hãy nện một cú ra trò xem nào.”

“Làm đi, Darrow!” Eo hét lên.

Tôi không ngốc. Tôi giơ hai bàn tay lên nộp mình và Dan thở dài thất vọng trong lúc hẳn bập còng từ vào hai cổ tay của tôi. Eo đã muốn tôi làm gì? Em nguyện rửa những lúc chúng còng hai tay em lại và lôi chúng tôi rời

khỏi Khu ươm Tơ tới xà lim. Như vậy có nghĩa là đánh đòn. Nhưng sẽ chỉ đánh đòn mà thôi vì tôi không nhặt cây dùi cui lên, vì tôi đã không nghe theo lời Eo.

Ba ngày trôi qua trong xà lim ở nơi tôi mới gặp lại Eo. Bridge, một trong những Hộ Thiếc già tử tế hơn một chút đã cho chúng tôi gặp nhau; ông ta cho chúng tôi chạm vào người nhau. Tôi tự hỏi liệu em có nhổ nước bọt vào tôi, nguyên rửa tôi vì sự vô dụng mà tôi đã thể hiện hay không. Nhưng em chỉ nắm lấy các ngón tay của tôi và đưa lên môi em, rồi môi em tìm đến môi tôi.

“Darrow.” Đôi môi em lướt qua tai tôi. Hơi thở thật ấm áp, còn đôi môi nứt nẻ, run rẩy. Em thật mong manh khi ôm hôn tôi - một cô gái bé bỏng, chỉ toàn xương xẩu gói trong làn da xanh xao. Hai đầu gối em run run và em rùng mình nép vào tôi. Về ấm áp tôi nhìn thấy trên khuôn mặt em khi chúng tôi ngắm Mặt Trời mọc đã tan biến, rời bỏ em như một ký ức đã phai nhạt. Nhưng tôi hầu như không nhìn thấy gì khác ngoài đôi mắt và mái tóc em. Tôi đưa hai cánh tay ôm em và lắng nghe tiếng rì rầm ở dưới Khu Sinh Hoạt Chung đông đúc. Những khuôn mặt của người thân và người thuộc cùng một nhà nhìn hai vợ chồng tôi chăm chú trong khi chúng tôi đứng bên mép đài khổ hình, nơi bọn chúng sẽ phạt đòn chúng tôi. Tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ dưới ánh mắt chăm chú của họ, dưới ánh đèn vàng vọt.

Tất cả như một giấc mơ khi Eo nói với tôi rằng em yêu tôi. Bàn tay em níu lấy bàn tay tôi. Nhưng có điều gì đó thật lạ lùng trong mắt em. Chúng sẽ chỉ phạt đòn roi, song những lời em nói như những lời cuối cùng, đôi mắt em buồn nhưng không sợ hãi. Tôi thấy em đang chào tạm biệt. Một cơn ác mộng bùng lên trong tim tôi. Tôi có thể cảm thấy nó như một cái đinh càn dọc theo xương sống mình trong khi em thì thầm lời nhắn nhủ vào tai tôi. “Hãy bẻ gãy xiềng xích, anh yêu.”

Rồi sau đó tôi bị túm tóc lôi đi khỏi em. Nước mắt rùng rùng chảy xuống trên khuôn mặt em. Những giọt nước mắt ấy là dành cho tôi, dù tôi vẫn

chưa hiểu vì sao. Tôi không thể nghĩ một điều gì. Thế giới đang bồng bênh chao đảo. Tôi đang chìm xuống. Những bàn tay thô bạo ấn tôi quỳ xuống, rồi lôi tôi bật dậy. Tôi chưa bao giờ thấy Khu Sinh Hoạt Chung im ắng đến vậy. Tiếng bước chân của những kẻ đang giam giữ tôi vang vọng trong lúc chúng lôi tôi đi vòng quanh.

Đám Hộp Thiếc nhét tôi vào bộ Đồ Hầm Lò dành cho Chim Lặn của mình. Mùi khét lẹt của bộ đồ khiến tôi tưởng mình đã an toàn, mình đang nắm quyền kiểm soát. Không phải thế. Tôi đã bị lôi xềnh xệch khỏi Eo tới đứng giữa trung tâm Khu Sinh Hoạt Chung và kéo lên mép đài khổ hình. Những bậc thang kim loại hoen gỉ, nhớp nhúa. Tôi đưa hai bàn tay nắm lấy thang và nhìn lên đỉnh đài. Hai mươi bốn Trưởng Nhà, mỗi người cầm một cây roi da. Họ đợi tôi trên đỉnh đài.

“Ôi, những dịp như thế này mới ghê sợ làm sao, các bạn của tôi,” Quản Lý Podginus lớn tiếng. Đôi ủng Trọng Lực màu đồng của lão kêu rừ rừ trên đầu tôi trong lúc lão lơ lửng giữa không trung. “Ôi, mỗi liên hệ kết nối chúng ta lại bị kéo căng ra khi một kẻ quyết định phá vỡ luật lệ đang bảo vệ tất cả chúng ta, vậy đấy.

“Thậm chí cả những người nhỏ tuổi nhất, thậm chí cả những người tài giỏi nhất, cũng phải phục tùng Luật Lệ. Phục tùng Trật Tự! Không có hai điều ấy chúng ta chỉ là những con vật! Không có phục tùng, không có kỷ luật, sẽ không có thêm khu định cư nào nữa! Và những khu định cư ít ỏi đang cố sẽ tan tành vì hỗn loạn! Con người sẽ bị giam hãm trên Trái Đất. Con người sẽ phải đắm mình trên hành tinh ấy mãi mãi cho đến ngày tận thế. Nhưng Trật Tự! Luật Lệ! Đây là những thứ mang tới sức mạnh cho giống loài chúng ta. Đáng nguyên rửa thay kẻ nào phá vỡ những nền tảng này.”

Bài diễn thuyết hung hồn hơn hẳn bình thường. Podginus đang cố tạo ấn tượng về trí tuệ của lão với ai đó. Tôi ngược nhìn lên từ trên cầu thang và thấy một cảnh tượng chưa bao giờ nghĩ sẽ thấy bằng chính đôi mắt mình. Mắt tôi nhức nhối khi nhìn vào ông ta, khi phải thu nhận ánh hào quang chói lọi từ mái tóc của ông ta, từ Phù Hiệu của ông ta. Tôi thấy một Hoàng Kim. Ở chốn tối tăm buồn bã này, ông ta chính là những gì tôi hình dung về

các thiên thần. Khoác áo màu vàng ánh kim và đen. Được bao bọc trong ánh Mặt Trời. Hình một cơn sấm tử đang gầm ngự trên ngực ông ta.

Khuôn mặt ông ta già nua, nghiêm khắc, và đầy quyền uy. Mái tóc ông ta sáng rực, được chải lật ra sau áp sát da. Đôi môi mỏng không có chút dấu vết của một nụ cười hay của một nét cau có, và đường vạch duy nhất tôi thấy là vết sẹo dài chạy theo gò má phải của ông ta.

Tôi đã biết được từ MHN là chỉ những thành viên tinh hoa nhất của Hoàng Kim mới mang vết sẹo như thế, Người Mang Vết Sẹo Vô Song, bọn họ gọi những người này như thế - những người đàn ông đàn bà của Màu thống trị đã tốt nghiệp Học Viện, nơi họ được học các bí mật cho phép nhân loại một ngày kia định cư trên tất cả các hành tinh của Hệ Mặt Trời.

Ông ta không nói với chúng tôi. Ông ta nói với một Hoàng Kim khác, một người cao, gầy, gầy tới mức thoát đầu tôi nghĩ đó là một phụ nữ. Không có vết sẹo, khuôn mặt người đàn ông này được phủ một lớp sáp lạ lùng để làm nổi bật màu sắc trên hai gò má và che đi những nếp nhăn. Đôi môi hấn sáng lên. Và mái tóc hấn lấp lánh theo kiểu khác hấn mái tóc của vị thượng cấp. Người đàn ông này trông như một tạo vật quái gở. Hấn cũng nghĩ vậy về chúng tôi. Hấn hít hít không khí đầy khinh miệt. Tên Hoàng Kim lớn tuổi hơn khe khẽ nói chuyện với hấn, chứ không nói với chúng tôi.

Mà tại sao ông ta phải nói với chúng tôi chứ? Chúng tôi không đáng được nhận những lời nói của một Hoàng Kim. Tôi chẳng hề muốn nhìn vào ông ta. Tôi có cảm giác mình làm vấy bẩn dáng vẻ cao sang màu vàng và đen của ông ta bằng đôi mắt đỏ của mình. Cảm giác hổ thẹn lan ra trong tôi, và sau đó tôi hiểu tại sao.

Tôi biết khuôn mặt của ông ta. Đó là khuôn mặt mà tất cả đàn ông đàn bà tại các khu định cư hấn đều biết. Bên cạnh Octavia au Lune, đây là khuôn mặt nổi tiếng nhất trên Sao Hỏa - khuôn mặt của Nero au Augustus. Đại Thống Đốc của Sao Hỏa đã tới để chứng kiến tôi bị phạt đòn, và ông ta đã mang theo một đoàn tùy tùng. Hai Quạ (gọi một cách chính xác là Đá Nham Thạch) lạng lẽ lơ lửng đằng sau ông ta. Những chiếc mũ trụ hình đầu lâu chúng đội thật hợp với màu của chúng. Chúng được sinh ra để giết người. Chúng cao hơn tôi phải đến sáu mươi phân. Trên mỗi bàn tay to quá

khô có tám ngón tay. Người ta tạo ra chúng nhằm phục vụ chiến tranh, và nhìn bề ngoài chúng cũng giống như những con rắn hổ lục ám ảnh các khu mỏ. Cả hai đều là những loài bò sát.

Còn có thêm một tá những người khác trong đoàn tùy tùng của ông ta, bao gồm một Hoàng Kim thấp kém hơn, có vẻ là đồ đệ của ông ta. Người đàn ông này thậm chí còn đẹp hơn Đại Thống Đốc và có vẻ không thích gã Hoàng Kim gầy gò bộ dạng đàn bà kia. Và có cả một đội máy quay hình ảnh nổi gồm các thành viên Lục, các sinh vật tí hơn nếu so sánh với những gã Quạ. Tóc của đám người này sẫm màu. Không xanh lục như đôi mắt và phù hiệu trên bàn tay chúng, vẻ phấn khích điên cuồng hiện rõ trong những con mắt ấy. Không mấy khi bọn chúng có dịp mang các Chim Lặn ra bên gương, vì vậy chúng muốn biến tôi thành một màn trình diễn. Tôi tự hỏi có bao nhiêu cộng đồng khai mỏ nữa đang theo dõi. Chắc là tất cả, nếu Đại Thống Đốc cố mặt tại đây.

Chúng bày ra màn lột bỏ bộ đồ Hầm Lò vừa mới mặc lên người tôi. Tôi thấy mình trên MHN đang chiếu phía trên, thấy cái nhẵn cười của tôi đong đưa trên sợi dây đeo cổ. Trông tôi trẻ hơn tôi vẫn cảm thấy về mình, và gầy hơn. Chúng lôi tôi lên cầu thang, đè tôi gập người úp lên một cái thùng kim loại bên cạnh nút thông lọng bố tôi đã bị treo cổ. Tôi rùng mình khi chúng ấn tôi nằm vắt qua mặt thép lạnh ngắt và trói chặt hai tay tôi lại. Tôi ngửi thấy mùi da tổng hợp của những cây roi, nghe thấy tiếng một trong các Trưởng Nhà ho.

“Vì sự trường tồn, hãy để công lý được thực thi,” Podginus nói.

Rồi những cây roi quất xuống. Bốn mươi tám roi cả thảy. Những nhát quất không bao giờ là nhẹ nhàng, kể cả có đến từ chú tôi. Chúng không thể nhẹ nhàng. Những cây roi rít lên ai oán và cắn xé vào da thịt tôi, tạo nên một thứ âm thanh tang tóc kỳ quái khi vung lên trong không khí. Điệu nhạc của sự hãi hùng. Khi trận đòn kết thúc, tôi hầu như không còn mở mắt được nữa. Tôi đã ngất đi hai lần, và mỗi lần tỉnh lại tôi đều tự hỏi liệu người ta có thể thấy xương sống tôi trên MHN hay không.

Đó là một màn trình diễn, tất cả chỉ là một màn thể hiện quyền lực của bọn chúng. Bọn chúng để cho gã Hộp Thiếc Đan Xấu Xí xử sự đầy cảm

thông như thế hẳn thương hại tôi. Hẳn thì thào những lời động viên vào tai tôi đủ lớn để máy quay ghi lại được. Và khi nhát roi cuối cùng quất xuống lưng tôi, hẳn lao vào như để ngăn một nhát roi nữa giáng xuống. Một cách vô thức, tôi nghĩ hẳn cứu tôi. Tôi thấy biết ơn. Tôi muốn hôn hẳn.

Hẳn là sự cứu rỗi. Song tôi biết tôi đã nhận đủ bốn mươi tám roi của mình.

Tiếp theo, chúng lôi tôi sang một bên. Chúng để lại vệt máu của tôi. Tôi biết chắc mình đã la hét, chắc tôi đã tự làm mình nhục mặt. Tôi nghe thấy chúng mang vợ tôi ra.

“Thậm chí cả người trẻ, thậm chí cả người đẹp cũng không thể thoát khỏi công lý. Chúng ta gìn giữ Trật Tự, Công Lý cho tất cả các Màu. Không có chúng, chúng ta sẽ gặp phải tình trạng vô chính phủ. Không có Phục Tùng, sẽ là hỗn loạn! Con người sẽ chết gục trên mặt cát đầy phóng xạ của Trái Đất. Họ sẽ phải uống nước từ những vùng biển nhiễm xạ. Nhất thiết phải có sự đồng nhất này. Vì sự trường tồn, hãy để công lý được thực thi.”

Những lời nói của Quản Lý Podginus ông ồm vang lên.

Không ai cảm thấy bị xúc phạm khi tôi bị đánh tả tơi, máu me đầy người. Nhưng khi Eo bị điệu lên đình đài khổ hình, những tiếng la hét vang lên. Có những lời nguyện rủa. Thậm chí ngay cả lúc này em vẫn đẹp, dù đã cạn mất thứ ánh sáng mà tôi đã thấy ở em ba ngày trước. Ngay cả khi em nhìn tôi và để nước mắt chảy dài hên khuôn mặt, em vẫn là một thiên thần.

Tất cả chỉ vì một cuộc phiêu lưu nho nhỏ. Tất cả chỉ vì một buổi tối dưới trời sao cùng người con trai em yêu. Nhưng em vẫn thật bình thản. Nếu có sự sợ hãi, thì nó nằm ở họng tôi, vì tôi cảm thấy điều gì đó lạ lùng. Làn da em ớn lạnh khi bọn chúng ấn em nằm vắt lên cái thùng lạnh lẽo. Em rùng mình. Tôi ước gì máu của tôi đã làm cái thùng đó ấm hơn cho em.

Khi chúng đánh Eo, tôi cố không nhìn. Nhưng bỏ rơi em còn đau đớn hơn. Đôi mắt em tìm kiếm mắt tôi. Chúng sáng long lanh như những viên ruby, giần giật sau mỗi cú đòn giáng xuống. *Sẽ sớm kết thúc thôi, em yêu. Chúng mình sẽ sớm trở lại với cuộc sống. Chỉ còn nhát roi cuối cùng này thôi và chúng mình sẽ có lại mọi thứ.* Nhưng liệu em có thể chịu được nhiều cú đánh đến vậy không?

“Dừng lại,” tôi nói với gã Hộp Thiếc đứng cạnh mình. “Dừng lại!” tôi cầu xin hẳn. “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì. Tôi sẽ phục tùng. Tôi sẽ chịu đòn thay cho cô ấy. Dừng lại, lũ khốn các người! Dừng lại!”

Đại Thống Đốc nhìn xuống tôi, song khuôn mặt ông ta ánh lên màu Hoàng Kim, nhẫn nại, không chút bận tâm. Tôi chẳng là gì ngoài một con kiến đẫm máu nhất trong đàn kiến.

Sự hy sinh của tôi sẽ gây ấn tượng với ông ta. Ông ta sẽ thấy cảm thông nếu tôi hạ mình, nếu tôi lao đầu vào ngọn lửa vì tình yêu. Ông ta sẽ thấy thương hại. Đó là cách câu chuyện diễn ra.

“Thưa ngài, hãy để tôi gánh phần trừng phạt của cô ấy!” tôi cầu xin. “Làm ơn!” Tôi cầu xin vì trong đôi mắt vợ mình, tôi nhìn thấy một điều khiến tôi kinh hãi. Tôi thấy sự phản kháng trong em khi người ta đánh lưng em tóe máu. Tôi thấy sự phẫn nộ tích tụ lại trong em. Có một lý do khiến em không sợ hãi.

“Không. Không. Không,” tôi cầu khẩn em. “Không, Eo. Làm ơn, không!”

“Bịt mồm đồ giẻ rách kia lại! Nó dám làm vậy bẩn đôi tai của ngài Đại Thống Đốc,” Podginus ra lệnh. Bridge nhét một cái nút miệng bằng đá vào mồm tôi. Tôi nôn ọe và la hét.

Khi nhát roi thứ mười ba quất xuống, lúc tôi đang thầm cầu xin em đừng làm thế, Eo nhìn chăm chăm vào mắt tôi một khoảnh khắc cuối cùng, rồi sau đó em bắt đầu hát. Đó là một âm thanh khe khẽ, một âm thanh tang tóc, như bài hát những hầm mỏ sâu hun hút thì thầm khi gió luồn qua những giếng khoan bị bỏ hoang. Đó là bài ca về cái chết và những lời than khóc, là bài hát bị cấm. Bài hát tôi mới từng nghe một lần.

Vì điều này, chúng sẽ giết em.

Giọng hát của em thật êm ái và chân thực, chưa bao giờ đẹp đến thế. Tiếng hát vang vọng khắp Khu Sinh Hoạt Chung, dâng lên như lời gọi siêu nhiên của một nàng tiên cá. Những cây roi dừng lại. Các Trưởng Nhà rừng mình. Thậm chí đám Hộp Thiếc cũng buồn bã lắc đầu khi chúng quay sang nói với nhau. Rất ít người thực sự thích nhìn thấy vẻ đẹp bị hủy hoại.

Podginus bối rối đưa mắt nhìn Đại Thống Đốc Augustus, kẻ đang hạ xuống trên đôi ủng Trọng Lực màu vàng kim để có thể quan sát gần hơn. Mái tóc tỏa sáng của ông ta long lanh phủ trên vầng trán cao quý. Hai gò má cao nổi bật dưới ánh sáng. Đôi mắt màu Hoàng Kim đó dò xét vợ tôi như thể em là một con sâu vừa đột nhiên xòe ra đôi cánh bướm. Vết sẹo của hãn cong lên khi hãn nói với giọng đầy ắp quyền lực.

“Cứ để cô ta hát,” hãn nói với Podginus, không bận tâm che giấu sự kinh ngạc của mình.

“Nhưng, thưa ngài...”

“Không sinh vật nào ngoài con người sẵn sàng lao mình vào lửa, Đòng ạ. Hãy chiêm ngưỡng cảnh tượng này. Ông sẽ không được thấy lại nó một lần nữa đâu.” Rồi nói với đội máy quay: “Tiếp tục ghi hình. Chúng ta sẽ biên tập để cắt bớt những phần chúng ta cảm thấy không chấp nhận được.”

Những lời nói của hãn khiến sự hy sinh của em có vẻ vô ích biết chừng nào.

Nhưng với tôi chưa bao giờ Eo đẹp hơn khoảnh khắc đó. Đối diện với quyền lực lạnh lùng, em là ngọn lửa. Đây là cô gái đã nhảy múa trong tửu quán mờ mịt khói với mái tóc đỏ rực. Đây là cô gái đã tết cho tôi một chiếc nhẫn cưới bằng chính tóc của mình. Đây là cô gái đã chọn chết vì một bài hát về cái chết.

Tình yêu của em, tình yêu của em

Hãy nhớ những tiếng khóc

Khi mùa đông chết cho bầu trời xuân

Chúng gặm thét và gặm thét

Nhưng chúng ta đã bốc lấy những hạt giống của mình

Và gieo một bài ca

Chống lại sự tham lam của chúng

Và

Dưới cửu nguyên

Hãy lắng nghe Thần Chết vung Lưỡi Hái, Thần Chết vung Lưỡi Hái

Thần Chết vung Lưỡi Hái dưới cửu nguyên

Hãy lắng nghe Thần Chết hát vang

Câu chuyện về một mùa đông đã chết
Con trai ta, con trai ta
Hãy nhớ những xiềng xích
Khi hoàng kim cai trị bằng dây cương sắt
Chúng ta gào thét và gào thét
Và vùng vẫy la hét
Dành cho chúng ta, một cửu nguyên
của những giấc mơ tốt đẹp hơn.

Cuối cùng, khi giọng hát của em vỡ òa và bài ca không còn lời nữa, tôi biết mình đã mất em. Em đã trở thành một thứ quan trọng hơn; và em đã đúng, tôi không hiểu gì cả.

“Một giai điệu lạ lùng. Nhưng đó là tất cả những gì người có ư?” Đại Thống Đốc hỏi khi em đã hát xong. Hắn nhìn em nhưng nói thật lớn tiếng, với cả đám đông, hướng tới những người ở các khu định cư khác đang theo dõi. Đám tùy tùng của hắn cười khùng khục trước thứ vũ khí của Eo, một bài hát. Một bài hát thì có là gì, ngoài những nốt nhạc tan vào không khí? Cũng vô ích như một que diêm giữa cơn bão khi chống lại quyền lực của hắn. Hắn nhọc mạp chúng tôi. “Có ai trong các người muốn hát cùng cô ta hay không? Ta khẩn cầu các người đấy, hỏi những Đỏ can đảm của...” Hắn đưa mắt nhìn sang tay trợ lý, kẻ thầm mấp máy miệng nói ra cái tên. Lykos, hãy gia nhập cùng cô ta ngay bây giờ nếu các người muốn.”

Tôi gần như không thở được qua cục đá bịt miệng. Nó làm mẻ hai hàm răng tôi. Nước mắt tôi trào xuống, chảy rùng rùng trên khuôn mặt. Không một giọng nói nào cất lên từ đám đông. Tôi nhìn thấy mẹ tôi đang run lên vì phấn uất. Kieran ôm chặt lấy vợ anh. Narol nhìn chăm chăm xuống đất. Loran bật khóc. Tất cả bọn họ đều ở đây, tất cả đều im lặng. Tất cả đều sợ hãi.

“Than ôi, thưa ngài, chúng ta thấy cô gái thật đơn độc trong sự quá khích của cô ta,” Podginus tuyên bố. Eo chỉ dành ánh mắt nhìn tôi. “Điều này cho thấy rõ ràng quan điểm của cô ta là của một kẻ ngoài lề, một kẻ bị từ bỏ. Có lẽ chúng ta nên tiến hành thôi chứ ạ?”

“Phải,” Đại Thống Đốc dừng dừng nói. “Tôi có một cuộc hẹn với Arcos. Treo cổ con chó cái bắn thiu đó lên đề phòng nó tiếp tục tru bậy.”

KẸ TỬ ĐẠO

Vì Eo, tôi không phản ứng. Tôi phẫn nộ. Tôi căm thù. Tất cả mọi xúc cảm. Nhưng tôi rời mắt khỏi em, ngay cả khi chúng đưa em đi và tròng thòng lọng vào cổ em. Tôi ngược mắt lên nhìn Bridge, và ông ta lặng lẽ tháo miếng bịt miệng cho tôi. Hai hàm răng của tôi sẽ không bao giờ như trước nữa. Nước mắt dâng trong đôi mắt ông già Hộp Thiếc. Tôi rời khỏi ông ta và chờ dẫn loạng choạng bước tới chân giá treo cổ để Eo có thể nhìn thấy tôi khi em chết. Đây là lựa chọn của em. Tôi sẽ ở bên em đến cuối cùng. Hai bàn tay tôi run lẩy bẩy. Những tiếng nấc vang lên từ đám đông đằng sau tôi.

“Cô muốn nói những lời cuối cùng với ai trước khi công lý được thực thi?” Podginus hỏi em. Lão đang diễn trò cảm thông trước máy quay.

Tôi đợi em nói ra tên tôi, nhưng em không làm thế. Đôi mắt em không hề rời khỏi tôi, nhưng em lại gọi tên em gái mình. “Dio.” Cái tên rung rẩy vang lên trong không trung. Giờ thì em mới thấy sợ. Tôi không phản ứng khi Dio leo lên cầu thang dẫn tới giá treo cổ; tôi không hiểu, nhưng tôi sẽ không ghen tị. Chuyện này không phải vì tôi. Tôi yêu em. Và em đã lựa chọn. Tôi không hiểu, nhưng tôi sẽ không để em chết mà biết đến bất kỳ điều gì khác ngoài tình yêu của tôi.

Dan Xấu Xí phải giúp Dio leo lên giá treo cổ; cô loạng choạng và chờ dẫn khi cúi người ghé sát vào chị gái. Những gì được nói ra tôi đều không nghe thấy; nhưng Dio thảng thốt kêu lên một tiếng rên rĩ sẽ ám ảnh tôi mãi mãi. Cô nhìn tôi trong khi khóc ròng. Vợ tôi đã nói gì với cô? Những người phụ nữ khóc. Những người đàn ông lau nước mắt. Người ta phải đánh ngất Dio để lôi cô đi, nhưng cô vẫn bám chặt lấy chân Eo mà khóc. Đại Thống Đốc

gật đầu, cho dù hẳn thậm chí chẳng thềm đủ bận tâm để quan sát Eo, cũng giống như bố tôi, bị treo cổ.

“*Hãy sống vì nhiều điều hơn,*” em thầm nói với tôi. Em cho tay vào túi lấy ra bông hồng tú cầu tôi đã tặng em. Bông hoa đã bị giập nát và bẹp gí. Rồi em hô lên thật to tới tất cả những người đang có mặt, “*Hãy bẻ gãy xiềng xích!*”

Cửa sập dưới hai bàn chân em mở ập xuống. Em ngã, và trong một khoảnh khắc, mái tóc em lơ lửng bồng bênh quanh đầu, một quầng đỏ rực. Rồi hai bàn chân em hẫng đi trong không khí và em rơi xuống, cần cổ mảnh mai của em bị siết chặt. Đôi mắt mở thật to. Giá như tôi có thể cứu em khỏi cảnh này. Giá như tôi có thể bảo vệ em; nhưng thế giới thật lạnh lẽo và tàn nhẫn với tôi. Nó không diễn ra theo cách tôi mong muốn. Tôi yếu đuối. Tôi chứng kiến vợ mình chết và bông hồng tú cầu của tôi rơi khỏi bàn tay em. Máy quay ghi lại tất cả. Tôi hồi hải ào tới để hôn lên mắt cá chân của em. Tôi ôm lấy đôi chân em. Tôi sẽ không để em bị hành hạ.

Trên Sao Hỏa không có đủ trọng lực, vì vậy ta phải kéo hai bàn chân xuống để bẻ gãy cổ. Chúng để những người thân yêu của nạn nhân làm việc đó .

Chẳng mấy chốc, không còn âm thanh nào nữa, kể cả tiếng nghiêng kèn kẹt của dây thừng.

Vợ tôi quá nhẹ.

Em mới chỉ là một cô bé.

Thế rồi tiếng thành thịch của Lễ Tiễn Biệt bắt đầu. Những nắm tay đấm lên lồng ngực. Hàng nghìn nắm tay. Thật nhanh, như nhịp tim đập. Rồi chậm dần. Một nhịp đấm mỗi giây. Một nhịp sau năm giây. Sau mười giây. Rồi không vang lên nữa, và đám đông than khóc tản đi như bụi trên lòng bàn tay khi các đường hầm cũ rên rĩ trong những cơn gió sâu.

Còn đám Hoàng Kim, bọn chúng bay đi.

Bố Eo, Loran và Kieran ngồi cạnh cửa nhà tôi suốt đêm. Họ nói họ ở đó để làm bạn với tôi. Nhưng thực chất là để canh chừng tôi, để đảm bảo rằng tôi sẽ không chết. Tôi muốn chết. Mẹ băng bó các vết thương cho tôi bằng những mảnh lụa mà em gái tôi, Leanna, lấy cắp từ Khu Ươm Trơ.

“Hãy giữ cho vết thương khô, nếu không con sẽ bị sẹo đấy.”

Những vết sẹo có là gì chứ? Chúng đâu có quan trọng. Eo sẽ không thấy chúng, vậy sao tôi phải bận tâm? Em sẽ không đưa bàn tay vuốt dọc lưng tôi. Em sẽ không bao giờ hôn lên những vết thương của tôi nữa.

Em đã ra đi.

Tôi nằm ngửa trên giường để có thể cảm thấy đau mà quên đi vợ mình. Nhưng tôi không thể. Ngay cả lúc này em vẫn đang bị treo. Sáng ra, tôi sẽ đi ngang qua em trên đường tới mỏ. Chẳng mấy chốc em sẽ bốc mùi, chẳng mấy chốc em sẽ thối rữa. Người vợ xinh đẹp của tôi đã tỏa sáng quá rực rỡ, vì thế em không thể Sống lâu. Tôi vẫn cảm thấy cổ em gãy dưới hai bàn tay tôi; lúc này đây chúng đang run rẩy trong đêm.

Có một đường hầm bí mật mà tôi đã đào trong phòng ngủ của mình từ lâu để có thể lên ra ngoài khi còn là một đứa trẻ. Giờ tôi lại dùng nó. Tôi chui ra khỏi lối đi bí mật, lặng lẽ leo xuống từ chỗ ở của mình, để những người thân không bao giờ thấy tôi lần đi trong ánh sáng mờ ảo.

Cả khu cư trú đều im ắng. Im ắng, chỉ còn MHN đang chiếu cảnh vợ tôi chết trên nền một bài hát. Chúng chủ định cho thấy sự vô ích của việc bất phục tùng. Và chúng đã thành công, nhưng trên đoạn phim được chiếu còn một thứ khác nữa. Chúng chiếu cảnh phạt roi tôi, cảnh phạt roi Eo, và cảnh toàn bộ bài hát của em. Sau khi em chết, chúng chiếu lại cả đoạn phim, một điều dường như đem đến hiệu ứng không mong muốn. Dù em không phải là vợ tôi, tôi vẫn thấy một người đã khuất, một bài hát đẹp đẽ của cô gái trẻ bị sợi thừng của những kẻ tàn bạo làm cho câm lặng.

Sau đó, MHN chuyển sang đen kịt trong vài giây. Trước đó nó chưa bao giờ đen kịt như thế. Và Octavia au Lune quay lại với thông điệp cũ. Như thể có ai đó vừa đột nhập vào hệ thống phát hình, vì vợ tôi lại chập chớn xuất hiện trên màn hình không lồ .

“Hãy bẻ gãy xiềng xích!” em hét lớn. Rồi em biến mất và màn hình lại tối đen. Nó kêu lạo xạo. Hình ảnh quay trở lại. Vợ tôi lại hét lên câu nói đó một lần nữa. Rồi lại tối đen. Chương trình thông thường được phát, rồi lại bị cắt ngang bởi tiếng hét của em thêm một lần cuối cùng, và đến đoạn phim tôi kéo hai chân em xuống. Rồi lặng thinh.

Đường đi lối lại đều im ắng khi tôi lần bước tới Khu Sinh Hoạt Chung. Những người làm ca đêm sẽ sớm quay trở về. Rồi tôi nghe thấy một tiếng động, và một người đàn ông bước xuống đường phía trước tôi. Khuôn mặt chú tôi liếc nhìn tôi ranh mãnh từ trong bóng tối. Chỉ có một bóng đèn treo lủng lẳng phía trên đầu ông, chiếu sáng cái chai ông cầm trên tay và chiếc sơ mi đồ đã sờn rách.

“Mày đúng là con trai của bố mày, thẳng nhóc khốn kiếp. Ngu ngốc và tự phụ.”

Hai bàn tay tôi siết lại. “Chú đến để chặn cháu à?” JCM

Ông lầm bầm. “Tao đã không thể ngăn bố mày giết chết chính cái thân xác khốn khổ của ông ấy. Và bố mày là một gã khốn khổ còn khá hơn mày nhiều. Ông ấy còn biết kiềm chế hơn.”

Tôi bước tới trước. “Cháu không cần sự cho phép của chú.”

“Không, thẳng nhóc thích sinh sự, mày không cần.” Chú tôi lùa một bàn tay vào tóc. “Nhưng dù sao cũng đừng làm điều mày định làm. Nó sẽ làm mẹ mày tan nát; mày có thể nghĩ bà ấy không biết mày đã lên ra ngoài. Bà ấy có biết đấy. Và nói với tao. Nói là mày sẽ chết như anh trai tao, như cô bé của mày.”

“Nếu mẹ cháu biết, bà hẳn đã ngăn cháu rồi.”

“Không. Bà ấy để mặc đám đàn ông chúng ta phạm sai lầm. Nhưng đây chắc chắn không phải là điều cô bé của mày muốn.”

Tôi chỉ ngón tay vào chú mình. “Chú không biết gì hết. Không biết cô ấy muốn gì đâu.” Eo nói tôi không hiểu làm một người tử vì đạo là như thế nào. Tôi sẽ chứng minh cho em thấy là tôi biết.

“Trúng phóc,” chú tôi nói, kèm theo một cái nhún vai. “Vậy thì tao sẽ đi với mày, vì đầu mày chỉ toàn là đá.” ông tặc lưỡi. “Đám Lambda chúng ta quả rất thích thông lọng.”

Ông ném cho tôi cái chai của mình, và tôi dè dặt bước lại gần ông.

“Tao đã cố thuyết phục bố mày từ bỏ màn phản kháng nho nhỏ của ông ấy, mày biết đấy. Nói với ông ấy rằng ngôn từ và những điệu nhảy cũng chẳng có ý nghĩa nhiều hơn bụi đất. Cố đánh bố mày. Ông ấy đã cho tao đo đất.” Chú tôi vung một cú đấm móc phải. “Đến một lúc nào đó trong đời, ta sẽ biết như thế nào là một người đã hạ quyết tâm và cản trở sẽ là sỉ nhục họ.”

Tôi uống một hớp từ cái chai của ông rồi trả nó lại. Thứ rượu này có vị lạ lùng và nặng hơn thường lệ. Lạ lùng. Chú tôi thúc tôi uống cạn chai.

“Mày hạ quyết tâm rồi chứ?” chú tôi hỏi, rồi vỗ trán. “Tất nhiên là thế rồi. Tao quên mất, tao đã dạy mày nhảy.”

“Ương bướng như một con rắn hổ lục hàm mỏ, chẳng phải chú vẫn nói thế sao?” tôi lặng lẽ nói, cho phép mình khẽ mỉm cười.

Tôi im lặng bước đi bên chú một lúc. Ông đặt một tay lên vai tôi. Một tiếng nấc muốn thoát ra khỏi lồng ngực tôi. Tôi nuốt nó vào.

“Cô ấy đã rời bỏ cháu,” tôi thì thầm. “Cứ thế mà rời bỏ cháu.”

“Chắc chắn phải có lý do. Con bé ấy không phải là một đứa ngốc.”

Nước mắt trào ra khi tôi bước vào Khu Sinh Hoạt Chung. Chú tôi đưa một cánh tay ôm ghì lấy tôi và hôn lên đỉnh đầu tôi. Đó là tất cả những gì ông có thể dành cho tôi. Ông không phải là người được sinh ra để thể hiện sự triu mến. Khuôn mặt ông tái nhợt, ma quái. Mới ba mươi lăm tuổi mà đã thật già nua, mệt mỏi. Một vết sẹo làm môi trên của ông méo mó. Những đốm bạc lác đác trên mái tóc dày của ông.

“Hãy chào họ giúp tao dưới cửa tuyến,” ông nói vào tai tôi, bộ râu của ông cọ lên cổ tôi. “Hãy gửi đến các anh tao một chén rượu mừng và vợ tao một cái hôn, đặc biệt là tới Vũ Công.”

“Vũ Công?”

“Rồi mày sẽ biết. Và nếu có gặp ông bà nội mày, hãy bảo với họ rằng chúng ta vẫn nhảy cho họ. Họ sẽ không phải cô đơn lâu nữa đâu.” Chú tôi bỏ đi, rồi dừng lại nói trong khi vẫn không quay người lại. “Hãy bẻ gãy xiềng xích. Rõ chưa?”

“Rõ.”

Ông bỏ tôi ở đó, tại Khu Sinh Hoạt Chung cùng người vợ đang đu đưa của tôi. Tôi biết các máy quay đang dõi theo tôi từ chỗ màn hình trong khi tôi leo lên giá treo cổ. Các bậc thang làm bằng kim loại, vì vậy không kêu cọt két. Em bị treo lơ lửng như một con búp bê. Khuôn mặt em trắng bệch như phấn và mái tóc em khẽ lay động trong lúc những chiếc quạt thông gió chạy rù rù phía trên.

Khi dây thừng đã bị cắt bằng Lưỡi Hái mà tôi lấy cắp được từ khu mỏ, tôi chộp lấy đầu sợi dây bị cắt rời và nhẹ nhàng hạ em xuống. Tôi bế vợ trên tay và chúng tôi cùng nhau đi suốt đoạn đường từ quảng trường tới Khu Ươm Tơ. Những người làm ca đêm đang làm nốt những giờ cuối. Đám phụ nữ im lặng quan sát trong khi tôi bế Eo tới chỗ đường ống thông gió. Ở đó tôi thấy em gái tôi, Leanna. Cao và lạng lẽ hết như mẹ tôi, con bé dõi theo tôi bằng đôi mắt nghiêm khắc, nhưng em không nói gì. Không ai trong số những người phụ nữ khác nói gì. Họ sẽ không buôn chuyện về nơi vợ tôi được chôn cất. Họ sẽ không nói, dù phần thưởng dành cho kẻ chỉ điểm là những thỏi sô cô la. Chỉ có năm người được chôn cất trong vòng ba thế hệ - và luôn có một người bị treo cổ vì điều đó.

Đây là hành động sau chót vì tình yêu. Bản cầu hôn im lặng dành cho Eo.

Đám phụ nữ bắt đầu khóc, và khi tôi đi ngang qua, họ đưa tay chạm lên khuôn mặt Eo, lên khuôn mặt tôi và giúp tôi mở đường thông gió. Tôi kéo vợ mình qua khoảng không gian chật hẹp bằng kim loại, đưa em tới nơi chúng tôi đã yêu nhau dưới các vì sao, nơi em đã nói cho tôi biết những dự định của mình mà tôi đã không lắng nghe. Tôi ôm lấy cơ thể không còn sự sống của em và hy vọng linh hồn em thấy tôi ở nơi chúng tôi đã từng hạnh phúc.

Tôi đào hố gần một gốc cây. Hai bàn tay tôi dính đầy bụi đất của xứ sở chúng tôi, cũng đỏ quạch như mái tóc em khi tôi cầm lấy bàn tay em và hôn lên nhãn cưới của em. Tôi để phần ngoài của nịt hồng tú cầu lên trên trái tim em, lấy ra phần trong và cấy vào nơi gần trái tim tôi. Rồi tôi hôn lên môi em và chôn cất em. Nhưng tôi nức nở òa khóc khi chưa kịp hoàn tất việc đó. Tôi bới lộ khuôn mặt em ra và lại hôn em, áp sát người vào em cho

tới khi nhìn thấy Mặt Trời đỏ quạch mọc lên qua mái vòm nhân tạo hình bong bóng. Những màu sắc của nơi này làm đôi mắt tôi bông rớt, và tôi không thể kim được nước mắt. Khi nhồm lên, tôi thấy dải băng quần đầu của mình thò ra từ trong túi em. Em đã làm nó cho tôi để ngăn mồ hôi. Giờ đây tôi nhỏ nước mắt lên nó và cầm theo mình.

Kieran đâm vào mặt tôi khi thấy tôi quay về khu cư trú. Loran không nói nên lời, trong khi bố Eo loạng choạng tựa người vào một bức tường. Họ nghĩ họ đã bắt lực với tôi. Tôi nghe thấy tiếng mẹ Eo khóc. Mẹ tôi không nói gì trong lúc nấu ăn cho tôi. Tôi thấy không được khỏe. Thật khó thở. Leanna đi vào giúp mẹ tôi nấu nướng, hôn lên đầu tôi trong lúc tôi ăn, nấn ná lại để ngửi mùi tóc tôi. Tôi phải dùng một tay để đưa thức ăn từ đĩa lên miệng. Mẹ nắm lấy bàn tay còn lại của tôi giữa đôi bàn tay chai sạn của bà. Bà ngấm nhìn nó thay vì nhìn tôi, như thể nhớ lại khi nó còn bé xíu, mềm mại và bần khoăn tự hỏi nó đã trở nên cứng rắn như vậy tự lúc nào.

Tôi ăn xong đúng lúc Dan Xấu Xí tới. Mẹ tôi không rời khỏi bàn khi tôi bị kéo đi. Đôi mắt bà vẫn nhìn đăm đăm vào chỗ lúc trước bàn tay tôi nắm. Tôi nghĩ bà tin rằng nếu bà không ngược lên, chuyện này sẽ không xảy ra. Thậm chí cả mẹ tôi cũng chỉ chịu đựng được bấy nhiêu.

Chúng sẽ treo cổ tôi trước mặt tất cả mọi người khi họ tập hợp đông đủ vào lúc chín giờ sáng. Không hiểu sao tôi cảm thấy chóng mặt. Tim tôi có cảm giác thật kỳ lạ, đập thật chậm. Tôi nghe thấy những lời Đại Thống Đốc nói với vợ tôi vang lên:

“Đó là tất cả sức mạnh của người sao?”

Chúng tộc chúng tôi hát, chúng tôi nhảy, chúng tôi yêu. Đó là sức mạnh của chúng tôi. Nhưng chúng tôi còn đào bới nữa. Và rồi chúng tôi chết. Hiếm khi chúng tôi chọn cách hỏi tại sao. Lựa chọn đó là sức mạnh. Lựa chọn đó là vũ khí duy nhất của chúng tôi. Nhưng nó không đủ.

Chúng cho tôi nói lời cuối cùng. Tôi gọi Dio lên. Đôi mắt cô vẫn máu và sưng mọng. Cô là một tạo vật mong manh, thật khác với chị cô biết bao.

“Lời trăng trối của Eo là gì?” tôi hỏi cô, dù miệng tôi cử động thật chậm và kỳ quặc.

Cô đưa mắt nhìn mẹ tôi, cuối cùng bà cũng đi theo tới đây, và bà đang lắc đầu. Có điều gì đó họ không nói với tôi. Một điều họ không muốn cho tôi biết. Một bí mật được giữ lại cho dù tôi sắp chết.

“Eo nói chị ấy yêu anh.”

Tôi không tin cô, nhưng tôi mỉm cười và hôn lên trán cô. Cô không đủ sức trả lời thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa. Còn tôi đang chóng mặt. Chỉ nói thôi cũng khó.

“Anh sẽ nói với chị em là em gửi lời chào.”

Tôi không hát. Tôi được sinh ra cho những điều khác.

Cái chết của tôi thật điên rồ. Đó là tình yêu.

Nhưng Eo đã đúng, tôi không hiểu. Đây không phải là chiến thắng của tôi. Đây là sự ích kỷ. Em đã bảo tôi phải sống vì nhiều điều hơn nữa. Em muốn tôi chiến đấu. Nhưng giờ đây tôi lại sắp phải chết, bất chấp những gì em muốn. Tôi bỏ cuộc vì nỗi đau.

Tôi hoảng hốt như những kẻ tự sát thường hoảng hốt khi nhận ra sự rồ dại của mình.

Đã quá muộn.

Tôi cảm thấy cánh cửa dưới chân tôi mở ra. Cơ thể tôi rơi xuống. Dây thừng siết chặt lấy cổ tôi. Xương sống tôi kêu răng rắc. Ngàn mũi kim vô hình đang chọc vào thắt lưng. Kieran lao đảo bước tới trước. Chú Narol đẩy anh ra. Vừa nháy mắt, ông vừa cầm lấy hai bàn chân tôi và kéo xuống.

Tôi hy vọng họ sẽ không chôn tôi.

PHẦN HAI

HỒI SINH

Có một ngày hội, vào hôm đó chúng ta đeo mặt nạ ma quỷ để canh cho những người thân đã khuất dưới cửa tuyền tránh xa khỏi những hồn ma xấu xa. Những chiếc mặt nạ Lấp Lánh ánh giả kim.

LAZARUS^[2]

Tôi không thấy Eo khi chết đi. Những người thân của tôi tin rằng chúng tôi sẽ nhìn thấy người mình yêu quý khi sang thế giới bên kia. Họ đợi chúng ta trong một thung lũng xanh rờn, nơi mùi khói củi và mùi thịt hầm đặc quánh trong không khí. Có một Ông Già với sương phủ trên mũ giữ cho thung lũng được an toàn, và ông ta đứng cùng những người thân của ta để đợi ta dọc theo một con đường lát đá có lỗ cừu gặm cỏ ven đường. Người ta kể sương mù ở đó mát mẻ, hoa cỏ thì ngọt ngào, và những ai được chôn cất sẽ đi dọc con đường đá nhanh hơn.

Nhưng tôi không hề thấy tình yêu của tôi. Tôi không hề thấy thung lũng. Tôi chẳng thấy gì ngoài những đốm sáng ma quái trong bóng tối. Tôi cảm thấy mình bị đè lên, và tôi biết, như bất cứ người thợ mỏ nào, rằng tôi đang bị chôn dưới đất. Tôi buột ra một tiếng thét không thành tiếng. Đất chui vào miệng tôi. Con hoảng loạn bao trùm lấy tôi. Tôi không thể thở, không thể cựa quậy. Đất ôm tôi chặt cứng cho tới khi cuối cùng tôi cũng dùng tay đào bới để giải thoát được cho mình, cảm nhận được không khí, gấp gáp thở hóp lấy ôxy, vừa hỗn hển vừa phun đất phì phì.

Vài phút sau tôi mới ngược mắt nhìn lên trong tư thế quỳ gối. Tôi đang phủ phục trong một hầm mỏ, một đường hầm cũ đã bỏ hoang từ lâu nhưng vẫn còn kết nối với hệ thống thông gió. Nơi này sặc mùi đất bụi. Một đốm lửa duy nhất leo lét cháy bên cạnh mộ tôi, hắt những chiếc bóng kỳ quái lên các vách tường. Nó làm mắt tôi bông rất cũng hết như Mặt Trời lúc mọc trên mộ Eo.

Tôi chưa chết.

Để nhận ra điều ấy đòi hỏi nhiều thời gian hơn người ta vẫn tưởng. Nhưng có một vết bầm máu quanh cổ tôi, nơi dây thừng chĩa vào da. Có đất

dính trên những vết roi sau lưng tôi.

Dẫu vậy, tôi chưa chết.

Chú Narol đã kéo chân tôi không đủ mạnh. Nhưng chắc hẳn đám Hộ Thiếc đã phải kiểm tra, trừ phi chúng quá lười nhác. Cũng không phải quá sức tưởng tượng khi nghĩ như vậy, nhưng chắc chắn phải có một nguyên do nào khác nữa. Tôi đã quay cuồng vì chóng mặt khi bước lên giá treo cổ. Thậm chí ngay lúc này tôi vẫn cảm thấy có thứ gì đó trong mạch máu, một cảm giác mê man như thể tôi đã bị đánh thuốc. Narol đã làm chuyện này. Ông đã đánh thuốc mê tôi. Ông đã chôn tôi. Nhưng tại sao? Và ông làm sao để không bị bắt khi gỡ xác tôi xuống?

Khi một tiếng lục cục trầm trầm vọng lại từ bóng tối ngoài phạm vi của ngọn lửa, tôi biết mình sẽ có câu trả lời. Chiếc xe hộp trông giống một con bọ rùa bằng kim loại trên sáu bánh bò qua đỉnh dốc của một đường hầm dài. Tấm lưới đằng trước xe phả ra hơi nước khi nó dừng lại trước mặt tôi. Mười tám ngọn đèn làm tôi lóa mắt; những bóng người chui ra khỏi hai bên sườn xe, đi cắt qua quăng đèn pha tới chộp lấy tôi. Tôi quá choáng váng để chống cự. Bàn tay họ chai sạn như tay thợ mỏ, còn khuôn mặt họ lấp sau những cái mặt nạ quý. Ấy vậy nhưng họ lại dẫn tôi đi thật nhẹ nhàng, thay vì thúc ép tôi chui vào khoang xe.

Trong xe, ánh sáng đỏ ngập màu máu. Tôi ngồi trên một cái ghế kim loại đã mòn, đối diện với hai người đã đưa tôi từ mộ lên. Mặt nạ của người phụ nữ có màu trắng bệch và vàng kim, và có sừng như quỷ sứ. Đôi mắt cô ta ánh lên vẻ tối tăm từ sau hai lỗ mắt. Người còn lại là một người đàn ông rụt rè. Anh ta có vẻ yếu đuối và lạng lẽ, dường như sợ tôi. Cái mặt nạ hình con dơi đang há miệng nhe răng không thể giấu nổi ánh mắt rụt rè của anh ta hay cách anh ta giấu hai bàn tay của mình - một biểu hiện của sự sợ hãi như chú Narol vẫn luôn khẳng định khi ông dạy tôi nhảy.

“Các vị là Các Con Trai Của Ares phải không?” tôi đoán chừng.

Anh chàng yếu ớt lưỡng lự, trong khi đôi mắt người phụ nữ có vẻ giễu cợt.

“Còn cậu là Lazarus,” người phụ nữ nói. Tôi cảm thấy giọng cô ta lạnh lùng, uế oải; nó đùa giỡn với đôi tai của tôi như một con mèo vờn nghịch

một con chuột bị bắt.

“Tôi là Darrow.”

“Ôi, chúng tôi biết cậu là ai mà.”

“Đừng nói gì với cậu ta hết, Harmony!” anh chàng yếu đuối lắp bắp. “Vũ Công không bảo chúng ta bàn bạc gì với cậu ta hết cho tới khi về đến nhà.”

“Cảm ơn cậu, *Ralph*.” Harmony thở dài nhìn anh chàng yếu đuối và lắc đầu.

Sau khi nhận ra sai lầm của mình, anh chàng yếu đuối nhấp nhồm, bút rút trên ghế của mình, nhưng tôi không để tâm tới anh ta nữa. Ở đây, người phụ nữ mới là kẻ nắm quyền. Không như anh chàng yếu đuối, mặt nạ của cô ta giống như khuôn mặt của một bà già, một phù thủy của những thành phố đã sụp đổ trên Trái Đất, những kẻ dùng tủy xương của trẻ em để nấu xúp.

“Trông cậu thật thảm hại.” Harmony chìa tay ra sờ lên cổ tôi. Tôi chộp lấy bàn tay cô ta và siết mạnh. Xương cô ta giòn như nhựa rỗng trong bàn tay của một Chim Lặn. Anh chàng yếu đuối với lấy dùi cui điện của mình, nhưng Harmony ra hiệu bảo anh ta bình tĩnh.

“Tại sao tôi chưa chết?” tôi hỏi. Sau vụ treo cổ, giọng tôi tựa như tiếng những viên sỏi cà trên kim loại.

“Vì Ares có một nhiệm vụ cho cậu, anh chàng Chim Lặn bé bỏng.”

Cô ta nhăn mặt khi tôi siết chặt bàn tay cô ta.

“Ares...” Trong đầu tôi lóe lên hình ảnh những vụ nổ bom, những bàn chân bàn tay bị đứt Ha khỏi thân, và những hỗn loạn. Ares. Tôi biết ông ta sẽ muốn loại nhiệm vụ nào. Tôi đang quá đờ đẫn nên chẳng thể biết mình sẽ nói gì khi ông ta đưa ra yêu cầu. Tâm trí tôi đang dồn cả vào Eo, chứ không phải cuộc đời này. Tôi chỉ là một cái vỏ. Tại sao tôi không thể cứ nằm yên dưới đất?

“Giờ tôi có thể thu bàn tay của mình về được rồi chứ?” Harmony hỏi.

“Nếu cô bỏ mặt nạ ra. Bằng không, tôi sẽ giữ chặt nó.”

Cô ta bật cười và lột chiếc mặt nạ đang đeo xuống. Khuôn mặt cô ta là ngày và đêm - nửa bên phải là một mớ da rách tả tơi sưng phồng biến dạng nhăn nheo thành những dải sọc ngoằn ngoèo như những dòng sông. Một

vết bóng vì hơi nóng. Một hình ảnh quen thuộc, song không phải với phụ nữ. Hiếm khi có một phụ nữ trong đội khoan hầm lò.

Thế nhưng phần khuôn mặt không bị bóng của cô ta mới thật đáng kinh ngạc. Cô ta thật đẹp, thậm chí còn đẹp hơn Eo. Làn da mềm mại, trắng như sữa, xương mặt nhô lên thanh tú. Song cô ta trông thật lạnh lùng, phần nộ và tàn nhẫn. Răng hàm dưới của cô ta nhấp nhô không đều, còn móng tay không được chăm sóc tử tế. Cả hai bên ủng cô ta đi đều gài dao. Tôi có thể đoán chắc điều đó qua cách cô ta nhìn xuống khi tôi chộp lấy tay cô ta.

Anh chàng yếu đuối, Ralph, xấu xí mà chẳng có gì đáng chú ý - khuôn mặt đen sạm như một lưỡi rìu, cả hai hàm răng đều thưa rếch, cẩu bần. Anh ta nhìn chăm chăm ra ngoài cửa khoang xe trong lúc chúng tôi chạy qua những đường hầm bỏ hoang cho tới khi đến một con đường trong hầm được lát phẳng và chiếu sáng để xe có thể chạy nhanh. Tôi không biết những người Đỏ này, dù họ mang Phù Hiệu Đỏ trên bàn tay, và tôi không tin họ. Họ không phải người nhà Lambda, không thuộc về Lykos. Rất có thể họ là Bạc.

Cuối cùng, tôi thấy những chiếc xe đặc dụng và xe hộp khác ở bên ngoài khoang. Tôi không rõ chúng tôi đang ở đâu, song điều đó chẳng khiến tôi bận tâm bằng nỗi phiền muộn đang cuộn trào trong lồng ngực. Chúng tôi càng đi xa và tôi càng có nhiều thời gian suy nghĩ, cơn đau càng trở nên tồi tệ. Tôi đưa ngón tay mân mê chiếc nhẫn cưới của mình. Eo đã chết. Em không đợi tôi ở cuối chuyến đi này. Tại sao tôi lại sống sót trong khi em thì không? Tại sao tôi lại kéo chân em xuống mạnh đến thế? Liệu có phải đáng lẽ em cũng được sống sót hay không? Tôi có cảm giác ruột gan mình trống rỗng như một hố đen. Một khối nặng khủng khiếp đè lên ngực tôi ngột ngạt, và tôi những muốn nhảy ra khỏi chiếc xe hộp để lao vào đường đi của một chiếc xe đặc dụng. Cái chết trở nên thật dễ dàng khi ta đã cố tìm đến nó.

Nhưng tôi không nhảy; tôi ngồi cùng Harmony và Ralph. Eo muốn nhiều hơn ở tôi. Tôi siết chặt dải băng quấn đầu màu đỏ chói trong tay.

Con đường hầm mở rộng ra một chút khi chúng tôi tới trạm kiểm soát được mấy gã Hộp Thiếc trang phục cũ kĩ canh gác. Cánh cổng điện thậm

chí còn chẳng được nạp điện. Chúng để chiếc xe hộp đang đi đằng trước chúng tôi đi qua sau khi dùng máy quét quét lên một tấm panen gắn bên thành xe. Sau đó đến lượt chúng tôi, và tôi cựa mình bồn chồn trên ghế đồng thời với Ralph. Harmony cười khẩy trong lúc gã Hộp Thiếc tóc muối tiêu quét máy lên thành chiếc xe hộp và vẫy tay cho chúng tôi qua cổng.

“Chúng ta có mật mã. Những kẻ nô lệ chỉ toàn là lũ đầu đất. Đám Hộp Thiếc ở hầm mỏ là lũ đầu đất. Đám Xám tinh nhuệ hay những con quái vật Đá Nham Thạch mới là kẻ cậ cần cảnh giác. Nhưng chúng không lãng phí thì giờ của mình ở dưới này đâu”

Tôi cố thuyết phục bản thân rằng tất cả chuyện này không phải là một trò lừa gạt nào đó của đám Hoàng Kim, rằng Harmony và Ralph không phải là kẻ thù, khi chúng tôi rẽ khỏi con đường hầm chính vào một nhánh cụt toàn các khu nhà kho không lớn hơn Khu Sinh Hoạt Chung là bao. Những bóng đèn tỏa ánh sáng vàng gay gắt thả xuống từ các giá cố định. Nửa số bóng đèn đã cháy. Một bóng đèn chập chờn hết sáng lại tắt phía trên một gara nằm gần một nhà kho được đánh dấu bằng một biểu tượng kỳ dị vẽ bằng thứ sơn lạ lùng. Chúng tôi rẽ vào gara. Cửa đóng lại và Harmony ra hiệu cho tôi chui ra khỏi xe.

“Về đến nhà rồi,” cô nói. “Giờ là lúc gặp Vũ Công.”

VŨ CÔNG

Vũ Công nhìn xuyên qua tôi. Ông cao gần bằng tôi, chuyện hiếm gặp. Nhưng ông to con và rất già, có lẽ khoảng bốn mươi. Những sợi tóc bạc xoắn tít rũ xuống hai bên thái dương. Cả tá những vết sẹo hằn dấu trên cổ. Tôi đã thấy loại sẹo này trước đây. Vết cắn của rắn hổ lục hàm mỏ. Cánh tay trái của ông rũ xuống bất động. Tổn thương thần kinh. Nhưng đôi mắt ông khiến tôi bị thu hút; chúng sáng hơn phần lớn những đôi mắt khác, sự pha trộn của những tông màu đỏ thực sự chứ không phải màu đỏ đất. Ông có nụ cười của một người cha.

“Chắc cậu đang tự hỏi chúng tôi là ai,” Vũ Công nhẹ nhàng nói. Ông vạm vỡ nhưng giọng nói lại thật thanh thoát. Tám người Đỏ bên cạnh ông đều là nam giới, ngoại trừ Harmony, và họ nhìn ông bằng ánh mắt đầy tôn kính. Tất cả đều là thợ mỏ, tôi thầm nghĩ, mỗi người đều có đôi bàn tay vạm vỡ đầy sẹo của thợ mỏ chúng tôi. Họ cử động với sự uyển chuyển của chúng tôi. Hẳn một vài người trong số họ là thợ nhảy và thợ máy, như cách chúng tôi vẫn gọi những người chạy dọc theo các vách hầm và thực hiện những cú nhào lộn trong khi nhảy. Liệu có ai trong số họ là Chim Lặn?

“Cậu ta không băn khoăn gì đâu.” Harmony thông thả nói từng từ, nhấn nhá chứng trên lưỡi. Cô ta nắm chặt bàn tay Vũ Công trong lúc đi vòng qua ông để nhìn tôi. “Thằng lỏi khốn kiếp ấy đã nhận ra một giờ trước rồi.”

“À.” Vũ Công hiền hậu mỉm cười với cô ta. “Tất nhiên là thế rồi, bằng không Ares đã chẳng yêu cầu chúng ta mạo hiểm để đưa cậu ta tới đây. Cậu có biết ‘đây’ là đâu không, Darrow?”

“Chẳng quan trọng,” tôi lẩm bẩm. Tôi đưa mắt nhìn quanh các vách tường, những con người đang có mặt, những bóng đèn đung đưa. Mọi thứ thật lạnh lẽo, thật bẩn thỉu. “Điều quan trọng là...” Tôi không thể kết thúc

câu nói của mình. Ý nghĩ về Eo khiến cho giọng nói của tôi nghẹn lại. “Điều quan trọng là các người muốn gì ở tôi.”

“Phải, điều đó quan trọng,” Vũ Công nói. Bàn tay ông đặt lên vai tôi. “Nhưng chuyện đó có thể được. Ta ngạc nhiên là cậu vẫn còn có thể đứng vững. Những vết thương trên lưng cậu đang đính bần. Cậu sẽ cần thuốc chống nhiễm khuẩn và thuốc tái tạo da để ngăn quá trình lên sẹo.”

“Sẹo cũng chẳng quan trọng,” tôi nói. Tôi nhìn chăm chăm vào hai giọt máu nhỏ từ gấu áo sơ mi đang rớt xuống sàn. Các vết thương của tôi lại há miệng khi tôi chui lên khỏi mộ. “Eo... *chết* rồi phải không?”

“Phải. Cô ấy chết rồi. Chúng tôi không cứu được cô ấy, Darrow.”

“Sao lại không?” tôi hỏi.

“Chỉ là chúng tôi không thể.”

“Sao lại không?” tôi nhắc lại. Tôi trừng mắt với ông, trừng mắt với các thuộc hạ của ông, rồi rít lên từng từ. “Các người đã cứu tôi. Các người đã có thể cứu cô ấy. Cô ấy mới là người các ông muốn có. Kẻ tử đạo chết bầm. Cô ấy quan tâm tới tất cả những chuyện này. Hay Ares chỉ cần Con Trai mà không cần Con Gái?”

“Bọn tử đạo chẳng đáng một xu.” Harmony vừa nói vừa ngáp.

Tôi lao vọt lên trước như một con rắn và chộp lấy cổ cô ta; cơn giận dữ lan đi giần giật qua khuôn mặt của tôi cho tới khi nó tê dại, và tôi cảm thấy nước mắt trào lên sau hai hốc mắt. Những cây súng sốc nhiệt kêu rền rĩ trong khi họ bao vây lấy tôi. Một cây gí thẳng vào sau gáy tôi. Tôi cảm thấy cái nòng lạnh ngắt.

“Buông cô ấy ra!” ai đó hét lên. “Buông ra, nhóc!”

Tôi nhổ nước bọt vào họ, lắc Harmony rồi hất cô ta sang một bên. Cô ta phủ phục dưới sàn, ho khan, rồi một lưỡi dao lóe sáng trên tay khi cô ta vùng dậy.

Vũ Công lao vào giữa hai chúng tôi. “Dừng lại! Cả hai người! Darrow, thôi nào!”

“Cô gái của cậu là một kẻ mơ mộng, nhóc con,” Harmony gắt lên với tôi từ phía bên kia Vũ Công. “Cũng vô giá trị như một ngọn lửa trên mặt nước vậy...”

“Harmony, im cái miệng chết tiệt của cô lại,” Vũ Công quát lên. “Cất những thứ đáng nguyên rủa kia đi.” Những cây súng sặc nhiệt im bật. Theo sau là sự im lặng căng thẳng bao trùm, ông ghé sát người nói với tôi. Giọng ông rất khẽ. Hơi thở của tôi vẫn gấp gáp. “Darrow, chúng ta là bạn. Chúng ta là bạn. Lúc này đây, ta không thể trả lời thay Ares - tại sao ông ấy không thể giúp chúng ta cứu vợ cậu; ta chỉ là một trong những bàn tay của ông ấy. Ta không thể làm vơi đi nỗi đau. Ta cũng không thể trả lại vợ cho cậu. Nhưng Darrow, hãy nhìn ta. Hãy nhìn ta, Chim Lặn.” Tôi nhìn. Thẳng vào đôi mắt màu đỏ máu ấy. “Ta không thể làm được nhiều điều. Nhưng ta có để đem đến cho cậu công lý.”

Vũ Công bước tới chỗ Harmony và thì thầm điều gì đó, nhiều khả năng nói với cô ta rằng chúng tôi phải là bạn. Chúng tôi không thể. Nhưng tôi hứa sẽ không bóp cổ cô ta và cô ta hứa sẽ không đâm tôi.

Cô ta im lặng khi dẫn tôi rời khỏi những người khác, đi qua hành lang kim loại chật chội tới một cánh cửa nhỏ được mở ra bằng cách xoay một tay nắm. Bước chân chúng tôi vang vọng trên lối đi hoen gỉ. Căn phòng nhỏ ngổn ngang bàn và đồ y tế. Cô ta yêu cầu tôi cởi đồ ra và ngồi lên một cái bàn lạnh để cô ta có thể vệ sinh các vết thương của tôi. Hai bàn tay cô ta không hề gượng nhẹ trong khi lau chùi đất bẩn khỏi phần lưng toi tả của tôi. Tôi cố không hét lên.

“Cậu là một gã ngốc,” cô ta nói trong khi gắp đá ra khỏi một vết thương sâu. Tôi thở khò khè trong cơn đau và cố nói gì đó, nhưng cô ta lại chọc ngón tay vào lưng tôi, chặn họng tôi lại.

“Những kẻ mộng mơ như vợ cậu rất hạn chế, nhóc Chim Lặn ạ.” Cô ta đảm bảo chắc chắn để tôi không nói. “Hãy hiểu điều đó. Họ chỉ có được sức mạnh từ cái chết. Chết càng khổ sở, giọng nói của họ càng lớn, tiếng vọng của nó càng sâu. Nhưng vợ cậu đã hoàn thành sứ mệnh của cô ấy.”

Sứ mệnh của em. Nghe thật lạnh lùng, xa cách và buồn bã, như thể định mệnh dành cho cô gái hay cười của tôi chẳng là gì khác ngoài cái chết. Những lời Harmony nói như cắt sâu vào tôi, và tôi nhìn chăm chăm vào mặt lưới kim loại trước khi quay sang đôi mắt giận dữ của cô ta.

“Vậy thì sứ mệnh của cô là gì?” tôi hỏi.

Cô ta giơ hai bàn tay lên, cả hai đều dính bê bết đất và máu. “Cùng như của cậu thôi nhóc, Chim Lặn. Để biến giấc mơ thành hiện thực.”

Sau khi Harmony đã lau sạch đất bẩn khỏi lưng tôi và cho tôi một liều thuốc chống nhiễm khuẩn, cô ta đưa tôi tới một căn phòng cạnh các máy phát điện đang rù rừ. Khu nhà tắm có những cái giường nhỏ kê thành hàng và một vòi xối nước. Cô ta để tôi lại dưới vòi. Vòi hoa sen là một thứ thật khủng khiếp. Cho dù nó nhẹ nhàng hơn luồng không khí ở Buồng Xối, trong nửa thời gian tôi có cảm giác như mình đang chết đuối, nửa thời gian còn lại là cảm giác trộn lẫn giữa mê man và đau đớn cùng cực. Tôi bật vòi nước nóng cho tới khi hơi nước bốc lên dày đặc và cảm giác đau đớn đâm xuyên vào lưng.

Khi đã sạch sẽ rồi, tôi mặc lên người những thứ lạ lùng mà họ chuẩn bị cho tôi. Đó không phải một bộ áo liền quần hay đồ vải thô tự dệt như tôi vẫn quen mặc. Chất liệu này bóng mượt, lịch thiệp, giống như thứ mà ai đó thuộc một Màu khác hẳn sẽ mặc.

Vũ Công bước vào phòng khi tôi đang mặc dở đồ. Bàn chân trái của ông kéo lê sau người, cũng vô dụng gần như cánh tay trái. Thế nhưng ông vẫn là một người thật ấn tượng, vạm vỡ hơn cả Barlow, đẹp trai hơn tôi bất chấp tuổi tác và những vết rạn cần thành sẹo trên cổ. Ông mang theo một cái bát thiếc và ngồi xuống một chiếc giường làm nó kêu cọt kẹt dưới sức nặng của mình.

“Chúng tôi đã cứu mạng cậu, Darrow. Vì thế mạng sống của cậu thuộc về chúng tôi, cậu nhất trí chứ?”

“Chú tôi mới là người cứu mạng tôi,” tôi nói.

“Tay bọm rượu đó ư?” Vũ Công dè bịu. “Điều tốt nhất ông ta từng làm là nói cho chúng tôi biết về cậu. Và đáng ra ông ta phải làm điều đó từ khi cậu còn nhỏ, nhưng ông ta đã giữ bí mật về cậu. Ông ta là người cung cấp tin tức cho chúng tôi từ trước cả khi bố cậu chết, cậu biết đấy.”

“Có phải ông ấy đã bị treo cổ?”

“Vì đã gỡ cậu xuống ư? Tôi hy vọng là không. Chúng tôi đã đưa cho chú cậu một thiết bị gây nhiễu để tắt những chiếc camera cũ kỹ của chúng. Ông ấy đã thực hiện công việc của một con ma.”

Chứ Narol. Trưởng Nhà, nhưng say khướt như một gã ngốc. Tôi vẫn luôn nghĩ ông bạc nhược. Và ông vẫn thế. Không người mạnh mẽ nào lại uống nhiều hoặc cay đắng như ông. Nhưng ông không đáng phải nhận sự khinh miệt của tôi. Nhưng tại sao ông không cứu Eo?

“Các người làm như thế ông chứ chết tiệt của tôi đã mắc nợ các người không bằng,” tôi nói.

“Ông ấy nợ đồng bào mình.”

“*Đồng bào* .” Tôi bật cười trước cách gọi ấy. “Có gia đình. Có cộng đồng. Thậm chí có thể có các khu cư trú và khu mỏ nữa, nhưng đồng bào ư? *Đồng bào*. Và các người xử sự như thế các người là đại diện của tôi, như thế các người có quyền với tính mạng *của tôi*. Nhưng các người chỉ là một lũ điên, cả đám Các Con Trai Của Ares các người.” Giọng tôi lạc đi trong sự khinh miệt. “Những kẻ ngu ngốc chẳng thể làm được gì ngoài việc cho nổ tung mọi thứ. Như những đứa trẻ đá vào ổ rắn hổ lục trong con bụi tức.”

!

Đó là điều tôi muốn làm. Tôi muốn đá, muốn quật. Đó là lý do vì sao tôi sỉ nhục ông, vì sao tôi nhổ nước bọt vào họ cho dù chẳng có lý do thực sự nào để ghét họ.

Những đường nét trên khuôn mặt ưa nhìn của Vũ Công biến thành một nụ cười mệt mỏi, và chỉ tới lúc đó tôi mới nhận ra cánh tay đã liệt của ông yếu ớt đến mức nào - gãy hơn cánh tay phải vạm vỡ của ông, rũ xuống như một cuống hoa héo. Nhưng bất chấp cánh tay tàn phế, ở Vũ Công vẫn có vẻ đe dọa ngấm ngầm, ít hiển nhiên hơn Harmony. Nó hiện lên khi tôi cười vào mặt ông, khi tôi mĩa mai ông và những giấc mơ của ông.

“Những người cung cấp tin tòn tại để cung cấp tin tức cho chúng tôi, giúp chúng tôi tìm ra những người đặc biệt để chúng tôi có thể đưa các phần tử Đỏ cừ khôi nhất rời khỏi các khu mỏ.”

“Để ông có thể lợi dụng chúng tôi.”

Vũ Công mỉm cười với đôi môi mím chặt và cầm cái bát lên khỏi giường. “Chúng ta sẽ chơi một trò để xem cậu có phải là một trong những người đặc biệt này không, Darrow. Nếu cậu thắng, tôi sẽ đưa cậu đi xem một thứ rất ít người Đỏ Hạ Cấp từng được thấy.”

Người Đỏ Hạ Cấp. Tôi chưa từng nghe thấy cách gọi này.

“Còn nếu tôi thua?”

“Thì cậu không phải là một người đặc biệt và thế là đám Hoàng Kim lại thắng.”

Tôi do dự trước đề nghị này.

Ông chìa ra một cái bát và giải thích luật chơi. “Trong bát có hai quân bài. Một quân có hình lưỡi hái của Thần Chết. Quân kia mang hình con cừu. Chọn phải lưỡi hái cậu sẽ thua. Chọn được con cừu cậu sẽ thắng.”

Tôi nhận thấy giọng nói của ông thay đổi tông độ khi nói tới câu cuối cùng. Đây là một thử thách. Nghĩa là không có yếu tố may mắn ở đây. Như vậy nó nhất định được dùng để đánh giá trí tuệ của tôi, đồng nghĩa với việc có một cái bẫy. Cách duy nhất để trò chơi có thể đánh giá trí tuệ của tôi là cả hai quân bài đều mang hình lưỡi hái; đó là biến số duy nhất có thể thay đổi. Thật đơn giản. Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp đẽ của Vũ Công. Đây là một trò chơi đã được sắp đặt; tôi đã quá quen với những trò này, và thường thì tôi tuân theo nguyên tắc. Nhưng lần này thì không.

“Tôi sẽ chơi.”

Tôi đưa tay vào bát lấy ra một quân bài, cẩn thận để chỉ một mình tôi thấy nó. Một Lưỡi Hái. Đôi mắt Vũ Công không hề rời khỏi mắt tôi.

“Tôi thắng,” tôi nói.

Ông đưa tay định lấy quân bài để xem, nhưng tôi đã nhét quân bài vào miệng trước khi ông kịp cầm lấy. Ông không bao giờ thấy tôi đã rút được gì. Vũ Công quan sát tôi nhai quân bài giấy. Tôi nuốt chửng và cầm quân bài còn lại trong bát lên ném về phía ông ta. Một lưỡi hái.

“Chỉ đơn giản là quân bài có con cừu nhìn quá ngon lành đến phát thèm,” tôi nói.

“Hoàn toàn có thể hiểu được.”

Tròng đỏ trong mắt ông sáng lên lấp lánh, và Vũ Công để cái bát sang một bên. vẻ ấm áp thân thiện trả lại với ông, như thể ông chưa từng là một mối đe dọa. “Cậu có biết vì sao chúng tôi lại tự xưng là Các Con Trai Của Ares không, Darrow? Với người La Mã, Mars^[3] là thần chiến tranh - một vị thần của chiến công, thần bảo vệ tổ ấm và gia đình. Chính trực và đáng tôn kính. Nhưng Mars là một kẻ giả danh. Đó là phiên bản được lãng mạn hóa của vị thần Hy Lạp Ares.”

Vũ Công châm một liều thuốc và đưa liều khác cho tôi. Các máy phát điện lại chạy rù rù và liều thuốc làm tôi chìm vào một màn sương mờ trong khi làn khói của nó uốn lượn trong phổi tôi.

“Ares là một gã khốn, kẻ bảo trợ xấu xa cho sự điên rồ, bạo lực, khát máu và tàn sát,” ông nói.

“Vậy là bằng cách tự gọi tên mình theo tên ông ta, các vị muốn ám chỉ sự thật về mọi thứ bên trong Hiệp Hội. Đáng yêu đấy.”

“Đại khái là vậy. Lũ Hoàng Kim muốn chúng ta lãng quên lịch sử. Và phần lớn chúng ta đã quên, hay chưa bao giờ được dạy về nó. Nhưng ta biết đám Hoàng Kim đã vươn lên nắm quyền như thế nào hàng trăm năm trước. Chúng gọi đó là Cuộc Chinh Phục. Chúng tàn sát bất cứ ai phản đối chúng. Tàn sát các thành phố, lục địa. Không lâu trước đây, chúng đã biến cả một thế giới - Rhea - thành tro bụi. Lãnh Chúa Ash đã dùng vũ khí hạt nhân đẩy nó vào quên lãng. Chúng hành động theo cơn cuồng bạo của Ares. Và giờ chúng tôi là những đứa con của cơn cuồng bạo đó.”

“Có phải ông là Ares không?” tôi hỏi, giọng thì thào. Các thế giới. Chúng đã hủy diệt các thế giới. Nhưng Rhea cách xa Trái Đất hơn nhiều so với Sao Hỏa. Đó là một trong những vệ tinh của Sao Thổ, tôi nghĩ vậy. Tại sao chúng lại dùng vũ khí hạt nhân để hủy diệt thế giới xa xôi đó?

“Không. Ta không phải là Ares,” ông trả lời.

“Nhưng ông thuộc về ông ta.”

“Ta không thuộc về ai cả ngoài Harmony và người của ta. Ta giống cậu, Darrow, sinh ra trong một cộng đồng chuyên đào đất, những người thợ mỏ

ở thuộc địa Tyros. Chỉ là ta biết nhiều hơn về thế giới.” Ông cau mày trước vẻ bồn chồn của tôi. “Cậu nghĩ ta là một tên khủng bố. Ta không phải vậy.”

“Không ư?” tôi hỏi.

Ông tựa người ra sau và rít một hơi thuốc.

“Hãy hình dung một cái bàn đầy bọ chét bám,” ông giải thích. “Những con bọ sẽ nhảy hoài nhảy mãi những độ cao không xác định. Rồi một người tới và úp ngược một cái lọ thủy tinh lên trên lũ bọ chét. Những con bọ nhảy lên, bị đập vào đáy lọ, và không thể nhảy xa hơn nữa. Sau đó, người kia nhấc cái lọ đi, mặc dù vậy lũ bọ chét vẫn không nhảy lên cao hơn mức chúng đã trở nên quen thuộc, vì chúng vẫn tin rằng có một cái trần kính.” Ông nhả khói ra. Tôi nhìn thấy đôi mắt ông sáng lên qua làn khói như đầu điều thuốc đang cháy của ông. “Chúng ta là những con bọ nhảy cao. Giờ hãy để ta cho cậu thấy cao tới mức nào.”

Vũ Công đưa tôi đi dọc một hành lang ọp ẹp tới chỗ một thang máy kim loại hình trụ. Đó là một thiết bị hoen gỉ, nặng nề, và kêu rít lên kèn kẹt trong khi chúng tôi từ từ đi lên.

“Cậu cần biết rằng vợ cậu đã không chết một cách vô ích, Darrow. Chính những người Lục đã giúp chúng tôi can thiệp vào việc phát sóng. Chúng tôi đột nhập và chiếu phiên bản thực sự trên tất cả các MHN lắp đặt tại hành tinh này. Cả hành tinh, các nhà của hàng trăm nghìn cộng đồng thợ mỏ và những người sống tại các thành phố đều đã nghe bài hát của vợ cậu.”

“Ông toàn nói khoác,” tôi lầm bầm. “Số cộng đồng định cư chẳng có đến nửa chừng ấy.”

Ông trả lời tôi. “Họ nghe thấy bài hát của cô ấy và đã gọi cô ấy là Persephone.”

Tôi co rúm người, đưa mắt nhìn ông. Không. Đó không phải tên em. Em không phải là biểu tượng của họ. Em không thuộc về những kẻ du đảng với những cái tên bịa đặt này.

“Tên cô ấy là Eo,” tôi mĩa mai. “Và cô ấy thuộc về Lykos.”

“Giờ đây cô ấy thuộc về đồng bào của mình, Darrow. Và họ nhớ lại những câu chuyện xa xưa về một nữ thần bị bắt cóc khỏi gia đình bởi tay Thần Chết. Nhưng ngay cả khi nữ thần bị bắt cóc, cái chết cũng không thể

mãi mãi giữ chân nàng. Nàng là Xử Nữ, là nữ thần của mùa Xuân với định mệnh sẽ trở lại sau mỗi mùa Đông, vẻ đẹp tái sinh có thể chạm tới cuộc sống thậm chí từ dưới mộ; đó là những gì họ nghĩ về vợ cậu.”

“Cô ấy sẽ không trở lại,” tôi nói để kết thúc cuộc trò chuyện. Thật vô ích khi tranh cãi với con người này. Ông ta cứ thao thao bất tuyệt.

Thang máy dừng lại, và chúng tôi chui ra một đường hầm nhỏ. Lần theo nó, chúng tôi tới một thang máy khác chế tạo bằng thứ kim loại sáng bóng hơn, được bảo trì chu đáo hơn. Hai người Con Trai cầm súng sốc nhiệt canh giữ nó. Chẳng mấy chốc chúng tôi lại đi lên tiếp.

“Cô ấy sẽ không trở lại, nhưng vẻ đẹp của cô ấy, giọng hát của cô ấy, sẽ vang vọng tới vô cùng thời gian. Cô ấy đã tin vào một điều lớn lao hơn bản thân mình, và cái chết đã đem đến cho giọng hát của vợ cậu sức mạnh mà nó không có khi cô ấy còn sống. Cô ấy tinh khiết, giống như bố cậu. Còn chúng ta, cậu và tôi” - ông dùng ngón trỏ ấn vào ngực tôi - “là những kẻ bẩn thỉu. Chúng ta được tạo ra để vấy máu. Những bàn tay thô bạo. Những trái tim vấy bẩn. Chúng ta là những tạo vật thấp kém hơn trong định mệnh lớn lao của vạn vật, song nếu không có các chiến binh như chúng ta, không ai ngoài những người tại Lykos nghe thấy bài hát của Eo. Không có bàn tay thô bạo của chúng ta, những giấc mơ của những trái tim tinh khiết sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.”

“Nói thẳng ra đi,” tôi ngắt lời ông ta. “Ông muốn một điều gì đó ở tôi.”

“Trước đây cậu đã thử chết,” Vũ Công nói. “Cậu có muốn thử lại không?”

“Tôi muốn...” Tôi muốn gì đây? “Tôi muốn giết Augustus,” tôi nói, nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng của gã Hoàng Kim khi y ra lệnh xử tử vợ tôi. Khuôn mặt thật xa lạ, dừng dừng. “Y sẽ không được sống trong khi Eo đã chết.” Tôi nghĩ tới Quản Lý Podginus và Dan Xấu Xí. Tôi sẽ giết cả bọn chúng nữa.

“VẬY là báo thù,” ông thở dài.

“Ông nói ông có thể mang đến cho tôi điều đó.”

“Tôi nói tôi sẽ trao cho cậu *công lý*. Báo thù là một thứ rỗng tuếch, Darrow.”

“Nó sẽ lấp đầy tôi. Hãy giúp tôi giết Đại Thống Đốc.”

“Darrow, cậu đặt mục tiêu quá thấp.” Thang máy tăng tốc. Tai tôi ù đi. Lên, lên, và lên mãi. Cái thang này lên cao tới đâu nhỉ? “Đại Thống Đốc chỉ đơn thuần là một trong số những Hoàng Kim quan trọng nhất trên Sao Hỏa.” Vũ Công đưa cho tôi một cặp kính màu. Tôi dè dặt đeo kính vào trong khi tim đập thình thịch trong lồng ngực. Chúng tôi đang lên bề mặt. “Cậu cần nhìn xa trông rộng hơn.”

Thang máy dừng lại. Cửa mở ra. Và mắt tôi chói lòa.

Đằng sau đôi kính, hai đồng tử của tôi co rút lại để thích ứng với ánh sáng. Khi cuối cùng cũng có thể mở mắt, tôi trông đợi sẽ thấy một bóng đèn không lồ sáng chói hay một quầng lửa, một nguồn sáng nào đó. Nhưng tôi chẳng thấy gì hết, ánh sáng tràn ngập khắp nơi, từ một nguồn xa xăm khó tin nổi là thực thể nào đó. Bản năng con người trong tôi biết sức mạnh này, biết nguồn gốc nguyên thủy của sự sống này. Mặt Trời. Ánh sáng ban ngày. Hai bàn tay tôi run rẩy, và tôi bước đi cùng Vũ Công ra khỏi thang máy. Ông không nói gì. Tôi ngờ rằng cho dù ông có nói tôi cũng chẳng nghe thấy.

Chúng tôi đứng trong một căn phòng có cấu trúc thật lạ lùng, chẳng giống bất cứ điều gì tôi đã từng tưởng tượng. Dưới chân tôi có một vật liệu cứng nhưng không phải là kim loại hay đá, gỗ. Tôi biết về chúng từ những bức ảnh về Trái Đất trên MHN. Một tấm thảm mang hàng nghìn sắc màu được trải lên mặt gỗ, êm ái dưới hai bàn chân tôi. Các bức tường xung quanh làm bằng gỗ đỏ, chạm khắc hình cây và hươu. Tiếng nhạc dịu dàng vang lên ngoài xa. Tôi hướng theo giai điệu đi sâu hơn vào trong phòng, về phía ánh sáng.

Tôi tìm thấy một tấm kính, một bức tường lớn để ánh Mặt Trời lọt vào chiếu sáng qua suốt chiều dài của một thiết bị to bè màu đen với những nốt màu trắng đang tự chơi nhạc trong căn phòng cao với ba bức tường và một khung cửa sổ kính dài. Mọi thứ đều bóng lộn. Phía sau thiết bị kia, phía sau tấm kính, trải ra một thứ tôi không hiểu. Tôi loạng choạng bước về phía cửa sổ, về phía ánh sáng, rồi ngã quỵ gối xuống, áp hai bàn tay vào lớp rào chắn. Tôi rên lên một tràng dài.

“Giờ thì cậu hiểu rồi đấy,” Vũ Công nói. “Chúng ta bị lừa gạt.”
Phía sau tấm kính trải ra một thành phố.

LỜI DỐI TRÁ

Thành phố này có những tòa nhà cao vút, công viên, sông ngòi, vườn tược và đài phun nước. Đó là một thành phố của những giấc mơ, một thành phố của nước trong veo và cây cối xanh tươi trên một hành tinh đỏ vốn được mô tả là trơ trọi như sa mạc khắc nghiệt nhất. Đây không phải là Sao Hỏa mà họ chiếu cho chúng tôi trên MHN. Đây không phải là một nơi không thích hợp cho con người. Đây là nơi chốn của dối trá, của giàu có và thừa thãi ê hề.

Tôi há hốc miệng ngỡ ngàng trước sự phũ phàng lộ bịch. Những người đàn ông và phụ nữ đang bay qua. Họ lung linh sắc Hoàng Kim và Bạc. Tôi chỉ thấy những Màu đỏ trên bầu trời. Những đôi ủng Trọng Lực của họ đưa họ lướt đi như những vị thần, sử dụng thứ công nghệ hoàn hảo hơn thứ ủng Trọng Lực thô kệch mà những kẻ cai quản chúng tôi vẫn đi tại các khu mỏ. Một thanh niên lao vụt qua trước cửa sổ tôi đứng, làn da anh ta sáng bóng, mái tóc xõa tung phấp phới hất ra đằng sau trong lúc mang hai chai rượu vang tới một khu tháp vườn gần đó; anh ta đã say và bộ dạng lắc lư trên không của anh ta làm tôi nhớ tới lần tôi thấy hệ thống cung cấp dưỡng khí bên trong bộ Đồ Hàm Lò của một cậu Thợ Khoan bị hỏng; cậu ta há hốc miệng tìm kiếm ôxy trong khi chết dần, co quắp và quẫn quại. Tay Hoàng Kim này cười phá lên như một gã điên và lượn một vòng vui vẻ. Bốn cô gái, không lớn tuổi hơn tôi là bao, bay theo sau anh ta trong một cuộc săn đuổi vui vẻ, vừa lảo đảo vừa cười khúc khích. Những bộ đồ bó sát dường như được làm bằng chất lỏng chảy xuống phủ quanh những đường cong trẻ trung của họ. Một mặt, họ có vẻ cùng độ tuổi với tôi, song mặt khác lại có vẻ ngốc nghếch đến ngớ ngẩn.

Tôi không hiểu.

Phía sau họ, phi thuyền lướt đi trên không dọc theo các đại lộ sáng ánh đèn hiệu. Những chiếc phi thuyền nhỏ, Cánh Đon, như Vũ Công gọi, hộ tống những chiếc phi thuyền du ngoạn cấu trúc cực kỳ phức tạp. Dưới mặt đất, tôi thấy đàn ông và phụ nữ đi lại trên các đại lộ rộng lớn. Có những chiếc xe, đèn tín hiệu mã Màu dọc theo các tầng thấp hơn Vàng, Lơ, Cam, Lục, Hồng, hàng trăm sắc thái của một tá Màu tạo thành một trật tự thứ bậc thật phức tạp, thật xa lạ, đến mức tôi khó lòng nghĩ được đó là một khái niệm của con người. Các tòa nhà trên đường đều đồ sộ, một số lấp lánh, một số bằng đá. Nhưng nhiều trong số đó làm tôi nhớ lại những tòa nhà tôi đã thấy trên MHN, những tòa nhà của người La Mã, lần này được xây dựng cho các vị thần thay vì cho con người.

Đằng sau thành phố, vốn trải dài gần ngút tầm mắt, bề mặt đỏ và trơ trụi của Sao Hỏa bị gián đoạn bởi màu lục của cỏ và những khu rừng đang vật lộn lớn lên. Bầu trời trên đầu xanh ngắt, đầy sao. Quá trình cải tạo môi trường đã hoàn tất.

Đây là tương lai. Đáng lẽ phải nhiều thế hệ nữa mới được như thế này.

Cuộc sống của tôi là một sự dối trá.

Đã bao lần Octavia au Lune nói với dân Lykos rằng chúng tôi là những người tiên phong trên Sao Hỏa, rằng chúng tôi là những tâm hồn can trường hy sinh cho nhân loại, và không bao lâu nữa sự nhọc nhằn vì nhân loại của chúng tôi sẽ chấm dứt. Không bao lâu nữa các Màu mềm yếu hơn sẽ tới gia nhập cùng chúng tôi, khi Sao Hỏa trở thành nơi cư trú được. Nhưng họ vốn đã tới gia nhập cùng chúng tôi rồi. Trái Đất đã tới Sao Hỏa và những kẻ tiên phong chúng tôi bị bỏ lại dưới lòng đất, làm nô lệ, lao động khổ sai, chịu khổ cực để tạo dựng và duy trì nền tảng cho... cho đế chế này. Chúng tôi đúng là những kẻ như Eo luôn nói - những nô lệ của Hiệp Hội.

Vũ Công ngồi xuống một chiếc ghế sau lưng tôi và đợi cho tới khi tôi thốt nên lời. Ông nói một tiếng, các cửa sổ liền tối sầm lại. Tôi vẫn có thể thấy thành phố, nhưng Mặt Trời không còn làm tôi chói mắt nữa. Bên cạnh chúng tôi, thiết bị thấp bè, được gọi là piano, thì thào một giai điệu thê lương.

“Bọn họ nói với chúng tôi rằng chúng tôi là hy vọng duy nhất của loài người,” tôi khẽ nói. “Rằng Trái Đất quá đông đúc, rằng tất cả đau khổ, tất cả hy sinh là vì nhân loại. Hy sinh là tốt. Phục tùng là phẩm hạnh cao nhất...”

Gã Hoàng Kim tươi cười đã tới thắp vườn gần đó; hẳn ta đầu hàng trước các cô gái và những cái hôn của họ. Rồi chẳng mấy chốc nữa họ sẽ uống rượu vang và bắt đầu cuộc vui.

Vũ Công nói cho tôi nghe sự thật.

“Trái Đất không bị quá tải, Darrow. Bảy trăm năm trước, người ta đã đổ bộ lên vệ tinh của nó, Mặt Trăng. Vì rất khó phóng tàu vũ trụ trong điều kiện trọng lực và khí quyển của Trái Đất, nên Mặt Trăng đã trở thành cảng của Trái Đất để chinh phục các vệ tinh và hành tinh khác trong Hệ Mặt Trời.”

“Bảy trăm năm?” tôi thảng thốt, đột nhiên cảm thấy mình vô cùng ngỡ ngẩn.

“Trên Mặt Trăng, hiệu quả và trật tự trở thành mối quan tâm hàng đầu. Trong không gian, mỗi buồng phổi đều phải có một mục đích nhất định. Vì thế những Màu đầu tiên dần dần được thiết lập và các Đỏ được phái tới Sao Hỏa để khai thác nhiên liệu cho loài người. Các cộng đồng cư dân khai mỏ được thiết lập ở đó vì Sao Hỏa có nồng độ helium-3 cao nhất, thứ được dùng để cải tạo khí hậu các hành tinh và vệ tinh khác.”

Ít nhất đây không phải là một lời nói dối.

“Vậy những hành tinh và vệ tinh khác, chúng có được cải tạo hay không?”

“Các mặt trăng nhỏ thì có. Và phần lớn các hành tinh. Hiển nhiên các hành tinh khí khổng lồ thì không.” Ông ngồi xuống một chiếc ghế. “Chính vào giai đoạn sơ khởi của quá trình Định Cư, những kẻ giàu có trên Mặt Trăng bắt đầu nhận ra Trái Đất chẳng là gì ngoài một nguồn bòn rút lợi ích của họ. Cho dù Mặt Trăng chinh phục Hệ Mặt Trời, họ vẫn bị đánh thuế và nằm dưới quyền sở hữu của các tập đoàn và quốc gia trên Trái Đất, song các tập đoàn và quốc gia ấy lại không thể áp đặt quyền sở hữu của họ. Vậy là Mặt Trăng nổi dậy - các Hoàng Kim cùng Hiệp Hội của họ chống lại các

quốc gia trên Trái Đất. Trái Đất đánh trả và thua trận. Đó là Cuộc Chinh Phục. Kinh tế học biến Mặt Trăng thành trung tâm quyền lực và cảng của Hệ Mặt Trời. Và Hiệp Hội bắt đầu biến đổi thành như ngày nay - một đế chế dựng lên trên lưng những người Đỏ.”

Tôi quan sát các Màu đi lại bên dưới. Họ thật nhỏ, thật khó để phân biệt được từ độ cao mà chúng tôi đang đứng - và mặt tôi cũng không quen với việc nhìn xa đến thế hay nhìn trong điều kiện nhiều ánh sáng đến thế.

“Những người Đỏ được cử tới Sao Hỏa năm trăm năm trước. Các Màu khác tới Sao Hỏa cách đây chừng ba trăm năm, trong khi tổ tiên của chúng ta vẫn đang lao động dưới bề mặt hành tinh. Họ sống trong các thành phố có khí hậu cô lập - những thành phố với các vòm khí quyển kín bao bọc phía trên - trong khi phần còn lại của hành tinh từ từ được cải tạo. Giờ đây các vòm khí quyển đang được gỡ xuống và thế giới đã trở nên thích hợp cho tất cả mọi người.

“Những người Đỏ Cấp Cao đảm nhiệm các vị trí công nhân bảo trì, vệ sinh, thu hoạch mùa màng, công nhân lắp ráp. Những người Đỏ Hạ Cấp là những kẻ như chúng ta, sinh ra dưới lòng đất - những nô lệ đúng nghĩa nhất. Tại các thành phố, những người Đỏ dám nhảy biến mất. Những người dám nói lên suy nghĩ của mình biến mất. Những ai cúi đầu chấp nhận quy định của Hiệp Hội và vị trí của họ trong Hiệp Hội, như tất cả các Màu đang làm, được tiếp tục sống trong cảnh tự do tương đối.”

Ông phả ra một đám khói dày.

Tôi cảm thấy như tâm trí đang rời khỏi cơ thể mình, như thể tôi đang quan sát quá trình thuộc địa hóa các thế giới, quá trình biến đổi của các giống người, qua những con mắt không phải của tôi. Sức hút của lịch sử kéo đồng bào tôi vào kiếp nô lệ. Chúng tôi là tầng dưới cùng của Hiệp Hội, là cát bụi. Eo đã luôn nói điều tương tự, dù em chưa bao giờ biết sự thật. Nếu em biết những chuyện này, em sẽ còn nói mãnh liệt hơn tới mức nào? Sự tồn tại này còn tồi tệ hơn những gì em từng có thể hình dung. Không khó để hiểu vì sao Các Con Trai Của Ares lại phản kháng.

“Năm trăm năm.” Tôi lắc đầu. “Đây là hành tinh chết tiệt của chúng ta.”

“Nhờ vào mồ hôi và sự khó nhọc mà nó được như vậy,” ông đồng ý.

“Vậy cần phải làm gì để đoạt lại nó?”

“Máu.” Vũ Công mỉm cười với tôi như một con mèo hoang ở khu cư trú. Có một con dã thú ẩn sau nụ cười hiền hậu như một người cha của ông.

Eo có lý. Cần phải dùng tới bạo lực.

Em là giọng nói, cũng như bố tôi. Vậy tôi sẽ là gì đây? Bàn tay báo thù chẳng? Tôi không thể hiểu được tại sao một người thật tinh khiết, đầy tình yêu như em, lại muốn tôi đóng vai trò này. Nhưng đúng là em muốn vậy. Tôi nghĩ tới điệu nhảy cuối cùng của bố tôi. Tôi nghĩ tới mẹ tôi, tới Leanna, Kieran, Loran, bố mẹ Eo, chú Narol, Barlow, tới từng người tôi yêu quý. Tôi biết họ sẽ phải sống cực khổ đến thế nào và sẽ chết nhanh ra sao. Và giờ tôi biết vì sao.

Tôi nhìn xuống hai bàn tay mình. Chúng đúng như những gì Vũ Công mô tả - bị cắt, bị sẹo, bị cháy sém. Khi Eo hôn chúng, chúng trở nên dịu dàng vì tình yêu. Giờ khi em đã ra đi, chúng trở nên cứng rắn vì căm thù. Tôi siết chặt tay lại thành nắm đấm cho tới khi các khớp ngón tay trắng bệch ra như những khối băng.

“Nhiệm vụ của tôi là gì?”

NHÀ TẠO TÁC

Tôi lớn lên cùng một cô gái mười lăm tuổi hay cười, quá yêu chồng tới mức khi anh ta bị bỏng trong mỏ và các vết thương bị nhiễm trùng, cô gái đã bán mình cho một gã Gamma để đổi lấy thuốc kháng sinh. Cô mạnh mẽ hơn chồng mình. Khi anh ta bình phục và phát hiện ra vợ đã làm gì vì mình, anh ta giết gã Gamma kia bằng một Lưỡi Hái lấy trộm từ mỏ về. Không khó để đoán chuyện gì xảy ra tiếp theo. Tên cô gái đó là Lana, và cô là con gái của chú Narol. Cô không còn nữa.

Tôi nghĩ tới cô trong khi theo dõi MHN lấp tại nơi Harmony gọi là tầng đình lúc Vũ Công thực hiện việc chuẩn bị. Tôi chuyển qua rất nhiều kênh bằng cách đưa ngón tay. Thậm chí cả gã Gamma đó cũng có một gia đình. Hãn cũng đào hầm như tôi. Hãn được sinh ra như tôi, phải qua Buồng Xả như tôi, và cũng chưa bao giờ được thấy Mặt Trời. Hãn chỉ được Hiệp Hội phát cho một túi thuốc nhỏ, và hãy xem hậu quả ra sao. Bọn chúng mới khôn ngoan làm sao. Bọn chúng đã tạo ra biết bao thù hận giữa những người đồng bào đáng ra phải gần gũi thân mật. Nhưng nếu các nhà biết cảnh xa hoa tồn tại trên bề mặt, nếu biết mình đã bị cướp đoạt nhiều đến thế nào, họ sẽ cảm nhận được sự căm thù mà tôi đang cảm thấy, họ sẽ đoàn kết. Nhà tôi rất người nóng tính. Một cuộc nổi dậy của họ sẽ thế nào? Có lẽ sẽ giống như điều thuốc của Dago - rục cháy trong phút chốc rồi chỉ còn là tro tàn.

Tôi hỏi Vũ Công vì sao Các Con Trai Của Ares lại truyền tin cái chết của vợ tôi tới các khu mỏ. Thay vào đó sao họ không chiếu cho những người Đỏ Hạ Cấp thấy sự giàu có trên bề mặt? Làm vậy sẽ thổi bùng lên sự phẫn nộ.

“Bối vì một cuộc nổi dậy vào lúc này sẽ bị đè bẹp chỉ trong vài ngày,” Vũ Công giải thích. “Chúng ta phải đi theo con đường khác. Phải hủy diệt một đế chế từ bên trong rồi mới có thể hủy diệt nó từ bên ngoài. Hãy nhớ điều đó. Chúng ta là những kẻ tiêu diệt một đế chế, không phải khủng bố.”

Khi Vũ Công cho tôi biết tôi phải làm gì, tôi bật cười. Tôi không biết liệu mình có thể làm được chuyện đó không. Tôi là một chấm nhỏ. Cả nghìn thành phố trải khắp trên bề mặt Sao Hỏa. Những con quái vật kim loại khổng lồ bay đi bay lại giữa các hành tinh thành từng hạm đội, mang theo vũ khí đủ để phá nát bề mặt một vệ tinh. Ở Mặt Trăng xa xăm, các tòa nhà vươn lên cao tới bảy dặm; ở đó có Hội Chủ Octavia au Lune, cai trị cùng các Thống Soái và Pháp Quan của bà ta. Lãnh Chúa Ash, kẻ đã hủy diệt thế giới của Rhea, là thuộc hạ của bà ta. Bà ta kiểm soát mười hai Hiệp Sĩ Olympic, các binh đoàn Sợ Vô Song, cùng đám Đá Nham Thạch nhiều vô kể như những vì sao. Và đám Đá Nham Thạch đó là lực lượng tinh hoa. Đám lính Xám đi tuần trong các thành phố duy trì trật tự, đảm bảo sự phục tùng thứ bậc. Đám người Trắng phân phát công lý và đưa ra thứ triết học của chúng. Những người Hồng mang tới khoái lạc và phục vụ trong nhà các Màu cấp cao. Các Bạc tính toán và quản lý tiền nong, cung ứng. Người Vàng nghiên cứu về thuốc và khoa học. Người Lục phát triển công nghệ. Người Lơ điều khiển tàu vũ trụ giữa các vì sao. Người Đồng phục vụ trong hệ thống hành chính. Mỗi Màu đều có một mục đích tồn tại. Mọi Màu đều phục tùng các Hoàng Kim.

MHN cho tôi thấy những Màu tôi không hề biết có tồn tại. Nó cho tôi thấy thời trang. Lỗ lửng và quyến rũ. Có những kiểu biến đổi sinh học và cấy ghép da thịt - những phụ nữ với làn da quá nhẵn nhụi và bóng loáng, bộ ngực quá tròn trịa, mái tóc quá óng ánh tới mức trông như một giống sinh vật khác hẳn với Eo và tất cả những phụ nữ mà tôi từng biết. Những người đàn ông nổi cơ bắp đến kỳ dị và cao lớn. Cánh tay và lồng ngực họ căng phồng thứ sức mạnh nhân tạo, và bọn họ khoe khoang cơ bắp của mình như những cô gái trẻ khoe những món đồ chơi mới.

Tôi là một Chim Lặn của nhà Lambda tại Lykos, nhưng điều đó có là gì khi so sánh với tất cả những thứ này?

“Harmony đến rồi. Đã tới lúc lên đường,” Vũ Công nói từ ngoài cửa.

“Tôi muốn chiến đấu,” tôi nói với ông trong khi chúng tôi đi Thang Trọng Lực xuống cùng Harmony. Họ đã chỉnh sửa lại Phù Hiệu của tôi để chúng sáng hơn, khớp với các Đỏ Cấp Cao. Tôi mặc bộ quần áo lưng nhùng của một Đỏ Cấp Cao và cầm một bộ thiết bị cọ đường phố. Tóc tôi được nhuộm, mắt được đeo kính áp tròng, tất cả làm cho tôi có sắc đỏ sáng hơn. Đờ bản hơn. “Tôi không muốn nhận nhiệm vụ này. Tệ hơn, tôi không thể làm nó. Ai có thể chứ?”

“Cậu đã nói là cậu sẽ làm bất cứ điều gì cần phải làm,” Vũ Công nói.

“Nhưng việc này..” Nhiệm vụ ông giao cho tôi thật điên rồ, ấy vậy nhưng đó không phải lý do tôi phát hoảng. Tôi sợ tôi sẽ trở thành một thứ Eo không thể nhận ra. Tôi sẽ trở thành một con quỷ trong những câu chuyện kể của chúng tôi.

“Hãy cho tôi một khẩu súng sốc nhiệt hay một quả bom. Hãy để ai đó khác làm việc này.”

“Chúng tôi cứu cậu ra vì việc này,” Harmony thở dài. “Và chỉ vì việc này. Đó là mục tiêu lớn nhất của Ares kể từ khi Các Con Trai được sinh ra.”

“Các người đã giải thoát bao nhiêu người rồi? Bao nhiêu người khác đã thử làm cái việc mà các người yêu cầu tôi làm hả?”

Harmony nhìn Vũ Công. Ông không nói gì, cô ta nóng nảy trả lời thay. “Chín mươi bảy người đã thất bại trong việc tạo tác... theo như chúng tôi biết.”

“Chết tiệt,” tôi bật rủa. “Và chuyện gì đã xảy ra với họ?”

“Họ chết,” cô ta ôn tồn nói. “Hoặc yêu cầu được chết.”

“Có lẽ chú Narol nên để tôi bị treo cổ thì hơn.” Tôi cố bật cười.

“Darrow. Lại đây. Nào.” Ông nắm lấy vai tôi và kéo tôi vào. “Những người khác có thể đã thất bại. Nhưng cậu sẽ khác, Darrow. Tôi cảm thấy điều đó trong xương tủy mình.”

Hai chân tôi run rẩy khi lần đầu tiên nhìn lên bầu trời đêm và những tòa nhà trải ra xung quanh mình. Tôi chìm vào cơn chóng mặt. Tôi cảm thấy như mình đang rơi, như thế giới đang tuột khỏi trục của nó. Mọi thứ quá rộng mở, rộng mở đến mức có vẻ như thành phố sẽ bị rơi vào bầu trời. Tôi nhìn xuống hai bàn chân mình, nhìn xuống đường phố, và cố hình dung tôi đang ở trong đường hầm từ khu cư trú tới Khu Sinh Hoạt Chung.

Các đường phố của Yorkton, thành phố này, là một chốn lạ lùng vào ban đêm. Những quả cầu ánh sáng phát quang lung linh nằm dọc theo các vỉa hè đi bộ và lòng đường. Các đoạn phim trên MHN trôi đi như những dòng chất lỏng dọc theo từng phần của đại lộ trong khu vực công nghệ cao của thành phố, vậy nên phần lớn cư dân đi bộ trên các lối đi chuyên động hoặc trên các phương tiện giao thông công cộng, đầu cúi gục xuống như tay cầm ba trong. Ánh sáng chói lòa làm ban đêm cũng sáng gần như không khác ban ngày. Tôi thậm chí còn thấy nhiều Màu hơn. Khu vực này của thành phố thật sạch sẽ. Những đội công nhân vệ sinh Đỏ cọ rửa đường phố. Các con đường và vỉa hè đi bộ trải dài ra trật tự một cách hoàn hảo.

Có một dải hẹp màu đỏ mờ mờ quy định nơi chúng tôi buộc phải đi vào, một dải hẹp trên một con phố rộng. Một phụ nữ Đồng đi dọc theo phần đường rộng hơn của cô ta; các chương trình cô ta ưa thích tự động bật ở nơi cô ta bước tới, trừ lúc cô ta đi bên cạnh một Hoàng Kim, trong trường hợp đó mọi MHN đều im bật. Song phần lớn Hoàng Kim không đi bộ; họ được phép dùng ủng Trọng Lực và các loại xe, giống như bất cứ thành viên nào của các Màu Đồng, Đá Nham Thạch, Xám và Bạc có giấy phép hợp lệ, mặc dù loại ủng được cấp theo giấy phép này là những thiết bị có chất lượng cực kỳ tồi tệ.

Một đoạn quảng cáo kem chữa phỏng rộp xuất hiện trên mặt đất phía trước mặt tôi. Một phụ nữ có thân hình mảnh mai đến kỳ lạ, tuột mình khỏi chiếc váy ren đỏ. Khóa thân một cách thoải mái, cô gái bôi kem lên một chỗ trên cơ thể, chưa từng có phụ nữ nào trước đây bị phỏng rộp ở đó. Tôi đỏ mặt và khó chịu nhìn đi chỗ khác, vì trước đây tôi mới chỉ nhìn thấy một phụ nữ khóa thân.

“Cậu sẽ muốn quên đi sự ngượng ngập của mình,” Harmony khuyên. “Nó đánh dấu con người cậu còn rõ rệt hơn cả Màu của cậu nữa.”

“Thật nhàm,” tôi nói.

“Đó là quảng cáo, chàng trai thân mến,” Harmony hừ hừ đầy vẻ hạ cố. Cô ta chia sẻ một nụ cười khùng khục với Vũ Công.

Một Hoàng Kim lớn tuổi vụt qua phía trên đầu, già hơn bất cứ người nào tôi từng thấy. Chúng tôi cúi đầu xuống khi bà ta lao vụt qua.

“Những người Đỏ trên này phải được *trả* lương,” Vũ Công giải thích khi chỉ có chúng tôi với nhau. “Không nhiều. Nhưng họ được trả tiền và đủ ân huệ để khiến họ trở nên phụ thuộc. Số tiền được trả, họ tiêu vào những thứ hàng mà kẻ khác khiến họ nghĩ rằng họ cần.”

“Tương tự với tất cả những kẻ tôi tớ,” Harmony rít khẽ.

“VẬY họ không phải là nô lệ,” tôi nói.

“Ô, họ là nô lệ,” Harmony nói. “Bị biến thành nô lệ vì ăn phải bả của những kẻ khốn kiếp kia.”

Vũ Công phải vất vả để bắt kịp chúng tôi, nên tôi bước chậm lại trong lúc ông nói. Harmony làu bàu bực bội.

“Các Hoàng Kim cấu trúc mọi thứ để khiến cuộc sống của chúng dễ dàng hơn. Chúng cho sản xuất các chương trình giải trí xoa dịu quần chúng. Vào ngày thứ bảy của mỗi tháng Trái Đất mới, chúng phân phát tiền và của bố thí để khiến cho nhiều thế hệ bị lệ thuộc. Chúng tạo ra các loại hàng hóa để đem đến cho chúng ta thứ tự do bề ngoài. Nếu bạo lực là môn thể thao của các Hoàng Kim, thì thao túng là hình thức nghệ thuật của bọn chúng.”

Chúng tôi đi vào một khu dành cho các Màu thấp kém, nơi không có các dải đường đi bộ được vạch riêng cho từng Màu. Mặt tiền của các cửa hàng có những dải băng điện tử màu Lục. Một số cửa hàng rao bán một tháng sống ở một thực tế khác trong thời gian một giờ với giá một tuần lương. Hai người đàn ông bé nhỏ với đôi mắt màu lục nhanh nhẹn và cái đầu hói nhẵn điểm xuyết bằng đỉnh kim loại và xăm các mã số không ngừng thay đổi gợi ý với tôi một chuyến đi tới nơi được gọi là Osgiliath. Những cửa hàng khác cung cấp dịch vụ ngân hàng hay biến đổi sinh học, hoặc những sản phẩm vệ sinh cá nhân đơn giản. Họ la hét những điều tôi không hiểu

bằng các con số và những cách gọi tắt. Tôi chưa bao giờ thấy cảnh nào nhiều loạn đến vậy.

Các nhà thổ mang những dải màu Hồng, cũng như những người phụ nữ và đàn ông đứng bên trong các quầy kính trưng bày, làm tôi đỏ bừng mặt. Mỗi người có một tấm thẻ ghi giá nhấp nháy chớp sáng được treo khéo léo bằng một sợi dây mảnh; đó là một con số thay đổi tương ứng với yêu cầu. Một cô gái nóng bỏng gọi tôi trong khi Vũ Công giải thích khái niệm tiền bạc. Ở Lykos, chúng tôi chỉ trao đổi bằng hàng hóa, rượu, thuốc lá và công nhật.

Một số khu vực trong thành phố được dành riêng cho các Màu cấp cao sử dụng. Khả năng tiếp cận những nơi này phụ thuộc vào thẻ cấp phép. Tôi không thể cứ thế đi bộ hay lái xe vào một khu Hoàng Kim hay Đồng. Nhưng một Đồng luôn có thể lang thang trong một khu Đỏ, lui tới các quầy bar hay nhà thổ. Không bao giờ có chuyện ngược lại, thậm chí kể cả ở nơi hỗn tạp, tự do cho tất cả mọi người như là Chợ *n* một nơi huyền ảo của thương mại, của những tiếng ồn ào và không khí nặng mùi người, mùi đồ ăn và khói xe.

Chúng tôi đi sâu vào Chợ. Tôi cảm thấy an toàn trong những con hẻm chật hẹp của nơi này hơn là ngoài những đại lộ thênh thang ở các khu công nghệ cao. Chợ tối hơn, dù ánh sáng vẫn chiếu rọi và người ta vẫn hối hả bận rộn. Các tòa nhà dường như xúm lại gần nhau. Hàng trăm ban công tạo thành những dãy xương sườn chìa ra ở trên cao trong các hẻm đường. Những lối đi chạy qua chạy lại đan chéo nhau phía trên đầu, và xung quanh chúng tôi, ánh sáng nhấp nháy từ các thiết bị. Nơi này ẩm ướt, bẩn thỉu hơn. Và tôi thấy ít Hộp Thiếc đi tuần tra hơn. Vũ Công nói có những nơi trong Chợ thậm chí cả một Đá Nham Thạch cũng không dám lui tới. “Càng ở những nơi đông đúc nhất, tính người lại càng dễ mất đi,” ông nói.

Ở giữa một đám đông mà không ai biết mặt ta hay quan tâm tới mục đích của ta quả là một cảm giác lạ lùng. Ở Lykos, tôi sẽ bị những anh chàng cùng lớn lên với tôi xô đẩy, bắt gặp những cô gái tôi từng đuổi bắt và vật lộn cùng khi còn bé. Ở đây, những người Màu khác đâm sầm vào tôi mà

chẳng thềm mây may tỏ vẻ xin lỗi. Đây là một thành phố, và tôi không thích nó. Tôi cảm thấy cô độc.

“Chúng ta tới nơi rồi,” Vũ Công nói, ra hiệu bảo tôi vào trong một khung cửa tối om, nơi có hình ảnh điện tử một con rồng đang bay sáng mờ mờ trên bề mặt đá. Một người Nâu to như hộ pháp với cái mũi là một miếng kim loại chặn chúng tôi lại. Chúng tôi chờ trong khi cái mũi kim loại ngừng hít và khụt khịt. Người này còn to con hơn cả Vũ Công.

“Có thuốc nhuộm trên tóc thẳng nhóc này,” hắn ta gầm gừ với tôi, hơi thở của hắn thổi tóc tôi lên. “Thẳng này là một đứa Hạ Cấp.”

Một cây súng sốc nhiệt thò ra từ thắt lưng hắn. Đằng sau cổ tay hắn giấu một lưỡi dao - tôi có thể chắc chắn điều này qua cử động của bàn tay hắn. Một gã đồ tể nữa xuất hiện cạnh hắn trên khung cửa. Gã này có những món trang sức chế tác gắn trên hai nhãn cầu, những viên hồng ngọc rất nhỏ nhấp nháy khi ánh sáng chiếu đứng vào chúng. Tôi nhìn chăm chăm vào những món trang sức và đôi mắt nâu đó.

“Có chuyện gì với thẳng nhóc này vậy? Muốn chết à?” Gã đồ tể nhổ nước bọt. “Cứ nhìn tao chăm chặp nữa đi, tao sẽ moi gan mày mang ra chợ bán.”: «.

Gã nghĩ tôi đang thách thức gã. Thực ra tôi chỉ thấy tò mò về những viên hồng ngọc, nhưng khi gã hăm dọa, tôi mỉm cười với gã rồi khẽ nháy mắt như vẫn làm trong khu mỏ. Một con dao vọt xuất hiện trên tay gã. Ở trên này các quy tắc khác hẳn.

“Nhóc, cứ tiếp tục chơi đi. Mày dám. Cứ tiếp tục nào.”

“Mickey đang chờ chúng tôi,” Vũ Công nói với gã đàn ông.

Tôi quan sát tay bạn của Mũi Kim Loại trong khi gã này cố trừng mắt muốn dọa tôi cụp mắt xuống như thể tôi là một đứa trẻ con. Mũi Kim Loại cười khẩy liếc nhìn cánh tay và bên chân của Vũ Công một cách đều đặn. “Chẳng biết Mickey nào hết, thẳng què kia.” Hắn nhìn sang gã bạn. “Mày biết Mickey là ai chứ?”

“Không. Và chả có Mickey nào ở đây hết.”

“Thật nhẹ nhõm.” Vũ Công đặt một bàn tay lên khẩu súng sốc nhiệt dưới áo khoác của ông. “Vì anh không biết Mickey, nên anh sẽ không phải giải

thích với Mickey vì sao... người bạn hào phóng của tôi không thể tới được chỗ anh ta.” Ông hất áo khoác để hai gã kia có thể nhìn thấy một biểu tượng khắc trên báng súng của ông. Chiếc mũ chiến của Ares.

Vừa thấy biểu tượng, Mũi Kim Loại nuốt khan và nói, “Chết tiệt,” rồi hai gã nháo nhào đè lên nhau để mở cửa. “R-r- rút súng ra.” Ba gã nữa đi về phía chúng tôi, súng sốc nhiệt chĩa lên. Harmony mở áo vest của cô ra cho chúng thấy một quả bom buộc ở bụng. Cô xoay xoay một thiết bị điểm hỏa nhấp nháy giữa các ngón tay Đỏ nhanh nhẹn của mình.

“Thôi nào. Chúng tôi đi được chưa.”

Mũi Kim Loại nuốt khan, gật đầu. “Được rồi.”

Bên trong ngôi nhà tối om. Một thứ bóng tối đặc quánh vì khói và ánh sáng chập chờn - rất giống với thế giới của tôi. Tiếng nhạc nện thình thình. Những cây trụ kính dựng đứng như cột chống giữa đám bàn ghế, nơi người ta ngồi uống và hút thuốc. Bên trong lớp kính, có những phụ nữ đang nhảy. Một số uốn éo trong nước, những ngón chân có màng bơi và cặp đùi óng ả đong đưa theo điệu nhạc. Một số khác xoay tròn theo giai điệu thình thịch giữa làn khói màu hoàng kim hoặc sau lớp sơn ánh bạc.

Thêm mấy gã đồ tể nữa dẫn chúng tôi tới một cái bàn kê phía sau, có vẻ như được tạo thành từ nước óng ánh bảy sắc cầu vồng. Một người đàn ông mảnh khảnh ngồi ngả ngớn ở đó cùng một số tạo vật thuộc loại kỳ lạ nhất. Thoạt đầu tôi nghĩ đó là những con quái vật, nhưng càng nhìn kỹ, tôi càng thấy bối rối hơn. Họ là những con người. Nhưng họ đã bị làm cho khác biệt. Được tạo tác một cách khác biệt. Một cô gái trẻ xinh đẹp, không hơn tuổi Eo, ngồi nhìn tôi với đôi mắt màu ngọc lục bảo. Đôi cánh của một con đại bàng trắng chĩa ra từ làn da sau lưng cô *gái*. Cô ta không giống như một tạo vật được lôi ra từ con mê sảng, chỉ có điều đáng ra cô ta nên bị bỏ lại trong con mê ấy. Những người khác cũng giống như cô ta nằm ườn trong khói và ánh sáng kỳ dị.

Mickey, Nhà Tạo Tác, là một gã gầy nhẳng với nụ cười lệch và mái tóc đen rũ xuống như một vệt dầu ở một bên đầu. Một hình xăm chiếc mặt nạ thạch anh tím có làn khói bao quanh chạy vòng quanh bàn tay trái của anh ta. Đó là Phù Hiệu của một Tím - những kẻ sáng tạo - vì thế nó luôn biến

đổi. Những biểu tượng màu tím khác nằm trên cổ tay anh ta. Người đàn ông này đang mân mê một khối ghép hình điện tử nhỏ có các mặt liên tục thay đổi. Các ngón tay anh ta rất nhanh nhẹn, khăng khiu và dài hơn mức bình thường, và có tất cả mười hai ngón. Thật kinh ngạc. Tôi chưa bao giờ gặp một nghệ sĩ trước đây, thậm chí là trên MHN. Họ cũng hiếm như những người Trăng.

“À, Vũ Công,” anh ta thở dài, không buồn rời mắt khỏi khối xếp hình của mình. “Tôi có thể nhận ra ông từ tiếng bước chân kéo lết.” Anh ta nheo mắt nhìn khối xếp hình trên tay. “Và Harmony. Tôi có thể ngửi thấy em từ ngoài cửa, em yêu. Nhân tiện, quả bom ghê quá. Lần sau nếu em cần món gì đó thực sự lén lút, hãy tìm Mickey, được chứ?”

“Mick,” Vũ Công lên tiếng, và ngồi xuống bàn cùng với những tạo vật trong mơ kia. Tôi thấy rõ Harmony đang bị khói làm cho chóng mặt chút ít. Còn tôi đã quen hít thở những thứ còn tệ hại hơn nhiều.

“Nào, Harmony, em yêu,” Mickey hàm hồ. “Em đã chịu từ bỏ lão què này chưa thế? Để gia nhập gia đình anh chẳng hạn? Đồng ý nhé? Dành cho em một đôi cánh nhé? Hay móng vuốt cho hai bàn tay? Hay một cái đuôi? Hay sừng - trông em sẽ dữ dằn lắm với những cái sừng. Nhất là khi được quần người trong tấm ga trải giường bằng lụa của anh.”

“Tạo tác cho chính anh một linh hồn đi, rồi có thể anh sẽ có cơ hội,” Harmony dè bĩu.

“À, nếu phải trở thành một Đỏ để có linh hồn, thì anh không cần nó đâu.”

“Vậy thì vào việc thôi.”

“Gấp gấp quá, em yêu. Trò chuyện nên được nhìn nhận như một hình thức nghệ thuật, hay như một bữa tiệc lớn. Mỗi món ăn phải được đưa ra đúng thời điểm.” Các ngón tay anh ta lướt đi trên khối xếp hình. Anh ta ghép các mảnh vào nhau dựa trên tần số điện tử của chúng, nhưng hơi chậm để kịp ghép chúng lại trước khi chúng thay đổi. Anh ta vẫn chưa ngừng đầu lên.

“Chúng tôi có một đề nghị dành cho anh, Mickey,” Vũ Công nóng lòng nói. Ông đưa mắt nhìn xuống khối xếp hình.

Nụ cười của Mickey dài thượt và méo xệch. Anh ta không ngược mắt lên. Vũ Công nhắc lại.

“VẬY là thắng vào việc chính hả, ông què? Nào, đề nghị đi.”

Vũ Công giật khối xếp hình khỏi hai bàn tay Mickey. Cả bàn im bật. Đám đồ tế hãm hè sau lưng chúng tôi và nhạc tiếp tục nện thành thành. Tim tôi đập đều đặn, và tôi đưa mắt nhìn khẩu súng sọc nhiệt trên đùi gã đồ tế gần nhất. Mickey từ tốn ngược mắt lên và chấm dứt tình thế căng thẳng bằng một nụ cười nửa miệng. “Chuyện gì nào, ông bạn của tôi?”

Vũ Công gật đầu với Harmony, và cô ta đưa một cái hộp nhỏ cho Mickey.

“Một món quà sao? Em không cần phải thế.” Mickey xem xét cái hộp. “Đồ rẻ tiền. Các vị đúng là một Màu không có gu thẩm mỹ gì cả.” Rồi anh ta mở cái hộp ra và thắng thốt kêu lên kinh hoàng. Anh ta bật lùi khỏi bàn, đóng sập nắp hộp lại. “Lũ khốn ngu ngốc chết tiệt các người. Cái quái gì thế này?”

“Anh biết là gì mà.”

Mickey cúi người về phía trước và giọng anh ta trở thành tiếng rít gằn. “Các người mang chúng tới đây à? Làm thế nào các người có được chúng? Các người có mất trí không đấy?” Mickey liếc mắt về phía đám thuộc hạ, đám này đưa mắt nhìn xuống chiếc hộp, bản khoăn tự hỏi điều gì đã khiến cho Thủ Lĩnh của chúng choáng váng đến vậy.

“Mất trí ư? Chúng tôi là những gã khốn điên rồ.” Vũ Công mỉm cười. “Và chúng tôi muốn gấn chúng. Thật nhanh.”

“Gấn?” Mickey bắt đầu bật cười.

“Vào cậu ta.” Vũ Công chỉ vào tôi.

“*Biến!*” Mickey gất lên với đám người xung quanh anh ta. “*Biến*, lũ vô lại nịnh hót giả dối chúng mày! Tao đang nói với chúng mày đấy... lũ *quái đản* chúng mày! Xéo ra ngoài!” Khi đám người xung quanh đã gấp gáp rời đi, anh ta mở nắp hộp và đồ thứ bên trong ra bàn. Một đôi cánh màu vàng kim, Phù Hiệu của một Hoàng Kim, rơi cách xuống bàn.

Vũ Công ngồi xuống. “Chúng tôi muốn anh biến chàng trai của chúng tôi đây thành một Hoàng Kim.”

ĐIÊN

“Các người điên rồi”

“Cảm ơn.” Harmony mỉm cười.

“Ares sẽ trả nhiều tiền hơn những gì anh từng được thấy nếu anh có thể gắn thành công những thứ đó lên anh bạn trẻ của tôi đây.”

“Không thể,” Mickey tuyên bố. Anh ta nhìn sang, lần đầu tiên thăm dò tôi. Anh ta không hề cảm thấy ấn tượng, bất chấp chiều cao của tôi. Tôi không trách anh ta. Từng có lúc tôi nghĩ mình là một anh chàng bảnh trong cộng đồng của mình. Mạnh mẽ. Cơ bắp. Ở trên này, tôi nhợt nhạt và gầy guộc, non nớt và sợ sệt. Anh ta nhổ xuống bàn. “Không thể.”

Harmony nhún vai. “Chuyện này trước đây từng được thực hiện rồi.”

“Tôi xin hỏi ai làm vậy?” Anh ta quay đầu. “Không. Các người không thể mời chài tôi được đâu.”

“Một người tài,” Harmony chế giễu.

“*Không thể.*” Mickey cúi gằm hơn về phía trước, khuôn mặt gầy guộc của anh ta chẳng có lấy một lỗ chân lông. “Cần phải khớp ADN giữa cậu ta và đôi cánh, rồi chiết não nữa. Các người có biết họ có những dấu hiệu dưới da trên xương sọ không? Tất nhiên là các vị không biết - những con chip dữ liệu gắn vào thùy trán vỏ não để chứng minh đẳng cấp của họ nữa? Rồi còn kết nối các khớp thần kinh, liên kết phân tử, các dụng cụ định vị, Bảng Kiểm Tra Chất Lượng. Rồi còn sang chấn và tư duy kết hợp nữa. Cứ cho là chúng ta làm cơ thể cậu ta trở nên hoàn hảo, vẫn còn lại một vấn đề: chúng ta không thể làm cậu ta khôn ngoan hơn. Người ta không thể biến một con chuột thành sư tử được.”

“Cậu ấy có thể nghĩ như một con *sư tử* đấy,” Vũ Công nói thẳng thừng.

“Ái chà! Cậu ta có thể nghĩ như một con *sư tử* cơ à,” Mickey cười khẩy.

“Và Ares muốn việc này được thực hiện.” Giọng Vũ Công lạnh tanh.

“Ares. Ares. Ares. Ares muốn gì cóc quan trọng, đồ khi đột. Cứ dẹp khía cạnh khoa học sang một bên. Sự khéo léo về thể chất và tinh thần của cậu ta có lẽ cũng thảm hại như của một gã rửa bát chết giẫm. Và phần hữu hình của cậu ta cũng chẳng khớp. Cậu ta không thuộc giống loài của họ! Cậu ta là một anh chàng Hạ Cấp!”

“Tôi là một Chim Lặn của Lykos,” tôi nói.

Mickey nhướn mày. “Ái chà! Một Chim Lặn! Đẹp đường nào! Anh bạn nói là một Chim Lặn cơ đấy!” Anh ta giễu tôi, nhưng rồi đột nhiên nheo mắt lại như thể đã thấy tôi trước đây. Màn phạt đòn của tôi đã được phát sóng. Nhiều người biết mặt tôi. Anh ta lăm bằm.

“Anh nhận ra tôi,” tôi khẳng định.

Anh ta lôi đoạn phim được lan truyền rộng rãi đó ra và xem lại nó, nhìn qua nhìn lại giữa đoạn phim và tôi. “Không phải anh bạn đã chết cùng cô bạn gái của anh bạn rồi sao?”

“Vợ,” tôi gắt lên.

Cơ hàm Mickey giãn gật trong khi anh ta tảng lờ tôi. “Các người đang định tạo nên một kẻ cứu rỗi,” anh ta cáo buộc, đưa mắt nhìn sang Vũ Công. “Vũ Công, ông là đồ chết tiệt. Ông đang định tạo ra một đấng cứu thế cho cái sự nghiệp quái gở của ông.”

Tôi chưa bao giờ nhìn nhận chuyện này theo chiều hướng đó. Da tôi gai lên bất an.

“Đúng” là câu trả lời của Vũ Công.

“Nếu tôi biến cậu ta thành một Hoàng Kim, các người sẽ làm gì với cậu ta?”

“Cậu ấy sẽ đăng ký vào Học Viện. Cậu ấy sẽ được nhận. Tại đó, cậu ấy sẽ thể hiện mình đủ xuất sắc để vươn lên hàng ngũ các Sẹo Vô Song; là một Sẹo Vô Song, cậu ta có thể được huấn luyện để trở thành một Pháp Quan, một Giáo Sĩ, một Chính Khách, một Chương Khố. Bất cứ chức vị nào. Cậu ta sẽ vươn tới địa vị hàng đầu, càng cao càng tốt. Từ đó, cậu ta sẽ ở vào vị thế để làm những gì Ares yêu cầu cho Sự Nghiệp.”

“Chúa ơi,” Mickey lâm bẫm. Anh ta nhìn chăm chăm vào Harmony, rồi vào Vũ Công. “Các người muốn cậu ta trở thành một Sẹo Vô Song thứ thiệt. Không phải một Đồng Thau sao?”

Một Đồng Thau là một Hoàng Kim mờ nhạt. Cùng thuộc một tầng lớp, nhưng bị coi thường vì ngoại hình, dòng dõi và năng lực kém cỏi. “Không phải một Đồng Thau,” Vũ Công xác nhận.

“Hay một Phàm Phu?”

“Chúng tôi không muốn cậu ta mò tới các hộp đêm và ăn trứng cá muối như những gã Hoàng Kim vô dụng khác. Chúng tôi muốn cậu ta chỉ huy các hạm đội.”

“*Các hạm đội.* Mấy người điên rồi. Điên rồi.” Đôi mắt tím của Mickey không rời khỏi tôi suốt một hồi lâu. “Anh bạn trẻ, bọn họ đang giết cậu đấy. Cậu không phải một Hoàng Kim. Cậu không thể làm những gì một Hoàng Kim làm. Bọn họ là những tên sát nhân, sinh ra để thống trị *chúng ta*; anh bạn đã bao giờ gặp một gã Hoàng Kim chưa? Tất nhiên, bây giờ nom bọn họ có thể trông đều đẹp đẽ và hiền hòa. Nhưng anh bạn có biết chuyện gì đã xảy ra thời Chinh Phục không? Bọn họ là những con quái vật.”

Anh ta lắc đầu và bật cười tinh quái. “Học Viện không phải là một trường học, đó là đấu trường chọn lọc, nơi các Hoàng Kim tranh đấu với nhau cho tới khi kẻ mạnh nhất về tinh thần và thể chất được tìm thấy. Anh. Bạn. Sẽ. Toi. Mạng.”

Khối xếp hình của Mickey nằm ở đầu bàn đối diện. Tôi bước tới đó mà không nói một lời. Tôi không biết nó hoạt động thế nào, nhưng tôi biết những trò thách đố dưới lòng đất.

“Anh bạn trẻ, cậu đang làm gì vậy?” Mickey thở dài thương hại. “Đó không phải là một món đồ chơi.”

“Anh đã bao giờ ở trong một khu mỏ chưa?” tôi hỏi anh ta. “Đã bao giờ dùng các ngón tay mình khoan qua một vết đứt gãy ở góc mười hai độ trong khi tính toán làm sao để cân đối giữa tám mươi phần trăm công suất quay và năm mươi lăm phần trăm công suất xuyên để không kích nổ một túi khí trong lúc ngồi giữa nước tiểu, mồ hôi của chính mình và lo lắng về

những con rắn hổ lục hàm mở muốn chui vào bụng anh để đẻ trứng chưa hả?”

“Đây là...”

Giọng nói của anh ta tắt dần khi chứng kiến máy Khoan Móng Vuốt đã dạy cho các ngón tay của tôi chuyển động ra sao, và sự uyển chuyển trong khiêu vũ mà chú tôi chỉ dạy đã chuyển vào hai bàn tay tôi như thế nào. Tôi ngân nga khe khẽ trong khi thao tác. Cần một chút thời gian, có thể là một phút hay ba phút. Nhưng tôi hiểu trò xếp hình rồi giải quyết nó dễ dàng theo tần Số. Dường như nó còn một cấp độ nữa, những thách đố về toán học. Tôi không biết toán, nhưng tôi biết cấu trúc của nó. Tôi giải quyết nó và thêm bốn màn xếp hình khác, rồi cái hộp thêm một lần thay đổi trên hai bàn tay tôi, trở thành một vòng tròn. Đôi mắt Mickey mở to. Tôi ném trả món đồ lại cho anh ta. Anh ta nhìn chăm chăm vào hai bàn tay tôi trong khi xoay khối xếp hình bằng cả mười hai ngón tay của mình.

“*Không thể nào,*” anh ta lẩm bẩm.

“Sự tiến hóa,” Harmony đáp.

Vũ Công mỉm cười. “Chúng ta sẽ cần thỏa thuận giá cả.”

TẠO TÁC

Cuộc sống của tôi trở nên cực hình.

Phù Hiệu của tôi được gắn vào khớp đốt mỗi bàn tay. Mickey bóc những Phù Hiệu Đỏ cũ đi rồi cấy da và xương mới lên trên vết thương. Sau đó, anh ta bắt tay vào cấy một con chip dữ liệu ăn cắp được xuống dưới da vào vỏ thùy não trán của tôi. Tôi được kể rằng sang chấn đã giết chết tôi và họ đã phải kích cho tim tôi hoạt động trở lại. Vậy là tôi đã chết hai lần. Họ nói tôi đã hôn mê trong hai tuần, nhưng với tôi tất cả chẳng là gì ngoài một giấc mơ. Tôi đang ở dưới hoàng tuyền cùng Eo. Em hôn lên trán tôi rồi tôi bừng tỉnh dậy, cảm thấy các vết khâu và cảm giác đau đớn.

Tôi nằm trên giường trong khi Mickey kiểm tra tôi. Anh ta bắt tôi di chuyển những viên bi từ một hộp sang những hộp khác được mã hóa bằng màu. Tôi làm việc này trong khoảng thời gian dài dường như bằng cả đời người.

“Chúng ta đang hình thành các khớp thần kinh, anh bạn thân mến.”

Anh ta kiểm tra tôi bằng những ô đố chữ và cố buộc tôi đọc, nhưng tôi không biết đọc. “Cậu sẽ phải học đọc để vào Học Viện,” anh ta cười rinh rích.

Phải tỉnh dậy khỏi những giấc mơ quả là tàn nhẫn. Ở đó, Eo an ủi chăm sóc tôi, nhưng khi tôi tỉnh dậy, em chẳng còn là gì ngoài một ký ức mơ hồ. Tôi cảm thấy trống rỗng trong lúc nằm giữa căn phòng chăm sóc y tế tạm thời của Mickey. Một chiếc máy tạo ion sát khuẩn kêu rè rè cạnh giường. Mọi thứ đều trắng, ấy vậy nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc thành thành từ trong câu lạc bộ của anh ta. Các cô gái của anh ta thay bím và đổ túi nước tiêu cho tôi. Một cô gái không bao giờ nói gì lau rửa cho tôi ba lần mỗi ngày. Đôi cánh tay của cô thật mềm mại, khuôn mặt dịu dàng buồn rầu

hết như lần đầu tôi thấy cô ngồi cùng Mickey ở cái bàn làm bằng chất lỏng kia. Đôi cánh chìa ra sau lưng cô gái được buộc bằng một dải ruy băng đỏ sẫm. Cô không bao giờ nhìn vào mắt tôi.

Mickey tiếp tục giúp tôi phát triển các kết nối thần kinh trong lúc anh ta điều trị những vết sẹo từ cuộc phẫu thuật thần kinh của tôi. Anh ta không lúc nào thô cườì cợt và mân mê trán tôi trong lúc gọi tôi là chàng trai yêu quý của anh ta. Tôi có cảm giác mình là một trong những cô gái của anh ta, một trong những thiên thần anh ta tạo tác để mua vui cho bản thân.

“Nhưng chúng ta không nên hài lòng với mỗi bộ não,” anh ta nói. “Còn rất nhiều việc phải làm trên cơ thể Hạ Cấp này của cậu nếu chúng ta muốn biến cậu thành một Hoàng Kim Sắt.”

“Đó là gì thế?”

“Tổ tiên của Hoàng Kim, họ tự gọi bản thân là các Hoàng Kim Sắt. Họ là những kẻ cứng rắn. Họ đứng sừng sững hiên ngang, dữ dằn trên các chiến hạm của họ trong khi đánh tan tành các đạo quân và hạm đội cộng hòa của Trái Đất. Bọn họ là những tạo vật thật ghê gớm.” Đôi mắt anh ta trở nên xa xăm. “Phải mất hàng thế hệ tuyển chọn ưu sinh và thay đổi sinh học để tạo ra họ. Thuyết tiến hóa Darwin cường bức.”

Anh ta im lặng trong giây lát, và dường như một cơn giận dữ dồn tụ lại trong anh ta.

“Họ nói các Nhà Tạo Tác sẽ không bao giờ nhân bản được vẻ đẹp của Người Hoàng Kim. Ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng nhạo báng chúng tôi. Cá nhân mà nói, tôi không muốn biến anh bạn thành một con người. Con người quá mong manh. Con người quy ngã. Con người chết. Không, tôi luôn ước ao được tạo ra một vị thần.” Anh ta mỉm cười ranh mãnh trong khi phác một vài ký họa trên một bàn vẽ kỹ thuật số. Anh ta xoay nó lại cho tôi thấy tên sát thủ tôi sẽ trở thành. “Thế nên tại sao không tạo tác cậu thành một chiến thần?”

Mickey thay phần da trên lưng và hai bàn tay tôi, nơi Eo đã băng bó các vết bỏng. Anh ta nói đây sẽ không phải là làn da thật của tôi. Đây chỉ là một lớp nền đồng nhất.

“Bộ xương của cậu yếu ớt vì trọng lực trên Sao Hỏa chỉ bằng không phân ba trên Trái Đất, con chim nhỏ mong manh của tôi ơi. Đồng thời, chế độ ăn của cậu thiếu canxi. Mật độ xương của Hoàng Kim Tiêu Chuẩn lớn hơn gấp năm lần so với mật độ xương hình thành tự nhiên trên Trái Đất. Vì thế chúng ta sẽ phải làm cho xương của cậu khỏe hơn sáu lần; cậu phải thực sự được đúc bằng sắt nếu muốn tồn tại ở Học Viện. Chuyện này sẽ vui đây! Với tôi. Không phải với cậu.”

Mickey lại tạo tác tôi. Sự đau đớn thống khổ vượt quá khả năng mô tả của ngôn ngữ hay nhận thức.

“Cần phải có người bổ sung nốt những gì Chúa đang làm dở.”

Ngày hôm sau, anh ta gia cố xương các cánh tay tôi. Rồi chuyển sang xương sườn, xương sống, xương vai, xương bàn chân, xương chậu và khuôn mặt tôi. Anh ta cũng điều chỉnh sức căng của dây chằng và các mô cơ trên người tôi. May mắn làm sao, anh ta không để tôi tỉnh dậy khỏi cuộc giải phẫu cuối cùng này cho tới vài tuần sau. Khi tỉnh giấc, tôi thấy các cô gái của anh ta đang xúm quanh, đặt lên tôi những mảnh da thịt mới nuôi cấy và ấn ngón tay cái lên các khớp cơ của tôi.

Dần dà, da tôi bắt đầu lành. Tôi là một khối da thịt đắp bồi chắp vá. Họ bắt đầu cho tôi dùng protein tổng hợp, creatin và hoóc môn tăng trưởng để thúc đẩy quá trình phát triển cơ và tái tạo gân. Cơ thể tôi run rẩy vào ban đêm và ngứa ran trong khi tôi vã mồ hôi qua những lỗ chân lông mới nhỏ hơn. Tôi không thể dùng thuốc giảm đau đủ mạnh để làm dịu cơn thống khổ, vì hệ thống thần kinh đã thay đổi phải học cách vận hành với các mô mới và bộ não đã thay đổi của tôi.

Mickey ngồi bên cạnh tôi vào những đêm tôi cảm thấy khổ sở nhất, kể chuyện cho tôi nghe. Chỉ lúc đó tôi mới thấy thích anh ta, chỉ khi đó tôi mới nghĩ anh ta không phải là một con quái vật được Hiệp Hội đồi bại này tạo ra.

“Nghề của tôi là sáng tạo, con chim nhỏ ạ,” anh ta nói vào một đêm trong lúc chúng tôi ngồi cùng nhau trong bóng tối. Ánh sáng từ những chiếc máy hắt lên mặt anh ta những vùng bóng tối lạ lùng. “Khi còn trẻ, tôi sống ở một nơi mà người ta gọi là Grove. Nó là nơi mà cậu có thể hình

dung như một rạp xiếc. Chúng tôi có các buổi biểu diễn mỗi đêm. Những lễ hội của màu sắc, âm thanh và các điệu nhảy.”

“Nghe thật đáng sợ,” tôi lẩm bẩm chầm biếm. “Chẳng khác gì những hầm mỏ.”

Anh ta khẽ mỉm cười và đôi mắt tìm về nơi xa xăm ấy. “Có lẽ cậu nghĩ đó là một cuộc sống xa hoa, lộng lẫy. Nhưng Grove là một nơi cuồng loạn. Người ta bắt chúng tôi uống thuốc. Những viên thuốc có thể làm chúng tôi bay giữa các hành tinh trên những đôi cánh bằng bụi lóng lánh để tới thăm các vị vua thần tiên của Sao Mộc và những nàng tiên cá dưới biển sâu ở châu Âu. Tâm trí tôi luôn bị tách rời khỏi cơ thể. Không biết đến bình yên. Chỉ có sự điên rồ không dứt.” Rồi anh ta vỗ tay. “Và giờ tôi tạo tác ra những thứ tôi thấy trong những giấc mơ đầy phấn khích của mình, đúng như họ vẫn mong ước. Tôi đã mơ về cậu, tôi nghĩ vậy. Khi ngày tàn của họ đến, tôi đoán họ sẽ ước gì tôi chưa từng mơ.”

“Đó có phải là một giấc mơ tốt lành không?” tôi hỏi.

“Giấc mơ nào?”

“Giấc mơ có tôi ấy.”

“Không. Không, đó là một cơn ác mộng, về một người tới từ địa ngục, tình nhân của lửa.” Anh ta im bật trong lúc thần người ra.

“Tại sao nó lại khủng khiếp đến thế?” tôi hỏi anh ta. “Cuộc sống. Tất cả những thứ này. Tại sao bọn họ phải ép buộc chúng ta làm thế này? Tại sao bọn họ đối xử với chúng ta như thế chúng ta là nô lệ của họ?”

“Quyền lực.”

“Quyền lực không có thực. Đó chỉ là một ý niệm mà thôi.”

Mickey im lặng trầm ngâm. Rồi anh ta nhún đôi vai gầy guộc của mình. “Loài người luôn bị nô dịch, họ sẽ nói thế. Tự do nô dịch chúng ta tới ham muốn, tới tham lam. Lấy đi tự do thì họ sẽ cho tôi một cuộc sống của những giấc mơ. Họ cho cậu một cuộc sống của hy sinh, của gia đình, cộng đồng. Và xã hội ổn định. Không có nạn đói. Không có diệt chủng. Không có đại chiến. Và khi các Hoàng Kim chiến đấu, họ tuân thủ các nguyên tắc. Họ... *cao thượng* khi các gia tộc lớn tranh đấu.”

“Cao thượng ư? Họ nói dối tôi. Nói tôi là một người tiên phong.”

“Vậy khi biết mình là một nô lệ cậu có hạnh phúc hơn không?” Mickey hỏi. “Không. Không ai trong hàng tỷ Đỏ Hạ Cấp dưới lòng Sao Hỏa sẽ hạnh phúc nếu họ biết những điều mà những Đỏ Cấp Cao biết - rằng họ là các nô lệ. Vậy thì nói dối chẳng tốt hơn sao?”

“Tốt hơn là đừng tạo ra các nô lệ.”

Khi tôi sẵn sàng, anh ta cho một Máy Tạo Lực vào túi ngủ của tôi để giả lập trọng lực tăng cường áp lên khung xương tôi. Tôi chưa bao giờ biết tới sự đau đớn như thế này. Cơ thể tôi đau nhức. Xương, da và cơ của tôi kêu lên dưới áp lực và sự thay đổi cho tới khi tôi được dùng thuốc khiến tiếng la hét chìm xuống thành tiếng rên khe khẽ không ngừng.

Tôi ngủ suốt nhiều ngày. Tôi mơ về nhà và gia đình. Mỗi tối tôi lại bừng tỉnh sau khi chứng kiến cảnh Eo bị treo cổ lần nữa. Em đu đưa trong tâm trí tôi. Tôi nhớ hơi ấm của em trên giường bên cạnh tôi, mặc dù họ cho tôi đeo một chiếc mặt nạ xem hình ảnh nổi để giải khuây.

Dần dà, tôi thôi dùng thuốc giảm đau. Hệ thống cơ của tôi vẫn chưa làm quen được với mật độ xương, vì thế sự tồn tại của tôi trở thành một cơn đau đầy nhịp điệu. Người ta bắt đầu cho tôi ăn thức ăn thực sự. Mickey ngồi bên mép giường, vuốt tóc tôi tới tận đêm. Tôi không quan tâm tới chuyện các ngón tay anh ta giống như những chân nhện. Tôi không quan tâm việc anh ta nghĩ tôi là một tác phẩm nghệ thuật, tác phẩm của anh ta. Anh ta đưa cho tôi một thứ gọi là hamburger. Tôi thích nó. Thịt đỏ, lớp kem dày cùng bánh mì và rau quả trở thành khẩu phần ăn của tôi. Tôi chưa bao giờ ăn ngon đến thế.

“Cậu cần năng lượng,” Mickey thủ thỉ. “Cậu đã thật mạnh mẽ; ăn tốt vào. Cậu xứng đáng được ăn.”

“Bây giờ tôi thế nào?” tôi hỏi.

“À, những phần khó khăn nhất đã qua rồi, anh bạn thân mến. Cậu là một chàng trai xuất sắc, cậu biết đấy. Họ đã cho tôi xem những đoạn ghi hình các quá trình khác, khi những Nhà Tạo Tác khác thử làm chuyện này. Ôi, bọn họ mới hậu đậu làm sao, đối tượng của họ mới yếu ớt làm sao. Nhưng cậu thì khỏe mạnh, còn tôi lại cừ khôi.” Anh ta vỗ lên ngực tôi. “Tim cậu như tim của ngựa giống vậy. Tôi chưa bao giờ thấy quả tim nào như thế.

Hồi nhỏ cậu đã bị một con rắn hổ lục hàm mổ cắn, tôi đoán vậy đúng không?”

“Phải. Tôi đã bị cắn.”

“Tôi biết ngay mà. Tim cậu đã buộc phải điều chỉnh để chống lại tác dụng của chất độc.”

“Chú tôi đã hút hầu hết nọc độc ra khi tôi bị cắn,” tôi nói.

“Không,” Mickey phá lên cười. “Đó chỉ là huyền thoại. Không thể hút chất độc ra được. Nó vẫn đang lưu chuyển trong các mạch máu của cậu, buộc trái tim cậu phải mạnh mẽ nếu cậu muốn tiếp tục sống. Cậu là một giống loài đặc biệt, giống như tôi.”

“Vậy tôi sẽ không chết ở đây?” tôi dò hỏi.

Mickey bật cười. “Không! Không! Bây giờ chúng ta vượt qua chuyện đó rồi. Sẽ còn đau. Nhưng chúng ta đã vượt qua mối đe dọa tới tính mạng. Không lâu nữa, chúng ta sẽ biến người thành thần. Đổ thành Hoàng Kim. Thậm chí cả vợ cậu cũng sẽ không nhận ra cậu.”

Đó là tất cả những gì tôi từng e sợ.

Khi họ lấy đi đôi mắt của tôi và thay cho tôi đôi mắt Hoàng Kim, tôi cảm thấy mình như chết từ bên trong. Mickey nói việc nối lại thần kinh thị giác với đôi mắt từ “kẻ hiến tặng” là chuyện đơn giản. Một việc đơn giản anh ta đã làm hàng chục lần vì mục đích thẩm mỹ; phần khó khăn là phẫu thuật thùy trán, anh ta nói vậy. Tôi không đồng ý. Đúng là có đau. Nhưng với đôi mắt mới, tôi thấy những điều trước đây tôi không thể. Mọi thứ trở nên rõ hơn, sắc nét hơn, và đau đớn hơn khi đón nhận. Tôi ghét quá trình này. Tất cả chỉ là một sự xác nhận ưu thế vượt trội của các Hoàng Kim. Phải cần tới tất cả những việc này để biến tôi thành kẻ tương đồng về thể chất với chúng. Chẳng có gì lạ khi chúng tôi phải phục vụ chúng.

Đây không phải là tôi. Không gì trong những thứ này là của tôi. Làn da tôi quá mềm mại, quá nhẵn bóng, phải nói là hoàn hảo. Tôi không nhận ra cơ thể mình khi không có sẹo. Tôi không nhận ra mu bàn tay của chính mình nữa. Eo sẽ không nhận ra tôi.

Mickey tiếp tục với mái tóc của tôi. Tất cả đều bị thay đổi.

Đó là hàng tuần dài trị liệu vật lý. Chậm chạp bước đi quanh phòng cùng Evey, cô gái có đôi cánh, tôi đắm chìm trong những suy nghĩ của chính mình. Không ai trong hai chúng tôi để tâm nhiều tới việc trò chuyện. Cô có những suy tư riêng và tôi cũng vậy, vì thế chúng tôi im lặng và bình thản ngoại trừ những khi Mickey tới để làm nhảm về chuyện chúng tôi có thể cùng nhau tạo ra những đứa trẻ đẹp đến nhường nào.

Một ngày, Mickey thậm chí còn mang một cây đàn dây cũ tới cho tôi, với thùng đàn làm bằng gỗ chứ không phải bằng nhựa. Đây là điều tử tế nhất anh ta từng làm. Tôi không hát, nhưng tôi chơi các bài hát nghiêm trang của Lykos. Những bài hát truyền thống của nhà tôi mà không ai bên ngoài khu mỏ từng được nghe. Anh ta và Evey ngồi với tôi một lúc, và dù nghĩ Mickey là một sinh vật đáng thương, tôi vẫn cảm thấy dường như anh ta hiểu âm nhạc, vẻ đẹp của nó. Tâm quan trọng của nó. Và sau đó, anh ta không nói gì. Lúc đó tôi cũng thích anh ta. Trong cảnh bình yên.

“Được, cậu cứng cõi hơn một chút so với đánh giá ban đầu của tôi đấy,” Harmony nói với tôi vào một buổi sáng khi tôi tỉnh dậy.

“Cô đã ở đâu vậy?” tôi hỏi, mở mắt ra.

“Tìm những người hiến tặng.” Cô ta chùn lại khi thấy đôi đồng tử của tôi. “Thế giới không ngừng lại vì cậu ở đây,” cô ta nói. “Chúng tôi có việc phải làm. Mickey nói cậu đã có thể đi lại phải không?”

“Tôi đang khỏe dần lên.”

“Vẫn chưa đủ khỏe,” cô ta ước lượng trong khi nhìn khắp người tôi. “Trông cậu như một con hươu cao cổ con vậy. Tôi sẽ khắc phục chuyện đó.”

Harmony đưa tôi xuống dưới cầu lạc bộ của Mickey, tới một phòng tập thể dục bụi bặm được những ngọn đèn vàng vọt chiếu sáng. Tôi thích cảm giác của sàn đá lạnh lẽo dưới đôi bàn chân trần của mình. Tôi đã lấy lại được thăng bằng, một chuyện thật hay, vì Harmony không đưa tay cho tôi vịn; thay vì thế, cô ta vẫy tôi tới giữa phòng tập tối tăm.

“Chúng tôi mua những cái này cho cậu,” Harmony nói.

Cô ta chỉ vào hai thiết bị nằm ở chính giữa không gian tối tăm. Máy thiết bị lạ lùng này màu bạc, làm tôi nhớ tới những bộ áo giáp mà các Hiệp Sĩ từng mặc trong các thế kỷ xa xưa. Bộ áo giáp treo lơ lửng giữa hai sợi dây kim loại. “Chúng là những chiếc máy kéo giãn tập trung.”

Tôi lách người chui vào trong máy. Gel khô ôm sát lấy quanh bàn chân, chân, thân mình, cánh tay và cổ tôi, cho tới khi chỉ còn đầu tôi được tự do. Cổ máy được chế tạo để chống lại những cử động của tôi, song nó đáp lại những kích thích dù là nhỏ nhất. Ý tưởng phát triển cơ bắp thông qua vận động chẳng qua là sử dụng cơ bắp ở cường độ đủ lớn để tạo ra những vết rách vi mô trên các sợi mô cơ. Đây là cơn đau người ta cảm thấy sau những ngày luyện tập cường độ cao - mô bị rách chứ không phải acid lactic. Khi các cơ chữa những vết rách, chúng sẽ tự phát triển lên trên chính mình. Máy kéo giãn tập trung được chế tạo để thúc đẩy cho quá trình này thuận lợi hơn. Nó là phát minh của chính quý dữ.

Harmony trượt miếng che mặt của cỗ máy xuống chụp lên mắt tôi.

Cơ thể tôi vẫn ở trong phòng tập, nhưng tôi thấy mình đang di chuyển trên bề mặt căn cõi của Sao Hỏa. Tôi đang chạy, ép đôi chân mình chống lại lực cản của máy kéo giãn tập trung, lực cản này tăng dần lên tùy thuộc vào tâm trạng của Harmony hay bối cảnh giả lập hiện ra. Đôi khi tôi dẫn bước vào các khu rừng nhiệt đới của Trái Đất, tại đó tôi chạy đua với lũ báo qua các bụi cây thấp, hay đặt chân lên bề mặt lỗ chỗ của Mặt Trăng trước khi người ta đến định cư. Nhưng tôi luôn quay trở lại Sao Hỏa để băng qua bề mặt đất đỏ và nhảy qua những khe suối dữ dội của hành tinh này. Thịnh thoảng Harmony đồng hành với tôi trên cỗ máy còn lại để tôi có người đua cùng.

Cô ta thúc ép tôi dữ dội, và đôi lúc tôi tự hỏi liệu có phải cô ta đang cố làm tôi gục ngã. Tôi không để cô ta làm được điều đó.

“Nếu cậu không nôn ọe trong lúc luyện tập thì nghĩa là cậu đang không cố gắng,” cô ta nói.

Những ngày này là một cuộc hành xác khổ ải. Cơ thể tôi trở thành một khối đau như từ gót chân cho tới tận sau gáy. Các cô gái Hồng của Mickey

mát xa cho tôi hằng ngày. Không có khoái cảm nào tuyệt hơn trên thế giới, song ba ngày sau khi bắt đầu luyện tập với Harmony, tôi bừng tỉnh và nôn mửa ngay trên giường mình. Tôi rùng mình run rẩy và nghe thấy tiếng la hét.

“Cần phải thực hiện một cách khoa học, con nhãi phù thủy chết tiệt nhà cô,” Mickey đang hét lên. “Cậu ta sẽ là một kiệt tác, nhưng không thể được vậy nếu cô cứ giội nước lên sơn dầu trước khi nó kịp khô như thế. Đừng có hủy hoại cậu ta!”

“Cậu ta nhất định phải hoàn hảo,” Harmony nói. “Vũ Công, nếu cậu ta yếu đuối về bất cứ phương diện nào, những đứa trẻ khác sẽ giết chết cậu ta chẳng khác gì một cậu nhóc thợ khoan mới học việc.”

“Chính cô đang giết cậu ta đấy!” Mickey than thở. “Cô đang hủy hoại cậu ta! Cơ thể cậu ta không thể thích nghi với quá trình phá cơ.”

“Cậu ta đâu CÓ phản đối việc luyện tập,” Harmony nhắc nhở anh ta.

“Vì cậu ta không biết mình được quyền phản đối!” Mickey nói. “Vũ Công, cô ấy không có chút hiểu biết nào về quá trình cơ sinh học có liên quan ở đây. Đừng để cô ấy làm hỏng anh chàng của tôi.”

“Cậu ta không phải là *anh chàng của anh!*” Harmony dè bủ.

Giọng Mickey dịu xuống. “Vũ Công, Darrow như một con ngựa giống, một trong những con ngựa giống thời xưa của Trái Đất. Những tạo vật đẹp đẽ sẽ chạy kiệt lực đúng như mức các vị thúc giục chúng. Chúng sẽ chạy. Và chạy. Và chạy. Cho tới khi không thể chạy được nữa. Cho tới khi tim chúng nổ tung.”

Sự im lặng bao trùm trong giây lát, rồi giọng Vũ Công vang lên.

“Ares từng nói với tôi là ngọn lửa nóng nhất luyện nên loại thép cứng nhất. Tiếp tục thúc ép cậu ta.”

Tôi phẫn nộ với hai người dẫn dắt mình sau khi nghe những lời họ nói: giận Mickey vì nghĩ tôi yếu đuối; giận Vũ Công vì nghĩ tôi là: công cụ của ông ta. Chỉ Harmony không làm tôi tức giận. Giọng nói, đôi mắt cô sục sôi sự căm hận mà tôi cảm thấy trong chính tâm hồn mình. Có thể hiện tại cô có Vũ Công, nhưng cô đã mất ai đó. Phần không bị hủy hoại của khuôn mặt cô cho tôi biết điều đó. Cô không phải là một kẻ đầy toan tính như Vũ

Công và chủ nhân của ông ta, Ares. Cô giống tôi - sôi sục trong cơn phấn uất làm mọi thứ khác trở nên thật vô nghĩa.

Tối hôm đó tôi khóc.

Trong những ngày kế tiếp, họ cho tôi dùng thuốc để thúc đẩy quá trình tổng hợp protein và tái tạo cơ. Sau khi mô cơ của tôi đã hồi phục khỏi chấn thương ban đầu, họ huấn luyện tôi còn khắc nghiệt hơn trước, kể cả Mickey - cho dù đôi mắt anh ta quầng thâm và khuôn mặt gầy gò trở nên hốc hác, anh ta không hề phản đối. Anh ta trở nên xa cách trong những tuần cuối cùng, không còn kể chuyện cho tôi nghe nữa - như thể anh ta sợ chính thứ mình đã tạo nên, khi giờ đây tôi đã định hình trọn vẹn hơn.

Harmony và tôi nói với nhau rất ít, nhưng có một sự thay đổi tế nhị trong mối quan hệ của chúng tôi, một dạng thấu hiểu nguyên thủy rằng chúng tôi là những tạo vật giống nhau. Nhưng khi cơ thể tôi trở nên mạnh mẽ hơn, Harmony không còn có thể bắt kịp cho dù cô là một phụ nữ đã được tôi luyện cứng rắn trong các khu mỏ. Chuyện đó diễn ra chỉ sau hai tuần. Khoảng cách khả năng của chúng tôi tiếp tục lớn lên. Một tháng tiếp theo trôi qua, cô giống như một đứa trẻ đối với tôi. Thậm chí đến lúc đó tôi vẫn chưa dừng lại.

Cơ thể tôi bắt đầu thay đổi. Tôi vạm vỡ hơn. Cơ của tôi trở nên mạnh mẽ và được gia cường trong máy kéo giãn tập trung, bài tập giờ đây được tôi bổ sung bằng những giờ tập tạ trong môi trường Trọng Lực Cao. Dần dà, sức mạnh được tích lũy. Vai tôi trở nên rộng hơn, căng tròn ra; tôi nhìn thấy những đường gân xuất hiện trên cẳng tay mình; một tầng cơ dày đồ sộ rắn chắc bám quanh thân thể như áo giáp. Thậm chí cả hai bàn tay, vốn dĩ luôn mạnh hơn phần còn lại của cơ thể, cũng trở nên mạnh mẽ hơn trong máy kéo giãn tập trung. Chỉ bằng một cái bóp nhẹ, tôi có thể làm đá nát vụn thành bột. Mickey nhảy dựng lên khi thấy điều đó. Không còn ai bắt tay tôi nữa.

Tôi ngủ trong môi trường Trọng Lực Cao, nhờ vậy khi di chuyển trong môi trường Sao Hỏa, tôi cảm thấy nhanh nhẹn, linh hoạt và khéo léo hơn hẳn trước đây. Những dây thần kinh phản ứng nhanh hình thành. Đôi bàn tay tôi chuyển động như chớp, và khi tôi dấn vào bao tập dấm hình người

trong phòng thể dục, nó bật tung lên như bị súng sốc nhiệt chạm vào. Giờ đây tôi có thể đâm xuyên qua cái bao đó.

Cơ thể tôi đang trở thành cơ thể của một Hoàng Kim, một trong những tạo vật hàng đầu, không phải một Phàm Phu, không phải một Đồng Thau. Đây là cơ thể của nòi giống đã chinh phục Hệ Mặt Trời. Hai bàn tay tôi thật đáng kinh ngạc. Chúng trơn nhẵn, r ám nắng và khéo léo, như bàn tay của bất cứ Hoàng Kim nào. Nhưng trong chúng có một sức mạnh vượt trội so với phần còn lại của con người tôi. Nếu tôi là một thanh kiếm, chúng chính là lưỡi sắc.

Cơ thể tôi không phải là thứ duy nhất thay đổi. Trước khi ngủ, tôi uống một thứ nước chứa đầy các loại chất tăng cường xử lý thông tin rồi nghe đọc ở tốc độ cao *Các Màu, Iliad, Ulysses, Hóa Thân*, các vở kịch Thebes, *Các đạo luật Draco, Anabasis* và những tác phẩm bị hạn chế như *Bá tước Monte Cristo, Chúa ruồi, Cuộc hành xác của phu nhân Casterly, 1984* và *Đại gia Gasby*. Tôi tỉnh dậy với tri thức về ba nghìn năm văn học, pháp luật và lịch sử.

Ngày cuối cùng của tôi ở chỗ Mickey là hai tháng sau cuộc phẫu thuật sau chót mà tôi phải trải qua. Harmony mỉm cười với tôi sau buổi luyện tập khi cô đưa tôi về phòng. Đẳng xa, tiếng nhạc vang lên thành thịch. Các vũ công của Mickey đang làm việc hết công suất tối nay.

“Tôi sẽ mang quần áo đến cho cậu, Darrow. Vũ Công và tôi muốn ăn tối với cậu để ăn mừng. Evey sẽ giúp cậu tắm rửa.”

Cô để tôi lại một mình cùng Evey. Hôm nay, cũng như mọi ngày, khuôn mặt của cô gái lạng thình như tuyết mà tôi đã từng thấy trên MHN. Tôi quan sát cô trong gương khi cô cắt tóc cho tôi. Căn phòng khá tối, chỉ có ngọn đèn phía trên gương. Đèn rọi từ trên xuống khiến cô trông như một thiên thần. Ngây thơ và trong trắng. Nhưng cô không ngây thơ, không trong trắng. Cô là một Hồng. Người ta tạo ra họ cho khoái lạc, vì những đường cong trên ngực và hông của họ, vì phần bụng phẳng và đôi môi căng mọng của họ. Thế nhưng Evey là một cô bé và ánh lấp lánh quanh cô vẫn chưa mất hẳn. Tôi nhớ lại lần cuối cùng mình không bảo vệ được một cô gái như cô.

Còn tôi? Thật nặng nề khi nhìn vào chính tôi ở trong gương. Tôi là những gì tôi biết về ác quỷ. Tôi ngạo mạn và tàn nhẫn, loại người đã giết vợ tôi. Tôi là một Hoàng Kim. Và tôi cũng lạnh ngắt như thứ kim loại đó.

Đôi mắt tôi sáng lóa như những thỏi vàng khối. Làn da tôi mềm mại và lộng lẫy. Bộ xương của tôi mạnh mẽ hơn. Tôi cảm thấy sự rắn chắc trong phần thân săn gọn của mình. Khi Evey đã cắt xong mái tóc vàng kim, cô đứng lùi lại và nhìn tôi đăm đăm. Tôi có thể cảm thấy sự sợ hãi của cô, và chịu đựng nỗi sợ trong chính mình. Tôi không còn là một con người, về thể chất, tôi đã trở thành một thứ hơn thế.

“Anh đẹp quá,” Evey khẽ nói, đưa tay chạm vào Phù Hiệu Hoàng Kim của tôi. Chúng nhỏ hơn đôi cánh lông vũ của cô nhiều. Vòng tròn được đặt vào chính giữa mỗi bên mu bàn tay. Hai đôi cánh vươn ngoặt ra sau trên mặt da, uốn cong như những Lưỡi Hái chạy theo hai bên xương cổ tay của tôi.

Tôi nhìn đôi cánh trắng của Evey và biết chắc hẳn cô nghĩ chúng xấu xí đến thế nào trên lưng cô, biết hẳn cô phải căm ghét chúng đến chừng nào. Tôi muốn nói điều gì đó tử tế với cô. Tôi muốn làm cô mỉm cười, nếu cô có thể. Tôi có thể nói với cô rằng cô rất đẹp, song cô đã sống một cuộc đời ở nơi mà những người đàn ông nói như vậy để đổi lấy một điều khác. Cô sẽ không tin một anh chàng như tôi. Và tôi không tin những lời cô nói với tôi. Eo xinh đẹp. Tôi vẫn còn nhớ sắc hồng ửng lên trên đôi má khi em nháy. Em có tất cả những màu nguyên sơ của sự sống, vẻ đẹp mộc mạc của tự nhiên. Tôi mới là định nghĩa của con người về vẻ đẹp. Chất vàng kim được luyện đúc thành hình dáng con người.

Evey hôn lên đỉnh đầu tôi trước khi chạy vụt đi, để tôi lại một mình xem MHN phản chiếu trong gương. Tôi không để ý thấy cô đã bỏ một chiếc lông vũ từ đôi cánh của mình vào túi ngực tôi.

Tôi phát chán với việc theo dõi MHN. Giờ tôi đã biết lịch sử của bọn họ, và tôi học được nhiều hơn mỗi ngày. Nhưng tôi mệt mỏi với việc phải ở trong nhà, mệt mỏi khi phải lắng nghe câu lạc bộ của Mickey thành thành phát nhạc và ngửi mùi thứ lá bạc hà anh ta hút. Mệt mỏi khi phải thấy những cô gái anh ta mang về chỗ mình chỉ để bán đi khi ai đó trả giá đủ

cao. Một mỗi khi phải chứng kiến tất cả những đôi mắt đầy sức sống trở nên trống rỗng. Đây không phải là Lykos. Không hề có tình yêu, gia đình hay sự tin cậy. Nơi này thật bệnh hoạn.

“Anh bạn, trông cậu xứng đáng làm tư lệnh một hạm đội Tàu Đuốc rồi đấy,” Mickey nói từ ngoài cửa. Anh ta lách người vào, sặc mùi tương tự những điều thuốc của anh ta. Những ngón tay mảnh khảnh của anh ta lấy chiếc lông vũ của Evey từ túi ngực tôi ra và lăn qua lăn lại trên các khớp ngón tay. Anh ta gõ gõ chiếc lông vào từng phù hiệu Hoàng Kim của tôi. “Những cái cánh là thứ ưa thích của tôi. Cậu có thể không? Chúng dẫn tới những khát vọng tốt đẹp hơn của loài người.”

Anh ta bước ra sau lưng tôi trong khi tôi ngồi nhìn chăm chăm vào gương. Hai bàn tay anh ta đặt lên hai vai tôi, anh ta vừa nói vừa cúi xuống, tựa cằm lên đầu tôi như thể tôi là tài sản của anh ta. Có thể dễ dàng thấy anh ta nghĩ vậy. Bàn tay trái của tôi tìm tới phù hiệu trên bàn tay phải và dừng lại ở đó.

“Tôi đã bảo cậu rằng cậu xuất chúng. Giờ là lúc để cậu bay lên.”

“Anh cũng cho các cô gái những đôi cánh, nhưng anh đâu có để họ bay. Phải không?”

“Họ không thể bay được. Họ là những tạo vật đơn giản hơn cậu. Và tôi không đủ tiền mua giấy phép sở hữu Ứng Trọng Lực. Vậy nên họ nhảy cho tôi.” Mickey giải thích. “Nhưng cậu, cậu sẽ bay, phải không chàng trai xuất chúng của tôi?”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm nhưng không nói gì. Đôi môi anh ta tách ra thành một nụ cười vì tôi làm anh ta e ngại. Tôi luôn làm được điều đó. “Anh đang sợ tôi,” tôi nói với anh ta.

Anh ta bật cười. “Tôi ư? Ô hô! Thật vậy sao, chàng trai?”

“Phải. Anh đã quen với việc biết rõ mọi thứ. Cách nghĩ của anh giống như họ.” Tôi hất hàm về phía hình ảnh phản chiếu của MHN. “Mọi thứ được khắc vào đá. Mọi thứ đều ngăn nắp trật tự. Những người Đỏ ở dưới đây, tất cả những người khác đứng trên lưng chúng tôi. Giờ đây anh đang nhìn vào tôi, và anh nhận ra ở dưới đó chúng tôi không hề thích thứ trật tự khốn kiếp này. Đỏ đang trỗi dậy, Mickey.”

“Ồ, anh bạn còn phải đi một quãng xa...”

Tôi đưa tay lên chộp lấy hai cổ tay anh ta để anh ta không thể di chuyển. Anh ta nhìn trừng trừng vào tôi qua hình ảnh phản chiếu trong gương, vùng vẫy chống cự lại sự cầm giữ của tôi. Không gì mạnh hơn những ngón tay nắm giữ của một Chim Lặn. Tôi mỉm cười trong gương, hướng đôi mắt Hoàng Kim của mình khóa lấy đôi mắt tím của anh ta. Anh ta toát ra mùi sợ hãi. Thứ sợ hãi nguyên thủy. Như một con chuột bị một con sư tử dồn vào đường cùng.

“Hãy tử tế với Evey, Mickey. Đừng bắt cô ấy nhảy. Cho cô ấy một cuộc sống đàng hoàng, bằng không tôi sẽ trở lại vật hai tay anh ra.”

NHỮNG ĐIỀU XẤU XA

Matteo là một anh chàng Hồng cao ráo với chân tay dài và khuôn mặt săn chắc đẹp đẽ. Anh ta là một nô lệ. Hay từng là một nô lệ cho những lạc thú xác thịt. Thế nhưng anh ta bước đi như một lãnh chúa thủy tề. Vẻ đẹp nằm trong từng bước chân của anh ta. Vẻ kiểu cách và duyên dáng trong cử động của bàn tay anh ta. Anh ta có thói quen luôn đeo găng tay và chun mũi lại trước một chút bụi bặm dù là nhỏ nhất. Bảo dưỡng hình thể đã trở thành lẽ sống của anh ta. Vì thế anh ta chẳng thấy có gì lạ khi giúp tôi bôi một thứ thuốc diệt nang lông lên hai cánh tay, chân, thân người và vùng kín. Nhưng tôi thì có. Khi đã xong việc, cả hai chúng tôi cùng thốt lên chửi rửa - tôi vì xót, còn anh ta vì cú đấm tôi giáng lên vai. Tôi đã tình cờ làm bên vai đó trật khớp chỉ với một cú đấm. Tôi vẫn chưa biết sức mạnh của chính mình. Và quả thật họ đã tạo ra các Hồng thật yếu ớt. Nếu anh ta là bông hồng, tôi là cái gai.

“Nhẫn nại như một đứa trẻ chập chững biết đi, bé cưng điên rồ ạ,” Matteo thở dài đúng kiểu của một người có thể nói ra những lời như thế. “Đúng như một *mối nhất* trên Mặt Trăng. *Bây giờ*, xăm lông mày một chút - ồ, lông mày của cậu trông như những con sâu bướm bị nhiễm nấm vậy - và triệt lông mũi, chỉnh biểu bì và làm trắng cho bộ nhai mới bóng bẩy kia - mà hiện tại, tôi nói khí không phải, đang vàng khè như mù tạc trộn với bồ công anh vậy... hãy cho tôi biết nào, cậu đã bao giờ chải qua bộ răng mới của cậu chưa? - và hút mụn đầu đen (việc cũng giống như tìm hút helium-3 vậy), điều chỉnh nước da và thêm những mũi tiêm melatonin, vậy là cậu sẽ đàn ông và tinh tươm.”

Tôi khịt mũi khi nghe những chuyện ngu ngốc đó. “Trông tôi vốn đã giống một Hoàng Kim rồi.”

“Trông cậu giống một Đồng Thau! Một thứ Hoàng Kim giả hiệu! Một trong những gã con hoang dòng dõi thấp kém, nó giống màu của vải kaki hơn vàng kim. Cậu phải hoàn hảo.

“Anh là một gã dị hợm chết tiệt, Matteo.”

Anh ta tát tôi cái bốp. “Hãy nhớ lấy! Một Hoàng Kim thà chết còn hơn dùng đến thứ tiếng lóng hàm mỏ méo mó đó. ‘Ghê tởm’ hay ‘đáng tởm’; và ‘tồi tệ’ thay vì ‘mắc dịch’. Cứ mỗi lần cậu nói ‘chết tiệt’ hay ‘khốn kiếp’, tôi sẽ không đập vào cổ mà tát vào miệng cậu. Và nếu cậu nhả ra từ ‘me kiếp’ hay ‘mắc dịch’, tôi sẽ đá vào hai bi của cậu - cái đó tôi rất thạo - và cũng làm thế nếu cậu không dứt bỏ cái khẩu âm *kinh khủng* đó đi. Nghe cứ như thể cậu được sinh ra trong một cái thùng rác ghê tởm.”

Anh ta cau mặt và chống hai bàn tay lên vòng hông hẹp của mình.

“Và sau đó chúng tôi sẽ phải dạy cậu cách cư xử. Và văn hóa, văn hóa, *quý ông ạ.*”

“Tôi biết cách cư xử.”

“Trời ơi, chúng ta rất, *rất* là cần phải làm cho cậu từ bỏ cái khẩu âm đó đi cùng với những câu chửi thề.”

Anh ta gí ngón tay vào tôi trong khi liệt kê ra những khiếm khuyết tôi sở hữu.

“Anh cũng nên học lấy cho mình chút cách cư xử đi, *trai bao,*” tôi gằn giọng.

Anh ta lật một bên găng tay của tôi ra và dùng nó quất lên mặt tôi, rồi cầm lấy một cái chai trên tay và gí nó vào cổ họng tôi. Tôi bật cười.

“Cậu sẽ sớm phải thu hồi cách nghĩ kiểu Chim Lặn đó của cậu lại để tập làm quen với thân thể mới lóng ngóng này đây.”

Tôi nhìn cái chai.

“Định chọc tôi đến chết đấy hả?”

“Đây là một thanh kiếm polyenne, *quý ông ạ.* Nói cách khác là một thanh Kiếm Lưỡi Mềm. Chỉ một khoảnh khắc trước nó mềm như sợi tóc, thế nhưng với một xung hữu cơ, nó trở nên cứng hơn kim cương. Đây là thứ duy nhất có thể cắt xuyên qua một tấm Khiên Xung. Một nháy mắt trước là cây roi, đến khoảnh khắc tiếp theo đã là thanh kiếm hoàn hảo. Đây là vũ

khí của một quý ông. Một Hoàng Kim. Vì với một người thuộc bất kỳ Màu nào khác, mang nó trên người là tội chết.”

“Đây là một cái chai, đồ dở hơi...”

Anh ta ấn thật mạnh vào cổ họng tôi làm tôi ọe khan.

“Và chính cách cư xử của cậu đã buộc tôi phải rút thanh Kiếm Lưỡi Mềm của tôi ra và thách thức cậu, qua đó kết thúc gấp gáp cuộc đời xấu xược của cậu. Có thể cậu từng đánh nhau bằng nắm đấm vì danh dự của cái chốn chui rúc tồi tàn mà cậu gọi là nhà. Khi đó cậu là một con bọ. Một con kiến. Một Hoàng Kim chiến đấu bằng kiếm ngay khi gặp phải sự khiêu khích nhỏ nhất. Họ có kiểu danh dự mà cậu chẳng hiểu nổi đâu. Danh dự của cậu mang tính cá nhân; danh dự của họ gồm cả cá nhân, gia đình và hành tinh. Nghĩa là tất cả. Họ chiến đấu vì những mục đích cao hơn, và họ không tha thứ cho đến khi máu đã thôi chảy. Nhất là các Sẹo Vô Song thì lại càng không. Cách cư xử, *quý ông*. Cách cư xử sẽ bảo vệ cậu cho tới khi cậu có thể tự bảo vệ bản thân khỏi chai *dầu gội đầu* của tôi.”

“Matteo...” tôi vừa nói vừa xoa xoa cổ họng.

“Sao?” Anh ta thở dài.

“Dầu gội đầu là gì?”

Thêm một phen hành xác nữa trong phòng tạo tác của Mickey có khi còn dễ chịu hơn những bài giảng của Matteo. Ít nhất Mickey còn sợ tôi.

Sáng hôm sau, Vũ Công tìm cách đổi tên cho tôi.

“Cậu sẽ là con trai của một gia đình tương đối ít tiếng tăm đến từ một cụm tiểu hành tinh xa xôi. Không lâu sau, gia đình sẽ chết trong một tai nạn phi thuyền. Cậu sẽ là người duy nhất còn sống sót, là người duy nhất thừa kế món nợ và tình trạng nghèo khó của họ. Tên của anh ta, tên của cậu, sẽ là Caius au Andromedus.”

“Quên đi,” tôi đáp. “Tôi sẽ là Darrow hoặc sẽ chẳng là gì hết.”

Ông gãi đầu. “Darrow là một cái tên... kỳ cục.”

“Ông đã bắt tôi từ bỏ mái tóc bố dành cho tôi, đôi mắt mẹ để lại cho tôi, Màu tôi được sinh ra, vậy nên tôi sẽ giữ cái tên họ đặt cho tôi, và ông có thể thu xếp việc ấy.”

“Tôi thích khi cậu không hành xử như một Hoàng Kim hơn,” Vũ Công lâm bậm.

“Nào, chìa khóa để dùng bữa như một Hoàng Kim là ăn chậm rãi,” Matteo nói trong khi chúng tôi ngồi cùng nhau bên một cái bàn ở căn nhà tầng thượng mà Vũ Công cho tôi thấy thế giới lần đầu tiên. “Cậu sẽ thấy bản thân phải tham gia nhiều buổi tiệc tùng lớn. Vào những dịp như thế, sẽ có bảy món - khai vị, xúp, cá, thịt, xa lát, tráng miệng và đồ uống.”

Anh ta chỉ tay về phía cái khay nhỏ bày đầy đồ bạc rồi giải thích nhiều phương pháp ăn khác nhau với từng món đồ.

Sau đó, anh ta nói với tôi, “Nếu muốn đi tiểu tiện hay đại tiện trong bữa ăn, cậu sẽ phải nhịn. Kiểm soát các chức năng sinh lý cơ thể là điều được trông đợi ở một Hoàng Kim.”

“Vậy là những Vãng Trán Hoàng Kim điệu bộ kiểu cách này không được phép đi ỉa sao? Và tôi tự hỏi khi họ ỉa, liệu thứ chui ra có phải cũng màu vàng không?”

Matteo dùng găng tay của anh ta quật vào má tôi. “Nếu cậu háo hức muốn thấy lại màu đỏ đến thế, hãy cứ để cái lưỡi mình loăng quăng trước mặt họ, *quý ông*, và họ sẽ rất vui được nhắc để cậu nhớ dù là màu nào thì tất cả con người đều chảy máu. Phép tắc cư xử và sự kiểm soát! Cậu chẳng có gì trong hai thứ đó.” Anh ta lắc đầu. “Nào, giờ hãy cho tôi biết cái nĩa này dùng cho món gì.”

Tôi muốn nói với anh ta rằng nó được dùng để chọc vào bàn tọa của anh ta, nhưng rồi thở dài và cho Matteo câu trả lời đúng. “Cá, nhưng chỉ khi nào cá được dọn ra đĩa còn cả xương.”

“Và cậu sẽ ăn bao nhiêu phần của món cá này?”

“Ăn hết,” tôi đoán.

“Không!” anh ta la lên. “Cậu có chịu nghe không đấy?” Hai bàn tay nhỏ nhắn của anh ta đưa lên tóm chặt lấy tóc, và anh ta hít một hơi thật sâu, “Tôi có phải nhắc lại cho cậu không hả? Có các Đồng Thau. Có các Hoàng Kim. Và có cả các Phàm Phu.”

Anh ta để cho tôi hoàn tất phần còn lại.

“Các Phàm Phu không biết kiểm soát bản thân,” tôi đọc thuộc lòng. “Họ giành lấy tất cả bổng lộc có được từ quyền lực, nhưng chẳng làm cái quái gì để xứng đáng với nó. Bọn họ được sinh ra để theo đuổi lạc thú. Đúng phóc chưa?”

“Thứ nhất, không nói *đúng phóc chưa*. Giờ thì những gì được trông đợi từ một Hoàng Kim? Từ một Sẹo Vô Song?”

“Sự hoàn hảo.”

“Nghĩa là sao?”

Giọng tôi trở nên lạnh lùng khi tôi bắt chước ngữ điệu của một Hoàng Kim. “Có nghĩa là kiểm soát, *quý ông*. Kiểm soát bản thân. Tôi được phép nuôi dưỡng những thói xấu chừng nào tôi không bao giờ cho phép chúng tước quyền kiểm soát. Nếu có một chìa khóa để hiểu các Hoàng Kim, thì nó nằm ở việc hiểu sự kiểm soát dưới mọi dạng thức. Khi ăn cá, chừa lại hai mươi phần trăm để thể hiện sự ngon lành của món ăn cũng không lấn át được ý chí của tôi hay biến tôi thành nô lệ cho khẩu vị của mình”

“Rốt cuộc cậu cũng biết lắng nghe.”

Ngày hôm sau, Vũ Công tới tìm tôi trong khi tôi đang luyện tập khẩu âm Hoàng Kim trước tấm gương nổi tại khu nhà tầng thượng. Tôi có thể thấy hình ảnh ba chiều đầu của mình phía trước mặt. Hàm răng chuyển động thật lạ lùng, chạm vào lưỡi trong khi tôi cố chỉnh cách phát âm các từ. Tôi vẫn đang làm quen với cơ thể của mình, dù đã nhiều tháng trôi qua kể từ cuộc phẫu thuật cuối cùng. Hàm răng tôi lớn hơn so với những gì tôi nghĩ ban đầu. Và càng rắc rối hơn vì các Hoàng Kim nói như thể bọn họ đang bị những cái xéng bằng vàng chọc vào lỗ hậu môn mắc dịch của họ. Vậy nên tôi thấy sẽ dễ bắt chước cách nói của người khác hơn nếu tôi nhìn nhận mình là một người như thế. Sự ngạo mạn tới dễ hơn.

“Phát âm các chữ *r* mềm hơn,” Vũ Công bảo tôi. Ông ngồi chăm chú theo dõi trong khi tôi đọc từ một thiết bị hiển thị dữ liệu. “Hãy coi như trước mỗi chữ *r* có một chữ *h*.” Điều thuốc của ông làm tôi nhớ tới nhà mình và nhớ lại bộ dạng của Đại Thống Đốc Augustus lúc ở Lykos. Tôi nhớ lại vẻ bình thản của hắn. Vẻ chiếu cố đầy kiên nhẫn. Nụ cười nhếch mép của hắn. “Kéo dài các âm *l* ra.”

“Đó có phải là tất cả sức mạnh người có không?” tôi nói vào gương.

“Hoàn hảo,” Vũ Công tán dương với một cái rùng mình đùa cợt. Ông vỗ bàn tay còn lành xuống đầu gối.

“Không mấy nữa tôi cũng sẽ nằm mơ như thể tôi là một gã Hoàng Kim mắc dịch,” tôi nói đầy ghê tởm.

“Cậu không nên nói ‘mắc dịch’. Thay vì thế hãy nói ‘đáng tởm’ hay ‘ghê tởm’.”

Tôi trừng mắt nhìn ông. “Nếu thấy mình trên phố, hắn tôi sẽ căm ghét bản thân. Tôi sẽ muốn lấy một Lưỡi Hái xẻ đôi mình ra từ miệng xuống hậu môn rồi đốt trụi cái xác đi. Eo chắc sẽ nôn ọe khi nhìn thấy tôi.”

“Cậu vẫn còn trẻ,” Vũ Công bật cười. “Chúa ơi, đôi khi tôi quên mất là trẻ tới mức nào.” Ông lấy một cái chai từ trong ủng của mình ra, tu một ít trước khi ném nó cho tôi.

Tôi bật cười. “Lần cuối tôi uống rượu, chú Narol đã đánh thuốc mê tôi.” Tôi tu một ngụm. “Có thể ông đã quên các khu mỏ là thế nào. Tôi không trẻ.”

Vũ Công cau mày. “Tôi không có ý xúc phạm cậu, Darrow. Chỉ là cậu hiểu những gì cậu phải làm. Hiểu vì sao cậu phải làm điều đó. Nhưng cậu vẫn mất phương hướng và phán xét bản thân. Ngay lúc này đây có thể cậu đang kinh tởm khi nhìn vào bản thể Hoàng Kim của mình. Đúng phóc chứ?”

“Đúng phóc.” Tôi tu ừng ực từ cái chai.

“Nhưng cậu chỉ đang diễn một vai thôi, Darrow.” Ông lắc ngón tay và một lưỡi dao bật ra từ chiếc nhẫn ông đeo trên ngón tay. Phản xạ của tôi quay trở lại, đủ nhanh để có thể hất lưỡi dao đó đâm ngập cổ ông nếu tôi nghĩ ông muốn hại tôi, nhưng tôi để ông cửa nhẹ lưỡi dao qua ngón trỏ.

Máu tứa ra. Máu đỏ. “Trong trường hợp cậu cần nhắc nhở mình thực sự là ai.”

“Một mùi quen thuộc,” tôi vừa nói vừa mút ngón tay. “Mẹ tôi thường nấu xúp với tiết của lữ răn hổ lục. Thật thà mà nói cũng chẳng đến nỗi tệ.”

“Nhà cậu nhúng bánh mì thô vào nó và rắc hoa đậu bắp vào đúng không?”

“Làm sao ông biết được?” tôi hỏi.

“Mẹ tôi cũng làm hết như thế,” Vũ Công bật cười. “Chúng tôi ăn món đó vào các dịp Vũ Hội, hay trước lễ trao Vòng Nguyệt Quế khi họ công bố người thắng cuộc. Luôn là đám Gamma khi gió.”

“Uống vì Gamma.” Tôi bật cười và tu thêm một ngụm nữa.

Vũ Công quan sát tôi. Cuối cùng nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt của ông, và đôi mắt ông trở nên lạnh lẽo. “Mai Matteo sẽ dạy cậu nhảy.”

“Tôi cứ nghĩ ông sẽ là người làm việc đó,” tôi nói.

Ông ấn ngón trỏ vào bên chân tàn tật của mình. “Đã lâu rồi tôi không làm việc đó. Vũ công giỏi nhất ở Oikos. Tôi có thể chuyển động như một mũi khoan giếng sâu. Tất cả các vũ công giỏi nhất của chúng tôi đều là những Chim Lặn. Tôi đã từng là Chim Lặn trong vài năm, cậu biết đấy.”

“Tôi cũng đoán thế.”

“Thật sao?”

Tôi chỉ vào các vết sẹo của ông. “Chỉ một Chim Lặn mới có thể bị cắn nhiều lần đến vậy vì không có các Thợ Khoan ở bên cạnh để giúp lôi lữ răn hổ lục đi. Tôi cũng đã bị cắn. Và ít nhất vì điều đó mà có một quả tim to hơn.”

Ông gật đầu, đôi mắt trở nên xa xăm. “Tôi đã rơi vào một ổ răn trong lúc sửa chữa một bộ phận trên máy Khoan Móng Vuốt. Chúng ở trong một đường ống dẫn và tôi đã không thấy. Chúng là một loài sinh vật nguy hiểm.”

Tôi hiểu ông định đi tới đâu với câu chuyện này. “Chúng là những con non,” tôi nói.

Ông gật đầu.

“Chúng có ít nọc độc hơn. Ít hơn bố mẹ chúng nhiều, vì thế chúng không phải là những kẻ đào khoét muốn đẻ trứng trong người tôi. Nhưng khi cần, chúng dùng hết sự độc ác trong cơ thể. May mà chúng tôi mang thuốc kháng nọc theo người. Chúng tôi đã trao đổi với vài người nhà Gamma để có được thuốc.” Ở Lykos, chúng tôi không có thuốc kháng nọc rắn.

Ông cúi người về phía tôi.

“Chúng ta sắp ném cậu vào một ổ rắn hổ lục con, Darrow. Hãy nhớ điều đó. Cuộc kiểm tra đầu vào sẽ diễn ra sau ba tháng nữa. Tôi sẽ dạy cậu song song với những bài học cậu nhận được từ Matteo. Nhưng nếu cậu không thôi phán xét bản thân, nếu cậu tiếp tục căm ghét màn nguy trang của mình, chắc chắn cậu sẽ thất bại trong bài kiểm tra hoặc tệ hơn thế - cậu sẽ qua được nó, rồi phạm sai lầm và bị phát hiện trong khi đang ở trong Học Viện. Và mọi thứ sẽ hỏng hết.”

Tôi cựa mình trên ghế. Lần đầu tiên một nỗi sợ khác xuất hiện trong tôi - không phải sợ biến thành một thứ Eo sẽ không thể nhận ra, mà là một nỗi sợ nguyên thủy hơn, nỗi kinh hoàng trước những kẻ thù của tôi. Chúng sẽ thế nào? Tôi đã nhìn thấy vẻ dè bủ, khinh thường của chúng.

“Bọn chúng phát hiện ra tôi cũng chẳng quan trọng.” Tôi vỗ lên đầu gối Vũ Công. “Chúng đã tước hết những gì có thể tước đoạt từ tôi rồi. Đó là lý do tôi là một vũ khí mà các vị có thể sử dụng.”

“Sai rồi,” Vũ Công gắt lên. “Cậu có ích vì cậu còn hơn một vũ khí. Khi vợ cậu chết đi, cô ấy không chỉ trao cho cậu một mối thù phải báo. Cô ấy còn trao cho cậu giấc mơ của mình. Cậu là người gìn giữ nó. Người hiện thực hóa nó. Vậy nên đừng có thờ ra những bức bội và căm thù đó. Cậu không phải đang chiến đấu chống lại chúng, dù Harmony có nói gì đi nữa. Cậu đang chiến đấu vì giấc mơ của Eo, vì gia đình cậu vẫn còn đang sống, vì đồng bào của cậu.”

“Đó là quan điểm của Ares sao? Ý tôi là của ông sao?”

“Tôi không phải là Ares,” Vũ Công nhắc lại. Tôi không tin ông. Tôi đã thấy cách người của ông nhìn ông, đến cả Harmony cũng tỏ ra kính cẩn trước ông. “Hãy nhìn vào chính cậu, Darrow, và cậu sẽ hiểu rằng cậu là một người tốt chuẩn bị phải làm những điều xấu.”

Hai bàn tay tôi không có lấy một vết sẹo và có cảm giác thật lạ lùng khi tôi siết chặt chúng lại cho tới khi các khớp ngón tay chuyển sang sắc trắng quen thuộc.

“Thấy chưa. Đó là điều tôi không hiểu. Nếu tôi là người tốt, tại sao tôi lại muốn làm những việc xấu?”

ANDROMEDUS

Matteo không thể dạy tôi nhảy. Anh ta chỉ cho tôi năm điệu nhảy Hoàng Kim trông như thế nào và chúng tôi xong việc. Trong các điệu nhảy của Hoàng Kim, người ta chú ý tới bạn nhảy nhiều hơn so với các điệu nhảy mà chú tôi đã dạy, song các động tác thì giống nhau. Tôi thực hiện cả năm điệu nhảy còn thành thục hơn cả anh ta. Để khoe mẽ, tôi bịt mắt lại và nhảy lần lượt từng điệu mà không cần tới nhạc, nhờ trí nhớ. Chú Narol đã dạy tôi nhảy, và sau cả nghìn đêm dùng toàn bộ thời gian chẳng dành cho điều gì khác ngoài các điệu nhảy và bài hát, tôi đã trở nên thuần thục trong việc ghi nhớ những cử động cơ thể của mình, kể cả cơ thể mới này. Nó có thể làm được những điều mà cơ thể cũ của tôi không thể. Các sợi cơ co thắt khác đi, các sợi gân có thể kéo giãn hơn, thần kinh phản ứng nhanh hơn. Những bó cơ bùng cháy lên thật dễ chịu khi tôi lướt qua các bước nhảy.

Một điệu nhảy, điệu Polemides, đem tới cảm giác hoài niệm. Matteo bắt tôi giữ một cây gậy trong khi tôi di chuyển xung quanh theo những bước lướt tròn, cánh tay cầm gậy duỗi thẳng ra như thể đánh nhau với một cây kiếm. Thậm chí trong lúc cơ thể chuyển động, tôi vẫn nghe thấy những âm thanh vang vọng từ quá khứ. Tôi cảm thấy sự rung động của hầm mỏ, mùi của nhà chúng tôi. Tôi từng thấy điệu nhảy này trước đây, và tôi thực hiện nó tốt hơn tất cả những điệu còn lại. Đó là một điệu mà cơ thể tôi sinh ra để nhảy, thật giống với Vũ Điệu Tử Thần cấm kỵ.

Khi tôi kết thúc, Matteo nổi cáu.

“Có phải đây là một trò đùa không?” anh ta gắt gỏng.

“Ý anh là sao?”

Anh ta trừng mắt nhìn tôi và giậm chân. “Cậu chưa bao giờ ra khỏi các khu mỏ đúng không?”

“Anh biết câu trả lời rồi đấy,” tôi đáp.

“Cậu chưa bao giờ chiến đấu với một thanh kiếm hay khiên?”

“Có. Tôi đã từng. Tôi cũng đã chỉ huy các chiến hạm và ăn tối cùng các Pháp Quan.” Tôi bật cười và hỏi chuyện này là sao.

“Đây *không* phải là trò đùa, Darrow.”

“Tôi đã nói thế à?” Tôi bối rối. Tôi đã làm gì để chọc tức anh ta vậy? Tôi phạm sai lầm khi bật cười để cố làm dịu sự căng thẳng.

“Còn cười à? Nhóc con, cậu đang dính dáng tới Hiệp Hội đấy. Và cậu cười sao? Đây không phải là ý tưởng xa xôi nào đó. Đây là thực tế lạnh lùng. Nếu bọn họ phát hiện ra cậu là ai, họ sẽ không treo cổ cậu đâu.” Khuôn mặt anh ta trở nên vô hồn khi nói ra những lời đó. Như thể anh ta biết quá rõ.

“Tôi biết điều này.”

Anh ta phớt lờ tôi. “Đám Đá Nham Thạch sẽ bắt cậu, giao cậu cho đám người Trắng, những kẻ này sẽ lôi cậu tới các xà lim tối của chúng, và sẽ tra tấn cậu. Bọn chúng sẽ móc mắt cậu ra, rồi cắt đi tất cả những gì nhờ nó cậu là một thằng đàn ông. Chúng có những cách thức phức tạp hơn, nhưng tôi ngờ rằng thông tin sẽ không phải là mục đích duy nhất của chúng; chúng có các hóa chất cho việc đó nếu muốn. Chẳng mấy chốc cậu sẽ khai với bọn chúng mọi thứ, chúng sẽ giết tôi, Harmony, Vũ Công. Và chúng sẽ giết gia đình cậu bằng Dao Lóc Thịt, rồi giã nát đầu các cháu trai, cháu gái của cậu. Đó là những thứ bọn chúng không chiếu lên các MHN. Đây là hậu quả khi những người cai trị các hành tinh là kẻ thù của cậu. *Các hành tinh*, cậu nhóc.”

Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh lan đi khắp xương tủy. Tôi biết những chuyện này. Tại sao anh ta cứ phải giày vò tôi mãi về chúng như vậy chứ? Tôi vốn đã hoảng rồi. Tôi không muốn thế, nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ. Trách nhiệm của tôi đang nuốt chửng toàn bộ con người tôi.

“Vậy tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu có phải là người như Vũ Công nói không?”

Tôi dừng lại. À. Tôi vẫn nghĩ lòng tin giữa Các Con Trai Của Ares là rất sâu sắc, vẫn nghĩ họ đồng tâm nhất trí. Song ở đây đang có một vết nứt,

một sự chia rẽ. Matteo là đồng minh của Vũ Công, nhưng không phải là một người bạn. Có điều gì đó trong cách tôi nhảy làm anh ta băn khoăn. Rồi tôi hiểu ra. Anh ta không hề chứng kiến Mickey tạo tác tôi. Anh ta tin tưởng chấp nhận toàn bộ câu chuyện tôi từng là một Đỏ, cũng như quá trình tạo tác đã phải khó khăn tới mức nào. Có điều gì đó trong cách tôi nhảy làm anh ta nghĩ tôi được sinh ra để dành cho chuyện này. Điều gì đó liên quan tới điệu nhảy cuối cùng, điệu nhảy có tên Polemides.

“Tôi là Darrow, con trai của Dale, Chim Lặn nhà Lambda tại Lykos. Tôi chưa từng là ai khác, Matteo.”

Anh ta khoanh tay lại. “Nếu cậu nói dối tôi...”

“Tôi không nói dối với các Màu thấp kém.”

Tối hôm đó, tôi tìm kiếm thông tin về các điệu nhảy mà tôi đã thực hành. *Polemides* trong tiếng Hy Lạp có nghĩa là “đứa con của chiến tranh”. Nó gợi cho tôi nhớ rất nhiều tới các điệu nhảy của chú Narol. Nó là điệu nhảy chiến trận của Hoàng Kim, điệu nhảy mà bọn chúng dạy cho những đứa trẻ để trang bị những động tác trong võ thuật chiến tranh và cách dùng kiếm. Tôi theo dõi một đoạn phim nổi về các Hoàng Kim trong chiến trận, và tìm tôi như rơi xuống. Bọn chúng chiến đấu như một bài hát mùa hè. Không giống như những gã Đá Nham Thạch quái vật, hung hãn. Mà giống những con chim lướt vào một cơn gió vừa nổi lên. Chúng chiến đấu thành từng cặp, ngả người, nhảy múa, giết, tung hoành qua đám đông nghìn nghịt các Đá Nham Thạch và Xám như thể đang chơi đùa với những Lưỡi Hái và thân người gục ngã trước mặt chúng giống như những thân lúa bắn tung ra máu đỏ thay vì rạ màu vàng xỉn. Áo giáp hoàng kim của chúng sáng chói. Những cây kiếm của chúng lóe chớp. Chúng là những vị thần chứ không phải con người.

Và tôi có nhiệm vụ phải hủy diệt chúng sao?

Tôi ngủ trằn trọc khó khăn trên chiếc giường phủ lụa của mình tối hôm đó. Rất lâu sau khi hôn bông hồng tú cầu của Eo, tôi thiếp đi và mơ thấy bố tôi cùng những gì có lẽ đã diễn ra nếu tôi được biết ông trong thời gian trưởng thành, được học nhảy từ ông thay vì người em trai nát rượu của ông. Tôi nắm chặt dải buộc đầu màu đỏ sẫm trong tay khi tỉnh dậy. Giữ lấy nó

thật tha thiết như tôi nắm chặt lấy nhãn cười của mình. Đó là tất cả những gì nhắc tôi nhớ về nhà.

Thế nhưng chúng vẫn không đủ.

Tôi sợ.

Vũ Công đến tìm tôi khi tôi đang ăn sáng.

“Cậu sẽ rất vui được biết là các tin tặc của chúng tôi đã dành ra hai tuần để xâm nhập vào dữ liệu của Ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng để sửa tên Caius au Andromedus thành Darrow au Andromedus.”

“Tốt.”

“Đó là tất cả những gì cậu có thể nói à? Cậu có biết mất bao nhiêu tiền... Mà thôi đừng bận tâm.” Ông lắc đầu và dành cho tôi một cái tặc lưỡi. “Darrow. Cái tên đó thật *không Màu*. Sẽ có những đôi lông mày nhướng lên.”

Tôi nhún vai để che giấu nỗi sợ hãi của mình. “VẬY tôi sẽ nghiền nát bài thử thách đáng tởm của chúng và chúng sẽ bớt bận tâm hơn.”

“Nói như một Hoàng Kim vậy.”

Ngày hôm sau, Matteo đưa tôi đi tàu tới khu nuôi ngựa ở Ishtar, cách Yorkton không xa. Đó là một nơi nằm bên bờ biển, với những cánh đồng xanh trải dài phủ qua những quả đồi. Tôi chưa bao giờ đến nơi nào rộng như thế. Tôi chưa bao giờ thấy mặt đất cong đi khuất khỏi tầm nhìn của mình. Chưa bao giờ thấy một đường chân trời thực thụ hay những con vật kinh khủng như những con thú mà Matteo đã thu xếp cho bài học của chúng tôi. Chúng nhảy lên, giẫm xuống, thở khì khịt, quật đuôi và nhe ra những cái răng vàng khè quái gở. Những con ngựa. Tôi vẫn luôn thấy sợ, bất chấp câu chuyện của Eo về Andromeda.

“Chúng là những con quái vật,” tôi thì thầm với Matteo.

“Dẫu thế,” anh ta thì thầm đáp lại, “đây là cách sống của các quý ông. Cậu phải cười ngựa thành thạo, nếu không muốn bị tẽn tò trong một tình huống xã giao nào đó.”

Tôi nhìn các Hoàng Kim khác phi ngựa qua. Chỉ có ba người tại khu chuồng ngựa ngày hôm đó, mỗi người đều có một người hầu như Matteo tháp tùng, những người này là Hồng hoặc Nâu.

“Một tình huống như thế này chứ gì?” tôi rít lên với anh ta. “Được rồi. Được rồi.” Tôi chỉ vào một con ngựa ô đực cao to đang cào cào móng guốc xuống đất. “Tôi sẽ lấy con vật đó.”

Matteo mỉm cười. “Con này vượt quá sức của cậu.”

Matteo chọn cho tôi một con ngựa con. Một con ngựa con khá lớn, nhưng vẫn là ngựa con. Chẳng có tương tác xã giao nào ở đây; những kỵ sĩ khác phi nước kiệu qua và gật đầu chào, nhưng chỉ có vậy. Thế nên nụ cười của họ đủ để tôi biết trông mình lỗ bịch đến mức nào. Tôi không thể cười ngựa tốt ngay từ đầu. Và còn làm tồi hơn lúc con ngựa con của tôi lồng lên khi Matteo và tôi phi trên một lối mòn dẫn vào một lùm cây nhỏ. Ra ngoài ở bên kia lùm cây, tôi nhảy khỏi lưng con vật và khéo léo đáp xuống mặt cỏ. Có ai đó bật cười đằng xa, một cô gái tóc dài. Cô ta cười trên con ngựa đực tôi đã chỉ lúc trước.

“Có lẽ cậu nên ở yên trong thành phố đi, Phàm Phu,” cô ta hét lên với tôi, rồi thúc ngựa lao vút đi. Tôi đứng dậy nhìn cô ta cười ngựa đi khuất. Mái tóc của cô ta xõa tung ra phía sau, còn óng ánh hoàng kim hơn cả Mặt Trời đang lặn.

CUỘC KIỂM TRA

Cuộc kiểm tra của tôi diễn ra sau hai tháng rèn giũa tinh thần cùng Vũ Công, Tôi không ghi nhớ. Thậm chí tôi cũng chẳng thực sự học khi ở cùng ông. Thay vì thế, quá trình huấn luyện của ông được thiết kế để giúp đầu óc tôi tương thích với những bước chuyển dịch nhận thức. Chẳng hạn, nếu một con cá có 3.453 cái vây ở bên trái và 3.453 cái vây ở bên phải, bên nào của con cá có nhiều vây hơn? Bên ngoài. Họ gọi đó là phép ngoại suy. Đó là cách giúp tôi biết mình cần ăn quân bài có hình Lưỡi Hái khi tôi gặp Vũ Công lần đầu tiên. Tôi rất giỏi trong chuyện này.

Tôi thấy thật mỉa mai khi Vũ Công và đồng bọn của ông có thể tạo ra một lý lịch giả cho tôi, một gia đình giả, một cuộc đời giả, nhưng lại không giả mạo được bài kiểm tra sát hạch. Vậy là ba tháng sau khi quá trình huấn luyện của tôi bắt đầu, tôi thực hiện cuộc kiểm tra trong một căn phòng sáng sủa bên cạnh một cô nàng Hoàng Kim ồn ào như một con chuột, không ngớt gõ bút lên cái vòng đeo tay bằng ngọc thạch. Cô ta có thể là một phần của cuộc kiểm tra, theo tất cả những gì tôi biết. Nhân lúc cô ta không nhìn, tôi giật cái bút khỏi tay cô ta và giấu vào ống tay áo của mình. Tôi là một Chim Lặn của Lykos. Thế nên phải đấy, tôi có thể đánh cắp cái bút của một cô nàng ngu ngốc mà cô ta không hề hay biết. Cô ta lóng ngóng nhìn quanh như thể vừa có phép lạ xảy ra. Rồi cô ta bắt đầu rên rỉ. Người ta không phát cho cô ta một cái bút khác, thế là cô ta khóc lóc chạy ra ngoài. Sau đó, viên Giám Thị nhìn vào thiết bị hiển thị dữ liệu của ông ta và tua lại một đoạn phim từ Máy Quay Nano. Ông ta nhìn tôi và mỉm cười. Hóa ra những trò như vậy lại đáng được ngưỡng mộ.

Một cô nàng Hoàng Kim sắc như Kiếm Lưỡi Mềm không tán thành và dè bủ “Kẻ trộm” vào tai tôi trong lúc đi vụt qua bên cạnh tôi ngoài hành

lang. Matteo dặn tôi không được nói gì với bất cứ ai, vì tôi chưa sẵn sàng cho việc trò chuyện xã giao, vì thế tôi cố kìm một câu đáp trả rất Đỏ chực buột ra. Lời cô ta nói văng lại. Kẻ trộm. Cắt cổ. Thủ đoạn. Tàn nhẫn. Tất cả đều mô tả những gì cô ta nghĩ về tôi. Điều tức cười là phần lớn Hoàng Kim lại nhìn nhận cách gọi đó như một sự đề cao.

Một giọng nói du dương hướng về tôi.

“Tôi nghĩ thực ra cô ta vừa khen ngợi cậu. Vì thế đừng bận tâm. Cô ta xinh đẹp như một trái đào, nhưng bên trong thì thối ruỗng hết rồi. Tôi đã từng cắn thử một miếng, nếu cậu hiểu ý tôi đang nói. Thơm ngon, rồi lộn mửa. Nhân tiện, cú ra tay trong kia tuyệt lắm. Thiếu chút nữa tôi cũng đã tự tay móc mắt cô ả ngớ ngẩn đó ra rồi. Những tiếng gõ đáng nguyên rủa!”

Giọng nói bỗng bầy đó tới từ một thanh niên vừa bước ra từ các bản anh hùng ca Hy Lạp. Từ người anh ta tỏa ra đầy ắp sự ngạo mạn và vẻ đẹp. Lịch lãm không chê vào đâu được. Tôi chưa bao giờ thấy nụ cười nào rộng đến thế, phô ra hàm răng trắng đến thế, làn da nhẵn nhụi và bóng láng đến thế. Anh ta là tất cả những gì tôi căm ghét.

Anh ta vỗ vai tôi và bắt tay tôi theo một trong số vài kiểu làm quen không quá nghi thức. Tôi hơi bóp nhẹ bàn tay. Anh ta cũng có cái nắm tay chắc nịch, nhưng khi anh ta tìm cách thiết lập sự áp đảo, tôi liền siết chặt bàn tay anh ta cho tới khi anh ta phải giật nó ra. Một thoáng lo ngại lóe lên trong mắt anh ta.

“Chúa ơi, tay anh bạn như kìm vậy!” Anh ta tặc lưỡi. Anh ta nhanh chóng tự xưng tên là Cassius, và tôi thật may khi anh ta chẳng dành cho tôi mấy thời gian để nói, vì anh ta cau mày khi tôi lên tiếng. Khẩu âm của tôi vẫn chưa hoàn hảo.

“Darrow,” anh ta nhắc lại. “Chà, một cái tên không Màu. À...” Anh ta nhìn vào thiết bị hiển thị dữ liệu của mình, lần theo tiểu sử cá nhân của tôi. “À, anh bạn đến từ nơi chẳng có ai cả. Một hành tinh xa xôi quê mùa. Chẳng lạ gì khi Antonia lại dè bủi cách xử sự của cậu. Nhưng nghe này, tôi sẽ tha thứ cho cậu về điều đó nếu cậu nói cho tôi biết cậu thực hiện bài kiểm tra như thế nào?”

“Ồ, cậu sẽ tha thứ cho tôi?”

Anh ta nhíu mày. “Tôi đang cố tỏ ra tử tế đây. Những người Bellona chúng tôi không phải là các phần tử cải cách, nhưng chúng tôi biết những người cừ khôi có thể có xuất thân thấp kém. Hãy phối hợp với tôi, anh bạn.”

Vì vẻ bề ngoài của Cassius, tôi cảm thấy muốn khiêu khích anh ta.

“Phải nói rằng tôi đã trông đợi bài kiểm tra phải khó hơn. Có thể tôi đã trả lời sai câu hỏi về cây nến, nhưng ngoài ra...”

Cassius quan sát tôi với nụ cười hết cỡ đầy độ lượng. Đôi mắt sống động của anh ta lướt qua lướt lại trên mặt tôi trong khi tôi tự hỏi có phải mẹ anh ta đã uốn tóc cho anh ta vào buổi sáng bằng những thanh cuốn mạ vàng hay không.

“Với hai bàn tay như của cậu, chắc hẳn cậu phải là một nỗi kinh hoàng với thanh kiếm trong tay,” anh ta nói bằng vẻ kẻ cả.

“Tôi cũng tạm tạm,” tôi nói dối. Matteo sẽ không cho tôi động tới thứ đó.

“Khiêm tốn quá! Có phải cậu đã được các Tu Sĩ nuôi dưỡng không vậy, anh bạn? Thôi quên đi. Tôi sẽ tới Agea sau bài kiểm tra thể chất. Đi cùng tôi chứ? Tôi nghe nói các Nhà Tạo Tác đã làm được vài kỳ tích ngoạn mục với các quý cô mới ở Cám Dỗ. Và họ vừa mới lắp đặt sàn phản trọng lực ở Tryst; chúng ta có thể bay bồng bềnh mà không cần tới Ứng Trọng Lực. Cậu nói sao, anh bạn? Việc này có làm cậu hứng thú không?” Anh ta vỗ lên một trong những cái cánh của mình và nháy mắt. “Có rất nhiều đào ở đó. Không quả nào thối cả”

“Thật tiếc là tôi không thể.”

“Ồ.” Anh ta nhảy lên như thể vừa nhớ ra tôi là kẻ tới từ một hành tinh xa xôi quê mùa. “Đừng lo về chuyện đó, anh bạn thân mến, tôi sẽ trả tiền và lo mọi thứ.”

Tôi lịch sự từ chối, nhưng anh ta đã đi rồi. Trước khi rời đi, anh ta gõ lên thiết bị hiển thị dữ liệu của tôi. Màn hình nổi gắn ở phía trong cánh tay trái của tôi nhấp nháy. Kích thước khuôn mặt anh ta và thông tin về cuộc trò chuyện của chúng tôi được để lại - địa chỉ câu lạc bộ anh ta đã nhắc tới, những thông tin tham chiếu bách khoa về Agea, cũng như thông tin về gia đình anh ta. Nó cho biết tên anh ta là Cassius au Bellona. Con trai Pháp

Quan Tiberius au Bellona, Thống Lĩnh Hạm Đội Sáu của Hiệp Hội, và có lẽ là người duy nhất trên Sao Hỏa sánh được với Đại Thống Đốc Augustus về quyền lực. Có vẻ như các gia tộc này căm ghét nhau. Dường như bọn họ có thói quen tệt hại là giết nhau. Quả là những con rắn hổ lục nhỏ.

Tôi đã nghĩ hẳn mình sẽ phát hoảng trước những con người này. Tôi đã nghĩ bọn chúng chắc phải là những vị thần trẻ tuổi. Nhưng ngoại trừ Cassius và Antonia, nhiều người khác chẳng tạo cho tôi chút ấn tượng nào. Chỉ có bảy mươi người trong phòng kiểm tra của tôi. Một số trông giống Cassius. Nhưng không phải tất cả đều đẹp. Không phải tất cả đều cao và đường bệ. Và rất ít người trong số bọn họ gây được ấn tượng với tôi trên tư cách đàn ông và phụ nữ. Bất chấp toàn bộ vẻ bề ngoài, bọn họ là những đứa trẻ với cảm nhận phóng đại thái quá về giá trị của bản thân; bọn họ không hề biết đến gian khổ. Những đứa trẻ con. Phần lớn là Phạm Phú và Đồng Thau.

Tiếp theo, họ kiểm tra cơ thể tôi. Tôi trần truồng ngồi xuống một cái ghế khí trong căn phòng trắng toát, trong khi các nhân viên kiểm tra Đồng của Ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng quan sát tôi qua Máy Quay Nano. “Hy vọng là các ông có góc nhìn tốt,” tôi nói.

Một công nhân Nâu bước vào và gắn một cái kẹp lên mũi tôi. Đôi mắt anh ta vô hồn. Không có chút tranh đấu nào ở người này, không có sự coi thường dành cho tôi. Nước da anh ta tái mét, cử chỉ của anh ta lóng ngóng, vụng về.

Tôi được yêu cầu nín thở lâu đến chừng nào phổi còn chịu được. Mười phút. Sau đó, người Nâu kia gỡ kẹp ra và rời đi. Tiếp theo, tôi phải hít vào một lần rồi thở ra. Tôi làm theo và nhận ra đột nhiên không còn ôxy trong phòng nữa. Khi tôi bắt đầu đổ nghiêng trên ghế, ôxy trở lại. Họ làm đông căn phòng và đo xem cần mất bao lâu để tôi run rẩy không kiểm soát được. Sau đó, họ gia nhiệt căn phòng để xem khi nào tim tôi bắt đầu đập khó khăn. Họ tăng cường trọng lực trong phòng cho tới khi tim tôi không thể bơm đủ máu và ôxy lên não. Sau đó, họ quan sát xem tôi có thể chịu đựng rung chấn nhiều đến mức nào cho tới khi nôn ọe. Tôi đã quen với việc ngồi trên một máy khoan cao chín mươi mét, thế nên họ đành bỏ cuộc.

Họ đo lượng ôxy truyền tới các bó cơ của tôi, đo nhịp tim, mật độ và chiều dài các sợi cơ, mức độ căng giãn của xương. Tất cả chẳng khác gì một cuộc tản bộ trong công viên sau địa ngục mà tôi đã trải qua với Harmony.

Họ bắt tôi ném bóng, sau đó bắt tôi đứng áp vào tường và yêu cầu tôi bắt những quả bóng nhỏ họ bắn vào tôi bằng một cái máy quay vòng. Đôi bàn tay Chim Lặn của tôi nhanh hơn chiếc máy của họ, vì thế họ gọi một tay kỹ sư Lục tới điều chỉnh lại cái máy cho tới khi nó bắn ra những trái hỏa tiễn thực sự. Cuối cùng, tôi bị một quả bóng bắn trúng trán. Tôi ngất đi trong chốc lát. Họ đo lại cả thời gian đó.

Sau cuộc kiểm tra về mắt, tai, mũi và miệng nữa là kết thúc. Tôi cảm thấy xa khỏi bản thân mình một cách mơ hồ sau cuộc kiểm tra. Như thể họ đã đo đạc cơ thể tôi, bộ óc của tôi nhưng không phải tôi. Tôi không có tương tác cá nhân với ai, ngoại trừ Cassius.

Tôi loạng choạng bước vào phòng thay đồ, đau nhức khắp người và bối rối. Có vài người khác đang thay đồ nên tôi cầm quần áo của mình và đi tiếp tới khu vực kín đáo hơn trong dãy dài những ngăn tủ nhựa khóa. Thế rồi tôi nghe thấy một tiếng huýt sáo lạ lùng. Một giai điệu mà tôi biết. Giai điệu đã vang vọng trong các giấc mơ của tôi. Giai điệu mà vì nó Eo đã chết. Tôi đi theo âm thanh và bắt gặp một cô gái đang thay đồ trong góc phòng. Cô ta quay lưng lại phía tôi, thân hình săn chắc thon gọn trong khi đang mặc áo vào. Tôi gây ra tiếng động. Cô gái đột ngột quay ngoắt lại, và trong một khoảnh khắc lúng túng, tôi đứng đó, mặt đỏ bừng. Các Hoàng Kim đáng lẽ phải không quan tâm tới chuyện khóa thân. Nhưng tôi không thể ngăn được phản ứng của mình. Cô gái thật đẹp - khuôn mặt hình trái tim, môi đầy đặn, đôi mắt như muốn cười vào mặt ta. Nét cười hệt như lúc cô lao đi trên lưng ngựa. Đó chính là cô gái đã gọi tôi là Phạm Phú khi tôi cưỡi trên con ngựa con.

Một bên lông mày cô ta nhướng lên. Tôi không biết phải nói gì, vậy là trong lúc hoảng hốt, tôi quay người bước nhanh hết mức ra khỏi phòng thay đồ.

Một Hoàng Kim đáng lẽ đã không làm như vậy. Nhưng khi tôi ngồi cạnh Matteo trên chuyến tàu đưa chúng tôi trở về nhà, tôi nhớ lại khuôn mặt cô ta. Cô ta cũng đỏ mặt.

Đó là một chuyến bay ngắn, không đủ dài. Tôi quan sát Sao Hỏa qua sàn kính cường lực. Dù hành tinh đã được cải tạo, thực vật vẫn còn hiếm gặp trên đường bay của chúng tôi. Bề mặt hành tinh rải rác những dải màu xanh tại các thung lũng cũng như quanh đường xích đạo. Những vùng thực vật trông giống như các vết sẹo màu lục cắt qua bề mặt lỗ chỗ của Sao Hỏa.

Các miệng núi lửa ngập tràn nước, tạo thành những cái hồ lớn. Và lòng chảo Borealis, trải rộng ra trên Bắc bán cầu, đầy ắp nước ngọt cùng hệ sinh thái kỳ lạ. Các đồng bằng rộng lớn nơi những cơn cuồng phong cuốn tung đất trên bề mặt lên và quét qua các vùng đất canh tác. Bão tố và băng giá ngự trị các vùng cực, nơi các Đá Nham Thạch luyện tập và sống. Người ta nói thời tiết ở đó khắc nghiệt, lạnh giá, cho dù khí hậu ôn hòa giờ đã ngự trị trên phần lớn bề mặt Sao Hỏa.

Có một nghìn thành phố trên Sao Hỏa, mỗi thành phố do một Thống Đốc cai quản, Đại Thống Đốc kiểm soát tất cả. Mỗi thành phố được thiết lập ở trung tâm của một trăm cộng đồng khai mỏ. Các Thống Đốc kiểm soát những cộng đồng này, trong khi các Quản Lý mỏ như Podginus giám sát sự vụ hằng ngày.

Với từng ấy khu mỏ và quá nhiều thành phố như vậy, tôi đoán sự tình cờ thuần túy đã đưa Đại Thống Đốc và đoàn quay phim của ông ta tới nhà tôi. Sự tình cờ và vai trò Chim Lặn của tôi. Bọn họ muốn lấy tôi ra làm gương; Eo chỉ là chuyện vặt bên lề. Và hẳn em đã không hát nếu Đại Thống Đốc không ở đó. Những điều trở trêu trong cuộc sống thật chẳng mấy hay ho.

“Học Viện sẽ như thế nào nếu tôi được nhận vào?” tôi hỏi Matteo trong khi nhìn qua cửa sổ.

“Đây các lớp học, tôi đoán là vậy. Làm sao tôi biết được chứ?”

“Không có chút thông tin nào sao?”

“Không.

“Không ư?” tôi hỏi.

“À, tôi đoán là có một ít,” Matteo thừa nhận. “Có ba loại người tốt nghiệp: các Sẹo Vô Song, những Người Tốt Nghiệp, và những Kẻ Ô Danh. Các Sẹo Vô Song có thể thăng tiến trong xã hội; những Người Tốt Nghiệp cũng có thể, nhưng triển vọng của họ khá hạn chế, và họ vẫn nhất thiết phải có được sẹo của mình; còn những Kẻ Ô Danh bị đưa tới các thuộc địa xa xôi, khắc nghiệt như Sao Diêm Vương để chỉ đạo những năm đầu của quá trình cải tạo khí hậu.”

“Một người cần làm thế nào để trở thành một Vô Song?”

“Tôi đoán là có một kiểu hệ thống xếp loại nào đó; có lẽ là một cuộc cạnh tranh. Tôi không biết. Nhưng Hoàng Kim là một giống người được tạo nên dựa trên sự chinh phục. Cũng là hợp lẽ nếu đó là một phần cuộc cạnh tranh của cậu.”

“Thật mơ hồ.” Tôi thở dài. “Đôi lúc anh cũng hữu dụng như một con chó cụt chân vậy.”

“Trò chơi trong xã hội Hoàng Kim là giành lấy sự bảo trợ, *quý ông*. Những hành động của cậu tại Học Viện sẽ đóng vai trò là một màn trình diễn bổ sung để giành lấy sự bảo trợ đó. Cậu cần một quá trình tập sự. Cậu cần một người đỡ đầu quyền thế.” Anh ta cười nhả nhổ. “Vì thế nếu muốn giúp đỡ cho sự nghiệp của chúng ta, hãy làm tốt hết mức *mắc dịch* cậu có thể. Hãy hình dung nếu cậu trở thành người tập sự dưới quyền một Pháp Quan. Sau thời gian mười năm, bản thân cậu có thể trở thành một Pháp Quan. Có thể cậu sẽ có một hạm đội! Hãy tưởng tượng những gì cậu có thể làm với một hạm đội, *quý ông*. Hãy thử tưởng tượng xem.”

Matteo chưa bao giờ nói tới những chuyện tưởng tượng như thế, vì vậy sự phấn khích trong mắt anh ta thật dễ lây. Nó làm tôi tưởng tượng.

HỌC VIỆN

Kết quả kiểm tra của tôi được báo về trong khi tôi đang thực hành nhận diện văn hóa và điều chỉnh khẩu âm cùng Matteo tại khu nhà tầng thượng cao tít của chúng tôi. Chúng tôi nhìn ra thành phố, Mặt Trời đang lặn phía sau. Tôi đang trong một màn đáp trả thông minh về câu lạc bộ thể thao trận giả Yorkton Supernova thì thiết bị hiển thị dữ liệu của tôi kêu bíp bíp cùng một tin nhắn ưu tiên gửi tới đường truyền của tôi. Thiếu chút nữa tôi đánh đổ cà phê.

“Thiết bị hiển thị dữ liệu của tôi đã bị một thiết bị khác kiểm soát,” tôi nói. “Đó là Ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng.”

Matteo đứng bật dậy khỏi ghế. “Chúng ta có chừng bốn phút.” Anh ta chạy vào thư viện của khu nhà, Harmony đang nằm đó đọc sách trên một chiếc trường kỷ. Cô bật dậy, xuống khỏi trường kỷ và lao ra khỏi khu nhà chỉ trong chưa tới ba nhịp thở. Tôi kiểm tra để chắc chắn những bức ảnh nổi chụp tôi với gia đình giả được bày ra trong phòng ngủ của tôi cũng như trong khắp căn nhà tầng thượng. Bốn người làm được thuê - ba Nâu và một Hồng - đảm nhiệm những việc phục vụ trong căn nhà tầng thượng. Họ đều mang gia huy hình ngựa có cánh Pegasus thuộc về gia đình giả mạo của tôi.

Một trong những người Nâu đi vào bếp. Người khác, một phụ nữ Hồng, mát xa vai cho tôi. Matteo đánh giày cho tôi trong phòng tôi. Tất nhiên, có các loại máy để làm những việc này, nhưng một Hoàng Kim sẽ không bao giờ dùng máy cho một việc mà con người có thể làm. Chẳng có chút quyền lực nào trong việc dùng máy cả.

Chiếc phi thuyền nội đô xuất hiện từ xa trông như một con chuồn chuồn. Nó to dần lên khi tiếng động cơ vọng lại gần hơn và lơ lửng bên ngoài cửa sổ khu nhà tầng thượng của tôi. Cửa ra của phi thuyền trượt mở và một

người đàn ông mặc bộ đồ Đồng cúi chào theo thủ tục. Tôi để thiết bị hiển thị dữ liệu của mình mở cánh cửa sổ bằng kính cường lực và người đàn ông bay vào. Ba người Trắng đi cùng ông ta. Mỗi người đều có Phù Hiệu Trắng trên bàn tay. Các thành viên của Hội Hàn Lâm và một nhân viên văn phòng Đồng.

“Có phải tôi đang hân hạnh được nói chuyện với Darrow au Andromedus, con trai của Linus au Andromedus và Lexus au Andromedus vừa quá cổ gần đây hay không?”

“Ông đang có hân hạnh đó.”

Tay nhân viên văn phòng nhìn tôi từ đầu đến chân đầy kính trọng, nhưng có vẻ sốt ruột. “Tôi là Bondilus cu Tancrus từ Ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng của Học Viện. Có một số câu hỏi chúng tôi cần hỏi ngài.”

Chúng tôi ngồi đối diện nhau ở hai bên chiếc bàn gỗ sồi trong bếp nhà tôi. Ở đó, người ta đặt ngón tay tôi lên một cái máy, và một người Trắng đeo lên cặp kính được dùng để phân tích đồng tử của tôi cùng các phản ứng sinh lý khác. Họ sẽ biết nếu tôi nói dối.

“Chúng ta sẽ bắt đầu với một câu hỏi kiểm soát để đánh giá phản ứng bình thường của ngài khi nói thật. Có phải ngài thuộc gia đình Andromedus không?”

“Phải.”

“Ngài có thuộc dòng dõi Hoàng Kim không?”

“Có.” Tôi nói dối qua hai hàm răng, làm hỏng các câu hỏi kiểm soát của bọn họ.

“Ngài có gian lận trong cuộc kiểm tra sát hạch hai tháng trước của mình không?”

“Không.”

“Ngài có dùng thuốc kích thích thần kinh để thúc đẩy các chức năng hiểu và phân tích cao trong cuộc kiểm tra không?”

“Không.”

“Ngài có sử dụng thiết bị kết nối mạng để thu thập hay tổng hợp các nguồn tài nguyên bên ngoài theo thời gian thực không?”

“Không.” Tôi thở dài sốt ruột. “Có thiết bị phá sóng trong phòng, đồng nghĩa rằng chuyện ấy bất khả thi. Tôi lấy làm mừng vì ông đã tìm hiểu và không làm phí thời gian của tôi, Đồng ạ.”

Nụ cười của ông ta đặc chất văn phòng.

“Ngài có biết trước các câu hỏi không?”

“Không.” Tôi cho rằng đưa ra một câu trả lời bực dọc vào lúc này là phù hợp. “Và chuyện này là gì đây? Tôi không quen với việc bị ai đó thuộc hạng ông gọi là một kẻ dối trá.”

“Đây là quy trình với tất cả các thí sinh tinh hoa đạt kết quả cao, thưa ngài Hoàng Kim. Mong ngài hiểu cho,” tay nhân viên văn phòng nói bằng giọng đều đều. “Bất cứ ai đạt kết quả cao vượt quá xa so với độ lệch chuẩn đều phải được điều tra. Ngài có để thiết bị kết nối mạng của mình chịu quyền điều khiển của ai khác trong quá trình kiểm tra không?”

“Không. Như tôi đã nói, có thiết bị phá sóng. Cảm ơn ông đã nhắc đi nhắc lại, đầu đất.”

Họ lấy mẫu máu của tôi và quét não. Kết quả có được ngay lập tức, nhưng tay nhân viên văn phòng không chia sẻ chúng. “Quy trình,” ông ta nhắc nhở tôi. “Ngài sẽ có kết quả của mình sau hai tuần nữa.”

Chúng tôi nhận được kết quả sau bốn tuần. Tôi đã qua cuộc đánh giá Kiểm Tra Chất Lượng. Tôi không gian lận. Tiếp theo đó kết quả thi của tôi được báo về, hai tháng sau khi trải qua cuộc kiểm tra đáng nguyên rủa đó, và tôi hiểu ra tại sao họ lại nghĩ tôi đã gian lận. Tôi chỉ sai một câu. Duy nhất một câu. Trong số hàng trăm câu. Khi tôi báo lại kết quả với Vũ Công, Harmony và Matteo, họ chỉ nhìn tôi chăm chăm. Vũ Công gieo mình xuống ghế và bắt đầu cười phá lên; một tràng cười như điên loạn.

“Quý quái thật,” ông bật rủa. “Chúng ta đã làm được.”

“Cậu ấy đã làm được,” Matteo chữa lại.

Vũ Công phải mất một phút mới đủ bình tĩnh để lấy ra một chai sâm banh, nhưng tôi vẫn cảm thấy đôi mắt ông theo dõi tôi như thể tôi là một thứ gì đó khác hẳn, một thứ xa lạ. Như thể họ đột nhiên không hiểu họ đã tạo ra cái gì. Tôi chạm vào bông hồng tú cầu trong túi áo và cảm nhận chiếc nhẫn cưới trên cổ. Họ không tạo ra tôi. Mà là em.

Tôi chào tạm biệt Vũ Công trong khu nhà trên tầng thượng khi một người hầu phòng tới để thắp đèn cho tôi vào Học Viện. Ông nắm chặt bàn tay tôi khi chúng tôi bắt tay và dành cho tôi ánh mắt bố tôi từng nhìn tôi trước khi ông bị treo cổ. Một cái nhìn trấn an. Nhưng đằng sau nó là nỗi lo âu và sự ngờ vực.

Liệu ông đã chuẩn bị để tôi sẵn sàng với thế giới chưa? Liệu ông đã làm hết bốn phần chưa? Bố tôi hai mươi lăm tuổi khi ông nhìn tôi như thế. Vũ Công đã bốn mươi một tuổi. Điều đó chẳng tạo ra sự khác biệt nào. Tôi cười. Chú Narol chưa bao giờ dành cho tôi một cái nhìn như thế, ngay cả khi ông để tôi cắt dây đưa Eo xuống. Có lẽ vì ông đã nhận đủ những quả đâm móc phải của tôi để biết câu trả lời. Nhưng khi nghĩ về những người thầy, những người cha, tôi nhận ra chú Narol chính là người đã định hình nên tôi nhiều nhất. Ông đã dạy tôi nhảy; ông dạy tôi làm thế nào để trở thành một người đàn ông, có lẽ vì ông biết đó sẽ là tương lai của tôi. Và cho dù ông đã tìm cách ngăn tôi trở thành một Chim Lặn, chính những bài học ông dạy cho tôi đã giúp tôi sống sót. Giờ đây tôi đã học được những bài mới. Hãy hy vọng là chúng sẽ có ích.

Vũ Công đưa cho tôi chiếc Nhẫn Dao ông đã dùng để cứa ngón tay tôi mấy tháng trước. Nhưng ông đã điều chỉnh nó lại để trông giống một chữ *L*.

“Chúng sẽ nghĩ nó là phù hiệu các chiến binh Spartan mang trên khiên của họ,” ông nói. “*L* tượng trưng cho Lacadaemonia.” Nhưng thực ra nó tượng trưng cho Lykos. Cho Lambda.

Harmony khiến tôi ngạc nhiên khi cầm lấy bàn tay phải của tôi và hôn lên nơi Phù Hiệu Đỏ của tôi từng được xăm. Một bên mắt của cô ứa nước mắt, con mắt lạnh lùng không bị sẹo. Con mắt còn lại không thể khóc được.

“Evey sẽ tới sống cùng chúng tôi,” cô nói với tôi. Cô mỉm cười trước khi tôi kịp hỏi vì sao. Vẻ mặt cô thật lạ. “Cậu nghĩ cậu là người duy nhất nhận ra mọi thứ sao? Chúng tôi sẽ cho cô ấy một cuộc sống tốt hơn so với những gì Mickey sẽ làm.”

Matteo và tôi cùng mỉm cười và cúi chào nhau. Chúng tôi trao đổi nghi thức xã giao đúng theo lễ thói và anh ta chìa tay ra. Nhưng anh ta không nắm lấy bàn tay tôi. Thay vì thế, anh ta giật bông hoa ra khỏi túi áo tôi. Tôi

với theo bông hoa, song anh ta vẫn là người duy nhất tôi từng gặp nhanh hơn cả tôi.

“Cậu không thể mang thứ này theo người được, *quý ông*. Cái nhẫn cưới trên tay cậu đã đủ quái gở rồi. Cả bông hoa nữa thì quá nhiều.”

“Hãy đưa cho tôi một cánh hoa thôi vậy,” tôi nói.

“Tôi đã nghĩ là cậu sẽ đề nghị như thế.” Anh ta lấy ra một chuỗi dây chuyền. Nó mang phù hiệu của Andromedus. Phù hiệu của tôi, tôi nhắc mình. Chuỗi dây chuyền làm bằng sắt. Anh ta thả nó vào lòng bàn tay tôi. “Hãy gọi thăm tên cô ấy đi.” Tôi làm theo và hình Pegasus xòe ra như một nụ hồng tú cầu. Anh ta để một cánh hoa vào chính giữa. Gia huy đóng trở lại.

“Đây là trái tim của cậu. Hãy canh giữ nó cẩn thận.”

“Cảm ơn anh, Matteos.” Tôi nói, mắt ướm nhòe. Tôi nhắc bổng anh ta lên và ôm chặt lấy anh ta bất chấp sự phản đối. “Nếu tôi sống nhiều hơn một tuần, tôi sẽ phải cảm ơn anh đấy, *quý ông*.” Anh ta đỏ mặt khi tôi đặt anh ta xuống.

“Hãy kiểm soát tính khí của cậu,” anh ta nhắc nhở tôi, giọng nói khe khẽ của anh ta trở nên sắc lạnh. “Phép tắc sử xử, phép tắc xử sự, sau đó hãy đốt trụ căn nhà *mắc dịch* của chúng tôi tận tro tàn.”

Tôi nắm chặt Pegasus trong lòng bàn tay khi chiếc phi thuyền vượt qua vùng đồng quê Sao Hỏa. Từng vạt màu xanh lục như những ngón tay xòe ra trên mặt đất nơi tôi đã sống để đào bới. Tôi tự hỏi giờ đây ai là Chim Lặn của nhà Lambda. Loran còn quá trẻ. Barlow đã quá già. Kieran ư? Anh ấy có quá nhiều trách nhiệm. Anh ấy còn con cái để yêu thương, và đã chứng kiến đủ chết chóc trong gia đình chúng tôi. Không có ngọn lửa nào trong lòng ông anh của tôi. Leanna thì có thừa, nhưng phụ nữ không được phép đi khoan trong mỏ. Có thể là Dain, em trai Eo. Hoang dại, nhưng không sáng chói. Một Chim Lặn điển hình. Cậu ta sẽ chết sớm. Ý nghĩ ấy khiến tôi lợm giọng.

Không chỉ là ý nghĩ. Tôi đang bồn chồn. Tôi từ từ nhận ra khi nhìn quanh bên trong tàu. Có sáu thanh niên nữa ngồi im lặng. Một người, một cậu con trai mảnh khảnh với ánh mắt cởi mở và nụ cười rất đẹp, bắt gặp ánh mắt tôi. Cậu ta thuộc loại người hay cười.

“Julian,” cậu ta lên tiếng đúng phép xã giao, và nắm lấy cẳng tay tôi. Chúng tôi không có thông tin gì để trao đổi với nhau qua thiết bị hiển thị dữ liệu; người ta đã thu lại chúng khi chúng tôi lên phi thuyền. Thay vì thế, tôi mời cậu ta ngồi xuống ghế đối diện với mình. “Darrow, một cái tên rất thú vị.”

“Cậu đã bao giờ tới Agea chưa?” tôi hỏi Julian.

“Tất nhiên,” cậu ta mỉm cười nói. Cậu ta luôn mỉm cười. “Sao, ý cậu là cậu chưa tới đó? Lạ thật. Tôi nghĩ tôi biết rất nhiều Hoàng Kim, nhưng hầu như chẳng ai trong số họ qua được kỳ thi đầu vào. Tôi e rằng đó là một thế giới mới mẻ đầy thách thức với những khuôn mặt mới. Dù sao tôi cũng ghen tị với cậu về chuyện cậu chưa bao giờ tới Agea. Đó là một nơi lạ lùng. Đẹp, hảnh rồi, nhưng cuộc sống ở đó rất nhanh, và rẻ rúng nữa, đó là người ta nói vậy.”

“Nhưng không phải với chúng ta.”

Cậu ta cười khùng khục. “Tôi đoán là không. Trừ phi cậu chơi trò chính trị.”

“Tôi không thích chơi lắm.” Tôi nhận thấy phản ứng của cậu ta, vì vậy tôi bật cười, xua vế nghiêm túc của mình bằng một cái nháy mắt. “Trừ phi có đánh cuộc, anh bạn. Cậu nghe chứ?”

“Tôi nghe! Cậu thích trò nào? Cờ máu? Đối kháng trọng lực?”

“À, cờ máu cũng được. Nhưng Trận Giả mới là nhất,” tôi nói kèm theo một nụ cười Hoàng Kim rộng hết cỡ.

“Đặc biệt nếu cậu là một người hâm mộ Nortown!” cậu ta đồng ý.

“Ồ... *Nortown*. Tôi không biết liệu chúng ta có hòa hợp được với nhau không,” tôi nhăn mặt nói. Tôi dùng một ngón tay cái chỉ vào mình. “*Yorkton*.”

“*Yorkton*! Tôi không biết liệu có *lúc nào* chúng ta hòa hợp được với nhau không!” Cậu ta bật cười.

Và dù tôi cười, cậu ta không hề biết trong lòng tôi lạnh lùng đến mức nào; cuộc trò chuyện, những câu đùa đẩy, những nụ cười, tất cả chỉ là một màn xã giao. Matteo đã dạy tôi rất tốt, nhưng dù sao cũng vẫn phải thừa nhận cậu ta không có vẻ gì là một con quái vật.

Cậu ta nên là một con quái vật.

“Chắc anh trai tôi đã tới Học Viện rồi. Anh ấy vốn đã ở lãnh địa của gia đình tôi tại Agea, gây rắc rối, hản rồi!” Julian lắc đầu đầy tự hào. “Người cừ nhất tôi từng biết. Anh ấy sẽ là Thủ Lĩnh, rồi cậu xem. Anh ấy là niềm tự hào, niềm vui của bố chúng tôi, và nhìn vào số lượng thành viên trong gia đình tôi thì sự ưu ái ấy cũng nói lên điều gì đó!” Không có lấy một thoáng ghen tị trong giọng nói của cậu ta, chỉ có niềm yêu mến.

“Thủ Lĩnh?” tôi hỏi.

“À, cách gọi trong Học Viện; có nghĩa là trưởng Nhà của anh ấy.”

Các Nhà. Tôi biết chúng. Có mười hai Nhà dựa trên các nét tính cách cơ bản. Mỗi nhà được đặt theo tên một vị thần của thần thoại La Mã. Các Nhà là những công cụ thiết lập mạng lưới quan hệ và là những cầu lạc bộ giao tiếp bên ngoài trường học. Làm tốt thì người ta sẽ tìm cho bạn một gia tộc quyền thế để phục vụ. Các gia tộc là những quyền lực thực sự trong Hiệp Hội. Họ có quân đội riêng, hạm đội riêng và đóng góp vào lực lượng của Hội Chủ. Lòng trung thành bắt đầu từ họ. Chẳng có mấy tình yêu cho các cư dân trên cùng hành tinh với ta. Những người khác, nếu có giữ vai trò gì, chỉ là đối thủ cạnh tranh.

“Hai thằng khốn chúng mày đã cắn nhau xong chưa?” Một thằng nhóc tinh quái mĩa mai từ góc khoang tàu. Trông nó xám xịt tới mức có màu kaki thay vì Hoàng Kim. Thằng nhóc này có đôi môi mỏng quẹt, còn khuôn mặt giống như một con chim ưng độc ác đang theo dõi một con chuột. Một gã Đồng Thau.

“Chúng tôi làm phiền cậu à?” Lời mĩa mai của tôi được phủ lên một lớp lịch sự.

“Liệu hai con chó ư ử có làm phiền tao không nhỉ? Nhiều khả năng là có đấy. Nếu chúng âm ỉ.”

Julian đứng dậy. “Xin lỗi ngay, đồ vô lại.”

“Đi mà tự bình ra đi,” thằng nhóc nói. Chỉ sau nửa giây, Julian đã lấy ra một cái găng tay trắng chẳng biết từ đâu. “Cái đó để chùi dít cho tao hả, thằng hoàng kim mút của quý kia?”

“Cái gì? Đồ nhãi con vô học!” Julian thốt lên choáng váng. “Ai đã nuôi dạy mày vậy?”

“Lũ sói, sau khi mẹ mày đẻ phọt tao ra.”

“Đồ súc sinh!”

Julian ném găng tay về phía thằng nhóc. Tôi ngồi nhìn, thầm nghĩ đây là đỉnh cao của hài kịch. Thằng nhóc dường như được lời thằng tới từ Lykos, có thể từ nhà Beta. Nó trông như một anh chàng Loran xấu xí, choắt choeo, khó chịu. Julian không biết phải làm gì, vì vậy cậu ta thách thức.

“Một lời thách thức, *quý ông*.”

“Quyết đấu à? Mày tức đến thế cơ à?” Thằng nhóc xấu xí khịt mũi trước quý ông trẻ tuổi. “Được. Tao sẽ khâu lại lành lặn lòng tự hào gia tộc cho mày sau Nghi Lễ Vượt Qua, đồ mút của quý.” Rồi nó xì mũi vào cái găng tay.

“Sao không phải bây giờ hả đồ hèn?” Julian hỏi lại. Khuôn ngực mảnh khảnh của cậu ta ưỡn ra đúng như ông bố hăn đã dạy cậu con trai. Không ai được sỉ nhục gia đình cậu ta.

“Mày có ngớ ngẩn không thế? Có nhìn thấy thanh kiếm nào ở đây không? Đồ ngốc. Biến đi. Chúng ta sẽ quyết đấu sau Nghi Lễ Vượt Qua.”

“Nghi Lễ Vượt Qua...?” Cuối cùng Julian cũng hỏi về thứ tôi đang nghĩ tới.

“Đó là bài kiểm tra cuối cùng, đồ ngu. Và là điều bí mật thú vị nhất ở mé bên này các quỹ đạo vòng quanh cái lỗ đen của Octavia au Lune.”

“Vậy sao anh bạn lại biết về nó,” tôi hỏi.

“Thông tin từ tay trong,” thằng nhóc nói. “Và tao không biết gì về nó cả. Tao biết *đến* nó, đồ đầu thối.”

Tên thằng nhóc là Sevro, và tôi thích vẻ gai góc của cậu ta.

Nhưng những lời cậu ta nói về Nghi Lễ Vượt Qua làm tôi lo lắng. Tôi nhận ra mình biết quá ít trong khi lắng nghe Julian bắt chuyện với thành viên cuối cùng trên chuyến tàu của chúng tôi. Hai người nói về kết quả

kiểm tra của họ. Có sự chênh lệch lớn giữa kết quả rất thấp của họ và kết quả tôi đạt được. Tôi để ý thấy Sevro khịt mũi khi hai anh chàng kia nói lớn tiếng kết quả của họ. Làm thế nào các ứng viên có kết quả kém đến vậy lại được nhận vào chứ? Cảm giác bất an thắt lại trong bụng tôi. Và kết quả của Sevro thế nào?

Chúng tôi tới Valles Marineris trong màn đêm. Nơi này như một vết sẹo khổng lồ tạo thành từ ánh sáng vất ngang bề mặt đen sẫm của Sao Hỏa, trải xa ngút tầm mắt. Ở trung tâm của nó, thủ đô hành tinh tôi đang sống hiện lên trong đêm như một rừng kiếm báu. Các hộp đêm nhấp nháy trên các nóc nhà, các sàn nhảy làm từ khí đông đặc. Những cô gái mặc cực ít đồ trên người và những cậu trai ngớ ngẩn nhảy lên rồi rơi xuống trong khi thiết bị Điều Phối Trọng Lực đùa bỡn với quy luật vật lý. Các Bong Bóng Cách Âm chia tách các khu vực thành phố. Chúng tôi đi xuyên qua chúng và nghe thấy vô vàn âm thanh khác nhau.

Học Viện nằm cách xa các khu vực sống về đêm của Agea và được xây gắn vào thành những bức tường cao tám ki lô mét của Valles Marineris. Các bức tường vươn lên sừng sững như những ngọn sóng triều bằng đá xanh lục bao quanh thế giới văn minh bằng thảm thực vật. Bản thân Học Viện được xây bằng đá trắng - một nơi đầy những hàng cột và tượng, chất La Mã thấm đẫm tới tận cốt lõi.

Trước đây tôi chưa từng tới nơi này. Song tôi đã thấy những cây cột. Thấy đích đến chuyển đi của chúng tôi. Cảm giác đặng ngắt cuộn lên trong tôi như mật trào từ dạ dày lên cổ họng khi tôi nghĩ tới khuôn mặt của hấn. Nghĩ tới những lời hấn nói. Đôi mắt hấn khi nhìn xuống đám đông. Tôi đã theo dõi qua MHN những lần Đại Thống Đốc thỉnh thoảng phát biểu với các khóa trước. Không lâu nữa tôi sẽ nghe thấy nó từ chính miệng hấn. Không lâu nữa tôi sẽ phải chịu sự giày vò của nỗi căm phẫn. Cảm thấy lửa thiêu đốt tim trong khi tôi nhìn thấy hấn trực tiếp một lần nữa.

Chúng tôi hạ cánh xuống một bãi đáp và được dẫn vào một quảng trường lộ thiên lát cẩm thạch nhìn xuống thung lũng rộng bao la. Không khí ban đêm lạnh cóng. Agea trải rộng phía sau và những cánh cổng Học Viện mở ra trước mắt chúng tôi. Tôi đứng đó cùng hơn một nghìn Hoàng Kim, tất cả

đều liếc mắt nhìn quanh với vẻ ngạo mạn của dòng dõi. Nhiều người đứng xúm lại với nhau, những người làm bạn từ khi còn ở bên ngoài các bức tường trắng của Học Viện. Tôi đã không nghĩ các lớp học của họ lại đông đến thế.

Một gã Hoàng Kim cao ráo có các Đá Nham Thạch và một đoàn cố vấn Hoàng Kim tháp tùng đứng ngạo nghễ trên một đôi Ủng Trọng Lực trước cổng. Tim tôi lạnh ngắt khi nhận ra khuôn mặt hắc, lắng nghe giọng nói và nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt màu vàng kim loại của hắc.

“Xin chào mừng những đứa con của Hoàng Kim,” Đại Thống Đốc Nero au Augustus nói bằng giọng mượt mà như làn da của Eo. Tiếng nói vang lên to một cách phi thường. “Ta chắc các bạn hiểu tầm quan trọng sự hiện diện của mình ở đây. Từ hàng nghìn thành phố của Sao Hỏa. Từ tất cả các Đại Gia Tộc, các bạn là số ít được chọn. Các bạn là đỉnh cao của kim tự tháp nhân loại. Hôm nay, các bạn sẽ bắt đầu chiến dịch để gia nhập cùng những người xuất chúng nhất của dòng dõi chúng ta. Bạn bè của các bạn đang đứng như các bạn tại các Học Viện của Sao Kim, ở Đông bán cầu và Tây bán cầu của Trái Đất, của Mặt Trăng, của các vệ tinh của Sao Mộc, Europa, Chòm Tinh Vân Hy Lạp, Chòm Tinh Vân Troy, của Sao Thủy, của Callisto, của liên hợp Enceleda và Ceres, và của những người tiên phong xa xôi tại Hildas.”

Dường như mới ngày hôm qua tôi còn định ninh mình là một người tiên phong trên Sao Hỏa. Chỉ một ngày trước đây thôi tôi còn chịu đựng gian khổ để nhân loại, tuyệt vọng muốn rời khỏi Trái Đất đang chết dần, có thể định cư trên Hành Tinh Đỏ. Ôi, những kẻ cai trị chúng tôi nói dối mới khéo làm sao.

Đằng sau Augustus, trên các vì sao, có những chuyển động, nhưng không phải các vì sao đang chuyển động. Cũng không phải là một thiên thạch hay sao chổi. Đó là Hạm Đội Sáu và Hạm Đội Năm. Các hạm đội phi thuyền của Sao Hỏa. Nhịp thở của tôi nín lại trong lồng ngực. Hạm Đội Sáu do bố Cassius chỉ huy, còn Hạm Đội Năm nhỏ hơn nằm dưới quyền chỉ huy trực tiếp của Đại Thống Đốc. Phần lớn chiến hạm thuộc sở hữu của các gia tộc trung thành với nhà Augustus hoặc nhà Bellona.

Augustus cho chúng tôi thấy tại sao chúng tôi, tức là họ, cai trị; Cả người tôi căng ra. Tôi thật nhỏ bé. Cả tỷ tấn thép siêu bền và kim loại nano di chuyển trên bầu trời, và tôi chưa bao giờ vượt ra ngoài bầu khí quyển Sao Hỏa. Chúng như những chấm bạc trên một đại dương toàn mực. Và tôi còn nhỏ hơn thế rất nhiều. Nhưng những chấm nhỏ đó có thể tàn phá Sao Hỏa. Chúng có thể hủy diệt cả một vệ tinh. Những cái chấm đó khống chế cả đại dương mực. Một Thống Soái chỉ huy mỗi hạm đội; một Pháp Quan chỉ huy các biên đội trong hạm đội. Những gì tôi có thể làm với sức mạnh đó...

Augustus thật ngạo mạn trong lúc phát biểu. Tôi nuốt chất mật đắng xuống cổ họng. Trước đây, khi khoảng cách tới kẻ thù là mệnh mông không thể vượt qua, cơn phẫn uất của tôi từng là một cảm xúc lạnh lẽo, âm thầm. Giờ đây nó rùng rợn cháy.

“Xã hội có ba giai đoạn: Man Rợ, Tiến Bộ, Suy Đồi. Những người vĩ đại vươn lên nhờ sự Man Rợ. Họ khống chế sự Tiến Bộ. Họ gục ngã vì sự Suy Đồi của bản thân mình.”

Hắn kể cho chúng tôi nghe những người Ba Tư đã gục ngã ra sao, chuyện những người La Mã sụp đổ vì những nhà cầm quyền của họ quên mất cha ông đã giành lấy cho họ một đế quốc bằng cách nào. Hắn huyên thuyên về các triều đại Hồi giáo và sự nhu nhược của châu Âu, chủ nghĩa cát cứ Trung Hoa cùng sự tự ghê tởm và hủy hoại bản thân của người Mỹ. Toàn những cái tên cổ xưa.

“Thời Man Rợ của chúng ta bắt đầu khi thủ phủ của chúng ta, Mặt Trăng, nổi dậy chống lại ách độc tài của Trái Đất và giải phóng bản thân khỏi gông cùm của Dân Chủ, khỏi Lời Dối Trá Cao Cả - ý tưởng rằng con người là anh em và được tạo ra bình đẳng.”

Augustus tung ra những lời dối trá của chính hắn với cái lưỡi hoàng kim mà hắn sở hữu. Hắn nói về sự khổ sở của các Hoàng Kim. Đám Đông ngồi trên xe và trông đợi những người ưu tú phải kéo xe, hắn nhắc lại. Bọn chúng ngồi đó quát roi thúc những người ưu tú cho tới khi chúng ta không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

Tôi nhớ tới một trận đòn roi khác.

“Con người không được tạo ra bình đẳng; tất cả chúng ta đều biết điều này. Có những kẻ trung bình. Có những người ngoại lệ. Có những kẻ xấu xí. Có những người đẹp đẽ. Không thể có chuyện này được nếu chúng ta bình đẳng. Một Đò không thể chỉ huy một phi thuyền vũ trụ cũng như một Lục không thể làm bác sĩ!”

Nhiều tiếng cười khác vang lên khắp quảng trường khi hãn bảo chúng tôi hãy nhìn vào thành Athens khốn cùng, chốn khai sinh ra căn bệnh ung thư mà người ta gọi là Dân Chủ. Hãy xem nó đã gục ngã ra sao trước Sparta. Lời Dối Trá Cao Cả đã làm Athens yếu ớt. Nó xúi giục các công dân của thành phố chống lại vị tướng giỏi nhất của họ, Alcibiades, vì lòng ghen tị.

“Ngay cả các quốc gia trên Trái Đất cũng đổ kị lẫn nhau. Hợp chủng quốc Hoa Kỳ áp đặt ý tưởng về sự bình đẳng này bằng sức mạnh. Và khi các quốc gia liên kết lại, người Mỹ ngạc nhiên khi thấy họ bị căm ghét! Đám đông đang ghen tị! Thật là một giấc mơ tuyệt vời biết bao nếu tất cả mọi người được tạo ra bình đẳng! Nhưng chúng ta không bình đẳng.

“Chúng ta chiến đấu là để chống lại Lời Dối Trá Cao Cả. Nhưng như ta đã nói lúc trước, như ta đang nói với các bạn lúc này, còn một thế lực xấu xa nữa chúng ta phải chiến đấu chống lại. Đó là một thế lực nguy hại hơn nhiều. Nó là một thứ xấu xa với sức phá hoại ghê gớm, từ từ. Nó không phải là một đám cháy hoang dại. Nó là căn bệnh ung thư. Và căn bệnh ung thư đó là sự Suy Đồi. Hiệp Hội của chúng ta đã chuyển từ Man Rợ sang Tiến Bộ. Nhưng giống như các bậc tiền bối tinh thần của chúng ta, những người La Mã, cả chúng ta cũng có thể rơi vào Suy Đồi.”

Hãn nói về đám Phàm Phu.

“Các bạn là thành phần ưu tú nhất của nhân loại. Nhưng các bạn đã bị nuông chiều. Các bạn đã được đối xử như những đứa trẻ. Nếu sinh ra dưới một Màu khác, hãn các bạn đã phải nhận những vết chai sạn. Đã có những vết sẹo. Đã biết đau đớn.”

Hãn mỉm cười như thể hãn biết rõ về sự đau khổ. Tôi căm ghét gã đàn ông này.

“Các bạn nghĩ các bạn biết thế nào là đau đớn. Các bạn nghĩ Hiệp Hội là một thế lực tất yếu của lịch sử, Các bạn nghĩ nó là kết thúc của lịch sử.

Nhưng rất nhiều người từng nghĩ thế trước đây. Rất nhiều tầng lớp nắm quyền tin rằng quyền lực của họ là tối hậu, là đỉnh cao. Họ trở nên mềm yếu. Béo phì. Họ quên mất những cục chai sần, những vết thương, vết sẹo, sự gian khổ, giành lấy tất cả những câu lạc bộ khoái lạc tinh tế mà các bạn, các chàng trai trẻ, thích lui tới và tất cả những lựa là, kim cương và những con kỳ lân mà các bạn, các cô gái trẻ, đòi hỏi cho ngày sinh nhật.”

“Rất nhiều Hoàng Kim đã không chịu hy sinh. Đó là lý do vì sao họ không mang cái này.” Hãn chỉ vào vết sẹo dài trên má phải của mình. Octavius au Lune cũng có vết sẹo tương tự. “Vết Sẹo của một Vô Song. Không phải chúng ta sinh ra đã mặc nhiên là trở thành chủ nhân của Hệ Mặt Trời. Chúng ta là chủ nhân nhờ các Sẹo Vô Song, những Hoàng Kim Sắt, đã tạo dựng nên.”

Hãn sờ lên vết sẹo trên má. Chắc chắn tôi sẽ dành cho hãn một cái sẹo nữa nếu tôi ở gần hơn. Đám thanh niên quanh tôi nuốt lấy từng lời rác rưởi của hãn như nuốt ôxy.

“Ngay lúc này đây, các Màu đang khai mở trên hành tinh này cứng rắn hơn các bạn. Chúng được sinh ra với chai sần. Sinh ra với những vết sẹo và sự căm hận. Chúng cứng cõi như thép nano. May thay, chúng lại rất ngu ngốc. Chẳng hạn, ở *Persephone* này, kẻ chắc hãn các bạn đã nghe nói tới, chỉ là một đứa con gái ngu muội cứ nghĩ rằng thà hát một bài rồi bị treo cổ cũng đáng.”

Tôi cắn một miếng tưa máu vào thành trong má. Làn da tôi run rẩy vì cơn căm phẫn khi nhận ra vợ tôi là một phần trong bài diễn thuyết của gã khốn này.

“Đứa con gái ấy thậm chí còn không biết đoạn phim có thể bị phát tán ra ngoài. Ấy thế nhưng chính tinh thần xả thân đã đem tới cho ả sức mạnh. Những kẻ hy sinh, các bạn thấy đó, cũng giống như những con ong. Sức mạnh duy nhất của chúng tới từ cái chết. Bao nhiêu người trong các bạn có thể hy sinh bản thân không phải để giết, mà chỉ để làm tổn thương kẻ thù của các bạn? Không một ai, tôi cược là vậy.”

Tôi cảm thấy vị máu trong miệng mình. Tôi có chiếc Nhẫn Dao mà Vũ Công đã đưa cho. Nhưng tôi hít thở để cơn phẫn nộ dịu xuống. Tôi không

phải là một người tử đạo. Tôi không phải một kẻ báo thù. Tôi là giấc mơ của Eo. Dầu vậy, không làm gì trong khi kẻ sát hại em đang hả hê khiến tôi có cảm giác như mình là một kẻ phản bội.

“Khi thời điểm đến các bạn sẽ nhận được Sợ của mình từ lưỡi kiếm của ta,” Augustus kết lại. “Nhưng trước hết các bạn phải chứng tỏ mình xứng đáng có được nó.”

CUỘC TUYỂN LỰA

“Con trai của Linus và Lexus au Andromedus, cả hai là thành viên Nhà Apollo. Cậu có muốn thỉnh cầu ưu đãi của Nhà Apollo không?” một người quản lý Hoàng Kim buồn tẻ hỏi tôi.

Lòng trung thành của các Hoàng Kim trước hết dành cho Mâu, sau đó tới gia tộc, rồi tới hành tinh, rồi tới Nhà. Phần lớn các Nhà đều do một hoặc hai gia tộc quyền thế kiểm soát. Trên Sao Hỏa, gia tộc Augustus, gia tộc Bellona và gia tộc Arcos thao túng tất cả các gia tộc khác.

“Không,” tôi đáp.

Ông ta lướt thiết bị hiển thị dữ liệu của mình. “Tốt thôi. Cậu nghĩ mình đã làm bài kiểm tra Hiểu Biết Tiếng Lóng thế nào? Đó là bài kiểm tra ngoại suy,” ông ta giải thích rõ hơn.

“Tôi nghĩ kết quả của tôi đã tự nói lên rồi.”

“Cậu đang không chú ý, Darrow. Tôi sẽ ghi chú lại điều này để trừ điểm cậu. Tôi đang yêu cầu *cậu* nói về kết quả của mình.”

“Tôi nghĩ tôi đã tè một bãi đáng tởm vào bài kiểm tra của ông, *thưa ông*.”

“À.” Ông ta mỉm cười. “Phải, cậu đã làm được thế. Quả vậy. Nhà Minerva tài trí có lẽ sẽ hợp với cậu. Hoặc Pluto, vì sự láu cá. Apollo vì niềm kiêu hãnh. Phải. Hừm. Được lắm, tôi có một bài kiểm tra cho cậu. Làm ơn hãy dốc tâm dốc sức hoàn thành nó. Các cuộc phỏng vấn sẽ bắt đầu khi cậu đã làm xong.”

Bài kiểm tra rất nhanh dưới hình thức một trò chơi nhập vai trong không gian ảo. Có một cái ly trên một quả đồi mà tôi cần phải lấy được. Nhiều chướng ngại nằm trên đường. Tôi vượt qua chúng một cách hợp lý nhất có thể, cố giấu sự bực bội khi một gã tiên nhỏ thó đánh cắp mất một chìa khóa

mà tôi giành được. Nhưng mỗi bước trên đường đều có một trở ngại khôn kiếp nào đó, một điều phiền toái. Và nó luôn luôn không lường trước được. Luôn là thứ gì đó nằm ngoài giới hạn ngoại suy. Cuối cùng, tôi đoạt được cái ly, nhưng chỉ sau khi giết một lão phù thủy khó chịu và tàn nhẫn bắt cả giống loài tiên làm nô dịch bằng chính cây đũa thần của lão phù thủy kể trên. Tôi có thể để mặc đám tiên được yên. Nhưng bọn chúng khiến tôi ngứa mắt.

Không lâu sau đó, những người phỏng vấn lần lượt bước vào. Tôi được biết họ là các Giám Thị. Mỗi người đều là một Sẹo Vô Song. Bọn họ được Đại Thống Đốc lựa chọn để dạy dỗ và đại diện cho các sinh viên của từng Nhà trong Học Viện.

Muốn nói gì thì nói, các Giám Thị thật ấn tượng. Một người đàn ông Sẹo vạm vỡ với mái tóc như bờm sư tử và phù hiệu hình tia chớp cài trên cổ áo đại diện cho Nhà Jupiter, một phụ nữ nghiêm nghị với đôi mắt Hoàng Kim dịu dàng, và một người đàn ông sắc sảo với phù hiệu hình đôi chân có cánh trên cổ áo. Ông ta không thể ngồi yên và khuôn mặt trẻ con của ông ta dường như rất kinh ngạc trước đôi bàn tay của tôi. Ông ta yêu cầu tôi chơi một trò cùng ông ta, trong đó ông ta xòe hai bàn tay ra còn tôi đặt hai bàn tay úp xuống. Ông ta cố đập lên hai bàn tay tôi, nhưng không bao giờ thành công. Ông ta thích thú vỗ tay rồi bỏ cuộc.

Một cuộc chạm trán lạ lùng nữa diễn ra khi một người đàn ông đẹp đẽ với mái tóc uốn quăn phỏng vấn tôi. Trên cổ áo ông ta có hình cây cung. Apollo. Ông ta hỏi tôi tin bản thân mình thu hút tới mức nào và có vẻ không vui khi tôi không đưa ra cùng ước lượng như ông ta. Dẫu vậy, tôi nghĩ ông ta thích tôi, vì ông ta hỏi tôi muốn một ngày kia trở thành người như thế nào.

“Thống Soái của một hạm đội,” tôi nói.

“Cậu có thể làm những điều lớn lao với một hạm đội. Nhưng là một ý tưởng cao xa,” ông ta thở dài, nhấn mạnh từng chữ với tiếng rừ rừ như của một con mèo. “Có lẽ quá cao xa với gia đình cậu. Có thể lắm nếu cậu có một người bảo trợ hay xuất thân trong một gia đình khá hơn. Phải, nếu vậy

thì có thể lắm.” Ông ta nhìn xuống thiết bị hiển thị dữ liệu của mình. “Nhưng khó có khả năng do xuất thân của cậu. Hừm. Chúc may mắn.”

Tôi ngồi một mình trong khoảng một giờ hay hơn cho tới khi một người đàn ông râu rậm tới gia nhập cùng tôi. Khuôn mặt khốn khổ của ông ta méo mó như một lưỡi rìu, song ông ta lại có Sẹo và một thanh kiếm lung lẳng bên hông. Tên ông ta là Fitchner. Một miếng kẹo cao su choán kín miệng ông ta. Bộ đồng phục ông ta mặc có màu đen khảm vàng, và bộ đồ gần như giấu kín cái bụng hơi phệ chìa ra phía trước bất chấp mùi chất chuyển hóa thoang thoảng. Như nhiều người khác, ông ta mang trên mình các phù hiệu cá nhân. Một con sói hai đầu bằng vàng rờng trang trí cổ áo người đàn ông. Và những biểu tượng lạ mắt hình bàn tay được gắn trên cổ tay áo.

“Người ta giao cho ta những con chó điên,” ông ta nói. “Họ giao cho ta những gã sát thủ của dòng dõi chúng ta, những kẻ đầy ắp nước tiểu, napan^[4] và giấm.” Ông ta hít hít không khí. “Cậu sặc mùi phân.”

Tôi không nói gì. Ông ta tựa người vào cửa và cau mày nhìn cánh cửa như thể nó xúc phạm ông ta theo cách nào đó. Rồi ông ta quay lại tôi, khịt mũi thô thiển.

“Vấn đề là những người Nhà Mars chúng ta luôn bốc cháy. Thoạt đầu lũ nhóc kiểm soát Học Viện. Thế rồi bọn họ phát hiện ra napan tồn tại trong khoảng...” Ông ta bật ngón tay. Tôi không trả lời. Ông ta thở dài và ngồi phịch xuống một chiếc ghế. Sau một hồi quan sát, ông ta đứng dậy và đấm vào mặt tôi. “Nếu cậu đấm trả, cậu sẽ bị tổng cổ về nhà, Phàm Phu.”

Tôi đá vào cẳng chân ông ta.

Ông ta tập tễnh lùi ra, vừa đi vừa cười phá lên như chú Narol lúc say khướt.

Tôi không bị tổng cổ về nhà. Thay vì thế, tôi thấy mình đi cùng một trăm người khác vào một căn phòng rộng có những chiếc Ghế Bay và một bức tường lớn có một bộ khung bằng ngà nổi bật. Bộ khung này tạo thành một bàn cờ trên tường, mười cột đứng, mười hàng ngang. Tôi được đưa lên một thang nâng lên hàng giữa, cách mặt sàn chừng mười lăm mét. Chín mươi chín học viên khác được đưa lên cho tới khi tất cả các ô đều được lấp kín.

Đây là nhóm đầu bảng, những học viên giỏi nhất. Tôi nhìn ra từ ô của mình, ngược nhìn lên trên. Bàn chân một cô gái thò ra từ ô phía trên đầu tôi. Những con số và chữ cái xuất hiện phía trước ô của tôi. Số liệu thống kê về tôi. Tôi được cho là liều lĩnh và vượt trội về trực giác và trung thành cũng như, đáng chú ý hơn cả, sự hung hãn.

Thính giả bên dưới được chia thành mười hai nhóm. Các nhóm ngồi sát vào nhau trên những chiếc Ghế Bay quanh những cây cờ hiệu màu vàng kim thẳng đứng. Tôi nhìn thấy một cung thủ, một tia chớp, một con cú, một con sói hai đầu, một vương miện lộn ngược, và một chiếc đỉnh ba giữa những biểu tượng khác. Một Giám Thị tháp tùng mỗi nhóm. Chỉ có họ là không che kín mặt. Những người khác đeo những chiếc mặt nạ nghi lễ, không đường nét, màu vàng kim và hơi giống với những con vật tượng trưng của Nhà họ. Giá như tôi biết trước việc này sẽ diễn ra, có khi tôi đã mang theo một quả bom hạt nhân. Họ là những Người Tuyển Lựa, những người đàn ông và phụ nữ danh giá nhất. Các Pháp Quan, Thống Soái, Hộ Dân Quan, Thẩm Phán và Thống Đốc ngồi đó quan sát tôi, cố gắng chọn các học viên mới cho Nhà của họ, cố tìm ra những chàng trai cô gái trẻ để họ có thể thử thách và cho tập sự. Bằng một quả bom, tôi đã có thể tiêu diệt hết những thành phần xuất sắc và tinh tú nhất trong nền cai trị Hoàng Kim của bọn chúng. Có lẽ sự liều lĩnh đang lên tiếng.

Cuộc Tuyển Lựa bắt đầu khi một thanh niên khổng lồ như người biến đổi gien được chọn trước tiên về Nhà của tia chớp. Nhà Jupiter. Tiếp theo, đến lượt những cô gái và chàng trai với vẻ đẹp và năng lực thể chất siêu nhiên. Tôi chỉ có thể đoán bọn họ cũng là những thiên tài. Đến lần lựa chọn thứ năm. Người phỏng vấn với khuôn mặt trẻ con mang hình đôi bàn chân có cánh bay lên chỗ tôi trên đôi ủng vàng. Vài Người Tuyển Lựa của Nhà Mercury cũng bay lên lơ lửng cùng ông ta. Họ lặng lẽ trao đổi với nhau trước khi hỏi tôi một câu.

“Bố mẹ cậu là ai? Thành tựu của gia đình cậu ra sao?”

Tôi nói cho họ nghe về gia đình giả mạo khiêm tốn của mình. Một trong số họ có vẻ đánh giá cao một họ hàng đã qua đời từ lâu của tôi. Nhưng bất chấp sự phản đối của viên Giám Thị, họ bỏ qua tôi để chọn một học viên có

gia đình sở hữu chín mươi khu mỏ cùng quyền kiểm soát một trong những lục địa phía Nam Sao Hỏa.

Viên Giám Thị Nhà Mercury cười rủa và ném cho tôi một nụ cười thoáng qua.

“Hy vọng cậu vẫn còn trong vòng tiếp theo,” ông ta nói.

Tiếp theo đến lượt một cô gái mảnh dẻ với nụ cười giấu cợt. Tôi gần như không để ý tới, và có những lúc thật khó thấy ai đang được chọn. Chúng tôi được sắp xếp theo một cách lạ lùng. Đến lượt chọn thứ mười, viên Giám Thị đã đâm tôi trong cuộc phỏng vấn bay về phía tôi. Có sự bất đồng trong số những Người Tuyển Lựa. Tôi có hai người ủng hộ nhiệt thành: một người cũng cao như Augustus, nhưng mái tóc bà ta bông bênh đổ xuống sống lưng thành ba bím. Người thứ hai to ngang hơn, không cao lắm. Ông ta đã già. Có thể thấy điều đó qua những vết sẹo và nếp nhăn trên đôi bàn tay đầy đặn của ông ta. Đôi bàn tay mang dấu ấn của một Hiệp Sĩ Olympic. Tôi nhận ra ông ta ngay lập tức dù không thấy mặt. Lom au Arcos. Hiệp Sĩ Cuồng Nộ, người quyền thế thứ ba trên Sao Hỏa, người đã lựa chọn phụng sự cho Hiệp Hội bằng cách canh giữ để Kế Ước của Hiệp Hội không bị xâm phạm, thay vì tìm kiếm địa vị chính trị. Khi ông ta chỉ vào tôi, Fitchner cười nhăn nhó.

Tôi được chọn thứ mười. Thứ mười trong một nghìn người.

ĐỒNG MÔN

Tôi cảm thấy dạ dày nặng nề chùng xuống trong khi bước đi cùng đám đông rôm rả chuyện trò vào phòng ăn. Đó là một gian sảnh rộng mênh mông - với sàn lát cẩm thạch trắng, những cột trụ, một vòm mái nổi giả lập bầu trời có những con chim đang bay trong ánh hoàng hôn. Học Viện không như những gì tôi trông đợi. Theo Augustus, các lớp học sẽ rất khắc nghiệt với các vị thần bé nhỏ này. Tôi khịt mũi nuốt xuống tiếng cười. Hãy để đám người này trải qua thử một năm trong khu mỏ.

Có mười hai chiếc bàn, mỗi bàn có một trăm chỗ ngồi được bày sẵn. Tên của chúng tôi bay lơ lửng phía trên ghế ngồi, được viết bằng các chữ cái vàng. Tên tôi bỗng bồng bềnh bên phải đầu một chiếc bàn. Đó là một vị trí danh dự. Học viên đầu tiên được tuyển lựa. Một vạch ngang duy nhất lơ lửng bên phải tên tôi. Lơ lửng bên trái là A-1. Người đầu tiên nhận được năm vạch ngang sẽ trở thành Thủ Lĩnh trong Nhà của mình. Mỗi vạch ngang là phần thưởng cho một hành động xuất sắc. Có vẻ như kết quả cao của tôi trong bài kiểm tra đầu vào là hành động xuất sắc đầu tiên.

“Tuyệt vời, một kẻ trộm dẫn đầu trong cuộc đua thành Thủ Lĩnh,” một giọng nói quen thuộc vang lên. Cô nàng hôm kiểm tra. Tôi đọc tên cô ta. Antonia au Severus. Cô ta có vẻ ngoài ưa nhìn đầy tàn nhẫn - gò má cao, một nụ cười thủ đoạn, đôi mắt đầy miệt thị. Mái tóc cô ta dài, mượt mà, vàng óng như được Midas chạm vào. Cô ta được sinh ra để bị ghét và để ghét. Lơ lửng cạnh tên cô ta là A-5. Đó là điểm số gần thứ nhì so với kết quả của tôi tại bàn này. Cassius, kẻ tôi đã gặp hôm kiểm tra, ngồi chéo góc đối diện với tôi. Cạnh nụ cười nở rộng của anh ta lấp lánh A-6. Anh ta đưa một bàn tay vuốt ngược các lọn tóc ra sau.

Một cậu con trai nữa ngồi trực tiếp đối diện với tôi; cạnh tên cậu ta lơ lửng -1 và một vạch vàng. Trong khi Cassius ườn ra uể oải, cậu con trai này, Priam, ngồi thẳng cứng người như một lưỡi kiếm. Khuôn mặt cậu ta như một thiên thần. Đôi mắt sắc bén tinh táo. Mái tóc chải cẩn thận. Cậu ta cũng cao bằng tôi, nhưng vai rộng hơn. Tôi không nghĩ từng thấy một người nào hoàn hảo như vậy. Một pho tượng mắc dịch. Tôi khám phá ra rằng cậu ta không tham gia Cuộc Tuyển Lựa. Cậu ta thuộc loại người ta gọi là Ngoại Hạng; những người như cậu ta không thể được tuyển lựa. Bố mẹ cậu ta chọn Nhà cho cậu ta. Rồi tôi khám phá ra lý do. Bà mẹ tai tiếng của cậu ta, một phụ nữ thuộc gia tộc Bellona, sở hữu hai vệ tinh của Sao Hỏa.

“Số phận lại đưa chúng ta tới bên nhau,” Cassius cười với tôi. “Và Antonia nữa. Em yêu! Có vẻ như bố chúng ta đã cùng mưu toan để đặt anh và em cạnh nhau.”

Antonia đáp lại bằng một cái bĩu môi, “Nhớ nhắc tôi gửi lời cảm ơn ông ấy.”

“Toni! Không cần phải khó chịu thế đâu.” Anh ta xua xua một ngón tay. “Giờ hãy dành cho anh một nụ cười như một con búp bê ngoan ngoãn nào.”

Cô nàng ngoắc ngón tay giơ lên về phía anh ta. “Quăng anh ra ngoài cửa sổ thì đúng hơn, Cassi.”

“Grào.” Cassius gửi một cái hôn gió về phía cô nàng. Cô ta tặng lờ nó. “Vậy đây, Priam, tôi đoán cậu và tôi sẽ phải cư xử dịu dàng với những gã gốc này, phải không nhỉ?”

“Ồ, với tôi họ trông có vẻ khá cừ khôi đấy,” Priam nghiêm túc đáp. “Tôi cho rằng chúng ta sẽ ăn ý với tư cách một nhóm.”

Họ nói với nhau bằng Ngôn Ngữ Thượng Lưu.

“Nếu những món cặn bã từ Cuộc Tuyển Lựa không bó chân bó tay chúng ta, anh bạn thân mến!” Anh ta đưa tay chỉ về phía cuối bàn và bắt đầu điếm qua từng người. “Mặt Cau Có, vì những lý do quá rõ ràng. Thăng Hề vì mái tóc bông bênh lở bịch kia. Cỏ Dại vì, ừ thì, cậu ta gãy tong. Ái chà! Cô bạn, cô bạn là Cây Kế vì cái mũi khoằm xuống hết như một cây kế. Và... cậu nhóc chưa cai sữa ngay đằng kia cạnh anh chàng có vẻ Đồng Thu, cái Hòn Cuội bé con kia kia.”

“Tôi nghĩ có lẽ họ sẽ làm anh ngạc nhiên đấy,” Priam nói để bảo vệ cho đầu đẳng xa của chiếc bàn. “Họ có thể không cao hay vạm vỡ, hoặc thông minh, như anh và tôi, nếu trí thông minh thực sự được đánh giá qua bài kiểm tra đó, nhưng tôi không nghĩ nói rằng họ sẽ là xương sống của nhóm chúng ta chỉ là lời nói lịch sự. Muối của đất, nếu anh thích gọi như vậy. Những người cừ khôi.”

Tôi thấy cậu nhóc loắt choắt trên phi thuyền, Sevro, ngồi tận cuối bàn. Muối của đất không muốn kết bạn. Và tôi cũng không. Cassius liếc nhìn con số -1 của tôi. Tôi thấy anh ta thừa nhận Priam có thể đã giành được điểm số tốt hơn mình, song Cassius có dụng ý khi nói anh ta chưa bao giờ nghe nói tới bố mẹ tôi.

“Nào, Darrow thân mến, anh bạn đã ăn gian thế nào?” anh ta hỏi. Antonia liếc mắt nhìn sang trong khi đang dở chuyện với Arria, một cô gái nhỏ nhắn có mái tóc quăn và đôi má lúm đồng tiền.

“Ồ, thôi nào, anh bạn,” tôi bật cười. “Họ đã cử đội Kiểm Tra Chất Lượng tới tìm tôi. Tôi đã ăn gian thế nào ấy à? Không thể. Anh bạn có gian lận không? Điểm số của anh bạn cũng cao đấy.”

Tôi nói bằng Ngôn Ngữ Trung Lưu. Dùng nó thoải mái hơn thứ Ngôn Ngữ Thượng Lưu chết bầm Priam vẫn huyền thuyên.

“Tôi? Gian lận! Không. Chỉ là chưa đủ nỗ lực thôi, có vẻ là thế,” Cassius đáp. “Nếu tôi thông minh, đáng lẽ tôi đã dành ít thời gian hơn với các cô nàng và nhiều hơn cho học hành, giống như cậu vậy.”

Anh ta cố nói với tôi là nếu cố gắng anh ta hẳn đã có thể làm tốt chẳng kém gì tôi. Nhưng anh ta đã quá bận bịu để có thể dành cho bài kiểm tra đủ sự nỗ lực. Nếu tôi muốn làm bạn với anh ta, tôi sẽ phải để anh ta thoải mái ba hoa kiểu đó.

“Anh bạn học à?” tôi hỏi. Tôi chợt cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn làm anh ta bẽ mặt. “Tôi chẳng học gì cả.”

Không gian xung quanh bỗng lạnh ngắt.

Đáng lẽ tôi không nên nói thế. Dạ dày tôi thắt lại. *Cách cư xử.*

Khuôn mặt của Cassius méo lại và Antonia nhếch mép cười. Tôi đã sỉ nhục anh ta. Priam cau mày. Nếu muốn có một sự nghiệp trong hạm đội,

nhiều khả năng tôi sẽ cần tới sự bảo trợ từ ông bố của Cassius au Bellona. Con trai một Thống Soái. Matteo đã dạy đi dạy lại tôi chuyện này. Quên mới dễ làm sao.

Hạm đội là nơi ẩn chứa quyền lực. Hạm đội hoặc chính quyền hoặc quân đội. Và tôi không thích chính quyền, đó là chưa kể tới kiểu sĩ nhục thế này chính là cách khơi mào các cuộc quyết đấu. Sự sợ hãi dần dần lan xuống sống lưng khi tôi hiểu ra lằn ranh giới hạn cần để ý khi bước chân mong manh tới chùng nào. Cassius biết cách quyết đấu. Còn tôi, bất chấp tất cả những kỹ năng mới của mình, không hề biết. Anh ta có thể xé tôi thành từng mảnh và trông anh ta có vẻ chỉ muốn làm điều đó.

“Tôi đùa đấy.” Tôi nghiêng đầu về phía Cassius. “Thôi nào, anh bạn. Làm thế nào tôi có thể đạt được điểm cao đến vậy mà không học chảy máu mắt ra chứ? Ước gì tôi đã dành nhiều thời gian hơn để chơi đùa bên ngoài như anh bạn - nói gì thì nói, bây giờ chúng ta đang ở cùng một chỗ. Tất cả việc học hành đó thế là cũng hữu ích cho tôi đấy chứ.”

Priam gật đầu tán thưởng trước lời đề nghị hòa giải.

“Tôi cá rằng đó là một quãng thời gian khốn khổ!” Cassius hả hê, nghiêng đầu ghi nhận kiểu xin lỗi đặc biệt của tôi. Tôi đã nghĩ màn diễn kịch sẽ qua mặt được anh ta. Cho dù sự kiêu hãnh sẽ làm anh ta mù quáng trước lời xin lỗi ngọt ngào của tôi; anh chàng Hoàng Kim có thể ngạo mạn, nhưng anh ta không ngu ngốc. Không ai trong bọn họ ngu ngốc, cần nhớ điều đó.

Sau đó, tôi khiến Matteo phải tự hào. Tôi tán chuyện với một cô gái tên là Quinn, đánh bạn và đùa cợt với Cassius và Priam - người nhiều khả năng chưa bao giờ chửi thề trong đời - và chìa tay ra cho một gã to vạm vỡ tên là Titus có cái cổ to gần bằng bắp đùi tôi. Hảnsiết tay tôi quá mạnh một cách có chủ ý. Hảnsạc nhiên khi tôi thiếu chút nữa làm gãy bàn tay hãns, nhưng quý quái thật, cú siết tay của hãns thật khỏe. Hãns còn cao hơn cả Cassius và tôi, và có giọng nói như của một người khổng lồ, nhưng hãns cười nhảns nhờ khi nhận ra nắm tay của tôi, nếu không phải còn gì khác nữa, còn mạnh hơn của hãns. Song có điều gì đó lạ lùng trong giọng nói của hãns. Một chút gì đó chắc chắn là khinh miệt. Cũng có cả một cậu con trai

gậy như cọng lông vũ tên là Roque, có bộ dạng và cách nói năng như một thi sĩ. Nụ cười của cậu ta chậm rãi, ít xuất hiện, nhưng thành thật. Quả là hiếm.

“Cassius!” Julian gọi. Cassius đứng dậy và đưa một cánh tay quàng qua người cậu em sinh đôi gầy hơn, đẹp trai hơn của mình. Tôi đã không nhận ra điều này trước đó, nhưng họ là anh em. Anh em sinh đôi. Không giống hết. Julian nói anh trai cậu ta đã ở Agea rồi.

“Darrow đây không phải là người như bề ngoài đâu,” Julian nói với cả bàn bằng khuôn mặt rất nghiêm nghị. Cậu ta có chút sở trường tạo kịch tính.

“Ý em có phải là...” Cassius đưa một bàn tay lên miệng.

Ngón tay tôi đặt xuống con dao cắt bút tét của tôi.

“Đúng đấy.” Julian nghiêm trang gật đầu.

“Không.” Cassius lắc đầu. “Cậu ta không phải là một cố động viên của Yorkton đấy chứ? Julian, nói với anh là không phải thế đi! Darrow! Darrow, làm sao cậu có thể chứ? Họ chưa bao giờ thẳng lấy một trận! Priam, cậu đã nghe thấy rồi chứ?”

Tôi giơ hai bàn tay lên xin lỗi. “Một lời nguyên khi ra đời, tôi đoán vậy. Tôi là sản phẩm của quá trình nuôi dạy tôi được hưởng thụ. Tôi cố vũ cho những kẻ chuyên thua cuộc.” Tôi cố để không nói ra những lời này với vẻ khinh bỉ.

“Cậu ấy đã thú nhận với em trên phi thuyền.”

Julian hãnh diện được biết tôi. Hãnh diện khi anh trai cậu ta biết là cậu ta biết tôi. Cậu ta tìm kiếm sự ủng hộ của Cassius. Cassius cũng không hề làm ngơ với chuyện này; anh ta nhẹ nhàng ban phát một lời khen ngợi và Julian rời khỏi chỗ các Tuyển Lựa Hạng Cao và trở về chỗ ngồi Tuyển Lựa Hạng Trung của cậu ta ở giữa bàn với nụ cười hài lòng và đôi vai giương lên. Tôi không nghĩ Cassius có thể là kẻ tử tế.

Trong số những người tôi gặp, chỉ có Antonia công khai ghét tôi. Cô nàng không quan sát tôi như những người khác tại bàn. Từ phía cô ta, tôi chỉ cảm thấy một thái độ khinh thường xa lánh. Phút trước, cô ta còn đang

cười đùa với Roque, phút sau cảm thấy ánh mắt tôi, cô ta lại trở nên băng giá. Cảm giác này đến từ cả hai phía.

Phòng ngủ của tôi như xuất hiện từ một giấc mơ. Vàng viền quanh một cửa sổ nhìn ra ngoài thung lũng. Một chiếc giường phủ đầy lụa, mềm bông và xa tanh. Tôi nằm lên giường khi một người thợ mát xa Hồng bước vào và ở lại một giờ để xoa bóp cơ bắp cho tôi. Sau đó, ba người hầu Hồng yếu điệu bước vào thành hàng để chăm lo cho các nhu cầu của tôi. Tôi bảo họ sang phòng Cassius thay vì phục vụ tôi. Để làm dịu sự căm dỗ, tôi tắm nước lạnh dưới vòi sen rồi đắm mình vào một trải nghiệm bằng hình ảnh nổi của một thợ khoan tại cộng đồng khai mỏ Corinth. Tay Chim Lặn trong đoạn trải nghiệm này ít tài năng hơn so với tôi trước đây, nhưng tiếng mũi khoan, hơi nóng giả lập, bóng tối và những con rắn hổ lục, chúng làm tôi thấy dễ chịu đến mức tôi đeo dải băng cũ rách tước màu đỏ sẫm lên đầu.

Thêm nhiều đồ ăn được đưa tới. Augustus chỉ toàn nói suông. Những lời thối phồng rỗng tuếch. Đây là phiên bản gian khổ của bọn họ đây. Tôi cảm thấy tội lỗi khi ngủ thiếp đi với một cái dạ dày đầy ắp, nắm chặt lấy tấm mề đay có cánh hoa của Eo bên trong. Gia đình tôi tối nay sẽ lên giường với cái bụng đói. Tôi lẩm bẩm tên em. Tôi lấy nhẫn cưới ra khỏi túi áo và hôn lên nó. Cảm nhận nỗi đau. Chúng đã đánh cắp em đi. Nhưng em đã để chúng làm thế. Em rời bỏ tôi. Em để lại cho tôi nước mắt, nỗi đau và sự nhung nhớ. Em rời bỏ tôi để đem đến cho tôi sự căm phẫn, và tôi không kìm lòng được mà ghét em trong khoảnh khắc, dù ngoài khoảnh khắc đó ra chỉ toàn có tình yêu.

“Eo,” tôi thì thầm, và cái mề đay đóng lại.

NGHI LỄ VƯỢT QUA

Tôi nôn ọe khi tỉnh dậy. Năm đấm thứ hai nện thẳng vào cái dạ dày căng đầy của tôi. Rồi cú đấm thứ ba. Bụng tôi trống rỗng và tôi há hốc miệng hít lấy không khí. Chìm chìm xuống trong cơn đau quặn. Ho sặc sụa. Nấc khan. Tôi cố vùng ra. Một bàn tay túm lấy tóc ném tôi vào tường. Chúa ơi, gã khỏe khủng khiếp. Và gã có nhiều ngón tay hơn bình thường. Tôi lần tìm chiếc Nhẫn Dao của mình, song bọn chúng đã lôi tôi ra hành lang. Tôi chưa bao giờ bị đối xử thô bạo như vậy; thậm chí cả cơ thể mới của tôi cũng không thể hồi phục nổi trước những đòn tấn công của bọn chúng. Có tất cả bốn gã mặc đồ đen - đám Quạ, những tên sát thủ. Chúng đã khám phá ra tôi. Chúng biết tôi là thế nào. Kết thúc rồi. Tất cả đã kết thúc. Khuôn mặt chúng là những bộ xương sọ vô cảm. Những chiếc mặt nạ. Tôi rút con dao lấy lúc ăn tối từ hông ra định đâm vào hạ bộ một gã trong bọn chúng. Nhưng rồi tôi nhìn thấy một ánh vàng lóe lên trên cổ tay chúng, và chúng nện tôi cho tới khi tôi buông rơi con dao. Đây là một thử thách. Việc chúng tấn công một người thuộc Màu cao hơn được cho phép từ người cấp những cái vòng tay. Chúng vẫn chưa hề phát giác ra tôi. Một thử thách. Ra là vậy. Một thử thách.

Có lẽ bọn họ đã dùng những kẻ đánh thuê. Màn đánh đập này có mục đích. Đây là điều phần lớn Hoàng Kim chưa bao giờ trải qua. Thế nên tôi đợi. Tôi co người lại để chúng đánh tôi. Khi tôi không chống cự, chúng nghĩ chúng đã hoàn thành công việc. Có vẻ là thế thật; khi chúng thấy hài lòng thì tôi đã tơi tả.

Tôi bị những kẻ cao gần ba mét kéo lê dọc hành lang. Một cái bao chụp kín xuống đầu tôi. Bọn chúng đang tránh xa công nghệ để dọa nạt tôi. Tôi tự hỏi có bao nhiêu đứa trong đám học viên từng nếm qua mùi sức mạnh cơ

bấp như thế này? Đã bao nhiêu đứa bị làm cho mất đi nhân tính theo cách như vậy? Cái bao sặc mùi chết chóc và nước tiểu khi chúng lôi tôi xềnh xệch. Tôi bắt đầu bật cười. Cảm giác thật giống bộ Đồ Hầm Lò mắc dịch của tôi. Rồi một nắm đấm giáng xuống ngực tôi và tôi quắn người lại, miệng há hốc.

Trong cái bao chụp đầu cũng có một thiết bị âm thanh được lắp. Tôi không hề thở dốc, song tiếng thở của tôi vọng lại nghe lớn hơn thực tế. Có tới hơn một nghìn học viên. Mỗi lần sẽ có hàng chục người phải chịu đựng cùng số phận này, thế nhưng tôi chẳng nghe thấy gì. Bọn chúng không muốn tôi nghe thấy những người khác. Bọn chúng muốn tôi nghĩ tôi chỉ có một mình, nghĩ Màu của tôi chẳng có ý nghĩa gì. Thật ngạc nhiên, tôi nhận ra mình cảm thấy bị sỉ nhục vì bọn chúng dám tấn công tôi. Chẳng lẽ chúng không biết tôi là một gã Hoàng Kim mắc dịch sao? Rồi tôi lại khùng khục cười khê. Những tiểu xảo hiệu quả.

Tôi bị nhắc lên và ném mạnh xuống sàn nhà. Tôi cảm thấy một tiếng rung, mùi khói. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã ở trên không. Có thứ gì đó trong cái bao phủ kín đầu đã làm tôi mất phương hướng. Tôi không biết chúng tôi đang bay theo hướng nào, hay cao đến đâu. Tiếng thở rin rít của tôi trở nên thật kinh khủng. Tôi nghĩ cái bao cũng lọc ra cả ôxy, vì tôi đang thở rất nhanh. Dù sao cũng không kinh khủng hơn một bộ Đồ Hầm Lò.

Sau đó. Một giờ? Hay hai? Chúng tôi hạ xuống. Chúng cầm hai chân tôi lôi đi. Đầu tôi va vào đá, làm tôi choáng váng. Phải rất lâu sau đó chúng mới tháo cái bao ra khỏi đầu tôi trong một căn phòng đá trống trơn chỉ có một ngọn đèn thấp sáng. Một người nữa đã có mặt sẵn ở đấy. Một gã Qua lột quần áo tôi ra, giật mất mặt dây chuyền quý giá có hình Pegasus. Rồi chúng ra ngoài.

“Ở đây lạnh nhỉ, Julian?” Tôi cười khùng khục khi đứng lên, xòe năm tay trái này giờ vẫn nắm chặt tấm băng ngăn mồ hôi bắn thiu màu đỏ. Giọng nói của tôi vọng lại. Cả hai chúng tôi đều trần truồng. Tôi vờ tập tễnh bên chân phải. Tôi biết chuyện này là gì.

“Darrow, là cậu à? Julian hỏi. “Cậu ổn chứ?”

“Tôi vẫn ngon lành. Dù chúng đã đập què chân phải của tôi,” tôi nói dối.

Cậu ta cũng đứng dậy, chống người lên bằng bàn tay trái.

Đó là tay thuận của cậu ta. Dưới ánh sáng, trông cậu ta thật cao và yếu ớt. Như những cây cỏ khô cong xuống. Dù vậy, tôi phải chịu nhiều cú đá và nắm đấm hơn cậu ta, nhiều hơn rất nhiều. Xương sườn của tôi có thể đã bị rạn.

“Theo cậu chuyện này là gì?” cậu ta hỏi.

“Nghĩ Lễ Vượt Qua, hẳn rồi.”

“Nhưng bọn họ nói dối. Họ đã nói là ngày mai.”

Cánh cửa gỗ dày kêu cọt kẹt trên những cái bản lề hoen gỉ và Giám Thị Fitchner thong thả bước vào, miệng nở kẹo cao su lấp ló.

“Giám Thị! Ngài đã nói dối chúng tôi,” Julian phản đối. Cậu ta gạt mái tóc đẹp đẽ của mình ra sau cho khỏi xòa xuống mắt.

Cử chỉ của Rtchner thật uế oải nhưng đôi mắt ông ta lạnh lợi như mắt mèo. “Nói dối cần quá nhiều nỗ lực,” ông ta dừng dừng lăm lăm.

“À... ông dám đối xử với chúng tôi thế này à!” Julian gất lên. “Ông chắc phải biết bố tôi là ai. Và mẹ tôi là một Giáo Sĩ! Tôi có thể kiện ông về tội hành hung trong nháy mắt. Và ông đã làm chân Darrow bị thương!”

“Bây giờ là một giờ sáng, đồ ngu. Đã là ngày hôm sau rồi.” Fitchner nở bong bóng kẹo cao su lần nữa. “Các cậu có hai người. Nhưng than ôi, trong lớp của các cậu chỉ còn một chỗ thôi.” Ông ta ném một chiếc nhẫn vàng khảm hình con sói của Sao Hỏa và chiếc khiên có hình ngôi sao của Học Viện xuống nền đá bẩn thỉu. “Ta có thể nói một cách mơ hồ khó hiểu, nhưng hai cậu có vẻ là hai thằng nhóc đầu đất. Chỉ một người được sống để ra ngoài.”

Ông ta ra ngoài theo cách ông ta vào. Cánh cửa cọt kẹt rồi đóng sầm lại. Julian do dự trước khi nhìn xuống sàn. Tôi thì không. Cả hai chúng tôi cùng nhìn chăm chăm vào cái nhẫn, và tôi có cảm giác nôn nao rằng tôi là người duy nhất trong phòng biết chuyện gì vừa xảy ra.

“Họ nghĩ họ đang làm gì chứ?” Julian hỏi tôi. “Chẳng lẽ họ trông đợi chúng ta...”

“Giết nhau chứ gì?” tôi nói nốt “Phải. Đó là điều bọn họ trông đợi.” Bất chấp cảm giác thắt lại trong cổ họng tôi. Tôi siết chặt hai nắm tay lại, nhẫn

cưỡi của Eo ép chặt vào ngón tay tôi. “Tôi quyết phải đeo cái nhẫn đó, Julian. Cậu sẽ để tôi có nó chứ?”

Tôi to con hơn cậu ta. Không cao bằng. Nhưng điều đó không quan trọng. Cậu ta không có lấy một cơ hội nào.

“*Tôi phải có nó, Darrow,*” cậu ta lẩm bẩm. Rồi nhìn lên. “Tôi thuộc về gia tộc Bellona. Tôi không thể quay về nhà mà không có nó. Cậu có biết chúng tôi là ai không? Cậu có thể về nhà mà không xấu hổ. Tôi không thể. Tôi cần nó hơn cậu.”

“Chúng ta sẽ không về nhà, Julian. Một người sống sót ra ngoài. Cậu nghe ông ta rồi đấy.”

“Họ không thể làm thế...” cậu ta cố nói.

“Không à?”

“Làm ơn. Làm ơn đi, Darrow. Hãy về nhà đi. Cậu không cần nó như tôi. Cậu không cần. Cassius... anh ấy sẽ rất hổ thẹn nếu tôi không vượt qua được. Tôi sẽ không thể nhìn mặt anh ấy. Tất cả thành viên của gia đình tôi đều có Seo. Bố tôi là một Thống Soái. Một Thống Soái! Nếu con trai ông ấy thậm chí không qua nổi Nghi Lễ Vượt Qua... binh lính của ông ấy sẽ nghĩ sao?”

“Ông ấy sẽ vẫn yêu cậu. Nếu là bố tôi ông cũng sẽ làm vậy.”

Julian lắc đầu. Cậu ta hít một hơi và đứng thẳng người lên.

“Tôi là Julian au Bellona của gia tộc Bellona, anh bạn thân mến.”

Tôi không muốn làm việc này. Tôi không thể mô tả được tôi không muốn làm tổn thương Julian tới mức nào. Nhưng đã bao giờ những gì tôi muốn đáng bạn tâm đến chưa? Đồng bào tôi cần nó. Eo đã hy sinh hạnh phúc và tính mạng em. Tôi có thể hy sinh mong muốn của mình. Tôi có thể hy sinh gã công tử mảnh khảnh này. Tôi thậm chí có thể hy sinh tâm hồn mình.

Tôi tiến bước đầu tiên về phía Julian.

“Darrow...” cậu ta thì thào.

Darrow từng tử tế ở Lykos.

Tôi thì không. Tôi căm ghét chính mình vì điều đó. Tôi nghĩ tôi đang khóc, vì tầm nhìn của tôi mờ đi.

Mọi nguyên tắc, cách xử sự và đạo đức xã hội đều bị gạt ra lề. Tất cả những gì cần thiết là một căn phòng đá và hai người cùng cần một thứ duy nhất. Thế nhưng sự chuyển dịch không phải là tức thời. Ngay cả khi tôi đâm vào mặt Julian và máu cậu ta dính bết lên các đốt ngón tay của tôi, dường như đây vẫn không phải là một trận quyết chiến. Căn phòng lặng tờ. Bối rối.

Tôi cảm thấy nặng nề khi đâm cậu ta. Như thể tôi đang diễn xuất. Sàn đá lạnh ngắt dưới bàn chân tôi. Da tôi nổi gai ốc. Hơi thở nặng nhọc vang vọng.

Bọn chúng muốn tôi giết cậu ta vì cậu ta không đạt kết quả tốt trong cuộc kiểm tra của chúng. Đây là một cặp đôi không tương xứng. Tôi là lưỡi hái của Darwin. Tự nhiên loại bỏ đi những thứ vô giá trị. Tôi không biết phải giết người như thế nào. Tôi chưa bao giờ giết ai. Tôi không có dao, không có dùi cui điện, không có súng sốc nhiệt. Có vẻ như tôi không thể khiến cậu con trai làm từ xương thịt này chảy cạn hết máu chỉ với đôi bàn tay mình. Tôi muốn bật cười, còn Julian bật cười thật. Tôi là một cậu nhóc trần truồng đang đánh một cậu nhóc trần truồng khác trong một căn phòng lạnh lẽo. Vết do dự của cậu ta hiện ra rõ ràng. Hai bàn chân cậu ta di chuyển như thể đang cố nhớ lại một điệu nhảy. Nhưng khi hai khuỷu tay cậu ta nâng lên ngang tầm mắt tôi, tôi phát hoảng. Tôi không biết cậu ta đánh thế nào. Cậu ta miễn cưỡng tấn công tôi bằng một cách xa lạ, kiểu cách. Động tác của cậu ta rụt rè, chậm chạp, nhưng nắm đấm dè dặt của cậu ta nện trúng vào mũi tôi.

Cơ giận dữ bao trùm lấy tôi.

Khuôn mặt tôi trở nên tê dại. Tim tôi đập thành thịch. Nó hừng hực trong cổ họng tôi. Các mạch máu của tôi nhói lên.

Tôi nện vỡ mũi cậu ta bằng một cú đấm thẳng. Chúa ơi, hai bàn tay của tôi thật mạnh mẽ.

Cậu ta rên rỉ và ập vào tôi, níu lấy cánh tay tôi ghì lại ở một góc kỳ cục. Cánh tay tôi kêu răng rắc. Tôi dùng đến trán mình. Trán tôi đập thẳng vào sống mũi cậu ta. Tôi chộp lấy gáy cậu ta, rồi một lần nữa dùng trán tấn công Julian. Cậu ta không thể vùng ra. Tôi lại dùng trán húc lần nữa. Có

thứ gì đó gãy khúc. Máu và nước bọt bê bết trên tóc tôi. Ràng cậu ta bập vào làm rách da đầu tôi. Tôi bật lùi lại như thể đang nhảy, lùi bàn chân trái ra sau, nhao người tới trước và dồn toàn lực vào nắm tay phải đâm vào ngực cậu ta. Những khớp ngón tay Chim Lặn của tôi đã phá tan nát xương ức được gia cường của cậu ta.

Một tiếng thở hắt khò khè thật lớn vang lên. Cùng tiếng vỡ răng rắc như khi bẻ cành cây khô.

Cậu ta đổ vật ra sàn. Tôi choáng váng sau khi dùng trán tấn công cậu ta. Tôi thấy mọi thứ đỏ quạch. Nhìn thấy những hình ảnh bị nhân đôi. Tôi loạng choạng bước về phía cậu ta.

Nước mắt chảy ròng ròng xuống hai bên má tôi. Cậu ta nằm co quắp. Khi túm lấy mái tóc hoàng kim của Julian, tôi phát hiện ra cậu ta đã mềm oặt. Như một cái lông vàng ướn nhẹ. Máu trào ra từ mũi cậu ta. Cậu ta lặng thinh. Không cựa quậy nữa. Không mím cười nữa.

Tôi lầm nhẫm tên vợ mình khi quỳ phục xuống nâng đầu cậu ta lên. Khuôn mặt cậu ta đã trở nên giống như một bông hoa máu nở xòe.

PHẦN BA

HOÀNG KIM

“**Đ**ây Là Lưỡi Hái của cháu, con trai. Nó sẽ moi các mạch đất cho cháu. Nó sẽ giết những con rắn hổ lục. Hãy giữ nó sắc bén và nếu cháu mắc kẹt trong máy khoan, nó sẽ cứu mạng cháu với giá phải trả là một trong tứ chi.”
Chú tôi đã nói như vậy.

NHÀ MARS

Lòng tôi lặng ngắt khi tôi nhìn xuống cậu con trai đã giập nát. Thậm chí cả Cassius lúc này hẳn cũng sẽ không nhận ra Julian. Một khoảng trống đã bị khoét trong tim tôi. Hai bàn tay tôi run rẩy khi máu nhỏ từng giọt xuống nền đá lạnh lẽo. Thành những dòng sông chảy ngang qua Phù Hiệu Hoàng Kim trên bàn tay tôi. Tôi là một Chim Lặn, nhưng những tiếng nấc vẫn vang lên thậm chí cả khi nước mắt đã cạn. Máu cậu ta chảy rì rì thành dòng từ đầu gối xuống cẳng chân nhẵn nhụi của tôi. Nó đỏ. Chứ không phải màu hoàng kim. Hai đầu gối tôi cảm nhận thấy sàn đá, rồi trán tôi chạm xuống mặt đá trong lúc tôi nức nở cho tới khi sự mệt mỏi tràn kín lồng ngực.

Khi tôi ngược nhìn lên, cậu ta vẫn chết.

Chuyện này không đúng.

Tôi vẫn nghĩ Hiệp Hội chỉ bày ra những thử thách với các nô lệ của nó. Sai bét. Julian đã không có được kết quả như tôi trong cuộc kiểm tra. Cậu ta cũng không có thể chất tốt bằng tôi. Vậy nên cậu ta trở thành con cừu hiến sinh. Một trăm học viên cho mỗi Nhà và năm mươi kẻ nửa dưới chỉ có mặt tại đây để bị năm mươi kẻ nửa trên giết chết. Đây chỉ là một bài kiểm tra mắc dịch... cho tôi. Ngay cả gia tộc Bellona, dù quyền lực đến vậy, cũng không thể bảo vệ đứa con trai kém cỏi hơn của họ. Và đó chính là mục đích.

Tôi căm ghét chính mình.

Tôi biết bọn họ đã buộc tôi phải làm chuyện này, thế nhưng vẫn có cảm giác như mình được lựa chọn. Như khi tôi kéo chân Eo xuống và cảm thấy cột sống bé nhỏ của em gãy lìa. Lựa chọn của tôi. Nhưng với em liệu còn lựa chọn nào khác không? Hay với Julian? Bọn họ làm việc này để bắt chúng tôi mang tội lỗi trên lưng.

Không có gì để lau máu, chỉ có đá và hai thân hình trần truồng. Đây không phải là con người tôi, không phải con người mà tôi muốn trở thành. Tôi muốn là một người bố, một người chồng, một vũ công. Hãy để tôi khoan sâu vào lòng đất. Hãy để tôi hát những bài hát của đồng bào tôi, bật lên, nhào lộn và chạy theo các vách đường hầm. Tôi sẽ không bao giờ hát bài hát bị cấm. Tôi sẽ làm việc. Tôi sẽ cúi đầu. Hãy để tôi rửa bụi đất khỏi bàn tay mình thay vì máu. Tôi chỉ muốn sống với gia đình. Chúng tôi đã từng đủ hạnh phúc.

Cái giá của tự do quá đắt.

Nhưng Eo không đồng ý.

Quý bắt em đi.

Tôi đợi, nhưng không có ai tới chứng kiến cảnh tượng thê thảm mà tôi đã tạo ra. Cánh cửa không khóa. Tôi đeo cái nhẫn vàng lên ngón tay mình sau khi đã vuốt mắt Julian, và trần truồng đi ra hành lang lạnh ngắt. Nó vắng tanh. Một thứ ánh sáng dịu dịu dẫn tôi đi lên theo những bậc thang dài vô tận. Nước rỉ xuống từ trần đường hầm dưới lòng đất. Tôi cố dùng nó để rửa ráy cơ thể, nhưng chỉ càng làm máu ngấm vào da, loang ra. Tôi không thể trốn tránh khỏi điều tôi đã làm, cho dù có đi theo đường hầm xa đến đâu đi nữa. Tôi cô độc với tội lỗi của mình. Đây là lý do vì sao bọn chúng cai trị. Các Sợ Vô Song biết những tội lỗi tối tăm sẽ đeo đẳng suốt cuộc đời. Không thể nào thoát nổi chúng. Cần chấp nhận mang gánh nặng của những tội lỗi đó nếu người ta muốn cai trị. Đó là bài học đầu tiên của bọn chúng. Hay bài học là những kẻ yếu đuối không đáng được sống?

Tôi căm ghét bọn chúng, nhưng tôi hiểu chúng.

Thằng. Đón nhận gánh nặng tội lỗi. Thống trị.

Bọn chúng muốn tôi không biết khoan dung. Bọn chúng muốn tôi mau quên.

Nhưng tôi đã được nuôi dạy khác hẳn.

Tất cả những gì đồng bào tôi hát là những ký ức. Và vì thế tôi sẽ nhớ cái chết này. Nó sẽ đè nặng lên tôi dù không đè nặng lên đám bạn đồng môn của tôi - tôi không được để điều đó thay đổi. Tôi không được trở nên giống

bọn chúng. Tôi sẽ nhớ rằng mọi tội lỗi, mọi cái chết, mọi sự hy sinh đều vì tự do.

Thế nhưng giờ đây tôi sợ hãi.

Liệu tôi CÓ chịu nổi bài học tiếp theo hay không?

Liệu tôi có thể giả bộ cũng lạnh lùng như Augustus không? Giờ đây tôi biết vì sao y không hề chớp mắt khi treo cổ vợ tôi. Và tôi bắt đầu hiểu ra tại sao các Hoàng Kim lại thống trị. Chúng có thể làm điều tôi không thể.

Dù đang cô độc, tôi biết mình sẽ sớm tìm thấy những người khác. Người ta muốn tôi chìm ngấm trong cảm giác tội lỗi vào lúc này. Người ta muốn tôi cảm thấy cô độc, đau thương, để khi gặp những người khác, những kẻ chiến thắng khác, tôi sẽ thấy nhẹ nhõm. Hành động giết người sẽ gắn kết chúng tôi lại, và tôi sẽ tìm thấy trong sự đồng hành với những kẻ chiến thắng một phương thuốc giúp xoa dịu cảm giác tội lỗi của mình. Tôi không thích các đồng môn của mình, nhưng tôi sẽ nghĩ là tôi thích họ. Tôi sẽ muốn sự an ủi của họ, muốn được họ trấn an rằng tôi không xấu xa. Và họ cũng sẽ muốn điều tương tự. Việc này nhằm mục đích biến chúng tôi thành một gia đình - một gia đình với những bí mật tàn khốc.

Tôi đã suy luận đúng.

Con đường hầm dẫn tôi đến với những người khác. Tôi trông thấy Roque, anh chàng thi sĩ, đầu tiên. Máu chảy xuống phía sau gáy cậu ta. Máu trơn nhầy trên khuỷu tay phải cậu ta. Tôi đã không nghĩ cậu ta có thể giết người. Là máu của ai vậy? Đôi mắt cậu ta đỏ ngầu vì khóc. Tiếp theo, chúng tôi tìm thấy Antonia. Cũng như chúng tôi, cô ta trần truồng; cô ta di chuyển như một con tàu hoàng kim, trôi lướt đi, lặng lẽ và xa cách. Hai bàn chân cô ta để lại những dấu đầy máu ở những nơi cô ta bước qua.

Tôi sợ phải tìm thấy Cassius. Tôi hy vọng anh ta đã chết, vì tôi sợ anh ta. Anh ta làm tôi nhớ tới Vũ Công - đẹp trai, tươi cười, nhưng ngay dưới lớp vỏ bên ngoài là một con rỗng. Nhưng đó không phải là lý do khiến tôi sợ. Tôi sợ vì anh ta có lý do để căm thù tôi, để muốn giết tôi. Trước đây chưa

một ai có lý do chính đáng để làm vậy với tôi. Chưa một ai *căm thù* tôi. Anh ta sẽ căm thù tôi nếu phát giác ra. Thế rồi tôi vỡ lẽ. Làm thế nào để một Nhà có thể gắn kết lại với những bí mật như thế? Không thể. Cassius sẽ biết ai đó ở đây đã giết em trai anh ta. Những người khác có thể đã mất bạn bè, và như thế các thành viên trong Nhà sẽ tự cắn xé lẫn nhau. Hiệp Hội đã cố ý làm việc này; bọn họ muốn sự hỗn loạn. Đó sẽ là thử thách thứ hai cho chúng tôi. Xung đột nội bộ.

Ba chúng tôi tìm thấy những kẻ sống sót khác trong một phòng ăn lớn hun hút như lòng hang động bốn bề toàn đá, trong đó nổi bật một cái bàn gỗ dài. Những ngọn đuốc soi sáng căn phòng. Sương mù buổi tối tuồn vào qua các cửa sổ để mở. Nơi này giống như một chốn trong các câu chuyện kể xa xưa. Vào thời kỳ người ta gọi là Trung cổ. Phía cuối đằng xa của căn phòng dài là một chân cột. Một tảng đá khổng lồ vút lên từ đó; gắn giữa tảng đá là một Bàn Tay Thủ Lĩnh bằng vàng. Những tấm thảm màu vàng kim và đen bao quanh tảng đá. Một con sói đang tru trên các tấm thảm, như thể đang phát ra một lời cảnh cáo. Chính Bàn Tay Thủ Lĩnh sẽ xé nát Nhà này. Ai trong số những hoàng tử và công chúa nhỏ này cũng sẽ nghĩ bản thân họ xứng đáng với vinh dự chỉ huy Nhà. Thế nhưng chỉ một người có thể làm điều đó.

Tôi đi lại như một bóng ma cùng các học viên khác, lượn lờ quanh các hành lang đá của nơi có vẻ là một lâu đài khổng lồ. Có một căn phòng tại đó chúng tôi cần tẩy rửa mình.

Một cái máng dẫn nước lạnh cóng chảy qua sàn nhà lạnh lẽo. Máu chảy theo dòng nước về phía phải và biến mất vào trong đá. Tôi có cảm giác mình như một bóng ma trong vùng đất của sương mù và đá.

Những bộ đồng phục màu đen và vàng kim được để sẵn cho chúng tôi trong một nhà kho khá trống trải. Mỗi học viên tìm đến gói đồng phục có ghi tên của mình. Một phù hiệu bằng vàng có hình một con sói đang tru gắn trên cổ áo cao và ống tay của những bộ đồng phục mà chúng tôi được phát. Tôi mang quần áo của mình tới một nhà kho và mặc một mình ở đó. Tại căn phòng ấy, tôi sụp xuống một góc và ngồi đó lặng lẽ. Nơi này thật lạnh lẽo và vắng lặng. Thật xa nhà.

Roque tới tìm tôi. Cậu ta thật ấn tượng trong bộ đồng phục của mình - cao gầy như một cọng lúa mì mùa hè vàng ươm, với gò má cao và đôi mắt ấm áp, nhưng khuôn mặt thì tái nhợt. Cậu ta ngồi xổm xuống đối diện với tôi trong vài phút rồi đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay tôi. Tôi rụt lại, nhưng cậu ta vẫn giữ chặt cho tới khi tôi nhìn cậu ta.

“Nếu bị ném xuống nước sâu mà không chịu bơi, cậu sẽ chết chìm,” cậu ta nói, và nhướn đôi lông mày lơ thơ lên. “Thế nên hãy cố bơi, đúng không nào?”

Tôi gượng gạo cười.

“Logic của một nhà thơ.”

Cậu ta nhún vai. “Không ý nghĩa mấy. Vậy nên tôi sẽ cho cậu biết thực tế, người anh em. Đây là hệ thống. Các Màu thấp kém sinh con nhờ việc dùng các loại xúc tác. Sinh sản nhanh, đôi khi chỉ sau năm tháng mang thai là đã trở dạ rồi. Ngoài các Đá Nham Thạch, chỉ có chúng ta đợi chín tháng để được sinh ra. Mẹ chúng ta không nhận được chất xúc tác, không thuốc mê, không thuốc trợ lực. Cậu đã bao giờ tự hỏi vì sao chưa?”

“Để sản phẩm sinh ra thuần khiết.”

“Và để tự nhiên có cơ hội giết chúng ta. Ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng tin chắc rằng 13,6213 phần trăm tổng số trẻ con Hoàng Kim cần phải chết trước khi tròn một tuổi. Đôi khi họ làm cho thực tế khớp với con số này.” Cậu ta xòe đôi bàn tay gầy guộc của mình ra. “Vì sao? Vì họ tin vào mình làm suy yếu chọn lọc tự nhiên. Họ làm phần việc của tự nhiên để chúng ta không trở thành một giống nòi yếu ớt. Nghi Lễ Vượt Qua dường như là sự tiếp nối của chính sách đó. Chỉ có điều chúng ta là công cụ họ sử dụng. *Nạn nhân...* của tôi, mong linh hồn cậu ta yên nghỉ, là một gã ngốc. Cậu ta xuất thân từ một gia đình không có chút giá trị nào, và cậu ta không có lấy một chút *trí tuệ, thông minh, cũng chẳng có tham vọng,*” Roque cau mày trước những từ vừa nói rồi thở dài, “cậu ta chẳng có thứ gì mà Ủy Ban coi là có giá trị. Có lý do khiến cậu ta phải chết.”

Liệu có lý do nào cho việc Julian phải chết không?

Roque biết những điều đó vì mẹ cậu ta có chân trong Ủy Ban. Cậu ta căm ghét mẹ mình, và chỉ khi đó tôi mới nhận ra tôi nên thích cậu ta.

Không chỉ vậy, tôi tìm chỗ ẩn náu trong những lời cậu ta nói. Cậu ta không tán thành các luật lệ, nhưng tuân thủ chúng. Có thể làm vậy lắm. Tôi có thể làm điều tương tự cho tới khi tôi đủ quyền lực để thay đổi chúng.

“Chúng ta nên tới gia nhập cùng những người khác.” Tôi vừa nói vừa đứng dậy.

Trong phòng ăn, tên chúng tôi lơ lửng phía trên những chiếc ghế, được viết bằng các chữ cái vàng. Điểm số khi kiểm tra của chúng tôi đã biến mất. Tên chúng tôi cũng xuất hiện dưới Bàn Tay Thủ Lĩnh trên nền đá đen. Chúng lơ lửng, vàng chói, hướng lên phía bàn tay bằng vàng. Tên tôi ở gần nhất, dù vẫn còn nhiều khoảng cách cần vượt qua.

Một số học viên xúm lại khóc cùng nhau thành từng nhóm nhỏ bên cái bàn gỗ dài. Một số khác ngồi tựa vào tường, gục đầu xuống hai bàn tay. Một cô gái đi tập tễnh đưa mắt tìm kiếm bạn mình. Antonia liếc mắt về phía bàn anh chàng Sevro loắt choắt ngồi ăn. Tất nhiên cậu ta là kẻ duy nhất còn thấy ngon miệng. Thành thực, tôi thấy ngạc nhiên khi cậu ta sống sót. Cậu ta bé quắt, đứng thứ chín mươi chín trong số chúng tôi và là người cuối cùng được tuyển lựa. Theo những quy tắc Roque đưa ra, đáng lẽ cậu ta đã phải chết.

Titus, gã khổng lồ, vẫn còn sống và bầm tím. Các khớp ngón tay của gã trông giống như một cái thớt hàng thịt bán thiu. Gã ngạo mạn đứng tách riêng ra khỏi những người còn lại, cười nhả nhở như thể tất cả những chuyện này đều cực kỳ vui nhộn. Roque lặng lẽ trò chuyện với cô gái tập tễnh, Lea. Cô ta quỳ sụp xuống khóc lóc và ném cái nhẫn của mình đi. Cô gái trông như một con hươu, mắt mở to, long lanh nước. Cậu ta ngồi xuống bên cô gái và nắm lấy tay cô. Ở cậu ta có một vẻ bình yên độc nhất vô nhị trong căn phòng. Tôi tự hỏi cậu ta có vẻ bình thản thế nào khi bóp chết ngạt một đứa trẻ khác. Tôi xoay xoay cái nhẫn hết tháo ra lại đeo vào ngón tay mình.

Ai đó vỗ nhẹ vào gáy tôi từ phía sau.

“Ê, người anh em.”

“Cassius.” Tôi gật đầu.

“Chúc mừng thắng lợi của cậu. Tôi đã lo óc cậu văng tung tóe rồi,” Cassius phá lên cười. Những lọn tóc vàng lượn sóng của anh ta thậm chí còn không bị xòa rối. Anh ta đưa một cánh tay khoác quanh tôi và chun mũi quan sát căn phòng. Anh ta đang giả bộ thản nhiên; tôi có thể đoán chắc anh ta đang lo lắng.

“À. Liệu có gì xấu xí hơn thương thân không? Tất cả trò khóc lóc này.” Anh ta cười điệu và chỉ tay vào một cô gái mũi bị sưng phồng. “Và cô ta chỉ trở nên khó chịu một cách đáng bực mình. *Mà thực ra cô ta cũng chưa bao giờ có gì nhiều để đáng được chú ý. Này? Này?*”

Tôi đã quên lên tiếng.

“Bị choáng vì trái phá à, anh bạn? Bọn họ bóp nghẹt khí quản cậu rồi à?”

“Chỉ là tôi không mấy hào hứng với việc đùa bỡn ngay lúc này,” tôi nói. “Tôi bị vài cú đánh vào đầu. Vai cũng hơi trật khớp. Đây không phải là việc quen thuộc với tôi.

“Vai có thể nắn lại được ngay. Cùng làm nó trở về đúng chỗ nào.” Anh ta bất ngờ chộp lấy bên vai bị trật khớp của tôi và giật mạnh nó vào ổ khớp trước khi tôi kịp phản đối. Tôi há hốc miệng kêu lên vì đau. Anh ta cười. “Hoàn hảo. Hoàn hảo.” Anh ta vỗ mạnh lên cùng bên vai đó của tôi. “Giờ giúp tôi, được chứ?”

Anh ta chìa bàn tay trái ra. Các ngón tay bị trật khớp của anh ta cong queo như những tia chớp. Tôi duỗi chúng thẳng ra. Anh ta bật cười trong cơn đau, không hề biết máu em trai mình đang chảy lại dưới các móng tay tôi. Tôi cố gắng không thở quá nhanh.

“Anh bạn thấy Julian chưa?” cuối cùng anh ta hỏi. Anh ta nói bằng Ngôn Ngữ Trung Lưu vì lúc này không thấy bóng dáng Priam đâu.

“Không thấy đâu cả.”

“Khi thật, thẳng nhóc có lẽ đang cố nhẹ nhàng với đối thủ của nó. Bố chúng tôi đã dạy chúng tôi Kravat, Quyền Thuật Im Lặng. Julian là một cao thủ về món đó. Nó nghĩ tôi giỏi hơn.” Cassius cau mày. “Nghĩ tôi giỏi hơn trong mọi thứ - điều này cũng có thể hiểu được. Chỉ là nó cần phải làm cho xong đi chứ. Nhân tiện, anh bạn đã thịt ai vậy?”

Ruột gan tôi thắt lại.

Tôi bịa ra một lời nói dối, và là một lời nói dối rất ổn. Mơ hồ và chán ngắt. Dù sao lúc này anh ta cũng chỉ thích nói về mình. Nói cho cùng, Cassius được sinh ra như thế. Khoảng mười lăm đũa có cùng thứ ánh sáng lạng lẽ lấp lánh trong mắt như thế. Không xấu xa. Chỉ phấn khích. Và đó là những kẻ cần để mắt đến, vì chúng là những kẻ sát nhân bẩm sinh.

Nhìn quanh, có thể dễ dàng thấy Roque nói đúng. Không có mấy trận đấu quyết liệt. Đây là một màn chọn lọc tự nhiên cưỡng ép. Những kẻ dưới đáy đám đông bị những kẻ trên đỉnh tàn sát. Hầu như chẳng ai bị thương nặng, chỉ có vài vết thương nhỏ. Chọn lọc tự nhiên đôi khi cũng có những điều ngạc nhiên của nó.

Cuộc đấu của Cassius rất dễ dàng, anh ta nói. Anh ta thực hiện chuyện đó đúng cách, đàng hoàng và nhanh chóng. Đập nát khí quản đối thủ bằng một cú chặt tay bất thành linh mười giây sau khi bắt đầu giao chiến. Song các ngón tay của anh ta lại bị bẻ tẹo thật kỳ cục. *Hoàn hảo*. Tôi đã biến em trai kẻ sát nhân ghê gớm nhất thành một cái xác. Nỗi sợ hãi đã bò vào tôi và làm tổ trong đó.

Cassius trở nên lạng lẽ hơn khi Fitchner đứng đỉnh bước vào ra lệnh cho chúng tôi ngồi vào bàn. Từng chỗ một, cả năm mươi chỗ ngồi dần kín người. Và dần dà, khuôn mặt anh ta tối sầm thêm khi mỗi cơ hội để Julian xuất hiện tại bàn lại tan biến. Khi chỗ ngồi cuối cùng có chủ, anh ta không nhúc nhích. Một cơn phản nộ lạnh lẽo tỏa ra. Không nóng nảy như tôi đã hình dung. Antonia ngồi phía bên kia bàn, đối diện với tôi, và quan sát anh ta. Miệng cô ta mấp máy nhưng CÔ ta không nói gì. Ta không an ủi loại người như Cassius. Và tôi không nghĩ cô nàng là loại người sẽ thử làm vậy.

Julian không phải là người duy nhất biến mất. Arria, cô gái với mái tóc xoắn và đôi lúm đồng tiền, đang nằm bất động trên một cái sà lạnh ngắt nào đó. Và Priam. cũng mất tăm. Priam Đệ Nhất hoàn hảo, người thừa kế các vệ tinh của Sao Hỏa. Tôi nghe nói cậu ta là Đệ Nhất Kiếm Thủ trong Hệ Mặt Trời ở lứa tuổi đó. Một chuyên gia quyết đấu có một không hai. Tôi đoán khi chỉ có hai năm đấm thì cậu ta không nguy hiểm gì cho lắm. Tôi nhìn quanh những khuôn mặt mệ mội. Kẻ quái quỷ nào đã giết cậu ta chứ?

Ủy Ban đã sắp xếp cặp đối thủ đó, và tôi dám cược mẹ cậu ta sẽ làm loạn lên, vì chắc chắn cậu ta không phải đối tượng bị lựa chọn phải chết.

“Chúng ta đang lãng phí những người tốt nhất của mình,” Cassius lầm bầm với giọng chùng mực.

“Xin chào, lũ nhóc hốc phân.” Fitchner ngáp dài và gác hai bàn chân lên bàn. “Bây giờ chắc hẳn các cô cậu đã hiểu rõ rằng Nghi Lễ Vượt Qua cũng có thể được coi là một cuộc tuyển chọn.” Fitchner dùng đốc thanh kiếm của ông ta gại gại vào hạ bộ.

Cách cư xử của ông ta còn tệ hại hơn cả tôi.

“Và các người có thể nghĩ đó là sự lãng phí các Hoàng Kim cừ khôi, nhưng các người chỉ là lũ ngốc nếu nghĩ năm mươi đứa trẻ tạo nên một khoảng khuyết trong số chúng ta. Có hơn một triệu Hoàng Kim trên Sao Hỏa. Hơn một trăm triệu trong Hệ Mặt Trời. Nhưng không phải tất cả đều trở thành Sọ Vô Song được, phải không nào?”

“Bây giờ, nếu các người nghĩ điều này tàn nhẫn, hãy nhớ người Sparta đã từng giết hơn mười phần trăm tổng số trẻ con được sinh ra; tự nhiên sẽ giết thêm ba mươi phần trăm nữa. So với họ, chúng ta là những kẻ nhân đạo đáng tởm. Trong số sáu trăm học viên còn lại, phần lớn thuộc về một phần trăm đứng đầu danh sách dự tuyển. Trong số sáu trăm đã chết, phần lớn thuộc về một phần trăm kém cỏi nhất. Chẳng có sự lãng phí nào cả.” Ông ta tặc lưỡi và nhìn quanh bàn với sự kiêu hãnh đáng kinh ngạc. “Ngoại trừ gã ngốc đó, Priam. Phải. Đó là một bài học cho các người. Cậu ta là một anh chàng cừ khôi - tuần tú, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, một thiên tài đã học hành ngày đêm với cả tá gia sư. Nhưng cậu ta đã bị sự nuông chiều làm hỏng. Và một ai đó, ta sẽ không nói là ai, vì làm vậy sẽ giảm mất sự thú vị của toàn bộ hoàn cảnh, nhưng một ai đó đã đánh cậu ta ngã vật ra sàn đá, rồi đạp chân lên khí quản của cậu ta cho tới khi cậu ta ngèo.” .

Ông ta đưa hai bàn tay kê sau gáy.

“*Bây giờ*, đây là gia đình mới của các người. Nhà Mars - một trong mười hai Nhà. Không, các người không đặc biệt vì các người sống trên Sao Hỏa và thuộc về Nhà Mars. Những người thuộc Nhà Venus trên Sao Kim cũng không đặc biệt. Chỉ đơn giản là họ thích hợp với Nhà. Các người gia nhập

dòng chảy. Sau Học Viện, các người sẽ tìm kiếm nơi tập sự - hy vọng là với các gia tộc Bellona, Augustus hay Arcos, nếu các người muốn làm ta thấy tự hào. Những học viên trước đây đã tốt nghiệp từ Nhà Mars có thể giúp các người tìm được những vị trí tập sự đó, có thể dành cho các người chỗ tập sự của chính họ, hay có thể các người sẽ thành công tới mức không cần ai giúp nữa.

“Nhưng chúng ta hãy rõ ràng với nhau. Ngay lúc này đây các người chỉ là những đứa trẻ con. Những đứa nhóc ngu ngốc. Bố mẹ chăm lo cho các người mọi thứ. Kẻ khác chùi đít cho các người. Nấu ăn cho các người. Chiến đấu cho các người. Chùi cái mũi bé choắt bóng bẩy của các người vào ban đêm. Lũ Đồ Hạ Cấp phải đào hầm mộ từ trước khi chúng có cơ hội nếm mùi đời. Bọn chúng xây thành phố cho các người, tìm nhiên liệu và hót phân cho các người. Lũ Hồng học nghệ thuật đem đến khoái cảm cho người khác từ trước khi chúng cần cạo lông. Các Đá Nham Thạch có cuộc sống đáng tởm tệ hại nhất các người có thể hình dung ra - chẳng có gì ngoài sương giá, thép và đau đớn.

Chúng được tạo ra để làm phần việc của mình, được huấn luyện từ sớm cho việc đó. Tất cả những gì các người, các hoàng tử và công chúa nhóc con, từng phải làm là trông cho giống các phiên bản thu nhỏ của bố và mẹ các người, và học phép tắc xử sự, chơi đàn piano, cưỡi ngựa và chơi thể thao. Nhưng giờ đây các người thuộc về Học Viện, thuộc về Nhà Mars, thuộc về Quận Sao Hỏa, thuộc về Màu của các người, thuộc về Hiệp Hội, v.v và v.v.”

Nụ cười nhếch mép của Rtchner đây vẻ uế oái. Bàn tay nổi đầy mạch máu của ông ta áp lên bụng.

“Tối nay, cuối cùng các người cũng đã tự mình làm một việc. Các người đánh đập một đứa nhóc giống như mình. Nhưng hành động đó cũng chỉ giá trị ngang một tiếng trung tiện của một ả điếm Hồng. Hiệp Hội bé nhỏ của chúng ta cân bằng trên đầu mũi một cây kim. Các Màu khác sẽ moi những quả tim đáng tởm của các người ra nếu chúng có cơ hội. Và còn đó đám Bạc. Đám Đồng. Đám Lơ. Các người nghĩ chúng sẽ trung thành với một lũ nhóc con chẳng? Các người nghĩ các Đá Nham Thạch sẽ đi theo những kẻ

thối tha vô dụng như các người chằng? Những gã chuyên xé xác trẻ con đó sẽ biến các người thành đám nô lệ bé nhỏ, thành đám thú cưng của chúng nếu chúng thấy sự yếu đuối. Vì vậy các người không được phép yếu đuối.”

“Thế thì sao nào, không phải Học Viện sẽ biến chúng tôi thành cứng rắn à?” gã Titus không hề cần nhần.

“Không đâu, đồ to xác ngớ ngẩn. Nó sẽ làm cho các người trở nên khôn ngoan, tàn nhẫn, khéo léo, nghiệt ngã. Nó sẽ làm các người lớn thêm năm mươi tuổi trong mười tháng và chỉ cho các người thấy những bậc tiền bối của các người đã làm gì để tạo dựng cho các người đế chế này. Ta tiếp tục được chứ?”

Ông ta thối vỡ một cái bong bóng kẹo cao su.

“Giờ hãy nói về Nhà Mars.” Bàn tay gầy guộc của ông ta gãi gãi bụng. “Phải. Chúng ta có một Nhà đầy tự hào, thậm chí có thể sánh ngang với một số Gia Tộc Lâu Đồi. Chúng ta có các Chính Khách, Pháp Quan và Thẩm phán. Đại Thống Đốc hiện tại của Sao Thủy và vệ tinh Europa, một Hộ Dân Quan, hàng chục Pháp Quan, hai Thẩm Phán, một Thống Soái của một hạm đội. Thậm chí cả Lom au Arcos của gia tộc Arcos, gia đình thế lực thứ ba trên Sao Hỏa, xin nói thêm cho những ai không biết rõ, cũng có những mối liên hệ với chúng ta.

“Tất cả các nhân vật Cấp Cao đó hiện đang tìm kiếm những tài năng mới. Họ lựa chọn các người từ những ứng viên khác để lấp đầy các vị trí cần thiết. Gây được ấn tượng với những nhân vật quan trọng này thì các người sẽ có một nơi tập sự sau khóa học tại đây. Hãy chiến thắng và các người sẽ được lựa chọn để tập sự trong nội bộ Nhà hoặc tại một Gia Tộc Lâu Đồi; có khi chính Arcos sẽ muốn các người. Nếu điều đó xảy ra, các người sẽ đặt chân lên con đường nhanh chóng dẫn tới địa vị, danh vọng và quyền lực.”

Tôi rướn người ra trước.

“Nhưng chiến thắng ư?” tôi hỏi. “Có cái gì để chiến thắng cơ chứ?”

Ông ta mỉm cười.

“Vào lúc này, các người đang ở một thung lũng xa xôi mới được cải tạo ở phần cực Nam của Valles Marineris. Tại thung lũng này, có mười hai Nhà

trong mười hai lâu đài. Sau phần định hướng ngày mai, các người sẽ gây chiến với các học viên đồng khóa để giành quyền bá chủ thung lũng bằng mọi cách có trong tay. Hãy coi đây như một bài nghiên cứu về cách gây dựng và cai trị một đế chế”

Những tiếng rì rầm phấn khích vang lên. Một trò chơi. Thế mà tôi từng nghĩ tại đây tôi sẽ phải học gì đó trong một lớp.

“Và sẽ thế nào nếu ta là Thủ Lĩnh của Nhà chiến thắng?” Antonia hỏi. Cô ta dùng một ngón tay cuộn các lọn tóc vàng óng của mình.

“Thế thì xin chào mừng đến với vinh quang, cô em. Chào mừng đến với danh vọng và quyền lực.”

Vậy tôi nhất định phải trở thành Thủ Lĩnh.

Chúng tôi ăn một bữa tối đậm bạc. Khi Fitchner rời đi, Cassius cựa mình, giọng nói của anh ta trở nên lạnh lẽo, đầy vẻ cười cợt đe dọa.

“Chúng ta hãy chơi một trò chơi nào, các bạn thân mến. Mỗi người chúng ta sẽ nói xem mình đã giết ai. Tôi sẽ bắt đầu. Nexus au Celintus. Tôi biết cậu ta khi chúng tôi còn nhỏ, như tôi vẫn biết một số người ở đây. Tôi chặt đứt khí quản cậu ta bằng các ngón tay của mình.” Không ai lên tiếng. “Giờ tiếp tục nào. Trong gia đình không nên giữ bí mật.”

Song vẫn không ai trả lời.

Sevro là người đầu tiên rời đi, bày tỏ thẳng thừng sự nhạo báng cậu ta dành cho trò chơi của Cassius. Người đầu tiên ngồi xuống án. Người đầu tiên đi ngủ. Tôi muốn đi theo. Thay vì làm thế, tôi tán chuyện với Roque hiền hòa và Titus to xác sau khi Cassius từ bỏ trò chơi của anh ta và cũng bỏ đi. Không tài nào ưa nổi Titus. Hắn không hài hước, nhưng mọi thứ với hắn đều là trò đùa. Cứ như thế hắn đang nhạo báng tôi, nhạo báng mọi người, cho dù hắn đang mỉm cười. Tôi muốn đánh hắn, nhưng hắn không cho tôi lý do nào cả. Mọi thứ hắn nói đều hoàn toàn vô thưởng vô phạt. Thế nhưng tôi ghét hắn. Như thế hắn không nghĩ tôi là một con người; thay vì thế, tôi chỉ là một quân cờ và hắn đang đợi để di chuyển tôi. Không. Xô đẩy tôi đi. Có vẻ hắn quên mất hắn cũng chỉ mười bảy hay mười tám tuổi như những người khác. Hắn cũng chỉ là một con người. Cao hơn hai mét. Có thể là gần hai mét rưỡi. Ngược lại, anh chàng Roque hiền hòa làm tôi nhớ

nhều tới anh trai Kieran của tôi, nếu Kieran có thể giết người. Những nụ cười của cậu ta thật dễ mến. Những lời cậu ta nói thật kiên nhẫn, trầm tư và khôn ngoan, hết như lúc trước. Lea, cô gái trông giống như một con hươu nhỏ tập tễnh, bám theo cậu ta không rời một bước. Cậu ta kiên nhẫn với cô gái theo cái cách tôi không thể làm được.

Đến khuya, tôi tìm đến nơi các học viên khác đã chết. Tôi không thể tìm thấy họ. Các cầu thang không còn tồn tại nữa. Lâu đài đã nuốt chửng chúng. Tôi nghỉ ngơi trong một khu phòng ngủ dài trải đầy những tấm đệm mỏng. Lũ sói tru lên trong màn sương mù chầm chậm dịch chuyển, bao trùm lên cao nguyên vây quanh lâu đài của chúng tôi. Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

LÃNH ĐỊA CỦA CHÚNG TÔI

Trời còn nhập nhoạng chưa sáng hẳn, Fitchner đã đánh thức chúng tôi trong khu buồng ngủ dài. Vừa càu nhàu, chúng tôi vừa trườn ra khỏi những chiếc giường ngủ gập đôi rồi đi từ tháp phòng thủ chính tới quảng trường của lâu đài, tại đây chúng tôi khởi động, rồi bắt đầu một cuộc tập chạy. Chúng tôi nhảy vọt dễ dàng ở điều kiện trọng lực chỉ còn .37.

Mây trút xuống cơn mưa nhè nhẹ. Những bức tường chắn năm cách thung lũng nhỏ của chúng tôi năm mươi ki lô mét về phía Tây và bốn mươi ki lô mét về phía Đông vươn lên cao sừng sững sáu ki lô mét. Ở giữa các bức tường là cả một hệ sinh thái với núi non, rừng rậm, sông ngòi và đồng bằng. Chiến trường của chúng tôi.

Lãnh địa của chúng tôi là một vùng cao nguyên. Tại đây mọc lên những quả đồi phủ rêu xanh rì và những đỉnh núi hiểm trở lởm chởm dốc đứng vông sâu xuống thành những khe hẹp hình chữ u cỏ mọc um tùm. Sương mù trùm lên tất cả như một tấm chắn, kể cả những khu rừng rậm rạp trải ra như tấm mền tự dệt ở nhà phủ trên các quả đồi thấp. Lâu đài của chúng tôi tọa lạc trên một ngọn đồi nằm ngay phía Bắc một con sông ở giữa một lũng hẹp hình cái bát - nửa là đồng cỏ, nửa là rừng cây. Những ngọn đồi lớn hơn bao quanh lũng núi thành một hình bán nguyệt về phía Bắc và Nam. Đáng ra tôi đã có thể thích nơi này. Và chắc Eo cũng thế. Nhưng không có em, tôi cảm thấy cũng cô độc như tòa lâu đài trên ngọn đồi cao trơ trụi. Tôi bất giác đưa tay tìm mặt dây chuyền, tìm cánh hồng tú cầu của chúng tôi. Cả hai đều chẳng còn bên tôi. Tôi cảm thấy trống rỗng tại chốn thiên đường này.

Ba bức tường tòa lâu đài trên đỉnh đồi nằm trên đỉnh các vách đá cao tám mươi mét. Bản thân lâu đài rất lớn. Tường của nó vươn cao tới ba mươi

mét. Tòa cổng lâu đài nhô ra khỏi tường như một pháo đài với các tháp canh. Bên trong các bức tường, tháp phòng thủ hình vuông tạo thành một phần tường thành phía Tây Bắc và vươn cao năm mươi mét. Một con dốc thoải chạy từ đáy lưng núi lên cổng Tây lâu đài, đối diện với tháp phòng thủ. Chúng tôi chạy xuống con dốc này theo một dải đường đất độc đạo. Sương mù trùm lấy chúng tôi. Tôi hít sâu thứ không khí lạnh buốt. Nó làm tôi tỉnh táo lại sau những giờ ngủ chập chờn.

Sương mù tan dần khi ngày hè ló rạng. Hươu núi, gầy gò và nhanh nhẹn hơn các sinh vật cùng họ trên Trái Đất, chạy vọt vào trong rừng linh sam. Từng bầy chim bay lượn trên không. Một con quạ đơn độc báo hiệu điềm lạ. Đám cừu rải rác trên đồng cỏ, lũ dê lang thang trên các ngọn đồi cao lờm chờm đá nơi chúng tôi đang chạy từng hàng năm mươi một người. Những thành viên khác trong Nhà của tôi có thể đã nhìn thấy các loài động vật trên Trái Đất, hay những sinh vật kỳ lạ các Nhà Tạo Tác quyết định chế tạo ra cho vui. Nhưng tôi chỉ thấy có thức ăn và cái mặc.

Những con vật thiêng của Sao Hỏa sinh sống trên vùng lãnh thổ của chúng tôi. Những con chim gõ kiến mổ vào các thân cây sồi và linh sam. Vào ban đêm, lũ sói tru lên khắp nơi ngoài cao nguyên, còn ban ngày chúng ngang nhiên đi qua các khu rừng. Rắn xuất hiện gần dòng sông. Kèn kèn trong các khe sâu yên tĩnh. Những kẻ giết người đang chạy bên cạnh tôi. Tôi có những bạn bè mới hay làm sao. Giá như Loran hay Kieran hoặc Matteo có mặt ở đây để canh chừng sau lưng cho tôi. Ai đó tôi có thể tin tưởng. Tôi là một con cừu đội lốt sói giữa một bầy sói.

Khi Fitchner dẫn chúng tôi chạy lên những ngọn đồi cao lờm chờm đá, Lea, cô gái bị tập tễnh, ngã nhào. Ông ta thờ ơ dùng chân thúc cô gái cho tới khi chúng tôi khiêng cô trên vai. Roque và tôi đảm nhận gánh nặng này. Titus cười khẩy, và chỉ có Cassius chịu giúp sức khi Roque mệt. Sau đó Pollux, một cậu con trai xương xương, giọng nói khàn khàn với mái tóc rối bù thay lượt cho tôi. Nghe giọng nói, người ta có cảm giác anh chàng này đã hút thuốc từ năm lên hai tuổi.

Chúng tôi nặng nhọc lê bước qua một thung lũng mùa hè với rừng rậm và đồng cỏ. Lũ bọ bầu vào đốt chúng tôi. Các Hoàng Kim đều ướt sũng mồ

hôi, nhưng tôi thì không. Cuộc dạo chơi này có thể coi là một cử tửm nước đá nếu so sánh với sự khắc nghiệt của bộ Đồ Hầm Lò trước đây của tôi. Tất cả các học viên ở quanh tôi đều khỏe mạnh rắn rỏi, song Cassius, Sevro, Antonia, Quinn (cô nàng khi gió này là cô gái, hay bất cứ sinh vật đi bằng hai chân nào, nhanh nhất tôi từng thấy), Titus, ba người bạn mới của hắn và tôi đã có thể bỏ xa những người còn lại ở đằng sau. Chỉ Fitchner cười trên đôi Ừng Trọng Lực là có thể nhanh nhẹn hơn chúng tôi. Ông ta vùn vụt lao đi như một con hươu núi, rồi đuổi theo một con và vung kiếm ra. Lưỡi kiếm quấn vòng quanh cổ họng con hươu núi, và ông ta siết lưỡi kiếm lại để giết con vật.

“Bữa tối,” ông ta vừa nói vừa cười nhả nhổ. “Lôi nó theo.”

“Ông đã có thể giết nó ở gần lâu đài hơn,” Sevro lẩm bẩm.

Fitchner gãi gãi đầu nhìn quanh. “Còn có ai khác nghe thấy một gã Quỷ Lùn xấu xí bé choắt vừa... à, bất cứ âm thanh nào lũ Quỷ Lùn vừa phát ra không? Lôi nó theo.”

Sevro nắm lấy chân con hươu. “*Đồ phân lộn lên óc.*”

Chúng tôi lên tới đỉnh một quả đồi đá cheo leo nằm cách lâu đài Nhà Mars năm ki lô mét về phía Tây Nam. Một tòa tháp đá sừng sững án ngữ trên đỉnh. Từ trên đỉnh tháp, chúng tôi quan sát chiến trường. Ở đâu đó ngoài kia, kẻ thù của chúng tôi cũng đang làm điều tương tự. Chiến trường trải rộng về phía Nam xa hơn tầm mắt chúng tôi. Một rặng núi tuyết phủ trải ra kín đường chân trời phía Tây; về phía Đông Nam, một khu rừng nguyên sinh là điểm đáng chú ý nhất trong địa hình. Chia tách giữa hai vùng địa hình kể trên là một vùng đồng bằng tươi tốt bị cắt xẻ bởi một con sông lớn chảy về phía Nam, sông Argos, và các phụ lưu của nó. Xa hơn về phía Nam, sau vùng đất bằng với những dòng sông, mặt đất biến đổi thành các đầm lầy. Tôi không thể nhìn xa hơn nữa. Một quả núi khổng lồ lơ lửng trên bầu trời xanh ngắt ở độ cao hai ki lô mét. Fitchner giải thích đó là Olympus, một ngọn núi nhân tạo nơi các Giám Thị quan sát học viên hằng năm. Trên đỉnh núi lấp lánh một tòa lâu đài như trong chuyện thần tiên. Lea nhích lại gần để đứng cạnh tôi.

“Làm thế nào nó bay lơ lửng được?” cô gái dịu dàng hỏi.

Tôi chịu không có một manh mối nào dù mơ hồ nhất.

Tôi nhìn về phía Bắc.

Hai con sông trong một thung lũng phủ đầy rừng cắt rời vùng lãnh thổ phía Bắc của chúng tôi, miền đất nằm ở bên rìa một vùng hoang dã rộng mênh mông. Chúng tạo thành chữ V chỉ về phía Tây Bắc hướng tới vùng đất thấp, rồi cuối cùng tạo thành một phụ lưu đổ vào sông Argos. Bao quanh thung lũng là các cao nguyên - những quả đồi hiểm trở và những ngọn núi tí hơn có các khe vực sâu, nơi sương mù vẫn còn nán lại.

“Đây là Tháp Phobos,” Fitchner nói. Tòa tháp nằm ở cực Tây Nam phần lãnh thổ của chúng tôi. Ông ta uống nước từ bi đông mang theo trong khi chúng tôi phải chịu khát, rồi chỉ về phía Tây Bắc, nơi hai dòng sông gặp nhau dưới thung lũng để tạo thành chữ V. Một tòa tháp đồ sộ tọa lạc trên đỉnh một rặng núi nhỏ phía xa nằm ngay phía sau hợp lưu. “Và đó là Deimos.” Ông ta vạch một đường tưởng tượng để chỉ cho chúng tôi thấy ranh giới khu vực của Nhà Mars.

Con sông phía Đông được gọi là Furor. Con sông phía Tây, chạy qua ngay phía Nam lâu đài của chúng tôi, là Metas. Chỉ có một cây cầu bắc qua sông Metas. Kẻ thù sẽ phải đi qua nó để tới giữa hai nhánh chữ V vào trong thung lũng rồi tiến theo hướng Đông Bắc qua địa hình thuận lợi có rừng cây che phủ để tới lâu đài của chúng tôi.

“Đây không phải là một trò đùa chết tiệt đấy chứ?” Sevro hỏi Fitchner.

“Ý anh bạn là sao hả, Quỷ Lùn?” Fitchner nổ một bong bóng kẹo cao su.

“Hai chân chúng ta đang xoạc rộng ra chả kém gì một con điếm Hồng. Tất cả đồng đội núi kia và bất cứ ai cũng có thể đi thẳng tới cổng trước. Lối đi bằng phẳng đến hoàn hảo từ vùng đất thấp tới thẳng của chúng ta. Chỉ phải vượt qua có một con sông thôi tha.”

“Muốn chỉ ra điều hiển nhiên hả? Anh bạn biết không, ta thực sự không thích anh bạn. Đồ Quỷ Lùn loắt choắt kính tởm.” Fitchner nhìn Sevro chăm chăm đầy ẩn ý một hồi, rồi nhún vai. “Dù thế nào đi nữa, ta sẽ ở trên Olympus.”

“Thế nghĩa là sao, ông Giám Thị?” Cassius hỏi đầy khó chịu. Anh ta cũng không thích chiều hướng mà mọi thứ có vẻ sẽ diễn ra. Dù đôi mắt anh

ta đã đỏ ngầu vì khóc suốt đêm trước cái chết của cậu em trai, điều đó cũng không làm bớt đi vẻ đẹp ấn tượng của anh ta.

“Ý ta muốn nói đó là vấn đề của cậu, ông hoàng con. Không phải của ta. Sẽ không ai sửa gì cho các người hết. Ta là Giám Thị của các người. Chứ không phải mẹ của các người. Các người đang ở trường, nhớ chứ? Vậy nếu chân các người có xoạc ra, hãy đi mà làm một cái đai trình tiết để che chắn lấy những chỗ mềm yếu.”

Vài tiếng cười khùng khục vang lên.

“Còn có thể tệ hại hơn đấy,” tôi nói. Tôi chỉ ra sau vai Antonia, về hướng đồng bằng phía Nam nơi một pháo đài của đối phương trải dài theo một dòng sông lớn. “Chúng ta đã có thể bị phơi trần ra như đám con hoang khốn khổ kia.”

“Đám con hoang khốn khổ đó sẽ có mùa màng và các vườn quả,” Fitchner trầm ngâm. “Các người có...” Ông ta ngó qua rìa đá để tìm con hươu đã giết lúc trước. “À, Quý Lùn đã bỏ con hươu lại, thế nên các người chẳng có gì hết. Lũ sói sẽ chén thứ các người không muốn ăn.”

“Trừ phi chúng tôi chén lũ sói,” Sevro lầm bầm, ném một cái nhìn lạ lùng về phía những thành viên còn lại thuộc Nhà chúng tôi.

Vậy là chúng tôi sẽ phải tự tìm lấy thức ăn.

Antonia chỉ xuống vùng đất thấp.

“Họ đang làm gì vậy?”

Một tàu đổ bộ màu đen đang lượn xuống từ các đám mây. Nó hạ xuống giữa đồng cỏ bằng phẳng nằm giữa chúng tôi và pháo đài bên sông phía xa của Nhà Ceres. Ba Đá Nham Thạch và khoảng một tá Hộ Thiếc đứng gác trong khi đám người Nâu tíu tí bày thịt lợn muối, bít tết, bánh quy, rượu vang, sữa, mật ong và pho mát lên một chiếc bàn gấp cách Tháp Phobos tám ki lô mét.

“Hắn là một cái bẫy,” Sevro dè bủ.

“Cảm ơn, Quý Lùn.” Cassius thở dài. “Nhưng tôi vẫn chưa ăn sáng.” Những quầng thâm viền quanh đôi mắt bần chồn của anh ta. Anh ta đưa mắt nhìn về phía tôi giữa đám đông đồng đội và mỉm cười. “Đưa một chút chứ, Darrow?”

Tôi giật mình vì ngạc nhiên. Rồi mỉm cười. “Vào vạch xuất phát đi.”

Và anh ta lao vụt đi.

Tôi đã từng làm những chuyện còn rõ dại hơn để nuôi sống gia đình mình. Tôi đã từng làm những chuyện còn rõ dại hơn khi người tôi yêu chết đi. Vậy là Cassius có bạn đồng hành khi anh ta lao vùn vụt xuống sườn đồi dốc.

Bốn mươi tám đứa trẻ quan sát chúng tôi lao đi để kiếm đồ ăn no bụng; không ai lao theo.

“Mang về cho ta một lát thịt muối phết mật ong nhé!” Fitchner hét với theo. Antonia gọi chúng tôi là lũ ngốc. Chiếc tàu đổ bộ cất lên và rời đi trong lúc chúng tôi bỏ vùng đất cao sau lưng và tới một địa hình bằng phẳng hơn. Tám ki lô mét ở điều kiện trọng lực .376 (theo tiêu chuẩn Trái Đất) chỉ là trò bỡn. Chúng tôi trườn xuống sườn đồi lồm chồm đá, rồi xuống tới vùng đất thấp bằng phẳng ở tốc độ tối đa qua đám cỏ cao tới mắt cá chân. Cassius tới chỗ cái bàn trước tôi một thân người. Anh ta quả là nhanh. Mỗi người chúng tôi vớ lấy một chai nước lạnh trên bàn. Tôi uống chai của mình nhanh hơn. Anh ta bật cười.

“Có vẻ như trên cột cờ là hiệu kỳ của Nhà Ceres. Nữ Thần Mùa Màng.” Cassius chỉ tay qua phía trên dải đất bằng xanh rì về phía pháo đài. Vài thân cây điểm tuyết trong khoảng cách mấy ki lô mét giữa chúng tôi và tòa lâu đài đó. Những lá cờ nhỏ bay phấp phới trên mặt lũy. Anh ta nhón một quả nho ném vào miệng. “Chúng ta cần lại gần để kiểm tra kỹ hơn trước khi chén thoải mái. Một chút thăm dò.”

“Đồng ý... nhưng ở đây có gì đó không ổn,” tôi khẽ nói.

Cassius phá lên cười về phía đồng bằng trống trải. “Vớ vẩn. Chúng ta sẽ thấy rắc rối nếu nó tới. Và tôi không nghĩ có ai trong bọn chúng nhanh hơn hai chúng ta. Chúng ta có thể nghênh ngang đi thẳng tới trước cổng của chúng rồi bĩnh ra đó nếu thích.”

“Đúng là bụng tôi đang sôi lên đấy.” Tôi áp tay lên bụng.

Thế nhưng vẫn có gì đó không ổn. Và không chỉ trong bụng tôi.

Sáu ki lô mét mặt đất trống trải mở ra giữa pháo đài ven sông và chúng tôi. Dòng sông chảy ùng ục cách một quãng về bên phải. Khu rừng nằm

phía xa bên trái. Đất trống bằng phẳng trước mặt. Bên kia sông là núi. Gió thổi ào ào qua đám cỏ cao và một con chim sẻ bay tới nương theo làn gió. Con chim sà thấp xuống sát đất trước khi vút lên cao và bay đi. Tôi phá lên cười thật to và tựa người vào bàn.

“*Chúng đang nấp trong đám cỏ,*” tôi thì thầm. “*Một cái bẫy.*”

“Chúng ta có thể đánh cắp túi của chúng và mang được nhiều thứ này về hơn” anh ta nói lớn tiếng. “*Chạy thôi chứ?*”

“*Đồ Phàm Phu.*”

Anh ta cười nhảu nhở, dù không ai trong hai chúng tôi biết chắc liệu chúng tôi có được phép đánh nhau trong ngày định hướng hay không. Có hay không cũng mặc.

Đếm đến ba, chúng tôi đá tung các chân của chiếc bàn gấp ra cho tới khi mỗi người có trong tay một khúc nhựa cường lực dài một mét làm vũ khí. Tôi hét lên như một gã điên và nhảy vọt tới chỗ con chim sẻ bay vọt khỏi, Cassius kề sát bên tôi. Năm Hoàng Kim Nhà Ceres bật dậy khỏi đám cỏ. Bọn họ bị bất ngờ trước cuộc tấn công điên rồ của chúng tôi. Cassius đâm mũi gậy trúng mặt đứa thứ nhất theo kiểu một kiếm thủ. Tôi ra đòn ít kiểu cách hơn. Vai tôi vẫn cứng đờ, đau nhức. Tôi hét lớn và nện món vũ khí của mình vào đầu gối một trong các đối thủ mạnh đến mức khúc gậy gãy rời. Hẳn ngã vật ra và gào rú thê thảm. Tôi thụp người xuống né cú đòn của một tên trong số đối phương. Cassius đánh lệch nó đi. Chúng tôi nhip nhàng như một cặp nhảy đôi. Còn ba đối thủ nữa. Một tên xông tới trước mặt tôi. Hẳn không có dao hay gậy. Không, hẳn có một thứ làm tôi tò mò hơn nhiều. Một thanh kiếm cong hình dấu hỏi. Một Lưỡi Hái dùng để gạt ngũ cốc. Hẳn đối diện với tôi, mu bàn tay chống vào hông, Lưỡi Hái cong chìa ra như một thanh Kiếm Lưỡi Mềm. Nếu đó là một thanh Kiếm Lưỡi Mềm, hẳn tôi đã chết. Nhưng nó không phải. Tôi làm hẳn đâm trượt, rồi chặn một trong những đòn tấn công mà đối phương nhắm vào Cassius. Tôi loạng choạng lao về phía kẻ tấn công mình. Tôi nhanh hơn hẳn nhiều và so với hẳn cánh tay đang ghì chặt của tôi cứng chẳng khác gì thép cường lực. Tôi tước Lưỡi Hái và dao của hẳn trước khi nện hẳn gục xuống.

Khi thấy tôi múa tít Lưỡi Hái trên tay, gã cuối cùng chưa bị thương biết đã tới lúc đầu hàng. Cassius nhảy vọt lên thật cao trong điều kiện trọng lực .376, thực hiện một cú đá xoay người không cần thiết vào mặt gã. Anh ta làm tôi nhớ tới các vũ công và những tay nhào lộn ở Lykos.

Kravat. Quyền Thuật Im Lặng. Giống điệu nhảy khoe mẽ của các anh chàng Đỏ đến kỳ quặc.

Chẳng có gì thâm lặng trong những lời nguyên rủa của mấy gã nhóc kia. Tôi không cảm thấy chút thương hại nào cho những gã học viên này. Tất cả chúng đều đã giết ai đó tối hôm trước, cũng giống như tôi. Không có kẻ nào vô tội trong trò chơi này. Tôi chỉ lo lắng là khi chứng kiến Cassius kết liễu các nạn nhân của anh ta ra sao. Anh ta thật uyển chuyển và tinh tế. Còn tôi dữ dội và thô kệch. Anh ta có thể giết tôi trong một giây nếu biết bí mật của tôi.

“Thú vị thật!” anh ta lẩm bẩm. “Anh bạn kinh khủng đấy! Cứ thế giật phăng lấy vũ khí của thằng đó! Nhanh kinh lên được! Lấy làm mừng là hôm qua chúng ta không bị ghép đôi với nhau. Anh bạn quả là thượng thặng! Các người có gì để biện minh không, hả lũ ngốc đánh lén kia?”

Đám Hoàng Kim bị bắt chỉ chửi rủa chúng tôi.

Tôi đứng trên chúng và vênh mặt. “Lần đầu tiên chúng mày thua phải không?” Không có câu trả lời. Tôi cau mày. “À, chắc là mất mặt lắm.”

Khuôn mặt Cassius bừng sáng - trong một khoảnh khắc anh ta đã quên đi cái chết của em trai. Tôi thì không. Tôi cảm thấy thật u ám. Trống rỗng. Thấy tội lỗi khi con bocc đồng hung hãn tan đi. Chẳng lẽ đây là điều Eo muốn? Muốn tôi tham gia trò chơi này.? Fitchner tới trên đầu chúng tôi, vỗ tay. Đôi Ủng Trọng Lực của ông ta lấp lánh ánh vàng kim. Ông ta cắn chặt lát thịt muối giữa hai hàm răng.

“Viện binh tới!” Ông ta phá lên cười.

Titus và sáu cô cậu nhanh hơn cả chạy từ phía khu đất cao tới chỗ chúng tôi. Ở hướng đối diện, một thân hình màu hoàng kim bay lên từ pháo đài bên sông đằng xa về phía chúng tôi. Một phụ nữ xinh đẹp với mái tóc cắt rất ngắn tới đứng cạnh Fitchner trên không. Giám Thị Nhà Ceres. Bà ta mang theo một chai rượu vang và hai chiếc ly.

“Mars! Một cuộc picnic!” Bà ta lên tiếng gọi, nói với ông ta bằng tên vị thần đại diện cho Nhà mà ông ta phụ trách.

“Vây ai đã thu xếp màn kịch này vậy, Ceres?” Fitchner hỏi.

“À, Apollo, em đoán vậy. Anh ta cô đơn trên vùng lãnh địa núi non của mình. Đây là rượu nho zinfandel từ các vườn nho của anh ta. Khá hơn giống năm ngoái nhiều.”

“Tuyệt diệu!” Fitchner thốt lên. “Nhưng các chàng trai của em đang ngồi xồm trong đám cỏ. Có vẻ như bọn họ trông đợi cuộc picnic bắt đầu tức thì vậy. Hơi đáng ngờ phải không nào?”

“Tiểu tiết!” Giám Thị Ceres bật cười. “Vài tiểu tiết mô phạm thôi mà!”

“À, có một tiểu tiết đây. Dường như năm nay hai cậu nhóc của anh đáng giá năm anh chàng của em đấy, em thân mến.”

“Mấy cậu chàng đẹp mã này ư?” Ceres cười khúc khích. “Em cứ nghĩ những kẻ phù phiếm tới các Nhà Apollo và Venus hết rồi cơ.”

“Ô hô! Thế này nhé, các cu cậu nhà em chắc chắn đánh nhau hết như các bà nội trợ và đám nông dân. Bọn họ được bố trí đứng nơi lẫm, thực thế.”

“Đừng có phán xét họ vội, đồ đều cáng. Đó là những Tuyển Lựa Trung Bình. Các Tuyển Lựa Cấp Cao của em đang ở chỗ khác, giành lấy những vết sẹo đầu tiên của họ!”

“Học dùng lò nướng à? Hoan hô,” Fitchner thốt lên giễu cợt. “Anh vẫn nghe nói, thợ nướng bánh là những người cai trị hàng đầu.”

Người phụ nữ thúc cùi chỏ vào ông ta. “Ôi, đồ *quỷ sứ*. Thảo nào anh được phỏng vấn cho vị trí Hiệp Sĩ Cuồng Nộ. Đúng là một gã đê tiện!”

Hai người họ cụng ly trong khi chúng tôi đứng dưới đất quan sát.

“Em yêu ngày định hướng biết chừng nào,” Ceres cười khúc khích. “Mercury vừa thả một trăm nghìn con chuột vào thành trì Nhà Jupiter. Nhưng Jupiter đã sẵn sàng vì Diana nghe ngóng được và thu xếp đưa sẵn tới đó một nghìn con mèo. Các cậu trai Nhà Jupiter sẽ không phải đói meo như năm ngoái. Lũ mèo hẳn sẽ béo trực béo tròn như Bacchus vậy.”

“Diana là một con đĩ,” Fitchner tuyên bố.

“Tử tế chút nào!”

“Anh đã tử tế rồi. Anh đã gửi cho cô ta một cái bánh to dùng hình dương vật bên trong nhét đầy chim gõ kiến còn sống.”

“Không phải thế chứ.”

“Phải đấy.”

“Anh đúng là đồ súc sinh!” Ceres mân mê cánh tay ông ta, và tôi để ý thấy hai người này thật thoải mái tỏ bày luyến ái. Tôi tự hỏi liệu những Giám Thị khác có phải cũng là nhân tình không. “Pháo đài của cô ta sẽ chi chút những cái lỗ.Ồ, âm thanh chắc hẳn phải kinh khủng lắm. Chơi rất cừ, Mars. Người ta nói Mercury là chuyên gia lừa gạt, nhưng những trò bẩn cợt của anh luôn có một chút... *hấp dẫn!*”

“Hấp dẫn à? Vậy đấy, anh tin chắc anh có thể nghĩ ra được vài trò tình nghịch dành cho em trên Olympus...”

“*Hoan hô,*” người phụ nữ thì thầm đầy ngụ ý.

Họ lại cụng ly, lơ lửng phía trên các học viên bê bết mồ hôi và máu. Tôi không khỏi bật cười. Lũ người này thật điên rồ. Sự điên rồ ghê tởm ngự trị trong những cái đầu Hoàng Kim rỗng tuếch của họ. Làm thế nào bọn họ lại trở thành kẻ cai trị tôi được chứ?

“Này! Fitch! Nếu ông không phiền. Chúng tôi cần làm gì với đám nông dân này đây?” Cassius gọi với lên. Anh ta đá vào mũi một trong những kẻ bị thương mà chúng tôi bắt được. “Luật chơi thế nào hả?”

“Ăn chúng!” Fitchner hét lên. “Còn Darrow, bỏ cái liềm gặt lúa đáng tởm đó xuống đi. Trông cậu như một tên Thần Chết vậy.”

Tôi không bỏ xuống. Nó gần giống Lưỡi Hái tôi có khi còn ở nhà. Không sắc bằng, vì nó không được tạo ra nhằm mục đích giết người, song cảm giác khi cầm không hề khác biệt.

“Các cậu biết là các cậu *có thể* để đám nhóc của tôi đi và trả lại cho họ cái liềm,” Ceres đề nghị chúng tôi.

“Đồng ý, nếu bà hôn tôi một cái,” Cassius gọi với lên.

“Con trai Thống Soái à?” bà ta hỏi Fitchner. Ông ta gật đầu. “Hãy tới và đòi hỏi một cái hôn khi cậu đã có Sẹo, hoàng tử bé bỏng.” Bà ta ngoái đầu lại nhìn. “Từ giờ đến lúc đó, ta khuyên cậu và anh chàng thợ gặt kia nên chạy đi.”

Chúng tôi nghe thấy tiếng móng guốc trước khi thấy những con ngựa son màu phi nước đại băng qua dải đất bằng phẳng về phía chúng tôi. Chúng lao tới từ cổng lâu đài đang mở rộng của Nhà Ceres. Những đứa con gái ngồi trên lưng ngựa cầm theo lưới.

“Họ cho em ngựa! Cả một bầy ngựa!” Fitchner phàn nàn. “Thật quá bất công!”

Chúng tôi chạy và chỉ vừa kịp lao vào rừng. Tôi đã không hề thích lần tiếp xúc đầu tiên của mình với lũ ngựa. Chúng vẫn làm tôi sợ chết khiếp. Chỉ toàn thở phì phò và giậm thành thịch. Cassius và tôi há hốc miệng thở lấy hơi. Vai tôi đau nhức nhối. Hai trong số viện binh của Titus bị lưới chụp bắt ngoài khoảng trống. Gã Titus táo tợn đánh một con ngựa ngã lăn kềnh và phá lên cười trong lúc định giẫm nát một cô gái bằng cái ủng của mình. Ceres dùng găng xung điện bắn hấn ngã gục và làm hòa với Fitchner. Cái găng phát xung điện khiến Titus đá ra quần. Chỉ còn Sevro đủ bản nhiên để cười to. Cassius nói gì đó về cách xử sự tồi tệ, nhưng chỉ khẽ lẩm bầm. Titus nhận ra liền.

“Chúng tôi có được phép giết chúng hay không đây?” Titus gầm lên trong bữa tối hôm đó. Chúng tôi ăn những gì còn lại từ bữa tiệc của Bacchus. “Hay lần nào tôi cũng sẽ bị sốc vì xung điện?”

“À, mục tiêu không phải là giết bọn họ,” Fitchner nói. “Nên câu trả lời là không được. Đừng có lượn lờ khắp nơi để tàn sát bạn học cùng của người, đồ khi đột điên khùng.”

“Nhưng trước đây chúng tôi đã làm thế!” Titus phản đối.

“Có gì không ổn với người à?” Fitchner hỏi. “Nghĩ Lẽ Vượt Qua là để thực hiện việc chọn lọc. Bây giờ không còn là chuyện kẻ khỏe nhất sống sót nữa, đồ ngu si tứ chi phát triển kia. Liệu còn có ý nghĩa gì nếu bây giờ chúng ta để những người được chọn lọc tàn sát lẫn nhau cho đến khi chỉ còn lại dăm người? Giờ đây sẽ có những bài kiểm tra mới cần vượt qua.”

“Sự tàn nhẫn.” Antonia khoanh tay lại. “Vậy ra bây giờ chuyện đó lại là không chấp nhận được? Có phải đó là điều ông đang nói không vậy?”

“Ô, tốt hơn nó nên được chấp nhận.” Titus cười toe toét. Hắn đã khoác lác suốt đêm về việc đánh ngã con ngựa, cứ như thể chuyện đó giúp mọi người quên đi bãi nước tiểu đã làm ướt quần hắn. Một số người đã quên thật. Hắn đã tập hợp được một bày đệ tử. Chỉ Cassius và tôi dường như khiến hắn có chút xiu vị nể, nhưng ngay cả chúng tôi cũng bị hắn cười mỉa. Cả Fitchner cũng thế.

Fitchner để món thịt muối phết mật ong của ông ta xuống.

“Lũ nhóc, chúng ta hãy nói cho rõ ràng để gã trâu nước này không đi loanh quanh giẫm lên đầu người khác. Sự tàn nhẫn hoàn toàn được chấp nhận, Antonia thân mến. Nếu ai đó chết vì tai nạn, chuyện đó cũng có thể hiểu được. Tai nạn có thể xảy ra với người cừ nhất trong chúng ta. Nhưng các người sẽ không dùng súng sốc nhiệt mà thẳng thừng tàn sát nhau. Các người sẽ không treo cổ người khác lên tường lũy của mình trừ phi những kẻ đó đã chết sẵn rồi. Nhân viên y tế luôn túc trực phòng trường hợp khẩn cấp. Trong phần lớn trường hợp họ đủ nhanh để cứu được mạng người.

“*Song hãy nhớ*, mục đích không phải là giết chóc. Chúng ta không quan tâm các người có tàn nhẫn như Vlad Dracula hay không. Hắn ta vẫn thua cuộc. Mục đích là chiến thắng. Đó là điều chúng ta muốn.

“Và bài thử nghiệm đơn giản về sự tàn nhẫn đã trôi qua hắn rồi.

“Chúng ta muốn các người thể hiện cho chúng ta thấy sự xuất sắc của mình. Như Alexander. Như Caesar, Napoleon và Merrywater. Chúng ta muốn các người chỉ huy quân đội, thực thi công lý, chuẩn bị việc cung cấp lương thực và vũ khí. Bất cứ gã ngu ngốc nào cũng có thể đâm lưỡi kiếm vào bụng người khác. Vai trò của Học Viện là tìm ra các *nhà lãnh đạo*, chứ không phải những *sát thủ*. Thế nên, lũ nhóc ngớ ngẩn, mục tiêu không phải là giết chóc, mà là chinh phục. Và các người sẽ chinh phục ra sao trong một trò chơi có tới mười một thế lực thù địch?”

“Tiêu diệt lần lượt,” Titus đáp với vẻ hiểu biết.

“Không đâu, Cục Súc.”

“Đồ đầu đất,” Sevro thăm dè bùi. Đám đệ tử của Titus lặng lẽ quan sát anh chàng bé nhỏ nhất Học Viện. Không lời đe dọa nào được trưng ra. Không một thoáng cau mặt. Chỉ một sự hứa hẹn thăm lặng. Thật khó để nhớ rằng tất cả bọn họ đều là những tài năng xuất chúng. Bọn họ trông quá đẹp. Quá vạm vỡ. Quá tàn nhẫn để có thể là những thiên tài.

“Có ai ngoài Cục Súc có phỏng đoán gì không?” Fitchner hỏi.

Không ai trả lời.

“Ta hợp nhất mười hai thế lực thành một thế thống nhất,” cuối cùng tôi lên tiếng. “Bằng cách bắt nô lệ.”

Cũng giống như Hiệp Hội. Xây dựng trên lưng người khác. Điều đó không tàn nhẫn. Nó thiết thực.

Fitchner vỗ tay giễu cợt. “Đăng cấp lắm, Thần Chết. Đăng cấp. Nghe như có người đang nhắm tới chức Thủ Lĩnh.” Tất cả mọi người đều nhúc nhích vì kích động trước những lời cuối cùng. Fitchner lấy từ dưới gầm bàn ra một cái hộp dài. “Bây giờ, thưa quý ông quý bà, đây là thứ quý vị dùng để bắt nô lệ.” Ông ta lấy gia huy của chúng tôi ra. “Bảo vệ cái này. Bảo vệ lâu đài của các người. Và chinh phục tất cả các lâu đài khác.”

BÈ PHÁI

Đến sáng, Fitchner đã bỏ đi. Gia huy để trên ghế của ông ta. Nó là một tấm sắt dài ba chục phân, trên đỉnh mang hình con sói đang tru của chúng tôi, một con rắn cuộn tròn lại dưới chân con sói, và dưới nữa là kim tự tháp có ngôi sao trên đỉnh của Hiệp Hội. Một chiếc cán gỗ sồi dài mét rưỡi cắm vào tấm sắt. Nếu lâu đài là nhà thì gia huy chính là danh dự của chúng tôi. Có nó, chúng tôi có thể biến kẻ thù thành nô lệ bằng cách ấn nó lên trán chúng. Một hình đầu sói khi đó sẽ xuất hiện cho tới khi một gia huy khác được ấn lên vầng trán đó. Các nô lệ phải tuân theo mệnh lệnh chúng tôi đưa ra hoặc vĩnh viễn phải chịu làm Kẻ Ô Danh.

Tôi ngồi đối diện với gia huy trong nhập nhoạng sáng, ăn những thức ăn thừa của Apollo. Một con sói tru lên ngoài màn sương mù. Tiếng tru của nó vọng vào qua khung cửa sổ cao của tháp phòng thủ. Antonia cao ráo là người đầu tiên tới gia nhập cùng tôi. Cô ta lướt vào như một tòa tháp cô độc hay một con nhện vàng kim xinh đẹp. Tôi vẫn chưa thể đoán được khuynh hướng tính cách của cô ta. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau nhưng không hề chào hỏi. Cô ta muốn chức Thủ Lĩnh.

Cassius và anh chàng Pollux hay cáu tha thần đi vào tiếp theo. Pollux hăm hừ về chuyện phải lên giường mà không có đám Hồng hầu hạ.

“Một gia huy xấu kinh hoàng, mọi người có thấy vậy không?” Antonia phàn nàn. “Chí ít bọn họ cũng nên tô điểm cho nó một chút màu sắc. Tôi nghĩ nó cần được son màu đỏ của thịnh nộ và máu.”

“Nó không nặng lắm.” Cassius cầm cán gia huy giơ lên. “Tôi đã nghĩ nó phải bằng vàng.” Anh ta ngắm nghía đầy ngưỡng mộ Bàn Tay Thủ Lĩnh bằng vàng bên trong khối đá đen. Cả anh ta cũng muốn nó. “Và bọn họ cho chúng ta một bản đồ. Hay lắm.”

Một tấm bản đồ mới khắc trên đá chiếm hết không gian của một trong các bức tường. Chi tiết về địa hình gần lâu đài chúng tôi thật ấn tượng. Phần lãnh thổ còn lại thì không được thể. Màn sương mù bất trắc của chiến tranh. Cassius vỗ vào lưng tôi và cũng bắt đầu ăn sáng. Anh ta không biết tôi đã nghe thấy anh ta lại khóc trong đêm. Chúng tôi chung nhau một chiếc giường tầng mới trong khu doanh trại tọa lạc bên trong tòa tháp cao của khu tháp phòng thủ. Nhiều người khác ngủ trong tòa tháp chính. Titus và đám bạn gã đã chiếm cứ tòa tháp thấp dù bọn họ không đủ đông để dùng hết không gian của nó.

Phần lớn thành viên trong Nhà đã thức giấc khi Sevro cầm chân một con sói đã chết lồi xềnh xệch về. Con sói đã được mổ bỏ ruột và lột da.

“Quý Lùn đã mang thức ăn về!” Cassius vỗ tay đầy trịch thượng. “Hừm. Chúng ta cần củi. Có ai biết cách nhóm lửa không?” Sevro biết. Cassius cười nhả nhổ. “Tất nhiên là cậu biết rồi, Quý Lùn.”

“Thấy cừu dễ giết quá à?” tôi hỏi. “Cậu lấy vũ khí ở đâu ra vậy?”

“Sinh ra đã có rồi.” Các móng tay cậu ta đầy máu.

Antonia chun mũi. “Cậu được nuôi dạy ở chỗ quái nào vậy?”

Sevro chìa ngón tay giữa về phía cô ta, đó là tất cả câu trả lời.

“À,” Antonia khịt mũi. “Tức là ở địa ngục.”

“Tôi chắc mọi người đều đã nhận ra, phải mất một thời gian nữa thì mới có người giành được đủ vạch thành tích để trở thành Thủ Lĩnh,” Cassius tuyên bố khi tất cả chúng tôi đã tập trung quanh bàn. “Thế nên tôi nghĩ chúng ta cần một chỉ huy trước khi chọn được Thủ lĩnh.” Anh ta đứng dậy bước lùi ra xa khỏi Sevro để đặt tay lên rìa tấm gia huy. “Để có thể hoạt động, chúng ta nhất định phải đưa ra quyết định lập tức một cách thống nhất.”

“Và ai trong số hai chàng gốc các anh là người nên được chọn đây?” Antonia lạnh lùng hỏi. Đôi mắt to của cô ta liếc nhìn từ anh ta sang tôi. Cô nàng quay sang nhìn những người khác, giọng lần này ngọt như xi rô. “Vào lúc này, điều gì có thể khiến bất cứ ai trong chúng ta thích hợp với vai trò chỉ huy hơn người khác đây?”

“Họ kiếm cho chúng ta bữa tối... và cả bữa sáng,” Lea hiền lành lên tiếng từ bên cạnh Roque. Cô gái chỉ về phía những đồ ăn còn lại lấy từ cuộc picnic.

“Trong khi lao thẳng vào một cái bẫy...” Roque nhắc nhở mọi người.

Antonia gật đầu ra vẻ khôn ngoan. “Phải, phải. Một luận điểm sáng suốt đấy. Sự hấp tấp có thể làm hại chúng ta.”

“... nhưng họ đã chiến đấu để thoát bẫy,” Roque nói nốt, và giành được một cái liếc xéo náy lửa của Antonia.

“Và dùng những cái chân bàn chống lại vũ khí thực thụ,” Titus lăm bắm tán thưởng một cách dè dặt. “*Nhưng* sau đó hai người họ đã bỏ chạy và để thức ăn lại đằng sau. Thế nên Fitchner mới là người cho chúng ta thức ăn. Bọn họ đã có thể làm thức ăn rơi vào tay kẻ thù, phân phát đồ ăn như đám Nâu vậy.”

“Phải, đó là một chút không như ý trong những gì đã xảy ra,” Cassius nói.

Titus nhún vai. “Tôi chỉ thấy cậu chạy cuống cuống như một thằng nhóc Phàm Phu.”

Cassius trở nên lạnh lùng.

“Hãy để ý đến cách xử sự của mình, *quý ông*,”

Titus giơ hai tay lên. “Chỉ đơn thuần là quan sát thôi mà; sao phải tức tối thế, ông hoàng con?”

“Cậu hãy coi chừng cách cư xử của mình, *quý ông*, nếu không chúng ta sẽ phải thay lời lẽ bằng vũ khí đấy.” Cassius nắm lấy cây đinh ba chiến lợi phẩm của anh ta chỉ thẳng vào Titus. “Cậu nghe chưa, Titus au Ladros?”

Titus trừng mắt nhìn lại anh ta, rồi lại liếc nhìn tôi, cho rằng tôi cùng một phe với Cassius. Đột nhiên Cassius và tôi trở thành một đội trong mắt tất cả mọi người. Sự đời biến hóa thật khó lường. Chính Trị. Tôi thong thả múa tit con dao chiến lợi phẩm của mình trên các ngón tay. Cả bàn dõ theo lưỡi dao. Đặc biệt là Sevro. Bàn tay phải Đỏ của tôi đã khai thác một triệu mét khối helium-3 bằng sự khéo léo. Bàn tay trái, nửa triệu. Sự khéo léo của một gã Đỏ Hạ Cấp trung bình sẽ làm đám Hoàng Kim này phải sửng sờ. Tôi làm bọn họ hoa mắt. Con dao trông như đôi cánh của một con chim

ruồi trên các ngón tay nhanh nhẹn của tôi. Bề ngoài tôi có vẻ bình thản nhưng tâm trí tôi đang phi nước đại.

Tất cả chúng tôi đều đã giết người. Lần đó là bắt buộc. Còn giờ bọn họ thế nào? Titus đã nói thẳng thừng là hẳn muốn giết người nữa. Tôi đoán chắc mình có thể chặn hẳn lại ngay lúc này. Đâm con dao của tôi vào cổ gã to xác đó. Nhưng ý nghĩ này gần như khiến tôi buông rơi con dao. Tôi cảm thấy cái chết của Eo trên đôi bàn tay mình. Tôi nghe thấy những cú đấm thành thịch nhoe nhoét giáng xuống Julian đang chết dần. Tôi không chịu nổi cảnh đổ máu, nhất là khi chuyện đó không có vẻ cần thiết. Tôi có thể khiến gã to lớn xác hõm hĩnh này phải quỳ phục.

Tôi lạnh lùng đưa mắt nhìn Titus. Nụ cười của hẳn hiện lên từ từ, vẻ khinh khỉnh phải tinh ý lắm mới nhận thấy. Hẳn đang thách thức tôi. Tôi sẽ phải đánh hẳn hoặc làm gì đó nếu hẳn không nhìn đi chỗ khác - tôi nghĩ đó là điều những con sói vẫn làm.

Con dao của tôi quay vun vút. Và đột nhiên Titus phá lên cười. Hẳn nhìn đi chỗ khác. Tim tôi đập chậm lại. Tôi đã thắng. Tôi ghét những trò chính trị. Nhất là trong một căn phòng đầy ắp những kẻ mạnh.

“Tất nhiên là tôi nghe thấy cậu, Cassius. Cậu đứng cách xa có ba mét thôi mà,” Titus cười khùng khục.

Titus không nghĩ hẳn đủ mạnh để thách thức công khai Cassius và tôi, ngay cả với đám thủ hạ trong tay. Hẳn đã thấy những gì chúng tôi làm với đám con trai Nhà Ceres. Nhưng vậy là các đường ranh giới đã được vạch ra. Tôi đột ngột đứng dậy, xác nhận là tôi ủng hộ Cassius. Chuyện này tước đi mọi động lực của Titus.

“Có ai ở đây không muốn một trong hai chúng tôi chỉ huy không?” tôi hỏi.

“Tôi không muốn Antonia chỉ huy. Cô ta là một con điếm,” Sevro nói.

Antonia nhún vai tán thành nhưng lại vênh mặt lên.

“Cassi, tại sao anh lại phải hối hả tìm cho chúng ta một chỉ huy vậy chứ?” cô ta hỏi.

“Nếu không có một chỉ huy, chúng ta sẽ bị chia rẽ và làm theo cách mỗi người nghĩ là tốt nhất,” Cassius nói. “Và đó là điều sẽ làm chúng ta thua.”

“Thay vì làm thứ mà *anh* nghĩ là tốt nhất,” cô nàng nói kèm theo một nụ cười nhẹ nhàng và gật đầu. “Tôi hiểu rồi.”

“Đừng dành cho tôi sự chiếu cố đó, Antonia. Priam thậm chí cũng đồng ý chúng ta cần một chỉ huy.”

“Priam là ai cơ?” Titus bật cười. Hắn cố thu hút sự chú ý về phía mình thêm lần nữa. Tất cả những đứa trẻ Hoàng Kim trên hành tinh này đều biết Priam. Giờ đây Titus cố thể hiện rõ ai là người đã giết cậu ta, và những người khác đều ghi nhận. Động lực được tái lập. Chỉ có điều tôi biết Titus không hề giết Priam. Người ta sẽ không ghép một người như hắn với Priam. Họ sẽ chọn một kẻ yếu kém nào đó cho vị trí này. Vậy là Titus không chỉ thích gây hấn mà còn là kẻ dối trá.

“À, tôi hiểu rồi. Vì anh thì thụt với Priam, thế nên anh biết cần phải làm gì đúng không Cassius? Anh biết rõ hơn tất cả chúng tôi phải không?” Antonia khoát tay chỉ quanh bàn. “Anh đang nói với chúng tôi là chúng tôi hoàn toàn vô vọng nếu không có sự dẫn dắt của anh chứ gì?”

Cô ta đã bẫy Cassius, và cả tôi nữa.

“Nghe này, các chàng trai, tôi biết các anh hăm hở muốn chỉ huy,” cô ta nói tiếp, “tôi hiểu điều đó. Vốn dĩ, tất cả chúng ta đều là những chỉ huy. Mỗi con người có mặt trong phòng này đều là một thiên tài bẩm sinh, một Thủ Lĩnh bẩm sinh. Nhưng đó là lý do vì sao hệ thống đánh giá thành tích chọn Thủ Lĩnh tồn tại. Khi ai đó giành được năm vạch thành tích và sẵn sàng để làm Thủ Lĩnh, chúng ta sẽ có một chỉ huy.

“Cho tới lúc đó, tôi nói chúng ta nên đợi. Nếu Cassius hay Darrow giành được đủ thành tích, thì sẽ là như thế. Tôi sẽ làm theo mọi thứ họ ra lệnh, tuân phục như một ả Hồng, ngu ngốc như một gã Đỏ.” Cô ta ra hiệu về phía những người khác. “Cho tới lúc đó, tôi nghĩ mỗi người trong các bạn cũng nên có một cơ hội để giành lấy chức chỉ huy... Nói cho cùng, điều đó có thể sẽ quyết định sự nghiệp của các bạn!”

Cô ta thật khôn ngoan. Và cô ta đã nhấn chìm chúng tôi. Tất cả mọi người trong phòng chắc hẳn đều đang ước gì bọn họ đã quyết đoán hơn ngay từ đầu, ước gì họ có thể có một cơ hội khác để khiến mọi người để ý

tới mình. Giờ đây Antonia đã đem nó tới cho họ. Đây sẽ là sự hỗn loạn. Và cuối cùng cô ta có thể trở thành Thủ Lĩnh. Quả là một con nhện đích thực.

“Nhìn kìa!” Lea lên tiếng từ bên cạnh Roque.

Một chiếc tù và rúc lên bên ngoài lâu đài.

Tấm gia huy chọn đúng khoảnh khắc đó để sáng bừng lên. Rắn và sói bỏ màu của sắt để chuyển sang ánh vàng kim loại lóng lánh. Không chỉ có vậy, cả tấm bản đồ đá trên tường cũng sống dậy. Hiệu kỳ hình sói của chúng tôi phấp phới trên biểu tượng thu nhỏ tòa lâu đài của chúng tôi. Hiệu kỳ của Nhà Ceres cũng vậy. Không có lâu đài nào khác được đánh dấu trên bản đồ, nhưng hiệu kỳ của các Nhà chưa bị khám phá đang tung bay trên phần chú dẫn của bản đồ. Không nghi ngờ gì nữa, đám kiêu kỳ ấy sẽ tìm thấy nhà của mình ngay khi chúng tôi thám sát khu vực lãnh thổ xung quanh.

Trò chơi đã bắt đầu. Và giờ tất cả mọi người đều muốn trở thành Thủ Lĩnh.

Tôi đã hiểu vì sao Dân Chủ lại là bất hợp pháp. Đầu tiên là la hét vang. Thất vọng. Do dự. Bất đồng. Rồi đến lượt các ý tưởng. Trinh sát. Cố thủ. Kiểm thức ăn. Đặt bẫy. Oanh tạc. Cướp phá. Phòng thủ. Tấn công. Pollux nhổ nước bọt. Titus nện anh chàng bất tỉnh. Antonia bỏ đi. Sevro nói gì đó đầy ác ý với Titus và lôi con sói của cậu ta chuồn đi đâu không rõ, chẳng hề nhóm lửa. Chẳng khác gì đội khoan hầm mỏ của nhà Lambda chúng tôi mỗi khi Trưởng Nhà nghỉ ốm một giờ. Cũng chính nhờ thế mà tôi học được là mình có thể khoan. Barlow lén bỏ đi hút thuốc, thế là tôi leo lên máy khoan và làm những gì tôi nghĩ là tốt nhất. Tôi cũng làm điều tương tự vào lúc này khi lũ trẻ con kia cãi cọ nhau.

Cassius, Roque và Lea - người luôn theo sát Roque mọi nơi - đi cùng tôi, cho dù có lẽ Cassius nghĩ chúng tôi đi theo anh ta. Chúng tôi nhất trí là những người khác sẽ không biết phải làm gì, và tất yếu sẽ không làm gì cả trong ngày hôm nay. Họ sẽ canh gác lâu đài hoặc mò đi tìm củi đốt, hay xúm lại canh chừng quanh cái gia huy vì sợ nó biến mất.

Tôi không biết phải làm gì. Tôi không biết liệu có phải kẻ thù của chúng tôi đang băng qua các ngọn đồi tiến về phía chúng tôi hay không. Tôi không rõ liệu có phải chúng đang kết hợp với nhau để chống lại Nhà Mars.

Tôi thậm chí còn không biết phải chơi trò chơi khốn kiếp này thế nào nữa. Nhưng vì một lý do nào đó, tôi đoán không phải tất cả các Nhà khác đều sẽ rơi vào cảnh chia rẽ thế này. Các thành viên Nhà Mars chúng tôi có vẻ dễ bất đồng.

Tôi hỏi Cassius anh ta nghĩ chúng tôi nên làm gì.

“Đã CÓ lần tôi thách một gã ngốc huênh hoang quyết đấu vì thiếu tôn trọng gia đình tôi - một gã công tử bột nhà Augustus. Hắn ta rất bài bản - buộc chặt găng tay lại, buộc mái tóc rất đẹp của hắn ra sau gáy, quất vun vút thanh Kiếm Lưỡi Mềm như hắn vẫn làm trước mỗi buổi tập đáng tởm hắn từng thực hiện tại Câu Lạc Bộ Võ Thuật Agea.”

“Rồi sao?”

“Rồi tôi bất ngờ xông về phía hắn và đâm xuyên qua miếng che đầu gối của hắn trong khi hắn vẫn đang quất vun vút thanh Kiếm Lưỡi Mềm của mình để chuẩn bị.” Anh ta nhận thấy vẻ không tán thành của Lea. “Sao chứ? Cuộc quyết đấu đã bắt đầu rồi. Tôi láu cá, nhưng tôi không phải là đồ súc sinh. Chỉ đơn giản là tôi thắng thôi.”

“Tôi có cảm tưởng tất cả các cậu đều nghĩ thế,” tôi nói. “Ý tôi là tất cả chúng ta”

Họ không nhận ra chỗ lỗ lờ của tôi.

Cassius có lý. Nhà chúng tôi không thể tấn công kẻ thù trong trạng thái hiện tại, song một kẻ thù có thể tấn công chúng tôi trong khi chúng tôi loay hoay chuẩn bị, và hủy hoại hết mọi hy vọng leo cao trong Hiệp Hội của tôi. Vậy nên cần có thông tin. Chúng tôi cần biết liệu kẻ thù đang ở trong một thung lũng hẹp cách nửa ki lô mét về phía Bắc hay đang ở cách mười lăm ki lô mét về phía Nam. Liệu chúng tôi đang ở một góc của chiến trường hay ở chính trung tâm? Có kẻ thù nào trên phần cao nguyên không? Hay ở phía Bắc vùng cao nguyên?

Cassius và tôi nhất trí. Chúng tôi phải đi thám thính.

Chúng tôi chia nhau ra. Cassius và tôi đi tới Phobos, sau đó di chuyển ngược chiều kim đồng hồ. Lea và Roque tới Deimos và thám thính theo chiều kim đồng hồ. Chúng tôi sẽ gặp nhau lúc chạng vạng.

Chúng tôi không thấy một bóng người nào từ trên đỉnh Phobos. Vùng đất thấp hoàn toàn vắng bóng lũ ngựa và các chiến binh Nhà Ceres, còn vùng đất cao trải dài về phía Nam chỉ toàn những hồ nước nhỏ và những bầy dê. Tới phía Đông Nam, trên đỉnh một ngọn núi thấp lè tè, chúng tôi thoáng thấy một phần Rừng Lớn trải rộng ra phía Nam và Đông Nam. Từ những gì chúng tôi biết, có thể giấu kín cả một đội quân những người khổng lồ ở đó, và chúng tôi không thể điều tra được; sẽ mất nửa ngày chỉ để tới gần rìa khu rừng.

Cách lâu đài của chúng tôi chừng mười ki lô mét, chúng tôi tìm thấy một công sự bằng đá đã bị thời tiết bào mòn nằm trên một quả đồi thấp, khổng lồ chế một con đường độc đạo. Bên trong công sự có một cái hộp đựng đồ sinh tồn thiết yếu gồm có i ốt sát khuẩn, thức ăn, một chiếc la bàn, dây thừng, sáu chiếc túi bằng vật liệu siêu bền, một bàn chải đánh răng, diêm lưu huỳnh, và đồ bằng bó đơn giản. Chúng tôi cho tất cả những vật dụng này vào một chiếc túi trong suốt bằng vật liệu siêu bền.

Vậy là đồ tiếp tế được cất giấu rải rác trong thung lũng. Có điều gì đó mách bảo tôi rằng còn có những thứ quan trọng hơn được cất giấu ngoài đồng hoang ngoài những hộp đựng đồ sinh tồn thiết yếu. Vũ khí chẳng? Hay phương tiện vận chuyển? Áo giáp? Đồ công nghệ? Người ta không thể có ý định cho chúng tôi chiến đấu với gậy gộc, đá và công cụ kim loại. Và nếu người ta không muốn chúng tôi giết nhau, các vũ khí gây choáng sốc sẽ phải sớm thay thế các vũ khí kim loại chúng tôi có trong tay.

Chúng tôi phải chịu những vết cháy nắng thâm vào ngày đầu tiên đó. Màn sương mù làm chúng dụ bót lại khi chúng tôi quay về. Titus cùng đội của hắn, lúc này đã có sáu người, cũng vừa trở về sau một chuyến đi vô ích ra ngoài vùng đồng bằng trống trải. Bọn họ giết được hai con dê nhưng lại không có lửa để nấu, vì Sevro đã biến đi đâu đó. Tôi không nói gì với bọn họ về số diêm của tôi. Cassius và tôi nhất trí rằng nếu Titus muốn trở thành chỉ huy, ít nhất hắn cũng phải biết cách tạo ra lửa. Cho dù Sevro đang ở đâu, chắc cũng đồng ý như vậy. Máy đệ tử của Titus dùng các món đồ kim loại quệt lên đá cổ tạo ra những tia lửa, nhưng những tảng đá của lâu đài này không tóe ra lửa. Các Giám Thị quả là khôn ranh.

Nhóm của Titus ép những thành viên kém cỏi nhất, những Tuyển Lựa Hạ Cấp, phải đi lấy củi bất chấp việc bọn họ không hề có lửa. Tất cả họ đều phải nhịn đói tối hôm đó. Chỉ Roque và Lea là không phải nhịn. Hai người họ được chia một phần những thanh đồ ăn từ hộp đồ sinh tồn của chúng tôi. Tôi thích hai người này cho dù họ là Hoàng Kim, và tôi biện hộ cho việc thân thiết với họ bằng cách tự nhủ tôi chỉ làm thế để gây dựng thế lực cho mình. Cassius có vẻ nghĩ rằng cô gái Tuyển Lựa Trung Cấp nhanh nhẹn, Quinn, sẽ hữu ích. Nhưng anh ta có thể làm cho bản thân nghĩ như thế về phần lớn các cô gái đẹp.

Các phe nhóm lớn dần, và bài học đầu tiên cũng đã diễn ra.

Antonia tìm được một số chiến hữu cùng một anh chàng béo lùn quàu quạu tóc xoắn tên là Cipio, và cô nàng đã xoay sở phái đi các nhóm học viên được trang bị xẻng và rìu tìm thấy trong lâu đài tới đồn trú tại Deimos và Phobos. Cô ta có thể là một cô ả tinh quái được nuông chiều đến hư hỏng, nhưng ít nhất cô ta không hề ngu ngốc. Sau đó, nhóm của Titus đánh cắp rìu của phe kia khi bọn họ đang ngủ, và tôi cân nhắc lại quan điểm của mình.

Cassius và tôi cùng nhau đi thám thính. Vào ngày thứ ba, chúng tôi nhìn thấy khói bay lên ngoài xa, có lẽ cách chúng tôi chừng hai mươi ki lô mét về phía Đông. Làn khói đó như một tín hiệu trong nền trời chạng vạng. Hẳn các toán thám thính của kẻ thù cũng đã lần ra ngoài như chúng tôi. Nếu như nơi đó ở gần hơn hoặc chúng tôi có ngựa, hẳn chúng tôi đã tới điều tra. Hoặc nếu chúng tôi có nhiều người hơn, chúng tôi có thể xuất kích trong đêm và lên kế hoạch thực hiện một cuộc tập kích để bắt nô lệ. Khoảng cách và sự chia rẽ trong chúng tôi làm mọi thứ khác hẳn. Giữa chúng tôi và cột khói là các khe núi, vực thẳm đủ chỗ để ẩn giấu hàng toán quân. Rồi còn nhiều ki lô mét địa hình trống trải phải đi bộ qua một cách lộ liễu. Chúng tôi sẽ không thực hiện chuyến đi. Không thể khi một số Nhà khác có ngựa. Tôi không nói điều này với Cassius, nhưng tôi sợ. Vùng đất cao có vẻ an toàn, nhưng ngay ngoài kia thôi, ẩn trong cảnh vật bên dưới đang lẫn khuất từng toán những kẻ có bề ngoài của những vị thần nhỏ tuổi với bộ óc của

những kẻ tâm thần. Những vị tiểu thần tôi vẫn chưa muốn phải chạm trán lúc này.

Viễn cảnh chạm trán các nhà khác càng trở nên đáng sợ hơn vì ý nghĩ ngay cả căn cứ của mình cũng không an toàn. Như Octavia au Lune luôn nói: không ai có thể theo đuổi bất cứ nỗ lực nào khi phải đối diện với xung đột nội bộ. Chúng tôi không thể để Titus tự tung tự tác quá lâu. Hãn đã trộm sạch số quả mọng Lea và Quinn hái về. Và sáng nay, gã to xác đó đã tìm cách thử gia huy trên người Quinn để xem nó có thể tạo ra nô lệ cho nhóm tấn công của hãn từ chính các thành viên Nhà Mars hay không. Nó không thể.

“Chúng ta cần tìm ra cách nào đó để đoàn kết toàn Nhà lại,” Cassius nói trong lúc chúng tôi đi thám thính vùng cao nguyên phía Bắc. “Học Viện sẽ ủng hộ chúng ta trong phần đời còn lại. Nếu thua, có thể chúng ta sẽ không bao giờ giành được địa vị, không bao giờ.”

“Và nếu chúng ta bị bắt làm nô lệ trong lúc trò chơi diễn ra?” tôi hỏi.

Anh ta nhìn tôi vẻ lo âu. “Còn tổn thất nào có thể tồi tệ hơn được nữa đây?”

Cứ như thế tôi cần thêm động lực vậy.

“Tôi cược là bố cậu đã giành thắng lợi vào năm của ông ấy. Ông ấy là Thủ Lĩnh phải không?” tôi hỏi. Để trở thành Thống Soái, ông ta chắc chắn đã phải thắng năm của mình.

“Phải. Tôi luôn biết ông ấy đã thắng vào năm của mình, dù tôi không có bất cứ ý tưởng chết tiệt nào về việc như thế nghĩa là gì cho tới khi chúng ta đến đây.”

Cả hai chúng tôi đều nhất trí là để gắn kết toàn Nhà lại với nhau, Titus cần phải ra đi. Nhưng tấn công gã này trực diện chỉ vô ích; cơ hội đó đã trôi qua ngay sau ngày đầu tiên. Nhóm của hãn đã trở nên quá lớn.

“Theo tôi chúng ta cần giết hãn trong lúc hãn đang ngủ,” Cassius đề xuất. “Cậu và tôi có thể làm được việc này.”

Những lời anh ta nói khiến tôi lạnh người. Chúng tôi không đi đến quyết định nào, song lời đề xuất nhắc tôi nhớ anh ta và tôi là những tạo vật khác nhau. Mà có thực sự là thế không? Cơ phần nộ của anh ta luôn tàn khốc,

lạnh lẽo. Thế nhưng tôi chưa bao giờ thấy sự tức giận xuất hiện trở lại ở anh ta, dù là cạnh Titus. Anh ta luôn tươi tỉnh, cười đùa, thách thức các thành viên trong nhóm của Titus chạy thi và vật thi khi bọn họ không ra ngoài tập kích - giống như tôi khi ở quanh các kẻ thù của mình.

Trong khi tôi bị phần lớn các thành viên khác nhìn nhận đầy dè chừng, Cassius lại được tất cả, ngoại trừ các thành viên thuộc nhóm Titus, yêu mến. Anh ta thậm chí bắt đầu hẹn hò với Quinn. Tôi thích cô gái này. Cô đã giết một con hươu bằng bẫy, rồi kể một câu chuyện về việc đã dùng răng cắn chết con vật nọ ra sao. Thậm chí còn cho chúng tôi xem cả bằng chứng - những cái lông giắt vào răng của cô cùng vết cắn trên mình con hươu. Chúng tôi nghĩ mình đã có trong tay một Sevro khác xinh đẹp hơn cho tới khi cô gái cười phá lên quá ngặt nghèo tới mức khó lòng tiếp tục được câu chuyện khoác lác đó. Cassius giúp cô gái gỡ lông hươu giắt trên răng ra. Tôi thích một kẻ nói dối tận tâm.

Tình hình xấu đi trong mấy ngày đầu tiên. Mọi người vẫn phải chịu đói vì chúng tôi vẫn chưa nhóm được lửa trong lâu đài, và vệ sinh nhanh chóng bị quên lãng khi hai trong số các cô gái Nhà chúng tôi bị đám kỵ sĩ Nhà Ceres bắt đi trong lúc đang tắm ngoài sông ngay dưới cửa lâu đài. Đám Hoàng Kim trở nên bối rối khi ngay cả những lỗ chân lông tinh tế của họ cũng bắt đầu bị bít tắc và bọn họ bắt đầu nổi mụn nhọt.

“Trông như một vết ong chích vậy!” Roque bật cười nói với Cassius và tôi. “Hay một Mặt Trời đang tỏa sáng ngoài xa!”

Tôi làm ra vẻ kinh ngạc khi thấy nó, cứ như thể tôi chưa bao giờ bị mụn nhọt trong cả quãng đời Đỏ của mình vậy.

Cassius cúi người xem xét cái mụn. “Người anh em, cái này thật là...” Thế rồi Roque nặn cái mụn bắn thẳng vào mặt Cassius, làm anh ta luống cuống bật lùi lại và ọe khan vì kinh tởm. Quinn bật cười ngặt nghèo.

“Đôi lúc tôi băn khoăn,” Roque bắt đầu nói sau khi Cassius đã hoàn hồn, “về mục đích của tất cả chuyện này. Làm thế nào mà đây lại là phương pháp hữu hiệu nhất để thử nghiệm xem chúng có xứng đáng hay không, để đào luyện chúng ta thành những người có thể lãnh đạo Hiệp Hội?”

“Và đã lúc nào cậu đi tới một kết luận chưa?” Cassius cảnh giác hỏi. Giờ đây anh ta cẩn thận giữ khoảng cách.

“Các thi sĩ chẳng bao giờ kết luận đâu,” tôi nói.

Roque tặc lưỡi. “Không như phần lớn thi sĩ, đôi lúc tôi làm được. Và tôi có câu trả lời cho chúng ta về chuyện này.”

“Nói ra đi nào,” Cassius hồi thúc.

“Cho dù tôi đã không thể hiểu được nó nếu không có sự chỉ dẫn từ quý cô đệ nhất trong chúng ta.” Roque thở dài. “Họ đưa chúng ta tới đây vì thung lũng này chính là nhân loại trước khi Hoàng Kim cai trị. Bị chia rẽ. Không thống nhất thậm chí ngay cả trong chính Nhà của chúng ta. Họ muốn chúng ta trải qua quá trình mà các bậc tiền bối của chúng ta đã phải trải qua. Từng bước một, trò chơi này sẽ dạy chúng ta những bài học mới. Trật tự thứ bậc bên trong trò chơi rồi sẽ hình thành Chúng ta sẽ có các Đỏ, các Hoàng Kim, các Đồng.”

“Và các Hồng nữa chứ?” Cassius hỏi đầy hy vọng.

“Nghe có lý đấy,” tôi nói.

“Ồ, thế thì lạ lắm đây,” Cassius bật cười, mân mê chiếc nhẫn hình sói trên ngón tay của anh ta. “Các ông bố bà mẹ chắc sẽ nổi khùng lên nếu chuyện đó diễn ra. Có lẽ đó là lý do vì sao Titus liếc mắt nhìn đám con gái đều thế. Có lẽ hẳn muốn một món đồ chơi. Nói đến đồ chơi, hẳn phải Vixus đi đâu rồi nhỉ?”

Tôi bật cười. Vixus, có lẽ là tay nguy hiểm nhất trong đám đệ tử của Titus, cùng những đứa khác đã xuất phát gần hai giờ trước theo lệnh Titus để tận dụng ưu thế độ cao của Tháp Phobos vào việc thám thính vùng đất bằng trống trải nhằm chuẩn bị một cuộc tập kích vào Nhà Ceres.

“Tốt nhất nên có Vixus ở phe chúng ta nếu chúng ta muốn chơi một màn,” tôi nói. “Cậu ta là cánh tay phải của Titus.”

Roque tiếp tục theo một dòng suy nghĩ khác.

“Tôi... không rõ về các Hồng,” Roque nói. Ý tưởng một Hoàng Kim trở thành Hồng làm cậu ta cảm thấy bị xúc phạm. “Nhưng... phần còn lại thì đơn giản. Đây là một phiên bản thu nhỏ của Hệ Mặt Trời.”

“Với tôi nó có vẻ giống như trò cướp cờ với những thanh kiếm, nếu cậu còn nhớ trò đó,” tôi đáp. Tôi chưa bao giờ chơi thể thao, song thời gian học tập cùng Matteo giúp tôi cập nhật về những trò mà đám trẻ này vẫn chơi trong các khu vườn của bố mẹ chúng.

“Phải.” Cassius gật đầu. Anh ta chạm một ngón tay lên ngực Roque làm ra vẻ nghiêm túc vờ vịt. “Đồng ý. Vậy cậu có thể giữ lấy những lời trao đổi chóng vánh của cậu và để nó vào nơi Mặt Trời không dám mọc, Roque. Chúng tôi, hai bộ óc vĩ đại, đã quyết định. Đây là một trò chơi cướp cờ.”

“Tôi hiểu.” Roque bật cười. “Không phải tất cả mọi người đều có thể hiểu những hình ảnh ẩn dụ và sự tinh tế như tôi. Nhưng đừng sợ, các chiến hữu cơ bắp, tôi sẽ có mặt ở đây để dẫn dắt các vị qua những điều nhức óc. Chẳng hạn, tôi có thể nói cho các cậu hay thử thách đầu tiên dành cho chúng ta là thống nhất nội bộ Nhà trước khi có kẻ thù tới gõ cửa.”

“Khốn kiếp,” tôi lầm bầm, đưa mắt nhìn xuống qua rìa lan can tường thành.

“Có gì sau mông cậu à?” Cassius hỏi.

“Có vẻ như trò chơi vừa bắt đầu rồi.” Tôi chỉ xuống dưới.

Ở phía đối diện của thung lũng hẹp, đúng nơi khu rừng tiếp giáp với đồng cỏ bằng phẳng, Vixus đang túm tóc một cô gái loli đi. Nô lệ đầu tiên của Nhà Mars. Và không những chẳng hề phẫn nộ, tôi cảm thấy ghen tị. Ghen tị vì tôi đã không bắt được cô ta. Đệ tử của Titus đã làm được việc đó, và như thế nghĩa là uy tín giờ đây thuộc về Titus.

CHIA RẼ

Mặc dù chúng tôi vẫn ngủ chung dưới một mái nhà, nhưng H chỉ cần bốn ngày trôi qua cũng đã đủ để Nhà chia thành bốn nhóm. Antonia, có vẻ là con cháu một gia tộc sở hữu một vành đai vệ tinh khá lớn, thu hút được các Tuyển Lựa Trung Cấp: những kẻ nói nhiều, những kẻ không than vãn, những bộ óc, những kẻ phụ thuộc, những kẻ yếu đuối, những kẻ hợm hĩnh và những kẻ xu nịnh.

Titus thu hút phần lớn các Tuyển Lựa Cấp Cao và Trung Cấp: các nhân vật cơ bắp, những kẻ hung bạo, nhanh nhẹn, táo bạo, thông minh điển hình, những kẻ tham vọng, những nhân vật cơ hội, những lựa chọn hiển nhiên cho Nhà Mars. Cô nàng thần đồng piano lạng lã Cassandra cũng là của hắn. Tương tự là anh chàng Pollux cáu kỉnh và gã Vixus bệnh hoạn, kẻ run người lên vì khoan khoái chỉ với ý nghĩ đâm xuyên kim loại vào da thịt ai đó.

Nếu Cassius và tôi khéo léo hơn, chúng tôi đã có thể giành được các Tuyển Lựa Cấp Cao khỏi tay Titus. Thật tệ, đáng lẽ chúng tôi đã có thể lôi kéo tất cả mọi người sẵn sàng đi theo nếu chỉ nói với họ là họ cần phải tuân lệnh. Nói cho cùng, Cassius và tôi đã là những người mạnh nhất trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng rồi chúng tôi đã để Titus có đủ thời gian thách thức và để Antonia có thời gian thao túng những người khác.

“Quý bắt Antonia đi,” tôi nói.

Cassius bật cười, lắc mái tóc vàng óng trong khi chúng tôi hướng về phía Đông, đi dọc theo phần đất cao để tìm kiếm thêm các kho dự trữ được cất giấu. Đôi chân dài của tôi có thể băng qua một ki lô mét chỉ trong hơn một phút.

“Ồ, cậu sẽ phải trông đợi những thứ thế này từ cô ta thôi.

Nếu gia đình chúng tôi không cùng nhau đi nghỉ khi chúng tôi còn bé tẹo, có khi tôi đã gọi cô ta là một kẻ dân chủ ngay ngày đầu tiên. Nhưng cô ta không phải vậy. Cô ta giống Caesar hay... người ta vẫn gọi bọn họ là gì nhỉ, Tổng Thống à? - một kẻ độc tài khoác lên bộ trang phục của sự cần thiết.”

“Cô ta là một bãi phân trong bát rượu,” tôi nói.

“Thứ ví von kinh tởm đó nghĩa là gì vậy?” Cassius bật cười.

Chú Narol có thể nói cho anh ta hay.

“Sao cơ? À. Một lần tôi nghe được nó ở Yorkton từ một gã Đỏ Cấp Cao. Nghĩa là cô ta giống như con ruồi trong ly rượu vang vậy.”

“Một Đỏ Cấp Cao à?” Cassius dè bủ. “Một trong những vú nuôi của tôi là Đỏ Cấp Cao. Tôi biết. Nghe thật lạ. Đáng lẽ phải là một Nâu. Nhưng bà ta kể chuyện cho tôi nghe trong khi tôi cố gắng ngủ.”

“Hay quá,” tôi nói.

“Tôi nghĩ bà ta là một kẻ thối tha tự cao tự đại. Tôi đã tìm cách bảo mẹ buộc bà ta phải câm miệng và để tôi yên, vì tất cả những gì bà ta muốn làm là kể lể về những thung sâu, những câu chuyện lãng mạn quái gở luôn kết thúc một cách buồn bã. Một tạo vật thảm hại.”

“Mẹ anh đã làm gì khi anh phàn nàn?”

“Mẹ tôi ấy à? Ái chà! Bà bợp tai tôi và nói luôn có điều đáng để học hỏi từ bất kỳ ai. Kể cả một Đỏ Cấp Cao. Bố mẹ tôi thích giả bộ họ là những người cấp tiến. Làm tôi rối tinh.” Anh ta lắc đầu. “Nhưng Yorkton. Julian không thể tin là *cậu* tới từ Yorkton.”

Bóng tối quay trở lại trong tôi. Thậm chí nghĩ về Eo cũng không thể xua tan nó đi được. Thậm chí nghĩ tới sứ mệnh cao cả của tôi và mọi quyền nó trao cho tôi cũng không thể xua đi cảm giác tội lỗi. Tôi là người duy nhất không cần phải cảm thấy có tội về Nghi Lễ Vượt Qua, thế nhưng ngoài Roque, tôi nghĩ mình là người duy nhất cảm thấy điều đó. Tôi nhìn xuống hai bàn tay mình và nhớ tới máu của Julian.

Đột nhiên Cassius chỉ lên bầu trời phía Tây Nam. “Cái quái gì thế kia?”

Hàng chục Robot Cứu Thương nhấp nháy đèn hiệu tủa ra từ lâu đài trên tòa núi lơ lửng Olympus. Chúng tôi nghe thấy tiếng còi hú của chúng vang

lên ngoài xa. Các Giám Thị lao theo chúng như những mũi tên rục lửa về hướng rặng núi phía Nam đằng xa. Cho dù chuyện gì xảy ra, một điều đã rõ: hỗn loạn đang ngự trị ở phía Nam.

Mặc dù nhóm của tôi vẫn tiếp tục ngủ trong lâu đài, chúng tôi chuyển từ tòa tháp cao ra chỗ tháp cổng để không phải đụng chạm với hội Titus. Để giữ an toàn, chúng tôi duy trì bí mật về việc nấu ăn của nhóm mình.

Chúng tôi gặp các thành viên trong nhóm để ăn tối bên một hồ nước ở vùng cao nguyên phía Bắc. Không phải tất cả họ đều là Tuyển Lựa Cấp Cao. Chúng tôi có vài người loại này - Cassius và Roque. Nhưng sau đó không còn ai thuộc số mười bảy người được chọn đầu tiên. Chúng tôi có một số Tuyển Lựa Trung Cấp - Quinn và Lea - song số còn lại đều là những học viên kém nhất, các Tuyển Lựa Hạ Cấp - Thăng Hề, Mặt Cau Có, Cỏ Dại, Hòn Cuội và Cây Kế. Điều này làm Cassius lo ngại cho dù cả những học viên kém nhất của Học Viện vẫn xứng đáng được xếp loại siêu nhân nếu so sánh với những người thuộc các Màu khác. Họ mạnh mẽ dẻo dai. Họ bền bỉ linh hoạt. Họ không bao giờ yêu cầu ta phải nhắc lại trừ phi có mục đích. Và họ chấp nhận mệnh lệnh của tôi, thậm chí còn đoán trước được những gì tôi sẽ yêu cầu họ làm tiếp theo. Tôi cho rằng đó là biểu hiện nguồn gốc xuất thân kém đặc quyền hơn của họ.

Phần lớn họ thông minh hơn tôi. Nhưng tôi có thứ độc nhất vô nhị họ gọi là sự khôn ngoan trực giác, được minh chứng qua điểm số cao tôi có trong bài kiểm tra trí tuệ ngoại suy. Mà chuyện đó cũng không phải quan trọng, tôi có trong tay diêm lưu huỳnh, và điều đó biến tôi trở thành thần Prometheus. Theo những gì tôi biết, cả Antonia lẫn Titus đều chưa có lửa. Vì thế tôi là người duy nhất có thể giúp mọi người no bụng. Tôi yêu cầu tất cả các thành viên trong nhóm của mình phải đi giết dê hoặc cừ. Không ai được phép ngồi không, cho dù Mặt Cau Có đã cố hết sức để làm thế. Họ không để ý thấy hai bàn tay tôi run rẩy khi tôi cắt cổ con dê đầu tiên của mình bằng một con dao. Đôi mắt con vật đầy tin tưởng, kế tiếp là sự hoảng loạn khi nó chết mà vẫn nghĩ tôi là bạn. Máu chảy ra thật ấm, giống như máu Julian. Cơ cổ con vật rất cứng. Tôi đã phá vỡ cửa bằng con dao cùn, hệt như Lea đã làm khi cô giết con cừ đầu tiên của mình, vừa làm vừa gào

thét. Tôi cũng yêu cầu cô lột da con vật với Sự trợ giúp của Cây Kế. Khi cô không thể làm được, tôi tự tay cầm lấy tay cô, chỉ dẫn cho cô từ đầu đến cuối, truyền cho cô sức mạnh của tôi.

“Bố em cũng phải cắt thịt cho em nữa à?” Cây Kế chế giễu.

“Im đi,” Roque nói.

“Cô ấy có thể tự lo liệu cho bản thân, Roque. Lea, Cây Kế vừa hỏi em một câu kia.” Lea chớp mắt nhìn tôi, đôi mắt mở to bối rối. “Hỏi cô ấy một câu nữa đi, Cây Kế.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta phải đối phó với Titus, em sẽ lại la hét nữa à? Nhóc.” Cây Kế biết tôi muốn cô làm gì. Tôi đã yêu cầu cô làm điều đó cách đây ba mươi phút, trước khi tôi mang con dê tới cho Lea.

Tôi hất hàm về phía Lea để ra hiệu cho Cây Kế.

“Em sẽ khóc à?” Cây Kế hỏi. “Hãy lau nước mắt bằng...”

Lea hét lên và nhảy bổ vào cô kia. Hai cô gái lăn lộn đấm vào mặt nhau. Chẳng mấy chốc Cây Kế đã bóp chặt lấy cổ Lea. Roque cựa quậy bồn chồn cạnh tôi. Quinn ấn cậu ta ngồi xuống. Khuôn mặt Lea trở nên tím bầm. Hai bàn tay cô đập đập vào tay Cây Kế. Rồi cô gái xiu đi. Tôi dành cho Cây Kế một cái gật đầu cảm ơn. Cô gái có làn da sẫm màu từ tổn gặt đầu.

Sáng hôm sau, Lea đã tỏ ra cứng cỏi hơn. Cô thậm chí còn đủ can đảm để nắm lấy bàn tay Roque. Cô cũng tuyên bố mình là người nấu ăn giỏi hơn so với các thành viên còn lại của nhóm chúng tôi; nhưng thực tế chẳng phải vậy. Roque thử tay nghề của mình nhưng cậu ta cũng chẳng khá hơn. Ăn những thứ họ chế biến cũng giống như nuốt những miếng bột biển dai ngoách khô queo. Thậm chí cả Quinn, bất chấp tất cả những câu chuyện cô kể, cũng không thể tạo ra một món ăn ra hồn.

Chúng tôi nấu thịt dê và hươu trên bếp lửa dã ngoại, cách lâu đài sáu ki lô mét, và làm chuyện này vào ban đêm dưới các khe núi để không làm lộ ra ánh lửa và khói. Chúng tôi không giết lũ cừu; thay vì làm thế chúng tôi tập trung chúng lại nhốt trong một công sự ở phía Bắc để trông giữ. Tôi có thể thu hút thêm nhiều người nữa vào nhóm của mình bằng thức ăn, song thức ăn là một nguy cơ cũng lớn như mối lợi. Titus và đám sát thủ của hắn

sẽ làm gì nếu gã to xác đó phát hiện ra chúng tôi có lửa, thức ăn, nước sạch...

Tôi đang cùng Roque quay về lâu đài sau chuyến đi thám thính xuống phía Nam thì nghe thấy tiếng động vọng lại từ trong một lùm cây nhỏ. Bò lại gần hơn, chúng tôi nghe thấy tiếng gầm gừ và tiếng giật xé. Trông đợi sẽ thấy một bầy sói đang xé xác một con dê, chúng tôi ghé mắt nhìn qua bụi cây và phát hiện ra bốn đứa trong đám thuộc hạ của Titus đang ngồi xồm quanh một xác hươu. Khuôn mặt bọn họ tèm lem máu, đôi mắt tối sầm, hau háu trong khi cả đám dùng dao xẻo thịt ra khỏi con hươu chết. Năm ngày không lửa, năm ngày phải ăn quả dại còn xanh, và đám này đã biến thành những kẻ man rợ.

“Chúng ta cần đưa diêm cho họ,” sau đó Roque nói với tôi. “Những tảng đá ở đây không tóe lửa khi quẹt vào nhau.”

“Không. Nếu chúng ta đưa diêm cho chúng thì Titus sẽ còn mạnh hơn.”

“Lúc này liệu chuyện đó có còn quan trọng nữa không? Bọn họ sẽ đổ bệnh nếu cứ tiếp tục ăn thịt sống. Bọn họ đã đổ bệnh rồi!”

“Thì chúng cứ việc bình ra quần,” tôi gằn giọng. “Có những điều còn tồi tệ hơn.”

“Nói xem, Darrow. Tình thế nào xấu hơn. Titus nắm quyền và có Nhà Mars mạnh mẽ hay Darrow nắm quyền với Nhà Mars yếu ớt?”

“Tốt hơn cho ai kia?” tôi nóng nảy hỏi.

Cậu ta chỉ lắc đầu.

“Cứ để chúng làm thối rửa những cái bụng đáng tởm của chúng,” là quan điểm của Cassius. “Chúng đã tự chọn phe cho mình. Giờ hãy để chúng ỉa trong lựa chọn đó.”

Nhóm của tôi tán thành.

Tôi thích đội quân của mình, những kẻ dưới đáy, những Tuyển Lừa Hạ Cấp. Họ không có dòng dõi hay địa vị cao như các Tuyển Lừa Cấp Cao. Phần lớn họ cảm ơn tôi khi tôi cho họ thức ăn - ban đầu họ đã không làm thế. Họ không nhảy dựng lên đi theo Titus trong những cuộc tập kích lúc nửa đêm chỉ đơn giản để mua vui. Không, họ đi theo chúng tôi vì Cassius có sức cuốn hút như Mặt Trời, và trong vầng sáng của anh ta, cái bóng tôi

tạo nên trông có vẻ như biết rõ mọi thứ nó làm. Thực ra thì không. Nó, cũng như tôi, được sinh ra trong một khu mỏ.

Dẫu vậy, bề ngoài có vẻ như tôi có một chiến lược nào đó. Tôi đã yêu cầu nhóm chúng tôi lập bản đồ lãnh thổ trên những tấm bảng kỹ thuật số mà chúng tôi tìm thấy trong một căn hầm ngập nước ở dưới đáy một khe vực, nhưng chúng tôi vẫn chưa có vũ khí nào ngoài Lưỡi Hái của tôi cùng vài con dao và cây gậy vót nhọn đầu. Thế nên mọi chiến lược chúng tôi có đều dựa trên thông tin thu thập được.

Điều tức cười là chỉ một nhóm có được một ý tưởng chết tiệt đang hoạt động ngon nghề. Và đó không phải là nhóm chúng tôi. Cũng không phải nhóm của Antonia. Và chắc chắn không phải là nhóm của Titus. Đó là nhóm của Sevro, và tôi gần như chắc chắn cậu ta là thành viên duy nhất của nhóm đó, trừ phi đến lúc này cậu ta đã kết nạp thêm vài con sói. Thật khó mà nói cậu ta đã làm vậy hay chưa. Nhà chúng tôi không có những bữa tối tập trung. Dù thỉnh thoảng chúng tôi thấy cậu ta chạy theo các triền đồi vào ban đêm trong bộ lông sói, trông, như Cassius mô tả không thể chính xác hơn, “như một thứ quý con lông lá đang phê ma túy.” Và có một lần Roque thậm chí còn nghe thấy sinh vật nào đó, không phải một con sói, tru lên trên vùng đất cao rậm rạp. Có những ngày Sevro đi loanh quanh hoàn toàn bình thường - nhục mạ mọi thứ chuyển động, ngoại trừ Quinn. Anh chàng dành một ngoại lệ cho cô, mang đến cho cô thịt và các loài nấm ăn được thay vì những lời nhục mạ. Tôi nghĩ Sevro thích Quinn, cho dù cô thích Cassius.

Chúng tôi bảo cô kể cho chúng tôi nghe về cậu ta, nhưng cô không chịu. Cô là người trung thành, và có lẽ vì thế cô làm tôi nhớ về nhà mình. Cô luôn kể những câu chuyện hay, gần như đều là những lời bịa đặt được tô vẽ hào nhoáng. Sức sống tỏa ra từ con người cô, hết như sức sống từng tồn tại trong vợ tôi. Cô là người cuối cùng trong chúng tôi gọi Quý Lùn là “Sevro”. Cô cũng là người duy nhất biết cậu ta sống ở đâu. Thậm chí sau tất cả những lần thám thính, chúng tôi cũng không thể tìm ra chút dấu vết nào về nơi cậu ta ngủ. Tất cả những gì tôi biết là cậu ta đi săn mồi ở bên kia vùng cao nguyên. Tôi biết Titus đã phái người đi thám thính để theo dõi

cậu ta, song tôi không tin bọn họ thành công. Đám này thậm chí còn chẳng bám theo nổi tôi. Tôi biết điều đó làm Titus rất bức bối.

“Tôi nghĩ cậu ta đang ngồi thủ dâm trong các bụi cây,” Cassius tặc lưỡi. “Cứ vậy đợi tất cả chúng ta tự giết nhau.”

Khi Lea tập tễnh quay trở về lâu đài, Roque tới tìm Cassius và tôi.

“Chúng đánh cô ấy,” cậu ta nói. “Không quá nặng tay, nhưng chúng đã đá vào bụng cô ấy và cướp đi những gì cô ấy kiếm được trong ngày.”

“Ai?” Cassius nổi nóng. “Ai là kẻ tấn công?”

“Không quan trọng. Điều quan trọng là bọn chúng đói. Thế nên hãy thôi chơi trò ăn miếng trả miếng đi. Không thể thế này mãi được” Roque nói. “Đám đệ tử của Titus đang chết đói. Các cậu trông đợi chúng sẽ làm gì đây? Chết tiệt, gã to xác đang săn lùng Quý Lùn vì hắn cần lửa và thức ăn. Nếu chúng ta cung cấp cho hắn những thứ đó, chúng ta có thể thống nhất Nhà, duy trì sự văn minh. Có khi cả Antonia cũng sẽ khiến nhóm của cô ta trở nên biết điều.”

“Antonia? Biết điều ư?” Cassius hỏi, bật cười hô hố.

“Kể cả nếu điều đó diễn ra, Titus vẫn sẽ là người mạnh nhất,” tôi nói. “Và như thế sẽ chẳng giải quyết được gì cả.”

“À. Phải. Đó là điều cậu không thể chịu được, một người khác nắm quyền lực. Tốt thôi.” Roque vuốt mái tóc dài của cậu ta. “Hãy nói với Vixus hay Pollux. Hãy loại bỏ Thủ Lĩnh của họ nếu các cậu nhất thiết phải thế. Nhưng hãy hàn gắn Nhà, Darrow. Nếu không chúng ta sẽ thua khi một Nhà khác tới gõ cửa.”

Đến ngày thứ sáu, tôi làm theo lời khuyên của cậu ta. Biết Titus ra ngoài đi tập kích, tôi mạo hiểm tới tìm Vixus ở tháp phòng thủ chính. Thật không may, Titus quay về sớm hơn dự kiến.

“Trông anh bạn có vẻ tươi tỉnh và hoạt bát quá nhỉ,” hắn nói với tôi trước khi tôi kịp tìm thấy Vixus trong các hành lang đá của tòa tháp phòng thủ. Hắn chặn đường tôi lại bằng thân hình to con của mình - đôi vai gần như vươn ra hết bề rộng của bức tường. Tôi cảm thấy một người khác trên hành lang phía sau lưng mình. Vixus và hai người khác. Dạ dày tôi hơi thắt lại

một chút. Thật ngu mới đi làm việc này. “Tôi có thể hỏi anh bạn đang đi đâu không nhỉ?”

“Tôi muốn so sánh các bản đồ thám thính của chúng tôi với bản đồ chính trong phòng chỉ huy” tôi nói dối, biết rõ mình đang có một tấm bản đồ kỹ thuật số trong túi.

“À, anh bạn muốn so sánh các bản đồ thám thính với bản đồ chính... vì lợi ích của Nhà Mars sao, Darrow cao quý?”

“Còn có thể vì lợi ích nào khác chứ?” tôi hỏi. “Tất cả chúng ta đều thuộc về một phe, phải không nào?”

“À, chúng ta thuộc về một phe,” hắn nói. Titus phá lên cười đầy gian trá. “Vixus, nếu chúng ta thuộc về một phe, cậu có nghĩ tốt nhất là chúng ta nên chia sẻ với nhau những tấm bản đồ nhỏ của cậu ta không nhỉ?”

“Như thế sẽ là tốt nhất,” Vixus tán thành. “Những cây nấm. Những cái bản đồ. Như nhau cả thôi.” Nghĩa là hắn ta đã tấn công Lea. Đôi mắt của gã này không có chút sinh khí. Hết như mắt quạ.

“Phải. Thế nên tôi sẽ xem qua *giúp* anh bạn, Darrow.” Titus giật lấy tập bản đồ thám thính của tôi. Tôi chẳng thể làm gì để ngăn cản hắn làm việc đó.

“Cậu có thể thoải mái dùng chúng,” tôi nói. “Chừng nào cậu biết có những đồng lửa của kẻ thù ở xa phía Đông, và nhiều khả năng có kẻ thù trong Rừng Lớn ở phía Nam. Tấn công bất cứ kẻ nào cậu thích. Chỉ là đừng để bị tóm trong lúc quần đang tụt xuống.”

Titus hếch mũi lên hít hít không khí. Hắn không hề lắng nghe tôi.

“Vì chúng ta đang chia sẻ, Darrow.” Gã to xác lại hít hít lần nữa, xích lại gần cổ tôi hơn. “Có lẽ anh bạn sẽ chia sẻ với chúng tôi vì sao anh bạn lại có mùi như khói củi vậy.”

Tôi cứng người lại, không biết phải làm gì.

“Nhìn nó lúng túng kìa. Nhìn nó đang cố nghĩ ra một trò bịa đặt kìa.” Giọng Titus đầy vẻ ghê tởm. “Tao có thể nghĩ thấy sự dối trá của mày. Người thấy những lời dối trá chảy ra khỏi mày như mồ hôi.”

“Như một ả đàn bà đang húng tình,” Pollux nói đầy châm biếm. Hắn nhún vai với tôi ra vẻ xin lỗi.

“Thật ghê tởm,” Vixus mĩa mai. “Hắn là một kẻ bẩn thỉu. Một tạo vật xấu xa, đàn bà.” Tôi không biết vì sao tôi lại nghĩ mình có thể làm gã này quay lưng lại với Titus.

“Mày là một thằng nhãi ăn bám,” Titus nói tiếp. “Gặm nhấm đạo đức vì mày sẽ không cam chịu tuân lệnh; chờ đợi các chàng trai cô gái cao quý của tao chết đói.” Bọn họ tiến lại gần tôi từ phía sau, từ hai bên. Titus rất to con. Pollux và Vixus hung tợn, to gần bằng tôi. “Mày là một tạo vật khốn kiếp. Một con dòi trong xương tủy chúng tao.”

Tôi bình thản nhún vai, cố làm bọn họ nghĩ tôi không lo lắng.

“Chúng ta có thể sửa chữa điều này,” tôi nói.

“Gì cơ?” Titus hỏi.

“Giải pháp rất đơn giản, anh bạn to xác,” tôi khuyên nhủ. “Đưa các chàng trai cô gái của anh bạn về nhà. Hãy dừng cướp phá Nhà Ceres mỗi ngày trước khi có Nhà nào khác tới vận cổ tất cả các vị. Sau đó chúng ta sẽ nói chuyện về lửa, về thức ăn.”

“Mày nghĩ mày có thể bảo chúng tao phải làm gì sao, Darrow? Đó là điều kiện phải không?” Vixus hỏi. “Mày nghĩ mày giỏi hơn vì có điểm cao hơn trong một bài kiểm tra nhỏ nhoi ngớ ngẩn sao? Vì các Giám Thị đã chọn mày đầu tiên sao?”

“Đúng thế đấy,” Titus tặc lưỡi. “Nó nghĩ nó xứng đáng là Thủ Lĩnh.”

Khuôn mặt điều hâu của Vixus ghé sát vào mặt tôi, đôi môi dè bĩu nhè ra từng từ. Khá đẹp khi ở tư thế nghỉ, cặp môi của hắn lúc này nhếch lên co lại thật tàn nhẫn, và hơi thở của hắn phả ra thật nặng mùi khi hắn nhìn tôi chăm chăm, cố làm tôi nghĩ hắn không hề bị ấn tượng. Vixus rặn ra một tràng cười khinh miệt. Tôi thấy hắn ngả đầu ra để nhổ nước bọt vào mặt tôi. Tôi để cho hắn làm. Ngụm nước bọt đập lên mặt tôi rồi chậm rãi chảy xuống má và môi tôi.

Titus quan sát với một nụ cười của sói. Đôi mắt hắn long lên; Vixus nhìn đầu lĩnh tìm kiếm sự cổ vũ. Pollux tiến lại gần hơn.

“Mày là một cái của quý bé tẹo mềm xìu,” Vixus nói. Mũi hắn gần như dè gập mũi tôi xuống. “Thế nên đó là thứ tao sẽ lấy đi từ mày, quý ông - cái của quý bé tẹo của mày.”

“Hoặc các người có thể để tôi đi,” tôi nói. “Các người có vẻ đang chặn cửa đây.”

“Ái chà!” Vixus phá lên cười, quay sang nhìn đầu lĩnh. “Nó đang cố làm ra vẻ không sợ đấy, Titus. Cố tránh một cuộc đánh nhau.” Hắn nhìn tôi với đôi mắt vàng óng, chết chóc. “Tao đã đập nát những thằng nhóc hõm hĩnh như mày trong các câu lạc bộ quyết đấu cả nghìn lần rồi.”

“Thật sao?” tôi hỏi với vẻ không tin.

“Bẻ gãy chúng như những cành cây vậy. Rồi sau đó cướp lấy bạn gái của chúng làm trò chơi. Tao đã làm chúng nó mất mặt biết chừng nào trước mặt bố chúng nó. Tao đã làm những thằng nhóc như mày khóc lóc đầm dề.”

“Ồ, Vixus này,” tôi nói kèm theo một tiếng thở dài, cố giữ âm hưởng run rẩy của sự phẫn nộ và sợ hãi khỏi lộ ra trong giọng nói của mình. “Vixus, Vixus, Vixus. Không có thằng nhóc nào giống tao hết.”

Tôi nhìn lại về phía Titus để đảm bảo mắt chúng tôi gặp nhau khi tôi thoải mái vung bàn tay Chim Lặn của mình đi một vòng, như thể tôi đang nhảy, và chém ngay trên cổ Vixus ở chỗ tĩnh mạch cảnh với sức mạnh của một nhát búa. Cú đánh hạ gục hắn, song tôi vẫn nện hắn thêm một cú cùi chỏ, một cú thúc đầu gối, rồi chém bằng bàn tay còn lại của tôi, trong khi hắn đổ nhào xuống. Nếu gã trai trẻ này đứng chân vững hơn, cú đánh đầu tiên rất có thể đã làm cổ hắn gãy làm đôi. Thay vì thế, hắn đổ nhào sang bên trong trọng lực thấp, ngã ngang người ra và rùng mình trước cơn mưa đòn của tôi khi vật ra trên sàn. Đôi mắt hắn đờ dại. Cơ sợ hãi dâng lên trong bụng tôi. Cơ thể tôi quá mạnh mẽ.

Titus và những đứa khác quá choáng váng trước màn ra tay bất ngờ nên không kịp chặn tôi lại trong khi tôi quay người lướt khỏi các bàn tay đang vươn ra của chúng rồi chạy xuống hành lang.

Tôi đã không giết hắn.

Tôi đã không giết hắn.

CUỘC CHIẾN CỦA TITUS

Tôi đã không giết Vixus. Song tôi đã hủy hoại cơ hội thống nhất Nhà. Tôi vùn vụt lao xuống giếng cầu thang xoáy tròn ốc của tháp phòng thủ. Những tiếng hò hét vang lên sau lưng tôi. Tôi băng ngang qua đám đệ tử đang uể oải lang thang của Titus; bọn họ đang chia nhau những mẩu cá sống đã dâm được bằng lao ngoài sông. Đám này có thể tóm tôi nếu bọn họ biết tôi đã làm gì. Hai cô gái nhìn tôi chạy qua bên cạnh, và khi họ nghe thấy tiếng đám đầu lĩnh la hét thì đã quá trễ để phản ứng. Tôi vụt qua tầm tay của họ, băng qua tòa cổng thấp của tháp phòng thủ chính và chạy vào quảng trường chính của lâu đài.

“Cassius!” tôi gọi với lên tháp cổng lâu đài, nơi nhóm của tôi ngủ. “Cassius!” Anh ta nhô đầu ra ngoài cửa sổ và nhìn thấy khuôn mặt tôi.

“Ôi. Chết tiệt. *Roque!*” anh ta hô lớn. “Chuyện đó xảy ra rồi! Gọi đám Hạ Cấp dậy!”

Ba anh chàng và một cô gái thuộc nhóm Titus đuổi theo tôi qua sân. Bọn họ chậm hơn tôi, nhưng một cô gái khác đang từ vị trí cắm chốt hên tường thành nhảy xuống chặn đường tôi, đó là Cassandra. Mái tóc ngắn của cô ta kêu leng keng vì những mảnh kim loại cô ta buộc lên đó. Không cần phải gắng sức, cô ta nhẹ nhàng nhảy từ trên mặt tường thành cao tám mét xuống, trên tay cầm một cái rìu, và lao tới cắt đường tôi trước khi tôi kịp đến cầu thang. Chiếc nhẫn vàng có hình sói của cô ta sáng lên lấp lánh trong ánh sáng đang tàn dần. Trông cô ta quả là đẹp.

Thế rồi cả nhóm tôi ủa ra khỏi tháp cổng. Họ cầm theo những tấm chắn tự tạo, những con dao và những cây gậy chúng tôi đẽo từ các cành cây mang từ rừng về. Nhưng họ không lao thẳng về phía tôi. Họ rất khôn ngoan, vì thế họ mở toang những cánh cổng đúp khổng lồ ngăn cách lâu đài

khỏi con đường thoai thoải dẫn xuống thung lũng hẹp. Sương mù tràn vào qua vòm cổng mở toang, và họ biến mất vào trong bóng tối chạng vạng. Chỉ còn mình Quinn sót lại.

Quinn, thành viên nhanh nhất Nhà Mars. Cô lao vọt tới dọc theo mặt sân lát đá như một con linh dương đến trợ giúp tôi. Cây gậy của cô múa tít trong không khí. Cassandra không nhìn thấy cô. Một món tóc đuôi ngựa dài vàng óng phất lên trong không khí ban đêm lạnh lẽo khi Quinn vút tới, một nụ cười bừng nở trên khuôn mặt, cô bất ngờ tấn công Cassandra từ bên hông, dùng cây gậy của mình nện hết sức bình sinh vào đầu gối cô ta. Tiếng gõ kêu răng rắc thật to khi đập vào xương Hoàng Kim cứng chắc. Cũng to không kém tiếng hét chói tai của Cassandra. Cô ta không bị gãy chân, song ngã vật xuống nền sân lát đá. Quinn không giảm tốc độ. Cô nhào tới bên cạnh tôi, và chúng tôi cùng nhau bỏ đám thuộc hạ của Titus lại phía sau.

Chúng tôi bắt kịp những người còn lại dưới đáy thung lũng hẹp. Băng qua các ngọn đồi mấp mô, chúng tôi hưởng tới công sự của mình ở phía Bắc, nằm trên vùng cao nguyên chìm sâu trong sương mù. Sương đọng lên tóc chúng tôi, nhỏ xuống thành từng giọt như những hạt ngọc trai. Chúng tôi tới công sự khi đã quá nửa đêm từ lâu. Đó là một hang động, một pháo đài lơ lửng nghiêng mình trên khe núi như tên phù thủy say khướt. Địa y mọc kín tường đá dày xám xịt. Sương mù bao phủ các lan can tường lũy công sự, và chúng tôi nấu bữa ăn đầu tiên bằng lũ chim sống dưới phần mái chìa ra của tòa tháp duy nhất. Vài con bay thoát. Tôi nghe thấy tiếng chúng vỗ cánh trong màn đêm đen kịt. Cuộc nội chiến của chúng tôi đã bắt đầu.

Thật không may, Titus không phải là một kẻ thù ngu ngốc. Hắn không tìm đến chúng tôi như chúng tôi đã nghĩ. Tôi vốn hy vọng hắn sẽ tới tìm cách vây hãm công sự phía Bắc của chúng tôi, nghĩ rằng toán quân của hắn có thể thấy lửa chúng tôi nhóm bên trong các bức tường đá và nghĩ thấy mùi thịt nướng khi mỡ cháy xèo xèo. Những con cừu chúng tôi đã nhốt lại lúc trước có thể giúp chúng tôi cầm cự được hàng tuần, thậm chí hàng tháng nếu chúng tôi có nước. Chúng tôi có thể ăn uống thoải mái hằng đêm. Khi đó hắn bọn họ sẽ suy sụp. Hắn bọn họ sẽ rời bỏ Titus. Nhưng Titus biết

thứ vũ khí của tôi, lửa, vì thế hẳn lần tránh chúng tôi để các cậu con trai và các cô gái dưới quyền hẳn không thể thấy chúng tôi có những thứ xa xỉ này.

Hẳn không để nhóm của mình ngồi không quá lâu mà suy nghĩ. Sự điên cuồng, chiến tranh làm tê liệt lý trí của con người. Vậy là bọn họ tấn công Nhà Ceres liên tục từ ngày thứ sáu trở đi, và Titus nghĩ ra các phần thưởng dành cho những hành động can đảm và bạo lực, dành cho các cậu con trai và các cô gái những vết kẻ bằng máu trên má mà bọn họ mang đầy tự hào. Chúng tôi lén bám theo quan sát những cuộc giao tranh của họ từ sau các bụi cây và những đám cỏ cao trên vùng đất bằng phẳng. Đôi khi, chúng tôi có được vị trí quan sát thuận lợi từ các cao điểm trên cao nguyên gần Phobos. Từ đó, chúng tôi chứng kiến cuộc vây hãm Nhà Ceres.

Quanh Nhà Ceres, khói bốc lên thành một vương miện sầu thảm. Những cây táo bị chặt hạ. Ngựa bị đánh cắp. Những kẻ tập kích của Titus thậm chí còn quăng thòng lọng giật một cây đuốc từ trên một tường lũy Nhà Ceres nhằm lấy lửa về lâu đài Nhà Mars. Các kỵ sĩ Ceres tấn công đám này bằng những chiếc xô chứa đầy nước trước khi bọn họ kịp về tới nhà. Titus rít lên tức tối khi chuyện này xảy ra và những con ngựa Nhà Ceres phi qua như bay, dập tắt lửa bằng nước trước khi vòng trở lại nhà. Cùng Vixus, chiến binh cừ nhất của hẳn, Titus đánh ngã nhào một con ngựa bằng một cành cây được đẽo như một ngọn kích. Người kỵ sĩ ngã nhào khỏi yên và Pollux ập tới cô gái. Bọn họ bắt thêm được hai nô lệ nữa ngày hôm đó, và Titus chiếm con ngựa cho riêng mình.

Đến ngày thứ tám của chúng tôi tại Học Viện, tôi được quan sát cuộc vây hãm cùng Cassius và Roque từ trên cao nguyên. Hôm nay, Titus cưỡi con ngựa cướp được tới bên dưới tường thành Nhà Ceres cầm theo một cái thòng lọng, thách thức các cung thủ của họ bắn tên vào hẳn và con ngựa hẳn cưỡi. Một cô gái tội nghiệp thò đầu ra để có góc ngắm bắn cung tốt hơn. Cô ta kéo dây cung đưa mũi tên lui lại tới sát tai, ngắm đích, và ngay trước khi cô gái định phóng tên, Titus tung thòng lọng của hẳn lên. Vòng thòng lọng bay vút lên trong không trung. Cô gái rụt đầu vào. Nhưng không đủ nhanh. Thòng lọng trông lấy cổ cô ta và Titus thúc ngựa phi ra xa tường,

siết chặt thòng lọng lại. Bạn bè cô gái xô tới giữ cô lại. Bọn họ giữ chặt nhưng buộc phải buông ra trước khi cô gãy cổ.

Tiếng la hét của bạn bè cô gái vang vọng trên vùng đất bằng trong khi cô ta bị giật mạnh bổ nhào từ trên đỉnh tường xuống và bị Titus lôi xềnh xệch về chỗ các thuộc hạ đang reo hò của hắn. Tại đó, Cassandra đá cô gái quỳ gối xuống rồi dùng gia huy của chúng tôi biến cô ta thành nô lệ. Lửa từ cây cối mùa màng bị đốt hắt lên ánh hoàng hôn trên bầu trời, nơi vài Giám Thị đang lơ lửng gần nhau với những chai rượu vang và một khay đựng một món mỹ vị hiếm có nào đó.

“Và những trái tim tàn bạo đốt lên những ngọn lửa hung hãn nhất,” Roque lẩm nhẩm trong khi đang quỳ gối.

“Hắn can đảm,” tôi nói đầy nể phục, “và hắn thích trò này.” Đôi mắt hắn từng lóe sáng khi tôi đánh vào cổ họng Vixus. Cassius cũng gật đầu. “Đến mức hơi quá.”

“Hắn đúng là nguy hiểm chết người,” Cassius đồng ý, song anh ta có ngụ ý khác. Tôi nhìn sang anh ta. Giọng anh ta có vẻ trở nên gay gắt. “Và hắn là một kẻ dối trá.”

“Thật vậy sao?” tôi hỏi.

“Hắn không phải là kẻ đã giết Priam.”

Roque trở nên im lặng. Nhỏ con hơn chúng tôi, trông cậu ta dường như chỉ là một đứa bé khi quỳ một bên đầu gối xuống. Mái tóc dài của cậu ta được buộc thành đuôi ngựa. Đất giắt vào các móng tay cậu ta, những ngón tay đang loay hoay buộc dây giày trong khi cậu ta ngược lên nhìn.

“Hắn không phải là kẻ đã giết Priam,” Cassius nhắc lại. Gió rền rĩ than vãn trên các ngọn đồi sau lưng chúng tôi. Hôm nay đêm đến thật chậm. Hai gò má Cassius chìm vào bóng tối; dẫu vậy, anh ta vẫn thật tuấn tú. “Người ta không thể nào lại xếp Priam cùng một con quái vật như Titus. Priam là một nhà lãnh đạo, không phải một chỉ huy quân sự. Người ta sẽ xếp Priam cùng ai đó dễ dàng, như một trong số các Hạ Cấp của chúng ta.”

Tôi biết Cassius đang đi tới đâu với lập luận này. Nó thể hiện trong cách anh ta quan sát Titus; vẻ lạnh lùng trong đôi mắt anh ta làm tôi nhớ tới ánh mắt của một con rắn hổ lục hàm mở khi nó lần theo con mồi. Ruột gan tôi

nhộn nhạo khiến tôi cảm thấy muốn lộn mửa, song tôi vẫn dẫn dắt Cassius đi theo hướng đường như anh ta muốn đi, mời gọi anh ta tung ra cú cắn. Roque nghiêng đầu về phía tôi, nhận ra điều gì đó lạ lùng trong sự tương tác giữa tôi và Cassius.

“Và người ta sẽ chọn cho Titus một ai khác,” tôi nói.

“*Một ai khác,*” Cassius gật đầu nhắc lại.

Anh ta đang nghĩ đó là Julian. Anh ta không nói ra. Tôi cũng không. Tốt hơn hãy để ý nghĩ đó ám ảnh trong đầu anh ta. Hãy để anh bạn tôi nghĩ kẻ thù của chúng tôi đã giết em trai anh ta. Đây là một lối thoát.

“*Máu sinh ra máu sinh ra máu sinh ra máu...*” Những lời của Roque hòa vào gió, lúc này đang thổi về phía Tây hướng tới dải đất bằng dài, hướng về phía những quầng lửa đang chập chờn nhảy múa nơi đường chân trời thấp. Đằng sau quầng lửa, những ngọn núi nhô lên lạnh lùng, tối sẫm. Tuyết đã đọng lại trên các đỉnh núi. Đó là một cảnh tượng khiến người ta phải nín thở, thế nhưng đôi mắt của Roque không hề rời khỏi khuôn mặt tôi. Tôi tìm thấy một niềm vui nho nhỏ trong chuyện các nô lệ của Titus không phải là những đồng minh hữu ích lắm cho hắn. Thay vì được dạy dỗ thuần hóa hoàn toàn như một Đò, những nô lệ mới bị bắt này là những tạo vật bướng bỉnh. Bọn họ vẫn làm theo lệnh nếu không muốn mạo hiểm với nguy cơ bị xếp là Kẻ Ô Danh sau khi tốt nghiệp. Nhưng họ cố ý không bao giờ làm nhiều hay ít hơn những gì hắn ra lệnh; đó là hành vi phản kháng của họ. Họ chiến đấu ở nơi hắn bảo họ chiến đấu, với những người hắn bảo họ phải đánh, ngay cả khi nên rút lui. Họ thu hái những thứ quả dại hắn chỉ cho họ, kể cả khi biết chúng có độc, và xếp đá chồng lên nhau cho tới khi chồng đá đổ ụp. Nhưng nếu có một cánh cổng mở toang dẫn vào pháo đài kẻ thù và Titus không ra lệnh cho họ tiến vào, họ sẽ đứng đó gãi mông.

Bất chấp việc có thêm nô lệ và tàn phá mùa màng, vườn quả của Nhà Ceres, lực lượng dưới quyền Titus, mặc dù khá ổn khi cần tỏ ra bạo lực, lại thật thảm hại khi thử làm bất cứ việc gì khác. Người của hắn đi vệ sinh vào những hố xí nông chòen, sau các gốc cây hoặc xả xuống sông nhằm cố gắng đầu độc các học viên Nhà Ceres. Một trong số các cô nàng thuộc nhóm của hắn thậm chí còn ngã lộn cổ sau khi đi vệ sinh xuống nước. Cô ta

cuống cuống vùng vẫy trong chính chất thải của mình. Đó là một cảnh tức cười, song tiếng cười đã trở nên hiếm hoi, ngoại trừ từ các học viên Nhà Ceres. Bọn họ ngồi sau những bức tường thành cao, đánh cá từ dưới sông lên, ăn bánh mì nướng trong lò và mật ong lấy từ các đờ ong của họ.

Để đáp lại tiếng cười, Titus lôi một nô lệ nam tới trước cổng. Nô lệ này là một anh chàng cao ráo, mũi dài và có nụ cười tinh quái hẳn là dành cho các quý cô. Anh chàng nghĩ tất cả chuyện này chỉ là một trò chơi cho tới khi Titus cắt phăng một bên tai cậu ta. Vậy là anh chàng kêu thét lên khóc lóc gọi mẹ như một cậu nhóc. Anh chàng này sẽ chẳng bao giờ có thể chỉ huy một chiến hạm.

Các Giám Thị, thậm chí cả của Nhà Ceres, không hề ngăn chặn bạo lực. Họ theo dõi từ trên không theo từng nhóm hai hay ba người, bay lơ lửng qua lại trong khi các Robot Cấp Cứu réo còi hạ xuống từ Olympus để băng bó một vết thương hay chữa những chấn thương nặng ở đầu.

Đến buổi sáng thứ hai mươi tại học viện, những người cố thủ ném một giỏ đựng đầy những ổ bánh mì xuống trong khi người của Titus định phá cánh cổng cao bằng một cái cây bị đốn hạ. Những kẻ công thành rút cuộc quay sang đánh nhau giành thức ăn chỉ để phát hiện ra những chiếc bánh mì này là những lưỡi kiếm mềm được đập bột ra ngoài trước khi nướng lên. Những tiếng kêu la kéo dài cho tới tận buổi chiều.

Sự đáp trả của Titus tới ngay trước khi đêm xuống. Cùng năm nô lệ vừa khuất phục được, trong đó có anh chàng bị mất một tai, hẳn đến gần cổng cho tới khi chỉ còn cách chừng một dặm. Hẳn điều qua trước mặt các nô lệ, trên tay cầm bốn cây gậy dài. Hẳn phát cho mỗi nô lệ một cây gậy, ngoại trừ cô gái hẳn đã quăng thòng lọng lôi từ trên tường lũy xuống.

Sau một cái cúi chào thật thấp về phía cổng Nhà Ceres, hẳn phẩy tay ra lệnh cho các nô lệ còn lại bắt đầu đánh cô gái. Giống như Titus, cô gái này cao và mạnh mẽ, vì vậy thật khó cảm thấy thương hại cô ta. Ít nhất là lúc đầu.

Các nô lệ đánh cô gái khá qua loa trong những cú gậy đầu tiên. Sau đó Titus nhắc nhở họ về nỗi nhục nhã sẽ mãi mãi gắn liền với tên của họ nếu họ không tuân lệnh; họ quật xuống nặng tay hơn; họ nhắm vào mái tóc

vàng của cô gái. Các nô lệ đánh cô gái liên hồi cho tới khi những tiếng la hét của cô ta đã lặng đi từ lâu, còn mái tóc vàng của cô ta đã bết máu. Khi Titus phát chán, hấn túm tóc cô gái bị thương lôi xềnh xệch về trại của mình. Cô ta tập tễnh lết đi trên đất.

Chúng tôi quan sát từ chỗ ẩn náu trên khu đất cao, và phải cần đến cả Lea và Quinn để ngăn Cassius lao xuống vùng đất bằng bên dưới. Cô gái sẽ sống, tôi nói với anh ta. Những cây gậy đó chỉ là một màn diễn trò. Roque cay đắng nhổ nước bọt xuống cỏ rồi đưa tay tìm tới bàn tay Lea. Thật lạ khi chứng kiến cô gái tiếp thêm sức mạnh cho cậu ta.

Sáng hôm sau, chúng tôi khám phá ra việc đáp trả của Titus không dừng lại với màn đánh đập. Sau khi chúng tôi rút lui về công sự của mình, Titus quay trở lại trong đêm và giấu cô gái ngay trước cổng Nhà Ceres dưới một đám cỏ dày phủ trùm lên trên, cô gái bị bịt mồm và trói chặt. Sau đó, hấn ra lệnh cho một thành viên nữ trong hội của mình la khóc suốt đêm giả bộ cô ta chính là nô lệ trong khu trại. Cô ả gào khóc la lối là bị cưỡng hiếp, bạo hành.

Có thể cô gái Nhà Ceres bị bắt nghĩ cô ta an toàn dưới lớp cỏ. Có thể cô ta nghĩ các Giám Thị sẽ cứu cô ta, và cô ta sẽ được quay về nhà với bố mẹ, với các bài học cưỡi ngựa, với những con cún và những cuốn sách của mình. Nhưng đến tờ mờ sáng hôm đó cô ta bị xéo nát khi các kỵ sĩ, nổi điên trước những tiếng gào khóc giả tạo, phi nước đại từ trong pháo đài Nhà Ceres ra để giải cứu cô ta khỏi khu trại dã ngoại của Titus. Bọn họ chỉ biết được sự điên rồ của mình khi nghe thấy tiếng các Robot Cấp Cứu hạ xuống đằng sau để đưa cơ thể nát nhừ của cô gái lên Olympus.

Cô gái không bao giờ trở lại. Song các Giám Thị vẫn không can thiệp. Tôi không hiểu nổi thậm chí họ tồn tại để làm gì nữa.

Tôi nhớ nhà. Lykos, tất nhiên rồi, nhưng cũng nhớ cả nơi tôi được an toàn cùng với Vũ Công, Matteo và Harmony.

Chẳng mấy chốc không còn nô lệ nào để bắt thêm nữa. Nhà Ceres không còn ra ngoài sau khi trời tối, và các bức tường cao của họ được canh phòng. Cây bên ngoài tường đều đã bị chặt hạ sạch bách, song vẫn còn cây lương thực và cả vườn quả bên trong các bức tường thành dài của họ. Bánh mì

vẫn được nướng và dòng sông vẫn chảy qua bên trong tường lũy. Titus chẳng thể làm gì ngoài tàn phá lãnh thổ của họ và cướp nốt những quả táo còn lại. Phần lớn đã bị hỏng vì những vết đốt của ong bắp cày. Titus đã thất bại. Và vì vậy, cũng như bất cứ kẻ địch tài nào sau một cuộc chiến thất bại, cặp mắt của hắn hướng về nội bộ.

NỘI CHIẾN

Ba mươi ngày sau khi vào Học Viện, tôi vẫn chưa thấy dấu hiệu nào về các Nhà đối thủ khác ngoại trừ khói bốc lên từ những đồng lửa phía xa. Các chiến binh Nhà Ceres thoải mái ngang dọc khu vực vành đai phía Đông lãnh địa của chúng tôi. Họ cười ngửa đi không bị ngăn trở gì khi giờ đây nhóm của Titus đã rút lui về lâu đài Nhà Mars. Lâu đài. Không. Nó đã trở thành một chốn tồi tàn.

Tôi cùng Roque về tới lâu đài vào lúc sáng sớm. Sương vẫn còn đọng trên bốn chóp tháp và ánh sáng vất vả cố xuyên qua bầu trời âm đạm của khí hậu cao nguyên nơi này. Những âm thanh từ bên trong các bức tường đá vang vọng trong buổi sáng yên tĩnh như những đồng xu lèng xèng trong một cái can bằng thiếc. Giọng nói của Titus. Hẳn đang chửi rủa thúc người của nhóm mình thức dậy. Có vẻ như ít người làm theo. Vài người bảo hẳn cứ việc tự đi mà chết quách cho rồi, và chuyện này kể ra cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Những chiếc giường tầng là thứ tiện nghi thực sự duy nhất lâu đài có, và không nghi ngờ gì nữa, chúng được kê sẵn ở đó để cố vũ cho sự lười nhác. Nhóm của tôi không có những tiện nghi như thế; chúng tôi ngủ trên nền đá, co cụm sát vào nhau quanh đồng lửa nổ lách tách của mình. Ôi, còn gì tôi không đổi để lại có một cái giường.

Cassius và tôi lén lẩn theo con đường đất dốc thoải dẫn lên tháp cổng. Thậm chí chúng tôi gần như không thể nhìn thấy nó vì sương mù quá dày đặc. Thêm nhiều âm thanh vọng ra từ trong lâu đài. Có vẻ như các nô lệ đã dậy. Tôi nghe thấy tiếng ho, tiếng cầu nhàu, và vài tiếng la lối. Một tiếng cọt kẹt kéo dài cùng tiếng xích va vào nhau loảng xoảng đồng nghĩa với việc cổng đang mở. Cassius kéo tôi dạt ra bên đường, làm hai chúng tôi ẩn kín trong sương mù trong khi đám nô lệ chậm chạp lê chân qua. Khuôn

mặt họ tái nhợt trong ánh sáng lờ mờ. Các gò má hốc hác của họ giờ trũng sâu thành hõm, mái tóc họ cẩu bần. Xung quanh Phù Hiệu của họ là làn da đóng bunn thành lớp. Titus đi qua gần tôi tới mức tôi nghĩ thấy mùi trên người hắn. Tôi đột nhiên cứng người lại, lo rằng hắn sẽ lại nghĩ thấy mùi khói trên người tôi, nhưng hắn không nhận ra. Bên cạnh tôi, Cassius lặng im, nhưng tôi vẫn cảm thấy cơn phẫn nộ của anh ta.

Chúng tôi rón rén lùi trở lại xuống lối mòn và quan sát đám nô lệ quần quật làm khổ sai từ vị trí tương đối an toàn trong rừng. Bọn họ không còn là Hoàng Kim nữa khi đi hót phân và tìm hái quả dại trong những bụi cây kế đầy gai nhọn. Một hay hai người bị mất tai. Vixus, đã hồi phục sau đòn tấn công của tôi, chỉ còn một vết bầm tím to trên cổ, đi vòng quanh dùng một cây gậy dài vục bọn họ túi bụi. Nếu thử thách là thống nhất lại một Nhà bị chia rẽ, coi như tôi đang thất bại.

Khi buổi sớm dần qua và ham muốn thay đổi theo sự xuất hiện của ánh nắng ấm áp, Cassius và tôi nghe thấy một âm thanh khiến chúng tôi sồn da gà. Những tiếng gào thét. Tiếng gào thét vọng tới từ tòa tháp cao của lâu đài Nhà Mars. Đó là những tiếng gào thét đặc trưng, loại khiến cho tâm hồn tối sầm lại.

Khi tôi còn là một chú nhóc ở Lykos, có một lần mẹ múc xúp cho tôi tại cái bàn đá của gia đình vào đêm Vòng Nguyệt Quế được trao tặng. Khi ấy đã một năm trôi qua từ lúc bố tôi mất. Kieran và Leanna ngồi cùng tôi, chưa ai quá mười tuổi. Chỉ có một ngọn đèn chập chờn hết sáng lại tắt phía trên bàn, vì thế mẹ tôi chìm trong bóng tối ngoại trừ cánh tay bà từ khuỷu trở xuống. Rồi sau đó tiếng gào thét vang lên, bị nghẹt lại bởi khoảng cách và những khúc hang vòng vèo trong khu cư trú. Tôi vẫn còn thấy rõ mồn mồn một món xúp lắc lư sóng sánh trên muôi, cũng như bàn tay mẹ đã run lên bần bật ra sao khi bà nghe thấy âm thanh đó. Tiếng gào thét. Không phải vì đau đớn, mà vì kinh hoàng.

“Hắn ta đang làm gì mấy cô gái vậy...” Cassius rít lên với tôi trong lúc chúng tôi lén lút rời xa lâu đài giữa màn đêm đang buông xuống. “Hắn là một con vật.”

“Đây là chiến tranh,” tôi nói, dù những từ này nghe thật rỗng tuếch, ngay cả trong đôi tai tôi.

“Đây là trường học!” anh ta nhắc tôi nhớ. “Sẽ thế nào nếu Titus làm chuyện này với mấy cô gái của chúng ta? Với Lea... với Quinn?”

Tôi không nói gì.

“Chúng ta sẽ giết hẳn,” Cassius trả lời hộ tôi. “Chúng ta sẽ giết hẳn, cắt cái của nợ của hẳn ra rồi tọng nó vào mồm hẳn.” Và tôi biết anh ta cũng đang nghĩ tới những gì Titus hẳn đã làm với Julian.

Bất chấp những lời lăm bằm của Cassius, tôi nắm lấy tay anh ta và lôi anh ta rời xa lâu đài. Các cổng bị đóng chặt vào ban đêm. Chúng tôi chẳng thể làm gì. Tôi lại cảm thấy bất lực. Bất lực như khi Dan Xấu Xí cướp Eo khỏi tôi. Nhưng giờ tôi đã khác. Hai bàn tay tôi siết lại thành nắm đấm. Tôi giờ đây đã hơn nhiều so với tôi hồi đó.

Trên đường quay trở lại công sự phía Bắc, chúng tôi nhìn thấy một tia sáng chập chờn trên không. Đôi ủng Trọng Lực Hoàng Kim ánh lên trong lúc Fitchner hạ xuống. Ông ta nhai kẹo cao su và đưa tay lên áp vào chỗ trái tim khi nhìn thấy ánh mắt bất thiện của chúng tôi.

“Các bạn trẻ, ta đã làm gì để đáng phải chịu những ánh mắt như thế nhỉ?”

“Thằng đó đang đối xử với các cô gái như với những con vật!” Cassius sôi lên. Các mạch máu trên cổ anh ta nổi căng. “Họ là các Hoàng Kim và hẳn cư xử với họ như với những con chó, như với những ả Hồng.”

“Nếu cậu ta cư xử với họ như với những Hồng, thì có nghĩa là trong thế giới thu nhỏ này những cô nàng đó không xứng đáng có được vị trí khác hơn những ả Hồng ngoài thế giới rộng lớn của chúng ta.”

“Ông đang đùa rồi.” Cassius không thể hiểu nổi. “Họ là các Hoàng Kim, không phải Hồng. Thằng đó là một con quái vật.”

“VẬY HÃY CHỨNG TỎ CẬU LÀ MỘT ĐẮNG NAM NHI VÀ CHẶN CẬU TA LẠI,” Fitchner nói. “Chừng nào cậu ta không giết dần từng người một trong số họ, chúng tôi sẽ không bận tâm. Mọi vết thương đều lành. Kể cả những vết thương loại này.”

“Đó là một lời nói dối,” tôi nói với ông ta. Tôi sẽ không bao giờ lành được nỗi đau mất Eo. Nỗi đau đó sẽ tồn tại mãi mãi. “Có những thứ sẽ không tan biến đi. Có những thứ không bao giờ có thể sửa chữa.”

“Thế nhưng chúng ta chẳng làm gì cả vì hẳn có nhiều *chiến binh* hơn,” Cassius nhổ nước bọt.

Một ý tưởng lướt qua trong tâm trí tôi. “Chúng ta có thể giải quyết chuyện đó.”

Cassius quay sang tôi. Anh ta nghe thấy âm hưởng chết chóc trong giọng nói của tôi cũng như tôi đã thấy nó trong mắt anh ta khi anh ta nói về Titus. Đó là một điều kỳ lạ chúng tôi cùng chia sẻ. Chúng tôi được làm từ lửa và băng - dù tôi không biết ai trong hai chúng tôi là băng, còn ai là lửa. Dù thế nào đi nữa, những cảm xúc cực độ kiểm soát chúng tôi ở mức nhiều hơn chúng tôi thích; đó là lý do vì sao chúng tôi thuộc về Nhà Mars.

“Cậu có một kế hoạch,” Cassius nói.

Tôi lạnh lùng gật đầu.

Fitchner quan sát hai chúng tôi, rồi ông ta cười nhả nhổ. “Cũng đến lúc rồi đấy.”

Kế hoạch bắt đầu với một nhượng bộ mà chỉ có ai từng làm chồng mới có thể đưa ra. Cassius không thể ngừng cười khi tôi nói cho anh ta các chi tiết. Thậm chí cả Quinn cũng bật cười rinh rích vào sáng hôm sau. Tiếp đó cô ra ngoài, chạy vun vút như một con hươu tới Tháp Deimos để đưa lời xin lỗi chính thức của tôi tới Antonia. Cô sẽ phải gặp tôi mang theo câu trả lời từ Antonia tại một trong những nơi cất giấu đồ dự trữ của chúng tôi gần sông Furor, về phía Bắc lâu đài.

Cassius canh chừng công sự mới của chúng tôi cùng những người còn lại trong nhóm, đề phòng trường hợp Titus tìm cách tấn công trong lúc Roque và tôi tới chỗ cất giấu đồ dự trữ trong ngày. Quinn không tới chỗ hẹn. Chỉ có chạng vạng là tới. Bất chấp bóng tối, chúng tôi lần theo con đường cô hẳn đã đi từ tháp Deimos. Chúng tôi đi cho tới khi đến chỗ của chính tòa

tháp, tọa lạc trên đồi thấp có rừng rậm bao quanh. Năm người của Titus vọt vờ quanh chân tháp. Roque tóm lấy tôi và ấn tôi phục xuống một bụi cây trong rừng. Cậu ta chỉ về phía một cái cây cách đó năm mươi mét, nơi Vixus đang ngồi nấp kín chờ đợi trên một cành cao. Có phải chúng đã bắt được Quinn rồi không? Không thể nào, cô quá nhanh nên không thể bị bắt.

Liệu có phải ai đó đã phản bội chúng tôi?

Chúng tôi quay về công sự của mình lúc sáng sớm. Tôi tin chắc tôi đã từng cảm thấy mệt mỏi hơn, nhưng không nhớ nổi là khi nào. Những vết phỏng rộp đã hủy hoại hai bàn chân tôi cho dù đôi giày vừa khít, và da cổ tôi tróc ra từng mảng sau những ngày dài phơi dưới Mặt Trời. Có chuyện gì đó không ổn.

Lea tới gặp tôi ngoài cổng công sự. Cô ôm chầm lấy Roque và ngược lên nhìn tôi như thể tôi là bố cô hay gì đó tương tự. Cô gái không còn là tạo vật rụt rè thường ngày nữa. Thân hình như một con chim của Cô run rẩy không phải sợ, mà vì căm hận.

“Anh phải giết gã ghê tởm đó, Darrow. Anh phải xẻo đứt hai hòn kính tởm của hắn.”

Titus. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” tôi nhìn quanh. “Lea. Cassius đâu rồi?”

Cô nói cho tôi hay.

Titus đã bắt được Quinn trong lúc cô trên đường quay về từ tòa tháp. Bọn chúng đã đánh đập cô. Sau đó Titus gửi một cái tai của cô tới đây. Cái tai đó vốn để dành cho tôi. Chúng nghĩ Quinn là cô gái của tôi, và Titus nghĩ hẳn biết rõ tính khí tôi. Chúng đã có được phản ứng chúng mong chờ, chỉ có điều không phải từ tôi.

Cassius đã gác đêm, và trong khi những người khác ngủ, anh ta lén tới lầu đài để thách thức Titus. Theo cách nào đó anh chàng trẻ tuổi cừ khôi này đã đủ ngạo mạn để nghĩ hàng trăm năm danh dự và truyền thống Hoàng Kim sẽ còn lưu lại được sau cơn điên loạn đã thiêu đốt nhóm của Titus chỉ trong vài tuần. Cậu con trai vị Thống Soái đã nhầm to. Và anh ta cũng không quen với việc vị thế của mình trở nên ít có trọng lượng đến

vậy. Ngoài thế giới thực, anh ta chắc đã được an toàn. Nhưng trong thế giới nhỏ bé này thì không.

“Nhưng anh ấy còn sống.” tôi nói.

“Phải, tôi còn sống, đồ Phàm Phu!” Cassius cười trần tập tễnh đi từ trong công sự ra.

“Cassius!” Roque thảng thốt kêu lên. Khuôn mặt cậu ta đột nhiên tái nhợt.

Mắt trái của Cassius sưng húp, nhắm tịt lại. Môi rách. Các kẽ sườn tím bầm như nho chín. Con mắt còn lại của anh ta đỏ ngầu máu. Ba ngón tay bị trật khớp chìa ra như những cái rễ cây, và tư thế vai của anh ta thật kỳ cục. Những người khác nhìn anh ta chăm chăm đầy buồn bã. Cassius là con trai Thống Soái - vị Hiệp Sĩ chói sáng của bọn họ. Vậy mà giờ đây cơ thể anh ta bị hủy hoại tả tơi, và vẻ mặt họ, cũng như nước da tái mét của họ, nói cho tôi hay họ chưa bao giờ chứng kiến một người đẹp đẽ bị hành hạ thảm khốc trước đây.

Tôi thì có.

Người anh ta nồng nặc mùi nước tiểu.

Anh ta cố làm bộ đùa cợt. “Bọn chúng nện tôi tơi bời khi tôi thách thức hẳn. Dùng một cái xẻng đập vào mé đầu tôi. Sau đó chúng đứng xúm lại thành một vòng rồi tè ra. Rồi chúng trói tôi lại trong cái tháp phòng thủ hôi thối đó, nhưng rồi Pollux thả tự do cho tôi, như một chàng trai tử tế, và cậu ta đồng ý mở cổng nếu chúng ta cần như vậy.”

“Tôi không nghĩ anh lại ngốc đến thế,” tôi nói.

“Tất nhiên anh ta là thế rồi, anh ta muốn trở thành một trong các Hiệp Sĩ của Hội Đồng Tối Cao,” Roque lẩm bẩm. “Và tất cả những gì họ làm là quyết đấu.” Cậu ta lắc lắc mái tóc dài. Bụi bẩn bám thành từng vảy trên sợi dây da dùng để buộc nó thành đuôi ngựa. “Đáng lẽ anh phải đợi chúng tôi.”

“Chuyện gì xảy ra thì đã xảy ra rồi,” tôi nói. “Chúng ta tiếp tục kế hoạch.”

“Được thôi.” Cassius khịt mũi. “Nhưng khi đến lúc, Titus là của tôi.”

NGỰA HOANG

Phần nào đó trong Cassius đã biến mất. Cậu trai bất khả chiến bại tôi gặp lần đầu tiên giờ đã có gì đó khác biệt. Thất bại ê chề đã thay đổi anh ta.

Song tôi không thể đoán chắc là thay đổi như thế nào trong lúc duỗi thẳng các ngón tay ra cho anh ta và giúp anh ta chỉnh lại khớp vai. Anh ta gặp người lại vì đau.

“Cảm ơn người anh em,” anh ta nói với tôi, và bám lấy mé đầu tôi để nâng mình dậy. Đây là lần đầu tiên anh ta nói thế. “Tôi đã thất bại trong thử thách.” Tôi không phản đối. “Tôi xông vào đó nhất như một gã ngốc điên độ. Nếu chuyện này xảy ra ở bất cứ đâu khác, hẳn chúng đã giết tôi.”

Ít nhất chuyện này cũng không làm anh mất mạng,” tôi nói.

Cassius cười khùng khục. “Chỉ lòng tự tôn của tôi mất đi thôi.”

“Tốt. Một thứ anh có vô khối,” Roque mỉm cười nói. “Chúng ta cần cứu cô ấy về.” Những nét nhăn nhó của Cassius tan dần khi anh ta nhìn Roque, rồi nhìn sang tôi. “Quinn. Chúng ta cần cứu cô ấy về trước khi hẳn lòi cô ấy lên tòa tháp của hẳn.”

“Chúng ta sẽ làm thế.” Chắc chắn chúng tôi sẽ làm.

Cassius và tôi đi về phía Đông theo kế hoạch của tôi, xa hơn so với chúng tôi từng đi trước đây. Chúng tôi bám lấy vùng cao nguyên phía Bắc, song đảm bảo chắc chắn là chúng tôi đi dọc theo các đỉnh núi cao có thể thấy rõ từ vùng đồng bằng trải rộng bên dưới. Tiến mãi về phía Đông, những cặp chân dài của chúng tôi mang chúng tôi đi thật nhanh và xa.

“Một kỵ sĩ ở phía Đông Nam,” tôi nói. Cassius không đưa mắt nhìn.

Chúng tôi băng qua lưng núi ẩm ướt, một hồ nước tối đen cho chúng tôi cơ hội để uống nước đối diện với một gia đình hươu Sao Hỏa. Bùn bê bết đầy chân chúng tôi. Lũ bọt bay vo vo trên mặt nước lạnh ngắt. Mặt đất có vẻ thật dễ chịu giữa các ngón tay khi tôi cúi người xuống uống nước. Tôi nhúng đầu xuống và cùng Cassius ăn một ít thịt cừu già mang theo. Thịt nhạt thối. Bụng tôi co rút lại vì thứ protein đó.

“Theo anh chúng ta đã cách lâu đài bao xa về phía Đông rồi?” tôi hỏi Cassius, chỉ về phía sau lưng anh ta.

“Có thể là hai mươi ki lô mét. Khó ước lượng được. Có cảm giác xa hơn nhưng có thể chỉ là do chân tôi mỏi quá.” Anh ta đứng thẳng dậy, nhìn về phía tôi chỉ. “À. Thấy rồi.”

Một cô gái trên lưng con ngựa hoang đốm quan sát chúng tôi từ trên rìa lưng núi. Cô ta có một cây gậy dài che kín buộc vào yên. Không thể nhận ra cô ta thuộc về Nhà nào, nhưng tôi đã thấy cô gái này trước đây. Tôi nhớ rõ cô ta như mới ngày hôm qua. Cô gái đã gọi tôi là một gã Phàm Phu khi tôi nhảy khỏi con ngựa con mà Matteo đã ép tôi cưỡi lên.

“Tôi muốn có con ngựa của cô ta để cưỡi về Nhà,” Cassius nói với tôi. Anh ta không thể nhìn được bằng mắt trái nhưng điệu bộ táo tợn của anh ta đã trở lại, có chút hơi quá gượng gạo. “Này, em yêu!” anh ta gọi. “*Chết tiệt, xương sườn đau quá*. Quả là ngựa hạng nhất! Cô em thuộc Nhà nào hả?”

Tôi thấy lo ngại về chuyện này.

Cô gái thúc ngựa tới cách khoảng mười mét, nhưng cô ta đã may đê hai miếng vải che kín các phù hiệu trên tay áo và cổ. Khuôn mặt cô gái cũng bị bôi ba vệt chéo bằng nước quả việt quất trộn với mỡ động vật. Chúng tôi không biết liệu có phải cô từ Nhà Ceres tới hay không. Tôi hy vọng là không. Cô ta có thể tới từ phía những cánh rừng phía Nam, từ phía Đông, hay thậm chí từ vùng cao nguyên phía Đông Bắc tí đằng xa.

“Chào, Nhà Mars,” cô gái lên tiếng đầy kهنh kiệu, đưa mắt nhìn phù hiệu trên áo chúng tôi.

Cassius cúi chào thật lâm li. Tôi chẳng buồn bận tâm.

“À, quả là tuyệt vời.” Tôi dùng giày đá vào một viên đá. “Chào... Ngựa Hoang. Phù hiệu đẹp đấy. Và ngựa nữa.” Tôi để cô gái biết có một con ngựa là một chuyện hiểm hoi.

Cô gái nhỏ nhắn, thanh mảnh. Nhưng nụ cười của cô ta thì không. Nó đầy vẻ giễu cợt. “Mấy cậu trai các vị đang làm gì tận sâu trong nội địa này vậy? Gặt ngũ cốc à?”

Tôi vỗ vào Lưỡi Hái của mình. “Chúng tôi đã có đủ ở nhà rồi.” Tôi chỉ về hướng lâu đài của chúng tôi.

Cô gái cố nín cười trước lời dối trá kém cỏi của tôi.

“Chắc vậy rồi.”

“Anh sẽ công bằng với cô em.” Cassius cố ép khuôn mặt tươi tắn của mình nặn ra một nụ cười. “Cô em quả là đẹp mê hồn. Chắc cô em thuộc Nhà Venus. Hãy đánh anh với thứ được che dưới lớp vải trên yên ngựa của em, dù nó là gì đi nữa, và đưa anh về pháo đài của em. Anh sẽ là chàng Hồng của cô em nếu cô em hứa không chia sẻ anh với ai khác và ủ ấm cho anh mỗi đêm.” Anh ta bước một bước hơi loạng choạng về phía trước. “Và mỗi sáng.” Con ngựa hoang của cô gái lùi cả bốn vó lại sau cho tới khi anh ta từ bỏ ý định đánh cắp ngựa của cô ta.

“À, có phải anh là kẻ chuyên bỏ bùa không, chàng đẹp trai. Và với cây chĩa ba đó trong tay, anh chắc cũng là một chiến binh hàng đầu.” Cô gái chớp chớp mi mắt.

Cassius ưỡn ngực tỏ vẻ tán đồng.

Cô gái đợi anh ta hiểu ra.

Thế rồi anh ta cau mày.

“Chính thế. Ra vậy. Anh biết đấy, chúng tôi không có bất cứ công cụ nào trong pháo đài của mình ngoại trừ những thứ có liên quan tới vị thần của chúng tôi, vậy là... nhất định các anh đã chạm trán Nhà Ceres rồi.” Cô gái cúi người ra trước trên yên với vẻ nhạo báng. “Các anh không có hoa màu. Các anh chỉ tấn công những người có chúng, và rõ ràng các anh chẳng có món vũ khí nào khác hơn, nếu không các anh hẳn đã mang chúng bên người rồi. Vậy là Nhà Ceres cũng ở khu vực này. Nhiều khả năng ở dưới đồng

bằng gần khu rừng để canh tác hoa mùa. Hay gần con sông lớn mà ai cũng nói đến.”

Cô gái sở hữu đôi mắt luôn cười cợt và cái miệng nhạo báng trên khuôn mặt hình trái tim. Mái tóc cô gái vàng óng tới mức nó ánh lên lấp lánh dưới nắng và đổ dài xuống sau lưng cô ta thành từng bím.

“Vậy ra các anh ở trong rừng hả?” cô gái hỏi. “Về phía Bắc, trên cao nguyên, nhiều khả năng là vậy. Ồ, chuyện này vui đây! Vũ khí của các anh *nghèo nàn* đến mức nào vậy? Rõ ràng là các anh không có ngựa. Một Nhà mới túng túng làm sao.”

“Đồ khốn,” Cassius cố lên tiếng.

“Cô có vẻ rất kiêu hãnh về bản thân thì phải.” Tôi đặt Lưỡi Hái của mình lên vai.

Cô gái giơ một bàn tay lên rồi lắc qua lắc lại. “Kiểu như vậy. Kiểu như vậy. Còn kiêu hãnh hơn cả anh chàng Đẹp Trai kia nên tỏ ra. Trông anh ta đầy ắp những phế tích trên người.” Tôi thử dồn trọng lực lên các đầu ngón chân xem cô ta có nhận ra không. Cô gái thúc ngựa lùi lại. “Nào, nào, Thần Chết, anh bạn cũng định nhảy lên yên của tôi sao?”

“Tôi chỉ định hất cô xuống khỏi nó thôi, Ngựa Hoang.”

“Muốn lăn tròn trong bùn phải không? Được thôi, anh bạn nghĩ sao khi tôi hứa để anh lên đây ngồi cùng nếu anh cho tôi biết thêm manh mối về nơi mà lâu đài các anh tọa lạc? Có tháp à? Hay tháp tè? Tôi có thể là một chủ nhân tử tế.”

Cô gái nhìn tôi từ đầu đến chân đầy ranh mãnh. Đôi mắt cô ta ánh lên long lanh như mắt cáo. Đây vẫn là một trò chơi với cô ta, nghĩa là Nhà của cô ta là một nơi văn minh. Tôi cảm thấy ghen tị trong lúc ngắm nhìn cô gái. Cassius không hề nói láo; cô ta quả là đáng chiêm ngưỡng. Song tôi còn muốn hất cô ta lộn xuống khỏi con ngựa hoang kia hơn. Bàn chân của tôi đã mỏi nhừ và chúng tôi đang chơi một trò nguy hiểm.

“Cô là Tuyển Lừa thứ mấy?” tôi hỏi, thầm ước mình chú ý nhiều hơn lúc Cuộc Tuyển Lừa diễn ra.

“Cao hơn cậu đấy, Thần Chết. Tôi nhớ Mercury có vẻ đã muốn cậu lắm kia đấy, nhưng các Nhà Tuyển Dụng của ông ta không để ông ta chọn cậu

ngay từ vòng đầu. Có gì đó liên quan tới hệ số hung hãn của cậu.”

“Cô còn được chọn trước tôi cơ à? Thế thì cô không thuộc Nhà Mercury, vì họ chọn một anh chàng khác thay vì tôi, và cũng không thuộc Nhà Jupiter, vì bọn họ chọn một đứa nhóc quái đản đáng tởm.” Tôi cố nhớ xem còn ai khác nữa được chọn trước mình, nhưng không thể, vậy là tôi mỉm cười. “Có lẽ cô không nên cao ngạo như thế. Khi đó tôi sẽ không thể biết cô là Tuyển Lựa nào.

Tôi phát hiện thấy con dao dưới chiếc khăn choàng dài màu đen của cô gái, song vẫn không thể nhớ nổi cô ta trong cuộc Tuyển Lựa. Vì tôi đã không để ý cho lắm. Cassius đáng lẽ phải nhớ được cô nàng này nếu tính tới cách anh ta nhìn các cô gái, song có thể giờ anh ta chỉ nghĩ được tới Quinn và cái tai đã mất của cô.

Việc của chúng tôi đã hoàn tất. Chúng tôi có thể bỏ Ngựa Hoang lại. Cô gái đủ khôn ngoan để đoán ra những gì còn lại. Song rời đi thực sự là vấn đề khi không có ngựa, và tôi không nghĩ Ngựa Hoang thực sự cần tới con ngựa của cô ta.

Tôi vờ làm bộ chán nản. Cassius cẩn thận không rời mắt khỏi những ngọn đèn xung quanh. Rồi tôi đột ngột vùng dậy như thể tôi vừa nhìn thấy gì đó.

Tôi thì thầm “Rẩn” vào tai anh ta trong khi nhìn về phía hai chân trước con ngựa. Anh ta cũng nhìn theo, và lúc đó cô gái cũng cử động một cách vô thức. Dù nhận ra đây là một mẹo lừa, cô ta cũng cúi người ra trước để nhìn xuống chân ngựa. Tôi vút tới để vượt qua khoảng cách mười mét. Tôi rất nhanh. Cả cô gái cũng vậy, song cô ta hơi mất thăng bằng một chút và buộc phải ngã người ra sau để gạt cương thúc con ngựa quay đi. Nó loạng choạng lùi lại trên bùn. Tôi nhào tới cô gái, bàn tay phải mạnh mẽ của tôi chụp lấy những bím tóc dài của cô ta đúng lúc con ngựa vọt đi. Tôi cố lôi cô ta lộn xuống khỏi yên, song cô ta tuột đi mất.

Tôi bị bỏ lại với một nắm tóc vàng óng cuộn tròn lại trong bàn tay. Con ngựa hoang vọt đi, còn cô gái phá lên cười, đồng thời chửi rủa vì bị đứt tóc. Sau đó cây chìa ba của Cassius lắc lư vút lên trong không khí và đâm vào con ngựa. Cả cô gái lẫn con vật đổ ập xuống mặt cỏ bùn lầy.

“Chết tiệt, Cassius!” tôi hét lên.

“Xin lỗi!”

“Anh có thể giết cô ta mất!”

“Tôi biết! Tôi biết! Xin lỗi!”

Tôi chạy lại xem cô gái có bị gãy cổ hay không. Nếu có thì mọi việc hỏng hết. Cô ta không cựa quậy. Tôi cúi xuống xem mạch cô gái và cảm thấy một lưỡi dao nhọn kề sát vào hạ bộ mình. Bàn tay tôi đã lập tức hạ xuống đó để vặn cổ tay cô ta đi. Tôi đoạt lấy con dao và đè gí cô gái xuống.

“Tôi đã biết cậu muốn lăn trong bùn cùng tôi mà.” Đôi môi cô ta mỉm cười gian xảo. Rồi chúng chu ra như thể cô nàng muốn một cái hôn. Tôi lùi lại. Thay vì một cái hôn, cô gái huýt sáo và tình hình trở nên phức tạp hơn một chút.

Tôi nghe thấy tiếng vó ngựa.

Tất cả mọi người đều có những con ngựa khốn kiếp này, trừ chúng tôi.

Cô gái nháy mắt và tôi giật mảnh vải che trên phù hiệu của cô ta. Nhà Minerva. Những người Hy Lạp chắc hẳn sẽ gọi là Nhà Athena. Tất nhiên rồi. Mười bảy con ngựa ập xuống thung lũng hẹp từ trên sườn đồi. Các kỵ sĩ có trong tay kích gậy choáng. Bọn họ làm thế quái nào lại có được kích gậy choáng chứ?

“Đến lúc chạy rồi, Thần Chết,” Ngựa Hoang chế nhạo. “Quân của tôi đến rồi.”

Chẳng có chạy chiếc gì cả. Cassius lặn xuống hồ nước. Tôi nhổm dậy khỏi Ngựa Hoang, lội bùn theo sau anh ta, rồi lao mình từ trên bờ xuống để gia nhập cùng anh ta dưới nước. Tôi không biết bơi, nhưng tôi học rất nhanh.

Đám kỵ sĩ Nhà Minerva chế nhạo Cassius và tôi trong khi chúng tôi khóa nước ở chính giữa cái hồ nhỏ. Lúc này là mùa hè, song nước ở đây lạnh cóng và rất sâu. Hoàng hôn đang sắp sập xuống. Tứ chi tôi đờ đẫn. Đám Nhà Minerva vẫn lượn quanh hồ, chờ chúng tôi kiệt sức. Nhưng chúng tôi không chịu thua. Tôi có ba cái túi bằng vật liệu siêu bền trong túi quần. Tôi thối chúng căng phồng lên rồi đưa hai cái cho Cassius, giữ lại một cái cho

mình. Mấy cái túi giúp chúng tôi nổi, và vì không kẻ nào trong đám Nhà Minerva có vẻ định bơi ra gặp chúng tôi, tạm thời chúng tôi vẫn an toàn.

“Đáng lẽ tới lúc này Roque đã phải thắp nó lên rồi,” tôi nói với Cassius sau khi đã bơi được vài giờ. Anh ta đang ở trong tình trạng rất tệ vì các vết thương và cái lạnh.

“Roque sẽ thắp nó lên. Hãy tin tưởng... quý ông... hãy tin tưởng.”

“Đáng lẽ theo dự tính chúng ta cũng phải về gần tới nhà rồi.”

“À, dù sao kế hoạch này vẫn còn diễn ra tốt hơn so với kế hoạch của tôi.”

“Trông cô có vẻ buồn chán, Ngựa Hoang!” tôi hô lớn lên với hai hàm răng đang va lập cập. “Lại đây bơi nào.”

“Và để bị hạ thân nhiệt à? Tôi không ngốc. Tôi thuộc Nhà Minerva, không phải Nhà Mars, nhớ đấy!” Cô gái bật cười từ trên bờ. “Thay vì thế tôi sẽ sưởi ấm mình bằng bếp lửa tại lâu đài của các vị. Hiểu chưa?” Cô ta chỉ ra phía sau chúng tôi và nói nhanh với ba cậu con trai cao lớn, trong đó có một anh chàng trông bự con chẳng khác gì một gã Đá Nham Thạch - với đôi vai như một đám mây đông khổng lồ.

Một cột khói dày đặc bốc lên ngoài xa.

Cuối cùng cũng xuất hiện.

“Làm thế quái nào đám thối tha đó lại qua được bài thử thách chứ?” tôi hỏi thành tiếng thật to. “Đám khốn ấy đã làm mất lâu đài của chúng ta.”

“Nếu bọn mình quay về được, tôi sẽ nhận chúng chết ngộp trong chính nước tiểu của chúng,” Cassius đáp lại còn lớn tiếng hơn. “Ngoại trừ Antonia. Cô ta quá đẹp để làm thế.”

Răng chúng tôi va lập cập.

Mười tám tay kỹ sĩ nghĩ Nhà Mars là một đám ngu ngốc, không có ngựa và hoàn toàn chưa được chuẩn bị sẵn sàng.

“Thần Chết, Đẹp Trai, giờ tôi đành phải chia tay hai vị vậy!” Ngựa Hoang gọi chúng tôi. “Cố đừng chết đuối trước khi tôi trở lại cùng gia huy Nhà các vị. Hai vị có thể trở thành đôi hộ vệ bánh trai của tôi. Và hai vị có thể có những cái mũ tương xứng! Song chúng tôi sẽ phải dạy cho hai vị cách suy nghĩ khôn ngoan hơn!”

Cô ta phi nước đại cùng mười lăm kỵ sĩ khác, gã Hoàng Kim to hộ pháp thúc ngựa đi sát bên cạnh như một cái bóng khổng lồ. Đám thuộc hạ của cô ta vừa phi ngựa vừa hò reo. Cô ta cũng để người lại làm bạn với chúng tôi. Hai kỵ sĩ với kích gây choáng. Mấy món công cụ nhà nông của chúng tôi vẫn nằm lại trong bùn bên bờ hồ.

“Ng-Ngựa Hoang là một cô ả qu-quyến r-rũ,” Cassius cố run rẩy nói thành lời.

“Cô ta th-thật đ-đáng g-gờm.”

“L-Làm t-tôi nhớ t-tối m-mẹ t-tôi.”

“C-có g-gì không ổn v-với a-anh r-rồi đ-đấy.”

Anh ta gật đầu tán thành. “Vậy là... kế-kế h-hoạch có v-về t-thành c-công.”

Nếu chúng tôi có thể thoát ra khỏi hồ mà không bị bắt.

Đêm đã buông xuống hẳn, và cùng với màn đêm vang lên tiếng tru của những con sói trên vùng cao nguyên đầy sương mù. Chúng tôi bắt đầu chìm xuống khi không khí bên trong những cái túi bằng vật liệu siêu bền của chúng tôi xì dần. Chúng tôi có thể có cơ hội lên đi trong đêm tối, song mấy tay Minerva còn lại không phải đang lười nhác ngồi bên một đống lửa. Chúng di chuyển trong bóng tối, khiến chúng tôi thậm chí chẳng thể biết chúng đang ở đâu. Tại sao đám này lại không chịu ngu ngốc ngồi trong lâu đài của chúng và đánh lộn lẫn nhau như các thành viên Nhà chúng tôi chứ?

Tôi sẽ lại trở thành một nô lệ. Có thể không phải một nô lệ thực sự, nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng. Tôi sẽ không thua cuộc. Tôi không thể thua cuộc. Eo sẽ chết vô ích nếu tôi để mình bị chết chìm tại đây, nếu tôi để kế hoạch của mình thất bại. Thế nhưng tôi không biết làm cách nào để đánh bại kẻ thù. Chúng thông minh và bất lợi đang nghiêng hẳn về phía tôi. Giấc mơ của Eo cùng tôi chìm xuống lòng hồ tối tăm, và khi tôi sắp sửa bơi vào bờ bắt chấp hậu quả thì có thứ gì đó làm lũ ngựa phát hoảng.

Rồi một tiếng hét xé toạc màn đêm vọng tới trên mặt nước.

Cảm giác sợ hãi chạy dọc sống lưng của tôi khi thứ gì đó tru lên. Không phải một con sói. Tạo vật ấy không thể là thứ tôi đang nghĩ được. Những tia sáng xanh lóe chớp khi một cây kích gây choáng vung lên trong không

trung. Thằng nhóc la lên chửi rủa lần nữa. Một con dao đã đâm trúng cậu ta. Ai đó chạy tới ứng cứu cậu ta và tia chớp điện lại phóng ra xanh lét. Tôi thấy một con sói đen đứng trên một thân người trong khi một kẻ nữa ngã xuống. Bóng đêm lại bao trùm. Im lặng, rồi tiếng còi ai oán của những Robot Cấp Cứu đang bay xuống từ Olympus.

Tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“An toàn rồi. Rời khỏi nước nào, cá ươn.”

Chúng tôi bơi vào bờ và nằm phục xuống bùn thở hỗn hển. Tình trạng giảm thân nhiệt nhẹ đã xảy ra. Nó không giết chết chúng tôi song các ngón tay của tôi vẫn còn tê cứng đờ dại trong lúc bùn len vào giữa chúng. Cả người tôi run bần bật như một anh chàng Thọ Khoan trong lúc làm việc.

“Quý Lùn, đồ quái đản. Là cậu hả?” tôi gọi.

Phe nhóm thứ tư hiện ra từ bóng tối. Cậu ta khoác bộ da của con sói bị cậu ta giết. Bộ da trùm kín từ trên đầu xuống tận cẳng chân. Gã choắt khốn kiếp. Những mảng màu vàng kim loại trên bộ đồng phục đen của cậu ta đã được trát phủ lên đầy bùn. Cả khuôn mặt cậu ta cũng thế.

Cassius trườn tới bằng hai đầu gối để ôm lấy Sevro. “Ôi, a-anh bạn đ-đẹp tr- trai quá, Quý Lùn. Ch-chàng tr- trai t-tuấn t-tú, t-tuấn t-tú. Và hôi hám.”

“Gã này đang phê năm à?” Quý Lùn hỏi trong khi nhìn tôi qua vai Cassius. “Thôi sờ soạng tôi đi, đồ Phàm Phu.” Cậu ta đẩy Cassius ra, trông có vẻ lúng túng.

“Cậu g-giết h-hai gã này à?” tôi vừa hỏi vừa rùng mình. Tôi cúi xuống bọn họ và cởi những bộ quần áo khô ráo của họ ra thay cho mình. Tôi cảm thấy mạch của họ vẫn đập.

“Không.” Sevro ngھnh đầu lên nhìn tôi. “Tôi nên làm thế à?”

“T-tại s-sao cậu lại h-hỏi t-tôi cứ n-như tôi là Th-thống S-soái của cậu thế hả?” tôi bật cười. “Cậu biết thế là thế nào mà.”

Sevro nhún vai. “Cậu giống tôi.” Cậu ta nhìn Cassius đầy khinh miệt. “Và theo cách nào đó vẫn giống cả anh ta. Nào, tôi có nên giết hai gã này không?” cậu ta dừng dừng hỏi.

Cassius và tôi nhìn nhau sững sờ.

“Kh-không,” chúng tôi nhất trí đúng lúc các Robot Cấp Cứu tới để đưa hai anh chàng Minerva đi. Cậu ta đã làm bọn họ bị thương đủ nặng để loại bọn họ khỏi cuộc chơi.

“Vậy l-làm ơ-on hãy nói xem cậu l-lang th-thang ng-ngoài này với b-bộ l-lông s-sói trên ng-người làm gì hả?” Cassius hỏi.

“Roque nói đám các cậu sẽ đi về phía Đông,” Sevro nói cộc lốc. “Kế hoạch vẫn tiếp tục, cậu ta nói thế.”

“Đ-đám Nhà Minerva đã tới lâu đài chưa?” tôi hỏi.

Sevro nhổ nước bọt xuống cỏ. Hai mặt trăng sinh đôi hắt những cái bóng kỳ quái lên khuôn mặt tối sẫm của cậu ta. “Làm thế quái nào tôi biết được? Chúng đi ngang qua tôi trên đường tới đây. Nhưng các cậu không có cơ hội nào hết, cậu biết quá rồi còn gì. Đây là một kế hoạch tắc tị.” Liệu có phải Sevro đang thực sự giúp chúng tôi không? Tất nhiên sự giúp đỡ của cậu ta bắt đầu bằng việc liệt kê ra những điểm yếu kém của chúng tôi. “Nếu đám Minerva đột phá vào được tháp phòng thủ, bọn họ sẽ tiêu diệt Titus và chiếm đoạt lãnh thổ của chúng ta.”

“Phải. Mục đích là thế mà.” tôi nói.

“Bọn họ sẽ chiếm gia huy của chúng ta...”

“Đó là một ng-nguy cơ chúng ta phải chấp nhận.”

“... thế nên tôi đã đánh cắp gia huy khỏi tháp phòng thủ và chôn nó trong rừng.”

Đáng ra tôi đã phải nghĩ tới việc này.

“Cậu đã đánh cắp nó. Chỉ thế thôi à.” Cassius bắt đầu bật cười. “Thằng nhóc điên rồ. Cậu là một gã điên hạng nhất. Tuyển lựa thứ một trăm. Điên số một.”

Sevro có vẻ bực bội. Hài lòng. Nhưng bực bội. “Ngay cả vậy đi nữa, cũng không thể đảm bảo chúng sẽ rời khỏi lãnh địa của chúng ta.”

“Cậu c-có c-cao k-kiến gì k-không?” tôi hỏi, vẫn run rẩy nhưng nôn nóng. Cậu ta đã có thể ra tay giúp chúng tôi từ trước.

“Kiếm thứ để trao đổi với chúng sau khi bọn chúng đã làm xong việc hạ bệ Titus, *tất nhiên* rồi.”

“Phải. Ph-phải. Tôi hiểu rồi.” Tôi rũ bỏ những cơn run rẩy cuối cùng khỏi cơ thể. “Nhưng bằng cách nào?”

Sevro nhún vai. “Chúng ta sẽ đoạt gia huy Nhà Minerva.”

“Đ-đợi đã,” Cassius nói. “Cậu biết làm việc đó như thế nào sao?”

Sevro khịt mũi. “Thế cậu nghĩ tôi đã làm gì suốt thời gian vừa rồi hả, đồ nhưng lựa thối tha? Tự sướng trong các bụi cây chắc?”

Cassius và tôi nhìn nhau.

“Kiểu như vậy,” tôi nói.

“Phải, đúng thế,” Cassius tán thành.

Chúng tôi cưỡi những con ngựa Nhà Minerva đi về phía Đông cao nguyên. Tôi không phải là một kỵ sĩ cừ. Cassius thì tất nhiên là phải, vậy nên tôi học được cách bám thật chắc lấy những đé sườn bầm tím của anh ta. Mặt chúng tôi trát đầy bùn. Như thế trông sẽ giống như những cái bóng trong đêm, vì vậy đối phương sẽ thấy những con ngựa, cây kích, phù hiệu của chúng tôi và tin chúng tôi là đồng đội của họ.

Lâu đài của Nhà Minerva tọa lạc ở một vùng đất dốc thoải phủ đầy hoa dại và cây ô liu. Các mặt trăng tỏa sáng chiếu xuống cảnh vật tuyền một màu đen như mực. Cú kêu trên các cành cây xương xẩu phía trên. Khi chúng tôi tới gần pháo đài xây bằng đá sa thạch nằm vươn dài của họ, một giọng nói vang lên từ mặt lũy phía trên cổng quát chúng tôi dừng lại. Sevro với bộ lông sói của cậu ta không thể chường mặt ra được, vì vậy cậu ta phụ trách canh giữ đường lui.

“Chúng tôi đã tìm thấy Nhà Mars,” tôi gọi lên. “Này! Mở cái cổng mắc dịch này ra.”

“Mặt khẩu,” anh chàng canh cổng uể oải hỏi từ trên mặt lũy.

“Ngực mộng đầu!” tôi la lớn. Sevro đã nghe thấy mặt khẩu này vào lần cuối cậu ta tới đây.

“Chuẩn. Virginia và nhóm tấn công đâu?” người canh cổng gọi xuống.

Là Ngựa Hoang sao?

“Đoạt lấy gia huy của bọn họ, anh bạn! Đám tè dầm đó còn chẳng có ngựa. Có khi chúng ta còn chiếm được lâu đài nữa!”

Tay gác cổng reo lên.

“Tin hay quá! Virginia đúng là một con quỷ. June đã chuẩn bị bữa tối. Hãy vào bếp kiểm thử gì đó mà ăn, rồi sau đó lên chỗ tôi, nếu các cậu thích. Tôi đang chán ngấy đây và cần được giải trí một chút.”

Cánh cổng cốt kết mở ra rất chậm chạp. Tôi bật cười khi cuối cùng nó cũng nhích ra đủ rộng để hai chúng tôi sóng đôi thúc ngựa vào. Cassius và tôi thậm chí còn chẳng gặp phải những người trực canh. Lâu đài của bọn họ rất khác - khô ráo, sạch sẽ hơn, ít ngọt ngào hơn. Họ có những khu vườn, những cây ô liu nằm giữa các cây cột sa thạch của tầng dưới cùng.

Chúng tôi ăn mình trong bóng tối khi hai cô gái bê những bình sữa đi ngang qua. Bọn họ không có đuốc hay lửa khiến kẻ thù có thể trông thấy từ xa, chỉ có những cây nến nhỏ. Điều này giúp cho việc lén lút lần theo thật dễ dàng. Có vẻ mấy cô gái khá xinh, vì Cassius làm bộ trên khuôn mặt và vờ bám theo họ lên cầu thang.

Sau khi cười chớp nhoáng với tôi, anh ta lén đi về phía các âm thanh từ bếp vọng tới trong khi tôi tìm kiếm phòng chỉ huy của đối phương. Tôi tìm thấy địa điểm này trên tầng ba. Các cửa sổ nhìn xuống đồng bằng tối om. Đối diện với các cửa sổ là tập bản đồ của Nhà Minerva. Một lá cờ cháy rực lơ lửng phía trên lâu đài của Nhà chúng tôi. Tôi không biết như thế có nghĩa là gì, nhưng chắc chắn không thể là tốt lành. Một pháo đài khác, của Nhà Diana, nằm ở phía Nam pháo đài Nhà Minerva trong Rừng Lớn. Đó là tất cả các pháo đài đã bị khám phá.

Bọn họ cũng có những bảng tính điểm để ghi lại các thành tích. Một thành viên nào đó tên là Pax có vẻ là một con ác mộng khủng khiếp. Anh chàng này đã đích thân bắt được tám nô lệ, và khiến các Robot Cấp Cứu phải xuống đưa chín học viên đi, vì thế tôi đoán anh ta chính là gã cao lớn như một tay Đá Nham Thạch.

Tôi không tìm thấy gia huy của họ trong phòng chỉ huy. Giống như chúng tôi, họ không ngốc đến mức để nó nằm phơi ra đó. Không sao, chúng tôi sẽ tìm ra nó theo cách của mình. Như đã bàn trước, tôi nghĩ thấy mùi

khói từ đồng lửa Cassius nhóm bay vào qua các cửa sổ. Bọn họ có một phòng chỉ huy mới đẹp làm sao. Đẹp hơn nhiều so với của Nhà Mars.

Tôi đập vỡ mọi thứ.

Và khi đã phá hỏng bản đồ của họ, cũng như hoàn tất việc hủy hoại khuôn mặt một bức tượng Minerva, tôi dùng cái rìu đã tìm thấy để khắc tên Mars lên chiếc bàn hội ý tác chiến dài đẹp đẽ của họ. Tôi đã định khắc tên một Nhà khác nhằm đánh lạc hướng, nhưng tôi muốn bọn họ biết ai đã làm việc này. Nhà này quá thống nhất, quá quy củ và bình tĩnh. Bọn họ có một đầu lĩnh, những kẻ đi tấn công, những lính canh (những anh chàng ngây ngô), đầu bếp, những cây ô liu, sữa ấm, kích gậy choáng, mật ong, chiến lược. Những thành viên Nhà Minerva. Những con lợn hợm hĩnh. Hãy để họ cảm thấy ít nhiều như Nhà Mars. Hãy để họ cảm thấy sự phẫn nộ. Sự hỗn loạn.

Những tiếng la hét vang lên. Đám cháy Cassius gậy ra lan rộng. Một cô gái chạy vào phòng chỉ huy. Tôi gần như khiến cô ta ngã xiui khi vung cây rìu lên. Làm đau cô ta cũng chẳng ích gì. Chúng tôi không thể bắt tù binh, không dễ dàng gì. Vậy là tôi lấy cả Lưỡi Hái và cây kích gậy choáng ra.

Khuôn mặt tôi đầy bùn. Mái tóc vàng kim của tôi xõa ra điên cuồng. Trông tôi như một con thính nộ.

“Có phải cô là June không?” tôi gầm lên.

“Kh-không... tại sao?”

“Cô biết nấu ăn chứ?”

Cô gái bật cười bất chấp nỗi sợ hãi. Ba cậu con trai rẽ vào từ góc nhà. Hai người trong bọn họ vạm vỡ hơn tôi nhưng lại thấp hơn. Tôi hét lên như một vị thần đang nổi giận. Ôi chao, bọn họ chạy nom mới hay làm sao.

“Kẻ địch!” bọn họ la lối. “Kẻ địch!”

“Chúng ở trong các tòa tháp!” tôi gào lên hết lần này tới lần khác để làm bọn họ rối loạn trong khi lao xuống cầu thang. “Ở các tầng trên cùng! Khấp nơi! Đông lắm! Hàng chục! Hàng chục! Bọn Nhà Mars đang ở đây! Nhà Mars đã tới!” Khói lan khắp nơi. Cả tiếng la hét của bọn họ cũng vậy.

“Nhà Mars!” bọn họ kêu la. “Nhà Mars đã tới!”

Một anh chàng trẻ tuổi lao vụt qua trước mặt tôi. Tôi chộp lấy cổ áo cậu ta và ném cậu ta qua một ô cửa sổ xuống khoảng sân bên dưới, làm đám đông thành viên Nhà Minerva đang xúm lại dưới đó dạt ra tứ tán. Tôi xông vào bếp. Đám cháy Cassius gây ra cũng không mấy kinh khủng. Chủ yếu là mỡ và cành cây. Một cô gái đang vừa la lối vừa dập nó.

“June!” tôi gọi to. Cô gái quay lại đâm thẳng vào cây kích gây choáng của tôi và rùng mình khi dòng điện chạy qua các sợi cơ của cô ta. Tôi đã cướp đầu bếp của bọn họ đi như vậy đấy.

Cassius gặp tôi đang vác June trên vai chạy băng qua các khu vườn Nhà Minerva.

“Cái quái gì thế này?”

“Cô ta là đầu bếp!” tôi giải thích.

Anh ta cười dữ tới mức gần như không thở nổi.

Đám người Nhà Minerva rơi vào cơn hỗn loạn, chạy nháo nhào khỏi doanh trại. Bọn họ nghĩ kẻ địch đã xâm nhập vào các tòa tháp của họ. Nghĩ rằng pháo đài của họ đang bị đốt sập. Nghĩ Nhà Mars đã dồn toàn lực tới tấn công. Cassius kéo tôi đi vào khu chuồng ngựa. Còn bảy con ngựa được để lại. Chúng tôi đánh cắp sáu con sau khi ném một cây nến vào kho cỏ rồi thúc ngựa lao ra qua cổng chính trong khi cả pháo đài chìm trong khói và sự hoảng loạn. Tôi không có gia huy của họ trong tay. Đúng như chúng tôi đã lên kế hoạch. Sevro nói pháo đài có một cổng sau được giấu kín. Chúng tôi đoán chắc ai đó đang cố hết sức chạy trốn khỏi một pháo đài sắp đổ sập hẳn sẽ dùng nó để đào tẩu, ai đó đang cố bảo vệ gia huy. Và chúng tôi đã đúng.

Sevro tới gia nhập cùng chúng tôi sau hai phút. Cậu ta tru lên dưới bộ lông sói khi xuất hiện. Đẳng xa phía sau, đối phương chạy bộ đuổi theo cậu ta với những cây kích gây choáng. Giờ thì bọn họ mới là những kẻ không có ngựa. Và bọn họ không có bất cứ cơ hội nào để đoạt lại cây gia huy hình con cú đang lấp lánh mờ mờ trên bàn tay đầy bùn của cậu ta. Đặt cô nàng đầu bếp bất tỉnh vắt ngang yên ngựa của tôi, chúng tôi phi ngựa lao đi dưới màn đêm đầy sao trở lại vùng cao nguyên đang chìm trong giao tranh của mình, cả ba cùng phá lên cười, reo hò, và tru lên.

NHÀ THỊNH NỘ

Chúng tôi tìm thấy Roque tại Tháp Phobos cùng Lea, Mặt Cau Có, Thăng Hề, Cây Kế, cỏ Dại và Hòn Cuội. Chúng tôi có tám con ngựa - hai con cướp được bên hồ, sáu con đánh cắp trong lâu đài. Chúng tôi bổ sung chúng vào kế hoạch của mình. Cassius, Sevro và tôi vượt cây cầu bắc qua sông Metas. Một thám mã của đối phương thúc ngựa lao về phía Bắc để báo cho Ngựa Hoang. Khi tay thám mã đã đi khuất, những con ngựa khác chúng tôi cướp được, do Antonia quản lý, vòng lên phía Bắc. Roque, đi bộ, vòng xuống phía Nam.

Chỉ mình con ngựa của tôi không bê bết đầy bùn. Một con ngựa cái lông sáng màu. Còn tôi nom cũng thật oai hùng. Bàn tay trái tôi cầm cây gia huy bằng vàng của Nhà Minerva. Chúng tôi đã có thể giấu nó đi. Có thể cất nó ở một nơi an toàn. Song bọn họ cần biết chúng tôi đã cướp được nó, và mặc dù Sevro là người lấy được, nhưng cậu ta không muốn cầm nó theo mình. Cậu ta thích những con dao lưỡi cong của mình hơn nhiều. Tôi nghĩ cậu ta còn thì thầm tâm sự với chúng. Còn Cassius, chúng tôi cần anh ta cho những việc khác hơn cầm cây gia huy. Hơn nữa, nếu cầm nó, anh ta trông sẽ như đầu lĩnh. Và như thế sẽ không ổn.

Xung quanh lặng như tờ trong lúc chúng tôi phi ngựa qua vùng đất thấp thuộc lãnh thổ của mình. Sương mù trườn quanh các thân cây. Tôi lao xuyên qua màn sương. Cassius và Sevro phi ngựa đi hai bên. Lúc này tôi không thể nhìn hay nghe thấy họ, nhưng lũ sói đang tru lên đâu đó. Sevro tru lên đáp lại. Tôi đánh vật cổ ngỗng vững trên yên trong khi con ngựa cái nhảy chồm chồm. Tôi ngã ngựa hai lần. Tiếng cười của Cassius vang lên trong bóng tối. Thật khó nhớ nổi tôi đang làm tất cả chuyện này vì Eo, tất cả để khởi đầu một cuộc nổi dậy. Tối nay nó có vẻ đúng như một trò chơi;

và theo một góc độ nào đó thì đúng là vậy, vì cuối cùng tôi cũng bắt đầu thấy hào hứng.

Lâu đài của chúng tôi đã bị chiếm. Ánh lửa cháy sáng dọc theo các mặt lũy cho tôi biết điều này. Lâu đài vươn cao phía trên thung lũng, trên đỉnh ngọn đồi nó tọa lạc, những ngọn đuốc cháy bập bùng trên đó tạo thành các quầng sáng lạ lùng trong bóng đêm ngập đầy sương mù. Móng guốc con ngựa của tôi khua nhẹ trên mặt cỏ ướt trong khi phía bên phải của tôi, dòng sông Metas chảy đi với âm thanh ùng ục khe khẽ như một đứa trẻ đang ốm trong đêm. Cassius đang phi ngựa đi ở phía đó, song tôi không thể thấy anh ta.

“Thần Chết!” Ngựa Hoang hô lớn qua màn sương mù. Giọng cô ta không hề có chút đùa cợt nào. Cô ta đang ở cách tôi bốn mươi mét, gần chân con đường dốc dẫn lên lâu đài. Cô ta cúi người ra trước, hai cánh tay khoanh lại tựa trên ụ yên. Hai bên cô ta có sáu kỵ sĩ khác. Những người còn lại chắc đang đóng trong lâu đài. Nếu không tôi đã nghe thấy bọn họ. Tôi nhìn mấy cậu con trai sau lưng cô ta. Pax to con tới mức cây kích của cậu ta trông như một cây quyền trượng nhỏ xíu trong bàn tay đồ sộ xỏ găng hở ngón.

“Chào, Ngựa Hoang.”

“Vậy là cậu không chết đuối. Đáng ra như thế đã dễ dàng hơn.” Khuôn mặt sắc sảo của cô ta tối sầm. “Cậu là một dòng giống xấu xa, cậu biết chứ?” Cô ta đã ở bên trong tòa tháp phòng thủ và không tìm nổi từ để diễn tả sự phẫn nộ của mình. “Cưỡng dân? Hành hạ? Giết người?” Cô ta gằn từng tiếng.

“Tôi chẳng làm gì cả,” tôi nói. “Và các Giám Thị cũng không.”

“Phải. Cậu *chẳng làm gì cả*. Thế nhưng hiện giờ cậu lại có gia huy của chúng tôi, và gì nữa đây? Đẹp Trai đang ở đâu đó ngoài kia, trong màn sương mù phải không? Tiếp tục đi, giả bộ cậu không phải là đầu lĩnh của bọn họ. Như thế cậu không hề chịu trách nhiệm.”

“Titus là kẻ phải chịu trách nhiệm.”

“Gã khốn kiếp to xác đó ư? À phải, Pax đã quật ngã hắn ta.” Cô gái ra hiệu về phía cậu con trai to đùng như một con quái vật bên cạnh. Pax có

mái tóc cắt ngắn, đôi mắt bé tẹo, cằm trông như gót chân có vết lõm. Bên dưới, con ngựa của anh chàng khổng lồ trông chẳng khác gì một con chó. Hai cánh tay để trần của anh ta cuộn cuộn nổi lên như những tảng đá.

“Tôi không tới để nói chuyện, Ngựa Hoang.”

“Tới để cắt tai tôi chẳng?” cô gái mỉa mai.

“Không. Quỷ Lùn đã làm việc đó.”

Đúng lúc ấy một trong các thuộc hạ của cô ta hét lên ngã vật từ trên yên xuống.

“Cái quái gì...” một kỵ sĩ lẩm bẩm.

Đằng sau họ, những con dao đã vun vút đâm xuống, Sevro tru lên như một gã điên. Sáu người nữa cùng tru lên với cậu ta khi Antonia cùng một nửa toán người tại Phobos của cô ta ập xuống từ những ngọn đồi phía Bắc trên lưng những con ngựa cướp được, toàn thân trát đầy bùn đen. Họ hú lên như những kẻ tâm thần giữa màn sương mù. Các thủ hạ của Ngựa Hoang quay lại. Sevro hạ thêm một người nữa. Cậu ta không dùng đến kích gây choáng. Các Robot Cấp Cứu hú còi trên không, bầu trời đột nhiên đầy ắp Giám Thị. Tất cả bọn họ đã tới quan sát. Mercury tụt lại đằng sau những người khác, ôm theo những chai rượu rồi tung cho các đồng nghiệp của mình. Tất cả chúng tôi ngược lên quan sát sự xuất hiện lạ lùng của họ; những con ngựa tiếp tục phi. Thời gian như ngừng lại.

“Ấu đả đi nào!” Apollo có làn da sẫm màu đứng trên cao giễu cợt. Chiếc áo khoác trong nhà màu hoàng kim của ông ta cho thấy ông ta vừa rời khỏi giường. “Ấu đả đi nào!”

Rồi hỗn loạn bùng phát khi Ngựa Hoang lớn tiếng ra lệnh theo chiến lược. Bốn kỵ sĩ nữa phi xuống theo con đường dốc chạy từ cổng lâu đài để hỗ trợ cho toán của cô ta. Đến lượt tôi. Tôi cầm thẳng cây gia huy Nhà Minerva xuống đất và hét lên những tiếng khát máu. Tôi thúc hai gót chân vào con ngựa cái. Nó lồm lổm trước, thiếu chút nữa làm tôi ngã nhào. Cả cơ thể tôi rùng mình khi con ngựa nện vó xuống nền đất ẩm. Bàn tay trái mạnh mẽ của tôi siết chặt dây cương, và tôi rút Lưỡi Hái của mình ra. Tôi cảm thấy mình lại là Chim Lặn khi hú lên.

Đối phương tản ra khi bọn họ thấy tôi lao tới đầy cuồng nộ. Chính sự cuồng nộ đó làm bọn họ bối rối. Đó là sự điên rồ của Sevro, sự hung tợn bệnh hoạn của Nhà Mars. Các kỵ sĩ dạt hết ra, trừ một người. Pax nhảy xuống ngựa và lao về phía tôi.

“*Pax au Telemachus,*” anh ta hét lên, miệng sùi bọt, như một gã khổng lồ đang bị quỷ nhập. Tôi thúc mạnh hai gót chân vào con ngựa của mình và hú lên. Sau đó, Pax ngáng con ngựa tôi cưỡi. Vai anh ta đập vào ức con ngựa. Con vật kêu rít lên. Cả thế giới quanh tôi lộn nhào. Tôi bay khỏi yên, lao vọt qua đầu ngựa, rồi rơi phịch xuống đất.

Choáng váng, tôi loạng choạng nhổm dậy quỳ trên đầu gối giữa bãi chiến trường bị vó ngựa khuấy tung lên.

Sự điên rồ đã bao trùm trận chiến. Nhóm do Antonia chỉ huy áp vào bên sườn Ngựa Hoang. Họ chỉ có trong tay những vũ khí thô sơ, song những con ngựa của họ cũng đủ để gây ra cơn sốc. Một số thành viên Nhà Minerva bị hất bay khỏi yên. Số khác thúc ngựa lao tới chỗ cây gia huy của họ bị bỏ lại, song Cassius đã xuất hiện từ trong màn sương mù, giật lấy nó rồi lao về phía Nam. Hai người bên đối phương đuổi theo, làm lực lượng của họ bị chia nhỏ. Sáu người còn lại từ đội quân đóng trong tháp của Antonia đang đợi sẵn phục kích họ trong rừng, nơi lũ ngựa không thể phi nước đại.

Phản xạ mách bảo tôi thụp xuống khi một cây kích lao về phía đầu tôi. Tôi bật dậy vung Lưỡi Hái lên. Tôi chém nó vào một cái cổ tay. Quá chậm. Tôi di chuyển như đang trong một điệu nhảy, nhớ lại những bước chú tôi đã dạy trong các khu mỏ bỏ hoang. Điệu nhảy Thần Chết đưa các cử động của tôi liên lạc với nhau như nước chảy. Tôi lia mạnh Lưỡi Hái vào một tấm che đầu gối. Xương Hoàng Kim không gãy, nhưng lực chém làm người cưỡi ngã lộn nhào khỏi yên. Tôi nhào người né sang một bên và lại tấn công, rồi tấn công nữa, và chém bay móng một con ngựa, làm gãy một khuỷu trên móng. Con ngựa ngã vật xuống.

Một cây kích gây choáng khác đâm vào tôi. Tôi tránh khỏi mũi kích và giật phăng lấy cây kích bằng đôi bàn tay Đỏ của mình, rồi gi đầu mũi gây điện giật vào một kẻ tấn công khác. Anh chàng nọ ngã nhào. Một quả núi

gạt cây kích sang bên và ập tới tôi. Pax. Để phòng trường hợp tôi là một gã ngốc, anh ta hét lớn tên mình vào mặt tôi. Bố mẹ anh ta đã nuôi dạy con trai họ để dẫn đầu các đội quân Đá Nham Thạch đổ bộ xông vào những trận đánh lớn.

“*Pax au Telemachus!*” Anh ta đập cây kích to tướng của mình vào ngực rồi đánh trúng Thăng Hề tóc phồng mạnh đến nỗi bạn tôi bay ngược ra sau bốn mét. “*Pax au Telemachus.*”

“*Là một gã chuyên liếm dương vật!*” tôi châm chọc.

Thế rồi một con ngựa thúc sườn vào lưng tôi, làm tôi lao đảo về phía anh chàng quái vật kia. Tôi tiêu rồi. Anh ta đã có thể hạ tôi với cây kích của mình. Thay vì thế, anh ta lại ôm ghì lấy tôi. Không khác gì bị một con gấu màu hoàng kim không ngớt la hét tên nó ôm cứng lấy. Lưng tôi kêu răng rắc. Mẹ ơi. Anh ta đang siết chặt lấy sọ tôi. Hai vai tôi đau nhức. Chết tiệt. Tôi không thở nổi. Tôi chưa bao giờ gặp phải sức mạnh thế này. Ôi Chúa lòng lành. Gã này quả là một con quỷ đích thực. Nhưng ai đó đang tru lên. Hàng chục tiếng tru. Lưng tôi răng rắc như sắp nổ tung.

Pax hét to thông báo chiến thắng cá nhân của mình. “Tao đã tóm được chỉ huy của các người! Tao tề vào chúng mày, lũ Mars! Pax au Telemachus đã bóp nát chỉ huy của chúng mày! Pax au Telemachus!”

Thi lực của tôi chập chờn lúc mờ lúc tối đen. Nhưng con cuồng nộ trong tôi thì không chịu tắt.

Tôi vùng lên tung ra chút hung hãn cuối cùng trước khi ngất xỉu. Một cách rẻ tiền. Pax quả là một anh chàng chính trực. Song tôi vẫn dùng đầu gối thúc bẹp gí chùm nho của anh ta. Tôi cố đảm bảo đánh trúng cả hai nhiều lần nhất có thể. Một. Hai. Ba. Bốn. Anh ta trợn mắt lên và đổ sập xuống.

Tôi ngã vật lên trên anh ta, ngất xỉu trong bùn giữa tiếng hoan hô của các Giám Thị.

Sevro thuật lại cho tôi hay mọi chuyện trong khi cậu ta lục soát túi các tù binh chúng tôi bắt được sau trận đánh. Sau khi Pax và tôi đã hạ gục lẫn nhau, Roque ập xuống thung lũng hẹp cùng Lea và những người trong nhóm tôi. Ngựa Hoang, cô nàng ranh mãnh, trốn thoát vào trong lâu đài và cố thủ cùng sáu người khác. Tất cả tù binh Nhà Mars cô ta bắt được vẫn chưa thuộc về cô ta cho tới khi cô ta dùng đầu cây gậy gia huy chạm vào họ. Cơ hội thật hứa hẹn. Chúng tôi bắt được mười một người của cô ta, và Roque đã đào gia huy của chúng tôi lên để biến bọn họ thành nô lệ của chúng tôi. Chúng tôi có thể vây hãm lâu đài của chính mình - không thể nào tấn công các bức tường cao của nó - song Nhà Ceres và các thành viên còn lại của Nhà Minerva có thể tới bất cứ lúc nào. Nếu họ tới, Cassius theo kế hoạch sẽ cưỡi ngựa tới chỗ Nhà Ceres trao cho họ gia huy của Minerva.

Việc này cũng khiến anh ta vắng mặt trong lúc tôi củng cố vị trí chỉ huy của mình.

Roque và Antonia đi theo tôi tới thương lượng cùng Ngựa Hoang ở cổng lâu đài. Tôi tập tễnh đứng lên và chạm một xương sườn bị rạn. Chỉ thở thôi cũng đau. Roque lui lại một bước để tôi có vẻ như một đầu lĩnh khi chúng tôi tới cổng. Antonia chun mũi rồi cuối cùng cũng làm tương tự. Ngựa Hoang bê bết máu sau cuộc loạn đả, và tôi không tìm thấy nụ cười nào trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta nữa. “Các Giám Thị đã chứng kiến tất cả chuyện này,” cô ta giật giọng. “Họ đã thấy những gì xảy ra tại... nơi đó. Mọi thứ...”

“Đều do Titus làm,” Antonia mệt mỏi dài giọng.

“Và không ai khác nữa sao?” Ngựa Hoang nhìn tôi. “Mấy cô gái cứ khóc mãi.”

“Chẳng ai chết cả,” Antonia khó chịu nói. “Dù rất yếu nhưng rồi họ sẽ hồi phục lại. Bất chấp những gì xảy ra, đã không có sự hao hụt nhân số Hoàng Kim nào.”

“Nhân số Hoàng Kim...,” Ngựa Hoang lẩm bẫm. “Sao các người có thể lạnh lùng vậy chứ?”

“Cô bé,” Antonia thở dài, “vàng là một kim loại lạnh lẽo.”

Ngựa Hoang nhìn Antonia với vẻ không tin nổi, sau đó lắc đầu. “*Mars*. Một vị thần đáng ghê tởm. Các người quả là phù hợp, phải không nào? Sự man rợ. Những thế kỷ đã qua. Thời kỳ tăm tối.”

Tôi không có tâm trạng để nghe một Hoàng Kim lên lớp về đạo đức.

“Chúng tôi muốn cô rời khỏi lâu đài,” tôi nói. “Làm thế cùng người của cô thì cô có thể nhận lại những người bị chúng tôi bắt. Chúng tôi sẽ không biến họ thành nô lệ.”

Dưới chân đồi, Sevro đứng bên cạnh các tù binh, cầm gia huy của chúng tôi trong tay; cậu ta đang dùng một cái lông ngựa trâu ghẹo anh chàng Pax cực kỳ bất bình.

Ngựa Hoang chỉ một ngón tay vào mặt tôi.

“Đây là một trường học. Các người hiểu điều đó mà, phải không? Cho dù Nhà các người quyết định chơi theo quy tắc nào. Hãy cứ việc tỏ ra thô bạo như đám đáng tởm các người muốn. Nhưng có giới hạn. Có giới hạn chết tiệt về những gì các người có thể làm trong trường này, trong trò chơi. Càng hung bạo, các người sẽ càng ngu xuẩn hơn trong mắt các Giám Thị, trong mắt những người trưởng thành biết những gì các người đã làm - những gì các người có thể làm. Các người nghĩ họ muốn những con quái vật lãnh đạo Hiệp Hội sao? Ai sẽ muốn nhận một con quái vật làm người tập sự đây?”

Tôi mừng tượng ra cảnh Augustus chứng kiến vợ tôi bị treo cổ với đôi mắt chết chóc như một con rắn hổ lục hàm mỏ. Một con quái vật sẽ muốn có đệ tử mang đúng hình ảnh của hắn.

“Họ muốn những người có tầm nhìn xa. Những Thủ Lĩnh để chỉ huy con người. Không phải những kẻ giết người. Có những giới hạn,” cô ta nói tiếp.

Tôi gật lên. “Chẳng có giới hạn chết tiệt nào cả.”

Quai hàm Ngựa Hoang nghiêng chặt lại. Cô ta hiểu chuyện này sẽ đi đến đâu. Nói cho cùng, trả lại cho chúng tôi cái lâu đài kinh khủng này sẽ không làm cô ta mất gì; cố giữ lấy nó thì có. Thậm chí rất có thể cô ta sẽ phải kết thúc như một trong số những cô gái trong tòa tháp cao. Cô ta chưa bao giờ nghĩ tới điều đó trước đây. Tôi có thể đoán chắc cô ta muốn rời đi. Chính cảm nhận về công lý đã làm hại cô ta. Bằng cách nào đó cô ta nghĩ

chúng tôi sẽ phải trả giá, và các Giám Thị sẽ bay xuống để can thiệp. Phần lớn các học viên nghĩ như thế về trò chơi này; khi thật, Cassius đã nói thế hàng trăm lần trong lúc chúng tôi cùng nhau đi thám thính. Nhưng trò chơi không phải vậy, vì cuộc đời không như thế. Các vị thần sẽ không giáng trần để ban phát công lý. Quyền lực làm điều đó. Đó là điều người ta đang dạy chúng tôi, không chỉ sự gian khổ của việc đoạt lấy quyền lực, mà cả sự tuyệt vọng khi không có nó, sự tuyệt vọng đến khi ta không phải là một Hoàng Kim.

“Chúng tôi sẽ giữ các nô lệ Nhà Ceres,” Ngựa Hoang yêu cầu.

“Không, bọn họ là của chúng tôi,” tôi dài giọng. “Và chúng tôi sẽ làm gì với họ tùy ý.”

Cô gái nhìn tôi hồi lâu, nghĩ ngợi.

“Vậy chúng tôi sẽ giữ Titus.”

“Không.”

Ngựa Hoang gắt gỏng. “Chúng tôi sẽ giữ Titus, nếu không chẳng có thương lượng nào hết.”

“Cô sẽ không giữ ai hết.”

Cô ta không quen với việc bị từ chối.

“Tôi muốn cố sự đảm bảo rằng họ sẽ được an toàn. Tôi muốn Titus phải trả giá.”

“Những gì cô muốn chẳng đáng một bãi nước tiểu. Ở đây cô nhận được những gì cô đoạt được. Đó là một phần của bài học.” Tôi rút Lưỡi Hái ra và cảm mũi nó xuống đất. “Titus thuộc về Nhà Mars. Hắn là của chúng tôi. Thế nên, cứ thử đoạt lấy hắn xem.”

“Hắn sẽ bị lôi ra trước công lý,” Roque nói với Ngựa Hoang để trấn an cô gái.

Tôi quay sang cậu ta, mắt long lên. “Im đi.”

Cậu ta cúi gằm xuống, biết mình đáng ra không nên lên tiếng. Điều đó cũng không quan trọng. Đôi mắt Ngựa Hoang không hướng vào Antonia hay Roque. Chúng không nhìn xuống triền dốc nơi Lea và Cipio đang bắt đám thuộc hạ của cô ta quỳ gối dưới thung lũng hẹp, còn Cây Kế đang ngồi

trên lưng Pax cùng với cỏ Dại, thay nhau trêu ghẹo anh ta. Đôi mắt cô ta không nhìn vào lưỡi dao. Chúng chỉ nhìn tôi. Tôi cúi người ra trước.

“Nếu Titus cưỡng dâm một cô bé tình cờ là Đỏ, khi ấy cô sẽ cảm thấy thế nào?” tôi hỏi.

Cô ta không biết trả lời ra sao. Luật thì có. Sẽ chẳng có gì xảy ra. Sự việc sẽ không phải là cưỡng dâm trừ phi cô gái đó mang phù hiệu của một gia tộc danh giá như Augustus. Ngay cả lúc đó, hành động phạm tội cũng chỉ được tính là chống lại chủ nhân của cô ta.

“Giờ hãy nhìn quanh đây,” tôi khẽ nói. “Không có Hoàng Kim nào ở đây hết. Tôi là một Đỏ. Cô là một Đỏ. Tất cả chúng ta đều là Đỏ cho tới khi một trong số chúng ta có đủ sức mạnh. Khi đó chúng ta sẽ có quyền. Rồi chúng ta đặt ra các luật lệ của chính mình.” Tôi thẳng người lùi lại và cao giọng. “Đó là mục đích của tất cả chuyện này. Để làm cô kinh hoàng với một thế giới nơi cô không thể kiểm soát. An ninh và công lý không được thực thi. Đó là những điều do kẻ mạnh tạo ra.”

“Anh nên hy vọng điều đó không đúng,” Ngựa Hoang khẽ nói với tôi.

“Tại sao?”

“Bởi vì ở đây có một gã giống anh.” Khuôn mặt cô ta trở nên tối sầm, như thể hối tiếc về những điều cô ta buộc phải nói. “Giám Thị của tôi gọi anh ta là Chó Rừng. Anh ta khôn ngoan, tàn nhẫn và khỏe hơn anh, và anh ta sẽ giành chiến thắng trong trò chơi này, biến chúng ta thành nô lệ của anh ta nếu những người còn lại chúng ta đi khắp nơi hành động như lũ thú vật.” Đôi mắt cô gái cầu khẩn tôi. “Vì vậy làm ơn hãy mau mau tiến hóa đi.”

NGƯỜI ANH EM CỦA TÔI

Tôi giả bộ như những que diêm có được từ một trong các tù binh Nhà Minerva khi nhóm lên đồng lửa đầu tiên của chúng tôi trong lâu đài Nhà Mars. June được đưa tới từ nơi giam giữ tạm thời, và chẳng mấy chốc cô đã chuẩn bị cho chúng tôi một bữa thịnh soạn từ thịt dê, thịt cừu và các loài thảo mộc mà nhóm của tôi thu lượm về. Nhóm của tôi giả bộ đây là bữa ăn đầu tiên họ có sau nhiều tuần. Những người còn lại trong Nhà đều đã đủ dối để tin vào những lời nói dối. Ngựa Hoang và nhóm chiến binh của cô ta đã rút về Nhà của họ từ lâu.

“Giờ thì sao?” tôi hỏi Roque trong khi những người khác đang ăn dưới sân lâu đài. Tháp phòng thủ chính vẫn là một nơi dơ dáy, và ánh sáng của lửa chẳng làm được gì ngoài việc soi sáng những thứ rác rưởi bẩn thỉu. Cassius đã đi gặp Quinn, vì vậy lúc này tôi chỉ có một mình với Roque.

Các thành viên trong nhóm của Titus ngồi thành từng cụm lặng lẽ. Các cô gái không nói gì với các cậu con trai vì những gì họ đã thấy vài người trong đám này làm. Tất cả cùng ăn với cái đầu cúi gằm. Có thể nhận thấy sự hổ thẹn trong đó. Người thuộc nhóm của Antonia ngồi cùng nhóm của tôi và liếc mắt nhìn về phía nhóm Titus. Mắt họ đầy ắp sự ghê tởm. Có cả cảm giác phản bội nữa, thậm chí trong khi họ đang nốc căng bụng. Vài xung đột đã leo thang từ lời lẽ lên nắm đấm. Tôi đã nghĩ chiến thắng có thể hợp nhất họ. Nhưng không. Sự chia rẽ còn tệ hại hơn bao giờ hết, chỉ có điều lúc này tôi không thể cắt nghĩa được nó, và tôi nghĩ chỉ có một cách để khắc phục tình trạng này. Roque không có câu trả lời tôi muốn nghe.

“Các Giám Thị không can thiệp, vì họ muốn thấy chúng ta có thực thi công lý hay không, và như thế nào, Darrow. Đây là mục đích sâu xa của tình thế này. Chúng ta thực thi Luật như thế nào?”

“Xuất sắc,” tôi nói. “Thế thì sao đây? Chúng ta cần đánh đòn Titus chẳng? Hay giết hẳn? Đó sẽ là Luật đấy.”

“Thật thế không? Hay như thế sẽ chỉ là trả thù thôi?”

“Cậu là thi sĩ. Cậu cắt nghĩa đi.” Tôi đá một hòn đá từ trên mặt lũy xuống.

“Không thể cứ để hẳn bị trói trong xà lim như thế. Cậu biết thế mà. Chúng ta sẽ không bao giờ tiến lên được khỏi cơn mê muội này nếu hẳn bị cư xử như thế, và cậu sẽ phải là người quyết định cần phải làm gì hẳn.”

“Không phải Cassius sao?” tôi nói. “Tôi nghĩ anh ấy cũng có quyền được đưa ra ý kiến. Nói cho cùng, anh ấy đã tuyên bố giành hẳn cho mình.” Tôi không muốn Cassius chia sẻ quyền chỉ huy, nhưng tôi không muốn anh ta rời khỏi Học Viện mà không có bất cứ triển vọng nào. Tôi nợ anh ta điều đó.

“Giành hẳn cho mình?” Roque ho khê. “Và mấy lời đó nghe man rợ tới mức nào đây?”

“VẬY Cassius không nên có vai trò nào hết?”

“Tôi quý anh ấy như một người anh em, nhưng đúng là không.” Khuôn mặt hẹp ngang của Roque căng thẳng khi cậu ta áp một bàn tay lên cánh tay tôi. “Cassius không thể chỉ huy Nhà này. Sau những gì đã xảy ra thì không. Đám con trai, con gái từng đi theo Titus có thể tuân lệnh anh ấy, nhưng tôn trọng thì không. Họ sẽ không nghĩ anh ấy mạnh hơn họ, cho dù có đúng là như thế đi nữa. Darrow, bọn họ đã tè lên anh ấy. Chúng ta là các Hoàng Kim. Chúng ta không quên.”

Cậu ta nói đúng.

Tôi giật tóc vì rối bời và trừng mắt nhìn Roque như thể cậu ta quá khó tính.

“Cậu không hiểu chuyện này có ý nghĩa tới mức nào với Cassius đâu. Sau cái chết của Julian... Anh ấy phải thành công. Anh ấy không thể để mình chỉ được nhớ tới vì những gì đã xảy ra. Không thể.”

Tại sao tôi lại bận tâm đến thế chứ?

“Chuyện đó có ý nghĩa đến mức nào với anh ấy cũng chẳng quan trọng,” Roque nhắc lại những lời tôi nói kèm theo một nụ cười. Các ngón tay của

cậu ta khăng khiu như những cọng cỏ khô trên bấp tay tôi. “Bọn họ sẽ không bao giờ sợ anh ấy.”

Sợ là điều cần thiết tại đây. Và Cassius biết thế. Nếu không vì sao anh ta lại vắng mặt khi chiến thắng? Antonia đã không rời khỏi tôi. Pollux, người mở cổng lâu đài, cũng không. Bọn họ luôn ở quanh chỉ cách vài mét để bám dính vào quyền lực của tôi. Sevro và Cây Kế quan sát họ với nụ cười ranh mãnh.

“Và đó cũng là lý do cậu ở đây phải không, chú chồn toan tính?” tôi hỏi Roque. “Để chia sẻ vinh quang?”

Cậu ta nhún vai và cắn cái chân cừu Lea mang cho mình.

“Quên đi. Tôi ở đây vì thức ăn.”

Tôi tới tìm Titus trong phòng giam. Những người Nhà Minerva đã trói và nện hẳn như tử sau khi họ thấy những cô gái nô lệ trong tòa tháp của hẳn. Đó là công lý của họ. Hẳn mỉm cười khi tôi đứng bên.

“Mày đã giết bao nhiêu người Nhà Ceres trong các cuộc tấn công hả?” tôi hỏi.

“Mút bi tao đi.” Hẳn nhổ ra một bãi khạc đỏ lôm máu. Tôi né đi.

Tôi phải cố lắm mới kìm lại để không đá vào đúng chỗ đó của hẳn. Đã có Pax làm việc đó lúc ban ngày rồi. Titus vẫn còn có gan để hỏi chuyện gì đã xảy ra.

“Bây giờ tao chỉ huy Nhà Mars.”

“Mượn đám Nhà Minerva làm hộ những việc bẩn thỉu cho mày chứ gì? Không muốn đổi mặt tao à? Đúng kiểu hèn hạ Hoàng Kim điển hình.”

Tôi sợ hẳn. Tôi không biết tại sao. Thế nhưng tôi vẫn quỳ một gối xuống và nhìn trừng trừng vào mắt hẳn.

“Mày là một thằng ngốc thối tha, Titus. Mày chẳng bao giờ trưởng thành được. Chẳng bao giờ qua nổi bài thử thách đầu tiên. Mày nghĩ toàn bộ chuyện này chỉ là bạo lực và giết chóc. Ngu xuẩn. Trò chơi này là quá trình văn minh hóa, không phải chiến tranh. Để có một đạo quân, trước hết mày

phải có một nền văn minh - mà y lao thẳng vào bạo lực đúng như bọn họ muốn chúng ta làm. Mà y nghĩ vì sao bọn họ chẳng cho Nhà Mars chúng ta thứ gì trong khi các Nhà khác lại có nhiều nguồn lực đến vậy? Người ta muốn chúng ta chiến đấu như những kẻ điên, nhưng chúng ta cũng đã bị định trước là sẽ cháy rụi đúng như mà y đã làm. Nhưng tao đã vượt qua thử thách đó. Giờ tao là anh hùng. Không phải kẻ tiếm quyền. Còn mà y chỉ là con quỷ trong hầm giam.”

“Ái chà, hoan hô. Hoan hô!” Hãn cố vỗ hai bàn tay bị trói vào nhau. “Tao chẳng thèm quan tâm”

“Mày đã giết bao nhiêu người rồi?” tôi hỏi.

“Chưa đủ nhiều.” Hãn lắc lư cái đầu to kệch. Mái tóc hãn nhờn bết và sẫm lại vì dính đất bê bết, cứ như thể hãn muốn nhuộm đen màu hoàng kim. Hãn có vẻ thích đất. Đất cát lại dưới các móng tay hãn, bết lên làn da nhẵn bóng của hãn. “Tao đã cố đập mạnh vào đầu chúng. Giết chúng trước khi đám Robot Cấp Cứu tới. Song lũ Robot luôn quá nhanh.”

“Tại sao mà y lại muốn giết họ? Tao không hiểu mục đích để làm gì. Họ cũng cùng chủng loại với mà y.”

Hãn cười khẩy trước mấy lời này. “Mày đã có thể thay đổi mọi thứ, đồ con hoang.” Đôi mắt to của hãn lúc này bình yên, buồn bã hơn bất cứ lúc nào tôi từng nhớ. Tôi nhận ra hãn không thích chính mình. Có gì đó thật sâu thẳm trong hãn. Lòng kiêu hãnh tôi nghĩ hãn sở hữu không phải là lòng kiêu hãnh; đó chỉ là sự khinh bỉ. “Mày nói tao tàn bạo, nhưng mà y có diêm và i ốt. Đừng nghĩ là tao không biết điều đó, thậm chí tao còn biết trước cả khi tao ngửi thấy mùi trên người mà y. Chúng tao đói lả, còn mà y sử dụng những thứ mà y tìm thấy để trở thành chỉ huy. Thế nên đừng có rao giảng đạo đức với tao, đồ đâm lén sau lưng thối tha kia.”

“Vậy vì sao mà y không làm gì để thay đổi chuyện đó?”

“Pollux và Vixus sợ mà y. Thế nên đám còn lại cũng vậy. Và chúng nó nghĩ Quỷ Lùn có thể giết chúng nó khi đang ngủ. Tao có thể làm gì đây nếu tao là đứa duy nhất không sợ?”

“Sao mà y không sợ?”

Hắn cười gằn. “Mày chỉ là một thằng nhóc với một Lưỡi Hái. Lúc đầu tao từng nghĩ mày cứng cựa. Nghĩ rằng tao và mày nhìn nhận mọi thứ giống nhau.” Hắn liếm bờ môi rướm máu. “Nghĩ mày giống tao, chỉ tồi tệ hơn vì vẻ lạnh lùng đó trong mắt mày. Nhưng mày không lạnh lùng. Mày bận tâm đến lũ mềm xiu kia.”

Hai bên lông mày tôi nhú sát vào nhau. “Thế là thế nào?”

“Đơn giản thôi. Mày kết bạn, Roque. Cassius. Lea. Quinn.”

“Mày cũng thế. Pollux, Cassandra, Vixus.”

Khuôn mặt Titus méo mó lại thật kinh khủng. “*Bạn ư?*”

Hắn nhổ nước bọt. “Bạn với chúng ư? Những đứa Hoàng Kim đó? Chúng nó là những con quái vật, những tên khốn kiếp vô hồn. Chẳng là gì ngoài một bầy ăn thịt đồng loại, tất cả chúng. Chúng cũng hành xử hệt như tao, nhưng... *hừm.*”

“Tao vẫn không hiểu tại sao mày lại làm thế với các nô lệ,” tôi nói. “Cưỡng dâm, Titus. Cưỡng dâm.”

Khuôn mặt hắn lặng tờ, tàn khốc. “Chúng nó làm điều đó trước.”

“Ai?”

Nhưng hắn không lắng nghe. Đột nhiên hắn nói với tôi về chuyện “bọn chúng” đã bắt “cô ấy” và cưỡng bức “cô ấy” trước mặt hắn. Rồi sau một tuần những kẻ khốn kiếp đó quay lại để tiếp tục việc bạo hành. Thế nên hắn giết chúng; đập vỡ đầu chúng. “Tao đã giết lũ quái vật khốn kiếp. Giờ thì lũ con gái chúng cũng phải nhận những thứ khốn kiếp mà cô ấy đã phải nhận.”

Tôi có cảm giác như vừa bị đâm vào mặt.

Ôi, chết tiệt.

Một cơn ớn lạnh lan ra khắp người tôi.

Khốn kiếp.

Tôi loạng choạng lùi lại.

“Có cái chết tiệt gì với mày thế hả?” Titus hỏi. Nếu là một Hoàng Kim, có thể tôi đã không nhận ra, có thể tôi chỉ hơi lúng túng khi nghe thấy mấy từ lạ tai. Nhưng tôi không phải Hoàng Kim. “Darrow?”

Tôi nặng nề quay ra hành lang. Tôi bước đi như một kẻ mộng du. Tất cả đã rõ ràng. Sự căm thù. Sự ghê tởm. Sự báo thù. Những kẻ ăn thịt đồng loại. Hẳn gọi bọn họ như thế. Pollux, Cassandra, Vixus - ai là đồng loại của bọn họ? Của *chính* bọn họ. Hoàng Kim. *Chết tiệt*. Không phải *đáng tởm*. Titus nói là *chết tiệt*. Không Hoàng Kim nào nói thế. Không bao giờ. Và hẳn gọi con dao của tôi là Lưỡi Hái, chứ không gọi là cái liềm gặt lúa.

Ôi, chết tiệt.

Titus là một Đỏ.

THỐNG NHẤT

Titus chính là kẻ mà Vũ Công không muốn tôi trở thành. Anh ta giống Harmony. Anh ta là một tạo vật đầy oán thù. Một cuộc nổi dậy do Titus cầm trịch sẽ thất bại sau vài tuần. Tệ hơn, nếu Titus tiếp tục như thế này, tiếp tục một cách đầy bất ổn, anh ta sẽ đẩy tôi vào nguy hiểm. Vũ Công đã nói dối, hoặc ông ta không hề biết còn có các Đỏ khác cũng đã trải qua tạo tác, những Đỏ khác đang khoác lên mình tấm mặt nạ Hoàng Kim. Còn bao nhiêu nữa? Ares đã cài cắm bao nhiêu người vào nội bộ Hiệp Hội? Trong Học Viện? Vấn đề không phải ở chỗ có một nghìn hay chỉ một người. Sự bất ổn định của Titus đẩy tất cả các Đỏ từng được tạo tác thành Hoàng Kim vào tình thế nguy hiểm. Anh ta đẩy giấc mơ của Eo vào vòng nguy hiểm. Và đó là một điều tôi không chấp nhận được. Eo không thể chết chỉ để Titus có thể giết vài đứa trẻ.

Tôi khóc nức lên trong nhà kho khi quyết định điều cần phải làm.

Sẽ có thêm máu làm vấy bẩn đôi bàn tay này, vì Titus là một con chó điên và nhất thiết phải bị loại trừ.

Đến sáng, tôi lôi anh ta ra sân lâu đài, trước cả Nhà. Họ đã dọn sạch những tàn dư còn lại của bữa đánh chén tối hôm trước. Thậm chí còn có cả các nô lệ ở đó để chứng kiến. Vài Giám Thị lơ lửng trên cao. Không có Robot Cấp Cứu nào lơ lửng bên cạnh, một dấu hiệu đồng nghĩa với sự tán thành trong im lặng của họ.

Tôi đẩy Titus quỳ xuống trước nhóm thuộc hạ cũ của anh ta. Bọn họ lặng lẽ quan sát, sương mù lơ lửng trong không khí phía trên họ, những đôi chân

bồn chồn lập cập trên những viên đá lát sân lạnh lẽo. Một cơn ớn lạnh chạy từ chất thép siêu cứng của Lưỡi Hái mà tôi đang cầm sang hai bàn tay tôi.

“Vì các tội cưỡng dâm, nhục hình, và toan tính sát hại các thành viên cùng Nhà, tôi kết án Titus au Ladros tử hình.” Tôi tuyên bố lý do. “Có ai phản đối quyền làm vậy của tôi không?” Trước hết, tôi ngược mắt nhìn lên các Giám Thị trên cao. Không ai nói gì.

Tôi nhìn chăm chăm vào Vixus tàn nhẫn. Vết bầm tím của hắn vẫn chưa tan hết. Tôi đưa mắt sang Cassandra bên cạnh. Thậm chí tôi còn nhìn cả vào Pollux bù xù, kẻ đã cứu Cassius và mở cổng cho chúng tôi. Cậu ta đứng cạnh Roque. Ở đây, lòng trung thành biến đổi mới nhanh làm sao.

Cả lòng trung thành của tôi nữa. Tôi sẽ khiến một Đỏ phải chết bởi vì anh ta đã giết các Hoàng Kim. Anh ta đã đào đất như tôi. Có một linh hồn như tôi. Khi chết, nó sẽ tìm tới hoàng tuyền, nhưng khi còn sống anh ta là một kẻ ngu ngốc, ích kỷ khư khư với nỗi đau khổ của riêng mình. Đáng ra anh ta phải khá hơn thế. Các Đỏ chúng tôi khá hơn anh ta nhiều, chẳng phải sao?

Các thuộc hạ cũ của Titus im lặng; tội lỗi của họ cũng gắn liền với đầu lĩnh. Khi anh ta biến mất, tội trạng biến mất theo. Đó chính là điều tôi tự nhủ. Mọi thứ sẽ ổn.

“Tao phản đối bản án,” Titus nói. “Và thách đấu mày, đồ liếm phân.”

“Tao đồng ý, quý ông.” Tôi lịch sự cúi người.

“Vậy sẽ là một cuộc quyết đấu tay đôi theo phong tục của Hội Kiếm,” Roque tuyên bố.

“Thế thì tao chọn vũ khí,” Titus nói, đưa mắt nhìn Lưỡi Hái của tôi. “Những thanh kiếm thẳng. Không thứ gì lượn cong.”

“Như mày muốn,” tôi nói, nhưng khi dậm bước lên trước, tôi cảm thấy một bàn tay chạm vào khuỷu tay tôi và cảm thấy anh bạn tôi tới sát sau lưng.

“Darrow, hắn là của tôi,” Cassius lạnh lùng thì thầm. “*Nhớ chứ?*” Tôi không tỏ vẻ gì thừa nhận. “Làm ơn, Darrow. Hãy để tôi vinh danh nhà Bellona.”

Tôi nhìn Roque; cậu ta lắc đầu “Không.” Quinn cũng lắc đầu, cô đang đứng sau Cassius. Nhưng tôi là chỉ huy ở đây. Và đúng là tôi đã hứa với bạn mình, người giờ đây thừa nhận quyền lực của tôi. Anh ta đề nghị thay vì yêu cầu, vậy nên tôi làm bộ cân nhắc rồi sau đó chấp nhận đề nghị của anh ta. Tôi đứng sang một bên trong khi Cassius bước tới với một lưỡi kiếm thẳng cầm trong bàn tay kiếm thủ của anh ta. Một món vũ khí xấu xí, nhưng anh ta đã mài sắc nó trên đá.

“Ông hoàng con,” Titus cười khẩy, “Tuyệt vời. Tao sẽ rất vui được tưới đẫm nước tiểu lên xác mày lần nữa khi chúng ta đã kết thúc.”

Titus muốn khơi mào cãi cọ. Muốn khuấy lên những bãi chiến trường nhầy nhụa bùn và xung đột nội bộ. Tôi tự hỏi liệu anh ta có biết mình sẽ chết dễ dàng đến thế nào hôm nay không.

Roque vẽ một vòng tròn bằng tro quanh hai đấu thủ. Thăng Hề và Mặt Cau Có bước ra, bê đầy vũ khí trên tay. Titus chọn một thanh kiếm dài rộng bản anh ta đã tước từ một chiến binh Nhà Ceres năm ngày trước. Lưỡi kim loại đập trên mặt đá. Tiếng vọng vang lên quanh sân. Anh ta vung thanh kiếm lên múa một hai vòng để thử chất kim loại. Cassius không cử động.

“Đã tè ra quần rồi sao?” Titus hỏi. “Không phải sợ, tao sẽ ra tay nhanh thôi.”

Roque thực hiện những thủ tục cần thiết và cho bắt đầu cuộc quyết đấu.

Cassius không ra tay quá nhanh.

Hai lưỡi kiếm xấu xí chém vào nhau chan chát như sắp gãy. Những tiếng va chạm vang lên chát chúa. Hai lưỡi kiếm sứt mẻ. Chúng nghe rảng cười. Nhưng chúng thật lặng lẽ làm sao khi tìm thấy da thịt.

Âm thanh duy nhất là tiếng kêu thẳng thốt của Titus.

“Mày đã giết Julian,” Cassius khẽ nói. “Julian au Bellona của nhà Bellona.”

Anh ta rút lưỡi kiếm ra khỏi chân Titus rồi đâm ngập nó vào một chỗ khác. Rồi xẻ toạc chỗ đó ra.

Titus phá lên cười và vung kiếm yếu ớt. Lúc này đây, nhìn bộ dạng anh ta thật thâm hiểm.

“Mày đã giết Julian.” Một nhát đâm đi kèm những lời này, những lời anh ta nhắc đi nhắc lại cho tới khi tôi không còn dỗi theo nữa. “Mày đã giết Julian.” Nhưng Titus đã chết từ lâu. Nước mắt tuôn thành dòng xuống trên khuôn mặt Quinn. Roque đỡ lấy cô và Lea đưa đi chỗ khác. Đội quân của tôi im lặng. Cây Kế nhỏ nước bọt xuống những viên đá lát sân và đưa tay khoác lên vai Hòn Cuội. Thăng Hề trông còn thần thờ hơn lúc thường. Thậm chí cả các Giám Thị cũng không bình phẩm gì. Tràn ngập trong sân là cơn uất hận của Cassius, một trận khóc than tàn bạo dành cho một cậu em trai đáng mến. Anh ta nói làm việc này vì công lý, vì danh dự của gia đình và Nhà mình. Nhưng đây là báo thù, và nó có vẻ mới vô nghĩa làm sao.

Tôi cảm thấy ớn lạnh.

Tất cả những thứ này vốn dành cho tôi. Không phải cho người anh em khốn khổ của tôi, Titus - nếu đó thực sự là tên anh ta. Anh ta đáng được có một kết cục khá hơn thế này.

Tôi sắp khóc. Phần nộ và đau khổ căng tràn trong lồng ngực khi tôi ép mình bước qua trước đội quân. Roque nhìn theo khi tôi đi qua cậu ta. Khuôn mặt cậu ta chẳng khác gì một xác chết.

“Đó không phải là công lý,” cậu ta thì thầm mà không hề nhìn vào mắt tôi.

Tôi đã thất bại trong thử thách. Cậu ta nói đúng. Đó không phải là công lý. Công lý phải không cảm tính, mà phải công bằng. Tôi là chỉ huy. Tôi kết án. Đáng ra tôi phải thực hiện bản án. Thay vì thế, tôi lại cho phép sự báo thù và trả đũa diễn ra. Căn bệnh vẫn không thể bị loại trừ, tôi đã làm nó trầm trọng thêm.

“Ít nhất những người khác cũng khiếp sợ Cassius trở lại,” Roque thì thầm. “Nhưng đó là điều duy nhất cậu làm đúng.”

Titus khốn khổ. Tôi chôn anh ta trong một nấm mộ bên sông. Tôi hy vọng dòng chảy của nó sẽ giúp anh ta đi nhanh hơn trên con đường tới hoàng tuyền bình yên.

Tối đó tôi không ngủ.

Tôi không biết người đã bị chúng hành hạ là vợ, em gái hay mẹ anh ta. Tôi không biết anh ta tới từ cộng đồng khai mỏ nào. Nỗi đau của anh ta cũng là của tôi. Nỗi đau của anh ta đã đánh gục anh ta, cũng như nỗi đau của tôi đã hạ gục tôi trên giá treo cổ. Nhưng tôi đã được dành cho một cơ hội thứ hai. Còn cơ hội thứ hai của anh ta đâu?

Tôi hy vọng nỗi đau của anh ta tan dần đi trong cái chết. Tôi không yêu quý anh ta cho tới khi anh ta chết; và anh ta cần phải chết, nhưng anh ta vẫn là người anh em của tôi. Vậy nên tôi cầu nguyện để anh ta tìm thấy bình yên dưới hoàng tuyền, và để tôi gặp lại anh ta một ngày nào đó, chúng tôi sẽ ôm hôn nhau như những người anh em và anh ta tha thứ cho tôi vì những gì đã làm với anh ta, vì tôi làm vậy là vì một giấc mơ, cho đồng bào của chúng tôi.

Tên tôi, lúc này có ba vạch ngang bên dưới, bằng bình ở gần Bàn Tay Thủ Lĩnh hơn.

Cassius cũng đã vươn lên.

Nhưng chỉ có thể có một Thủ Lĩnh.

Vì không ngủ được, tôi nhận phiên gác từ Cassandra. Sương mù bao kín quanh các công sự, vì thế chúng tôi buộc cừu quanh tường lâu đài. Chúng sẽ kêu lên nếu có kẻ thù tới. Tôi ngửi thấy mùi gì đó là lạ, thơm nức và nóng hổi.

“Vịt nướng không?” Tôi quay sang và thấy Fitchner đứng cạnh. Tóc ông ta lòa xòa xõa xuống vùng trán hẹp, hôm nay ông ta không mặc bộ áo giáp vàng nữa mà chỉ mặc một chiếc áo thun dài màu đen kẻ vàng kim. Ông ta đưa cho tôi một miếng thịt vịt. Mùi thơm làm dạ dày tôi sôi réo.

“Đáng lẽ tất cả chúng tôi phải hận ông,” tôi nói.

Mặt ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên. “Những đứa nhóc nói thế thường sắp giải thích vì sao chúng không tức giận.”

“Ông và các Giám Thị có thể thấy mọi thứ, phải vậy không?”

“Ngay cả khi cậu chùi đít.”

“Và các vị đã không ngăn cản Titus, vì tất cả đều là một phần trong chương trình.”

“Câu hỏi thực sự là tại sao chúng tôi không ngăn cản cậu.”

“Giết anh ta.”

“Phải, cậu nhóc. Anh chàng đó hẳn đã có thể hữu dụng trong quân đội, cậu không nghĩ thế sao? Có thể không phải trong vai trò một Thống Soái nắm trong tay cả hạm đội. Nhưng cậu ta đã có thể là một Tiên Phong dũng mãnh biết chừng nào, dẫn đầu binh lính mặc Giáp Xung Phong xông qua cửa mở về phía quân thù trong khi lửa trút như mưa xuống những cây Khiên Xung. Cậu đã bao giờ thấy một trận Mưa sắt chưa? Nơi người ta đổ bộ từ trên quỹ đạo xuống để chiếm các thành phố ấy? Cậu ta được tạo ra cho vai trò đó.”

Tôi không trả lời.

Fitchner chùi mồ trên môi bằng ống tay áo màu đen của chiếc áo thụng dài.

“Cuộc sống là trường học hữu hiệu nhất từng được tạo nên. Từng có thời người ta buộc lũ trẻ cầm đầu vào đọc sách. Sẽ phải mất vô khối thời gian để đạt được bất cứ điều gì.” ông ta gõ gõ lên đầu mình. “Nhưng giờ chúng ta đã có các công cụ hỗ trợ và thiết bị tra cứu dữ liệu, và các Hoàng Kim chúng ta có các Màu thấp kém hơn nghiên cứu thay. Chúng ta không cần phải nghiên cứu về hóa học hay vật lý. Chúng ta đã có máy tính và những thứ khác đảm nhiệm chuyện đó. Thứ chúng ta phải nghiên cứu là nhân loại. Để thống trị, lĩnh vực nghiên cứu của chúng ta phải là về chính trị, tâm lý và khoa học hành vi - con người trong cảnh tuyệt vọng sẽ phản ứng với nhau như thế nào, các phe nhóm hình thành ra sao, cách các đạo quân vận hành, mọi thứ tan vỡ như thế nào, và vì sao. Cậu không thể học được những thứ này ở bất cứ đâu khác ngoài nơi đây.”

“Không, tôi hiểu mục đích,” tôi lẩm bẩm. “Tôi học được nhiều hơn khi tôi phạm sai lầm, chừng nào bọn họ không giết tôi.” Tôi đã học được nhiều điều làm sao từ việc cố gắng trở thành một kẻ tử vì đạo.

“Tốt. Cậu đã gây ra rất nhiều sai lầm. Cậu là một thằng nhóc thối tha bốc đồng. Nhưng đây là nơi để chiến đấu. Để học. Đây là cuộc sống... nhưng

với các Robot Cấp Cứu, những cơ hội thứ hai, các bối cảnh được dàn dựng trước. Có lẽ cậu đã đoán ra thử thách đầu tiên, Nghi Lễ Vượt Qua, là sự cân nhắc giữa cần thiết và cảm xúc. Thử thách thứ hai là xung đột nội bộ. Rồi có một chút công lý. Và giờ sẽ có thêm nhiều thử thách nữa. Nhiều cơ hội thứ hai nữa, cùng nhiều bài học phải đúc rút.”

“Bao nhiêu người trong số chúng tôi có thể phải chết?” tôi đột ngột hỏi.

“Đừng lo về chuyện đó.”

“Bao nhiêu?”

“Có một giới hạn do ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng ấn định mỗi năm, nhưng chúng ta vẫn hoàn toàn trong vòng cho phép bất chấp những gì đã diễn ra với Chó Rừng.” Fitchner mỉm cười.

“Chó Rừng...” tôi nói. “Có phải đó là chuyện xảy ra tối hôm trước khi các Robot Cấp Cứu nháo nhào lao về phía Nam không?”

“Ta đã nói ra tên cậu ta à? Chết thật.” Ông ta cười nhăn nhó. “Ý ta muốn nói là các Robot Cấp Cứu rất hữu hiệu. Chúng chữa lành gần như mọi vết thương. Nhưng liệu chúng có hữu hiệu được đến thế không khi Cassius phát hiện ra ai thực sự giết em trai cậu ta nhỉ?”

Dạ dày tôi thắt lại.

“Anh ấy đã giết kẻ sát hại Julian rồi. Có vẻ ông đã không quan sát.”

“Tất nhiên. Tất nhiên. Mercury nghĩ cậu xuất sắc. Apollo nghĩ cậu cao ngạo. Ông ta thực sự không thích cậu, cậu biết đấy.”

“Tôi chẳng thêm bận tâm.”

“Ồ, cậu nên để tâm nhiều hơn thế. Apollo quả là dễ mến.”

“Phải. Vậy ông nghĩ sao? Ông là Giám Thị của tôi.”

“Ta nghĩ cậu là một linh hồn cổ xưa.” Ông ta ngắm nghía tôi và tựa người vào tường lữ. Màn đêm dày đặc sương mù quanh lâu đài. Từ trong lớp sương dày, một con sói tru lên. “Ta nghĩ cậu giống con sói ngoài kia. Một phần của bầy, song đượm muện phiền, đầy cô độc. Và ta không thể lý giải nổi vì sao, cậu nhóc thân mến. Tất cả chuyện này quả là vui! Hãy tận hưởng nó! Cuộc sống sẽ không trở nên khá hơn đâu.”

“Ông cũng vậy thôi,” tôi nói. “Cô độc. Ông lúc nào cũng tuôn ra những lời mĩa mai nhạo báng, hết như Sevro, song đó chỉ là một tấm mặt nạ. Đó là

vì trông ông không giống những người khác, phải không nào? Hay vì ông nghèo? Theo cách nào đó, ông là một kẻ bên rìa.”

“Về ngoài của ta à?” ông ta phá lên cười sảng sặc. “Điều đó thì có nghĩa gì? Nghĩ ta là một gã *Đồng Thau* vì ta không phải là một anh chàng Adonis^[5] ư?” ông ta cúi người ra trước, vì ông ta thực sự quan tâm tới những gì tôi sắp nói.

“Ông xấu xí và ông ăn như một con lợn, Fitchner, nhưng ông nhai kẹo cao su trong khi đáng lẽ ông chỉ cần tới gặp một Nhà Tạo Tác và chỉnh sửa lại mình cho giống người khác. Bọn họ sẽ lo đâu ra đấy cho khiếm khuyết đó chỉ trong một giây.”

Cơ hàm Fitchner giật giật. Có phải là tức giận không?

“Tại sao ta lại phải tìm tới một Nhà Tạo Tác?” ông ta đột ngột rít lên. “Ta có thể giết một Đá Nham Thạch với hai bàn tay trần. Một gã Đá Nham Thạch. Ta có thể vượt mặt một gã Bạc trong thuyết giảng và thương lượng. Ta có thể làm những phép toán mà đám Lục chỉ có thể nằm mơ thấy. Tại sao ta lại phải làm mình trông khác đi chứ?”

“Vì đó là thứ níu chân ông lại.”

“Bất chấp xuất thân thấp kém, ta là người đáng chú ý. Ta quan trọng.” Khuôn mặt hình lưỡi rìu của ông ta thách thức tôi phản bác. “Ta là một Hoàng Kim. Ta là một ông vua trong loài người. Ta không thay đổi để vừa lòng kẻ khác.”

“Nếu đúng thế, vì sao ông nhai kẹo cao su?” Ông ta không trả lời. “Vì sao ông chỉ là một Giám Thị?”

“Giám Thị là một vị trí danh giá, cậu nhóc,” Fitchner gắt lên. “Các Người Tuyển Lựa bầu ta là đại diện cho Nhà.”

“Thế nhưng ông đâu phải Thống Soái. Ông chẳng chỉ huy hạm đội nào. Ông thậm chí còn chẳng được là Pháp Quan chỉ huy một biên đội. Cũng không phải là Thống Đốc. Bao nhiêu người có thể làm những điều ông nói ông có thể làm nhỉ?”

“Ít,” ông ta khẽ nói, khuôn mặt đầy phẫn nộ. “Rất ít.” Ông ta ngược lên nhìn. “Cậu muốn có được phần thưởng gì cho việc đoạt gia huy Nhà

Minerva?”

“Đó chẳng phải là chiến công của Sevro sao?” tôi nói, hiểu cuộc trò chuyện sắp kết thúc.

“Cậu ta chuyển nó sang cho cậu.”

Tôi đòi hỏi ngựa, vũ khí và diêm. Ông ta đồng ý cộc lốc rồi quay người bỏ đi trước khi tôi kịp hỏi câu cuối cùng. Tôi chớp lấy cánh tay ông ta khi ông ta bắt đầu bay lên. Có chuyện gì đó xảy ra. Đầu óc tôi như cháy bùng. Như thể những cây kim nhúng a xít đâm xuyên qua bàn tay và cánh tay tôi. Tôi há hốc miệng. Phôi tôi không thể hoạt động trong một giây.

“Thật kinh tởm,” tôi ho sặc sụa, rồi ngã vật ra sàn. Ông ta mặc Giáp Phát Xung. Thậm chí tôi còn không thấy máy phát. Nó giống một tấm Khiên Xung, nhưng được tích hợp luôn vào trong bộ giáp.

Ông ta chờ đợi, không hề mỉm cười.

“Chó Rừng,” tôi nói. “Ông có nhắc tới anh ta. Cô gái Nhà Minerva cũng nhắc tới anh ta. Anh ta là ai?”

“Con trai Đại Thống Đốc, Darrow. Và cậu ta khiến cho Titus trông chỉ như một đứa trẻ khóc lu loa.”

Những con ngựa vạm vỡ gặm cỏ trên các cánh đồng vào sáng hôm sau. Lũ sói tìm cách hạ một con ngựa cái nhỏ. Một con ngựa đực lông sáng phi nước kiệu tới đá chết một con trong lũ sói. Tôi giành lấy nó. Những người khác gọi con ngựa là Quietus. Nghĩa là “cú đá cuối cùng”.

Con ngựa làm tôi nhớ tới con Pegasus đã cứu Andromeda. Những bài ca mà chúng tôi hát ở Lykos có nhắc tới những con ngựa. Tôi biết Eo hăn rất thích có cơ hội được cưỡi trên lưng ngựa.

Mãi tới nhiều ngày sau khi bọn họ đặt tên con ngựa của tôi là Quietus, tôi mới hiểu ra bọn họ muốn giễu cợt tôi về vai trò mà tôi góp vào cái chết của Titus.

NHÀ DIANA

Một tháng trôi qua. Sau khi Titus chết, Nhà Mars trở nên mạnh mẽ hơn. Sức mạnh không tới từ các Tuyển Lừa Cấp Cao mà từ những thành viên kém thế, từ nhóm của tôi và các Tuyển Lừa Trung Cấp. Tôi đã nghiêm cấm việc lạm dụng nô lệ. Các nô lệ Nhà Ceres, mặc dù vẫn run rẩy khi ở gần Vixus và vài người khác, cung cấp thức ăn và lửa cho chúng tôi; họ chẳng hữu ích được vào việc gì khác. Năm mươi con dê và cừu được dồn vào lâu đài phòng khi bị vây hãm; củi đốt cũng được tích trữ. Nhưng chúng tôi không có nước. Những cái máy bơm trong phòng tắm đã tắt tịt ngay sau ngày đầu tiên, và chúng tôi không có đồ để trữ nước trong lâu đài phòng trường hợp bị bao vây. Tôi ngờ rằng đây không phải là một chuyện tình cờ.

Chúng tôi ghè lõm khiên xuống thành chậu hứng rồi dùng mũ trụ múc nước từ con sông dưới chân lâu đài lên. Chúng tôi đốn cây, khoét rỗng thân cây thành những cái hõm chứa nước. Đá lát được cạy lên để đào thành một cái giếng, song chúng tôi không thể đào đủ sâu để xuyên được qua bùn. Thay vì thế, chúng tôi lát giếng bằng đá và ván gỗ, cố thử dùng nó làm bể chứa nước. Cái giếng luôn rò rỉ. Vậy là chúng tôi đành hài lòng với những cái hõm khoét từ thân cây. Chúng tôi không thể để mình bị vây hãm.

Tháp phòng thủ đã sạch sẽ hơn.

Sau khi chứng kiến những gì đã xảy ra với Titus, tôi đề nghị Cassius dạy mình cách dùng kiếm. Tôi học nhanh khác thường. Tôi dùng một đoạn gậy thẳng. Tôi không bao giờ dùng Lưỡi Hái của mình; nó đã trở thành một phần cơ thể tôi. Và mục tiêu ở đây không phải là học cách sử dụng một lưỡi kiếm thẳng, thực ra cũng khá giống những thanh Kiếm Lưỡi Mềm, mà là học để biết nó sẽ được dùng để chống lại tôi như thế nào. Tôi cũng không muốn Cassius biết được cách chiến đấu với những lưỡi kiếm cong. Nếu có

lúc nào đó anh ta khám phá ra sự thật về Julian, lưỡi kiếm cong là hy vọng duy nhất của tôi.

Tôi không được cử khôi đến thế trong môn Kravat. Tôi không thực hiện được các cú đá. Song tôi đã học được cách bẻ gãy các ống khí quản. Và tôi học được cách sử dụng đôi bàn tay mình một cách đúng đắn. Không còn những cú đấm liên hồi nữa. Không còn những màn phòng ngự ngu ngốc nữa. Tôi nhanh nhẹn và chết chóc, nhưng tôi không thích thứ kỷ luật mà Kravat đòi hỏi. Tôi muốn trở thành một chiến binh hiệu quả. Tất cả chỉ có vậy. Kravat có vẻ nhằm dạy cho tôi sự bình yên nội tại. Một việc đã thất bại từ đầu.

Thế nhưng lúc này tôi giữ tư thế hai bàn tay giống như Cassius, giống như Julian, trong không khí, khuỷu tay ngang tầm mắt để luôn sẵn sàng tấn công hoặc hạ xuống gạt đỡ. Đôi lúc Cassius nhắc tới Julian, và tôi lại cảm thấy bóng tối dâng lên. Tôi nghĩ tới các Giám Thị đang quan sát và cười cợt khi thấy chuyện này; tôi chắc phải giống một kẻ thủ đoạn ma mãnh.

Tôi quên mất Cassius, Roque, Sevro và tôi là kẻ thù. Đổ và Hoàng Kim. Tôi quên mất một ngày kia rất có thể tôi sẽ phải giết tất cả bọn họ. Họ gọi tôi là người anh em, song tôi không thể nghĩ về họ như thế.

Cuộc chiến với Nhà Minerva vỡ vụn thành một chuỗi những cuộc giao tranh nhỏ, chẳng bên nào giành được đủ lợi thế với bên kia để có được thắng lợi quyết định. Ngựa Hoang sẽ không mạo hiểm một trận quyết chiến như tôi mong muốn, và bọn họ cũng không dễ bị khiêu khích. Họ không dễ dàng bị cám dỗ tìm kiếm vinh quang hay bạo lực như các chiến binh của tôi.

Dẫu vậy, Nhà Minerva vẫn tìm mọi cách để bắt tôi. Pax nổi điên khi trông thấy tôi. Ngựa Hoang thậm chí còn thử đề nghị Antonia, theo như Antonia tuyên bố, một gói gồm thỏa thuận phòng thủ chung, mười hai con ngựa, sáu cây kích gây choáng và bảy nô lệ để đổi lấy tôi. Tôi không rõ Antonia có nói dối không khi kể cho tôi nghe tất cả chuyện này.

“Cô sẽ phản bội tôi trong nháy mắt nếu điều đó giúp cô trở thành Thủ Lĩnh,” tôi nói với cô ta.

“Phải,” cô ta cau có đáp, vì tôi làm gián đoạn việc chăm chút móng tay cầu kỳ của cô ta. “Nhưng vì cậu đã lường trước, nên việc đó sẽ không thực sự là phản bội nữa, cưng ạ.”

“Vậy tại sao cô lại không chấp nhận đề nghị?”

“À, đám cặn bã trông cậy vào cậu. Làm thế sẽ là thảm họa vào lúc này. Có thể sẽ là hợp lý sau khi cậu vấp ngã trong chuyện gì đó, phải, có thể lúc đó tình thế sẽ chống lại cậu.”

“Hoặc cô đang chờ một cái giá cao hơn.”

“Đúng thế, cưng ạ.”

Không ai trong chúng tôi nhắc tới Sevro. Tôi biết cô nàng vẫn sợ cậu ta sẽ cắt cổ mình nếu cô ta động đến tôi. Giờ đây cậu ta theo tôi, khoác trên mình bộ lông sói. Đôi lúc cậu ta đi bộ. Có lúc cưỡi một con ngựa cái đen nhỏ thó. Cậu ta không thích áo giáp. Thi thoảng lũ sói lại tới gần cậu ta, như thể cậu ta là một thành viên trong bầy của chúng. Chúng tới chén con hươu cậu ta sẵn vì chúng đã bị đói từ khi chúng tôi nhốt lũ dê và cừu lại. Hòn Cuội luôn để lại thức ăn cho chúng bên các bức tường mỗi khi cô giết thịt một con vật. Cô quan sát như một đứa trẻ khi lũ sói mò tới từng nhóm ba hay bốn con.

“Tôi đã giết con đầu đàn của chúng,” Sevro nói khi tôi hỏi vì sao lũ sói đi theo cậu ta. Cậu ta nhìn tôi từ đầu đến chân và dành cho tôi một nụ cười hết cỡ tinh ranh bên dưới bộ lông sói. “Đừng lo, tôi sẽ không chui vừa vào bộ da của cậu đâu.”

Tôi đã giao các thành viên cấp thấp cho Sevro chỉ huy, vì tôi biết có lẽ họ là loại người duy nhất cậu ta có thể ưa. Thoạt đầu cậu ta tặng lời họ. Rồi dần dà tôi bắt đầu để ý thấy có nhiều tiếng tru kỳ quái vang lên trong đêm hơn trước đây. Những người khác gọi họ là Những Kẻ Gào Rú, và sau vài tối dưới sự chỉ bảo của Sevro, mỗi người đã khoác lên mình một bộ lông sói đen. Có sáu người tất cả: Sevro, Cây Kế, Mặt Cau Có, Thăng Hề, Hòn Cuội và Cỏ Dại. Khi nhìn vào họ, người ta có cảm giác mỗi khuôn mặt cứng đờ của họ đang nhìn trừng trừng từ cổ họng mở toang của một con sói. Tôi dùng họ vào những nhiệm vụ cần sự im lặng. Không có họ, tôi không dám

chắc mình có còn là chỉ huy nữa không. Các chiến binh của tôi thì thầm nói xấu tôi khi tôi đi ngang qua. Những vết thương cũ vẫn chưa liền.

Tôi cần một chiến thắng, nhưng Ngựa Hoang sẽ không chịu ứng chiến, và những bức tường cao ba mươi mét của Nhà Minerva không còn dễ vượt qua như lúc đầu. Trong phòng chỉ huy của chúng tôi, Sevro đi đi lại lại và lớn tiếng cho rằng trò chơi được thiết kế thật ngu ngốc.

“Bọn họ phải biết chúng ta chẳng làm thế quái nào leo qua được tường nhà của nhau. Và chẳng ai đủ ngu để phái đi một lực lượng họ không chịu để mất. Nhất là Ngựa Hoang lại càng không. Pax thì có thể đấy. Hẳn ta là một gã ngốc, trông vạm vỡ như một vị thần, nhưng là một gã ngốc, và hẳn muốn xơi hai viên bi của cậu. Tôi nghe nói cậu đã bóp vỡ một viên của hẳn.”

“Cả hai”

“Có thể chỉ cần đặt Hòn Cuội hay Quỷ Lùn lên một máy bắn đá và bắn họ qua tường,” Cassius đề xuất. “Tất nhiên chúng ta cần phải tìm một cái máy bắn đá...”

Tôi phát mết với cuộc chiến chống lại Ngựa Hoang này. Ở đâu đó phía Nam hay phía Tây, Chó Rừng đang củng cố sức mạnh của hẳn. Ở đâu đó kẻ thù của tôi, con trai Đại Thống Đốc, đang sẵn sàng hủy diệt tôi.

“Chúng ta đang nhìn sai hướng,” tôi nói với Sevro, Quinn, Roque và Cassius. Chỉ có họ ở cùng tôi trong phòng chỉ huy. Một cơn gió thu thổi vào mang theo mùi lá mục.

“Ồ, chia sẻ trí tuệ của cậu đi,” Cassius vừa nói vừa bật cười. Anh ta nằm dài ra trên vài chiếc ghế, đầu gối trong lòng Quinn. Cổ mân mê mái tóc anh ta. “Chúng tôi đang nóng lòng muốn nghe đây.”

“Đây là một trường học đã tồn tại trong hơn ba trăm năm rồi phải không nào? Vì thế mọi khả năng hoán vị đã được chứng kiến. Mọi vấn đề chúng ta phải đối mặt đã được thiết kế để được vượt qua. Sevro, cậu nói các pháo đài không thể bị chiếm ư? À, các Giám Thị phải biết điều đó. Vậy nghĩa là chúng ta cần phải thay đổi cách nghĩ của mình. Chúng ta cần một đồng minh.”

“Để chống lại ai?” Sevro hỏi. “Về mặt giả thiết.”

“Chống lại Nhà Minerva,” Roque trả lời.

“Ý tưởng ngu ngốc,” Sevro gằn giọng, đồng thời lau sạch một con dao và luồn nó vào trong ống tay áo màu đen. “Lâu đài của họ không quan trọng về mặt chiến thuật. Vô giá trị. Chẳng là gì hết. Vùng đất chúng ta cần nằm gần sông kia.”

“Chúng ta cần những cái lò của Nhà Ceres ư?” Quinn hỏi. “Tôi có thể sống ổn với một ít bánh mì.”

Tất cả chúng tôi đều có thể. Chế độ ăn toàn thịt và quả mọng đã làm chúng tôi trở nên vai u thịt bắp hơn.

“Nếu trò chơi kéo dài qua mùa đông, đúng thế.” Sevro bẻ các khớp ngón tay răng rắc. “Nhưng những pháo đài này không thể thất thủ. Trò chơi ngu ngốc. Vì thế chúng ta cần bánh mì và nguồn nước của họ.”

“Chúng ta có nước,” Cassius nhắc nhở cậu ta.

Sevro thở dài ngao ngán. “Chúng ta phải ra khỏi lâu đài để lấy nước, thưa Quý Ông Đầu Đất. Nếu xảy ra một cuộc vây hãm thực sự? Chúng ta sẽ cầm cự được năm ngày mà không bổ sung nước. Bảy ngày nếu chúng ta uống máu các con vật như Morgdy. Chúng ta cần pháo đài của Nhà Ceres. Ngoài ra, đám hái lượm đó không biết cách chiến đấu để bảo vệ tính mạng của mình, song họ lại có một thứ khác.”

“Đám hái lượm ư? Ha ha ha,” Cassius rú lên.

“Tất cả, không nói nữa,” tôi ra lệnh. Họ không thôi. Với bọn họ chuyện này thật vui nhộn. Đây là một trò chơi. Bọn họ không cảm thấy khẩn trương, không thấy cấp bách. Mỗi giây phút chúng tôi lãng phí là một giây phút Chó Rừng củng cố sức mạnh của hãn. Có điều gì đó trong những lời Ngựa Hoang và Fitchner nói về hãn làm tôi thấy sợ. Hay vì hãn là con trai kẻ thù của tôi? Đáng lẽ tôi phải muốn giết hãn; thay vì thế tôi lại muốn chạy trốn khi nghĩ tới tên hãn.

Tôi cần phải đứng dậy để thể hiện dấu hiệu của quyền chỉ huy đang mờ nhạt dần.

“*Im lặng!*” tôi nói, và cuối cùng họ cũng im.

“Chúng ta đã thấy lửa cháy phía đường chân trời. Chiến tranh đang tràn ngập phía Nam, nơi Chó Rừng đang tung hoành.”

Cassius cười khùng khục khi nghe nhắc tới Chó Rừng. Anh ta nghĩ hẳn là một bóng ma tôi dựng lên.

“Anh có thể thôi cười cợt mọi thứ đi được chứ?” tôi gắt lên với Cassius. “Đây không phải một trò đùa đáng tởm nào đó, trừ phi anh nghĩ em trai anh đã chết cho vui.”

Những lời đó làm anh ta im bật.

“Trước khi làm bất cứ điều gì,” tôi nhấn giọng, “chúng ta nhất định phải loại bỏ Nhà Minerva và Ngựa Hoang.”

“Ngựa Hoang. Ngựa Hoang. Ngựa Hoang. Tôi nghĩ cậu chỉ muốn tăng tị với Ngựa Hoang thôi,” Sevro dè bủ. Quinn thốt lên phản đối.

Tôi thộp lấy cổ áo Sevro và dùng một bàn tay nhắc bổng cậu ta lên không. Cậu ta cố vùng ra, nhưng không nhanh bằng tôi, thế là cậu ta quờ quạng trong tay tôi, cách mặt đất sáu mươi phân.

“Không bao giờ được nói vậy nữa,” tôi nói, hạ cậu ta xuống đưa lại sát mặt mình.

“Nhớ rồi, Thần Chết.” Đôi mắt tròn nhỏ rất sáng của cậu ta kề sát mắt tôi. “Quá giới hạn.” Tôi đặt cậu ta xuống, và Sevro chỉnh thẳng lại cổ áo. “Vậy ta sẽ tới Rừng Lớn vì mối liên minh này, phải thế không?”

“Phải.”

“Thế thì sẽ là một cuộc chinh phạt vui vẻ!” Cassius tuyên bố, ngồi thẳng người lên. “Chúng ta sẽ là một đội quân!”

“Không. Chỉ tôi và Quỷ Lùn. Anh sẽ không đi,” tôi nói.

“Tôi đang phát chán, tôi nghĩ tôi sẽ đi cùng.”

“Anh ở lại,” tôi nói. “Tôi cần anh ở đây.”

“Có phải là lệnh không vậy?” anh ta hỏi.

“Phải,” Sevro nói.

Cassius nhìn tôi trừng trừng. “Cậu ra lệnh cho *tôi*?” anh ta nói với giọng thật lạ. “Có lẽ cậu đã quên rằng tôi đi tới chỗ nào tôi muốn.”

“Vậy anh sẽ để quyền kiểm soát lại cho Antonia trong khi cả hai chúng ta cùng mạo hiểm đi vào chỗ chết?” tôi hỏi.

Bàn tay Quinn đã nắm chặt lấy cẳng tay anh ta. Cô nghĩ tôi không để ý. Cassius đưa mắt nhìn cô và mỉm cười. “Tất nhiên rồi, Thần Chết. Tôi sẽ ở

lại đây. Như cậu *đề nghị*.”

Sevro và tôi dựng trại ở vùng cao nguyên phía Nam, ngay trong tầm nhìn tới Rừng Lớn. Chúng tôi không nhóm lửa. Do thám của chúng tôi và các nhà khác lảng vảng khắp các ngọn đồi vào ban đêm. Tôi thấy hai con ngựa trên một ngọn đồi ngoài xa, nổi bật trên ánh hoàng hôn đằng sau vòm bong bóng. Ánh nắng chiếu qua mái vòm tạo nên ráng hoàng hôn với các màu tím, đỏ và hồng; những sắc màu nhắc tôi nhớ tới đường phố Yorkton khi nhìn từ trên bầu trời. Rồi ánh hoàng hôn tắt hẳn, và Sevro cùng tôi ngồi trong bóng tối.

Sevro nghĩ đây là một trò chơi ngu ngốc.

“Vậy tại sao cậu lại tham gia?” tôi hỏi.

“Làm sao tôi biết được nó sẽ thế nào chứ? Tôi có bản giới thiệu chương trình chắc? Cậu có nhận được bản giới thiệu quái quỷ nào không?” cậu ta bực bội hỏi. Rồi lấy một cái xương xỉa răng. “Ngu ngốc.”

Thế nhưng lúc ở trên phi thuyền có vẻ cậu ta đã biết Nghi Lễ Vượt Qua có nghĩa là gì. Tôi nói với cậu ta điều đó.

“Tôi không biết.”

“Và cậu có vẻ biết mọi thứ kỹ năng đáng tởm cần thiết cho cái trường học này.”

“Thế à? Nếu mẹ cậu rất giỏi trên giường, cậu sẽ cho rằng bà ấy là một ả Hồng chắc? Ai cũng phải thích nghi.”

“Tuyệt thật đấy,” tôi lẩm bẩm.

Cậu ta bảo tôi hãy nói thẳng ra.

“Cậu lên vào trong tháp phòng thủ, lấy trộm gia huy của chúng ta đem đi chôn. Giữ nó an toàn. Rồi sau đó cậu cướp được gia huy Nhà Minerva. Thế nhưng cậu vẫn chẳng được một vạch thành tích nào cho cuộc đua thành Thủ Lĩnh. Điều đó không làm cậu thấy lạ sao?”

“Không.”

“Nghiêm túc đi nào.”

“Tôi phải nói sao đây? Tôi chẳng bao giờ được yêu mến.” Cậu ta nhún vai. “Tôi không được sinh ra cao to, bảnh trai như cậu và cái gã bảnh chọe hĩnh Cassius của cậu. Tôi phải chiến đấu để có những gì tôi muốn. Điều đó không làm tôi trở nên dễ ưa. Chỉ làm tôi thêm đáng ghét như một gã Quỷ Lùn loắt choắt.”

Tôi nói cho cậu ta những gì tôi đã nghe được. Cậu ta là người cuối cùng được tuyển lựa. Fitchner không muốn có cậu ta, nhưng các Người Tuyển Lựa nhất quyết chọn. Sevro nhìn tôi từ trong bóng tối. Cậu ta không nói gì.

“Cậu được lựa chọn vì cậu là anh chàng nhỏ con nhất. Trông có vẻ yếu nhất. Kết quả kiểm tra kinh khủng, lại loắt choắt như thế. Người ta lựa chọn cậu cũng giống như lựa chọn các Tuyển Lựa Hạ Cấp khác, vì cậu sẽ dễ dàng bị giết trong Nghi Lễ Vượt Qua. Một con cừu hiến sinh cho ai đó mà họ đã dự kiến cho những kế hoạch lớn lao. Cậu đã giết Priam, Sevro. Đó là lý do vì sao họ sẽ không để cậu trở thành Thủ Lĩnh. Tôi nói có trúng đích không?”

“Cậu trúng đích. Tôi đã giết anh ta như giết một con chó đẹp đẽ. Nhanh chóng. Dễ dàng.” Cậu ta nhổ cái xương xuống đất. “Và cậu đã giết Julian. Tôi nói trúng đích chứ?”

Chúng tôi không bao giờ nhắc tới Nghi Lễ Vượt Qua nữa.

Đến sáng, chúng tôi rời khỏi vùng cao nguyên xuống dưới chân đồi. Những thân cây lớn mọc xen với cỏ. Chúng tôi thúc ngựa phi nước đại để phòng các toán quân Nhà Minerva ở gần. Tôi thấy một toán đàng xa khi chúng tôi tới rừng cây. Bọn họ không thấy chúng tôi. Xa xa về phía Nam, bầu trời mù mịt khói. Những bầy quạ xúm lại vờn vũ trên lãnh địa của Chó Rừng.

Tôi muốn nói nhiều hơn với Sevro, hỏi thêm về cuộc đời cậu ta. Nhưng ánh mắt nhìn thấu người khác của cậu ta quá sắc bén. Tôi không muốn cậu ta hỏi về tôi, nhìn thấu qua tôi cũng dễ dàng như tôi đã nhìn thấu Titus. Thật lạ. Cậu ta thích tôi. Sevro nhục mạ tôi, nhưng lại thích tôi. Lạ hơn nữa, tôi cực kỳ muốn cậu ta thích mình. Tại sao? Tôi nghĩ vì tôi cảm thấy như thể cậu ta là người duy nhất, ngoài Roque và Cassius, hiểu cuộc đời. Cậu ta xấu xí trong một thế giới nơi cậu ta đáng ra nên đẹp đẽ, và vì những

khiếm khuyết của mình, cậu ta được chọn để làm kẻ phải chết. Về nhiều mặt, cậu ta cũng chẳng khá gì hơn một Đỏ.

Tôi muốn nói với cậu ta rằng tôi là một Đỏ. Một phần trong tôi nghĩ cậu ta cũng là vậy. Và một phần khác của tôi nghĩ cậu ta sẽ tôn trọng tôi hơn nếu biết tôi là một Đỏ. Tôi không được sinh ra với những đặc quyền. Tôi giống cậu ta. Nhưng tôi giữ mồm giữ miệng; chắc chắn các Giám Thị đang theo dõi chúng tôi.

Quietus không thích các khu rừng. Thoạt đầu, các bụi cây rậm rạp tới mức chúng tôi phải dùng kiếm phát đường để đi qua. Nhưng chẳng mấy chốc, các bụi cây thưa dần và chúng tôi tới vương quốc của các Cây Thần. Hầu như không còn loài thực vật nào khác có thể tồn tại ở đây. Những cái cây khổng lồ này che hết ánh sáng, rễ của chúng vươn rộng ra như những xúc tu để hút lấy năng lượng từ đất trong khi chúng vươn lên cao vút như những tòa nhà. Tôi lại đang ở giữa một thành phố, một đô thị nơi những con vật và thân cây chắn tầm nhìn của tôi thay vì kim loại và bê tông. Sau đó, khi chúng tôi tiến sâu hơn vào rừng, tôi chợt nhớ lại khu mỏ của mình - tối tăm, chật hẹp bên dưới các tán lá, như thể chẳng hề có bầu trời hay Mặt Trời.

Những chiếc lá mùa thu rụng to bằng cả vầng ngực tôi nằm quăn queo dưới chân. Tôi biết chúng tôi đang bị theo dõi. Sevro không thích việc này. Cậu ta muốn lên đi để tìm ra những con mắt đang dán vào lưng chúng tôi.

“Làm thế sẽ phá hỏng mục đích,” tôi nói với cậu ta.

“*Làm thế sẽ phá hỏng mục đích,*” cậu ta nhại lại.

Chúng tôi dừng bước ăn bữa trưa gồm quả ô liu cướp được và thịt dê. Những đôi mắt trên các thân cây nghĩ tôi quá ngu ngốc để thay đổi tư duy của mình, như thể tôi sẽ chẳng bao giờ cho rằng họ nấp phía trên đầu tôi thay vì dưới đất. Dẫu vậy, tôi vẫn không ngược nhìn lên. Không cần phải làm những gã ngốc phát hoảng hay khiến họ nhận ra tôi đã biết tổng trò chơi của họ; tôi sẽ sớm phải chinh phục họ, nếu tôi vẫn còn là chỉ huy Nhà của mình. Tôi tự hỏi liệu họ có dây thừng để di chuyển giữa các thân cây hay không. Hay tứ chi của họ đã đủ dài rồi?

Sevro vẫn ngửa ngáy muốn rút dao ra và leo lên một trong những cái cây. Đáng lẽ tôi không nên đưa cậu ta theo. Cậu ta không hợp đi thương thuyết ngoại giao.

Cuối cùng, có người quyết định nói với tôi.

“Xin chào, Mars,” một người nào đó lên tiếng. Những giọng nói khác hưởng ứng theo ở phía bên phải tôi. Lũ nhóc ngốc nghếch. Đáng lẽ bọn họ nên dành trò này vào ban đêm. Sẽ thật khổ sở khi ở giữa rừng vào ban đêm trong khi những giọng nói vang lên khắp xung quanh. Có thứ gì đó làm lũ ngựa giật mình. Những con vật của Nữ thần Diana gồm có gấu, lợn lòi và hươu. Với hai loài đầu, Chúng tôi có mang theo giáo. Dường như trong rừng này có những con lưng đỏ khổng lồ - những con gấu hung hãn do các Nhà Tạo Tác tạo ra, nhiều khả năng vì họ đã phát chán với việc tạo tác ra lũ hươu Sao Hỏa. Chúng tôi nghe thấy tiếng lũ lưng đỏ rống lên từ những khu vực sâu nhất trong rừng. Tôi dừng cương Quietus.

“Tên tôi là Darrow, chỉ huy Nhà Mars. Tôi ở đây để gặp Thủ Lĩnh của các bạn, nếu các bạn có một người như thế. Nếu không, chỉ huy của các bạn là đủ. Và nếu cả chỉ huy cũng không có, hãy đưa tôi tới gặp ai có hai hòn bi to nhất.”

Im lặng.

“Cảm ơn các người đã trợ giúp,” Sevro hô lớn.

Tôi nhướng một bên mày về phía cậu ta, và cậu ta chỉ nhún vai. Sự im lặng thật ngớ ngẩn. Cốt để khiến tôi nghĩ rằng bọn họ không đếm xỉa gì tới những lời tôi nói. Bọn họ hành động theo dự tính của chính họ. Những cô nàng và anh chàng mới chững chạc làm sao. Thế rồi hai cô gái cao ráo bước tới từ sau một thân cây ngoài xa. Họ mặc đồng phục cùng tông màu với khu rừng. Họ đeo cung sau lưng. Dao cài vào ủng. Tôi nghĩ một trong hai cô gái giắt một con dao trong mái tóc tết bím của mình. Bọn họ đã dùng quả đại trong rừng để vẽ ngựa trang đi sẵn lên khuôn mặt. Những bộ lông thú treo lủng lẳng trên thắt lưng của họ.

Trông tôi chẳng có vẻ chinh chiến chút nào. Tôi đã gội đầu cho tới khi mái tóc sáng óng lên. Khuôn mặt tôi sạch sẽ, các vết thương được băng bó, các vết rách trên bộ đồng phục đen của tôi được khâu lại. Thậm chí tôi còn

tẩy các vết mờ hôi trên đó bằng cát và mỡ động vật. Trông tôi, như cả Quinn và Lea cùng xác nhận, đẹp trai một cách quý quyết. Tôi không muốn Nhà Diana cảm thấy bị hăm dọa. Đó là lý do tôi để Sevro tới. Trông cậu ta thật lố bịch và trẻ con, chừng nào mấy con dao của cậu ta vẫn còn được giữ kín.

Hai cô gái nhếch mép nhìn với Sevro và ánh mắt không khỏi dịu lại khi nhìn thấy tôi. Thêm nhiều người nữa xuống. Họ tước phần lớn vũ khí của tôi - những món họ có thể tìm thấy. Và họ trùm lông thú lên che kín mặt chúng tôi để chúng tôi không biết được đường tới pháo đài của họ. Tôi đếm số bước chân. Sevro cũng đếm. Các bộ lông thú bốc mùi thối rữa. Tôi nghe thấy tiếng lũ gõ kiến và nhớ lại trò chơi khăm của Fitchner. Chúng tôi hẳn đang ở rất gần, vậy là tôi vấp chân và ngã nhào ra đất. Không có bụi cây nào. Chúng tôi lại đi vòng vèo, rồi sau đó bị dẫn xa dần khỏi những con gõ kiến. Thoạt đầu tôi lo rằng đám thợ săn này khôn lanh hơn những gì tôi nghĩ về họ. Rồi tôi nhận ra không phải vậy. Tiếng gõ kiến lại vang lên.

“Này, Tamara, bọn tôi bắt được bọn họ dưới này này!”

“Đừng có đưa chúng lên, lũ đầu bị thịt!” một cô gái la lên. “Chúng ta không được phép để chúng có một chuyến do thám tự do. *Tôi còn phải nói bao nhiêu...* Cứ đợi đấy. Tôi sẽ xuống.”

Bọn họ giải tôi tới một chỗ nào đó rồi xô tôi áp vào một gốc cây.

Một anh chàng nói từ sau vai tôi. Giọng anh ta chậm chạp và uể oải, như một lưỡi dao đang chậm chạp di chuyển. “Theo tôi chúng ta nên xẻo mấy viên bi của Chúng đi.”

“Im đi, Tactus. Hãy bắt bọn họ làm nô lệ, Tamara. Không có thương thuyết nào ở đây hết.”

“Hãy nhìn lưỡi kiếm của hã. Một cái liềm gặt lúa dùng để tấn công.”

“À, vậy ra là hã,” ai đó nói.

“Tôi giành lưỡi dao của hã khi chúng ta chia chiến lợi phẩm nhé. Tôi cũng thích chôm da đầu của hã, nếu không ai khác muốn có nó.” Tactus có vẻ là một anh chàng rất khó ưa.

“Im đi. Tất cả các người,” một cô gái gất lên. “Tactus, bỏ lưỡi dao đó xuống.”

Bọn họ lột bộ lông thú khỏi đầu tôi. Tôi cùng Sevro đang đứng trong một lùm cây nhỏ. Tôi không thấy lâu đài nào nhưng có thể nghe thấy tiếng gõ kiến. Tôi nhìn quanh và nhận được một cú đánh choáng váng vào đầu từ một anh chàng trẻ tuổi gầy gò dẻo dai với đôi mắt tẻ ngắt và mái tóc màu đồng trau chuốt dựng đứng lên bởi nhựa cây và nước quả mọng đỏ. Làn da anh ta có màu sẫm như mật ong, hai gò má cao và đôi mắt sâu đem lại cho anh ta dáng vẻ nhạo báng thường trực.

“VẬY RA MÀY LÀ GÃ NGƯỜI TA GỌI LÀ *Thần Chết*,” Tactus lè nhè dài giọng. Anh ta vung lưỡi dao của tôi lên thử. “À, chỉ có điều trông mày quá bảnh trai để có thể làm một kẻ ghê gớm.”

“Anh chàng này đang tán tôi đấy à?” tôi hỏi cô gái tên là Tamara.

“Tactus, đi chỗ khác! Cảm ơn cậu, nhưng bây giờ hãy đi chỗ khác,” cô gái gầy gò mặt điều hâu nói. Mái tóc cô ta còn ngắn hơn tóc tôi. Ba cậu con trai vạm vỡ đứng hai bên cô gái. Cách họ trừng mắt nhìn Tactus xác nhận những gì tôi đánh giá về tính cách anh ta.

“Thần Chết, tại sao mày lại đi cùng một thằng lùn?” Tactus hỏi, ra hiệu về phía Sevro. “Nó đánh giày cho mày à? Hay nhặt rác ra khỏi tóc cho mày?” Anh chàng tặc lưỡi với mấy cậu con trai kia. “Có thể là quản gia chẳng?”

“Đi chỗ khác, Tactus!” Tamara gắt lên.

“Tất nhiên rồi,” Tactus cúi người. “Tôi sẽ đi chơi với những đứa trẻ con khác, thưa Mẹ.” Anh ta ném lưỡi dao xuống đất và nháy mắt với tôi như thể chỉ hai chúng tôi biết trò đùa sắp được diễn.

“Xin lỗi về việc vừa rồi,” Tamara nói. “Cậu ấy không được lịch sự lắm.”

“Không sao,” tôi nói.

“Tôi là Tamara thuộc... thiếu chút nữa tôi đã nói tới gia đình thực của mình,” cô gái bật cười. “Nhà Diana.”

“Còn họ là?” tôi hỏi về mấy cậu con trai.

“Đội hộ vệ của tôi. Còn cậu là...” Cô gái giơ một ngón tay lên. “Để tôi đoán nào. Để tôi đoán. *Thần Chết*. À, Chúng tôi đã nghe nói về cậu. Nhà Minerva chẳng hề ưa cậu.”

Sevro bật cười trước tiếng tăm của tôi.

“Còn cậu ta là?” cô gái nhướn mày hỏi.

“Hộ vệ của tôi.”

“Hộ vệ? Nhưng cậu ta ngăn ngùn thế kia!”

“Còn cô trông như...” Sevro gằn giọng.

“Những con sói cũng vậy,” tôi đáp, chặn đứng câu phản pháo của Sevro.

“Ở đây chúng tôi e ngại những con Chó Rừng hơn là lũ sói.”

Có lẽ Cassius nên đi cùng, chỉ để sáng mắt ra là tôi không hề bịa đặt về gã khốn nạn. Tôi hỏi cô gái về Chó Rừng, song cô ta lờ tịt câu hỏi của tôi.

“Hãy giúp tôi hiểu tình hình,” Tamara nói đầy thiện ý. “Nếu ai đó nói Thần Chết của Nhà đồ tể sẽ tới lãnh địa của tôi và đề nghị thương lượng, chắc tôi sẽ nghĩ đó là trò bỡn cợt của một Giám Thị. Thế nên thực ra cậu muốn gì?”

“Hất Nhà Minerva khỏi lưng tôi.”

“Để chúng mày có thể tới đây tấn công bọn tao thay vì họ chứ gì?” Một trong các hộ vệ của cô gái hằn học.

Tôi quay sang Tamara với một nụ cười biết điều và nói sự thật với cô ta. “Tôi muốn hất Nhà Minerva khỏi lưng mình để tôi có thể tới đây đánh bại các cô, hẳn rồi.” Rồi sau đó giành chiến thắng trong trò chơi ngu ngốc này và hủy diệt nền văn minh của các người, vậy đấy.

Họ bật cười.

“À, cậu thành thật đấy. Nhưng có vẻ không mấy thông minh. Vạm vỡ thì có. Hãy để tôi nói cho cậu biết một điều, Thần Chết. Giám Thị của chúng tôi nói Nhà của cậu đã không giành được phần thắng từ nhiều năm nay rồi. Vì sao? Vì đám đồ tể các người hệt như một đám cháy rừng. Trong những giai đoạn đầu của trò chơi, các người đốt cháy mọi thứ các người chạm vào. Các người hủy diệt. Các người ngốn ngấu. Các người hủy hoại các Nhà khác vì không thể tự đáp ứng nhu cầu của bản thân. Nhưng sau đó các người chết đói vì chẳng còn gì để đốt. Những cuộc vây hãm. Mùa đông. Sự tiến bộ về công nghệ. Tất cả giết chết cơn khát máu, sự hung tàn trứ danh của các người. Vậy hãy nói cho tôi biết vì sao tôi phải bắt tay với một đám cháy rừng trong khi tôi có thể chỉ cần ngồi yên quan sát nó tắt lịm khi nó không còn nhiên liệu?”

Tôi gật đầu và buông câu.

“Lửa có thể hữu ích.”

“Giải thích đi.”

“Chúng tôi có thể chết đói trong khi các cô quan sát, nhưng liệu cô sẽ quan sát với tư cách nô lệ của một Nhà nào khác hay sẽ quan sát từ trên pháo đài vững chắc của cô, với đội quân lớn mạnh gấp đôi và sẵn sàng quét sạch tro tàn?”

“Chưa đủ.”

“Tôi đích thân hứa là Nhà Mars sẽ không tấn công Nhà Diana chừng nào thỏa thuận của chúng ta chưa bị vi phạm. Nếu cô giúp tôi chiếm Nhà Minerva, tôi sẽ giúp cô chiếm Nhà Ceres.”

“Nhà Ceres...” cô gái nói, đưa mắt nhìn các hộ vệ của mình.

“Đừng tham quá,” tôi nói. “Nếu các cô tự mình tấn công Nhà Ceres, cả Nhà Mars và Nhà Minerva sẽ tấn công các cô.”

“Phải. Phải.” Cô gái phẩy tay chán ngán. “Ceres gần đây sao?”

“Rất gần. Và họ có bánh mì.” Tôi nhìn những tấm lông thú mà thuộc hạ của Tamara mang trên người. “Tôi hình dung đó sẽ là một sự thay đổi dễ chịu so với tất cả những món thịt kia.”

Cô gái bồn chồn thấy rõ, và tôi biết mình đã hạ được cô ta. Hãy luôn thương lượng bằng đồ ăn. Tôi thầm ghi nhớ.

Tamara hăng giọng. “Cậu nói tôi có thể mở rộng đội quân của tôi gấp đôi?”

NGỰA HOANG GỤC NGÃ

Tôi phi ngựa đi, ăn mặc sẵn sàng cho chiến đấu. Toàn một màu đen. Mái tóc hoang dại được buộc túm lại bằng ruột dê. Hai cẳng tay đeo ống bảo vệ bằng thép cường lực cướp được trong những lần giao tranh trước. Bộ giáp bằng thép cường lực của tôi đen trũi, rất nhẹ; nó sẽ hất trở lại bất cứ cú đòn nào từ các món vũ khí kém hơn một lưỡi Kiếm Ion hay một thanh Kiếm Lưỡi Mềm. Đôi ủng của tôi bết bùn. Từng vạch màu đen và đỏ chạy ngang qua mặt tôi. Lưỡi Hái nằm sau lưng tôi. Những con dao găm gài khắp nơi trên người. Chín hình đầu lâu xương chéo và sáu hình chó sói phủ kín hai bên hông Quietus. Lea đã vẽ chúng. Mỗi đầu lâu xương chéo là một đối thủ đã bị loại khỏi vòng chiến, thường sau đó được các Robot Cấp Cứu chữa lành vết thương và đẩy trở lại cuộc chơi. Mỗi con sói là một nô lệ. Cassius cưỡi ngựa đi cạnh tôi. Anh ta tỏa sáng mờ ảo. Bộ giáp thép cường lực anh ta nhận được khi chia chiến lợi phẩm được lau bóng loáng lên chẳng kém gì thanh kiếm và mái tóc của anh ta, những lọn tóc xoắn bung ra như những chiếc lò xo vàng quanh cái đầu hoàn hảo của Cassius. Cứ như thể anh ta chưa từng bị người khác đứng quanh và tè lên mình.

“Chẹp, tôi thực sự nghĩ mình là tia chớp,” Cassius tuyên bố, “Còn cậu, anh bạn ủ ê của tôi, là sét.”

“Thế tôi là gì?” Roque hỏi, thúc con ngựa của cậu ta lao tới cạnh chúng tôi. Bùn bắn tung tóe. “Gió chẳng?”

“Có quá nhiều gió trong cậu,” tôi khít mũi. “Thứ gió nóng giãy.”

Các thành viên khác trong Nhà cưỡi ngựa đi sau chúng tôi. Tất cả ngoại trừ Quinn và June, họ ở lại để canh giữ lâu đài. Đây là một canh bạc mạo hiểm. Chúng tôi cưỡi ngựa đi chậm rãi để Nhà Minerva biết chúng tôi đang tới. Điều họ không biết là tôi đã có mặt ở chỗ họ trong đêm, trước đó vài

giờ, và lúc này Sevro đang ở đó. Bùn vẫn còn đang bám vào dưới các móng tay tôi.

Các thám báo Nhà Minerva vun vút băng qua những đỉnh đồi lờm chờm đá trong vùng lãnh địa của họ. Bọn họ ra vẻ bày trò giấu cợt chúng tôi, song kỳ thực họ đang đếm số lượng để hiểu rõ hơn chiến thuật của chúng tôi. Thế nhưng họ có vẻ bối rối khi chúng tôi phi ngựa vào vùng đất cỏ mọc cao và có những cây ô liu. Bối rối tới mức họ rút các thám báo về ẩn nấp sau tường thành. Chúng tôi chưa bao giờ tới với toàn bộ lực lượng như thế này. Những Kẻ Gào Rú, các thám báo của chúng tôi, thân nhiên cười những con ngựa đen phơi ra trước tầm mắt, khoác áo choàng đen bay phần phật như những đôi cánh quạ. Các sát thủ Tuyển Lựa Cấp Cao của Nhà chúng tôi đóng vai trò tiên phong của lực lượng chủ lực - Vixus tàn bạo, Pollux gai góc, Cassandra hăn học, rất nhiều thành viên thuộc nhóm Titus. Các nô lệ chạy theo sau chủ nhân, những người đã bắt được họ.

Tôi phi ngựa xông tới, Cassius và Antonia kèm hai bên. Hôm nay cô ta cầm trên tay thanh gia huy. Chỉ có vài cung thủ đứng chốt ở tường thành, vì vậy tôi bảo Cassius kiểm tra để đảm bảo chúng tôi không bị phục kích bên sườn trong trường hợp có người Nhà Minerva nấp gần đó. Anh ta thúc ngựa phóng đi.

Pháo đài Nhà Minerva được bao quanh bởi một vành đai đất trống rộng một trăm mét bị biến thành bùn lầy sau những cơn mưa như trút nước tuần trước đó. Đây chính là vùng đất chết. Chỉ cần đặt chân vào vành đai là các cung thủ sẽ tìm cách giết ngựa của ta. Nếu ta không chịu rút lui, bọn họ sẽ tìm cách giết ta. Gần hai mươi can ngựa của cả hai Nhà nằm phơi ra khắp chiến địa. Mới hai hôm trước, Cassius vừa chỉ huy một đợt tấn công dữ dội nhằm vào một toán quân Nhà Minerva ở ngay trước cổng lâu đài của họ.

Phía ngoài vành đai chết chóc là bãi cỏ. Cả một biển cỏ đôi chỗ mọc cao tới mức Sevro có thể đứng thẳng người mà vẫn không bị trông thấy. Chúng tôi đứng lại bên rìa vành đai bùn lầy, giữa một thảm hoa dại mùa thu. Mặt đất dưới chân dính bết dẻo quánh và Quietus hí lên khe khẽ bên dưới tôi.

“*Pax!*” Rồi tôi hét lớn. “*Pax*”

Tôi ném cái tên đó đập vào các bức tường cho tới khi công chính pháo đài nặng nề mà toang, như nó từng nặng nề mở ra vào tối hôm Cassius và tôi lén đột nhập vào trong. Ngựa Hoang phi ngựa ra. Cô ta phi nước kiệu thong thả qua bùn và dừng lại trước mặt chúng tôi. Đôi mắt cô ta thu nhận tất cả.

“Sẽ là một cuộc đấu tay đôi chẳng?” cô ta vừa hỏi vừa cười hết cỡ. “Pax của Nhà Minerva Sáng Suốt Và Cao Quý chống lại Thần Chết của Nhà Đồ Tể Khát Máu chẳng?”

“Cô làm nó nghe có vẻ hấp dẫn quá,” Antonia ngáp. Cô ta không có lấy một hạt bụi bên người.

Ngựa Hoang phớt lờ cô ta.

“Và chắc anh không cho ai nấp ngoài bụi cỏ kia chờ phục kích chúng tôi khi chúng tôi xông ra hỗ trợ cho đấu thủ của mình chứ?” Ngựa Hoang hỏi tôi. “Hay chúng tôi nên đốt cỏ để tìm xem sao?”

“Chúng tôi đã mang tất cả mọi người tới,” Antonia nói. “Cô biết số lượng của chúng tôi còn gì.”

“Phải. Tôi biết đếm. Cảm ơn.” Ngựa Hoang không nhìn cô ta. Chỉ nhìn tôi. Cô ta có vẻ lo lắng; cô ta hạ giọng. “Pax sẽ làm anh đau đấy.”

“Pax, mấy viên bi của anh bạn thế nào rồi?” tôi gọi với ra đằng sau cô ta. Cô ta cau mày khi một tiếng trống đột ngột vang lên từ trong pháo đài. Chỉ có điều đó không phải là tiếng trống. Pax bước ra khỏi cổng. Cây rìu chiến của anh ta đang đập lên khiên. Ngựa Hoang lớn tiếng yêu cầu anh ta lui lại, và anh ta tuân theo như một con chó, song những cú đập rìu lên khiên không dừng lại. Chúng tôi đồng ý rằng cái giá của cuộc đấu sẽ là tất cả các nô lệ còn lại của hai bên. Một chiến lợi phẩm đáng giá.

“Tôi nghĩ Đẹp Trai là chuyên gia đấu tay đôi thì phải?” Ngựa Hoang nói, rồi nhún vai. Đôi mắt cô ta vẫn nhìn về phía đám cỏ. “Anh chàng điên kia đâu? Cái bóng của anh - kẻ dẫn đầu bày sói đó? Có phải cậu ta đang nấp trong cỏ không? Tôi không muốn cậu ta bật dậy sau lưng tôi lần nữa đâu.”

Tôi hô lớn gọi Sevro. Một bàn tay giơ lên giữa Những Kẻ Gào Rú. Bùn phủ kín những khuôn mặt hiện ra bên dưới các bộ lông sói đen. Ngựa Hoang đếm. Cả năm Kẻ Gào Rú đều có mặt. Thực ra, tất cả lực lượng của

chúng tôi trừ một người, Quinn, đều có mặt. Song Ngựa Hoang vẫn không hài lòng. Chúng tôi phải lùi đội quân của mình lại sáu trăm mét tính từ rìa vành đai bùn lầy. Cô ta sẽ đốt sạch cỏ trong phạm vi một trăm mét kể từ chỗ chúng tôi đứng lúc này. Khi cỏ đã bị đốt trụi, phần đất bị đốt quang sẽ là đấu trường cho cuộc đấu tay đôi. Mười người được chọn phía cô ta sẽ cùng với mười người do tôi chọn tạo thành một vòng tròn, bên trong đó cuộc đấu diễn ra. Những người còn lại dưới quyền cô ta sẽ ở lại trong pháo đài, còn người của tôi sẽ ở yên cách xa sáu trăm mét.

“Không tin tôi sao?” tôi hỏi. “Không có người nào của tôi trong đám cỏ đâu.”

“Tốt. Thế thì sẽ không ai bị thiêu cháy.”

Không ai bị cháy. Khi lửa tàn và mặt đất chỉ còn lại tro, khói và bùn trong toàn bộ khu vực chiến đấu, tôi rời khỏi đội quân của mình. Mười người của tôi tháp tùng tôi. Pax đập rìu chiến của anh ta vào chiếc khiên chạm hình đầu một phụ nữ với mái tóc toàn là rắn, Medusa. Trước đây tôi chưa bao giờ chiến đấu với ai có cầm khiên. Áo giáp của anh ta bó sát người, che kín mọi chỗ ngoài các khớp. Tôi cầm một cây kích gây choáng trong bàn tay đã bôi đỏ, còn trong bàn tay bôi đen là Lưỡi Hái của mình.

Tim tôi đập thình thịch khi vòng người khép lại quanh chúng tôi. Cassius ra hiệu bảo tôi lại gần. Ngay cả trong ánh sáng mờ mờ, anh ta vẫn ánh lên đầy màu sắc. Anh ta chia sẻ với tôi một nụ cười mỉa mai.

“Đừng bao giờ dừng di chuyển. Cuộc đấu này cũng giống như Kravat vậy.” Anh ta nhìn Pax. “Và cậu nhanh nhẹn hơn gã con hoang đáng tởm này. Đúng không?” Tôi nhận được một cái nháy mắt. Anh ta đâm vào vai tôi. “Đúng không, người anh em?”

“Đúng.” Tôi nháy mắt đáp lại.

“Sét và chớp, người anh em. Sét và chớp!”

Pax có thân thể như một Đá Nham Thạch. Anh ta cao hơn hai mét một, dẻo dai, và di chuyển như một con báo khốn kiếp. Trong điều kiện trọng lực hệ số .37 thế này, anh ta có thể ném tôi đi ra xa tới ba mươi mét hay hơn thế. Tôi tự hỏi liệu anh ta nhảy cao tới mức nào. Tôi nhảy để thả lỏng

hai chân. Gần ba mét. Tôi có thể dễ dàng nhảy vọt qua đầu anh ta. Mặt đất vẫn còn bốc khói.

“Nhảy. Nhảy đi, đồ châu chấu oắt con,” anh ta gầm gừ. “Đây sẽ là lần cuối cùng mày được dùng đôi chân của mày.”

“Gì cơ?” tôi hỏi.

“Tôi nói đây sẽ là lần cuối cùng mày được dùng đôi chân của mày.”

“Lạ đấy,” tôi lẩm bẩm.

Anh ta chớp mắt nhìn tôi và cau mày. “Cái gì... lạ?”

“Nghe anh bạn nói như con gái ấy. Có chuyện gì xảy ra với mấy viên bi của anh bạn à?”

“Thằng oắt...”

Ngựa Hoang phi nước kiệu tới cầm theo gia huy của họ và nói gì đó về việc các cô gái không bao giờ thách đấu ngớ ngẩn. “Cuộc quyết đấu sẽ tiếp diễn...”

“Cho tới khi có kẻ gục ngã,” Pax sốt ruột nói.

“Tới chết,” tôi chĩnh lại. Thực ra điều đó chẳng quan trọng. Lúc này tôi chỉ đang diễn trò với bọn họ. Tất cả những gì tôi phải làm là phát hiệu lệnh.

“Tới khi có kẻ gục ngã,” Ngựa Hoang xác nhận. Cô ta hoàn tất những điều cần thiết và cuộc quyết đấu bắt đầu. Gần như vậy. Một chuỗi những tiếng lộp bộp vang lên trên bầu trời báo hiệu các Giám Thị từ Olympus xuống quan sát chúng tôi. Họ bay xuống từ quả núi lơ lửng trên cao của họ, tới từ vài tòa tháp khác nhau. Mỗi người hôm nay đều đeo Phù Hiệu của mình, đội những chiếc mũ lông lầy khảm vàng. Áo giáp của họ quả là ngoạn mục. Họ không cần đến chúng, nhưng họ thích chưng diện. Ngày hôm nay, các Giám Thị còn mang theo một cái bàn. Nó bay lơ lửng trên bộ Nâng Trọng Lực riêng của mình, trên đó đặt những chai rượu vang lớn và những khay thức ăn, họ chuẩn bị tiệc tùng.

“Tôi hy vọng chúng tôi cũng đủ để mua vui,” tôi lớn tiếng gọi với lên. “Có thể thả ít rượu vang xuống được không? Lâu lắm rồi chưa được uống!”

“Chúc may mắn trước người khổng lồ, cậu nhóc trần tục đoán mệnh!” Mercury lớn tiếng gọi xuống. Khuôn mặt trẻ con của ông ta cười hân hoan, và ông ta điệu bộ cầm một chai rượu đưa lên môi. Một phần rượu rơi từ độ

cao một phần tư dặm trên bầu trời xuống đập vào áo giáp của tôi. Rượu vang nhỏ giọt xuống như những giọt máu.

“Tao đoán là chúng ta phải cho họ thấy một màn trình diễn,” Pax oang oang nói.

Pax và tôi cùng cười hết cỡ. Việc tất cả họ cùng tới chứng kiến về mặt nào đó là một lời tán thưởng. Sau đó Neptune, chiếc mũ đội đầu mang hình đỉnh ba không ngớt lắc lư trong khi bà ta thưởng thức một quả trứng cút, lớn tiếng gọi chúng tôi bắt đầu, và cây rìu của Pax vung lên lướt về phía đôi chân tôi như một cây chổi xấu xa. Tôi biết anh ta muốn tôi nhảy lên, vì anh ta sắp sửa xông tới cùng cây khiên của mình để đập tôi từ trên không như đập ruồi. Vậy là tôi lùi lại, sau đó lao vút về phía trước trong khi cánh tay anh ta hoàn tất cú chém. Anh ta cũng di chuyển theo, nhưng hướng lên trên nhằm chờ sẵn, thế nên tôi lao vọt qua ngay bên cánh tay phải của anh ta và dùng hết sức đâm cây kích gây choáng vào nách anh ta. Cây kích gãy làm đôi. Song anh ta không ngã xuống bất chấp dòng điện chạy qua người. Thay vì thế, anh ta nện tôi một cú tay trái mạnh tới mức tôi bay ra khỏi vòng và đáp xuống bùn. Vỡ răng hàm. Miệng đầy bùn và máu. Bóng một cây roi nhoáng lên. Tôi đã kịp nhào người lăn tròn.

Tôi chống Lưỡi Hái xuống đất, loạng choạng đứng dậy. Bùn phủ kín người tôi. Tôi liếc nhìn về phía tường thành. Các chiến binh của họ dồn cả lên mặt thành - không thể không theo dõi cuộc chiến giữa các đấu thủ. Đạt được mục đích rồi. Tôi cần phát tín hiệu. Các cổng đều đang mở phòng trường hợp họ phải cử tiếp viện. Kỵ sĩ gần nhất của chúng tôi ở cách sáu trăm mét, quá xa. Tôi đã lên kế hoạch cho việc đó. Thế nhưng tôi vẫn không phát tín hiệu. Hôm nay tôi muốn có chiến thắng của chính mình, dù đó là một chiến thắng ích kỷ. Đội quân của tôi phải biết vì sao tôi chỉ huy.

Tôi quay trở lại vòng đấu. Tôi chẳng có gì khôn ngoan để nói. Anh ta mạnh hơn. Tôi nhanh hơn. Đó là tất cả những gì chúng tôi đã học được về nhau. Cuộc đấu này không giống như của Cassius. Không có chiêu thức đẹp đẽ nào. Chỉ có sự tàn khốc. Anh ta nện tôi cật lực bằng cây khiên của mình. Tôi áp sát để anh ta không thể vung cây rìu lên. Chiếc khiên hủy hoại dần vai tôi. Mỗi nhát đánh làm cả người tôi đau đớn tột độ. Anh ta lại vung

khiên quật tới và tôi nhảy lên, dùng bàn tay trái chống lên chiếc khiên và nhảy nhào lên phía trên anh ta. Một con dao vút ra từ cổ tay tôi, và tôi nhắm đâm vào mắt anh ta trong khi lao qua. Tôi đâm trượt và cạo kèn kẹt lên tấm che mặt của chiếc mũ trụ anh ta đội.

Tạo ra một chút khoảng cách giữa hai chúng tôi, tôi vội lấy một con dao và thử một mảnh quen thuộc. Anh ta khinh bỉ hất lưỡi dao bay đi bằng cây khiên của mình. Nhưng khi anh ta hạ nó xuống để nhìn tôi, tôi đã ở trên không, đáp thẳng xuống chiếc khiên bằng tất cả sức nặng của mình. Sự bất ngờ của cú va chạm làm cái khiên hạ xuống chỉ một chút ít. Tôi dùng bàn tay còn lại ném bùm vào mũ chiến của anh ta.

Mắt anh ta đã bị vô hiệu hóa. Một tay nắm chặt cây rìu. Tay kia giữ khiên. Không bàn tay nào rảnh để lau sạch bùm khỏi tấm che mặt. Mọi thứ sẽ thật đơn giản nếu anh ta có thể làm điều đó. Nhưng anh ta không thể. Tôi nện anh ta cả chục lần vào cổ tay cho tới khi anh ta buông chiếc rìu ra. Sau đó, tôi cầm thứ vũ khí quái gở đó lên và chém vào mũ chiến của anh ta. Lớp giáp không chịu nổi. Anh ta nện tôi gần xui với chiếc khiên của mình. Tôi lại vung cây rìu nặng trĩu lên lần nữa và cuối cùng Pax gục xuống. Tôi quỳ một gối xuống, thở dốc.

Rồi tôi tru lên.

Tất cả họ cùng tru lên.

Những tiếng tru tràn ngập vùng đất của Nhà Minerva. Những tiếng tru từ đội quân ngoài xa của tôi. Từ mười sát thủ Tuyển Lựa Cấp Cao của tôi đã giúp tạo thành vòng ranh giới của cuộc quyết đấu. Từ bãi chiến trường. Ngựa Hoang nghe thấy những âm thanh khủng khiếp vang lên sau lưng mình, và cô ta quay ngựa lại. Khuôn mặt cô ta đầy vẻ kinh hoàng. Những tiếng tru vang lên từ các Giám Thị đang cười cợt, ngoại trừ Minerva, Apollo và Jupiter. Tiếng tru từ trong bụng những con ngựa chết nằm giữa bãi chiến trường. Từ gần cổng lâu đài đang mở toang của cô ta.

“Chúng ở dưới bùm!” Ngựa Hoang la lên.

Cô ta gần đứng. Song cô ta suy nghĩ như một Hoàng Kim. Ai đó la hét khi trông thấy Sevro và Những Kẻ Gào Rú của cậu ta mổ phanh những cái bụng đã được khâu lại của những con ngựa chết trương nằm rải rác trong

bùn tơi tận cổng lâu đài để chui ra. Như những con quỷ vừa chào đời, họ trôi ra từ giữa những búi ruột căng phồng, những cái dạ dày bị xẻ phanh. Sáu chiến binh giỏi nhất Nhà Diana cùng lao ra với họ. Tactus và mái tóc dựng đứng của anh ta vọt ra từ trong bụng một con ngựa cái lông sáng. Anh ta chạy tới cùng cỏ Đại, Cây Kế và Thăng Hề. Tất cả chỉ cách những cánh cổng nặng nề chậm chạp không quá năm mươi mét.

Các thành viên Nhà Minerva làm nhiệm vụ canh phòng đều đã đứng lên mặt lũy để theo dõi cuộc quyết đấu. Bọn họ không thể đẩy lui cuộc tập kích chớp nhoáng bất ngờ của những chiến binh ma quỷ bằng cách đóng những cánh cổng nặng nề ì ạch của mình lại. Ở bên kia pháo đài, các chiến binh Nhà Diana lúc này hẳn đang chậm chạp leo lên tường thành nhờ những cuộn thừng họ vẫn dùng để leo lên những cái cây ngó ngẩn. Phải. Những tiếng còi lúc này vang lên từ phía bên kia. Một lính canh đã trông thấy họ. Sẽ không có ai tới để giúp anh ta. Đội quân của tôi xông lên, kể cả Những Kẻ Gào Rú giả hiệu chúng tôi mượn từ Nhà Diana và được mặc đồ cho giống hệt Sevro cùng các thuộc hạ của cậu ta.

Chúng tôi tiêu diệt Nhà Minerva chỉ trong thời gian tính bằng phút. Ở trên cao, các Giám Thị vẫn đang cười ha hả. Tôi nghĩ họ đã say. Trận chiến đã an bài trước khi Ngựa Hoang kịp làm gì ngoài phi nước đại băng qua bãi bùn lầy chạy trốn, qua bãi cỏ cháy rụi vẫn còn bốc khói. Một tá kỵ sĩ thúc ngựa truy đuổi, trong đó có Vixus và Cassandra. Cô ta sẽ bị bắt trước khi đêm xuống, và vì tôi đã chứng kiến Vixus làm gì với các tù binh và những cái tai của họ, tôi liền trèo lên lưng Quietus và thúc ngựa đuổi theo.

Ngựa Hoang bỏ ngựa lại bên rìa một khu rừng nhỏ ở phía Nam. Chúng tôi xuống ngựa, để lại ba người canh gác ngựa đề phòng cô ta vòng trở lại. Cassandra xông vào rừng. Vixus theo tôi, cố tình bám chặt lấy tôi như thể tôi biết Ngựa Hoang đang trốn ở đâu. Tôi không thích chuyện này. Tôi không thích phải ở trong rừng cùng với Vixus và Cassandra. Việc đó cũng giống như bị một lưỡi dao kề vào sống lưng vậy. Bất cứ ai trong hai người bọn họ cũng có thể làm việc đó. Không như Pollux, bọn họ vẫn còn căm ghét tôi, và Những Kẻ Gào Rú của tôi cũng như Cassius đang ở cách xa. Thế nhưng không có con dao nào tìm tới tôi.

Tôi tìm thấy Ngựa Hoang một cách tình cờ. Hai con mắt màu vàng lộ ra từ một hố bùn. Chúng bắt gặp ánh mắt tôi. Vixus đang kè kè bên tôi. Anh ta chửi thề gì đó về việc hào hứng muốn hạ gục con ngựa cái đáng tởm đó đến mức nào, muốn chứng kiến cô ta khi bị thẳng cương trông ra sao. Đứng đó, liếc mắt thật đều cẳng vào bụi cây, trông anh ta vắn vẹo, méo mó và quý quyết - như một cái cây tươi tắn sau một đám cháy. Anh ta rần chắc hơn bất cứ ai tôi từng thấy trước đây, đến mức tất cả các mạch máu và đường gân của anh ta nổi căng lên dưới làn da sần chắc. Lưỡi anh ta lướt qua lướt lại trên hai hàm răng hoàn hảo. Tôi biết anh ta đang chọc tức tôi, vì thế tôi dẫn anh ta rời xa khỏi hố bùn.

Eo không đáng phải chết như một nô lệ của Hiệp Hội. Và bất chấp Màu của cô ta, Ngựa Hoang không đáng phải mang bất cứ thứ dây cương nào.

ANTONIA

Tôi đã vượt qua thử thách. Cuộc chiến dai dẳng với Nhà Minerva đã kết thúc. Và tôi cũng đã bẫy được Nhà Diana.

Nhà Diana có ba lựa chọn trước trận đánh. Họ có thể bán đứng tôi cho Nhà Minerva và bắt Nhà của tôi làm nô lệ, nhưng tôi đã cử Cassius phái các toán tuần tiễu để chặn bắt bất cứ kỵ sĩ nào. Họ có thể chấp nhận đề nghị của tôi. Hoặc có thể tới lâu đài của chúng tôi và thử chiếm nó. Tôi sẽ không bận tâm nếu họ chọn phương án này; đó là một cái bẫy. Chúng tôi không để lại chút nước nào trong lâu đài và có thể dễ dàng vây hãm bọn họ.

Giờ đây họ có trong tay pháo đài của Nhà Minerva, còn chúng tôi ở ngoài đồng trống. Họ có thể tuân thủ thỏa thuận của họ. Khi đó chúng tôi sẽ có gia huy; họ sẽ có pháo đài và tất cả cư dân của nó, Nhưng tôi biết họ sẽ trở nên tham lam. Và đúng vậy. Cống đóng lại, và họ nghĩ đã có trong tay một căn cứ chiến lược. Tốt. Đó chính là lý do tại sao tôi để Sevro ở bên trong cùng họ.

Những cột khói nhanh chóng bốc lên. Cậu ta phá hủy kho lương thực trong lúc bọn họ bắt người Nhà Minerva làm nô lệ và canh giữ tường thành để phòng đội quân của tôi. Sau đó, cậu ta sẽ ném phân xuống làm ô nhiễm giếng nước rồi cùng Những Kẻ Gào Rú của mình ẩn nấp dưới các tầng hầm.

Nhà Diana không quen với kiểu chiến tranh này. Họ chưa bao giờ thực sự rời khỏi khu rừng của mình. Chẳng cần phải kiên nhẫn cho lắm để đợi họ chui ra. Ba ngày trôi qua, và họ có vẻ vẫn còn ngạc nhiên vì chúng tôi không rời đi. Thay vì thế, chúng tôi đóng trại ở phía Bắc và phía Nam pháo đài, với các kỵ sĩ và lừa trại được bố trí khắp xung quanh để họ không thể

đào thoát trong đêm. Họ khát. Thủ Lĩnh của họ, Tamara, không chịu gặp tôi. Cô ta quá xấu hổ vì bị mắc kẹt trong sự phản bội của mình.

Cuối cùng, tới ngày thứ tư, Tamara đề nghị trao cho tôi mười nô lệ Minerva cũng như tất cả chiến binh bị bắt làm nô lệ của chúng tôi nếu tôi đồng ý cho cô ta quay về nhà. Tôi cử Lea tới bảo cô ta đi chết đi. Lea cười khúc khích như một đứa trẻ khi quay về. Cô xoắn tóc vắn vẹo, tóm lấy cánh tay tôi, dựa sát người vào để nhại lại vẻ tuyệt vọng của Tamara.

“*Làm ơn hãy đàng hoàng!*” cô rên rỉ. “*Anh không phải là người biết giữ lời sao?*”

Khi bọn họ tìm cách đột kích thoát ra vào tối thứ năm, chúng tôi bắt sống gần như tất cả. Ngoại trừ Tamara. Cô ta rơi từ trên ngựa xuống và bị xéo chết trong bùn.

“Yên của cô ta bị cắt đứt dây buộc phía dưới.” Sevro chỉ cho tôi đoạn dây da bị cắt lìa gọn ghẽ. “Tactus chẳng?”

“Có thể lắm.”

“Mẹ hẳn là một Thượng Nghị Sĩ, bố hẳn là một Pháp Quan.” Sevro nhổ nước bọt. “Tôi đã gặp hẳn khi bọn tôi còn là những thằng nhóc. Hẳn từng đánh một cô gái sống dở chết dở khi cô ta không chịu hôn lên má hẳn. Gã con hoang điên dại.”

“Quên chuyện này đi,” tôi nói. “Chúng ta không thể chứng minh được gì hết.” Tactus là nô lệ của chúng tôi, cũng như tất cả các thành viên Nhà Diana và Minerva. Thậm chí cả Pax. Tôi cùng Cassius và Roque ngồi trên ngựa quan sát trong khi các nô lệ mới của chúng tôi ra sức chất củi và cỏ khô rải khắp pháo đài Nhà Minerva. Họ châm một đồng lửa lớn, và ba chúng tôi chúc mừng lẫn nhau vì chiến thắng.

“Đây sẽ là vạch thành tích cuối cùng của cậu,” Cassius nói với tôi. “Nó sẽ biến cậu thành Thủ Lĩnh, người anh em.” Anh ta vỗ vai tôi, và tôi chỉ thấy một chút ghen tị nhức nhối trong mắt anh ta. “Không thể có lựa chọn tốt hơn.”

“Chúa trên cao, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc thấy điều này từ người bạn tuần tú của chúng ta,” Roque nói. “Sự khiêm nhường! Cassius, có đúng là anh không đấy?”

Cassius nhún vai. “Trò chơi này chỉ là một năm trong cuộc đời chúng ta, có khi còn ít hơn. Sau đó, chúng ta sẽ bước vào quá trình tập sự hay tới các viện hàn lâm. Tiếp theo, chúng ta sẽ có cuộc sống riêng của mỗi người. Tôi chỉ thấy mừng là cả ba chúng ta thuộc về cùng một Nhà - những phần thưởng xứng đáng rồi cuộc sẽ có cho tất cả chúng ta.”

Tôi bóp vai anh ta. “Đồng ý.”

Anh ta vẫn nhìn xuống, không thể đón nhận ánh mắt của chúng tôi cho tới khi tìm lại được giọng nói.

“Có thể... tôi đã mất em trai ở đây. Nỗi đau ấy sẽ không phai nhạt. Nhưng tôi cảm thấy như thể đã có thêm hai người anh em nữa.” Anh ta ngược nhìn lên thật kiêu hãnh. “Và tôi thực sự cảm thấy thế, các chàng trai. Thực sự cảm thấy thế. Chúng ta sẽ phải tự tạo nên niềm tự hào cho mình ở đây. Đánh bại thêm vài Nhà nữa, chiến thắng cả trò chơi khốn nạn này; nhưng bố tôi sẽ cần các sĩ quan cho các chiến hạm trong hạm đội của ông... nghĩa là nếu các cậu quan tâm. Nhà Bellona luôn cần các Pháp Quan để giúp chúng tôi mạnh hơn.”

Anh ta nói câu cuối cùng một cách dè dặt, như thể chúng tôi có điều gì đó tốt hơn để làm.

Tôi nắm lấy vai anh ta thêm lần nữa và gật đầu ngay cả khi Roque nói gì đó đầy ra vẻ về việc trở thành một Chính Khách, vì cậu ta ưa cử người khác tới với cái chết của họ hơn là tự mình làm việc đó. Các Con Trai Của Ares sẽ chảy nước dãi nếu tôi trở thành một Pháp Quan của Nhà Bellona.

“Và đừng lo, Roque, tôi sẽ nhắc tới thi tài của cậu với bố tôi,” Cassius bật cười. “Ông ấy luôn muốn có một chiến binh thi sĩ.”

“Tất nhiên,” Roque thêm thắt. “Hãy đảm bảo để Thống Soái Bellona thân mến biết tôi là một bậc thầy về ẩn dụ, đồng thời là một gã khốn với các vần ép.”

“Roque gã khốn^[6]... ôi Chúa ơi,” tôi bật cười khi Sevro phi ngựa tới cùng Quinn và một cô gái trên một con ngựa thuộc loại tôi chưa từng thấy trước đây. Cô gái bị chụp một cái túi trên đầu. Quinn cho biết đây là một tín sứ từ Nhà Pluto.

Tên cô ta là Lilath, và họ bắt gặp cô ta đang chờ gần bìa rừng. Cô ta muốn nói chuyện với Cassius.

Lilath từng là một cô gái có khuôn mặt tròn trịa với đôi gò má tươi cười, nhưng giờ thì không còn vậy nữa. Đôi gò má đó đã hóp lại, mới bị bóng, rỗ lỗ chỗ và toát ra vẻ tàn nhẫn. Cô gái đã chứng kiến cái đói, và ở cô ta có một vẻ lạnh lùng tôi không thể nhận ra. Tôi thấy phát hoảng. Tôi có cảm giác như Mickey khi anh ta nhìn tôi. Tôi là một tạo vật lạnh lùng, lạnh lẽo anh ta không hiểu nổi. Cô gái này cũng thế. Cảm giác này cũng giống như nhìn vào một con cá dưới lòng sông.

Những lời Lilath nói vang lên thật chậm rãi, lưu lại trong không gian.

“Tôi tới từ chỗ Chó Rừng.”

“Nếu có thể, cô hãy gọi hẳn bằng tên thật,” tôi đề xuất.

“Tôi không tới đây để nói với anh,” cô ta nói không chút cảm xúc. “Tôi tới tìm Cassius.”

Con ngựa của cô gái nhỏ thó, gầy guộc. Các móng của nó đã mẻ. Những lớp vải phủ thêm làm cái yên của cô ta to phồng ra. Tôi không thấy vũ khí nào khác ngoài một cây nỏ. Bọn họ là một Nhà tọa lạc trên núi - nhiều phục trang hơn do khí hậu lạnh hơn, ngựa nhỏ hơn cho những chuyến đi khó khăn hơn. Trừ phi đây là trò lừa gạt. Tôi yêu cầu cô gái cho tôi xem nhẫn của cô ta. Đó là một cái cây tang tóc - cây bách của Pluto. Bộ rễ của nó đâm xuyên vào lòng đất. Cô ta đã mất hai ngón tay. Những vết cháy hàn lại phần đầu, vậy là họ có các vũ khí ion. Mái tóc của cô ta kêu lách cách khi cô ta di chuyển. Tôi không biết vì sao.

Cô ta lạng lẽ nhìn tôi, như để so sánh tôi với chủ nhân của mình.

Có vẻ tôi là kẻ bị đánh giá thấp hơn.

“Cassius au Bellona, chủ nhân của tôi muốn Thần Chết.” Cô gái nói tiếp khi chưa ai trong chúng tôi kịp nói một lời. Chúng tôi quá ngạc nhiên. “Sống. Hoặc chết. Chúng tôi không quan tâm. Để đổi lấy hẳn, các người sẽ nhận được năm mươi món vũ khí này cho... quân đội của các người.”

Cô gái ném về phía anh ta hai lưỡi Kiếm Ion.

“Cô có thể nói với chủ nhân của cô rằng hẳn nên tự mình tới đổi mặt với tôi,” tôi nói.

“Tôi không có lời nào để nói với những kẻ đã chết,” Lilath nói vào khoảng không. “Chủ nhân của tôi đã đánh dấu Thần Chết. Trước khi mùa đông tới, hẳn ta sẽ chết. Bởi một bàn tay nào đó.”

“Cô có thể cuốn xéo đi được rồi đấy,” Cassius đáp.

Cô gái ném về phía Cassius một cái túi nhỏ. “Để giúp anh quyết định.”

Cô ta không nói gì thêm nữa. Quinn nhướng mày lên và nhún vai bối rối trong khi dẫn Lilath đi.

Tôi nhìn vào cái túi nhỏ Cassius giữ trên tay. Cảm giác hoảng loạn xâm chiếm lấy tôi. Bên trong là cái gì?

“Mở nó ra đi,” tôi nói.

“Không. Cô ta điên như một ả Tím vậy, cô ả đó,” Cassius bật cười. “Không cần thiết phải để cô ta lây nhiễm sang chúng ta.” Thế nhưng anh ta vẫn nhét cái túi vào ủng. Tôi muốn hét lên ra lệnh cho anh ta mở nó, nhưng tôi vẫn mỉm cười như thể chẳng có gì để lo lắng.

“Có gì đó không ổn với cô ta. Không có vẻ như người bình thường,” tôi dừng dừng nói.

“Giống như một trong những con sói đang đói ngấu của chúng ta vậy.” Cassius cầm cây Kiếm Ion lên múa thử một đường. Có tiếng gió rít lên. “Ít nhất chúng ta cũng có hai thanh kiếm này. Giờ tôi đã có thể dạy cậu cách quyết đấu cho đúng kiểu. Những thanh kiếm này sẽ xuyên thấu qua Giáp Cường Lực. Thực sự là những vũ khí nguy hiểm.”

Chó Rừng biết về tôi. Ý nghĩ làm tôi rùng mình. Những lời Roque nói còn tệ hơn.

“Cậu có để ý thấy mái tóc của cô ta kêu lách cách không?” cậu ta hỏi. Khuôn mặt cậu ta trắng bệch. “Các bím tóc của cô ta buộc đầy răng.”

Chúng tôi phải chuẩn bị để đón tiếp đội quân của Chó Rừng. Điều đó đồng nghĩa với việc phải củng cố lực lượng của tôi và loại trừ những mối đe dọa còn sót lại. Tôi cần tiêu diệt tàn dư của Nhà Diana ở Rừng Lớn. Và tôi cần Nhà Ceres. Tôi phái Cassius cùng Những Kẻ Gào Rú và một tá kỵ sĩ tới tiêu diệt tàn dư của Nhà Diana. Tôi đưa lực lượng còn lại của mình cùng đám nô lệ trở về lâu đài của chúng tôi để chuẩn bị đương đầu với Chó

Rừng. Tôi vẫn chưa đưa ra được kế hoạch, nhưng tôi sẽ sẵn sàng tiếp đón nếu hắn thò đầu ra.

“Sau khi đã ngủ trong bụng ngựa chết, Những Kẻ Gào Rú của chúng ta có lẽ sẽ xua bọn họ ra khỏi Rừng Lớn bằng mùi!” Cassius bật cười trong khi thúc ngựa rời khỏi đội hình chính. “Tôi sẽ tung Quỷ Lùn tấn công bọn họ và quay về thậm chí trước cả khi cậu kịp lên giường.”

Sevro không muốn đi mà không có tôi. Cậu ta không hiểu vì sao Cassius lại cần tới sự giúp đỡ của mình để giải quyết nốt tàn dư của Nhà Diana. Tôi nói với cậu ta sự thật.

“Cassius có một cái túi nhỏ trong ủng, cái túi Lilath đã đưa cho anh ta. Tôi muốn cậu đánh cắp nó.”

Đôi mắt cậu ta không phán xét. Ngay cả lúc này cũng không. Có những lúc tôi tự hỏi mình đã làm gì để có được sự trung thành đến vậy, rồi có những lúc khác tôi lại cố không đẩy vận may của mình đi quá xa bằng việc nuôi quá nhiều ảo tưởng.

Tối hôm đó, trong khi Cassius vây hãm người Nhà Diana trong Rừng Lớn, những người còn lại trong đội quân của chúng tôi tiệc tùng sau những bức tường cao của tòa lâu đài Nhà Mars, tọa lạc trên cao nguyên. Tòa tháp phòng thủ sạch sẽ, còn sân chính chìm trong không khí hội hè. Thậm chí cả các nô lệ cũng được chia phần món thịt dê nướng ướp cỏ xạ hương và thịt hươu rưới dầu ô liu của June. Các nô lệ cúi gằm xuống bối rối khi tôi đi ngang qua, kể cả Pax. Hình con sói đang tru trên trán đã xéo nát sự kiêu hãnh của anh ta. Chỉ mình Tactus đáp lại ánh mắt tôi. Làn da màu mật ong tối sẫm của anh ta trông giống nước da của Quinn, song đôi mắt anh ta nhắc tôi nhớ tới đôi mắt của một con rắn hổ lục hàm mỏ.

Anh ta nháy mắt với tôi.

Sau khi tôi chiến thắng Pax, các Tuyển Lừa Cấp Cao trong Nhà của tôi dường như cuối cùng cũng hoàn toàn chấp nhận sự chỉ huy của tôi, kể cả Antonia. Nó làm tôi nhớ lại cách tôi được đối xử trên đường phố sau khi

Mickey tái tạo tôi. Ở đây tôi là Hoàng Kim. Tôi là quyền lực. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác như vậy kể từ khi kết án tử hình Titus. Không lâu nữa, Fitchner sẽ bay xuống trao cho tôi Bàn Tay Thủ Lãnh từ tảng đá, và mọi thứ sẽ suôn sẻ.

Roque, Quinn, Lea và giờ cả Pollux cũng cùng ăn với tôi. Thậm chí đến cả Vixus và Cassandra, những người thường ngồi chung với Antonia, cũng tới ngỏ lời chúc mừng về chiến thắng. Họ bật cười và vỗ vai tôi. Cipio, món đồ chơi của Antonia, đang đếm số nô lệ đông đảo. Bản thân Antonia không tìm gặp tôi, song cô ta vẫn gặt cái đầu Hoàng Kim của mình tán thưởng. Phép màu đúng là đã xảy ra.

Tôi là Thủ Lãnh. Tôi có năm vạch vàng. Không lâu nữa, Fitchner sẽ tới để trao tặng vinh dự. Đến sáng, Nhà Ceres sẽ sụp đổ. Quân số của họ chưa bằng một phần ba chúng tôi. Có trong tay lương thực của họ để nuôi sống đội quân của mình và dùng pháo đài của họ để làm căn cứ tác chiến, tôi sẽ nắm trong tay sức mạnh của bốn Nhà. Chúng tôi sẽ quét sạch những thế lực còn sót lại ở phía Bắc, sau đó tiến xuống phía Nam trước khi đợt tuyết đầu tiên kịp rơi xuống. Khi đó, tôi sẽ đối diện với Chó Rừng.

Roque tới đứng cạnh tôi trong khi chúng tôi quan sát buổi tiệc.

“Tôi đã nghĩ tới việc hôn Lea,” cậu ta đột nhiên nói với tôi. Tôi thấy cô gái đang cười cợt với vài Tuyển Lừa Trung Cấp gần một đồng lửa. Cô đã cắt ngắn mái tóc, và dành cho chúng tôi một cái liếc mắt, điệu bộ cúi đầu khi Roque bắt được ánh mắt cô. Cậu ta cũng đỏ mặt và nhìn đi chỗ khác.

“Tôi cứ tưởng cậu không thích cô ấy. Cô ấy bám rịt lấy cậu như một chú cún con vậy.” Tôi bật cười.

“À, phải. Thoạt đầu cô ấy không làm tôi bận tâm vì tôi nghĩ cô ấy gắn bó với tôi như người ta bám lấy... bè cứu nạn để khỏi chìm ngấm. Nhưng... cô ấy đã trưởng thành...”

Tôi nhìn sang cậu ta và phá lên cười. Tôi không thể thôi cười.

Trông chúng tôi giống như những con sói Hoàng Kim. Chúng tôi gầy gò hơn so với khi mới vào Học Viện. Bẩn thỉu hơn. Tóc chúng tôi dài ra. Chúng tôi có những vết sẹo. Tôi có nhiều hơn hầu hết những người khác. Tôi có vẻ đã quá phụ thuộc vào thịt đỏ. Một cái răng hàm của tôi bị mẻ.

Nhưng tôi vẫn phá lên cười. Tôi cười cho tới khi bộ hàm của tôi không chịu nổi. Tôi đã quên mất chúng tôi là người, là những đứa trẻ có cảm xúc.

“Được rồi, đừng lãng phí nụ hôn đầu tiên,” tôi nói. “Đó là lời khuyên duy nhất của tôi.”

Tôi bảo cậu ta hãy đưa cô ấy tới nơi nào đó đặc biệt. Đưa cô ấy tới một nơi nào đó có ý nghĩa với cậu ta, với cô gái, với hai người họ. Tôi đã đưa Eo tới máy khoan của tôi - Loran và Barlow đã chọn tôi về điều đó. Lúc ấy máy khoan đang tắt và ở trong một đường hầm được thông gió, nhờ vậy chúng tôi không phải đội mũ của bộ Đồ Hầm Lò, chỉ cần trông chừng lũ rắn hổ lục hầm mỏ. Dầu vậy em vẫn vã mồ hôi vì kích động. Tóc bết lên khuôn mặt, lên cổ em. Em nắm lấy cổ tay tôi thật chặt, và chỉ buông ra khi em biết em đã có tôi. Khi tôi hôn em.

Tôi cười hết cỡ và phát vào móng Roque để chúc may mắn. Chú Narol nói đó là truyền thống. Ông đã dùng mặt một Lười Hái để đét tôi. Tôi nghĩ ông đã nói dối.

Tối hôm đó, tôi mơ về Eo. Tôi không mấy khi ngủ mà không mơ về em. Những chiếc giường tầng trong tòa tháp cao của lâu đài vắng tanh. Roque, Lea, Cassius, Sevro, Những Kẻ Gào Rú, đều đã đi vắng cả. Ngoại trừ Quinn, tất cả bạn bè tôi đều không có ở lâu đài. Tôi là Thủ Lĩnh, thế nhưng tôi cảm thấy thật cô độc. Ngọn lửa nổ lách tách. Gió thu lạnh lẽo lùa vào. Con gió rền rĩ như tới từ những hầm mỏ bị bỏ hoang, làm tôi nghĩ tới vợ mình.

Eo, tôi thiếu vắng hơi ấm của em trên giường bên cạnh tôi. Tôi nhớ căn cổ của em. Tôi nhớ những cái hôn lên làn da mềm mại của em, ngửi mái tóc em, nếm đôi môi em trong khi em thì thầm nói em yêu tôi.

Thế rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân, và em tan biến.

Lea lao vào qua cửa phòng ngủ. Cô nói cuống quýt. Tôi gần như không hiểu cô nói gì. Tôi đứng dậy, cao sừng sững bên cạnh cô, và đặt một bàn tay lên vai để giúp cô bình tĩnh trở lại. Không thể. Đôi mắt hoảng loạn của cô nhìn tôi từ sau mái tóc cắt ngắn.

“Roque!” khóc lóc. “Roque đã ngã xuống một khe núi. Chân anh ấy bị gãy. Em không thể với tới anh ấy!”

Tôi vội vàng chạy theo cô tới mức không mang theo cả áo khoác lẫn Lưỡi Hái. Lâu đài đã chìm trong giấc ngủ, chỉ còn những người trực gác. Chúng tôi hối hả chạy băng qua cổng, quên cả lấy ngựa. Tôi lớn tiếng gọi những người khác tới giúp. Tôi không để ý xem Lea có làm thế không. Cô chạy phía trước, dẫn tôi xuống thung lũng hẹp, rồi chạy lên những quả đồi phía Bắc tới chỗ cái khe trên cao nguyên, nơi chúng tôi nhóm đồng lửa đầu tiên. Sương mù buông dày. Màn đêm tối đen. Và tôi nhận ra mình mới ngộ làm sao.

Đây là một cái bẫy.

Tôi thôi không chạy theo Lea nữa. Tôi không nói gì với cô. Tôi không biết liệu chúng có ập tới từ phía sau mình hay không, vì thế tôi nằm bẹp và lăn xuống một cái rãnh, khiến cho tôi gần như biến mất trong sương mù. Tôi lấy dương xỉ che lên trên mình. Lúc này tôi đã nghe thấy chúng. Âm thanh của những thanh kiếm. Của những bước chân và những cây kích gây choáng. Tiếng chửi rủa. Chúng có bao nhiêu người ở ngoài kia? Lea hốt hoảng gọi tên tôi. Lúc này cô không còn một mình. Cô đã dẫn tôi tới chỗ bọn chúng. Tôi nghe thấy gã Vixus ranh mãnh. Tôi ngửi thấy mùi hoa của Cassandra. Cô ta luôn xoa chúng lên da để át đi mùi cơ thể.

Tiếng chúng gọi nhau vang lên trong màn sương mù. Chúng biết tôi đã phát hiện ra cái bẫy. Tôi quay trở lại với đội quân của mình bằng cách nào đây? Tôi không dám cử động. Có bao nhiêu kẻ ngoài đó? Chúng tìm kiếm tôi. Nếu tôi chạy, liệu tôi có thoát được không? Hay tôi sẽ chết trên đầu một mũi kiếm? Tôi có hai con dao giắt trong ủng. Chỉ có thế. Tôi rút chúng ra.

“Này, Thần Chết!” Antonia gọi trong màn sương mù. Cô ta ở đâu đó gần tôi. “Này chỉ huy không biết sợ? Này, Thần Chết. Không cần trốn đâu, cưng. Chúng tôi không phát điên về chuyện anh ra lệnh cho chúng tôi như thể anh là vua của chúng tôi. Chúng tôi không phẫn nộ đến mức đủ để cắm ngập dao vào mắt anh. Không đâu. Cưng à!”

Chúng châm chọc giễu cợt, nhắm vào sự phù phiếm của tôi. Tôi chẳng bao giờ phù phiếm, song chúng không thể hiểu điều ấy. Một chiếc ủng đặt xuống ngay gần đầu tôi. Cặp mắt màu xanh lục nhìn xuyên qua màn đêm. Tôi nghĩ chúng thấy tôi. Không. Là Kính Nhìn Đêm. Ai đó đã cung cấp

Kính Nhìn Đêm cho chúng. Tôi nghe thấy Vixus và Cassandra. Antonia trở nên mất kiên nhẫn.

“Thần Chết, nếu mày không ra đây, sẽ có hậu quả đấy.” Cô ta thở dài. “Hậu quả gì, mày muốn hỏi thế chứ gì? Sao chứ, tao sẽ cắt đứt cổ họng Lea bé bỏng đến tận xương.” Tôi nghe thấy một tiếng thét chói tai khi Lea bị túm tóc. “Người yêu của Roque...”

Tôi không chui ra. Chết tiệt. Tôi không chui ra. Tính mạng tôi không chỉ của riêng mình tôi. Nó là của Eo, của gia đình tôi. Tôi không thể vứt bỏ nó, không thể vì sự kiêu hãnh của bản thân, không thể vì Lea, không thể vì tránh nỗi đau mất đi một người bạn nữa. Liệu chúng có bắt được cả Roque không?

Hàm tôi nghiến chặt đến đau nhức. Tôi nghiến răng. Cả người tôi như muốn gào lên. Antonia sẽ không làm thế.

Cô ta không thể.

“Cơ hội cuối cùng đây, cưng, vẫn không à?” Tiếng thịt bị cắt vang lên, kéo theo là tiếng òng ọc và một tiếng phịch khi cơ thể đổ vật xuống đất. “Đáng tiếc.”

Trong im lặng, tôi thầm gào thét lên khi thấy Robot Cấp Cứu rền rĩ hú còi xuyên qua màn sương đêm. Bất chấp tất cả sức mạnh trong tay tôi, trong cơ thể tôi, tôi bất lực không thể ngăn cản chúng làm điều đó.

Tôi không chừa quạu cho tới tận sáng sớm, khi tôi biết chắc chúng đã đi. Các Robot Cấp Cứu không mang xác Lea đi. Đám Giám Thị bỏ cái xác lại để tôi biết cô đã chết, để tôi không thể bầu vùi vào hy vọng rằng bằng cách nào đó cô đã được cứu sống. Lũ khốn kiếp. Thân hình cô thật mong manh trong cái chết. Như một con chim nhỏ rơi khỏi tổ. Tôi xếp đá chồng lên trên cô thành một ngôi mộ. Đống đá cao, nhưng chúng sẽ không thể ngăn được lũ sói.

Tôi không tìm thấy xác Roque, vì vậy tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy. Liệu có phải bạn tôi đã chết rồi không?

Tôi cảm thấy mình như một bóng ma khi tìm đường đi qua vùng đất cao, vòng qua lâu đài để tránh đám thuộc hạ của Antonia. Tôi tìm tới con đường, Cassius sẽ đi theo khi từ Rừng Lớn trở về, nấp sau các lùm cây để

tránh bị lộ. Đến giữa trưa, anh ta quay về, dẫn đầu một toán nhỏ kỵ sĩ và nô lệ. Anh ta thúc con ngựa của mình phi tới chào đón tôi khi tôi từ trong lùm cây bước ra.

“Người anh em!” anh ta gọi. “Tôi mang cho cậu một món quà đây!” Anh ta nhảy xuống ngựa và ôm tôi trước khi lấy một trong những tấm thảm của Nhà Diana ra và khoác lên vai tôi. Anh ta lùi lại khỏi tôi. “Trông cậu tái mét như một bóng ma vậy. Có chuyện gì thế?” Anh ta nhặt một cái lá ra khỏi tóc tôi. Có lẽ vào lúc đó Cassius nhìn thấy vẻ buồn rầu trong mắt tôi.

Sevro thúc ngựa lên đằng sau anh ta trong khi tôi kể cho họ nghe những gì đã diễn ra.

“Con chó cái,” Cassius lầm bầm. Sevro im lặng. “Lea tội nghiệp. Lea tội nghiệp. Cô ấy quả là dễ mến. Cậu có nghĩ Roque chết rồi không?”

“Tôi không biết,” tôi nói. “Đơn giản là không biết.”

“Đáng tởm thật.” Cassius lắc đầu.

“Hắn một Giám Thị đã cung cấp Kính Nhìn Đêm cho Antonia,” Sevro suy luận. “Hoặc Chó Rừng mua chuộc cô ta. Rất khớp.”

“Ai bận tâm đến chuyện đó chứ?” Cassius hét lên, vung vẩy cánh tay. “Roque có thể đã bị thương hay chết ngoài đó rồi, anh bạn. Cậu rõ chưa hả?” Anh ta chộp lấy gáy tôi và kéo trán tôi chạm vào trán anh ta. “Chúng ta sẽ tìm cậu ấy, Darrow. Chúng ta sẽ tìm người anh em của chúng ta.”

Tôi gật đầu, một cảm giác đờ đẫn lan ra trong lồng ngực.

Antonia không hề trở về lâu đài của chúng tôi. Cả những kẻ đồng lõa với cô ta, Vixus và Cassandra, cũng vậy. Chúng đã không giết được tôi và buộc phải đào tẩu. Nhưng đi đâu?

Quinn giơ hai bàn tay lên không trung vẫy vẫy và la lớn gọi khi chúng tôi về tới cổng.

“Tôi không biết mọi người biến đi xó xỉnh nào rồi nữa! Đám nô lệ đông gấp bốn chúng tôi cho tới khi các anh trở về. Nhưng ổn rồi. Ổn rồi.” Cô gái nắm chặt lấy tay Cassius trong khi chúng tôi cho cô biết những gì đã xảy ra. Nước mắt trào ra trong mắt cô vì Lea, song cô không tin Roque đã chết. Cô cứ lắc đầu mãi. “Chúng ta có thể sai các nô lệ đi tìm Roque. Có thể cậu ấy bị thương và đang ẩn nấp ngoài kia. Đúng thế. Nhất định là thế.”

Chúng tôi không tìm thấy cậu ta. Tất cả các thành viên đều tham gia tìm kiếm. Không có lấy một dấu vết. Chúng tôi tập hợp lại bàn bạc trong phòng chỉ huy quanh chiếc bàn dài.

“Nhiều khả năng cậu ấy đã chết dưới đáy một khe rãnh nào đó,” tối hôm đó Sevro lên tiếng. Thiếu chút nữa tôi đã nện cậu ta. Song cậu ta có lý.

“Chó Rừng đã làm chuyện này,” tôi lẩm bẩm.

“Ai thèm bận tâm,” cậu ta nói.

“Sao Cơ?”

“Ý Sevro là việc này có phải do hăn làm hay không không quan trọng. Hiện giờ chúng ta không thể làm gì để chống lại Chó Rừng. Dù hăn có định lấy mạng anh, chúng ta cũng không ở vào vị thế có thể làm gì hăn,” Quinn tuyên bố. “Hãy đối phó với các láng giềng của chúng ta trước đã.”

“Ngu ngốc,” Sevro lẩm bẩm.

“Ngạc nhiên làm sao. Có vẻ Quỷ Lùn không tán thành,” Cassius gằn giọng. “Nếu có gì vướng ở cổ họng của cậu thì hãy phun ra đi, thẳng lùn.”

“Đừng có lên giọng bề trên với tôi,” Sevro dè bủ.

Cassius cười khẩy. “Đừng có tè vào chân tôi vì cậu chỉ đứng đến đầu gối của tôi.”

“Tôi ngang hàng với cậu không kém một phân.” vẻ mặt của Sevro khiến tôi phải bước tới, sợ rằng một con dao sẽ bất ngờ xuất hiện trong mắt Cassius.

“Ngang hàng với tôi à? về cái gì? Xuất thân à?” Cassius cười gằn. “Ồ, đợi đã, ý tôi là chiều cao, dáng bộ, trí tuệ, tiền bạc à? Tôi có nên dừng lại không nhỉ?”

Quinn đưa chân đá mạnh vào ghế của anh ta.

“Anh bị làm sao thế hả?” cô gái gắt lên với anh ta. “Đừng bận tâm. Cứ im miệng lại là được.”

Sevro nhìn xuống đất. Tôi đột nhiên cảm thấy muốn áp một bàn tay lên vai cậu ta.

“Cậu đang nói gì thế, Sevro?” Quinn hỏi.

“Chẳng gì cả.”

“Thôi mà.”

“Cậu ta chẳng nói gì hết.” Cassius tặc lưỡi.

“Cassius.” Chỉ có tiếng nói của tôi mới có thể khiến anh ta im lặng.
“Sevro, làm ơn nói đi.”

Sevro thở dài ngược lên nhìn tôi, hai má đỏ gay vì phẫn nộ. “Chỉ nghĩ tới việc chúng ta không thể nhắc mộng rời khỏi đây trong khi Chó Rừng thoải mái làm bất cứ điều gì hăn muốn.” Cậu ta nhún vai. “Hãy phải tôi xuống phía Nam. Và để tôi gây rắc rối.”

“Rắc rối ư?” Cassius hỏi. “Cậu định làm gì, giết Chó Rừng chắc?”

“Phải.” Sevro lặng lẽ nhìn Cassius. “Tôi sẽ cắm một con dao vào cổ họng hăn rồi khoét một cái lỗ cho tới khi tôi thấy xương sống hăn.”

Sự căng thẳng đủ để làm tôi thấy bất an.

“Cậu đang đùa rồi,” Quinn khẽ nói.

“Cậu ta nghiêm chỉnh đấy.” Trán Cassius nhăn lại. “Và cậu ta sai. Chúng ta không phải là lũ quái vật. Ít nhất không phải cậu và tôi, Darrow. Các Pháp Quan Bellona không bao giờ cầm dao đâm lén ban đêm. Chúng tôi có năm trăm năm danh dự cần gìn giữ.”

“Toàn đối trá thôi tha.” Sevro bác bỏ những gì anh ta nói bằng một cái phẩy tay.

“Nó nằm ở dòng dõi.” Cassius ghéch mũi lên cao thêm một chút.

Khóe miệng Sevro nhếch lên thật tàn nhẫn. “Cậu chỉ là một gã Phàm Phu nếu cậu tin tất cả những chuyện đó. Cậu nghĩ rằng ông bố cậu leo lên tới chức Thống Soái bằng cách tỏ vẻ là người có danh dự chắc?”

“Hãy gọi đó là tinh thần Hiệp Sĩ, *Quý Lùn!*” Cassius dè bủ. “Tìm cách ám sát ai đó một cách máu lạnh là điều không đúng đắn, nhất là trong trường học lại càng không.”

“Tôi đồng ý với Cassius,” tôi lên tiếng, phá bỏ sự im lặng.

“Chẳng lạ.” Sevro đột ngột đứng dậy bỏ đi. Tôi hỏi cậu ta đi đâu.

“Rõ ràng cậu không cần tôi. Cậu đã có tất cả những lời khuyên cậu cần.”

“Sevro.”

“Tôi sẽ đi tìm trong các khe rãnh. *Một lần nữa.* Tôi cược là Bellona sẽ không làm thế. Sẽ không muốn làm bẩn đôi đầu gối quý báu của anh ta.”
Cậu ta cúi chào Cassius đầy nhạo báng trước khi rời đi.

Quinn, Cassius và tôi ở lại trong phòng chỉ huy cho tới khi Cassius vừa ngáp vừa nói gì đó kiểu như cần nghỉ ngơi một chút trước khi bình minh tới lúc sáu giờ. Chỉ còn lại Quinn và tôi. Tóc cô đã cắt ngắn và lởm chởm, dù mái trước nằm ngay sát trên đôi mắt hẹp của cô. Cô ngồi thõng vai xuống như một cậu nhóc trên ghế và cạy móng tay.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” cô hỏi tôi.

“Roque... và Lea!” Tôi nghe thấy tiếng òng ọc vang lên trong tâm trí. Cùng với nó vang vọng tất cả những âm thanh của cái chết. Tiếng *rắc* của Eo. Sự im lặng của Julian khi cậu ta co quắp trong máu của chính mình. Tôi là Thần Chết và cái chết là bóng của tôi.

“Chỉ vậy thôi à?” cô gái hỏi.

“Tôi nghĩ chúng ta nên ngủ đi một chút,” tôi đáp.

Cô không nói gì trong khi nhìn tôi rời khỏi phòng.

NHỮNG LỜI XIN LỖI

Cassius đánh thức tôi dậy giữa đêm.

“Sevro tìm thấy Roque,” anh ta khẽ nói. “Cậu ấy nát bươm. Đi nào.”

“Ở đâu?”

“Phía Bắc. Họ không thể mang cậu ấy về.”

Chúng tôi thúc ngựa phi nước đại rời khỏi lâu đài dưới ánh sáng của hai mặt trăng sinh đôi. Một trận tuyết sớm mùa đông rơi xuống phủ đầy không khí, những bông tuyết không ngừng nhảy múa. Những tiếng oàm oạp vọng lên từ dưới bùn trong khi chúng tôi tiến về phía Bắc. Không có âm thanh nào khác ngoài tiếng nước chảy và gió thổi qua các thân cây. Xua cơn buồn ngủ ra khỏi mắt, tôi nhìn sang Cassius. Anh ta đang cầm hai thanh Kiếm Ion của chúng tôi, và đột nhiên như có một lỗ hổng toang hoác mở ra trong dạ dày khi tôi nhận ra điều đó có nghĩa là gì. Anh ta không biết Roque ở đâu. Nhưng anh ta biết một điều khác.

Anh ta biết tôi đã làm gì.

Đây là một cái bẫy tôi không thể trốn khỏi. Tôi đoán có những thời điểm như vậy trong đời. Nó cũng giống như nhìn chăm chăm xuống đất trong khi rơi từ trên cao xuống. Chứng kiến hồi kết tới không có nghĩa là bạn có thể né tránh, điều chỉnh hay ngăn chặn nó.

Chúng tôi thúc ngựa đi thêm hai mươi phút nữa.

“Điều đó chẳng có gì bất ngờ,” Cassius đột nhiên nói.

“Gì cơ?”

“Tôi đã biết từ hơn một năm nay là Julian sẽ phải chết.” Tuyết lạng lẽ rơi xuống trong khi chúng tôi cùng nhau phi ngựa đi trên bùn. Con ngựa nóng hổi đang chuyển động giữa hai chân tôi. Từng bước, từng bước một trên bùn. “Thằng bé đã biến bài kiểm tra của nó thành một mớ bòng bong. Nó

chưa bao giờ là đứa xuất sắc nhất, không phải theo cách người ta muốn. Ôi, nó thật tốt bụng, đầy cảm xúc - nó có thể cảm nhận thấy nỗi buồn hay cơn giận từ xa cả dặm. Nhưng cảm thông là một thứ dành cho các Màu thấp kém.”

Tôi không nói gì.

“Có những mối hận thù không thể thay đổi, Darrow. Mèo và chó. Băng và lửa. Augustus và Bellona. Gia đình tôi và gia đình Đại Thống Đốc.”

Đôi mắt Cassius nhìn chăm chăm về phía trước ngay cả khi ngựa của anh ta vấp chân, còn hơi thở của anh ta tạo thành những đám hơi trắng đục trong không khí.

“Nhưng bất chấp những điếm báo trước, Julian vẫn cảm thấy phấn khích khi nó nhận được lá thư chấp nhận có đóng con dấu riêng của Đại Thống Đốc. Chuyện này có vẻ không bình thường với tôi hay các anh em trai khác của tôi. Chúng tôi không bao giờ nghĩ Julian là kiểu người có thể vượt qua nỗi thử thách. Tôi yêu quý nó, tất cả các anh em trai và anh em họ của tôi cũng thế; nhưng cậu đã gặp nó. Phải, cậu đã gặp nó - nó không phải là đứa có đầu óc sắc sảo nhất, nhưng cũng không phải là kẻ khù khờ nhất; nó không thể có mặt trong số một phần trăm kém cỏi nhất. Không cần phải loại bỏ nó khỏi cộng đồng. Nhưng nó lại mang họ Bellona. Một cái họ mà kẻ thù của chúng tôi căm ghét. Vì vậy, kẻ thù của chúng tôi đã sử dụng hệ thống quan liêu, sử dụng địa vị của hãn, những quyền lực được trao cho hãn, để sát hại một thằng bé nhân hậu.

“Từ chối lời mời tới Học Viện là một hành vi phạm pháp. Và thằng bé lại phấn khởi đến thế, còn chúng tôi - mẹ tôi, bố tôi, các anh em trai, anh em họ, những người thân thiết - đều đầy hy vọng cho nó. Nó đã luyện tập thật chuyên cần.” Giọng nói của anh ta đượm vẻ mỉa mai. “Nhưng cuối cùng, Julian bị vứt làm mồi cho lũ sói. Hay tôi nên nói là một con sói nhỉ?”

Anh ta ghì cương dừng ngựa lại, đôi mắt nhìn tôi trừng trừng cháy rực.

“Làm sao anh phát hiện ra được?” tôi hỏi, nhìn chăm chăm về phía trước, qua mặt nước đen ngòm. Những bông tuyết biến mất xuống dưới bề mặt tối om. Những ngọn núi chỉ còn là những cái bóng mơ hồ ngoài xa. Dòng sông chảy róc rách. Tôi không xuống ngựa.

“Biết rằng cậu đã làm cái việc bán thiêu đó cho Augustus ư?” Anh ta bật cười khinh miệt. “Tôi tin cậu, Darrow. Vì thế tôi không cần phải xem thứ mà Chó Rừng gửi tới cho tôi. Nhưng khi Sevro tìm cách lấy cắp nó trong khi tôi đang ngủ ở Rừng Lớn, tôi biết có điều gì đó đáng quan tâm.” Anh ta để ý phản ứng của tôi. “Sao hả? Cậu nghĩ cậu bầu bạn với những kẻ đần độn sao?”

“Đôi lúc thì đúng vậy.”

“Được rồi, tôi vừa xem nó tối nay.”

Một đoạn phim nổi.

Sau những gì xảy đến với Roque và Lea, tôi đã quên khuấy cái túi. Đáng lẽ tôi nên mặc kệ nó. Đáng lẽ tôi nên tin tưởng anh ta và không phải Sevro đi lấy cắp nó. Có thể khi đó anh ta sẽ vứt nó đi. Có thể khi đó mọi chuyện sẽ khác.

“Xem cái gì?”

“Một đoạn phim nổi quay cảnh cậu giết Julian, *người anh em*.”

“Chó Rừng có một bản phim nổi,” tôi khịt mũi. “Nghĩa là Giám Thị của hắn đã đưa nó cho hắn. Như thế có nghĩa là trò chơi đã bị sắp đặt. Tôi đoán với anh việc Chó Rừng là con trai Đại Thống Đốc và hắn đang mượn tay anh trừ khử tôi cũng chẳng quan trọng.”

Anh ta do dự.

“Anh không biết Chó Rừng là con trai Đại Thống Đốc, phải không nào? Tôi đoán anh sẽ nhận ra hắn nếu trông thấy hắn, và chính vì thế hắn phải Lilath tới.”

“Tôi sẽ không thể nhận ra hắn. Tôi chưa bao giờ gặp lũ con của lão khốn đó. Lão luôn giấu giếm, giữ chúng xa khỏi chúng tôi trước khi gia nhập Học Viện. Và gia đình tôi giữ kín tôi khỏi hắn sau khi...” Giọng nói của anh ta chìm xuống khi đôi mắt anh ta trôi vào một hồi ức xa xăm.

“Cùng nhau, chúng ta có thể đánh bại hắn, Cassius. Chúng ta không được để bị chia rẽ...”

“Vì cậu đã giết em trai tôi?” Anh ta nhổ nước bọt. “Không có *chúng ta* nào hết, đồ thối tha vô sỉ. Xuống khỏi con ngựa đáng tởm kia.”

Tôi xuống ngựa, và Cassius ném cho tôi một cây Kiếm Ion. Tôi đứng đối diện bạn mình trong bùn. Không ai có mặt ở đó để chứng kiến trừ lũ quạ và các mặt trăng. Và các Giám Thị. Lưỡi Hái của tôi đang cài trên yên; ít nhất nó có một đường cong, song nó vô dụng khi chống lại một thanh Kiếm Ion. Cassius sắp sửa giết tôi.

“Tôi không có lựa chọn,” tôi nói với anh ta. “Tôi hy vọng là anh biết thế.”

“Mày sẽ thối rữa dưới địa ngục, đồ chó đẻ mánh khóe,” anh ta hét lên. “Mày đã để tao gọi mày là *người anh em!*”

“Vậy cậu muốn tôi phải làm gì? Tôi phải để Julian giết tôi trong Nghi Lễ Vượt Qua chẳng? Cậu muốn thế chứ gì?”

Những lời này như làm anh ta đông cứng lại.

“Là cách mày đã giết nó.” Anh ta im lặng trong khoảnh khắc. “Chúng ta tới như những ông hoàng, và trường học này có mục đích dạy chúng ta trở thành những con thú. Nhưng mày đã tới như một con thú.”

Tôi cười cay đắng. “Còn anh là gì khi xẻ toang Titus ra?”

“Tao không giống mày!” Cassius hét lên.

“Tôi để anh giết anh ta, Cassius, để các thành viên trong Nhà sẽ không còn nhớ có cả tá gã đã tè một hồi lâu lên mặt anh. Vậy nên đừng có đối xử với tôi như thể tôi là một con quái vật.”

“Mày là quái vật,” anh ta gầm ghè.

“À, cầm cái mõm đáng tởm của anh lại và bắt đầu chém giết đi nào. Đồ đạo đức giả.”

Cuộc quyết đấu diễn ra chóng vánh. Tôi luyện tập với anh ta trong mấy tháng. Anh ta đã chơi trò quyết đấu này cả đời. Hai lưỡi kiếm chém vào nhau vang vọng qua dòng sông đang chảy xiết. Tuyết rơi. Bùn dính nhớp nháp, trơn trượt. Chúng tôi thở hỗn hển, Hơi thở phả ra thành từng cuộn. Hai cánh tay tôi kêu răng rắc khi các lưỡi kiếm chém vào nhau và trượt đi ken két. Tôi nhanh hơn anh ta, khéo léo hơn. Thiếu chút nữa tôi đã đâm trúng đùi anh ta, nhưng anh ta biết mọi tính toán trong trò chơi này. Bằng một chút chuyên động cổ tay để hất thanh kiếm của tôi trượt sang một bên, anh ta bước tới đâm lưỡi Kiếm Ion của mình xuyên qua áo giáp tôi đang

mặc, thấu vào bụng tôi. Lưỡi kiếm có thể phóng ion tức thì và hủy diệt mạng lưới dây thần kinh, làm tôi bị thương nặng dù còn sống, song anh ta đã tắt nguồn phóng ion, vì thế tôi chỉ cảm thấy một cảm giác chặt cứng khủng khiếp khi thứ kim loại xa lạ xuyên vào cơ thể và luồng máu ấm trào ra ngoài.

Tôi quên cả thở. Rồi tôi há hốc miệng thở dốc. Cả người tôi run rẩy. Tôi nắm chặt lấy lưỡi kiếm. Tôi ngửi thấy mùi cổ Cassius. Anh ta đã lại gần. Cũng gần như khi anh ta thường ôm lấy đầu tôi, gọi tôi là người anh em. Mái tóc anh ta trơn nhẫy.

Lòng tự tôn rời bỏ tôi, và tôi bắt đầu rên rỉ như một con chó.

Cơ đau giần giật bùng lên - bắt đầu như một sức ép, một đồng kim loại lèn đầy trong bụng, rồi trở thành một nỗi kinh hoàng nhức nhối. Tôi rùng mình để thở, khổ sở hít lấy từng ngụm không khí. Tôi không thở nổi. Cảm giác giống như một hố đen mở ra trong bụng tôi. Tôi ngã vật ra sau, rên rỉ. Luôn có cảm giác đau đớn. Đó là một thứ cảm giác cụ thể. Còn thứ này khác hẳn. Nó là nỗi kinh hoàng, sợ hãi. Cơ thể tôi biết đây là cách cuộc sống chấm dứt. Thế rồi lưỡi kiếm được rút ra và nỗi thống khổ bắt đầu. Cassius bỏ mặc tôi chảy máu và rên rỉ than khóc trong bùn. Mọi thứ làm nên con người tôi tan biến, và tôi trở thành nô lệ của cơ thể mình. Tôi bật khóc.

Tôi lại trở thành một đứa trẻ. Tôi co người lại quanh vết thương. Ôi Chúa ơi, nó thật khủng khiếp. Tôi không hiểu nỗi cơn đau. Nó thiêu đốt tôi. Tôi không còn là một người đàn ông; tôi là một đứa trẻ. Hãy để tôi chết nhanh hơn. Tôi chìm, chìm xuống lớp bùn lạnh ngắt. Tôi rùng mình và khóc lóc. Tôi không thể dừng được. Cơ thể tôi làm điều nó muốn. Nó phản bội tôi. Lưỡi kim loại đâm xuyên qua bụng tôi.

Máu tôi trào ra. Cùng với nó trôi đi hy vọng của Vũ Công, sự hy sinh của bố tôi, giấc mơ của Eo. Tôi gần như chẳng thể nghĩ tới họ. Bùn thật tối và lạnh, vết thương đau ghê gớm. Eo. Tôi nhớ em. Tôi nhớ nhà. Món quà thứ hai của em là gì? Tôi chẳng bao giờ biết được. Em gái em không bao giờ nói với tôi. Giờ thì tôi đã biết đau. Không gì đáng để chịu đựng điều này.

Không gì hết. Hãy để tôi trở lại là một nô lệ, hãy cho tôi thấy Eo, hãy để tôi chết. Gì cũng được trừ cơn đau này.

PHẦN BỐN

THẦN CHẾT

Các bà lão ở Lykos nói rằng khi một người bị rắn hổ lục hàm mổ cắn, tất cả nọc độc cần được rút ra qua vết cắn, vì nọc độc ấy là thứ xấu xa. Khi tôi bị cắn, chú Narol đã cố tình để lại một phần thứ nọc độc đó.

KHU RỪNG PHÍA BẮC

Có nỗi thống khổ.

Và cảm giác ngọt ngào.

Tôi đang sốt và bị thương.

Cơn đau hiện diện trong những giấc mơ.

Nó ở trong bóng tối. Trong hố sâu bên trong bụng tôi.

Tôi tỉnh dậy và hét lớn trên một bàn tay dịu dàng.

Tôi thoáng nhìn thấy ai đó.

Eo chẳng? Tôi thì thầm tên em và đưa tay lên với. Bàn tay bết bùn của tôi để lại những vết nguệch ngoạc trên khuôn mặt em. Khuôn mặt thiên thần của em. Em đến để đón tôi tới hoàng tuyền. Mái tóc em đã biến thành màu Hoàng Kim. Tôi luôn nghĩ đáng lẽ em phải là một Hoàng Kim. Màu của em là những đôi cánh Hoàng Kim. Không có phù hiệu Đỏ nào trên hai bàn tay em. Nó mang theo cái chết.

Tôi vã mồ hôi cho dù mưa và tuyết đang trút xuống. Có thứ gì đó đang che chở tôi. Tôi rùng mình. Năm chặt lấy dải băng đội đầu màu đỏ sẫm của mình. Tôi đã mất bông hồng tú cầu. Chuyện đó xảy ra khi nào nhỉ? Tóc tôi bết đầy bùn. Eo gọi hết chúng đi. Rồi dịu dàng vuốt lông mày tôi. Tôi yêu em. Có gì đó bên trong tôi chảy máu. Tôi nghe thấy Eo nói với chính mình, với ai đó. Tôi không còn ao ước nữa. Liệu tôi có còn thời gian không? Có phải tôi đang ở dưới hoàng tuyền hay không? Có sương mù. Có bầu trời và một cái cây to. Lửa. Khói.

Tôi rùng mình rồi vã mồ hôi. Thối rửa dưới địa ngục đi, Cassius. Tao là bạn mày. Có thể tao đã giết em trai mày, nhưng lúc ấy tao không có lựa chọn nào khác. Mày thì có. Đồ ngạo mạn khốn kiếp. Tôi căm ghét anh ta. Tôi căm ghét Augustus. Tôi thấy chúng cùng nhau treo cổ Eo. Chúng giễu

cợt tôi. Chúng cười nhạo tôi. Tôi căm ghét Antonia. Tôi căm ghét Fitchner. Tôi căm ghét Titus. Căm ghét. Căm ghét. Tôi nóng rực, điên cuồng, mồ hôi vã như tắm. Tôi căm ghét Chó Rừng. Các Giám Thị. Tôi căm ghét. Căm ghét bản thân vì tất cả những gì tôi đã làm. Tất cả những gì tôi đã làm. Để làm gì chứ? Để thắng một trò chơi. Thắng một trò chơi cho một người không bao giờ biết về bất cứ điều gì tôi làm. Eo đã chết. Sẽ chẳng có chuyện em quay lại để chứng kiến tất cả những gì tôi đã làm vì em.

Đã chết.

Rồi tôi bừng tỉnh. Cơn đau ở đó, trong bụng tôi. Nó đâm xuyên qua tôi. Nhưng tôi không còn vã mồ hôi nữa. Cơn sốt đã lui, những đường vân đỏ giận dữ của vết nhiễm trùng đã mờ đi. Tôi đang ở trong một miệng hang. Có một đồng lửa nhỏ và một cô gái đang ngủ chỉ cách tôi vài bước. Người cô đắp kín lông thú. Cô gái hít thở nhẹ nhàng thứ không khí đầy khói. Mái tóc cô rối bù, màu Hoàng Kim. Cô gái không phải Eo. Mà là Ngựa Hoang.

Tôi âm thầm khóc. Tôi muốn Eo. Tại sao tôi không thể có em? Tại sao tôi không thể đưa em trở lại cuộc sống? Tôi muốn Eo. Tôi không muốn cô gái đang ở bên mình. Cảm xúc này còn đau đớn hơn cả vết thương. Tôi sẽ không bao giờ sửa lại được những gì đã xảy ra với Eo. Tôi thậm chí không thể chỉ huy đội quân của mình. Tôi không thể chiến thắng. Tôi không thể đánh bại Cassius, chưa nói gì tới Chó Rừng. Tôi từng là Chim Lặn cừ nhất; ở đây tôi chẳng là gì cả. Thế giới quá rộng lớn, và lạnh lẽo. Tôi quá bé nhỏ. Thế giới đã lãng quên Eo. Nó đã lãng quên sự hy sinh của em. Chẳng còn gì nữa.

Tôi lại ngủ thiếp đi.

Khi tôi tỉnh lại, Ngựa Hoang đang ngồi bên đồng lửa. Cô biết tôi đã tỉnh nhưng cứ để tôi giả bộ còn ngủ. Tôi nằm đó, mắt nhắm lại, lắng nghe cô khe khẽ ngân nga. Đó là một bài hát tôi biết. Bài hát tôi nghe thấy trong những giấc mơ. Tiếng vọng từ cái chết của người tôi yêu. Bài hát từng được người mà người ta gọi là Persephone hát. Giờ đây được một Hoàng Kim ngân nga, một tiếng vọng từ giấc mơ của Eo.

Tôi khóc ròng. Nếu từng có lúc nào đó tôi cảm thấy có Chúa, thì chính là lúc này đây, trong khi tôi lắng nghe những âm thanh sâu muộn. Vợ tôi đã

chết, nhưng có một thứ thuộc về em vẫn còn ở lại.

Tôi nói với Ngựa Hoang vào sáng hôm sau.

“Cô đã nghe bài hát đó ở đâu vậy?” tôi hỏi cô trong khi vẫn không ngồi dậy.

“Từ MHN,” cô gái nói, mặt đỏ bừng. “Một cô bé đã hát nó. Bài hát thật êm đềm.”

“Nó thật buồn.”

“Phần lớn mọi thứ đều thế.”

Đã bốn tuần trôi qua, Ngựa Hoang kể cho tôi hay. Cassius đã trở thành Thủ Lĩnh. Mùa đông đã tới. Nhà Ceres không còn bị vây hãm. Các chiến binh Nhà Jupiter thỉnh thoảng tiến vào khu rừng. Có những âm thanh của giao tranh giữa hai thế lực mạnh phía Bắc, Nhà Jupiter và Nhà Mars. Jupiter ở phía Tây, Mars ở phía Đông. Kể từ khi dòng sông đóng băng, họ đã có thể băng qua nó và tấn công lẫn nhau. Những con chim ó của chúng tôi đã vươn ra khỏi những cái khe ẩn náu mùa đông của chúng. Những con sói đói tru lên ban đêm. Quạ bay tới từng đàn từ phía Nam. Song Ngựa Hoang thực sự biết rất ít, và tôi trở nên mất bình tĩnh với cô.

“Giữ cho cậu còn thở là một chuyện ít nhiều làm người ta sao nhãng những thứ khác,” cô nhắc nhở tôi. Gia huy của cô nằm dưới một tấm chăn gần chân tôi. Cô là thành viên cuối cùng của Nhà Minerva. Dầu vậy vẫn tự do. Và cô đã không biến tôi thành nô lệ.

“Đám nô lệ đều ngu ngốc,” cô gái nói. “Và cậu vốn đã là một gã đầu đất rồi. Tại sao lại làm cậu trở thành ngu ngốc nữa?”

Nhiều ngày nữa trôi qua tôi mới đi lại được. Tôi tự hỏi những con Robot Cấp Cứu nhanh nhẩu họ đang ở đâu lúc này. Chăm sóc cho kẻ nào đó được các Giám Thị ưa thích, hẳn rồi. Tôi đã giành được danh hiệu Thủ Lĩnh, và bọn họ không bao giờ trao nó cho tôi. Giờ tôi hiểu vì sao Chó Rừng sẽ thắng. Người ta đang loại bỏ các đối thủ cạnh tranh của hẳn.

Ngựa Hoang đi cùng tôi qua rừng trong những tuần kế tiếp. Tôi bước đi thật gượng gạo qua lớp tuyết dày, nhưng sức mạnh đang trở lại với tôi. Ngựa Hoang cho rằng đó là tác dụng của thứ thuốc cô tìm thấy nằm lộ liễu dưới một bụi cây. Một Giám Thị thân thiện đã để nó lại đó. Chúng tôi dừng lại khi phát hiện ra một con hươu. Tôi giương cung lên, nhưng không thể kéo dây cung ra tới tai mình. Vết thương của tôi đau nhói. Ngựa Hoang nhìn tôi. Tôi thử lại lần nữa. Cơn đau dội lên từ tận sâu bên trong. Tôi thả mũi tên bay đi. Và bắn trượt. Tối hôm đó chúng tôi ăn chỗ thịt thỏ còn sót lại. Món thịt có vị thật kỳ cục và làm tôi bị chuột rút. Lúc này tôi luôn bị chuột rút. Rồi cả chuyện nước nữa. Chúng tôi không có gì để đun sôi nước. Không có i ốt để khử trùng. Chỉ có tuyết và một lạch nước nhỏ để uống. Đôi khi, chúng tôi không thể nhóm được lửa.

“Đáng lẽ cậu nên giết Cassius hoặc đuổi anh ta đi,” Ngựa Hoang nói với tôi.

“Tôi cứ nghĩ cô cao quý hơn thế cơ đấy,” tôi nói.

“Tôi thích chiến thắng. Nét tính cách của gia đình. Và đôi khi lừa lọc nằm trong luật chơi.” Cô mỉm cười. “Cậu sẽ giành được một vạch thành tích mỗi lần cậu đoạt lại được gia huy của mình. Vì thế đã vài lần tôi dàn xếp để nó bị mất vào tay Nhà Diana bởi một người khác. Rồi phi ngựa xông ra cướp lại nó. Thế là thành Thủ Lĩnh sau một tuần.”

“Lừa đảo. Thế nhưng đội quân của cô vẫn thích cô,” tôi nói.

“Tất cả mọi người đều thích tôi. Giờ hãy ăn món thịt thỏ của cậu đi. Trông cậu gầy như một thanh Kiếm Lưỡi Mềm vậy.”

Mùa đông ngày càng giá lạnh. Chúng tôi sống trong khu rừng sâu phía Bắc, nằm rất xa về phía Bắc Nhà Ceres, về phía Tây Bắc vùng cao nguyên từng là lãnh địa trước đây của tôi. Tôi vẫn chưa thấy chiến binh nào của Nhà Mars. Tôi không biết mình sẽ làm gì nếu thấy một người.

“Tôi đã lẩn trốn khỏi tất cả mọi người trừ cậu,” Ngựa Hoang nói. “Làm thế giữ cho tôi tồn tại và sống sót.”

“Kế hoạch của cô là gì?” tôi hỏi.

Cô gái bật cười với chính mình. “Tồn tại và sống sót.”

“Cô giỏi chuyện này hơn tôi.”

“Ý cậu là sao?”

“Không có ai trong Nhà phản bội cô.”

“Vì tôi không chỉ huy như cậu,” cô nói. “Cậu cần nhớ người ta không thích bị bảo phải làm gì. Cậu có thể đối xử với bạn bè như những người hầu và họ sẽ yêu quý cậu, nhưng nếu cậu nói với họ rằng họ là người hầu thì họ sẽ giết cậu. Dù thế nào đi nữa, cậu đã đặt cược quá nhiều vào thứ bậc và sợ hãi.”

“Tôi ư?”

“Còn ai nữa? Tôi có thể nhận ra điều đó từ cách xa cả dặm. Tất cả những gì cậu bận tâm là sứ mệnh của cậu, cho dù nó là gì đi nữa. Cậu giống như một mũi tên được bắn đi với một cái bóng đầy ám ảnh. Lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã biết cậu sẵn sàng cắt cổ tôi để đoạt lấy thứ cậu muốn.” Cô đợi thêm một lát. “Mà nhân tiện, điều cậu muốn là gì vậy?”

“Chiến thắng,” tôi nói.

“Ồi, làm ơn thôi đi nào. Cậu không đơn giản như vậy.”

“Cô nghĩ cô hiểu được tôi sao?” Than nỗ lách tách trong đồng lửa nhỏ của chúng tôi.

“Tôi biết cậu khóc trong giấc ngủ vì một cô gái tên là Eo. Em gái cậu à? Hay một cô gái cậu yêu? Đó là một cái tên rất lạ với Màu của chúng ta. Cũng như tên của cậu vậy.”

“Tôi là một gã quê mùa tới từ một hành tinh xa xôi. Người ta không nói cho cô hay sao?”

“Người ta chẳng nói gì với tôi cả. Tôi không ra ngoài nhiều. Bố tôi nghiêm khắc lắm.” Cô gái phẩy tay. “Dù thế nào đi nữa, cũng chẳng quan trọng. Tất cả những gì quan trọng là không ai tin tưởng cậu vì rõ ràng cậu bận tâm tới mục đích của mình hơn tới họ.”

“Và cô thì khác chẳng?”

“Ồ, rất nhiều đấy, Ngài Thần Chết. Tôi thích người khác nhiều hơn cậu. Cậu là con sói luôn tru và cắn. Tôi là chú ngựa hoang dụi dụi mõm vào bàn tay. Người khác biết họ có thể làm việc cùng tôi. Còn với cậu ư? Khi thật, giết hoặc bị giết.”

Cô nói đúng.

Khi tôi có một nhóm riêng, tôi đã xử sự đúng đắn. Tôi làm tất cả các cậu con trai và các cô gái yêu quý mình. Giúp họ hưởng thành quả họ kiếm được. Tôi dạy họ cách giết một con dê nếu tôi biết. Tôi đem tới cho họ lửa như thể tôi đã tạo ra những que diêm. Tôi chia sẻ với họ một bí mật - rằng chúng tôi có thức ăn còn Titus không có. Họ nhìn nhận tôi như người cha của họ. Tôi nhớ rõ điều đó trong mắt họ. Khi Titus còn sống, tôi là một biểu tượng của sự tốt đẹp và hy vọng. Sau đó, khi anh ta chết... tôi trở thành anh ta.

“Đôi lúc tôi quên mất Học Viện đáng lẽ có trách nhiệm dạy tôi một số điều,” tôi nói với Ngựa Hoang.

Cô gái tóc vàng nhìn tôi lắc đầu. “Chẳng hạn như chúng ta phải sống vì nhiều điều hơn?”

Những lời cô nói đâm thẳng vào tim tôi. Chúng vọng lại qua thời gian từ môi một người khác. Sống vì nhiều điều hơn. Nhiều quyền lực hơn. Nhiều cuộc báo thù hơn. Nhiều hơn những gì chúng ta được trao.

Tôi phải học cách để trở nên tốt hơn bọn họ, chứ không chỉ đơn thuần *đánh bại* họ. Đó là cách tôi sẽ giúp những người Đỏ. Tôi là một cậu bé. Tôi gốc nghèo. Nhưng nếu học cách trở thành một người lãnh đạo, tôi có thể trở thành nhiều hơn là chỉ một quân bài của Các Con Trai Của Ares. Tôi có thể đem đến cho đồng bào mình một tương lai. Đó là điều Eo mong mỏi.

Giữa mùa đông. Lũ sói giờ đây đang đói ngấu. Chúng tru lên vào ban đêm. Khi Ngựa Hoang và tôi giết được một con mồi, đôi khi chúng tôi phải dọa chúng dạt đi. Nhưng khi chúng tôi giết một con tuần lộc vào lúc tảng sáng, một bầy sói ập xuống từ phía Bắc. Chúng tới, len lỏi qua các thân cây như những bóng ma đen trĩu. Những chiếc bóng. Con to nhất bầy lớn ngang bằng tôi. Bộ lông của nó tuyền màu trắng. Lông những con khác màu xám, không còn đen nữa. Những con sói này thay đổi theo mùa. Tôi quan sát cách chúng bao vây chúng tôi. Mỗi con di chuyển theo sự khôn ngoan cá nhân. Thế nhưng từng con đều di chuyển như một hợp phần của bầy.

“Đây chính là cách chúng ta cần chiến đấu,” tôi thì thầm với Ngựa Hoang trong khi chúng tôi quan sát lũ sói tiếp cận.

“Chúng ta có thể nói về chuyện này sau được không?”

Chúng tôi hạ con đầu đàn bằng ba mũi tên. Những con còn lại bỏ chạy. Ngựa Hoang và tôi bắt tay vào lột da con sói trắng to kệch. Trong lúc lách lưỡi dao cắt dọc bên dưới bộ lông, cô ngẩng lên, mũi đỏ ửng vì lạnh.

“Các nô lệ không phải là một phần của bầy, vì thế chúng ta không thể chiến đấu như chúng. Mà điều đó cũng không quan trọng. Vì cách của lũ sói cũng không đúng. Chúng trông cậy quá nhiều vào con đầu đàn. Cắt lia cái đầu, phần thân tháo lui.”

“VẬY câu trả lời là sự tự quyết,” tôi nói.

“Có thể.” Cô cắn môi.

Tối hôm đó, cô diễn giải một cách văn hoa. “Nó giống như một bàn tay.” Cô ngồi gần lại thật ấm áp, chân chạm vào chân tôi. Đủ gần để cảm giác tội lỗi gai gai bò dọc theo sống lưng tôi. Thịt tuần lộc nướng lan tỏa ra trong hang mùi thơm lừng, ấm cúng. Một cơn bão tuyết gầm rít bên ngoài, và bộ lông sói được hong khô trên đồng lửa.

“Đưa tay cậu cho tôi,” cô nói. “Đâu là ngón tay tốt nhất của cậu?”

“Chúng đều là tốt nhất trong những việc khác nhau.”

“Đừng bướng bỉnh thế.”

Tôi nói với cô là ngón cái. Cô bảo tôi cố giữ một cái que chỉ bằng ngón cái. Ngựa Hoang dễ dàng giật nó rời khỏi tay tôi. Sau đó, cô bảo tôi giữ lấy cái que, không dùng đến ngọn cái mà chỉ dùng các ngón còn lại. Bằng một cú vặn, cái que lại được tự do.

“Hãy hình dung ngón cái là các thành viên Nhà của cậu. Các ngón còn lại là những nô lệ cậu đã chinh phục được. Thủ Lĩnh hay bất kỳ ai khác là bộ óc. Tất cả đều vận hành một cách cực kỳ rời rạc. Phải không?”

Cô không thể giật cái que ra khỏi nắm tay tôi. Tôi đặt nó xuống và hỏi cô mục đích của chuyện này.

“Giờ hãy thử làm gì đó cao hơn là chỉ đơn thuần nắm lấy gia huy. Hãy chỉ di chuyển ngón cái của cậu ngược chiều kim đồng hồ và các ngón khác theo chiều kim đồng hồ, ngoại trừ ngón giữa”

Tôi làm theo lời cô nói. Ngựa Hoang nhìn chăm chăm vào hai bàn tay tôi và bật cười kinh ngạc. “Khi thật.” Tôi đã làm hỏng màn minh họa của cô. Các Chim Lặn là những kẻ khéo léo. Tôi quan sát hai bàn tay cô khi cô cố làm điều tương tự. Tất nhiên là cô thất bại. Tôi hiểu.

“Một bàn tay cũng giống như Hiệp Hội,” tôi nói.

Đó là cấu trúc của các đạo quân và Học Viện. Thứ bậc chỉ tốt cho những nhiệm vụ đơn giản. Một số ngón tay quan trọng hơn các ngón khác. Một số giỏi hơn trong một số chức năng cụ thể. Tất cả các ngón tay được cấp cao nhất, bộ óc, điều khiển. Bộ não kiểm soát rất hiệu quả. Nó khiến ngón cái và các ngón tay khác của ta làm việc phối hợp với nhau. Nhưng sự điều khiển đơn thuần của bộ óc cũng có giới hạn. Hãy hình dung mỗi ngón tay có một bộ óc riêng của nó trong sự tương tác với bộ óc chính. Các ngón tay tuân lệnh, nhưng chúng vận hành độc lập. Khi đó bàn tay có thể làm gì? Một đạo quân có thể làm gì? Tôi múa cái que theo các ngón tay mình thành những chuyển động phức tạp. Một cách chính xác.

Đôi mắt Ngựa Hoang dừng lại nhìn vào mắt tôi, còn các ngón tay cô lần theo lòng bàn tay tôi trong khi cô giải thích. Tôi biết cô muốn tôi đáp lại những đụng chạm của cô, nhưng tôi buộc tâm trí mình tập trung vào những việc khác.

Ý tưởng này của cô không phải là một phần trong bài học của các Giám Thị.

Bài học của họ là về quá trình tiến hóa từ hỗn loạn tới trật tự. Nó nói về sự kiểm soát, về sự tích lũy quyền lực một cách hệ thống, về cấu trúc của quyền lực đó, và sau đó là quá trình gìn giữ nó. Đây là một mô hình để chứng tỏ Nguyên Tắc Thứ Bậc là tốt nhất. Hiệp Hội là sự tiến hóa tối hậu, là câu trả lời duy nhất. Ngựa Hoang vừa phủ nhận nguyên tắc đó, hay ít nhất cũng chỉ ra những hạn chế của nó.

Nếu tôi có thể giành được sự trung thành tình nguyện của các nô lệ, đội quân được tạo thành sẽ khác hẳn Hiệp Hội. Nó sẽ tốt hơn. Giống như khi những người Đỏ ở Lykos nghĩ họ có thể thực sự giành được Vòng Nguyệt Quế, họ sẽ làm việc hiệu quả hơn rất nhiều. Hay nếu một Pháp Quan trên

chiếc chiến hạm liên hành tinh của ông ta có thể sử dụng không chỉ trí tuệ của riêng ông ta, mà cả trí tuệ của phi hành đoàn Lơ dưới quyền ông ta.

Chiến lược của Ngựa Hoang chính là giấc mơ của Eo.

Nó giống như một cú sốc điện chạy qua khắp người tôi.

“Vậy tại sao cô không thử làm thế với những nô lệ cô bắt được?”

Ngựa Hoang rút bàn tay khỏi tay tôi khi thấy tôi không đáp lại đụng chạm của cô.

“Tôi đã thử.”

Cô im lặng suốt phần còn lại của buổi tối. Đến gần sáng, cô bắt đầu ho.

Ngựa Hoang đổ bệnh trong những ngày tiếp theo. Tôi nghe thấy tiếng chất lỏng xọc trong phổi cô, bèn bón cho cô ăn món hầm làm từ tủy xương, thịt sói và lá nấu trong một cái mũ chiến tôi tìm được. Trông cô như thể sắp chết. Tôi không biết phải làm gì. Chúng tôi đã gần cạn thức ăn, vì thế tôi đi săn. Nhưng môi rất khan hiếm, còn lũ sói đang đói. Những con mồi đã chạy trốn khỏi khu rừng này, vì thế chúng tôi sống sót nhờ vào lũ thỏ rừng nhỏ. Tất cả những gì tôi có thể làm là giữ ấm cho Ngựa Hoang và cầu mong một Robot Cấp Cứu hạ xuống từ những đám mây. Các Giám Thị biết chúng tôi ở đâu. Họ luôn biết chúng tôi ở đâu.

Tôi tìm thấy dấu vết con người trong rừng vào tuần kế tiếp. Một cặp hai người. Tôi bám theo họ tới chỗ cắm trại đã bỏ lại, hy vọng họ có thức ăn để tôi có thể đánh cắp. Có những khúc xương động vật, và than vẫn còn ấm. Nhưng không có ngựa. Nhiều khả năng không phải là các thám báo. Có lẽ là những Kẻ Bội Thề, những Kẻ Ô Danh đã phá vỡ lời thề sau khi bị bắt làm nô lệ. Lúc này có vô số những người như thế.

Tôi lần theo dấu vết của họ qua khu rừng trong một giờ thì bắt đầu thấy lo lắng. Bọn họ đi vòng trở lại, hướng tới một nơi quen thuộc, hướng tới cái hang của chúng tôi. Trời đã tối khi tôi quay về tới nơi. Tôi nghe thấy tiếng cười vang lên từ nơi ở tôi đã chia sẻ với Ngựa Hoang. Mũi tên có vẻ thật mỏng mảnh giữa các ngón tay tôi khi tôi đặt nó lên dây cung. Tôi phải quỳ gối xuống để thở lấy hơi. Vết thương của tôi đau nhói. Nhưng tôi không thể để chúng có thêm thời gian. Không thể nếu chúng đang giữ Ngựa Hoang.

Chúng không thể thấy tôi trong khi tôi đứng bên rìa tấm da tuần lộc đã đóng băng và lớp tuyết dày che khuất hang động của chúng tôi khỏi tầm nhìn. Ngọn lửa cháy lách tách bên trong. Khói bốc ra qua đường thoát mà Ngựa Hoang và tôi đã mất cả một ngày để tạo ra. Hai gã con trai ngồi cùng nhau ăn chỗ thịt còn lại của chúng tôi, uống nước của chúng tôi.

Cả hai đều bẩn thỉu và rách rưới. Tóc như cỏ dại phết mỡ dính bết lại. Đồng phục nhem nhuốc. Hai khuôn mặt đầy trứng cá. Đã từng có lúc đẹp đẽ, tôi biết chắc vậy. Một gã ngồi lên ngực Ngựa Hoang. Cô gái đã cứu mạng tôi bị bites mồm, chỉ còn lại đồ lót trên người. Cô rùng mình vì lạnh, cổ một trong hai gã đang chảy máu do một vết cắn. Chúng đang lên kế hoạch bắt cô phải trả giá cho vết thương đó. Những con dao được nung đỏ trên ngọn lửa. Một gã có vẻ thích thú thấy rõ trước sự trần trụi của cô. Hắn đưa tay xuống sờ lên làn da của cô như thể Ngựa Hoang là món đồ chơi cho khoái lạc của hắn.

Những ý nghĩ của tôi hoàn toàn nguyên thủy, như một con sói hoang. Một cảm xúc ghê gớm bao trùm lấy tôi, thứ cảm xúc tôi không hề biết mình đã dành cho cô gái này. Không hề biết cho tới tận lúc này. Tôi cần một khoảnh khắc để bình tĩnh lại và ngăn cho bàn tay khỏi run lên. Bàn tay gã đã lần vào mé trong đùi cô.

Tôi bắn vào đầu gã thứ nhất. Tôi bắn tiếp gã thứ hai khi gã đưa tay với một con dao. Tôi là một kẻ ngấm tời. Tôi bắn trúng vai gã thay vì con mắt. Tôi lao vào trong hang với con dao lộ da thú của mình, sẵn sàng kết liễu hai gã đó trong khi chúng gào lên vì đau đớn. Có điều gì đó trong tôi, phần người, đã tắt ngóm, và chỉ khi nhìn thấy đôi mắt của Ngựa Hoang tôi mới dừng tay lại.

“Darrow,” cô dịu dàng nói.

Dù đang run lẩy bẩy, trông cô vẫn thật đẹp - cô gái bé nhỏ và hay cười đã đưa tôi trở lại với cuộc sống. Tâm hồn và đôi mắt sáng long lanh đã giữ cho bài hát của Eo tiếp tục sống. Tôi rùng mình vì phẫn nộ. Nếu tôi quay về muộn hơn mười phút, buổi tối hôm nay đã có thể làm tôi quy ngã mãi mãi. Tôi không thể chịu đựng thêm một cái chết nữa. Cái chết của Ngựa Hoang lại càng không.

“Darrow, hãy để chúng sống,” cô lại nói, thì thầm với tôi đúng như cách Eo hần sẽ thì thầm em yêu tôi. Từng lời cắt vào tâm khảm tôi. Tôi không thể đón nhận giọng nói của cô, cơn phẫn nộ trong tôi.

Miệng tôi không thể cử động. Khuôn mặt tôi cứng đờ; tôi không thể rũ bỏ cơn cuồng nộ méo mó đang kiểm soát mình. Tôi túm tóc lồi hai gã trai ra ngoài và đá chúng cho tới khi Ngựa Hoang đến chỗ chúng tôi. Tôi mặc chúng rên la trên tuyết và quay lại giúp cô mặc đồ. Trông Ngựa Hoang thật yếu ớt khi tôi khoác những tấm da thú lên đôi vai gầy gò của cô.

“Dao hay tuyết,” cô hỏi hai gã trong lúc mặc đồ. Hai bàn tay run rẩy của Ngựa Hoang cầm hai con dao đã bị nung đỏ trong lửa. Cô ho. Tôi biết cô đang nghĩ gì. Để cho chúng đi thì chúng sẽ giết chúng tôi trong khi chúng tôi ngủ. Sẽ không gã nào chết vì những vết thương của chúng. Đám Robot Cấp Cứu sẽ tới trong trường hợp đó. Hoặc có thể họ sẽ không tới cứu những Kẻ Bội Thề.

Hai gã chọn tuyết.

Tôi thấy mừng. Ngựa Hoang không muốn dùng dao.

Chúng tôi trói chúng vào một thân cây ở bìa rừng rồi đốt một đống lửa làm hiệu để một Nhà nào đó sẽ tìm thấy chúng.

Ngựa Hoang nhất quyết đòi đi cùng, vừa đi vừa ho rũ rượi suốt trên đường, như thể cô lo rằng tôi sẽ không làm như cô yêu cầu. Cô đã đứng khi nghĩ vậy.

Tối hôm đó, sau khi Ngựa Hoang đã ngủ, tôi nhóm dậy để quay lại chỗ đó giết hai Kẻ Bội Thề. Nếu người Nhà Jupiter hay Nhà Mars tìm ra chúng, hai gã này sẽ phun ra chỗ chúng tôi, và chúng tôi sẽ bị bắt.

“Đừng, Darrow,” cô lên tiếng khi tôi đang kéo tấm da tuần lộc xuống. Tôi quay lại. Khuôn mặt cô lộ ra từ trong mấy tấm chăn.

“Chúng ta sẽ phải rời đi nếu chúng vẫn sống,” tôi nói. “Mà cô thì đã ốm sẵn rồi. Cô sẽ chết mất.”

Ở đây chúng tôi được ấm áp. Có chỗ trú ngụ.

“Vậy đến sáng chúng ta sẽ đi,” cô nói. “Tôi khỏe hơn nhiều so với vẻ bề ngoài.”

Đôi lúc điều đó đúng. Nhưng lần này thì không.

Tôi thức dậy vào buổi sáng và nhận ra trong đêm cô đã rúc vào người tôi để tìm hơi ấm. Cơ thể cô thật mong manh. Nó run rẩy như một chiếc lá trong gió. Tôi ngửi mái tóc cô. Ngựa Hoang thở thật nhẹ. Những vệt muối đọng lại trên khuôn mặt cô. Tôi muốn Eo. Tôi ước gì đây là mái tóc, là hơi ấm của em. Nhưng tôi không đẩy Ngựa Hoang đi. Một nỗi đau dội lên khi tôi ôm lấy cô, nhưng nó xuất phát từ quá khứ, không phải từ Ngựa Hoang. Cô là thứ gì đó mới mẻ, đầy hy vọng. Như mùa xuân đến giữa mùa đông của tôi.

Khi trời sáng, chúng tôi di chuyển sâu hơn vào rừng và dựng chỗ trú ẩn tựa vào một vách đá bằng những thân cây đổ và các khối tuyết. Chúng tôi không bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra với hai Kẻ Bội Thề hay cái hang của chúng tôi.

Ngựa Hoang hầu như không ngủ được, cô ho quá nhiều. Khi cô cuộn mình nép vào tôi ngủ, tôi khẽ hôn lên gáy cô, thật khẽ để cô không thức dậy; dù tôi thầm ước cô sẽ tỉnh dậy, cho dù chỉ để biết tôi đang ở đây. Da cô nóng rực. Tôi ngân nga khe khẽ bài ca của Persephone.

“Tôi không bao giờ nhớ nổi ca từ,” cô thì thầm với tôi. Tối nay cô gối đầu vào lòng tôi. “Tôi ước gì mình nhớ được.”

Tôi đã không hát kể từ khi rời Lykos. Giọng tôi khàn khàn, khô cứng. Bài hát dần cất lên.

Hãy nghe, hãy nghe

Hãy nhớ lúc lụi tàn

Của mặt trời chói lọi, của đồng lúa dập dờn

Chúng ta ngã rồi lại ngã

Và nhảy theo

Tiếng ngân nga của hồi chuông báo tử

Của đúng và sai

Và

Con trai ta, con trai ta

Hãy nhớ ánh lửa

Khi những chiếc lá bùng cháy và các mùa đổi thay

Chúng ta ngã rồi lại ngã

Và hát vang
Để kết thành một khối
Suốt mùa thu
Và
Dưới cửu nguyên
Hãy lắng nghe Thần Chết vung Lưỡi Hái, Thần Chết vung Lưỡi Hái
Thần Chết bung Lưỡi Hái
Dưới cửu nguyên
Hãy lắng nghe Thần Chết hát vang
Bài ca về một mùa đông dài đằng đẵng
Con gái ta, con gái ta
Hãy nhớ cái rét
Khi cơn mưa giá buốt và tuyết ban cái chết
Chúng ta ngã rồi lại ngã
Và nhảy theo
Qua địa ngục giá băng
Theo bài ca mùa đông của chúng
Tình yêu của em, tình yêu của em
Hãy nhớ những tiếng khóc
Khi mùa đông chết cho bầu trời xuân
Chúng gặm thét và gặm thét
Nhưng chúng ta đã bốc lấy những hạt giống của mình
Và gieo một bài ca
Chống lại sự tham lam của chúng
Con trai ta, con trai ta
Hãy nhớ những xích xiềng
Khi hoàng kim cai trị bằng dây cương sắt
Chúng ta gào thét và gào thét
Và vùng vẫy la hét
Dành cho chúng ta, một cửu nguyên
Của những giấc mơ tốt đẹp hơn
Và

Hãy lắng nghe Thần Chết vung Lưỡi Hái,
Thần Chết vung Lưỡi Hái, Thần Chết vung Lưỡi Hái,
Hãy lắng nghe Thần Chết hát vang
Câu chuyện về một mùa đông đã chết
“Thật lạ,” cô nói.

“Điều gì lạ?”

“Bố tôi nói với tôi rằng sẽ có những cuộc nổi loạn vì bài hát đó. Rằng sẽ có người phải chết. Nhưng đó là một giai điệu thật dịu dàng.” Cô ho khạc máu vào một tấm da sống. “Chúng tôi thường hát bên lửa trại, ở vùng nông thôn, nơi ông giữ chúng tôi xa khỏi...” cô lại ho “... ánh mắt... công chúng. Khi... anh trai tôi mất... bố không bao giờ hát cùng tôi nữa.”

Cô sắp chết. Chỉ còn là vấn đề thời gian. Khuôn mặt cô tái nhợt, nụ cười yếu ớt. Chỉ một việc duy nhất tôi có thể làm, vì các Robot Cấp Cứu không tới. Tôi sẽ phải rời khỏi cô để đi tìm thuốc. Một trong các Nhà có thể đã tìm thấy hay giành được chiến lợi phẩm là các loại thuốc tiêm. Tôi sẽ phải lên đường sớm, song trước hết tôi cần tìm thức ăn cho cô.

Có người đã bám theo khi tôi đi săn một mình trong khu rừng giữa mùa đông. Tôi khoác lên người bộ lông sói máu trắng mới của mình. Kẻ bám theo cũng nguy trang. Tôi không thấy được hấn là ai, nhưng hấn ở đó. Tôi giả bộ cần chỉnh dây cung và liếc mắt nhìn lại phía sau. Không có gì. Im lặng. Chỉ có tuyết. Tiếng gió thổi qua các cành cây khô rỗng rắc. Kẻ đó vẫn bám theo khi tôi di chuyển.

Tôi cảm thấy kẻ đó sau lưng mình. Nó cũng giống như cơn đau từ vết thương trên cơ thể tôi. Tôi giả bộ quan sát một con hươu và lao nhanh qua một bụi cây dày rồi leo lên một cây thông cao ở phía bên kia.

Tôi nghe thấy một tiếng *bộp*.

Kẻ đó đi qua bên dưới tôi. Tôi cảm thấy điều đó trên làn da, trong tận xương tủy mình. Nên tôi đạp những cành cây dưới chân mình. Tuyết đọng rơi ụp xuống. Một khoảng trống méo mó có hình dạng của một thân người hiện lên giữa làn tuyết rơi xuống. Thân hình đó nhìn tôi.

“Fitchner?” tôi gọi xuống.

Miếng kẹo cao su của ông ta lại nổ bộp một tiếng.

“Giờ cậu có thể xuống được rồi, nhóc,” Fitchner gất lên trả lời. Ông ta tắt Áo Khoác Tàng Hình cùng đôi ủng Trọng Lực của mình và lún xuống tuyết. Ông ta mặc một chiếc áo giữ nhiệt mỏng màu đen. Cả bộ đồng phục nhiều lớp cùng những tấm da thú nặng mùi của tôi cũng không thể giữ ấm cho tôi bằng nửa cái áo đó.

Đã nhiều tuần trôi qua kể từ khi tôi gặp ông ta lần cuối. Nom ông ta có vẻ mệt mỏi.

“Tới để kết thúc những gì Cassius đã bắt đầu hả?” tôi hỏi trong khi nhảy xuống.

Ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân và cười khẩy. “Trông cậu kinh quá.”

“Cả ông cũng thế. Cái giường êm ái, thức ăn nóng sốt và rượu vang làm ông gặp rắc rối à?” Tôi chỉ lên không. Chúng tôi chỉ có thể thấy lò mờ Olympus qua những cành khẳng khiu của các thân cây mùa đông.

Ông ta mỉm cười. “Kết quả đo đạc cho biết cậu đã sụt mất chín ki lô gam.”

“Mờ bụ bẫm,” tôi nói với ông ta. “Thanh Kiếm Ion của Cassius đã lọc chúng đi.” Tôi lấy cây cung của mình ra chĩa vào ông ta. Tôi tự hỏi liệu ông ta có mang Khiên Xung trên người hay không. Thứ lá chắn này sẽ chặn đứng bất cứ thứ gì, ngoại trừ các vũ khí bắn xung và những thanh Kiếm Lưỡi Mềm. Chỉ một Tấm Phản Chấn mới đỡ được các vũ khí đó - và ngay cả tấm chắn này cũng không đỡ được hoàn toàn. “Tôi phải bắn ông.”

“Cậu không dám đâu. Ta là một Giám Thị, nhóc.”

Tôi bắn vào đùi ông ta. Nhưng mũi tên mất tốc độ trước khi nó chạm vào tấm Khiên Xung vô hình nhấp nháy phản chiếu ánh sáng nhiều màu, và rơi xuống đất. Vậy là bọn họ luôn mang tấm lá chắn này trên người vào mọi lúc, ngay cả khi họ không mặc Áo Giáp Phản Chấn.

“À, nóng nảy quá đấy,” ông ta ngáp.

Khiên Xung, Ủng Trọng Lực, Áo Khoác Tàng Hình, có vẻ ông ta còn có cả một chiếc Găng Xung, cùng những cây Kiếm Lưỡi Mềm trữ danh đó. Tuyết chảy ra khi chạm lên da ông ta. Ông ta nhìn thấy tôi giữa các thân cây, nên tôi đoán rằng trong hai mắt ông ta có cấy thiết bị quang học. Chắc chắn có kính ảnh nhiệt và kính nhìn đêm. Ông ta còn có cả một bộ truyền

dữ liệu và một Máy Phân Tích nữa. Ông ta biết cân nặng của tôi. Có lẽ còn biết cả số bạch cầu trong người tôi nữa. Còn phân tích phổ thì sao nhỉ?

Ông ta lại ngáp. “Những ngày gần đây hầu như chẳng có lúc nào để ngủ trên Olympus. Những ngày bận rộn.”

“Ai đã đưa cho Chó Rừng đoạn phim nổi ghi lại cảnh tôi giết Julian?” tôi hỏi.

“À, cậu không lãng phí thời gian nhỉ.”

Ông ta làm gì đó khi tôi vừa lên tiếng, và âm thanh xung quanh chúng tôi bị lưu lại tại chỗ. Tôi không thể nghe thấy gì bên ngoài một bong bóng vô hình có đường kính năm mét. Tôi không hề biết họ có những món đồ chơi thế này.

“Các Giám Thị đưa nó cho Chó Rừng,” ông ta nói với tôi.

“Apollo. Tất cả chúng ta. Không quan trọng.”

Tôi không hiểu. “Tôi đoán là vì họ thiên vị Chó Rừng. Không sai chứ?”

“Như thường lệ.” Miếng kẹo cao su của ông ta lại nổ bốp. “Thật không may, đơn giản chỉ là cậu không được phép thắng, và cậu đang trở nên mạnh mẽ. Vì thế...”

Tôi yêu cầu ông ta giải thích. Ông ta nói mình vừa giải thích rồi. Đôi mắt ông ta thâm quầng, mệt mỏi, bắt chập chất collagen cùng các loại mỹ phẩm ông ta đã dùng để che giấu vẻ mệt mỏi của mình. Bụng ông ta đã to ra. Hai cánh tay vẫn rần rỏi. Có điều gì đó khiến ông ta lo lắng, và không chỉ là vẻ bề ngoài.

“Được phép ư?” tôi nhắc lại. “Được phép. Không ai có thể *được phép* thắng. Tôi nghĩ mục đích đáng tởm ở đây là chúng tôi tự xây dựng những nấc thang lên đỉnh cao cho chính mỗi người. Vì thế nếu tôi không được phép thắng, nghĩa là Chó Rừng được phép.”

“Thế đấy.” Nghe giọng ông ta không mấy vui vẻ.

“Thế thì chẳng còn ý nghĩa nào nữa. Chuyện này làm hỏng toàn bộ cuộc chơi,” tôi nóng nảy gắt lên. “Các người đã phá vỡ luật chơi.”

Đáng lý Hoàng Kim xuất sắc nhất sẽ vươn lên, thế nhưng bọn họ đã chọn sẵn kẻ thắng cuộc. Chuyện này không chỉ hủy hoại Học Viện, nó hủy hoại cả Hiệp Hội. Người thích hợp nhất chỉ huy. Đó là những gì họ nói. Giờ đây

họ đã phản bội lại chính các nguyên tắc của mình bằng cách ủng hộ một bên trong cuộc đấu đá tại sân trường, vẫn lại là trò với Vòng Nguyệt Quế. Đạo đức giả.

“Vậy gã này là gì thế? Một Alexander tiền định chẳng? Hay một Caesar? Một Thành Cát Tư Hãn? Một Wiggin?” tôi hỏi. “Đây là một chuyện vô nghĩa vớ vẩn.”

“Adrius là con trai Đại Thống Đốc Augustus *thân mến* của chúng ta. Đó là tất cả những gì quan trọng.”

“Phải, ông đã nói với tôi điều đó, nhưng tại sao hẳn lại được chọn để thắng? Chỉ đơn giản vì bố hẳn là người quyền thế sao?”

“Thật không may là đúng thế.”

“Hãy nói cụ thể hơn xem nào.”

Ông ta thở dài. “Đại Thống Đốc đã bí mật đe dọa, mua chuộc và phỉnh phờ cả mười hai người chúng tôi cho đến khi chúng tôi nhất trí về chuyện con trai ông ta sẽ thắng cuộc. Nhưng chúng tôi phải cẩn thận trong việc lừa đảo này. Các Người Tuyển Lừa, các thượng cấp thực sự của tôi, theo dõi nhất cử nhất động từ các cung điện, chiến hạm, v.v... của họ. Họ cũng là những nhân vật rất quan trọng. Rồi còn phải lo lắng về ủy Ban Kiểm Tra Chất Lượng, cũng như Hội Chủ, các Thượng Nghị Sĩ và bản thân các Thống Đốc khác. Vì cho dù có rất nhiều trường, bất cứ ai trong số họ cũng có thể quan sát cậu bất cứ lúc nào họ thích.”

“Cái gì? Bằng cách nào?”

Ông ta gõ lên chiếc nhẫn mang hình sói của tôi.

“Máy quay sinh học nano. Đừng lo, lúc này nó đang chiếu cho họ thấy thứ khác. Tôi vừa tung ra một Trường Chấn Âm, và dù thế nào đi nữa, luôn có độ trễ nửa ngày cho quá trình biên tập hình ảnh. Vào tất cả các thời điểm khác, bất cứ Người Tuyển Lừa nào, bất cứ Sẹo nào, cũng có thể quan sát cậu để xem họ có muốn đề nghị với cậu một vị trí tập sự khi trò chơi này kết thúc hay không.Ồ, họ thích cậu đấy.”

Hàng nghìn Hoàng Kim đã quan sát tôi.

Bên trong tôi, vốn đã lạnh, giờ tê cứng lại.

Tiberius au Bellona, Thống Soái Hạm Đội Sáu, bố của Cassius và Julian, Người Tuyển Lựa của Nhà Mars, đã quan sát tôi giết một đứa con trai và lừa gạt đứa con trai còn lại của ông ta. Điều này làm tôi thờ hắt ra. Sẽ ra sao nếu lúc trước tôi nói với Titus rằng tôi biết anh ta là một Đỏ vì tôi cũng là một Đỏ? Họ có để ý thấy anh ta nói “chết tiệt” không? Tôi đã nói ra thành tiếng rằng anh ta là một Đỏ hay những lời đó chỉ nằm trong đầu tôi thôi?

“Nếu tôi tháo chiếc nhẫn ra thì sao?”

“Thì cậu sẽ biến mất, ngoại trừ trước các máy quay chúng tôi đã giấu sẵn trên chiến trường.” Ông ta nháy mắt. “Đừng nói với ai đấy. Thế nên nếu những Người Tuyển Lựa phát hiện ra mưu đồ của Đại Thống Đốc... sẽ là địa ngục. Sự căng thẳng giữa các Nhà trong trường, tất nhiên rồi. Nhưng quan trọng hơn thế, có thể sẽ bùng nổ một cuộc chiến đẫm máu giữa hai gia tộc Augustus và Bellona.”

“Và ông sẽ gặp rắc rối nếu họ phát giác ra chuyện hối lộ?”

“Ta sẽ chết.” Ông ta cố mỉm cười nhưng thất bại.

“Đó là lý do vì sao trông ông kinh khủng thế này. Ông đang ở giữa một cơn bão thổi tha. Vậy tôi đóng vai gì trong chuyện này?”

Ông ta cười khô khan.

“Nhiều Người Tuyển Lựa thích cậu. Những người thuộc Nhà Mars sẽ đề nghị với cậu vị trí tập sự đầu tiên, và cậu cũng có thể hy vọng vào những lời đề nghị khác ngoài Nhà. Nếu cậu chết, họ sẽ rất không vui. Nhất là Thanh Kiếm của Nhà Mars. Tên ông ta là Lom au Arcos; chắc cậu đã nghe nói về ông ta. Ông ta giỏi số một với thanh Kiếm Lưỡi Mềm của mình.”

“Tôi. Đóng. Vai. Trò. Gì?” tôi nhắc lại.

“Cậu chẳng có vai trò gì cả. Cố mà sống sót. Tránh xa con đường của Chó Rừng. Nếu không, Jupiter hoặc Apollo sẽ giết cậu, khi đó tôi sẽ chẳng thể làm được gì để ngăn cản chuyện đó.”

“Vậy bọn họ là bầy chó canh cho hăn hả?”

“Phải, cùng những người khác.”

“Được lắm, nếu họ giết tôi, các Người Tuyển Lựa sẽ biết có điều gì đó không ổn.”

“Họ sẽ không biết. Apollo sẽ dùng các Nhà khác để làm việc đó, hoặc chúng tôi sẽ tự mình ra tay và chỉnh sửa lại phim ghi hình từ Máy Quay Nano. Apollo và Jupiter không ngu. Vì thế đừng đùa bỡn với họ. Hãy để Chó Rừng diễn trò, cậu sẽ có một tương lai.”

“Và ông cũng thế.”

“Và ta cũng thế.”

“Tôi hiểu,” tôi nói.

“Tốt. Tốt. Ta biết cậu hiểu lý lẽ. Cậu biết đấy, nhiều Giám Thị thích cậu. Kể cả Minerva. Lúc đầu bà ấy ghét cậu, nhưng từ khi cậu để Ngựa Hoang được tự do, bà ấy đã có thể ở lại Olympus. Như thế đỡ mất mặt hơn.”

“Bà ta được phép ở lại Olympus ư?” tôi ngây ngô hỏi.

“Đương nhiên. Đó là quy định của Học Viện. Một khi Nhà của cậu bị đánh bại, Giám Thị phải trở về và giải thích với các Người Tuyển Lựa chuyện gì đã xảy ra.” Nụ cười của Fitchner trở nên méo mó khi ông ta thấy mắt tôi đột nhiên sáng lên.

“Vậy nếu Nhà của họ bị tiêu diệt, họ sẽ phải rời đi? Và Apollo và Jupiter là những người muốn tôi chết, ông nói vậy phải không?”

“Không...” ông ta chối, đột nhiên cảm thấy sự đe dọa trong giọng nói của tôi.

Tôi nghiêng đầu. “Không à?”

“Cậu... không thể!” Ông ta bối rối lắp bắp. “Tôi vừa nói với cậu rồi đấy, Thanh Kiếm của Nhà Mars muốn chọn cậu làm người tập sự. Và còn những người khác nữa - các Thượng Nghị Sĩ, Chính Khách, Pháp Quan. Cậu không muốn có một tương lai sao?”

“Tôi muốn vật hai viên bi của Chó Rừng. Vậy thôi. Sau đó tôi sẽ tìm chỗ tập sự cho mình. Tôi nghĩ đó sẽ là một chỗ ẩn tượng nếu tôi làm được việc này.”

“Darrow! Hãy biết điều nào, anh bạn.”

“Fitchner, các bạn tôi, Roque và Lea, đã chết vì sự can thiệp của Đại Thống Đốc. Hãy xem ông ta sẽ thích đến thế nào khi tôi biến con trai ông ta, Chó Rừng, thành nô lệ của tôi.”

“Cậu cũng điên như một gã Đỏ!” ông ta vừa nói vừa lắc đầu. “Cậu đang động tới nguồn sống của các Giám Thị. Không ai trong số họ hài lòng với vị thế hiện tại của mình. Tất cả bọn họ đều đang tìm đường thăng tiến. Nếu cậu đe dọa tương lai của họ, Apollo và Jupiter sẽ xuống đây cắt lìa đầu cậu ra!”

“Không đâu, nếu tôi tiêu diệt Nhà của họ trước.” Tôi cau mày. “Vì nếu tôi làm thế chẳng phải họ buộc phải rời đi sao? Một người đáng tin cậy đã nói với tôi rằng đó là quy định.” Tôi vỗ hai bàn tay vào nhau. “Nào, tôi có một người bạn nữa đang sắp chết, và tôi muốn có thuốc kháng sinh. Sẽ rất tuyệt nếu ông có thể cho tôi một ít.”

Ông ta trừng mắt nhìn tôi. “Sau chuyện này thì vì sao ta lại phải làm thế?”

“Vì cho tới lúc này ông đã luôn là một tay Giám Thị tồi tệ. Ông nợ tôi các món lợi. Và ông còn phải chăm lo cho tương lai của chính mình nữa.”

Ông ta khịt mũi nở một nụ cười thất bại. “Đúng đấy.”

Ông ta lấy một ống kháng sinh tiêm từ túi y tế trên ống chân của mình đưa cho tôi. Tôi nhận thấy Khiên Xung không hề làm đau tôi khi bàn tay ông ta chạm vào tay tôi. Vậy là bọn họ có thể tắt nó đi. Tôi cảm ơn ông ta bằng một cái vỗ vai thân mật. Ông ta đảo mắt đi chỗ khác. Hệ thống áo giáp đã được tắt hết trên cả người. Rồi nó khởi động lại. Tôi nghe thấy những tiếng rừ rừ rất nhỏ phát ra từ hông ông ta, nơi lắp thiết bị phát động hệ thống giáp. Bây giờ, khi tôi đã có những kẻ thù là các Giám Thị, biết được điều này quả là tốt.

“Vậy cậu sẽ làm gì?” Fitchner hỏi.

“Ai là kẻ nguy hiểm hơn? Apollo hay Jupiter? Hãy thành thật đấy, Fitchner.”

“Cả hai đều là những con quái vật. Apollo nhiều tham vọng hơn. Jupiter là kẻ đơn giản - ông ta thoải mái tận hưởng việc đóng vai một vị thần ở đây.”

“Vậy trước tiên sẽ là Nhà Apollo. Sau đó, tôi sẽ nghiền nát Jupiter. Và khi bọn họ đã rời khỏi, ai sẽ bảo vệ Chó Rừng?”

“Chó Rừng,” ông ta khô khan nói.

“Vậy chúng ta sẽ xem xem hẳn ta có thực sự xứng đáng được giành phần thắng không.”

Trước khi tôi đi khỏi, Fitchner ném một hộp nhỏ xuống đất.

“Bây giờ thì thứ này chẳng có gì quan trọng, song nó đã được trao cho ta. Ta được yêu cầu nói cho cậu biết là các bạn hữu của cậu đã không bỏ rơi cậu.”

“Ai?”

“Ta không thể nói.”

Dù ai đã đưa cái hộp cho ông ta, đó cũng là một người bạn, vì trong hộp là con Pegasus của tôi, và bên trong nó là cánh hồng tú cầu của Eo. Tôi đeo sợi dây chuyền có mặt hình Pegasus lên cổ.

NHỮNG KẺ BỘI THỀ

Các bạn tôi đang sát cánh bên tôi. Họ có ý gì khi nói vậy? Bạn nào? Các Con Trai Của Ares ư? Hay người bạn bí ẩn này có tính chung chung hơn, ám chỉ những người ủng hộ cơ hội của tôi tại Học Viện? Bọn họ có biết ý nghĩa của mặt dây chuyền hình Pegasus không? Hay họ chỉ giúp tôi đoàn tụ với một thứ mà họ nghĩ tôi sẽ thấy thiếu vắng?

Có quá nhiều câu hỏi; và chẳng câu nào có ý nghĩa. Chúng nằm ngoài trò chơi. Trò chơi. Còn gì nữa đây ngoài trò chơi? Mọi điều có thật trên thế giới, mọi mối quan hệ của tôi, mọi nguồn cảm hứng và nhu cầu của tôi, tất cả đều gói trọn trong trò chơi này, gói trọn trong việc tôi giành phần thắng. Để chiến thắng, tôi sẽ cần một đội quân, nhưng nó không thể được tạo thành từ các nô lệ. Không thể lại như thế. Lúc này đây tôi cần, giống như tôi sẽ cần khi đứng đầu một cuộc nổi dậy, những người đi theo chứ không phải nô lệ.

Người ta không thể được giải phóng bởi chính sự bất công đã dày ải họ.

Một tuần sau khi tôi tiêm thuốc cho Ngựa Hoang và cơn sốt của cô đã lui, chúng tôi lên đường đi về phía Bắc. Sức khỏe của cô ngày càng khá lên khi chúng tôi đi xa hơn. Những cơn ho biến mất, và nụ cười của cô quay trở lại. Đôi lúc cô cần nghỉ ngơi một chút, nhưng chẳng mấy chốc cô đã hồi phục tới mức gần như còn nhanh nhẹn hơn cả tôi. Cô cũng để tôi biết điều đó. Chúng tôi gây ra nhiều tiếng động nhất có thể khi di chuyển để thu hút những con mồi về phía mình. Tới đêm thứ sáu liên tiếp nhóm lên những đồng lửa lớn một cách thái quá, chúng tôi có được con mồi đầu tiên.

Mấy Kẻ Bội Thề đi dọc theo một con suối, dựa vào âm thanh của nó để che giấu quá trình tiếp cận. Tôi thích họ ngay lập tức. Nếu đồng lửa của chúng tôi không phải là một cái bẫy, bọn họ đã có thể khiến chúng tôi bị bắt

ngờ. Nhưng nó lại là một cái bẫy, và khi hai người bọn họ bước vào vòng ánh sáng, thiếu chút nữa chúng tôi đã định ụp bẫy. Thế nhưng nếu đủ khôn ngoan để đi dọc theo con suối, họ cũng sẽ đủ thông minh để giữ lại một người trong bóng tối. Tôi nghe thấy tiếng một mũi tên được áp vào dây cung. Sau đó là một tiếng la. Ngựa Hoang đã hạ kẻ ẩn mình trong bóng tối, Tôi hạ hai kẻ còn lại. Tôi vùng dậy khỏi đống tuyết, tuyết rơi lả tả khỏi bộ lông sói của tôi, và tôi dùng cây cung của mình đánh gục hai đối thủ từ phía sau.

Sau đó, kẻ bị Ngựa Hoang hạ gục ngồi xoa con mắt bị sưng húp bên đống lửa của chúng tôi trong khi tôi nói chuyện với nhân vật cầm đầu nhóm. Tên cô ta là Milia. Một cô gái cao ráo, với khuôn mặt dài và lưng hơi gù. Những mảnh vải rách rưới và những bộ lông thú đánh cặp che phủ thân hình gầy guộc của cô ta. Người còn lại không bị thương trong nhóm là Dax. Thấp người, khuôn mặt ưa nhìn, với ba ngón tay đã bị chết cứng vì giá buốt. Chúng tôi đưa cho họ thêm lông thú, và tôi nghĩ cử chỉ đó làm cho cuộc trao đổi trở nên khác hẳn.

“Cô hiểu chúng tôi có thể bắt các người làm nô lệ, phải không?” Ngựa Hoang hỏi, giơ cây gia huy của cô lên. “Như thế các người sẽ trở thành những kẻ Hai Lần Bội Thề và hai lần bị nhục nhã khi trò chơi này kết thúc.”

Milia không hề có vẻ bận tâm. Dax thì có. Người còn lại chỉ nghe theo Milia.

“Tao cóc thềm bận tâm. Một lần hay hai lần thì có gì khác nhau,” Milia nói. Cả ba người đều mang dấu ấn nô lệ của Nhà Mars. Tôi không nhận ra họ, song nhãn của họ cho hay họ thuộc Nhà Juno. “Thà mang nhục nhã còn hơn bầm giập đầu gối. Cô biết bố tôi chứ?”

“Tôi không quan tâm đến bố cô.”

“Bố tôi,” cô này khăng khăng, “là Gaius au Trachus, quan Chánh Án phụ trách Nam bán cầu Sao Hỏa.”

“Tôi vẫn không quan tâm.”

“Và ông tôi...”

“Tôi không quan tâm.”

“Vậy thì cô là đồ ngu,” cô ta dài giọng. “Hai lần ngu nếu cô nghĩ tới chuyện biến tôi thành nô lệ của cô. Tôi sẽ cắt cổ cô trong đêm.”

Tôi gạt đầu với Ngựa Hoang. Cô đột ngột đứng lên cùng cây gia huy và gí nó vào đầu Milia. Dấu ấn của Nhà Mars biến thành dấu ấn của Nhà Minerva. Sau đó cô xóa dấu ấn Minerva đi. Đôi mắt Dax mở to.

“Ngay cả khi tôi trả tự do cho cô?” tôi hỏi Milia. “Cô vẫn tới cắt cổ tôi sao?”

Cô ta không biết phải nói gì.

“Mily,” Dax khẽ nói. “Cô nghĩ sao?”

“Không ách nô lệ,” tôi trình bày. “Không đánh đập. Nếu các người đào một hố vệ sinh, tôi sẽ đào hai hố cho trại. Nếu ai đó cắt cổ các người, tôi sẽ xé toang kẻ đó ra. Thế nào, mọi người chịu gia nhập đội quân của chúng tôi chứ?”

“Đội quân của cậu ấy,” Ngựa Hoang chữa lại. Tôi cau mày đưa mắt nhìn cô.

“Và cậu ta là ai?” Milia hỏi, đôi mắt không rời khỏi khuôn mặt tôi.

“Cậu ấy là Thần Chết.”

Phải mất một tuần để tập hợp được mười Kẻ Bội Thề. Theo như tôi nhìn nhận, mười người đó đã thể hiện quá rõ họ không muốn làm nô lệ. Vì thế họ có thể thích người đầu tiên mang lại cho họ động lực, thức ăn, lông thú, người không bắt họ phải liếm gót ủng. Phần lớn họ đã nghe nói về tôi, nhưng tất cả đều thất vọng vì tôi không có trong tay Lưỡi Hái từng dùng để đánh bại Pax. Có vẻ anh chàng này đã trở thành một huyền thoại. Bọn họ kể anh ta đã nhắc bóng và ném một con ngựa cùng kỵ sĩ xuống sông Argos khi các nô lệ Nhà Mars chiến đấu với nô lệ Nhà Jupiter.

Khi số lượng lớn dần, chúng tôi lẫn tránh các đội quân lớn hơn. Mars có thể là Nhà của tôi, nhưng giờ đây khi Roque đã chết và Cassius trở thành kẻ thù, chỉ còn lại Quinn và Sevro là bạn. Có thể cả Pollux nữa, song anh chàng này luôn gió chiều nào che chiều ấy. Đồ chuột khốn kiếp.

Tôi không thể quay về Nhà của mình. Ở đó không còn chỗ cho tôi. Tôi có thể từng là chỉ huy của họ, song tôi nhớ họ đã nhìn tôi ra sao. Và giờ đây điều cốt yếu là họ biết tôi còn sống.

Bất chấp giao tranh giữa Nhà Mars và Nhà Jupiter, Nhà Ceres kiên cường vẫn đứng vững vàng bên sông, không bị chinh phục. Đằng sau các bức tường cao của họ, khói nướng bánh mì vẫn bay lên. Những toán chiến binh cưỡi ngựa từ cả hai đạo quân thảo ngoài đồng trống quanh Nhà Ceres, mặc sức băng qua sông Argos đóng băng. Bọn họ lúc này mang theo những thanh Kiếm Ion tích điện thấp để có thể giết và vô hiệu hóa nhau bằng một cú chạm vào bề mặt kim loại. Đám Robot Cấp Cứu rên rĩ trên bãi chiến trường khi những lần chạm trán biến thành loạn đá, chữa lành cho các học viên bị thương khi họ chảy máu hay rên la vì những cái xương gãy. Chiến binh xuất sắc nhất của mỗi đội quân mặc Giáp Ion để hộ thân chống lại các vũ khí mới. Chiến mã va vào nhau. Những mũi tên lớn bay vun vút. Các nô lệ tấn công lẫn nhau bằng những vũ khí đơn sơ, cũ kỹ hơn trên vùng đất bằng phẳng rộng rãi ngăn cách vùng cao nguyên và con sông lớn Argos. Một cảnh tượng thật ngoạn mục khi chứng kiến - những ngu ngốc, thật ngu ngốc.

Tôi cùng Ngựa Hoang và Milia quan sát trong lúc hai toán chiến binh mặc giáp của Mars và Jupiter lao vào nhau băng qua vùng đất trống bằng phẳng phía trước Tháp Phobos. Những lá cờ hiệu tung bay. Những con ngựa giẫm lên lớp tuyết dày. Đó là một cuộc chạm trán hào hùng khi hai đợt thủy triều bằng kim loại ập vào nhau. Thương xung điện gây choáng lóa tia lửa điện khi chạm vào những lá khiên rộng và các bộ áo giáp. Những thanh kiếm sáng chói va vào những lưỡi kiếm khác cũng sáng chói không kém. Các Tuyển Lừa Cấp Cao chiến đấu với Tuyển Lừa Cấp Cao. Các nô lệ chạy bộ thành từng toán hàng chục người ập vào nhau, những con tốt trên bàn cờ khổng lồ này.

Tôi thấy Pax mặc một bộ giáp màu huyết dụ cồng kềnh trông cũ kỹ tới mức chả khác gì một bộ Đồ Hàm Lò. Tôi bật cười khi anh ta ngáng ngã một con ngựa cùng kỵ sĩ. Song nếu có tồn tại hình ảnh một Hiệp Sĩ hoàn hảo, thì đó không phải là Pax. Không, nó phải là Cassius. Lúc này tôi đã thấy anh ta. Áo giáp của anh ta sáng lên khi anh ta đánh ngã hết đối thủ này tới đối thủ khác, phi nước đại xuyên qua hàng ngũ kẻ thù, thanh kiếm trong tay anh ta rút lên chém sang trái rồi sang phải, múa tít như một lưỡi lửa.

Anh ta có thể chiến đấu, song tôi choáng váng khi thấy anh ta lựa chọn cách chiến đấu mới ngu ngốc làm sao - kiêu hãnh lao vào giữa kẻ thù cùng một toán kỵ sĩ cầm thương, bắt sống đối phương. Rồi sau đó, các chiến binh còn sót lại của đối phương tập hợp lại và gây ra cho anh ta điều tương tự. Hết lần này tới lần khác, không bên nào giành được lợi thế đáng kể.

“Thật đúng là lũ ngốc,” tôi nói với Ngựa Hoang. “Mấy bộ giáp bóng bẩy và mấy thanh kiếm đó làm bọn họ mù quáng. Tôi biết. Có thể nếu họ đâm đầu vào nhau thêm ba hay bốn lần nữa, may ra sẽ ăn thua.”

“Bọn họ có chiến thuật đấy,” cô nói. “Nhìn xem, đằng kia có một đội hình mũi dùi. Và một mũi nghi binh ở đằng kia sẽ chuyển thành cú đánh tạt sườn.”

“Dẫu vậy tôi vẫn đúng.”

“Dẫu vậy cậu không sai.” Cô quan sát thêm một lát. “Giống như cuộc chiến nho nhỏ của chúng ta, chỉ có điều không có cậu chạy lảng xảng tru lên dọa người khác như một con sói trắng.” Ngựa Hoang thở dài và áp một bàn tay lên vai tôi. “À phải, những ngày xưa cũ đẹp đẽ.”

Milia quan sát chúng tôi với cái mũi chun lại.

“Thủ thuật mang lại chiến thắng cho các trận đánh. Chiến lược mang lại chiến thắng cho các cuộc chiến,” tôi nói.

“À phải. Ta là Thần Chết. Thần của bầy sói. Vua của chiến lược.” Ngựa Hoang véo má tôi. “Cậu đáng yêu quá đấy.”

Tôi đập mạnh cô một cái. Milia đảo mắt.

“Vậy chiến lược của chúng ta là gì, thưa đức ông?” Ngựa Hoang hỏi tôi.

Tôi càng kéo dài bất cứ cuộc xung đột nào với một kẻ thù, các Giám Thị sẽ càng có nhiều cơ hội để hủy hoại tôi. Cuộc nổi dậy của tôi phải nhanh chóng. Tôi không nói với cô điều này.

“Tốc độ là chiến lược của chúng ta,” tôi nói. “Tốc độ và sự định kiến tột cùng.”

Sáng hôm sau, toán chiến binh Nhà Mars phát hiện ra cây cầu bắc qua sông Metas của họ đã bị những cái cây đổ xuống trong đêm chặn ngang. Đúng như trông đợi, bọn họ quay trở lại lâu đài, lo sợ một cái bẫy nào đó. Lính canh của họ tại Phobos và Deimos không thể trông thấy chúng tôi; đám này nhìn xuống rồi gửi khói hiệu thông báo không có kẻ thù nào trong vạt rừng cần cỗi trợ trụ nằm quanh cầu. Đám lính canh này không thấy chúng tôi vì chúng tôi đã nằm dán xuống đất ở nguyên một vị trí trong rừng cách cầu gần năm mươi mét suốt từ lúc trời còn tối mịt. Mỗi người trong số những Kẻ Bội Thề của tôi lúc này đã có một bộ lông sói màu trắng hay xám. Phải mất một tuần mới tìm được những con sói, nhưng có lẽ cũng bỏ công. Cuộc đi săn tạo nên một mối liên kết. Mười chiến binh của tôi là một mớ hổ lốn. Những kẻ dối trá, những kẻ lừa đảo ma mãnh thà hủy hoại tương lai của họ còn hơn phải làm nô lệ trong trò chơi này. Nghĩa là một nhóm người kiêu hãnh, thực dụng, cho dù họ không trọng danh dự cho lắm. Đúng loại tôi cần. Khuôn mặt họ được bôi trắng bằng phân chim và đất sét xám, nhờ vậy chúng tôi có bộ dạng của những con thú mùa đông ma quái khi hơi thở phả ra từ miệng chúng tôi.

“Họ thích được ai đó đáng sợ đánh giá cao,” Milia nói với tôi tối hôm trước, giọng cô ta cũng lạnh lẽo và dễ gây như những cột băng treo xuống từ những cây dương. “Cũng như tôi vậy.”

“Nhà Mars sẽ cần cầu,” Ngựa Hoang lúc này đang thì thầm với tôi. “Chẳng còn mấy đầu óc trong hàng ngũ của họ.” Chẳng còn mấy khi Roque đã ra đi. Cô chọn một chỗ trên tuyết gần sát tôi. Gần tới mức chân cô duỗi ra kề sát dọc theo chân tôi, còn khuôn mặt cô, xoay sang một bên trong khi cô nằm úp sấp, chỉ cách khuôn mặt tôi có vài phân dưới những tấm áo choàng lông màu trắng. Khi tôi hít vào, không khí đã ấm sẵn từ hơi thở của cô. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên tôi nghĩ tới việc hôn cô. Tôi gạt bỏ ý nghĩ này đi, và viện tới hình ảnh đôi môi tình nghịch của Eo.

Đã giữa trưa khi Cassius phái quân - phần lớn là nô lệ, vì sợ bị phục kích - ra dọn dẹp những thân cây đổ khỏi cây cầu. Trên thực tế, Cassius đã hành động quá chu toàn. Vì anh ta tin chắc mình đang chiến đấu với Nhà Jupiter, suy đoán của anh ta là lực lượng phục kích sẽ là một toán kỵ binh bất ngờ

xông ra một khi cây cầu được dọn quang. Vì vậy, anh ta cho các kỵ sĩ của mình đi vòng qua sông, hướng về phía Nam băng qua vùng cao nguyên, rồi lượn vòng qua đầu cầu bên kia gần Phobos để bố trí mai phục chính lực lượng kỵ binh anh ta đoán sẽ tới từ Rừng Lớn hay vùng đồng bằng. Milia, cô gái khôn ngoan, báo cho tôi hay động thái của đám kỵ binh này bằng một tiếng tru từ chỗ ẩn náu của mình cách chỗ tôi gần một dặm, nơi cô đảm nhiệm vị trí cảnh giới từ trên những cây thông cao. Đã đến lúc di chuyển.

Mười người chúng tôi không tru lên hay hò hét khi băng qua vạt rừng trụi lá ập về phía các nô lệ đang làm việc. Bốn Tuyển Lừa Cấp Cao cưỡi ngựa giám sát việc dọn dẹp. Một trong số này là Cipio. Chúng tôi lao tới gấp gấp hơn. Chạy gấp hơn băng qua những thân cây trụi, ập tới bên sườn bọn họ. Họ không thấy chúng tôi. Chúng tôi tỏa ra. Tranh đua với nhau để làm người ra đòn đầu tiên.

Tôi giành phần thắng.

Nhảy vọt về phía trước năm mét trong điều kiện trọng lực thấp, tôi bay ra khỏi vạt rừng như một con quỷ điên cuồng và dùng một thanh kiếm cùn chém trúng vai Cipio. Cậu ta ngã nhào từ trên yên xuống. Những con ngựa hí lên. Ngựa Hoang hạ thêm một Tuyển Lừa Cấp Cao khác bằng cây gia huy của cô. Các chiến binh của tôi ào tới trước, lạng lẽ như những cái bóng trắng và xám. Thêm hai Kẻ Bội Thề khác của tôi ập tới bên cạnh những con ngựa của các Tuyển Lừa Cấp Cao và tấn công các kỵ sĩ bằng gậy tày và rìu lưỡi cùn. Tôi đã ra lệnh không được giết người; tất cả kết thúc chỉ sau bốn giây. Lũ ngựa thậm chí còn không hề biết các kỵ sĩ của chúng biến đi đâu. Các chiến binh của tôi lao vút qua bên mấy con ngựa tới chỗ các nô lệ trong khi bọn họ đang dọn các cây gỗ đổ trên cầu. Một nửa còn không nghe thấy chúng tôi cho tới khi Ngựa Hoang đã biến sáu người thành nô lệ của Nhà Minerva và ra lệnh cho họ giúp chúng tôi khuất phục số còn lại. Sau đó có tiếng la hét vang lên và các nô lệ Nhà Mars quay lưng rìu của họ chống lại các chiến binh của tôi.

Những nô lệ vốn là thành viên Nhà Minerva nhận ra Ngựa Hoang và được phục hồi tự do khi cô xóa đi dấu ấn Nhà Mars. Chuyện này như một cơn thủy triều bỗng chốc đảo chiều. Sáu nô lệ trở thành người của chúng

tôi. Họ ngáng ngã các nô lệ khác của Nhà Mars và đè sấp những người này xuống trong khi Ngựa Hoang chạy tới thu phục họ. Tám người, với cùng một cách thức. Rồi mười. Mười một, cho tới khi kẻ duy nhất còn lại gậy rắc rối. Và anh ta lại chính là giải độc đặc. Pax. Thật may là anh ta không còn trên người bộ áo giáp của mình. Anh ta tới chỗ này để làm lao công, song vẫn cần tới bảy người trong phe chúng tôi mới đè được anh ta xuống đất. Anh ta gào thét và hét lớn tên mình. Tôi nhảy bổ vào nện một quả đấm đúng mặt anh chàng. Tôi nhổ nước bọt và phá lên cười trong lúc chúng tôi tiếp tục ập tới cho tới khi mười hai người chúng tôi ghì chặt được con quái vật đột biến gien này xuống. Ngựa Hoang giải phóng anh ta khỏi dấu ấn của Nhà Mars và tiếng gào thét của anh ta trở thành tiếng cười có tông cao tới mức nghe giống như của một cô gái.

T... ự... ự d...o...o...o!” anh ta hét lên. Rồi nhảy bật dậy, tìm kiếm ai đó để nện. “Darrow au Andromedus!” anh ta hét lên với tôi, sẵn sàng nện vỡ mặt tôi cho tới khi Ngựa Hoang quát anh ta bình tĩnh lại.

“Cậu ấy ở phe chúng ta,” Ngựa Hoang nói.

“Thật à?” Pax hỏi. Khuôn mặt không lồ của anh ta biến thành một nụ cười. “Tin mới hay làm sao!” Và anh ta ôm chầm lấy tôi. *T...ự... ự d...o...o...o*, hỡi các anh em... và các chị em! Tự do ngọt ngào!” Chúng tôi bỏ Cipio và những Tuyển Lựa Cấp Cao còn lại nằm rên rỉ trên mặt đất.

Khói hiệu bốc lên từ Phobos và Deimos trong khi chúng tôi băng qua vạt rừng dưới thung lũng, đi vào trong các rặng núi thấp lên phía Bắc trước khi các kỵ sĩ Nhà Mars kịp vòng ngược trở lại từ bên kia cây cầu bị chặn để tấn công chúng tôi. Những người canh gác đã chứng kiến tất cả. Và hẳn bọn họ phải trải qua một phen kinh hoàng. Tất cả diễn ra trong vòng chưa tới một phút. Pax cứ cười ngặt nghẽo như một cô gái mãi không thôi.

Nhà Mars sẽ bị bối rối trước việc hàng ngũ của họ suy giảm đột ngột. Song tôi cần nhiều hơn thế. Tôi cần họ thay đổi cách nhìn nhận về tôi, như một vị chỉ huy đầy khiếm khuyết, bằng cái nhìn về một thứ gì đó siêu nhiên, một điều vượt quá khả năng hiểu biết của họ. Tôi cần phải giống như Chó Rừng - vô danh và siêu phàm.

Tối hôm đó, tôi bò trên tuyết ở phía Bắc lâu đài Nhà Mars. Các kỵ sĩ tuần tiễu qua thung lũng hẹp. Vó ngựa của họ đặt xuống thật nhẹ nhàng trên cỏ trong đêm. Tôi nghe thấy tiếng dây cương của họ kêu lạch cạch trong bóng tối. Tôi không thấy họ. Chiếc áo khoác lông sói của tôi cũng trắng toát như tuyết đang rơi xuống. Tôi kéo đầu trùm lên, vì thế trông tôi giống như một tạo vật canh giữ một tầng địa ngục còn lạnh lẽo hơn. Bề mặt đá có vẻ dốc hơn tôi nhớ. Thiếu chút nữa tôi đã ngã khi đẩy người trượt trên bề mặt đầy tuyết. Tôi chạm tới tường lâu đài. Những cây đuốc chập chờn trên mặt lũy. Gió thổi bạt những ngọn lửa đi. Ngựa Hoang hấn sắp nổi lửa.

Tôi cởi áo khoác của mình ra cuộn tròn lại. Da tôi được bôi một lớp than củi. Tôi cắm những cái kẹp kim loại vào khoảng trống giữa các tầng đá. Chẳng khác gì lại được leo lên máy khoan, chỉ có điều giờ đây tôi mạnh mẽ hơn và không mặc Đồ Hàm Lò. Thật dễ dàng. Mặt dây chuyền hình Pegasus đập vào ngực trong khi tôi nâng mình lên. Tôi thậm chí còn không hề thở gấp khi lên tới đỉnh tường sáu phút sau đó.

Các ngón tay tôi bám vào đá ngay dưới mặt lũy. Tôi treo người lơ lửng, lắng nghe lính canh đi ngang qua. Tất nhiên đó là một nô lệ. Và cô ta không ngốc. Cô gái trông thấy tôi khi tôi nâng mình leo qua mặt lũy và chìa giáo gí vào cổ tôi. Tôi giơ chiếc nhẫn Nhà Mars của mình lên, đồng thời đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

“Vì sao tôi không nên báo động?” cô gái hỏi. Cô ta từng là thành viên Nhà Minerva.

“Người ta yêu cầu cô canh gác tường thành để đề phòng kẻ địch đúng không? Tôi tin chắc là thế. Nhưng tôi là người Nhà Mars. Chiếc nhẫn xác nhận như vậy. Thế nên tôi không thể là kẻ thù, phải không?”

Cô gái cau mày. “Thủ Lĩnh lệnh cho tôi canh gác tường thành để phòng những kẻ đột nhập, và giết hoặc báo động...”

“Đây là nhà tôi. Tôi là Thủ Lĩnh chính đáng của Nhà Mars. Tôi là chủ nhân của cô và tôi *lệnh* cho cô tiếp tục canh gác tường thành để phòng những kẻ đột nhập. Đây là lệnh.” Tôi nháy mắt. “Tôi thề là Virginia sẽ rất vui nếu cô nghiêm chỉnh làm theo đúng mệnh lệnh được giao.”

Cô gái ngẩng đầu lên khi nghe thấy tên thật của Ngựa Hoang và chăm chú nhìn tôi từ đầu đến chân.

“Thủ Lĩnh của tôi còn sống sao?”

“Nhà Minerva vẫn chưa sụp đổ,” tôi nói.

Cô gái mỉm cười hết cỡ tới độ gần như khuôn mặt cô ta muốn rách toạc ra. “À... nếu thế... tôi đoán đây là nhà anh. Tôi không thể ngăn anh đi vào đó. Tôi bị ràng buộc bởi lời thề phải tuân lệnh mà. Đợi đã... tôi biết anh. Người ta nói anh đã chết.”

“Nhờ Thủ Lĩnh của cô mà tôi còn sống.”

Qua cô gái, tôi biết rằng các thành viên của Nhà ngủ trong khi các nô lệ gác lâu đài ban đêm. Vấn đề với các nô lệ là thế. Họ luôn rất sẵn sàng tìm cách lẩn tránh phần nhiệm vụ của mình, và đầy hào hứng trong việc chia sẻ các bí mật. Tôi để cô gái lại đó và bí mật luồn vào tháp phòng thủ, sử dụng một chìa khóa mà cô ta tình cờ thả vào tay tôi.

Lén lút lặn mò trong nhà của mình, tôi bị thôi thúc muốn tới thăm Cassius một chuyến. Nhưng tôi không ở đây để giết anh ta. Bạo lực là cách của kẻ ngốc. Đôi lúc tôi là kẻ ngốc, nhưng tối nay tôi cảm thấy mình khá khôn ngoan. Tôi cũng không tới để đánh cắp gia huy. Bọn họ chắc chắn sẽ canh phòng nó. Không. Tôi tới để nhắc nhở họ rằng từng có thời họ sợ tôi. Rằng tôi là kẻ cừ nhất trong số họ. Tôi có thể tới bất cứ nơi nào tôi thích. Làm bất cứ điều gì tôi thích.

Tôi luôn tránh trong bóng tối dù tôi có thể sử dụng cùng lý lẽ vừa rồi với tất cả các lính canh nô lệ của họ. Thay vì làm vậy, tôi khắc hình một Lưỡi Hái lên tất cả các cánh cửa trong tháp phòng thủ. Tôi lén vào phòng chỉ huy và khắc hình một Lưỡi Hái khác lên cái bàn lớn để tạo nên sự huyền bí. Tiếp theo, tôi khắc hình xương sọ lên ghế của Cassius và cắm thật sâu một con dao vào lưng tựa chiếc ghế gỗ để tạo ra tin đồn.

Trong khi rời đi đúng như cách tôi đã đến, tôi nhìn thấy triển đồi phía Bắc lâu đài bùng cháy. Cúi khô xếp thành hình Lưỡi Hái của Thần Chết cháy rừng rực trong đêm.

Sevro, nếu cậu ta vẫn còn ở lại Nhà Mars, sẽ tìm đến tôi. Và tôi có thể cần đến sự giúp đỡ của anh chàng loắt choắt đó.

THỬ THÁCH THỨ HAI

Để có được một đội quân, tôi phải có khả năng nuôi sống đội quân đó. Vì vậy tôi sẽ đoạt lấy những lò bánh của Nhà Ceres mà cả Jupiter và Mars đều thèm khát tranh giành.

Các thành viên mới trong nhóm của chúng tôi xuất phát từ Nhà Minerva cảm thấy hoàn toàn thích hợp khi chấp nhận quyền chỉ huy của tôi. Tôi không huyền hoặc mình. Phải, họ bị ấn tượng với việc tôi giấu Những Kẻ Gào Rú trong xác ngựa mấ tháng trước, và họ nhớ việc tôi đánh bại Pax. Nhưng họ tuân lệnh tôi chỉ vì Ngựa Hoang tin tưởng tôi. Chúng tôi vẫn để các thành viên cũ của Nhà Diana làm nô lệ trong lúc này. Tôi cần phải giành được sự tin tưởng của họ. Kể cũng lạ, Tactus có vẻ là người duy nhất tin tôi. Thế nhưng anh chàng kiêu lời này cũng đã tươi cười khi tôi bảo sẽ khâu anh ta bên trong một cái xác ngựa hơn một tháng trước. Tôi cũng đã khâu hai người nữa của Nhà Diana vào bụng xác ngựa như thế. Những người khác gọi họ là Ngựa Chết, và mỗi người bọn họ đều dùng dây buộc tóc làm từ lông ngựa trắng. Tôi nghĩ đầu óc bọn họ cũng hơi có chút vấn đề.

Nếu có thứ gì đó trong các khu rừng và trên cao nguyên, thì đó là vô vàn sói. Chúng tôi sẵn chúng để huấn luyện các thành viên mới cách chiến đấu của tôi. Không có những cuộc xung phong hào nhoáng của kỵ binh. Không có những cây thương mắc dịch. Và tất nhiên không có bất cứ quy định ngớ ngẩn nào khi giao tranh. Tất cả đều có áo khoác, những bộ lông trở nên nặng mùi khi chúng khô đi, và chúng tôi cắt bỏ phần thối. Tất cả ngoại trừ Pax. vẫn chưa có con sói nào đủ to cho anh ta.

“Nhà Ceres chẳng lạ gì những cuộc vây hãm,” Ngựa Hoang nói. Cô có lý. Ban đêm, dường như họ còn có nhiều chiến binh thức hơn ban ngày. Họ

quan sát để phòng những cuộc tấn công lén lút. Những đồng lửa lớn cháy rực soi sáng chân tường thành của họ vào ban đêm. Bằng cách nào đó, giờ đây họ đã có chó. Những con chó láng vẳng khắp tường thành. Đường vào dưới nước được canh phòng từ sau khi tôi tìm cách phá Sevro lên vào qua đường hố xí cách đây đã lâu trong một cuộc tập kích bất ngờ tôi tổ chức khi chúng tôi còn chiến đấu với Nhà Minerva. Khó khăn lắm cậu ta mới bỏ qua cho tôi vì lần đó. Các học viên Nhà Ceres không ra ngoài nữa. Họ đã học được mỗi nguy hiểm khi chiến đấu với các Nhà mạnh hơn ngoài đồng trống. Họ sẽ cố thủ suốt mùa đông, và khi cái lạnh, cái đói đã làm suy yếu những Nhà khác, họ sẽ xông ra từ trong pháo đài vào mùa xuân - mạnh mẽ, sẵn sàng và được tổ chức chu đáo.

Nhưng họ sẽ chẳng bao giờ qua được tới mùa xuân.

“Vậy chúng ta tấn công vào ban ngày sao?” Ngựa Hoang đoán.

“Tất nhiên,” tôi nói. Đôi lúc tôi tự hỏi vì sao chúng tôi còn phải mất công nói ra lời. Cô đọc được những ý nghĩ của tôi. Kể cả những ý nghĩ điên rồ.

Ý tưởng này lại càng đặc biệt điên rồ. Chúng tôi luyện tập nó tại một trang trống trong Rừng Bắc suốt một ngày sau khi dùng rìu để phẳng các súc gỗ. Pax làm cho kế hoạch trở nên khả thi. Chúng tôi thi xem ai giữ thăng bằng tốt nhất trên gỗ. Ngựa Hoang giành phần thắng. Cô nàng mặt dài Milia về nhì, và cô ta cay cú nhổ nước bọt vì đã không đánh bại được Ngựa Hoang. Tôi về thứ ba.

Như đã làm khi giăng bẫy Nhà Mars, đêm trước đó chúng tôi bí mật tiến vào gần hết mức có thể và vùi mình xuống lớp tuyết sâu. Một lần nữa, Ngựa Hoang và tôi lại cặp với nhau, nép sát vào nhau dưới tuyết. Tactus thử ghép đôi với Milia, song cô gái bảo anh ta xéo đi.

“Nếu cô nhìn nhận một cách đúng đắn, thì tôi đang làm ơn cho cô đấy,” anh ta lẩm bẩm về phía Milia trong khi vùi mình xuống dưới cái nách nặng mùi của Pax. “Cô thực ra cũng chỉ đủ đẹp để làm bạn gái của một con quỷ thôi. Vậy thì còn khi nào cô có cơ hội kề cận với ai đó như tôi nữa? Đúng là đồ vô ơn.”

Ngựa Hoang và các cô gái khác khịt mũi bày tỏ sự chế giễu. Sau đó chỉ còn sự tĩnh lặng của màn đêm và cái giá buốt của đồng băng rộng mênh

mông đang gặm nhấm chúng tôi, và chúng tôi cũng im lặng.

Khi trời sáng rõ, Ngựa Hoang và tôi co ro nép sát vào nhau, và thêm một đợt tuyết rơi khác nữa đe dọa làm hỏng kế hoạch, vùi chúng tôi xuống sâu hơn nữa ngoài vùng đất trống. Song gió lại thổi khá mạnh nên các bông tuyết không thể vùi chúng tôi thêm quá sâu vì chúng bị tản mát đi trong không khí. Tôi là người đầu tiên tỉnh dậy, dù tôi không cựa quậy. Và không lâu sau khi tôi ngáp để xua đi những tàn dư cuối cùng của giấc ngủ, đội quân của tôi cũng dần tỉnh giấc, một học viên cựa quậy và cầu nhàu với người bên cạnh cho tới khi có cả một chuỗi dài như thân rắn các Hoàng Kim bị vùi cùng nhau trong một đường hầm nằm nông dưới mặt tuyết, tất cả đang vừa hít thở vừa ho. Tôi không thể trông thấy họ, song tôi nghe thấy họ tỉnh dậy bất chấp tiếng gió rít cửa cơn bão tuyết.

Trong đêm, tuyết đã cứng lại thành băng ở phía ngoài lớp áo choàng dày của tôi. Hai bàn tay Ngựa Hoang đang luồn vào trong tấm lông sói của tôi, áp vào sườn tôi thật ấm. Hơi thở của cô sưởi ấm cổ tôi. Khi tôi cựa mình, cô ngáp và duỗi thẳng người, hơi nhích ra xa một chút dưới tuyết như một con mèo. Tuyết sụp xuống giữa hai chúng tôi.

“Tệ thật, thế này đúng là khốn khổ,” Dax, đang nằm cạnh Milia, lẩm bẩm. Tôi không thể trông thấy cậu ta trong đường hầm tuyết của chúng tôi.

Ngựa Hoang thúc khuỷu tay vào tôi. Chúng tôi chỉ có thể thoáng thấy Tactus cuộn người nằm ghé vào nách Pax. Hai anh chàng ôm ấp nhau như hai người tình, chỉ để rồi hoảng hốt tách rời nhau ra khi mí mắt bị bám băng của họ bật mở.

“Không biết ai là Romeo nữa,” Ngựa Hoang thì thầm, giọng cô có vẻ khàn khàn.

Tôi cười và khoét một cái lỗ trên trần đường hầm để thấy rằng hai mươi bốn người chúng tôi hoàn toàn đơn độc trên khoảng đất bằng phẳng, ngoại trừ mấy thám mã đi tuần sớm ngoài xa. Mấy người đó sẽ không phải là vấn đề đáng lo. Gió thốc tới từ phía Bắc con sông, quất vào mặt tôi như những nhát cửa sâu.

“Cậu sẵn sàng cho chuyện này chưa?” Ngựa Hoang hỏi tôi kèm theo nụ cười hết cỡ khi tôi thu đầu xuống chỗ ẩn nấp. “Hay cả cậu cũng lạnh?”

“Ở dưới cái hồ tôi lừa cô lần đầu còn lạnh hơn,” tôi mỉm cười nói. “Ôi, những ngày xưa cũ.”

“Tất cả là kế hoạch lớn của tôi để giành lấy niềm tin của cậu, chàng trai bé nhỏ.” Cô nhếch mép cười ranh mãnh. Cô thấy vẻ lo lắng trong mắt tôi, vì thế cô ôm lấy đùi tôi và xích lại gần để những người khác không nghe thấy. “Cậu nghĩ tôi sẽ nằm co ro với cậu trong tuyết nếu kế hoạch này có thể đổ bể sao? Không đời nào. Nhưng tôi đang lạnh muốn chết và gió cũng đã lặng rồi, vậy nên hãy đi thôi, Thần Chết.”

Tôi phát lệnh đếm lùi và chúng tôi vùng dậy, tuyết vỡ bung ra sụp xuống quanh chúng tôi, gió quất vào mặt chúng tôi rất rát, rồi băng băng vượt qua hàng trăm mét đất bằng phẳng tới tường thành. Cả hai mươi bốn người chúng tôi. Im lặng lại bao trùm. Gió thổi tới từng đợt. Chúng tôi vác theo cái thân cây dài, ôm chặt lấy nó như đã làm ban đêm khi nó ở trong đường hầm cùng chúng tôi. Thân cây thật nặng, song chúng tôi có hai mươi bốn người, và bố mẹ Pax đã cho anh ta bộ gien để đánh gục những con ngựa khổng kiếp. Hơi thở vang lên hỗn hển. Đôi chân như đang cháy. Nghiến chặt răng lại khi sức gỗ đè vai chúng tôi lún xuống tuyết dày. Đó là một cuộc vật lộn nhọc nhằn. Một tiếng hét vang lên từ trên tường. Một tiếng gọi đơn độc, trông rộng cứ vang vọng mãi trong buổi sáng mùa đông tĩnh lặng. Thêm nhiều tiếng hét khác, vẫn còn ít ỏi. Những tiếng sủa. Sự hỗn loạn. Một mũi tên rít qua, mang theo cái chết. Gió lại lặng xuống. Mặt Trời ló ra sau lớp mây dày và chúng tôi chìm dưới ánh nắng ấm áp của buổi sáng.

Chúng tôi đã tới tường thành. Những tiếng la hét lan rộng ra đằng sau bức tường đá, từ các tòa tháp của họ. Một còi hiệu hú lên. Chó sủa. Tuyết rơi từ trên mặt tường thành xuống khi các cung thủ cúi người xuống qua thành công sự bằng đá. Một mũi tên rung lên cắm trên gỗ ngay cạnh bàn tay tôi. Một người ngã vật xuống bê bết máu, Dax. Sau đó Pax hô lớn hiệu lệnh rồi anh ta, Tactus, cùng năm người nữa trong số những người khỏe nhất của chúng tôi cầm lấy thanh rầm gỗ dài chúng tôi đã cắt ra từ thân cây và xô đầu rầm mạnh hết sức bình sinh vào tường thành. Họ giữ cái rầm đứng nghiêng một góc. Cả bảy người cùng hét lên vì sức nặng phải chịu. Thanh rầm vẫn còn cách đỉnh tường thành năm mét, nhưng tôi đã lao vọt

lên mặt dốc hẹp. Pax học lên như một con lợn lòi khi cố sức chống người đỡ lấy thanh rằm nghiêng đang vông căng xuống. Anh ta chửi bới, gào thét. Ngựa Hoang lao lên ngay sau lưng tôi, rồi đến Milia. Thiếu chút nữa là tôi trượt chân. Khả năng thăng bằng cùng đôi bàn tay Chim Lặn đã giúp tôi quờ quạng leo lên trên mặt gỗ đầy máu. Trong những bộ lông thú khoác trên người, trông chúng tôi giống những chú sóc chứ không phải là lũ sói. Một mũi tên rít lên xuyên qua áo khoác của tôi. Tôi ép người tựa vào tường trên đỉnh rằm gỗ đang lắc lư nghiêng ngả. Pax và các chàng trai của anh ta găm gờ vì phải dốc sức. Ngựa Hoang lên tới nơi. Tôi khum hai lòng bàn tay lại. Cô đặt bàn chân như lên bàn đạp trong đà chạy và tôi hất cô vọt lên nốt năm mét cuối cùng để tới mặt thành. Thanh kiếm của cô chém chan chát và cô hét lên như một nữ thần báo tử. Sau đó Milia cũng được hất lên từ hai bàn tay tôi theo cùng một cách, và cuộn thùng cô ta buộc vào hông thòng xuống đong đưa đằng sau. Cô ta buộc cố định đầu trên để tôi dùng sợi thùng kéo mình lên nốt năm mét tường cuối cùng. Thanh rằm gỗ đổ sầm xuống đất đằng sau tôi. Thanh kiếm của tôi đã tuốt ra. Đó là dấu chấm hết. Nhà Ceres bị bất ngờ. Họ chưa bao giờ phải đối diện với kẻ thù ngay trên mặt lũy. Và giờ trên đó là ba chúng tôi, gào thét và đâm chém. Cuồng nộ và phấn khích tràn ngập trong tôi, và tôi bắt đầu điệu nhảy của mình.

Bọn họ chỉ có cung. Đã nhiều tháng trôi qua kể từ lần cuối họ dùng tới kiếm. Những lưỡi kiếm của chúng tôi không sắc lẹm hay có tích điện, song thép siêu cứng lạnh ngắt luôn thật đáng sợ khi phải đón nhận, dù dưới bất kỳ hình thức nào. Lũ chó là khó xử lý nhất. Tôi đá vào đầu một con. Rồi ném một con nữa từ mặt thành xuống. Milia nhào người xuống. Cô ta cắn vào cổ một con chó và đâm vào hai quả cà của nó cho tới khi con vật rên lên ư ử.

Ngựa Hoang ngáng ai đó ngã nhào từ trên thành xuống. Tôi trượt người tới ngáng ngã một trong số các cung thủ khi cậu ta giương cung lên nhắm vào cô. Bên ngoài, Pax hét lớn gọi tôi mở cổng. Anh ta đã thực sự khóc lên đòi chiến đấu.

Tôi theo Ngựa Hoang lao xuống sân trong pháo đài của họ, nhảy từ trên mặt lũy xuống chỗ cô đang chiến đấu với một học viên to con của Nhà

Ceres. Tôi hạ anh chàng này bằng khuỷu tay rồi lần đầu tiên đưa mắt nhìn qua tòa pháo đài bánh mì. Lâu đài này có một thiết kế kỳ lạ, sân trong dẫn tới vài tòa nhà và một tháp phòng thủ lớn nơi bánh mì được nướng, thứ làm dạ dày tôi cồn cào; nhưng điều quan trọng hơn cả với tôi là cổng pháo đài. Chúng tôi hối hả lao tới đó. Những tiếng la hét vang lên sau lưng. Có quá nhiều địch, chúng tôi không thể đánh xuể. Chúng tôi tới được cổng đúng lúc ba mươi sáu học viên Nhà Ceres từ tháp phòng thủ lao qua sân ủa đến.

“Nhanh lên!” Ngựa Hoang hét lớn. “Nào, nhanh lên!”

Milia từ trên mặt thành bắn tên xuống quân địch.

Sau đó tôi mở cổng ra.

“PAX AU TELEMANNUS! PAX AU TELEMANNUS!”

Anh ta xô tôi sang một bên. Anh ta cời trần, đồ sộ, vạm vỡ, gào thét. Mái tóc anh ta được nhuộm trắng và chuốt sáp thành hai cái sừng. Một thanh gỗ dài bằng cả người tôi được anh ta dùng làm gậy. Các học viên Nhà Ceres luống cuống lùi lại. Một số ngã. Một số vấp loạng choạng. Một cậu trai la toáng lên khi Pax rầm rầm tiến lại gần.

“PAX AU TELEMANNUS! PAX AU TELEMANNUS!”

Anh ta không muốn dùng bất cứ biệt danh nào khi xông lên trước như một con thú bị hóa điên. Khi anh ta tấn công vào đám đông học viên Nhà Ceres, đám này liền tan rã. Cả đám con trai lẫn con gái cùng bay tứ tung lên không trung như những cọng rơm ngày gặt.

Các chiến binh còn lại của tôi ủa vào theo sau gã điên đó. Họ bắt đầu tru lên, không phải vì tôi bảo họ làm thế, cũng không phải họ nghĩ họ là Những Kẻ Gào Rú của Sevro, mà bởi vì đó là âm thanh họ nghe thấy khi các chiến binh của tôi mổ bụng ngựa chui ra, âm thanh khiến tim họ chùng xuống khi họ bị chinh phục. Giờ đến lượt họ tru lên trong khi biến trận đánh thành một cuộc loạn đả. Pax hô to tên mình, và hét lớn tên tôi khi gần như một mình chinh phục tòa lâu đài. Anh ta tóm chân một anh chàng, xách lên và dùng cậu ta làm gậy. Ngựa Hoang tung hoành khắp chiến trường như một nữ thần Valkyrie, bắt những kẻ bị ngắt xiủ nằm trên đất làm nô lệ.

Trong năm phút, các lò nướng bánh và tòa thành đã thuộc về chúng tôi. Chúng tôi đóng các cổng lại, tru lên, và ăn một ít thứ bánh mì chết tiệt.

Tôi thả tự do cho các nô lệ Nhà Diana đã giúp tôi chiếm pháo đài và dành ra giây lát với mỗi người để cùng nhau phá lên cười. Tactus ngồi trên lưng một cậu trai khốn khổ nào đó, tết mái tóc người tù binh thành những bím đuôi ngựa kiểu con gái, cho tới khi tôi thức khuỷu tay buộc anh ta chấm dứt. Anh ta đập vào bàn tay tôi.

“Đừng có động vào tao,” anh ta gắt lên.

“Mày nói gì?” tôi gầm lên.

Anh ta đứng phắt dậy, mũi chỉ chạm tới cằm tôi, và nói thật khế để chỉ hai chúng tôi nghe được. *“Nghe này, to xác. Tao thuộc về dòng dõi Valii. Dòng máu thuần chủng của tao có gốc gác từ thời Chinh Phục. Chỉ bằng tiền tiêu vật hằng tuần tao cũng có thể mua và bán mày. Thế nên đừng có lên mặt với tao trong trò chơi nhãi nhép này như với tất cả những đứa khác, ông vua sân trường.”* Rồi cất giọng to hơn để những người khác có thể nghe thấy. “Tao làm như tao muốn, vì tao đã chiếm lâu đài này cho mày và ngủ trong một cái xác ngựa để chúng ta có thể thắng Minerva! Tao đáng được vui về *một chút.*”

Tôi cúi xuống thật gằn. *“Ba lít.”*

Hắn ta đảo mắt. “Mày đang làm nhảm cái gì thế hả?”

“Đó là lượng máu tao sắp sửa bắt mày nuốt chửng.”

“À, có vẻ ổn đấy,” hắn cười khẩy rồi quay lưng lại với tôi.

Sau đó, kiềm chế cơn tức giận của bản thân, tôi nói với các thành viên trong đội quân của mình rằng họ sẽ không bao giờ phải trở lại làm nô lệ trong trò chơi này nữa, chừng nào họ còn khoác trên mình bộ lông sói của tôi. Nếu họ không thích như thế, họ có thể rời đi. Không ai làm vậy, một điều có thể thấy trước. Họ muốn chiến thắng, nhưng để làm theo lệnh của tôi, để hiểu tôi không nghĩ mình là một hoàng đế quyền uy cao cao tại thượng nào đó, trái tim kiêu hãnh của họ cần cảm thấy mình được đánh giá cao. Vì thế tôi đảm bảo để họ biết đúng là thế. Tôi dành cho mỗi học viên một lời khen ngợi cụ thể. Những lời họ sẽ nhớ mãi mãi.

Thậm chí cả khi tôi hủy hoại Hiệp Hội của họ, dẫn đầu cả một tỷ chiến binh Đỏ đang gào thét, họ vẫn sẽ kể với con cái họ là Darrow Nhà Mars từng có lần vỗ vai họ và dành cho họ lời khen ngợi.

Các học viên bị đánh bại của Nhà Ceres quan sát tôi giải phóng cho các nô lệ thuộc đội quân của mình và há hốc miệng kinh ngạc. Họ không hiểu nổi. Họ nhận ra tôi, nhưng không hiểu nổi vì sao lại không có bất cứ học viên nào khác thuộc Nhà Mars, hay tại sao tôi nắm quyền chỉ huy, hay tại sao tôi lại nghĩ được phép giải phóng nô lệ. Trong khi họ còn đang ngỡ ngàng, Ngựa Hoang biến họ thành nô lệ với biểu tượng của Nhà Minerva, và họ trở nên bối rối gấp đôi.

“Chiếm cho tôi một pháo đài, thì các người cũng sẽ có được tự do,” tôi nói với họ. Cơ thể của họ khác chúng tôi. Mềm yếu hơn vì ăn nhiều bánh mì và ít thịt. “Nhưng các người chắc hẳn không có thịt hươu hay thịt các loại thú hoang khác. Tôi nghĩ chế độ ăn của các người thiếu chút protein.” Chúng tôi mang tới ê hề thịt để chia sẻ.

Chúng tôi giải phóng cho một số nô lệ bị Nhà Ceres bắt mấy tháng trước. Chỉ có vài người, nhưng phần lớn là thành viên Nhà Mars hoặc Juno. Những người này thấy mỗi liên minh mới thật lạ lùng, song cũng dễ dàng chấp nhận sau nhiều tháng phải vất vả đốt lò.

Buổi tối kết thúc một cách tệ hại khi tôi bừng tỉnh một giờ sau khi chìm vào giấc ngủ. Ngựa Hoang ngồi bên giường tôi khi mắt tôi bừng mở. Khi thấy cô, tôi cảm thấy một cơn hoảng hốt bùng dậy trong mình, tôi cho rằng cô tới vì một lý do khác, rằng bàn tay cô đang đặt lên chân tôi có một hàm ý đơn giản nào đó, một ý nghĩa thật con người. Thay vì thế, cô đem đến cho tôi một tin mà tôi ước gì không bao giờ phải nghe lại nữa.

Tactus đã thách thức quyền lực của tôi và định cưỡng bức một nô lệ Nhà Ceres trong đêm. Milia bắt quả tang hẳn, và Ngựa Hoang chỉ vừa kịp ngăn cô gái không bám như Tactus ra theo cả nghìn kiểu. Tất cả mọi người đều đã thức dậy, vũ khí trong tay.

“Thật tệ hại,” Ngựa Hoang nói. “Các học viên Nhà Diana đang mặc chiến phục và sắp sửa tìm cách đoạt anh ta lại từ tay Milia và Pax.”

“Bọn họ điên đến mức dám đánh lại Pax sao?”

“Phải.”

“Tôi sẽ mặc đồ.”

“Làm ơn nhanh lên.”

Tôi gặp cô trong phòng chỉ huy của Nhà Ceres hai phút sau đó. Mặt bàn đã được khắc hình Lưỡi Hái của tôi. Không phải do tôi làm, những nét khắc đẹp hơn nhiều so với những gì tôi có thể làm.

“Ý cô thế nào?” Tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện với Ngựa Hoang. Chúng tôi như một hội đồng hai người. Vào những lúc thế này, tôi thấy thiếu vắng Cassius, Roque, Quinn, tất cả họ. Nhất là Sevro.

“Khi Titus làm tương tự thế này, cậu nói chúng ta tạo nên luật lệ của chính mình, nếu tôi nhớ không nhầm. Cậu kết án tử hình anh ta. Vậy chúng ta vẫn làm thế chứ? Hay chúng ta sẽ làm gì đó tiện lợi hơn?” cô hỏi tôi như thể nghĩ tôi đang bỏ qua cho Tactus.

Tôi gật đầu làm cô ngạc nhiên. “Hắn sẽ phải trả giá,” tôi nói.

“Chỉ là... chuyện này làm tôi *cáu tiết*.” Cô bỏ chân xuống khỏi bàn, cúi người ra trước để lắc đầu. “Đáng lẽ chúng ta phải tốt hơn thế này. Đó là điều tất cả các Vô Song được trông đợi trở thành - vượt lên sự thôi thúc” - cô nắm lấy câu trích dẫn đầy mỉa mai lơ lửng trong không khí - “*nô dịch* các Màu yếu hơn.”

“Không phải là sự thôi thúc.” Tôi gõ xuống bàn đầy tức giận. “Đó là quyền lực.”

“Tactus là người của gia tộc Valii!” Ngựa Hoang thốt lên. “Gia đình anh ta có nguồn gốc lâu đời. Gã đề tiện đó muốn bao nhiêu quyền lực chứ?”

“Quyền lực đối với *tôi*, ý tôi là vậy. Tôi nói với hắn là hắn không được làm một số việc. Giờ hắn đang cố chứng tỏ hắn có thể làm bất cứ điều gì hắn muốn.”

“Vậy anh ta không chỉ là một kẻ dốt nát như Titus.”

“Cô đã gặp hắn. Tất nhiên hắn là một kẻ dốt nát. Nhưng không. Đây là chiến thuật.”

“Thế đấy, gã khốn ranh mãnh này đã đẩy cậu vào thế kẹt.”

Tôi đập xuống bàn. “Tôi không thích chuyện này - một người khác lựa chọn các trận chiến hay chiến trường. Đó là cách sẽ khiến chúng ta thua.”

“Đúng là tình thế chẳng có ai thắng cuộc. Chúng ta không thể giành được lợi thế. Kiểu gì rồi cũng sẽ có người ghét cậu. Vậy nên chúng ta cần phải chọn xem cách nào ít gây tổn thất hơn. Đồng ý không?”

“Còn công lý thì sao?” tôi hỏi.

Đôi lông mày cô nhích lên. “Còn chiến thắng thì sao? Chẳng phải đó là điều quan trọng sao?”

“Cô định bẫy tôi à?”

Ngựa Hoang cười hết cỡ. “Chỉ muốn thử cậu thôi.”

Tôi cau mày. “Tactus đã giết Tamara, Thủ Lĩnh của hãn. Cắt đai yên của cô ấy rồi thúc ngựa xéo lên cô gái. Hãn là kẻ thâm độc. Hãn xứng đáng chịu bất cứ hình phạt nào chúng ta dành cho hãn.”

Ngựa Hoang nhướn mày lên như thể tất cả đã được trông đợi trước. “Anh ta nhìn thấy thứ anh ta muốn, và anh ta đoạt lấy nó.”

“Thật đáng phục,” tôi lầm nhảm.

Cô nghiêng đầu nhìn tôi, đôi mắt sắc sảo lướt qua lướt lại trên khuôn mặt tôi. “Hiếm thật.”

“Cái gì?”

“Tôi đã sai, về cậu. Quả là chuyện hiếm.”

“Tôi có sai về Tactus không?” tôi hỏi. “Liệu hãn có thực sự thâm độc không? Hay hãn chỉ là kẻ trộm hơn mức trung bình? Hay chỉ là hãn nắm bắt trò chơi tốt hơn?”

“Không ai nắm bắt được trò chơi hết.”

Ngựa Hoang lại gác đôi ủng bê bết bùn lên bàn và ngả người ra sau. Mái tóc vàng kim của cô xõa xuống quá vai thành một bím dài. Ngọn lửa nổ lách tách trong lò, đôi mắt cô nháy múa trên khắp khuôn mặt tôi. Tôi không thấy thiếu vắng các bạn cũ của mình nữa khi cô mỉm cười như thế. Tôi đề nghị cô giải thích.

“Không ai nắm bắt được trò chơi, vì không ai biết các quy tắc. Không ai tuân theo cùng một bộ quy tắc. Nó giống như cuộc sống vậy. Có người nghĩ danh dự là phổ quát. Có người nghĩ pháp luật ràng buộc. Những người khác biết thấu đáo hơn. Nhưng tựu trung, chẳng phải những người thắng tiến nhờ độc được đều chết vì độc được sao?”

Tôi nhún vai. “Trong truyện thôi. Trong đời thực thường thì chẳng còn lại ai để đầu độc họ cả.”

“Các nô lệ Nhà Ceres đang trông đợi máu trả máu. Nếu trừng phạt Tactus, cậu sẽ làm méch lòng đám người Nhà Diana. Họ chiếm cho cậu một pháo đài và cậu nhổ nước bọt vào họ vì điều đó. Hãy nhớ, với họ, Tactus đã nấp trong bụng xác ngựa cả nửa ngày trời cho cậu khi cậu chiếm lâu đài của tôi. Sự bất bình sẽ phình to ra như đám quan liêu Đồng vậy. Nhưng nếu cậu không trừng phạt anh ta, cậu sẽ mất tất cả người Nhà Ceres.”

“Không thể làm thế.” Tôi thở dài. “Trước đây tôi đã thất bại trong bài thử thách này. Tôi kết án tử hình Titus và nghĩ mình đã thực thi công lý. Tôi đã nhầm.”

“Tactus là một Hoàng Kim sắt. Dòng máu của anh ta cũng lâu đời như Hiệp Hội. Bọn họ nhìn nhận sự cảm thông hay cải cách như một thứ bệnh. Anh ta đại diện cho gia đình anh ta. Anh ta sẽ không thay đổi. Anh ta sẽ không học hỏi. Anh ta tin vào quyền lực. Với anh ta, các Màu khác không phải là người. Các Hoàng Kim Hạ Cấp không phải là người. Anh ta được cột chặt với số mệnh của mình.”

Thế nhưng tôi lại là một Đỏ đang hành xử như một Hoàng Kim. Không ai bị cột chặt vào số mệnh của họ cả. Tôi có thể thay đổi hẳn. Tôi biết tôi có thể. Nhưng bằng cách nào?

“Cô nghĩ tôi nên làm gì?” tôi hỏi.

“Ái chà! Thần Chết vĩ đại.” Cô vỗ đùi thật mạnh. “Từ khi nào cậu bận tâm tới những gì ai đó nghĩ vậy?”

“Cô không đơn thuần là một *ai đó*.”

Cô gật đầu, và sau giây lát, lên tiếng. “Có lần tôi từng được nghe Pliny, gia sư của tôi - một người thật sự kinh khủng - kể một câu chuyện. Và giờ ông ta là một Chính Khách, vì thế hãy nhớ nó đầy ắp mắm muối nhé. Dù thế nào đi nữa, câu chuyện thế này: trên Trái Đất, có một người đàn ông và con lạc đà của ông ta.” Tôi phá lên cười. Ngựa Hoang tiếp tục kể. “Họ đang băng qua sa mạc rộng mênh mông đầy ắp những thứ bẩn thỉu. Một ngày nọ, trong khi người đàn ông chuẩn bị hạ trại, con lạc đà đá ông ta chẳng vì lý do gì. Thế là ông ta lấy roi quất con lạc đà. Các vết thương trên mình con lạc đà bị nhiễm trùng. Nó chết và bỏ ông ta kẹt giữa sa mạc.”

“Những bàn tay. Những con lạc đà. Cô và những hình ảnh ẩn dụ...”

Cô nhún vai. “Không có đội quân của mình, cậu là một người mắc kẹt giữa sa mạc. Vì thế hãy cư xử thận trọng, Thần Chết.”

Tôi nói chuyện riêng với Nyla, cô gái Nhà Ceres. Một cô gái lặng lẽ. Thông minh sắc sảo, nhưng không hề mạnh mẽ về thể chất theo bất cứ khía cạnh nào. Như một con sơn ca run rẩy, như Lea. Mọi cô gái sừng phòng, vết máu. Nó khiến tôi muốn thiến Tactus. Cô gái khi tới đây không xấu xa như những kẻ khác. Thế nhưng cô đã sống sót sau Nghi Lễ Vượt Qua.

“Anh ta bảo muốn tôi bóp vai cho anh ta. Bảo tôi phải làm những gì anh ta nói vì anh ta là chủ nhân của tôi, vì anh ta đã đổ máu để chiếm lâu đài. Sau đó, anh ta định... vậy đấy... anh biết rồi.”

Cả trăm thế hệ con người đã sử dụng thứ lý luận phi nhân tính đó. Cảm giác buồn bã vì những lời cô gái nói gợi lên trong tôi làm tôi thấy nhớ nhà. Song điều tương tự cũng đang diễn ra ở đó. Tôi nhớ những tiếng gào khóc làm cái môi mím xúp run rẩy trên tay mẹ tôi. Nhớ em họ tôi đã kiếm được thuốc kháng sinh từ gã Nhà Gamma như thế nào.

Nyla chớp mắt và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà trong giây lát.

“Tôi nói với anh ta rằng tôi là nô lệ của Ngựa Hoang. Của Nhà Minerva. Đó là gia huy của cô ấy. Tôi không cần phải tuân lệnh anh ta. Anh ta vẫn cứ ấn tôi xuống. Tôi la lên. Anh ta đánh tôi, sau đó bóp chặt lấy cổ họng của tôi cho đến khi mọi thứ bắt đầu mờ đi và tôi hầu như không nghĩ thấy mùi bộ lông sói của anh ta nữa. Thế rồi cô gái cao lênh khênh đó, Milia, đánh văng anh ta ra, tôi đoán vậy.”

Cô gái không nhắc tới chuyện còn có những chiến binh Nhà Diana khác trong phòng. Những kẻ khác quan sát. Đội quân của tôi. Tôi cho bọn họ quyền lực và đây là cách họ sử dụng nó. Đây là lỗi của tôi. Họ là thuộc hạ của tôi, nhưng cũng là những kẻ xấu xa. Không thể sửa chữa việc đó bằng cách trừng phạt một người trong bọn họ. Họ phải muốn trở thành người tốt.

“Cô muốn tôi làm gì hẳn?” tôi hỏi cô gái. Tôi không đưa tay chạm vào cô để an ủi. Cô không cần điều đó, cho dù tôi nghĩ bản thân tôi cần. Cô gái cũng làm tôi nhớ tới Evey.

Nyla mân mê những lọn tóc bấn thủ của mình và nhún vai.

“Chẳng gì cả.”

“Chẳng gì cả là chưa đủ.”

“Để sửa lại những gì anh ta định làm với tôi ư? Để bù lại nó?” Cô gái lắc đầu, hai bàn tay ôm chặt lấy hai bên sườn. “Chẳng gì là đủ được.”

Sáng hôm sau, tôi tập hợp đội quân của mình lại trong sân lâu đài Nhà Ceres. Có khoảng một tá tập tễnh; hiếm khi xương Hoàng Kim thực sự bị gãy vì chúng rất khỏe, vì thế phần lớn vết thương trong cuộc tấn công đều chỉ là ngoài da. Tôi cảm nhận thấy vẻ bất bình từ phía các học viên Nhà Ceres, và từ cả các học viên Nhà Diana. Đó là căn bệnh ung thư sẽ ăn nát đội quân này, không quan trọng nó nhắm vào ai. Pax đưa Tactus ra và xô hẳn quỳ gối xuống.

Tôi hỏi có phải hẳn đã định cưỡng bức Nyla hay không.

“Luật pháp không còn tiếng nói trong thời chiến,” Tactus dài giọng.

“Đừng trích dẫn Cicero với tôi,” tôi nói. “Anh đang bị ràng buộc bởi một tiêu chuẩn cao hơn so với một gã chỉ huy toán quân ăn cướp một trăm người.”

“Về chuyện đó thì ít nhất mày cũng nói đúng. Tao là một tạo vật cao cấp hơn, xuất thân từ dòng dõi đáng tự hào với di sản vinh quang. Sức mạnh tạo nên quyền, Darrow. Nếu tao có thể lấy, tao được phép lấy. Nếu tao thực sự lấy, tao đáng được có. Đó là những gì các Vô Song tin tưởng.”

“Thước đo của một con người là những gì anh ta làm khi có quyền lực,” tôi nói lớn tiếng.

“Bỏ qua chuyện này đi, Thần Chết,” Tactus đáp, tự tin vào bản thân hết như tất cả những kẻ có cùng xuất thân như hẳn. “Cô ta là một chiến lợi phẩm. Quyền lực của tao đã chiếm đoạt cô ta. Và trước kẻ mạnh, kẻ yếu phải cúi đầu.”

“Tao mạnh hơn mày, Tactus,” tôi nói. “Vậy tao có thể làm gì với mày tùy ý. Không phải thế sao?”

Hắn lặng thinh, nhận ra mình đã rơi vào bẫy.

“Mày xuất thân từ một gia đình cao quý hơn tao, Tactus. Bố mẹ tao đã chết. Tao là thành viên duy nhất của gia đình tao. Nhưng tao là một tạo vật cao cấp hơn mày.”

Nghe tới đó, hắn nhếch mép cười mỉa mai.

“Không đồng ý à?” Tôi ném một con dao dưới chân hắn và rút dao của tôi ra. “Tao mong mày hãy bày tỏ bất bình.” Hắn không nhặt lưỡi dao của mình lên. “Vậy thì bằng quyền của sức mạnh, tao có thể xử trí mày như tao muốn.”

Tôi tuyên bố cường bức là điều sẽ không bao giờ được cho phép, rồi tôi hỏi Nyla muốn đưa ra hình phạt gì. Như lúc trước, cô nói không muốn hình phạt nào cả. Tôi đảm bảo để tất cả biết rõ chuyện này, để cô gái không phải chịu bất cứ sự trả thù nào. Tactus và những kẻ ủng hộ có vũ trang của hắn tròn mắt nhìn cô gái đầy ngạc nhiên. Bọn họ không hiểu vì sao cô gái không báo thù, nhưng điều đó cũng không ngăn cản họ mỉm cười ma mĩnh như những con sói với nhau, nghĩ rằng đầu lĩnh của bọn họ đã thoát khỏi sự trừng phạt. Tiếp đó tôi lên tiếng.

“Nhưng tao thì nói rằng mày sẽ bị phạt hai mươi roi da, Tactus. Mày đã định làm một việc vượt quá khuôn khổ trò chơi. Mày buông thả theo bản năng thú vật bệnh hoạn của mình. Đây là một tội lỗi còn khó tha thứ hơn giết người; tao hy vọng mày sẽ cảm thấy xấu hổ khi nhìn lại khoảnh khắc này sau năm mươi năm nữa và nhận ra sự yếu đuối của mình. Tao hy vọng mày sẽ sợ các con trai và con gái của mày biết điều mày đã làm với một đồng loại Hoàng Kim. Từ giờ tới lúc đó, hai mươi roi là đủ.”

Một vài chiến binh Nhà Diana bước tới với vẻ phẫn nộ, song Pax đã nhắc cây rìu trên vai lên và bọn họ lùi lại, nhìn tôi trừng trừng. Họ đem lại cho tôi một pháo đài và tôi sắp sửa phạt roi chiến binh họ hôm nay. Tôi thấy đội quân của mình chết dần khi Ngựa Hoang lột áo Tactus ra. Hắn trừng mắt nhìn tôi như một con rắn. Tôi biết hắn đang có những ý nghĩ độc địa nào. Tôi cũng đã nghĩ như thế về những kẻ quất roi lên mình.

Tôi quất lên hắn hai mươi roi tàn nhẫn, không hề nương tay. Máu chảy ròng ròng xuống trên lưng hắn. Pax gần như phải đánh gục một trong các

chiến binh Nhà Diana để ngăn họ không ủa tới chặn đứng cuộc trừng phạt.

Tactus chỉ còn đủ sức loạng choạng đứng dậy, mắt hấn rùng rục phần nộ.

“Một sai lầm,” hấn thì thầm với tôi. “Một sai lầm ghê gớm.”

Sau đó tôi khiến hấn phải ngạc nhiên. Tôi ấn cây roi vào bàn tay hấn và đưa tay chụp lấy sau gáy hấn, kéo hấn lại gần.

“*Mày đáng bị xẻo hết mấy hòn bi, đồ khốn ích kỷ,*” tôi thì thầm vào tai hấn. “Đây là đội quân của tao,” tôi nói lớn tiếng hơn. “Đây là đội quân *của* tôi. Tội lỗi xấu xa của nó cũng là của tôi, là của các người, giống như chúng là của Tactus. Mỗi khi ai đó trong các người phạm một tội lỗi như thế này, một hành vi vô cớ và dung tục, các người sẽ phải trả giá vì nó và tôi sẽ trả giá cùng các người, vì khi các người làm điều gì đó xấu xa, việc đó sẽ làm tổn thương tất cả chúng ta.”

Tactus đứng ngẩn ra đó như một gã ngốc. Hấn đang bối rối.

Tôi đẩy thật mạnh vào ngực hấn. Hấn loạng choạng lùi lại. Tôi đi theo hấn, đẩy tiếp.

“Anh bạn định sẽ làm gì?” Tôi ấn bàn tay đang cầm cây roi da của hấn về phía ngực hấn.

“Tao không biết mày định nói gì...” Tactus lẩm bẩm khi tôi đẩy hấn.

“Thôi nào, anh bạn! Anh bạn đã định nhét của quý của anh bạn vào trong ai đó thuộc đội quân *của* tôi. Tại sao không đánh tôi khi anh bạn đang có roi trong tay? Tại sao không làm tôi bị đau luôn thể? Như thế sẽ dễ hơn. Milia thậm chí sẽ không tìm cách đâm anh bạn đâu. Tôi hứa đấy.”

Tôi lại đẩy hấn. Hấn nhìn quanh. Không ai nói gì. Tôi cởi phăng áo của mình ra và quỳ gối xuống. Không khí lạnh buốt. Tôi quỳ gối trên đá và tuyết. Mắt tôi nhìn chăm chăm vào mắt Ngựa Hoang. Cô nháy mắt với tôi và tôi cảm thấy mình có thể làm bất cứ điều gì. Tôi bảo Tactus đánh tôi hai mươi lăm roi. Tôi từng chịu đựng những trận đòn tệ hại hơn. Hai cánh tay hấn yếu ớt, và cả ý chí muốn làm việc đó cũng vậy. Những nhát roi vẫn đau rát, song tôi đứng dậy sau năm nhát đầu và đưa cây roi cho Pax.

Họ bắt đầu đếm từ sáu.

“Bắt đầu lại từ đầu!” tôi hét lớn. “Một tên cường dân thối tha không thể vung cây roi đủ mạnh để làm tôi bị đau.”

Nhưng Pax thì hẳn nhiên có thể.

Đội quân của tôi lên tiếng phản đối. Họ không hiểu. Các Hoàng Kim không làm thế này. Các Hoàng Kim không hy sinh vì nhau. Những kẻ cầm đầu chiếm đoạt; chứ không cho đi. Đội quân của tôi lại la lớn. Tôi hỏi họ, việc này thì có gì tồi tệ hơn so với vụ cưỡng bức mà tất cả họ đều cảm thấy thoải mái khi chứng kiến? Chẳng phải Nyla giờ đây là một người trong số chúng tôi sao? Chẳng phải cô cũng là một phần của đội quân sao?

Giống như những Đỏ. Giống như các Đá Nham Thạch. Như mọi Màu vẫn vậy.

Pax cố đánh nhẹ. Nhưng dù sao cũng là Pax, vì thế khi anh ta dừng tay, lưng tôi trông như một tảng thịt dê nhai dở. Tôi đứng dậy. Làm tất cả những gì có thể để ngăn mình lao đảo. Tôi đang thấy những vì sao. Tôi muốn rên rỉ. Muốn la thật to. Thay vì thế, tôi nói với họ là bất cứ ai làm điều gì đó xấu xa - họ hiểu ý tôi muốn nói gì - sẽ phải đánh tôi như thế này trước mặt toàn bộ đạo quân. Tôi thấy cách họ nhìn Tactus lúc này, cách họ nhìn Pax và nhìn cái lưng của tôi.

“Các bạn không đi theo tôi vì tôi là người mạnh mẽ nhất. Pax mới là người đó. Các bạn không đi theo tôi vì tôi là người sáng chói nhất. Ngựa Hoang mới là người đó. Các bạn đi theo tôi vì các bạn không biết mình đang đi đâu. Còn tôi thì biết.”

Tôi ra hiệu bảo Tactus lại chỗ mình. Hấn loạng choạng, tái mét, bối rối như một con cừ non vừa sinh. Nỗi sợ hãi hẳn rõ trên khuôn mặt hẳn. Sự điều hẳn không rõ. Sự nổi đau tôi sẵn sàng đón nhận. Sự khi hẳn nhận ra hẳn khác biệt đến mức nào so với tôi.

“Đừng sợ,” Tôi nói. Tôi kéo hẳn tới trước và ôm lấy hẳn. “Chúng ta là những người anh em máu mủ, đồ ngu ngốc. Những người anh em máu mủ.”

Tôi đang học hỏi.

PHÍA NAM

“Quý tha ma bắt!” tôi rên lên trong khi Ngựa Hoang bôi thuốc mỡ lên lưng tôi trong phòng chỉ huy. Cô dùng một ngón tay gõ nhẹ lên lưng tôi. “Sao thế?” tôi rên rầm.

“Thước đo một con người là những gì anh ta làm khi có quyền lực.” Cô bật cười. “Cậu giễu cợt anh ta về Cicero rồi sau đó lại thờ ra Plato.

“Plato lâu đời hơn. Ông ta ăn đứt Cicero. Ái!”

“Và còn anh em máu mủ là gì nữa hả? Cái đó hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì hết. Cậu hoàn toàn cũng có thể nói cậu và anh ta là anh em họ.”

“Không gì gắn kết người ta bằng cùng chịu đau đớn.”

“À, thêm một chút đau đớn nhé.” Cô gỡ một mẩu da trên vết thương. Tôi hét lên.

“Cùng chịu...” tôi rùng mình. “Chứ không phải giáng xuống. Điên à... á!”

“Cậu kêu như một cô gái vậy. Cứ nghĩ những người tử vì đạo cứng rắn lắm cơ đấy. Nhưng mà phải rồi, cậu có thể đã gào thét như điên. Trong cơn sốt khi cậu bị đâm, có lẽ vậy. Mà nhân tiện cho cậu hay cậu đã làm Pax bị sang chấn. Anh ta khóc tướng lên. Làm khá lắm.”

Đúng là tôi nghe thấy tiếng Pax khụt khịt từ trong kho vũ khí.

“Nhưng có hiệu quả, phải không nào?”

“Hắn rồi, Nhà Tiên Tri. Cậu đã biến mình thành một thứ được tôn thờ,” cô khô khan giễu cợt. “Bọn họ đang dựng tượng đài của cậu dưới sân đấy. Rồi quỳ gối xuống cầu bái sự khôn ngoan của cậu. Ôi đức ông quyền uy. Tôi sẽ phá lên cười khi họ phát hiện ra họ không ưa cậu và có thể nọc cậu ra quát roi bất cứ khi nào họ làm một chuyện xấu xa. Giờ thì nằm im nào, Phàm Phu. Và không nói gì nữa. Cậu làm phiền tôi đấy.”

“Cô biết không, khi chúng ta tốt nghiệp, có khi cô nên cân nhắc trở thành một cô nàng Hồng. Cử chỉ của cô thật dịu dàng.”

Cô nhếch mép cười. “Định bán tôi vào một Vườn Hồng chắc? Ái chà! Cái đó có thể làm bố tôi ửng hồng đấy. Ồ, thôi chớ quậy đi nào. Thứ thuốc này đâu đến nỗi tệ thế chứ.”

Ngày hôm sau, tôi tổ chức lại đạo quân của mình. Tôi giao cho Ngựa Hoang nhiệm vụ chọn ra sáu đội thám báo, mỗi đội ba người. Tôi có năm mươi sáu chiến binh; quá nửa là các nô lệ. Tôi yêu cầu cô ghép một thành viên Nhà Ceres vào mỗi nhóm, chọn từ những người tham vọng nhất. Các nhóm thám báo được trang bị sáu trong số tám Thiết Bị Liên Lạc tôi tìm thấy trong phòng chỉ huy của Nhà Ceres. Đó là những chiếc tai nghe sơ khai nhiều loẹt xoẹt, song chúng đem tới cho đội quân của tôi một thứ tôi chưa bao giờ có - một bước tiến hóa vượt qua tín hiệu khói.

“Vậy tôi đoán cậu có một kế hoạch khác chứ không chỉ định lao xuống phía Nam như một đoàn quân Mông Cổ...” Ngựa Hoang nói.

“Tất nhiên. Chúng ta sẽ đi tìm Nhà Apollo.” Đúng như lời hứa của tôi với Fitchner.

Các toán thám báo lên đường rời Nhà Ceres tối hôm đó, tỏa về phía Nam theo sáu hướng. Đội quân của tôi theo sau lúc tảng sáng, ngay trước khi Mặt Trời mùa đông ló dạng. Tôi sẽ không để phí mất cơ hội này. Mùa đông buộc các Nhà phải rút vào các pháo đài. Tuyết dày và những khe núi bị che kín làm kỵ binh trở nên vụng về, ít hữu dụng. Trò chơi chậm lại, nhưng tôi thì không. Mars và Jupiter có thể tiếp tục đánh nhau, tôi chẳng bận tâm. Tôi sẽ quay lại giải quyết cả hai sau.

Khi màn đêm buông xuống vào ngày thứ hai của chuyến đi về phía Nam, chúng tôi thấy pháo đài Nhà Juno, vốn đã bị Nhà Jupiter chinh phục. Pháo đài này nằm về phía Tây, bên một phụ lưu của sông Argos. Xung quanh nó toàn núi non. Đằng sau những rặng núi đó là những bức tường lạnh giá cao sáu ki lô mét của Valles Marineris. Các thám báo của tôi cung cấp cho tôi

tin tức về ba thám báo của kẻ thù, các kỵ mã, xuất hiện ven khu rừng phía Đông. Họ nghĩ đám này là người của Nhà Pluto, thủ hạ của Chó Rừng. Những con ngựa đều màu đen, và tóc các kỵ sĩ được nhuộm cùng màu. Họ buộc những mẩu xương trên tóc. Tôi được báo là những mẩu xương đó lách cách như những ống tre gõ vào nhau trong gió khi đám kỵ sĩ này phi ngựa lao đi.

Dù đám kỵ sĩ đó thuộc về ai, họ cũng không lúc nào lại gần. Không bao giờ rơi vào những cái bẫy của tôi. Báo cáo cho hay một cô gái chỉ huy đám thám mã này. Cô ta cưỡi một con ngựa lông ánh bạc phủ một tấm da có khâu những khúc xương còn chưa trắng phếch ra - có vẻ các Robot Cấp Cứu không mấy hiệu quả ở phía Nam. Lilath, tôi thầm nghĩ. Cô ta cùng các thám mã của mình biến mất về phía Nam khi một toán quân đông hơn xuất hiện từ phía Đông Nam và tiến men theo rìa Rừng Lớn.

Bây giờ đến lượt những đội quân lớn thực sự với kỵ binh nặng.

Một kỵ sĩ đi phía trước đội quân đông hơn. Anh ta cầm cờ hiệu mang hình cung thủ của Nhà Apollo. Anh ta có mái tóc dài, không tết thành bím, khuôn mặt khắc khổ do những cơn gió Đông thổi vào từ biển phía Nam. Một vết rách dài trên trán thiếu chút nữa đã làm anh ta mất cả hai mắt, đôi mắt lúc này đang nhìn trừng trừng về phía tôi như hai viên than cháy rực nằm trên một khuôn mặt như rên bằng đồng thau.

Tôi bước tới gặp anh ta sau khi bảo đội quân của mình làm ra vẻ phờ phạc và ốm yếu nhất mà con người có thể phô ra được. Pax giả bộ thật kém cỏi. Ngựa Hoang buộc anh ta phải lết đi trên hai đầu gối để trông tương đối bình thường. Cô đứng trên vai anh ta để tạo ra một ấn tượng thật hài hước, rồi bắt đầu vo tuyết ném về phía vị tín sứ khi anh ta tới gần. Một hành động thật ngu ngốc, vô kỷ luật, và nó làm đội quân của tôi trông có vẻ vô cùng yếu kém.

Tôi vờ khập khiễng. Rồi ném đi tấm áo choàng lông sói. Vờ rùng mình vì lạnh. Tôi đảm bảo để thanh kiếm bằng thép siêu cứng của mình trông giống một cái gậy hơn là một món vũ khí. Tôi cúi gằm thân hình cao ráo của mình xuống khi anh ta lại gần và liếc mắt nhìn đội quân đang giả bộ

của tôi. Bộ dạng ngập ngừng của tôi thiếu chút nữa bị phá hỏng bởi sự buột miệng cười. Tôi vội nuốt nó xuống.

Giọng nói của anh ta nghe như thép cọ trên mặt đá thô nhám. Anh ta chẳng có chút khiếu hài hước nào, cũng chẳng hề nhận thức được rằng tất cả chúng tôi chỉ là những kẻ vị thành niên đang chơi một trò chơi, còn thế giới thực sự vẫn đang trôi qua bên ngoài thung lũng này. Ở phía Nam đã xảy ra những điều khiến họ quên việc đó. Vì vậy khi tôi dành cho anh ta một nụ cười khiêm nhường, anh ta không hề đáp lại. Anh ta là một người đàn ông. Không phải một cậu nhóc. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên tôi thấy một người đã hoàn toàn biến đổi.

“Và các người chỉ còn là một mớ tàn dư rách rưới đến từ phía Bắc,” Novas, Thủ Lĩnh Nhà Apollo, chế giễu. Anh ta cố đoán xem chúng tôi là thành viên Nhà nào. Tôi đã sắp xếp để đảm bảo anh ta nhìn thấy gia huy Nhà Ceres. Đôi mắt anh ta lóe sáng. Anh ta muốn có nó cho vinh quang của chính mình. Anh ta cũng vui vẻ nhận ra quá nửa đội quân năm mươi sáu người của tôi là những nô lệ. “Các người sẽ không tồn tại được lâu ở phía Nam đâu. Có lẽ các người muốn có nơi trú ẩn chống lại cái lạnh chẳng? Thức ăn nóng hổi và giường ngủ chẳng? Phương Nam rất khắc nghiệt.”

“Tôi không tin là nó có thể kinh khủng hơn phương Bắc, anh bạn,” tôi nói. “Ở đó họ có Kiếm Lưỡi Mềm và Giáp Xung. Các Giám Thị đã không ưu ái chúng tôi.”

“Họ không ở đó để ưu ái các người, đồ yếu đuối,” anh ta nói. “Họ giúp những ai biết tự giúp mình.”

“Chúng tôi đã tự giúp mình hết sức có thể,” tôi hiền lành nói.

Anh ta nhổ nước bọt xuống đất. “Đồ trẻ con. Đừng có thút thít ở đây. Phương Nam không lắng nghe tiếng khóc.”

“Nhưng... nhưng phương Nam không thể tồi tệ hơn phương Bắc.” Tôi rùng mình và kể cho anh ta về Thần Chết tới từ vùng cao nguyên. Một con quái vật. Một kẻ hung tàn. Một sát thủ. Những điều thật xấu xa, tồi tệ.

Anh ta gật đầu khi tôi nói tới Thần Chết. Vậy là anh ta đã nghe nói về tôi.

“Gã Thần Chết của các người chết rồi. Tiếc thật. Tôi rất muốn được tự mình thử sức với hắn.”

“Hắn ta là một con quý!” tôi phản đối.

“Ở đây chúng tôi cũng có những con quý của mình. Có con quái vật một mắt trong rừng và một con quái vật còn khủng khiếp hơn trên rặng núi phía Tây. Chó Rừng,” anh ta để hở ra trong khi tiếp tục bài giáo huấn của mình. Tôi sẽ được phép gia nhập Nhà Apollo với tư cách lính đánh thuê, không phải nô lệ, không bao giờ là nô lệ. Anh ta sẽ giúp tôi đánh bại Chó Rừng, sau đó lấy lại phương Bắc. Chúng tôi sẽ là đồng minh. Anh ta nghĩ tôi yếu đuối và ngu ngốc.

Tôi nhìn xuống cái nhẫn của mình. Giám Thị Nhà Apollo sẽ biết những gì tôi nói ở đây. Tôi muốn ông ta biết tôi sắp hủy diệt Nhà của ông ta. Nếu ông ta muốn tìm cách ngăn cản tôi, đây là lời mời dành cho ông ta.

“Không,” tôi nói với Novas. “Gia đình tôi sẽ xấu hổ vì tôi. Tôi sẽ chẳng là gì cả với họ nếu gia nhập cùng anh. Không. Tôi xin lỗi.” Trong thâm tâm tôi mỉm cười. “Chúng tôi có đủ thức ăn để hành quân qua vùng đất của anh. Nếu anh để chúng tôi đi, chúng tôi sẽ không cho phép...”

Anh ta tát vào mặt tôi.

“Mày là một Phàm Phu,” anh ta nói. “Hãy làm đôi môi lấy bẫy của mày cứng cõi lại. Mày làm mất mặt Màu của mày.” Anh ta cúi người xuống trên yên để kề sát lại tôi. “Mày đang bị kẹt giữa những người khổng lồ, và mày sẽ bị nghiền nát. Nhưng hãy trở thành một thằng đàn ông trước khi chúng ta tới tìm mày. Tao không đánh nhau với trẻ con.”

Đúng lúc đó Ngựa Hoang ném một quả bóng tuyết vào đầu anh ta; hiển nhiên cô ngắm rất chuẩn và tiếng cười của cô cũng thật lớn.

Novas không phản ứng. Chỉ có con ngựa xoay mình lại để đưa anh ta quay về chỗ toán chiến binh đang tiến tới của anh ta. Tôi quan sát Novas rời đi, và cảm thấy sự bất an len lỏi trong người mình.

“Cưỡi ngựa về nhà đi, cung thủ nhóc con!” Tactus gọi lớn. “Cưỡi ngựa về với mẹ đi!”

Novas về tới chỗ ba mươi kỵ binh hạng nặng của anh ta. Lực lượng kỵ binh chúng tôi có chỉ là các thám mã. Họ không thể đối đầu với những

thanh Kiếm Ion và Thương Ion trong một cuộc chạm trán trực diện, ngay cả khi có những dải tuyết dày làm lũ ngựa nặng nề hơn lúng túng. Vũ khí của chúng tôi vẫn là thép siêu cứng. Áo giáp chỉ có các tấm cường lực hay da lông sói. Tôi thậm chí còn không mặc giáp. Tôi không dự định thực hiện một trận đánh phải cần tới chiến giáp trong một khoảng thời gian nữa. Chúng tôi vẫn chưa có chiến tích nào sau khi chiếm pháo đài Nhà Ceres cùng gia huy của họ. Các Giám Thị đã quay lưng lại với tôi, nhưng thời tiết thì không. Thường thì bộ binh luôn gục ngã như thân lúa mì khô trước kỵ binh, nhưng tuyết phủ dày và độ sâu đầy bất trắc của lớp tuyết đã bảo vệ chúng tôi.

Tối hôm đó chúng tôi đóng trại bên bờ Tây của con sông, ở gần các rặng núi hơn, cách xa khỏi vùng đất bằng phẳng trống trải nằm phía trước Rừng Lớn tối tăm. Các kỵ binh hạng nặng của Nhà Apollo giờ đây buộc phải vượt qua mặt sông đóng băng trong đêm nếu muốn tập kích khu trại của chúng tôi trong lúc chúng tôi đang ngủ. Tôi biết bọn họ sẽ cố thử làm vậy khi họ nghĩ chúng tôi yếu đuối, đã chín muồi để bị khuất phục. Bọn họ đã thất bại thảm hại. Những kẻ kiêu ngạo. Khi trời chạng vạng, tôi cử Pax và các chiến binh to khỏe của anh ta cầm rìu đi đập yếu bớt lớp băng dày trên sông gần khu trại của chúng tôi. Chúng tôi nghe thấy tiếng ngựa hí lên thê thảm và những thân hình rơi xuống nước trong đêm. Đám Robot Cấp Cứu hú còi hạ xuống cứu tính mạng các học viên. Các cậu con trai và các cô gái này đã bị loại khỏi cuộc chơi.

Chúng tôi tiếp tục tiến xuống phía Nam, nhắm tới nơi các thám báo của tôi đoán lâu đài của Nhà Apollo tọa lạc. Tối đến, chúng tôi ăn uống chu đáo. Các món xúp được nấu bằng thịt và xương của những con mồi do các thám báo của tôi săn về. Bánh mì được trữ sẵn trong các túi đựng tạm. Thức ăn là thứ giữ cho đội quân của tôi hài lòng. Như người con vĩ đại của đảo Corse từng nói, “Một đạo quân diễu binh dựa vào dạ dày của nó.” Ấy thế nhưng cả ông ta cũng đã không mấy thành công trong mùa đông.

Ngựa Hoang bước đi bên cạnh khi tôi dẫn đầu đoàn quân. Mặc dù quần mình trong bộ lông sói cũng dày như của tôi, cô không thể bắt kịp tôi. Và trong khi chúng tôi bước đi trên tuyết dày, gần như tôi muốn bật cười khi

chứng kiến cô cố gắng bắt kịp. Nhưng nếu bước chậm lại, tôi liền nhận được một cái quắc mắt giận dữ. Bím tóc của cô vung vẩy trong lúc cô cố đuổi cho kịp. Khi chúng tôi tới những chỗ dễ đi hơn, cô đưa mắt liếc nhìn sang tôi. Cái mũi xắc xược của cô đở lựng như một quả anh đào vì lạnh, song đôi mắt cô thì giống như mật ong nóng bỏng.

“Cậu ngủ không được ngon lắm,” cô nói.

“Đã có lúc nào tôi ngủ ngon sao?”

“Khi cậu ngủ cạnh tôi. Cậu đã la hét trong tuần đầu tiên ở rừng. Sau thời gian đó, cậu ngủ yên như một chú bé con vậy.”

“Có phải cô đang mời tôi trở lại không đấy?” tôi hỏi.

“Tôi chưa từng bảo cậu đi.” Cô chờ đợi. “Vậy sao cậu lại làm thế?”

“Cô làm tôi phân tâm,” tôi nói.

Cô khẽ bật cười đoạn lùi lại bước đi bên cạnh Pax. Tôi bị bỏ lại, bối rối vì câu trả lời của mình cũng như những lời cô nói. Tôi không bao giờ nghĩ Ngựa Hoang lại bận tâm theo cách này hay cách khác nếu tôi rời đi. Một nụ cười ngốc nghếch bùng lên trên khuôn mặt tôi. Tactus bắt gặp.

“Mê mẩn như một kẻ si tình vậy,” anh ta lẩm bẫm.

Tôi ném một vốc tuyết lên đầu anh ta. “Đừng có nói thêm lời nào nữa.”

“Nhưng tôi cần nói thêm một từ nữa, một từ nghiêm chỉnh”. Anh ta bước lại gần hơn, hít một hơi thật sâu. “Cơn đau sau lưng có làm cậu cương cứng lên như nó gây ra với tôi không?” Anh ta phá lên cười.

“Anh không bao giờ nghiêm túc à?”

Đôi mắt sắc sảo của anh ta lóe sáng. “Ồ, cậu không muốn tôi nghiêm túc đâu.”

“Thế còn nghe lời thì sao?”

Anh ta vỗ tay. “À, cậu biết tôi không có hứng thú với ý tưởng về một cái dây đeo cổ chó mà.”

“Anh có nhìn thấy cái dây đeo cổ chó nào ở đâu không?” tôi hỏi, chỉ tay vào trán anh ta, nơi đã có thể là vị trí của dấu ấn nô lệ.

“Và vì cậu biết tôi không cần đến một cái dây đeo cổ chó, có lẽ sẽ tốt hơn nếu cậu nói cho tôi biết chúng ta đang đi đâu. Như thế tôi sẽ trở nên... hữu dụng hơn.”

Không phải anh ta đang thách thức tôi, vì anh ta nói rất khẽ. Sau trận roi cả hai chúng tôi đều phải nhận, anh ta cư xử với tôi theo một cách trung thành đến phát sợ. Bất chấp những cái cười mỉm, những cái cười khẩy chế nhạo hay những lần phá lên cười, tôi có được sự phục tùng từ anh ta. Và câu hỏi anh ta đưa ra hoàn toàn chân thành.

“Chúng ta sẽ hủy hoại Nhà Apollo,” tôi nói với anh ta.

“Nhưng tại sao lại là Apollo?” anh ta hỏi. “Có phải chúng ta chỉ đang lần lượt triệt hạ từng Nhà một cách ngẫu nhiên, hay tôi nên biết điều gì khác đây?”

Ngữ điệu của anh ta làm tôi bất giác quay đầu sang bên. Anh ta luôn làm tôi nhớ tới một loài mèo cỡ lớn nào đó. Có thể do bộ dạng vờn mồi của anh ta khi di chuyển. Như thế anh ta có thể giết con mồi nào đó mà thậm chí không cần gồng các múi cơ. Hoặc vì tôi có thể hình dung ra anh ta cuộn người lại trên một cái đệm và liếm cả người mình sạch tình tươm.

“Tôi đã thấy các dấu vết trên tuyết, Thần Chết,” anh ta khẽ nói. “Những vết lún trên tuyết, chính xác là thế. Và đó không phải là vết bàn chân.”

“Móng vuốt à? Hay móng ngựa?”

“Không, Thủ Lĩnh thân mến.” Anh ta bước lại gần hơn. “Những vết lún thẳng tắp.” Tôi hiểu ý anh ta. “Những đôi ủng Trọng Lực bay rất thấp. Làm ơn hãy cho tôi biết vì sao các Giám Thị lại bám theo chúng ta? Và tại sao họ lại mặc Áo Tàng Hình?”

Tất cả những tiếng thì thầm của anh ta chẳng ích lợi gì vì những cái nhẩn chúng tôi đeo. Thế nhưng anh ta không biết điều đó.

“Vì bọn họ e sợ chúng ta,” tôi nói với anh ta.

“Ý cậu là sợ cậu.” Anh ta quan sát tôi. “Cậu biết điều gì mà tôi không biết vậy? Cậu đã nói gì với Ngựa Hoang mà không cho chúng tôi biết?”

“Anh muốn biết ư, Tactus?” Tôi vẫn chưa quên những tội lỗi của anh ta, nhưng tôi đặt tay lên vai anh ta và kéo lại gần như một người em trai. Tôi biết sức mạnh có được từ sự tiếp xúc đó. “Vậy thì hãy loại bỏ Nhà Apollo ra khỏi cái bản đồ đáng tởm đó, khi ấy tôi sẽ nói cho anh biết.”

Đôi môi anh ta biến thành một nụ cười hoang dã. “Rất vinh hạnh, Thần Chết thân mến.”

Chúng tôi tránh xa các vùng đồng bằng trống trải và bám theo con sông khi tiến xa hơn xuống phía Nam, lắng nghe thám báo đưa tin về vị trí của các kẻ thù trong vùng. Nhà Apollo dường như kiểm soát mọi thứ. Tất cả những gì chúng tôi thấy về Chó Rừng là những toán thám báo nhỏ của hắn. Có điều gì đó lạ lùng ở các chiến binh của hắn, điều gì đó làm người ta thấy lạnh tim. Có đến cả nghìn lần, tôi nghĩ tới kẻ thù của mình. Điều gì khiến gã con trai có khuôn mặt không ai biết kia đáng sợ đến thế? Hắn có cao không? Rắn rỏi? To vạm? Béo? Hay xấu xí? Và điều gì làm nên tên tuổi, danh tiếng của hắn? Dường như chẳng ai biết.

Các thám báo Nhà Pluto không bao giờ lại gần bất chấp những hành động khiêu khích của chúng tôi. Tôi lệnh cho Pax giơ cao cờ hiệu Nhà Ceres, để bất cứ kỵ sĩ Nhà Apollo nào ở phạm vi vài dặm xung quanh cũng thấy nó phấp phới. Mỗi người đều nhận thấy cơ hội giành lấy vinh quang. Các toán kỵ binh ủa tới chỗ chúng tôi. Đám thám báo này nghĩ họ có thể đoạt lấy chiến lợi phẩm của chúng tôi và nâng cao địa vị của bản thân trong Nhà. Họ ngu ngốc xông tới theo từng nhóm ba, bốn người, và chúng tôi tiêu diệt bọn họ bằng các cung thủ Nhà Ceres, các tay giáo Nhà Minerva, hay bằng những cây giáo vùi dưới tuyết. Dần dà, chúng tôi đe dọa bọn họ như lũ sói dồn ép bầy nai sừng tấm. Song chúng tôi luôn để bọn họ tẩu thoát. Tôi muốn bọn họ phải tức điên lên khi tôi tới trước cửa nhà họ. Những nô lệ như bọn họ sẽ làm chúng tôi bị chậm lại.

Tối đó, Pax và Ngựa Hoang ngồi cùng tôi bên một đống lửa nhỏ và kể cho tôi nghe cuộc sống của họ trước khi vào trường. Pax là một kẻ nổi loạn nếu người ta thả lỏng anh ta - một diễn giả nhiệt tình đến mức đáng kinh ngạc có xu hướng khen ngợi mọi thứ trong các câu chuyện của mình, kể cả những kẻ xấu, vì thế có đến nửa thời gian ta chẳng thể biết nổi ai tốt ai xấu. Anh ta kể cho chúng tôi nghe lần bẻ gãy đôi cây trượng của ông bố, và một lần khác bị nhầm là một Đá Nham Thạch, và thiếu chút nữa bị đưa tới Agoge, nơi huấn luyện cách tác chiến trong không gian.

“Tôi đoán cậu có thể sẽ nói tôi luôn mơ được trở thành một Đá Nham Thạch,” anh ta lớn tiếng.

Khi còn bé, anh ta từng lên ra khỏi dinh thự mùa hè của gia đình tại New Zealand, Trái Đất, và gia nhập cùng các Đá Nham Thạch khi những người này thực hành Nagoge, một phần huấn luyện thiết yếu hằng đêm, trong đó đám chiến binh này đi trộm cướp nhằm bổ sung cho khẩu phần còm cõi họ được phát trong kỳ huấn luyện Agoge. Anh ta sẽ vật lộn tranh cướp những mẫu đồ ăn với bọn họ. Anh ta kể rằng mình luôn giành phần thắng, cho tới khi gặp Helga. Ngựa Hoang và tôi đưa mắt nhìn nhau và cố không bật cười khi anh chàng phóng đại hết cỡ sự tròn trịa của Helga, đôi nắm tay chắc nịch và cặp đùi mũm mĩm của cô ta.

“Tình yêu của họ quả là khủng,” tôi nói với Ngựa Hoang.

“Một tình yêu làm chấn động Trái Đất,” cô đáp.

Sáng hôm sau tôi thức dậy cạnh Tactus. Đôi mắt anh ta lạnh lùng như cơn gió giá buốt lúc rạng đông.

“Lũ ngựa của chúng ta đã quyết định chạy mất. Tất cả.” Anh ta dẫn chúng tôi tới chỗ các cậu con trai và các cô gái Nhà Ceres đang trông coi lũ ngựa. “Không ai trong số họ thấy gì. Một phút trước lũ ngựa vẫn còn đây; một phút sau chúng đã biến mất.”

“Lũ ngựa khốn khổ chắc đã bị hoảng loạn,” Pax rầu rĩ nói. “Tối qua trời có bão. Có lẽ chúng chạy trốn vào rừng.”

Ngựa Hoang cầm những sợi dây dùng để buộc ngựa trong đêm. Đều bị giật đứt làm đôi.

“Khỏe hơn vẻ bề ngoài của chúng,” cô nói đầy nghi ngờ.

“Tactus?” tôi hất hàm về phía hiện trường.

Anh ta nhìn sang Pax và Ngựa Hoang trước khi trả lời. “Có các dấu chân...”

“Nhưng.”

“Sao tôi còn phải hoài hơi chứ?” Anh ta nhún vai. “Cậu biết tôi định nói gì mà.”

Các Giám Thị đã làm đứt dây.

Tôi không nói với đội quân của mình về chuyện đã xảy ra, nhưng tin đồn lan ra nhanh chóng khi mọi người xúm lại kể sát nhau cho ấm. Ngựa Hoang không hỏi gì, vì cô biết tôi sẽ không nói với cô một số chuyện. Nói cho cùng, đâu phải đơn giản tôi tìm thấy thứ thuốc đã đưa cho cô trong rừng phía Bắc.

Tôi cố nhìn nhận phiền phức mới nhất này như một thử thách. Khi cuộc nổi dậy bắt đầu, những chuyện thế này sẽ xảy ra. Tôi cần phản ứng thế nào đây? Đẹp cơn tức giận đi. Đẹp nó đi và tiếp tục tiến bước. Với tôi, chuyện này nói quá là dễ hơn làm.

Chúng tôi đi trong rừng về phía Đông. Không có ngựa, chúng tôi không còn khả năng diễn trò ở vùng đất trống ven sông. Các thám báo cho tôi hay rằng lâu đài của Nhà Apollo ở gần đây. Làm thế nào tôi chiếm được nó khi không có ngựa? Khi không còn yếu tố tốc độ?

Khi đêm buông xuống, một khó khăn khác xuất hiện. Những chiếc nồi nấu xúp chúng tôi mang theo từ Nhà Ceres để nấu ăn đều bị đục thủng. Tất cả. Và chỗ bánh mì chúng tôi cẩn thận bọc giấy cất trong túi đều đầy mọt. Chúng lạo xạo như những cái hạt mọt nước khi tôi ăn bánh mì vào bữa tối. Với các Người Tuyển Lựa biến cố này sẽ có vẻ giống một bước ngoặt không may của thực tế. Song tôi biết điều này còn có ý nghĩa khác.

Các Giám Thị cảnh cáo tôi phải quay lại.

“Tại sao Cassius lại phản bội cậu?” Tối hôm đó Ngựa Hoang hỏi tôi khi chứng kiến tôi ngủ trong một cái hốc dưới một ụ tuyết. Các lính canh thành viên Nhà Diana của chúng tôi cảnh giới xung quanh trại từ trên các ngọn cây. “Đừng nói dối tôi.”

“Thực ra tôi là người phản bội anh ta,” tôi nói. “Tôi... người tôi phải giết trong Nghi Lễ Vượt Qua chính là em trai anh ta.”

Đôi mắt cô mở to. Và sau giây lát cô gật đầu. “Tôi có một người anh trai đã chết. Chuyện đó... chuyện đó không giống chuyện của cậu. Nhưng... một cái chết như vậy làm thay đổi mọi thứ.”

“Nó có làm cô thay đổi không?”

“Không,” cô nói, như thể mới vừa nhận ra điều đó. “Song nó làm thay đổi gia đình tôi. Biến họ thành những con người đôi lúc tôi không nhận ra

nữa. Tôi đoán cuộc sống là vậy.” Đột nhiên cô nhích người ra xa. “Tại sao cậu lại cho Cassius biết cậu đã giết em trai của anh ta? Cậu điên rồi sao, Thần Chết?”

“Tôi không nói với anh ta chuyện đó. Các Giám Thị đã làm vậy thông qua Chó Rừng. Họ đưa cho hẳn một đoạn phim nổi.”

“Tôi hiểu rồi.” Đôi mắt cô trở nên lạnh lẽo. “Vậy là họ đang gian lận để giúp con trai Đại Thống Đốc.”

Tôi bỏ cô và hơi ấm của đồng lửa ở lại để vào rừng đi tiêu. Không khí lạnh buốt. Những con cú kêu trên các cành cây, làm tôi cảm thấy như đang bị theo dõi trong đêm.

“Darrow?” Ngựa Hoang gọi từ trong bóng tối. Tôi quay người lại.

“Ngựa Hoang, cô đi theo tôi à?” Darrow. Không phải Thần Chết. Có gì đó khác thường. Điều gì đó trong cách cô gọi tên tôi, chỉ riêng việc cô nhắc tới tên tôi. Điều đó cũng giống như thấy một con mèo sữa. Nhưng tôi không thể thấy cô trong bóng tối.

“Tôi nghĩ tôi thấy thứ gì đó,” cô nói, vẫn chìm trong bóng tối, còn giọng nói vọng ra từ sâu hơn trong rừng. “Nó ở ngay đây. Nó sẽ khiến cậu bàng hoàng.”

Tôi đi theo giọng nói của cô. “Ngựa Hoang. Đừng rời khỏi trại. *Ngựa Hoang.*”

“Chúng ta đã rời khỏi nó rồi, anh yêu.”

Quanh tôi, những thân cây vươn thẳng lên cao đầy đe dọa. Cành của chúng vươn ra với lấy tôi. Khu rừng lặng thinh. Tối om. Đây là một cái bẫy. Tiếng nói không phải của Ngựa Hoang.

Các Giám Thị chẳng? Hay Chó Rừng? Ai đó đang theo dõi tôi.

Khi có kẻ nào đó theo dõi ta mà ta không biết kẻ đó ở đâu, chỉ có một việc hợp lý để làm. Thay đổi tình thế đáng nguyên rủa đó, tìm cách lập lại thế cân bằng. Buộc kẻ đó phải tìm kiếm ta.

Tôi vụt lao đi. Lao nhanh trở lại phía đội quân của tôi. Sau đó tôi vụt nấp vào sau một cái cây, leo lên trên và đợi, quan sát xung quanh. Dao được rút ra, sẵn sàng để phóng đi. Áo khoác cuộn lại quanh người.

Im lặng.

Rồi có tiếng cành cây gãy. Có thứ gì đó đang di chuyển trong rừng. Thứ gì đó rất to.

“Pax?” tôi gọi xuống.

Không có tiếng trả lời.

Thế rồi tôi cảm thấy một bàn tay mạnh mẽ chạm lên vai mình. Cành cây tôi đang nằm phục lên trên oằn xuống dưới sức nặng mới trong khi một người tắt Áo Tàng Hình của ông ta và xuất hiện từ hư không. Tôi đã từng thấy ông ta. Mái tóc vàng lượn sóng của ông ta được cắt ngắn sát đầu và viền quanh khuôn mặt tối mờ mờ với đường nét như một vị thần, cảm ông ta như được tạc từ cẩm thạch, và đôi mắt long lanh thật ma quái, sáng lên như bộ giáp của ông ta. Giám Thị Apollo. Tọa vật to lớn lại di chuyển bên dưới chúng tôi.

“Darrow, Darrow, Darrow,” ông ta tặc lưỡi nói với tôi bằng giọng của Ngựa Hoang. “Cậu là một con rối được ưa thích, nhưng lại không chịu nhảy như cậu nên làm. Cậu có chịu thay đổi và quay lên phía Bắc không?”

“Tôi...”

“Từ chối hả? Không quan trọng.” Ông ta xô mạnh tôi khỏi cành cây. Tôi đập vào một cành cây khác trong lúc rơi xuống. Rồi rơi xuống tuyết. Tôi nghĩ thấy nguy hiểm. Lông thú. Rồi con vật rống lên.

APOLLO SỤP ĐỔ

Con gấu thật lớn - to hơn một con ngựa, lớn bằng cả một cỗ xe.

Trắng bệch như một cái xác không còn máu. Mắt đỏ ngầu và vàng rực. Những chiếc răng đen sặc như Kiếm Lưỡi Mềm dài bằng cả cẳng tay tôi. Chẳng có gì giống với những con gấu tôi từng thấy trên MHN. Một dải đỏ chạy dọc theo sống lưng nó. Các móng vuốt của con gấu trông như các ngón tay, mỗi chân trước có tám móng. Thật không tự nhiên. Con vật được các Nhà Tạo Tác tạo ra để làm kẻ đi săn. Nó đã được mang tới khu rừng này để giết người, chính xác là để giết tôi. Sevro và tôi từng nghe thấy tiếng rống của nó nhiều tháng trước khi chúng tôi đi thương thuyết với Nhà Diana. Giờ đây tôi cảm thấy nước bọt của nó.

Tôi đứng đờ ra đó trong một giây. Rồi con gấu lại rống lên và chồm tới.

Tôi lăn người đi, rồi chạy. Tôi chạy nhanh hơn bao giờ hết trong đời. Tôi bay lên. Nhưng con gấu còn nhanh hơn, cho dù kém linh hoạt hơn; khu rừng chấn động khi con quái vật ào ào đè rạp các bụi cây và thân cây lớn.

Tôi chạy tới bên một Cây Thần đồ sộ và nhào người qua bụi gai. Có tiếng mặt đất nứt răng rắc dưới chân tôi, và khi lá cây cùng tuyết vỡ vụn dưới bàn chân, tôi liền nhận ra mình đang đứng ở đâu. Tôi duy trì khoảng cách giữa mình và con gấu, đợi cho con vật xông qua bụi cây gai. Con quái vật xé toang bụi cây và lao về phía tôi. Tôi nhảy lùi lại. Sau đó, con gấu biến mất, nó gào lên khi tụt xuống tấm phủ che trên cái bẫy cắm đầy những mũi chông gỗ. Niềm vui của tôi chắc sẽ kéo dài lâu hơn nếu tôi không nhảy lùi lại và đạp chân xuống cái bẫy thứ hai. Mặt đất lộn nhào. À không, là tôi. Chân tôi bị giật ngược lên trên, và tôi bay lên lơ lửng trong không trung ở cuối một sợi thừng. Tôi lơ lửng ở đó hàng giờ, quá kinh hoàng không dám gọi đội quân của mình vì sợ Giám Thị Apollo. Mặt tôi căng rần rật và ngứa

ran lên vì máu dồn xuống đầu. Thế rồi một giọng nói quen thuộc vang lên trong đêm.

“Được lắm, được lắm,” giọng nói mĩa mai vọng lại từ bên dưới. “Có vẻ như chúng ta có hai bộ da cần lột.”

Sevro nhếch miệng cười khi tôi nói với cậu ta rằng tôi đã liên minh với Ngựa Hoang. Ở khu trại, nơi Ngựa Hoang đang chuẩn bị phái các toán tìm kiếm đi thăm dò tung tích của tôi, tiếng tăm của cậu ta đã đi nhanh hơn cậu ta trong hàng ngũ những người phương Bắc. Các thành viên nhà Minerva sợ cậu ta. Tactus và những Ngựa Chết khác thì lại vui ra mặt.

“Ái chà, không phải anh bạn rúc bụng ngựa của tôi đây sao!” Tactus dài giọng. “Sao lại tập tễnh thế kia, anh bạn?”

“Mẹ cậu cười tôi thành te tua thế này đấy,” Sevro cười gằn.

“À, anh bạn phải kiễng chân hết cỡ chỉ để hôn vào cằm bà ấy.”

“Cằm bà ấy không phải là chỗ tôi cố hôn vào.”

Tactus vừa cười phá lên vừa vỗ tay, rồi kéo Sevro tới, ôm chầm lấy theo kiểu cách thật kinh khủng. Bọn họ là hai người rất đặc biệt. Song tôi đoán việc nằm trong bụng ngựa chết tạo nên một mối liên kết - tạo ra một cặp đôi kỳ quái.

“Cậu đã đi đâu vậy?” Ngựa Hoang kéo tôi ra một bên, khẽ hỏi.

“Chốc nữa,” tôi nói.

Giờ đây Sevro chỉ còn một mắt. Vậy ra cậu ta là con quỷ một mắt mà sứ giả Nhà Apollo đã cảnh báo với tôi.

“Tôi luôn tự hỏi Những Kẻ Gàò Rú bé nhỏ các cậu là loại điên rồ nào,” Ngựa Hoang nói.

“Bé nhỏ à?” Sevro hỏi.

“Tôi... không có ý xúc phạm.”

Cậu ta cười hết cỡ. “Tôi bé nhỏ mà.”

“À, người Nhà Minerva chúng tôi cứ nghĩ các cậu là những bóng ma.” Cô vỗ vai cậu ta. “Các cậu không phải thế. Và tôi cũng không phải là một

con ngựa hoang thực sự, nếu cậu đang nghĩ tới điều đó. Không hề có đuôi, cậu thấy chứ? Và không,” cô quay sang chặn họng Tactus. “Tôi chưa bao giờ mang một cái yên trên lưng, vì cậu sắp sửa hỏi điều đó.”

Đúng thế thật.

“Cô ta sẽ làm thế,” Sevro thì thầm riêng với tôi.

“Tôi thích họ,” Ngựa Hoang nói về Những Kẻ Gào Rú một lát sau đó. “Họ làm tôi cảm thấy mình cao.”

“Hoàn hảo!” Tactus cười gằn gior bộ da lông của con gấu lên. “Nhìn này. Họ đã tìm ra thứ vừa cỡ với Pax.”

Trước khi chúng tôi tới chỗ nhóm người đang ngồi quanh đồng lửa lớn được Pax nhóm lên, Sevro kéo tôi sang một bên và lấy ra một tấm chăn. Gối bên trong là Lưỡi Hái của tôi.

“Tôi giữ nó cẩn thận cho cậu sau khi tìm thấy nó trong bùn,” cậu ta nói “Và tôi đã mài cho nó sắc hơn; không còn là thời điểm để dùng lưỡi cùn nữa rồi.”

“Cậu là một người bạn. Tôi hy vọng cậu biết điều đó.” Tôi vỗ vai cậu ta. “Không phải chỉ là bạn trong trò chơi. Mà giờ là một người bạn thực sự, khi chúng ta rời khỏi nơi này. Cậu biết thế mà, đúng không?”

“Tôi không ngốc.” Song cậu ta vẫn đỏ mặt.

Bên đồng lửa, tôi biết được từ Sevro rằng cậu ta cùng Những Kẻ Gào Rú, Cây Kế, Mặt Cau Có, Thăng Hề, Cỏ Dại và Peeble - những thành viên hạ cấp nhất trong Nhà cũ của tôi - đã ở lại không quá một ngày sau khi tôi biến mất.

“Cassius nói Chó Rừng đã hạ cậu,” Sevro nói với cái mồm đầy ắp bánh mì dính đầy mọt. “Những cái hạt thật ngon.” Cậu ta ăn cứ như đã nhiều tuần chưa được thấy thức ăn.

Chúng tôi ngồi bên đồng lửa trong Rừng Lớn, trong quầng sáng tỏa ra từ những khúc gỗ đang cháy lách tách. Ngựa Hoang, Milia, Tactus và Pax tới cùng chúng tôi, ngồi tựa lưng vào một thân cây đổ trên tuyết. Tất cả chúng tôi đều quần người trong lông thú như những con vật. Tôi ngồi sát bên Ngựa Hoang. Chân cô gác lên chân tôi dưới lớp lông thú. Bộ da lông gấu

đang bốc mùi khó ngửi và kêu lách tách trên ngọn lửa. Mỡ nhỏ giọt xuống lửa. Pax sẽ mặc bộ lông này khi nó khô đi.

Sevro đi tìm Chó Rừng sau khi Cassius nói với cậu ta câu chuyện dối trá nọ. Anh bạn bé nhỏ của tôi không đi vào chi tiết. Cậu ta ghét các chi tiết. Cậu ta chỉ gõ vào hốc mắt trống không của mình và nói, “Chó Rừng nợ tôi.”

“Vậy là cậu đã trông thấy hắn?” tôi hỏi.

“Lúc đó tối om. Tôi thấy con dao của hắn. Thậm chí còn chẳng nghe thấy giọng nói của hắn. Tôi phải nhảy từ trên núi xuống. Một cú rơi thật cao để trở lại với những người còn lại trong nhóm.” Cậu ta nói thật thản nhiên. Song tôi đã để ý thấy cậu ta bước đi tập tễnh. “Chúng tôi không thể ở lại trong núi. Người của hắn... ở khắp nơi.”

“Nhưng chúng tôi đã mang theo một phần các ngọn núi” Cây Kế nói. Cô gái vỗ lên những chòm da đầu đeo bên hông mình với một nụ cười từ mồm. Ngựa Hoang rùng mình.

Hỗn loạn đã ngự trị ở phía Nam. Chỉ còn lại các Nhà Apollo, Venus, Mercury và Pluto, song tôi nghe nói Mercury đã bị đẩy tới chỗ chỉ còn là một đám lang thang vật vờ. Thật đáng tiếc. Tôi có cảm tình với Giám Thị của họ. Thiếu chút nữa ông ta đã chọn tôi trong cuộc Tuyển Lựa, và hắn đã làm thế nếu ông ta có thể. Tôi tự hỏi sự tình sẽ ra sao nếu điều đó xảy ra.

“Sevro, với cái chân đó, cậu có thể chạy nhanh đến mức nào, trong khoảng hai ki lô mét chẳng hạn?” tôi hỏi.

Những người khác hoang mang trước câu hỏi, song Sevro chỉ nhún vai “Không khiến tôi chậm lại. Một phút rưỡi trong điều kiện trọng lực thấp này.”

Tôi thầm nhắc mình sau này sẽ nói cho cậu ta biết ý tưởng của tôi.

“Chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần phải thảo luận, Thần Chết,” Tactus mỉm cười. “Thế này nhé, tôi nghe nói cậu đã bị treo ngược người lơ lửng trong rừng vì mắc bẫy của quý cô đây.” Anh ta phát vào đùi Thislte bé nhỏ; mỉm cười khi để bàn tay mình nấn ná lại. Bộ sưu tập những mảnh da đầu là thứ đã thu hút cảm tình của anh ta. “Cậu không nghĩ cậu vừa lẩn tránh việc kể lại câu chuyện đó sao?”

Đó không phải là một câu chuyện vui vẻ như có lẽ anh ta đang đoán.

Tôi mân mê cái nhẫn của mình. Nói rõ câu chuyện với mọi người sẽ là ký án tử hình cho họ. Lúc này Apollo và Jupiter đang lắng nghe. Tôi nhìn Ngựa Hoang và cảm thấy trống rỗng. Tôi sẽ phải mạo hiểm với nguy cơ đánh mất cô chỉ để thắng trò chơi khốn kiếp của bọn họ. Nếu là người tốt, tôi cần giữ lại cái nhẫn. Tôi cần giữ miệng. Nhưng có những kế hoạch cần tiến hành, những vị thần cần bị vô hiệu hóa. Tôi tháo nhẫn của mình ra và vùi nó xuống tuyết. “Chúng ta hãy giả vờ trong một khoảnh khắc như thể chúng ta không phải tới từ các Nhà khác nhau,” tôi nói. “Chúng ta hãy cùng trò chuyện như những người bạn, không có nhẫn.”

Không còn ngựa, không còn khả năng cơ động, tôi không có chút lợi thế nào trước kẻ thù ở khu vực xung quanh. Thêm một bài học nữa cần học. Tôi tự tạo ra một lợi thế cho chính mình, một chiến lược mới. Tôi khiến họ sợ tôi.

Chiến thuật của tôi là phân tán. Tôi chia đội quân của mình thành sáu toán, mỗi toán gồm mười người dưới sự chỉ huy của tôi, Pax, Ngựa Hoang, Tactus, Milia, và, theo một lời đề xuất đáng ngạc nhiên từ Milia, Nyla. Tôi rất muốn giao cho Sevro đội quân riêng, song cậu ta và Những Kẻ Gào Rú nhất định không chịu rời khỏi tôi nữa. Họ trách bản thân về vết sẹo trên bụng tôi.

Đội quân của tôi nhắm tới các vị trí của Nhà Apollo như một bầy sói đói. Chúng tôi không tấn công lâu đài của họ, mà tập kích các pháo đài. Chúng tôi phóng hỏa đốt các kho dự trữ của họ. Chúng tôi bắn tên vào chân họ. Chúng tôi làm bẩn nguồn nước của đối phương, cho tù binh biết những tin tức sai lầm rồi để họ trốn thoát. Chúng tôi giết dê và lợn của họ. Chúng tôi dùng rìu phá hoại những chiếc thuyền để di chuyển trên sông của họ. Chúng tôi đánh cắp vũ khí. Tôi không cho phép bắt tù binh trừ phi đó là học viên từ các Nhà Venus, Juno hay Bacchus bị Nhà Apollo bắt làm nô lệ. Tất cả những người khác chúng tôi đều để cho họ trốn thoát. Nỗi sợ hãi và

huyền thoại cần được lan rộng. Đội quân của tôi hiểu rõ điều này hơn bất cứ điều gì khác. Họ thực dụng. Họ kể cho nhau nghe những câu chuyện về tôi quanh lửa trại. Pax là người khơi mào câu chuyện; anh ta nghĩ tôi là một con người tạo nên huyền thoại. Nhiều chiến binh dưới quyền của tôi bắt đầu khắc hình Lưỡi Hái lên các thân cây và những bức tường. Tactus và Cây Kế xăm hình Lưỡi Hái lên da. Và những thành viên khéo tay hơn trong đội quân của tôi lấy những bộ lông sói nhuộm màu làm cờ hiệu, treo lên đầu các ngọn giáo khi ra trận.

Tôi tách riêng các nô lệ thuộc Nhà Ceres và các nô lệ bị bắt khác và tích hợp họ vào những toán quân khác nhau. Tôi biết sự trung thành của họ đang chuyển biến. Từng ít một. Họ bắt đầu nói về mình không phải như thành viên Nhà Ceres, Minerva hay Diana, mà theo tên toán quân của họ. Tôi phân phối bốn chiến binh Ceres, những người nhỏ con nhất, dưới quyền Sevro trong hàng ngũ Những Kẻ Gào Rú. Tôi không biết những người chuyên nướng bánh có được tạo ra để trở thành chiến binh cự phách như các thành viên hạ cấp Nhà Mars đã thể hiện hay không, nhưng nếu ai đó có thể làm họ rần rói lên, người ấy chính là Sevro.

Nỗi sợ hãi gặm nhấm Nhà Apollo trong một tuần. Hàng ngũ của chúng tôi đông thêm. Quân số của họ giảm xuống. Các nô lệ được trả tự do kể cho chúng tôi nghe nỗi kinh hoàng trong lâu đài, sự lo lắng về việc tôi có thể bất ngờ xuất hiện từ trong bóng tối với bộ lông sói khủng khiếp để đốt phá và gieo rắc thương tật.

Tôi không sợ Nhà Apollo; bọn họ là những kẻ ngốc hậu đậu không thể thích ứng được với các chiến thuật của tôi. Điều tôi sợ là các Giám Thị và Chó Rừng. Với tôi, bọn họ giống nhau và chỉ là một. Sau lần Apollo ám hại tôi thất bại, tôi sợ rằng bọn họ sẽ thắng tay hơn. Khi nào tôi sẽ thức dậy với một cây Kiếm Lưỡi Mềm kề sát sống lưng? Đây là trò chơi của họ. Tôi có thể chết bất cứ lúc nào. Tôi nhất định phải hủy diệt Nhà Apollo ngay lúc này, loại Giám Thị Apollo khỏi cuộc chơi trước khi quá muộn.

Các trợ thủ của tôi và tôi ngồi quanh đống lửa trong rừng để thảo luận về chiến thuật của ngày hôm sau. Chúng tôi còn cách lâu đài Nhà Apollo chưa đầy hai dặm, nhưng bọn họ không dám tấn công chúng tôi. Chúng tôi đang

ở sâu trong rừng. Họ co cụm lại vì sợ chúng tôi. Chúng tôi cũng không tấn công họ. Tôi biết Giám Thị Apollo có thể phá hỏng thậm chí cả cuộc tấn công ban đêm khôn ngoan nhất.

Trước khi chúng tôi có thể bắt đầu, Nyla hỏi về Chó Rừng. Giọng nói của Sevro thật khê khi cậu ta kể lại những gì biết được trên núi. Tiếng cậu ta lớn lên khi nhận ra tất cả chúng tôi đang lắng nghe.

“Lâu đài của hãn nằm đâu đó trong vùng núi thấp. Ở dưới lòng đất chứ không phải trên các đỉnh núi cao. Ngay gần Nhà Vulcan. Vulcan đã khởi đầu thuận lợi. Nhanh chóng. Họ tấn công chớp nhoáng Nhà Pluto vào ngày thứ ba. Một đòn hiệu quả. Nhà Pluto chưa sẵn sàng. Thế là Chó Rừng nắm quyền chỉ huy, đưa thuộc hạ rút lui vào các đường hầm sâu của họ. Nhà Vulcan hò reo xông vào với các loại vũ khí tiên tiến chế tác tại các xưởng của họ. Có vẻ như mọi thứ sắp kết thúc. Chó Rừng đã có thể bị bắt làm nô lệ ngay từ tuần đầu tiên. Vậy là hãn đánh sập đường hầm - không sơ đồ, không đường ra - để bảo toàn cơ hội chiến thắng của hãn. Làm chết mười người thuộc Nhà của hãn, vô số Tuyển Lừa Cấp Cao. Các Robot Cấp Cứu không cứu được ai. Làm bốn mươi người khác mắc kẹt trong các đường hầm tối tăm. Đầy nước, không thức ăn. Những người đó bị mắc kẹt lại gần một tháng mới đào được đường ra.” Cậu ta mỉm cười và tôi nhớ vì sao Fitchner gọi cậu ta là Quỷ Lùn. “Đoán xem họ đã ăn gì?”

Nếu một con Chó Rừng bị kẹt trong một cái bẫy, nó sẽ nhai ngấu nghiến cái chân của chính mình. Ai đã nói với tôi điều đó nhỉ?

Ngọn lửa nổ lách tách giữa chúng tôi. Tôi đã trông đợi Ngựa Hoang nhúc nhích người bứt rứt một cách bất an, song thay vì thế điều tôi thấy từ cô là vẻ phẫn nộ khi các chi tiết được thuật lại. Nỗi phẫn nộ thuần chất. Quai hàm cô nghiến chặt, khuôn mặt tối sầm lại. Tôi nắm lấy bàn tay cô bên dưới tấm chăn, nhưng cô không nắm lại tay tôi.

“Làm thế nào cậu biết được tất cả những chuyện đó?” Pax lớn tiếng.

Sevro gõ móng tay lên một trong những con dao lưỡi cong của mình, để một tiếng đing khe khê vọng vào màn đêm. Âm thanh vọng lại vào trong rừng, nhảy vọt qua các ngọn cây để rồi quay trở lại tai chúng tôi như một câu nói mơ hồ không rõ. Sau đó, tôi không thể nghe thấy gì vọng lại từ khu

rừng nữa, không gì ngoài đồng lửa. Tim tôi đập bồn chồn và tôi bắt gặp ánh mắt Sevro. Cậu ta sẽ phải tìm Tactus.

Một Trường Chấn Âm đã bao quanh chúng tôi.

“Xin chào, các cô cậu bé con,” một giọng nói vang lên từ màn đêm. “Một đồng lửa sáng rực thế này rất nguy hiểm vào ban đêm. Và các cô cậu chẳng khác gì một bầy cún con, tất cả xúm xít sát vào nhau; không, đừng có nhõm dậy.” Giọng nói đầy âm điệu. Phù phiếm. Thật lạ khi nghe thấy nó sau bao tháng ngày gian khổ. Không có giọng nói của bất kỳ ai trong số chúng tôi nghe như vậy. Kẻ đó nhẹ nhàng bước vào ngồi xuống cạnh Pax. Apollo. Lần này ông ta không mang tới con gấu nào, chỉ có một cây giáo lớn, từ mũi nhỏ xuống những giọt đỏ sẫm lóng lánh.

“Giám Thị Apollo, xin chào mừng ông,” tôi nói. Lính canh được bố trí trên các tán cây trên đầu chúng tôi, những mũi tên của họ chĩa cả vào Giám Thị. Tôi vẫy tay bảo họ lui đi và hỏi viên Giám Thị vì sao ông ta lại ở đây, như thể chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau. Sự có mặt của ông ta gửi tới một thông điệp đơn giản: các bạn của tôi đang gặp nguy hiểm.

“Để bảo cậu quay về nhà, chàng du mục thân mến.” Ông ta mở một bình rượu vang và chìa nó vòng quanh. Không ai uống, ngoại trừ Sevro. Cậu ta cầm lấy bình rượu.

“Theo quy định các Giám Thị không được can thiệp vào cuộc chơi. Đó là nguyên tắc,” Pax bối rối nói. “Ông dựa vào quyền gì để tới đây? Thế này là chơi bẩn.”

Ngựa Hoang cũng hòa theo câu hỏi của anh ta.

Tay Giám Thị thờ dài, song ông ta chưa kịp nói gì, Sevro đã đứng bật dậy và ợ. Cậu ta dợm bước đi.

“Anh bạn đi đâu vậy?” Apollo quát. “Không được rời khỏi đây.”

“Đi đái. Tôi uống sạch rượu vang của ông rồi. Thích tôi tè ra đây hơn à?” Cậu ta nghiêng đầu và áp tay lên cái bụng nho nhỏ của mình. “Có thể cả bình ra nữa.”

Apollo chun mũi và quay lại nhìn chúng tôi, mặc kệ Sevro.

“Gây ảnh hưởng khó có thể bị coi là chơi bẩn được, anh bạn đờ con của tôi,” ông ta giải thích. “Tôi chỉ muốn tốt cho các cô cậu thôi. Nói cho cùng,

tôi ở đây để chỉ dẫn cho các cô cậu trong quá trình học tập. Tốt nhất là tất cả các cô cậu nên trở lên phía Bắc, chỉ vậy thôi. Hãy nói đó là chiến lược tốt hơn. Kết thúc cuộc chiến của các cô cậu ở đó, củng cố quyền lực của mình, rồi mở rộng ra. Đó là quy tắc của chiến tranh: đừng bao giờ bộc lộ bản thân khi ở thế yếu. Đừng xúi giục kẻ thù tấn công khi ta yếu hơn. Các cô cậu không có kỵ binh. Không nơi ẩn náu. Vũ khí thô sơ hơn. Các cô cậu đang không chịu học những gì nên học.”

Nụ cười của ông ta thật mời mọc. Nó bùng sáng trên khuôn mặt đẹp đẽ của ông ta như một vầng trăng lưỡi liềm trong khi ông ta mân mê xoay chiếc nhẫn trên tay, chờ đợi câu trả lời của chúng tôi.

“Ông thật tử tế khi muốn tốt cho chúng tôi,” Ngựa Hoang trả lời thật mỉa mai bằng Ngôn Ngữ Cao Cấp. “Tôi phải nói là rất tử tế! Tôi thấy ấm cả người. Nhất là khi nghĩ tới việc ông là đại diện của một Nhà khác. Nhưng hãy cho tôi biết, Giám Thị của tôi có biết ông ở đây không? Giám Thị Nhà Mars có biết không?” Cô hất hàm về phía Milia đang im lặng. “Cả Nhà Juno nữa? Có phải ông đang làm trò gì bất hảo đúng không, quý ông tốt bụng? Nếu không phải thế, cần gì tới Trường Chấn Âm? Hay vì những người khác đang quan sát?”

Đôi mắt Apollo sắc lại, dù nụ cười vẫn còn nguyên.

“Nói thật lòng, Giám Thị của các cô cậu không biết đám nhóc các cô cậu muốn chơi trò gì. Cô đã có cơ hội của mình, Virginia. Cô thua. Đừng cho phép bản thân tỏ ra cay cú. Darrow đây đã đánh bại cô một cách đàng hoàng và khôn ngoan. Hay mùa đông trải qua bên nhau đã làm các cô cậu mù quáng tới mức quên đi thực tế rằng chỉ có thể có một Nhà chiến thắng, một Thủ Lĩnh giành được vinh quang? Chẳng lẽ tất cả các cô cậu đều thực sự mù quáng tới mức đó? Cậu nhóc này... không thể đem tới cho các cô cậu bất cứ cái gì.”

Ông ta nhìn quanh từng người.

“Tôi sẽ nhắc lại, vì các cô cậu là một đám ngớ ngẩn: chiến thắng của Darrow không có nghĩa là các cô cậu cũng thắng. Sẽ không ai cho các người một chỗ tập sự hết, vì họ thấy cậu ta là chìa khóa thành công của các người. Các người chỉ đi theo - như tướng Ney hay Ajax Bé, và ai nhớ tới

bọn họ chứ? Gã Thần Chết này thậm chí còn chẳng có gia huy. Cậu ta đang lợi dụng các người. Tất cả là vậy. Cậu ta đang làm phiền các người, hủy hoại cơ hội có được sự nghiệp xa hơn Năm Thứ Nhất này của các người.”

“Ông quả là phiền phức, nói ông đừng bực, Giám Thị,” Nyla nói, không có chút dịu dàng thường ngày nào.

“Và cô vẫn còn là một nô lệ.” Apollo chỉ vào dấu ấn của cô gái. “Phải chấp nhận đủ loại lạm dụng.”

“Chỉ cho tới khi tôi giành được quyền mặc một tấm áo choàng như họ.” Nyla chỉ về phía tấm lông sói của Ngựa Hoang.

“Lòng trung thành của cô thật cảm động, nhưng...”

Pax chen vào. “Ông có chịu để tôi quật ông tóa máu ra không, Apollo? Darrow thì có đấy. Hãy để tôi quật roi vào người ông, và tôi sẽ tuân phục ông như một gã Hồng. Lời hứa danh dự trên năm mồ các bậc tiền bối của tôi, những người nhà Telemachus và...”

“Ông chẳng hơn gì một tay Phàm Phu quan liêu,” Milia rít lên. “Làm ơn hãy biến đi.”

Các trợ thủ của tôi đều trung thành, và tôi rùng mình khi nghĩ tới những gì Tactus hay Sevro hẳn sẽ nói nếu họ ở bên đồng lửa cùng chúng tôi. Tôi cúi người về phía trước và nhìn chăm chăm vào Apollo. Tôi vẫn cần khiêu khích ông ta.

“Chúng tôi cứng cựa, phải không? Hãy cất lời khuyên của ông, nhét nó vào cặp mộng thối tha của ông và cuốn xéo đi.”

Ai đó bật cười trên không trung, tiếng cười của phụ nữ. Các Giám Thị khác đang quan sát từ bên trong Trường Chấn Âm. Tôi nhìn thấy các thân hình nổi lên trong đám khói. Có bao nhiêu người đang quan sát? Jupiter? Hay có thể là Venus, xét theo tiếng cười? Như thế thì thật hoàn hảo.

Ánh lửa bập bùng trên khuôn mặt Apollo. Ông ta đang tức giận.

“Đây là logic mà ta biết. Mùa đông có thể sẽ lạnh hơn, lũ nhóc. Khi ngoài trời lạnh cóng, mọi sinh vật sẽ chết. Như lũ sói. Như lũ gấu. Như lũ ngựa hoang.”

Tôi có một câu trả lời và nó dài dòng một cách hoàn hảo.

“Apollo, tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu những Người Tuyển Lựa phát hiện ra ông đang dàn xếp để con trai Đại Thống Đốc thắng cuộc? Nếu như họ biết ông đang..., nói thế nào nhỉ, sắp đặt trò chơi như một tay trùm tội phạm hạ tiện.”

Apollo chết sững người. Tôi tiếp tục.

“Khi ông tìm cách giết tôi trong rừng với con gấu ngu ngốc đó, ông đã thất bại. Giờ ông tới đây dùng tình cảnh của một gã ngốc tuyệt vọng ông đang lâm vào để đe dọa các bạn tôi khi họ không bị lung lạc theo ý tưởng phản bội lại tôi. Ông thực sự định giết hết chúng tôi chẳng? Tôi biết ông có thể chỉnh sửa bất cứ điều gì ông thích trong băng theo dõi đưa cho những Người Tuyển Lựa xem. Nhưng ông sẽ giải thích với họ thế nào về chuyện tất cả chúng tôi đều chết hết?”

Các trợ thủ của tôi vờ ra vẻ choáng váng. Tôi nói tiếp.

“Hãy giả sử là một Thống Soái hạm đội, một Giáo Sĩ, hay bất cứ Người Tuyển Lựa của bất cứ Nhà nào khác phát hiện ra Đại Thống Đốc mua chuộc để các Giám Thị gian lận, loại bỏ các đối thủ cạnh tranh để con trai ông ta giành phần thắng còn con của họ thất bại. Liệu ông có nghĩ chuyện các Giám Thị bị mua chuộc sẽ có hậu quả không? Cho Đại Thống Đốc ấy? Ông có nghĩ họ có thể sẽ bận tâm tới việc con họ đang chết trong một trò chơi bị dàn xếp không? Hay ông đang được đút lót để làm hỏng hệ thống đánh giá dựa trên sự xuất sắc? Những người giỏi nhất sẽ vươn lên. Hay là những người quan hệ giỏi nhất?”

Quai hàm Apollo nghiến chặt.

Ông ta ngược nhìn lên các Giám Thị khác. Bọn họ khôn ngoan không lộ diện. Ông ta hẳn đã rút phải lá thăm không may và phải xuống dưới này, làm đại diện cho sự gian lận của họ. Các trợ thủ của tôi im lặng trong khi ông ta lên tiếng.

“Nếu họ thực sự phát hiện ra, lũ nhóc, chắc chắn sẽ có hậu quả với tất cả các người,” Apollo đe dọa. “Thế nên hãy liệu mà giữ gìn cái lưỡi của mình khi các người vẫn còn nó.”

“Nếu không thì sao?” Ngựa Hoang gay gắt hỏi. “Ông nghĩ ông sẽ làm gì?”

“Cô phải là người rõ hơn ai hết,” ông ta nói. Tôi không hiểu ý ông ta, song màn diễn này đã hoàn thành mục đích. Tôi đã đếm từng giây kể từ khi Sevro rời đi. Các Giám Thị thì không. Tôi quay sang Ngựa Hoang.

“Sevro Có thể chạy hết hai ki lô mét trong bao lâu?”

“Một phút rưỡi trong điều kiện trọng lực này, tôi tin là vậy. Dù cậu ta là một anh chàng đối trá loắt choắt, và do vậy nhiều khả năng còn nhanh hơn.”

“Và lâu đài Nhà Apollo cách đây bao xa?”

“À, tôi đoán khoảng ba ki lô mét, có thể hơn một chút.”

Apollo đứng vụt dậy, nhìn quanh tìm kiếm Sevro.

“Tuyệt vời,” tôi nói. “Ngựa Hoang, thử đoán xem tôi thích nhất điều gì ở Trường Chấn Âm nào?”

“Là không có một âm thanh nào có thể thoát ra ngoài?”

“Không. Là không có một âm thanh nào có thể lọt vào trong.”

Apollo tắt Trường Chấn Âm và chúng tôi nghe thấy những tiếng tru. Chúng vọng lại từ phía xa, cách chúng tôi hơn ba ki lô mét. Từ các mặt lũy. Từ lâu đài Nhà Apollo. Các Robot Cấp Cứu đang réo còi lao về phía tiếng la hét, lao ngang qua bầu trời phía xa.

“Venus! Cô không canh chừng chúng nó sao? Cô là đồ ngu...” Apollo gằn giọng quát lên không trung trống trải.

“Thằng nhóc đó đã tháo nhẫn ra,” một người phụ nữ vô hình la lên. “Tất cả bọn chúng đều tháo nhẫn ra! Tôi không thể thấy gì hết nếu chúng không đeo nhẫn, và ở trong một Trường Chấn Âm thì lại càng không!”

“Nhưng đến lúc này tất cả bọn họ đã trở lại rồi,” tôi nói. “Vì vậy hãy bật thiết bị thu dữ liệu của ông lên và cho tôi biết ông thấy gì.”

“Đồ nhóc con...” Hai bàn tay Apollo siết lại. Tôi nháy mắt đáp trả. Ngựa Hoang bước tới giữa chúng tôi, cả Pax cũng vậy.

“A ha,” Pax hô lớn, gõ cây rìu to tướng của anh ta vào ngực. Lớp áo giáp bên trong bộ lông sói của anh ta kêu lên thành thành thành nhíp. “A ha!”

Tuyết bay tung lên khi Apollo lao vùn vụt ra khỏi khu rừng, các Giám Thị khác bám theo sát gót. Bọn họ sẽ tới quá trễ. Họ cứ việc chỉnh sửa, can

thiệt thế nào tùy thích, trận chiến đánh bại Nhà Apollo đã bắt đầu, và Sevro cùng Tactus đã chiếm được các tường thành.

Các trợ thủ của tôi và tôi tới chiến địa đúng lúc để thấy Tactus leo lên tòa tháp cao nhất, cầm một con dao giữa hai hàm răng. Lên tới đó, đứng trên rìa lan can tòa tháp cao cả trăm mét như một nhà vô địch Hy Lạp bất cần, anh ta tụt quần xuống đất lên cờ hiệu Nhà Apollo. Anh ta đã phải bò qua phân để đoạt được nó. Các nô lệ mà chúng tôi bắt được trong suốt một tuần qua đã cho chúng tôi biết điểm yếu của lâu đài - các hố cầu tiêu - vậy nên Tactus, Sevro và Những Kẻ Gào Rú đã khai thác chi tiết này hiệu quả một cách đáng kinh ngạc về thời gian. Các chiến binh Nhà Apollo bừng tỉnh thì đã thấy những con quỷ người bê bết phân. Ôi, các nhà chinh phục của tôi tỏa ra mùi mới kinh khủng làm sao khi họ mở toang cổng cho tôi. Bên trong là cả một mớ hỗn loạn.

Tòa lâu đài rất cao, màu trắng, được trang hoàng lộng lẫy. Sân chính lâu đài hình tròn, có sáu khung cửa lớn dẫn tới sáu tòa tháp đồ sộ xoay tròn ốc. Cừu và bò chen chúc trong những ngăn chuồng dựng tạm ở góc xa trong sân. Các lính canh của Nhà Apollo đã rút về phía đó. Thêm nhiều đồng đội của họ ồa tới từ các cửa dẫn lên tháp phía sau. Người của tôi bị áp đảo một chọi ba. Nhưng họ là những người tự do chứ không phải nô lệ. Họ sẽ chiến đấu tốt hơn. Song quân số không phải là thứ khiến cho thế trận đổi chiều trước đội quân xâm lược của tôi. Mà đó là Thủ Lĩnh Nhà Apollo, Novas. Giám Thị đã cho anh chàng này thứ vũ khí bắn xung điện của chính ông ta. Một cây giáo chập chờn những tia sáng đỏ lừng. Đầu mũi của nó chạm vào một trong các Ngựa Chết của Nhà Diana, và cô gái lộn ngược về phía sau ba mét, trông hệt như một món đồ chơi quần quai lăn lộn trên mặt đất khi các bánh xe của nó bị trật khỏi đường ray.

Tôi tập hợp lực lượng lại gần bốt gác cổng, ngay bên trong sân. Nhiều người khác, như Tactus, vẫn còn ở trong các tòa tháp. Tôi có Pax, Milia, Nyla, Ngựa Hoang và ba mươi người nữa trong tay. Thủ Lĩnh phe đối phương cũng tập hợp lực lượng của anh ta lại. Chỉ riêng món vũ khí của anh ta cũng đủ để tiêu diệt chúng tôi.

“Ngựa Hoang, gia huy sẵn sàng đó chưa?” tôi hỏi. Tôi cảm thấy bàn tay cô đang áp lên lưng tôi, ngay dưới tấm giáp che ngực của tôi. Tôi không đội mũ chiến. Tóc tôi được buộc lại bằng một dải dây da. Khuôn mặt tôi trát bồ hóng đen nhem. Bàn tay phải của tôi cầm Lưỡi Hái. Trong bàn tay trái là một cây kích sốc nhiệt được làm ngừng lại. Nyla cầm trong tay gia huy Nhà Ceres.

“Pax, chúng tôi là liềm gặt lúa. Các cô gái, các cô là những người hái lượm.”

Người của tôi trong các tòa tháp trụ lên trong khi vừa chạy vừa nhảy xuống từ vị trí của họ trên cao để gia nhập trận chiến, ập xuống sân từ mọi hướng. Những bộ lông sói bản thủ của họ sặc mùi xú ối. Những viên đá lát sân nằm giữa người của tôi và các thành viên Nhà Apollo chìm dưới tuyết sâu tới tận mắt cá chân. Các Giám Thị thấp thoáng trên không, chờ đợi cây Giáo Xung nhanh chóng kết liễu đội quân của tôi.

“Hạ Thủ Lĩnh của bọn họ,” Ngựa Hoang thì thầm vào tai tôi. Cô chỉ vào cậu thanh niên cao to, cứng rắn nọ rồi phát vào mắt tôi. “Hãy nói hắn là của cậu.”

“Tiến thêm hai mươi mét rồi dừng lại, Pax.” Anh ta gật đầu sau khi nghe lệnh của tôi.

“*Tên Thủ Lĩnh là của tôi!*” Tôi hét lớn với cả đội quân của mình và đối phương. “Novas, đồ điếm đáng tởm. *Mày là của tao.* Đồ ốc sên uống nước tiểu. Đóng phen thối tha.” Trong khi kẻ xâm lăng cao lớn, điên rồ với Lưỡi Hái trên tay nhục mạ Thủ Lĩnh của họ, đám người Nhà Apollo vô thức thu mình lui lại. “Bắt số còn lại làm nô lệ!” tôi hô vang.

Rồi Pax và tôi xông lên.

Những người khác ùa theo, cố gắng bám sát tôi. Tôi để Pax vượt lên trước mình. Anh ta hét lớn, vung cây rìu chiến lên rồi ập tới chỗ Novas và đám cận vệ - những cậu con trai và con gái mặc áo giáp dày với dấu bàn tay màu đỏ sẫm trên mũ chiến. Họ dẫn đầu đội tiên phong của đối phương, xông thẳng về phía Pax, hạ giáo xuống để chặn bước tiến điên cuồng của anh ta. Tất cả bọn họ đều cao lớn, những gã sát thủ nhanh nhẹn đã từ lâu

trở nên quá ngạo mạn để hiểu rằng bọn họ đang gặp nguy hiểm hay cảm thấy sợ hãi khi họ chuẩn bị giao chiến với Pax.

Rồi Pax dừng lại.

Không dừng nhịp chạy, tôi nhảy lên để bàn tay anh ta đỡ lấy bàn chân tôi; tôi đạp chân lao tới và anh ta tung tôi nhào về phía trước mười mét. Tôi hét lớn trên suốt quãng đường, như một tạo vật lao ra từ con ác mộng quái gở, cho tới khi đổ ập vào đám cận vệ. Ba trong số chúng ngã xuống. Một cây giáo nào đó chạm trúng bụng và trượt đi theo các kẽ sườn của tôi, làm tôi quay cuồng đúng lúc một cây đinh ba đâm xuyên qua không khí ở nơi cái đầu của tôi từng hiện diện. Tôi đứng lên, đảo người xoay ngang, vung chân quét đi. Tôi xoay người tránh khỏi một cú đâm và chém thật mạnh chéo xuống khi trở lại sau cú xoay người, đánh gãy xương đòn một đối thủ cao to. Một cây giáo nữa nhắm vào tôi; tôi hất nó sang một bên và lao theo suốt chiều dài cây giáo, nhảy tới thúc đầu gối vào mặt một Tuyển Lừa Cấp Cao Nhà Apollo. Anh chàng này ngã vật ra sau lôi theo cả tôi, đầu gối tôi mắc kẹt trong tấm che mặt của chiếc mũ chiến mà anh ta đội. Tôi điên cuồng ra đòn trong khi ập xuống nhờ lợi thế trên cao, đánh ngất thêm ba Tuyển Lừa Cấp Cao nữa bằng những cú đấm móc cho tới khi tôi rơi xuống đất trở lại.

Chúng tôi ngã đập xuống tuyệt. Anh chàng Tuyển Lừa Cấp Cao bị vỡ mũi, và anh ta ngất đi, đầu gối tôi tê bại và rướm máu vì cú va chạm khi tôi rút nó ra khỏi mũ của anh ta. Tôi lăn người đi, đoán chắc sẽ có những ngọn giáo đâm vào mình. Nhưng không có. Tôi đã đánh tan đầu não đội quân Nhà Apollo bằng một đòn công kích điên rồ; Pax cùng đội quân của tôi ủa tới vây quanh như một bức rèm sắt cho tới khi chỉ còn lại tôi với Novas ở trung tâm cơn hỗn loạn. Anh ta cao to, mạnh mẽ. Một cú vung giáo thành vòng cung của anh ta phá tan khiên che của một Kẻ Gào Rú. Anh ta đánh Milia lúi lịm và dùng giáo đánh trúng cánh tay Pax, quật anh ta ngã vật ra đất như một món đồ chơi. Tôi còn cao hơn và khỏe hơn anh ta.

“Novas, đồ bé gái nhóc con!” tôi hét lớn. “Đồ điếm Hồng mau nước mắt.”

Đôi mắt anh ta long lên khi thấy tôi tới gần.

Cuộc chiến trở nên mang tính tập thể khi anh ta quay người về phía tôi như một con nai sừng tấm quay về phía con sói đầu đàn. Chúng tôi lao về phía nhau. Anh ta nhào tới trước. Tôi tránh đi, lăn người trượt theo suốt chiều dài cây giáo cho tới khi tôi đã ở sau lưng anh ta. Tiếp theo, bằng một cú chém xuống thật mạnh, như thể tôi đang đốn cây bằng Lưỡi Hái của mình, tôi chém gãy chân anh ta và đoạt lấy cây giáo.

Anh ta rên la như một đứa trẻ. Tôi ngồi trên ngực anh ta, lấy làm tự hào là tôi đã không rên la như thế khi đôi chân của tôi bị bẻ gãy và chĩnh nắn lại trong xưởng tạo tác của Mickey. Tôi làm bộ ngáp bất chấp cơn hỗn loạn đang quay cuồng quanh mình.

Ngựa Hoang nắm quyền chỉ huy trận đánh.

Chỉ có một thành viên Nhà Apollo trốn thoát. Một cô gái. Một cô gái nhanh nhẹn, song chỉ là một thành viên không quan trọng trong Nhà của họ. Bằng cách nào đó, cô ta đã nhảy từ trên tòa tháp cao nhất và nhẹ nhàng tiếp đất cùng gia huy của Nhà mình. Gần như một phép màu. Song tôi đã thấy không gian trở nên méo mó xung quanh cô gái. Giám Thị Apollo duy trì được chỗ đứng của ông ta trong trò chơi. Cô ta tìm thấy một con ngựa và phi ngựa thoát khỏi đội quân không có ngựa của tôi. Pax phóng một cây giáo theo cô ta từ xa. Anh ta ngắm chuẩn và đáng lẽ đã quật ngã con ngựa bằng một cú xuyên qua cổ, song một cơn gió kỳ quái đã hất cây giáo đi chệch hướng một cách thật màu nhiệm. Cuối cùng, Ngựa Hoang lấy một con ngựa từ tàu ngựa Nhà Apollo đuổi theo cô gái cùng hai Kẻ Gào Rú Cây Kế và Hòn Cuội. Cô bắt cô ta trở về, cúi gập người trên chính con ngựa của cô ta, dùng cây gia huy quất vào mông cô ta trong khi họ phi nước đại trở lại.

Đội quân của tôi reo lên khi Ngựa Hoang phi nước kiệu vào sân tòa lâu đài đã bị chinh phục. Chúng tôi trả tự do cho các nô lệ Nhà Ceres; họ đã giành được chỗ đứng trong đội quân của tôi. Tôi vẫy tay xuống chào Ngựa Hoang từ chỗ của mình cùng Sevro và Tactus trên mặt tường thành cao; chúng tôi thản nhiên thả chân xuống bên ngoài rìa tường. Nhà Apollo đã gục ngã trong vòng chưa tới ba mươi phút bất chấp sự can thiệp của Apollo với cây Giáo Xung.

Giám Thị Apollo trao đổi với Jupiter và Venus trên trời. Họ lấp lánh trong ánh bình minh như thể chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi biết ông ta sẽ phải rời khỏi trò chơi; gia huy và lâu đài đã bị chiếm. Ông ta không thể gây thêm tổn thương cho tôi được nữa.

“Ông xong rồi!” tôi giễu Apollo. “Nhà của ông đã sụp đổ!” Đội quân của tôi lại hô vang lên lần nữa. Tôi đắm mình trong âm thanh đó cùng không khí mùa đông khi Mặt Trời nhô lên khỏi đường chân trời phía Tây của Valles Marinerise. Phần lớn những giọng nói đó đáng lẽ là nô lệ. Thay vì thế, họ đi theo tôi một cách tự nguyện. Chẳng bao lâu nữa, thậm chí cả các thành viên Nhà Apollo cũng sẽ đi theo tôi.

Tôi phá lên cười như điên dại: ngọn lửa chiến thắng đang nóng rực trong các mạch máu của tôi. Chúng tôi đã đánh bại một Giám Thị. Song Jupiter vẫn có thể gây tổn hại cho chúng tôi. Nhà của ông ta vẫn chưa bị khuất phục, vẫn nguyên vẹn ở xa phía Bắc. Một cơn phản nộ nhanh chóng bùng lên trong tôi, kèm theo một cảm xúc khác, tối tăm hơn - sự ngạo mạn, cuồng nộ, ngạo mạn đến điên rồ. Tôi chộp lấy cây Giáo Xung, giơ cánh tay lên, phóng món vũ khí này mạnh hết sức bình sinh về phía mấy Giám Thị đang tụm lại. Đội quân của tôi dõi theo hành vi xác xược này. Ba Giám Thị tản ra sau khi cây Giáo Xung xuyên qua lá chắn của họ. Họ quay sang nhìn tôi. Những đôi mắt tóe lửa. Nhưng cảm xúc trong tôi không thể dịu hẳn chỉ với một cú phóng giáo. Tôi căm ghét những kẻ ngu ngốc tính toán này. Tôi sẽ hủy hoại chúng.

“Jupiter! Ông sẽ là kẻ kế tiếp. Ông là kẻ kế tiếp, đồ phân chó!”

Sau đó Pax hô to tên tôi. Và rồi giọng Tactus cùng hòa vào, tiếp đến là Nyla từ một tòa tháp xa hơn. Và không lâu sau cả trăm giọng nói cùng hô vang tên tôi khắp tòa lâu đài bị chinh phục - từ dưới sân cho tới các mặt lũy và tòa tháp. Họ đập kiếm, giáo và khiên, rồi ném chúng về phía các Giám Thị. Hàng trăm vật thể bay đập vô hại vào lớp Khiên Xung, và rất nhiều người trong đội quân của tôi phải tản ra để không bị các món vũ khí rơi xuống làm bị thương, song đó quả là một cảnh tượng tuyệt vời, một âm thanh ngọt ngào của kim loại đập rầm rầm như mưa xuống nền đá. Thêm

lần nữa, họ lại hô vang tên tôi. Họ hát vang tên của Thần Chết trước mặt các Giám Thị, vì họ biết giờ đây chúng tôi đang chiến đấu chống lại ai.

QUÀ TẶNG CỦA GIÁM THỊ

Đội quân của tôi bình yên ngủ tới tận sáng muộn. Tôi không cần nghỉ ngơi, cho dù tôi đã túc trực cùng Sevro và sáu người khác trên mặt lũy. Họ đứng gần sát, như thể bất cứ khoảng trống nào cũng có thể đem đến cho các Giám Thị một cơ hội để sát hại tôi.

Sevro đã trả tự do cho năm học viên Nhà Mercury từ nhóm nô lệ của Nhà Apollo. Những người này đang xúm lại quanh cậu ta trên mặt lũy để chơi một trò chơi về tốc độ, gõ lên các khớp ngón tay của nhau để xem ai có thể né nhanh nhất. Tôi không chơi, vì tôi giành phần thắng quá dễ dàng; tốt nhất nên để họ có được niềm vui. Sau khi chiếm lâu đài, thậm chí cả Sevro và Tactus cũng tập tạ, các chàng trai cô gái của tôi nghĩ điều đó đã làm tôi trở thành một thứ kỳ quan. Ngựa Hoang nói với tôi đó là chuyện hiếm gặp.

“Cứ như thể họ nghĩ cậu là thứ gì đó không thuộc về thời đại này.”

“Tôi không hiểu.”

“Như thế cậu là một trong số những nhà chinh phục thời xưa vậy. Những Hoàng Kim xa xưa đã chống lại Trái Đất, tiêu diệt các hạm đội của nó, làm tất cả những việc đó. Họ lấy đó làm cơ để không thi tài cùng cậu, vì làm sao Hephaestus có thể cạnh tranh với Alexander, hay Antonius với Caesar chứ?”

Tôi cảm thấy tim mình thắt lại. Đây chỉ là một trò chơi, vậy mà họ yêu quý tôi đến thế. Khi cuộc nổi dậy nổ ra, những chàng trai cô gái này sẽ trở thành kẻ thù của tôi, và tôi sẽ thay thế họ bằng các Đỏ. Những Đỏ đó rồi sẽ cực đoan tới mức nào? Và liệu sự cực đoan đó có ăn thua gì không nếu họ phải chống lại những tạo vật như Sevro, Tactus, như Pax và Ngựa Hoang?

Tôi quan sát Ngựa Hoang lặng lẽ đi theo mặt tường thành về phía tôi. Cô hơi tập tễnh vì một bên mắt cá chân bị trẹo, song vẫn thật duyên dáng. Mái tóc cô rối bù; quanh mắt hiện rõ những quầng thâm. Cô mỉm cười với tôi. Cô thật đẹp. Giống như Eo.

Từ trên mặt tường thành, chúng tôi có thể thấy Rừng Lớn và một thoáng nơi khởi đầu vùng cao nguyên của Nhà Mars ở phía Bắc. Các rặng núi trùng trùng nhìn chúng tôi từ phía Tây, phía bên trái. Ngựa Hoang chỉ lên bầu trời.

“Giám Thị tới.”

Các cận vệ xúm lại quanh tôi, song người đến chỉ là Fitchner. Sevro nhỏ nước bọt qua mép tường thành. “Ông bố lạc loài của chúng ta đã về.”

Fitchner hạ xuống với một nụ cười lộ rõ sự mệt mỏi, sợ hãi và cả một chút tự hào.

“Chúng ta nói chuyện được chứ?” ông ta hỏi tôi, đưa mắt nhìn về phía những người bạn đang hăm hè của tôi.

Fitchner và tôi ngồi với nhau trong phòng chỉ huy Nhà Apollo. Ngựa Hoang nhóm lửa. Fitchner nhìn cô đầy dè chừng, không thích sự có mặt của cô. Ông ta có quan điểm riêng về hầu hết mọi thứ, giống một người khác tôi biết.

“Cậu đã bày ra một đồng lõa xộn thật tệ hại, chú bé.”

“Hãy thống nhất rằng ông sẽ không gọi tôi là chú bé” tôi nói.

Ông ta gật đầu. Trong miệng ông ta không có miếng kẹo cao su nào. Ông ta không biết phải nói ra những điều muốn nói với tôi như thế nào. Chính sự lo lắng trong mắt ông ta đã cho tôi manh mối.

“Apollo vẫn chưa rời khỏi Olympus” tôi nói.

Ông ta cứng người lại, ngạc nhiên trước suy đoán của tôi. “Đúng thế. Ông ta vẫn ở đó.”

“Và điều đó nghĩa là sao, Fitchner?” Ngựa Hoang tới ngồi xuống cạnh tôi.

“Chỉ là vậy thôi,” Fitchner đáp, đưa mắt nhìn tôi. “Ông ta đã không rời Olympus như đáng lẽ phải làm. Tất cả là một mớ bòng bong. Apollo được hứa hẹn một chỗ béo bở nếu Chó Rừng thắng cuộc. Jupiter và vài người

khác cũng thế. Đang có tin đồn rằng một trong các vị trí Hiệp Sĩ Thống Soái sắp bỏ ngỏ trên Mặt Trăng.”

“Và bây giờ lựa chọn đó đang tuột mất,” Ngựa Hoang nói. Cô liếc nhìn tôi kèm theo một cái nhếch mép. “Vì một cậu nhóc.”

“Phải.”

Tôi bật cười. Trường Chấn Âm hít âm thanh phản xạ trở lại. “VẬY CẦN PHẢI LÀM GÌ ĐÂY?”

“Cậu vẫn muốn thắng phải không?” Fitchner hỏi.

“Phải.”

“Và đó là mục đích của tất cả chuyện này sao?” ông ta hỏi tôi, cho dù rõ ràng trong đầu ông ta đang có ý nghĩ khác. “Dù thế nào đi nữa cậu cũng sẽ có nơi tập sự.”

Tôi cúi người về phía trước và gõ ngón tay xuống bàn. “Mục đích là để cho họ thấy họ không thể gian lận trong chính trò chơi của họ. Rằng Đại Thống Đốc không thể chỉ cứ nói con trai ông ta là giỏi nhất và cần phải đánh bại tôi đơn giản vì hẳn ta được thừa hưởng sự may mắn khi *sinh ra*. Vấn đề ở đây là ai xứng đáng.”

“Không,” Fitchner nói, cúi người về phía trước. “Chuyện này là chính trị.” Ông ta liếc nhìn Ngựa Hoang. “Cậu bảo cô ta đi chỗ khác được chứ?”

“Ngựa Hoang sẽ ở lại?”

“*Ngựa Hoang*” ông ta nhại lại chế giễu. “VẬY, Ngựa Hoang, cô nghĩ sao về chuyện Đại Thống Đốc gian lận cho con trai ông ta?”

Ngựa Hoang nhún vai. “Giết hay bị giết, lừa hay bị lừa? Đó là các quy luật tôi đã thấy các Hoàng Kim tuân theo, nhất là các Sẹo Vô Song.”

“Lừa hay bị lừa.” Fitchner gõ lên môi trên của mình. “*Thú vị thật.*”

“Ông hẳn phải biết về phần lừa,” cô nói.

“Cô cần phải để Darrow và ta trao đổi vài lời, *Ngựa Hoang.*”

“Cô ấy ở lại.”

“Không sao,” cô kín đáo lẩm nhẩm. Rồi bóp vai tôi khi rời đi. “Dù sao tôi cũng phát chán với Giám Thị của cậu rồi.”

Khi Ngựa Hoang đã đi, Fitchner nhìn tôi chăm chăm. Ông ta đút tay vào túi, phân vân, rồi lấy ra thứ gì đó. Một cái hộp nhỏ. Ông ta ném nó xuống

bàn và ra hiệu bảo tôi mở nó ra. Bằng cách nào đó, tôi biết bên trong hộp là gì.

“À, đám khốn các ông đúng là nợ tôi vài món chiến lợi phẩm” tôi bật cười cay đắng trong khi đeo chiếc Nhẫn Dao của Vũ Công vào ngón tay mình. Tôi bấm chốt và một lưỡi dao bật ra, vươn dài quá đầu ngón tay hai mươi xăng ti mét. Tôi bấm chốt lần nữa, và nó thu lại.

“Đám Đá Nham Thạch tước của cậu trước khi cậu đi qua Nghi Lễ Vượt Qua, phải không? Tôi được cho hay nó là của bố cậu.”

“Ai nói cho ông biết?” Tôi dùng lưỡi dao vạch lên mặt bàn trong phòng chỉ huy. “Bọn họ thật là thiếu chính xác.”

“Cậu không cần phải nhạo báng, chú bé.” Đôi mắt tôi ngược lên nhìn vào mắt Pitchner. “Cậu tới đây để giành một chỗ tập sự. Cậu đã làm được điều đó. Nếu cậu tiếp tục thúc ép các Giám Thị, họ sẽ giết cậu.”

“Tôi nhớ dường như chúng ta đã trao đổi về việc này rồi.”

“Darrow, những gì cậu đang làm chẳng có ý nghĩa quái gì cả! Đây là sự khinh suất!”

“Không ý nghĩa ư?” tôi nhắc lại.

“Nếu cậu đánh bại được con trai Đại Thống Đốc thì sao nào? Làm vậy sẽ giúp cậu đạt được gì?”

“Mọi thứ!” Tôi gằn giọng. Tôi rùng mình vì phẫn nộ và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa cho tới khi giọng nói của tôi tìm lại được sự kiểm soát. “Nó chứng tỏ tôi là Hoàng Kim giỏi nhất trong trường này. Nó cho thấy tôi có thể làm bất cứ điều gì họ có thể. Mà tại sao tôi lại phải nói với ông chứ, Fitchner? Tôi đã làm được tất cả những việc này mà chẳng cần tới sự giúp đỡ của ông. Tôi không cần ông. Apollo định giết tôi và ông đã không làm gì cả! Không gì hết! Vậy nên chính xác ra thì tôi nợ gì ở ông? Có thể là cái này chẳng?” Tôi lại bấm cho lưỡi dao bật ra.

“Darrow.”

“Fitchner.” Tôi đảo mắt.

Ông ta đập tay xuống bàn. “Đừng có nói với ta như thể ta là một thằng ngốc. Nhìn ta. Nhìn ta đi, đồ nhóc con cấu thả ngạo mạn.”

Tôi nhìn ông ta. Bụng ông ta đã phồng ra. Khuôn mặt quá hốc hác với một Hoàng Kim. Mái tóc ông ta vàng ệch và lật ra sau. Ông ta chưa bao giờ bảnh trai - và lúc này càng ít hơn bao giờ hết.

“Nhìn ta đi, Darrow. Ta đã phải chiến đấu để giành được mọi thứ ta có. Ta không được sinh ra trong nhà một Đại Thống Đốc. Như thế này đã là mức xa nhất ta có thể tiến được, thế nhưng đáng lẽ ta phải đi được xa hơn nhiều. Con trai ta cần đi xa hơn, nhưng nó không thể và sẽ không bao giờ có thể. Nếu thử nó sẽ chết. Ai cũng có một giới hạn, Darrow. Một giới hạn họ không thể vượt qua. Giới hạn của cậu cao hơn của ta, nhưng không cao tới mức như cậu thích đâu. Nếu cậu vượt qua nó, người ta sẽ nện cậu gục xuống.”

Ông ta nhìn chăm chăm đi chỗ khác như thể hổ thẹn, trừng mắt nhìn ngọn lửa. *Con trai ông ta*. Điều đó nằm trên màu da màu tóc họ, trên khuôn mặt, trong tính tình và cách họ nói với nhau. Tôi đúng là một gã ngốc vì đã không nói toạc ra điều đó sớm hơn.

“Ông là bố của Sevro,” tôi nói.

Ông ta không trả lời suốt một hồi lâu. Khi lên tiếng, giọng ông ta đầy cầu khẩn. “Cậu đã làm nó nghĩ nó có thể leo cao hơn khả năng của nó. Cậu sẽ giết nó, nhóc. Và cậu sẽ giết cả chính cậu nữa.

“VẬY HÃY GIÚP CHÚNG TÔI!” tôi thúc giục ông ta. “Hãy cho tôi thứ gì đó tôi có thể dùng để chống lại Apollo. Hay tốt hơn thế, hãy cùng tôi chiến đấu chống lại họ. Hãy tập hợp các Giám Thị khác và chúng ta sẽ đối đầu với họ.”

“Ta không thể, nhóc. Ta không thể.”

Tôi thở dài. “Không, tôi nghĩ là ông không muốn.”

“Sự nghiệp của ta sẽ treo trên đầu sợi tóc nếu ta giúp cậu. Tất cả những gì ta đã phải khổ cực mới có được, rất nhiều thứ, sẽ bị đe dọa. Để làm gì chứ? Chỉ để chứng minh một điều với Đại Thống Đốc.”

“Tất cả mọi người đều sợ thay đổi,” tôi nói trước khi chân thành mỉm cười với người đàn ông đã suy sụp. “Ông làm tôi nhớ tới chú tôi.”

“Sẽ không có thay đổi nào hết,” Fitchner gằn giọng khi ông ta đứng dậy. “Chẳng bao giờ có. Hãy biết vị trí đáng tởm của cậu, nếu không cậu sẽ

không thể thoát khỏi chỗ này đâu, nhóc.” Trông ông ta như muốn đưa tay đặt lên vai tôi. Nhưng rồi lại thôi. “Quý thật, cái bẫy đã được bày ra cho cậu rồi. Cậu đang đi thẳng vào nó đấy.”

“Tôi đã sẵn sàng cho cái bẫy của Chó Rừng, Fitchner. Hay của Apollo. Chẳng có gì khác cả. Họ sẽ không thể cản được những gì đang tiến tới họ.”

“Không,” Fitchner nói, do dự trong giây lát. “Không phải bẫy của họ. Của cô gái kia.”

Tôi trả lời ông ta theo cách ông ta sẽ hiểu. “Fitchner. Đừng có bỡn tôi như bỡn một thằng ngốc bằng những lời bóng gió mơ hồ khó chịu về trò hai mang. Đội quân của tôi thuộc về tôi, được tôi thu phục bằng cả trái tim, thể xác và tinh thần. Vào lúc này, họ không thể phản bội tôi cũng như tôi không thể phản bội họ. Chúng tôi là một thứ ông chưa bao giờ thấy trước đây. Vậy hãy thôi đi.”

Ông ta lắc đầu. “Đây là cuộc chiến của cậu, nhóc.”

“Phải. Nó là cuộc chiến của tôi.” Tôi mỉm cười. Giờ là thời điểm tôi đã chờ đợi. “Fitchner, đợi đã,” tôi nói trước khi ông ta bước tới gần cửa ra vào. Ông ta dừng bước, ngoái lại nhìn. Tôi hất cái ghế của mình lùi lại và sải bước tới chỗ ông ta. Fitchner nhìn tôi đầy tò mò. Thế rồi tôi chìa bàn tay ra. “Bất chấp tất cả, cảm ơn ông.”

Ông ta nắm lấy bàn tay tôi. “Chúc may mắn, Darrow,” ông ta nói. “Nhưng hãy để ý tới Sevro. Thằng bé sẽ đi theo cậu tới bất cứ nơi đâu, cho dù ta có nói gì đi nữa.”

“Tôi sẽ để tâm tới cậu ấy. Tôi hứa.” Bàn tay Chim Lặn của tôi siết chặt lấy bàn tay ông ta.

Trong giây lát, dù chỉ là giây lát, chúng tôi là bạn. Sau đó ông ta nhìn mặt trước sức mạnh của bàn tay mà tôi đang dùng để siết lấy tay ông ta. Thoạt đầu ông ta bật cười, sau đó hiểu ra và mắt ông ta mở to.

“Xin lỗi,” tôi nói.

Rồi tôi đánh vỡ mũi và nện cùi chỏ vào thái dương ông ta cho tới khi ông ta không còn cựa quậy nữa.

HÌNH MẪU

“Fitchner đi rồi à?” Ngựa Hoang hỏi tôi.

“Qua cửa sổ,” tôi đáp.

Tôi quan sát Ngựa Hoang từ phía bên kia chiếc bàn trắng trong phòng chỉ huy Nhà Apollo. Bên ngoài, một cơn bão tuyết đã nổi lên, rõ ràng là để giữ chân đội quân của tôi bên trong lâu đài, quanh các bếp lửa ấm áp và những nồi xúp nóng hổi. Mái tóc cô quăn lại ngang vai, buộc bằng những sợi dây da. Cô cũng khoác bộ lông sói như những người khác, chỉ khác là bộ lông của cô có bôi những đường sọc đỏ sậm. Đôi ủng bết bùn gắn đinh thúc ngựa đang gác lên bàn. Cây gia huy, thứ vũ khí duy nhất cô thực sự thích, nằm trên chiếc ghế bên cạnh cô. Khuôn mặt của Ngựa Hoang biến đổi thật nhanh chóng. Nhanh chóng nở những nụ cười giấu cợt. Nhanh chóng cau lại thành những nếp nhăn dễ mến. Cô mỉm cười với tôi và hỏi tôi đang nghĩ gì trong đầu.

“Tôi đang tự hỏi khi nào cô sẽ phản bội tôi,” tôi nói.

Cặp lông mày của cô nhíu sát lại gần nhau. “Cậu đang trông đợi điều đó sao?”

“Lừa hay bị lừa,” tôi nói. “Chính cô đã nói thế.”

“Cậu sẽ lừa tôi chứ?” cô hỏi. “Không. Vì cậu sẽ được lợi gì chứ? Cậu và tôi đã đánh bại trò chơi này. Bọn họ đã làm chúng ta tin rằng phải có một người chiến thắng, tất cả những người còn lại thua cuộc. Không đúng như vậy, và chúng ta đang chứng minh điều đó.”

Tôi không nói gì.

“Cậu có sự tin tưởng của tôi, vì khi thấy tôi nấp trong bụi sau khi đánh chiếm lâu đài của tôi, cậu đã để tôi trốn thoát,” cô trầm ngâm giải thích.

“Và tôi có sự tin tưởng của cậu, vì tôi đã lôi cậu ra khỏi bùn khi Cassius bỏ mặc cậu lại đó cho đến chết.”

Tôi không trả lời.

“Vậy nên đã có câu trả lời. Cậu sẽ làm được những điều lớn lao, Darrow.” Cô chưa bao giờ gọi tôi là Darrow. “Biết đâu cậu không phải một mình làm những điều đó thì sao?”

Những lời cô nói khiến tôi mỉm cười. Rồi tôi đứng bật dậy, làm cô giật mình.

“Hãy tập hợp mọi người lại,” tôi ra lệnh.

Tôi biết cô đang trông đợi sẽ nghỉ tại đây. Cả tôi cũng thế. Mùi xúp cá mồi tôi. Cả sự ấm áp, cái giường và ý nghĩ trải qua một khoảnh khắc yên bình với cô cũng thế. Nhưng đó không phải là cách người ta chinh phục.

“Chúng ta sẽ làm các Giám Thị bất ngờ. Chúng ta sẽ tiêu diệt Nhà Jupiter.”

“Chúng ta không thể khiến họ bất ngờ.” Cô gõ vào cái nhẫn của mình. Trường Chấn Âm Fitchner tạo ra đã biến mất. Chúng tôi có thể vứt bỏ những chiếc nhẫn hoàn toàn, song chúng là món bảo hiểm của chúng tôi. Các Giám Thị có thể có khả năng chỉnh sửa vài thứ vào lúc này lúc khác, nhưng theo lẽ thường họ không thể can thiệp vào các đoạn ghi hình quá nhiều, nếu không những Người Tuyển Lựa sẽ nghi ngờ.

“Và cho dù chúng ta có tận dụng được cơn bão này, thì việc tiêu diệt Nhà Jupiter sẽ đem lại điều gì chứ?” cô hỏi. “Nếu Apollo không rời đi khi Nhà của ông ta thua cuộc, Jupiter cũng sẽ không đi. Cậu sẽ chỉ khiêu khích bọn họ can thiệp. Bây giờ chúng ta nên truy tìm Chó Rừng!”

Tôi biết các Giám Thị đang theo dõi tôi lên kế hoạch cho việc này. Tôi muốn họ biết tôi đi đâu.

“Tôi chưa sẵn sàng đối đầu với Chó Rừng,” tôi nói với cô. “Tôi cần thêm nhiều đồng minh.”

Cô nhìn tôi, lông mày nhíu lại. Cô không hiểu, nhưng thế cũng không quan trọng. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ hiểu.

Bất chấp cơn bão tuyết, đội quân của tôi vẫn di chuyển nhanh chóng. Chúng tôi quần mình kỹ lưỡng trong áo choàng và lông thú dày tới mức trông như những con vật đang chệnh choạng bước đi trên tuyết. Ban đêm, chúng tôi đi theo các vì sao, di chuyển bất chấp gió thổi mạnh và tuyết rơi dày. Đội quân của tôi không phàn nàn. Họ biết tôi sẽ không dẫn họ đi mà không có mục đích. Các chiến binh mới của tôi nỗ lực mạnh mẽ hơn mức tôi nghĩ họ có thể. Họ đã nghe nói về tôi. Pax đảm bảo chắc chắn điều đó. Và họ nóng lòng muốn gây ấn tượng với tôi. Điều này bỗng trở thành vấn đề. Hễ tôi bước tới đâu, những người ở gần tôi liền nỗ lực gấp đôi, tới mức họ vượt lên những người phía trước và bỏ xa những người phía sau.

Cơn bão tuyết thật dữ dội. Pax luôn đứng gần tôi và Ngựa Hoang, như thể muốn che gió cho chúng tôi. Anh ta và Sevro luôn cạnh tranh với nhau để được là người ở gần tôi nhất, cho dù Pax hẳn sẽ muốn nhóm lửa cho tôi và bế tôi lên giường buổi tối nếu tôi để anh ta làm vậy, trong khi Sevro chắc sẽ bảo tôi hãy tự nhắc mình lên. Giờ đây, cứ mỗi lần nhìn cậu ta tôi lại thấy bố cậu ta. Lúc này, khi tôi đã biết về gia đình Sevro, cậu ta dường như trở nên yếu đuối hơn. Chẳng có lý do nào để điều đó là sự thật; tôi đoán có lẽ chỉ là do lúc trước tôi luôn nghĩ cậu ta thực sự được một con sói cái sinh ra.

Cuối cùng, tuyết ngừng rơi, mùa xuân tới thật nhanh và khắc nghiệt, xác nhận những gì tôi nghi ngờ. Các Giám Thị đang giở trò. Những Kẻ Gào Rú đảm bảo luôn để mắt lên bầu trời để phòng các Giám Thị quyết định quấy phá khi chúng tôi đang trên đường. Không có gì xảy ra. Tactus luôn để mắt tới tung tích bọn họ. Nhưng tất cả đều im lặng. Chúng tôi không thấy thám báo nào của kẻ thù, không nghe thấy tiếng kèn trận nào ngoài xa, không thấy khói bay lên ngoài trừ từ vùng cao nguyên Nhà Mars ở phía Bắc.

Chúng tôi tấn công những kho dự trữ bị cháy sém và các lâu đài đổ vỡ trên đường tiến về phía Nhà Jupiter. Có những cái bình có quai trong lâu đài Nhà Bacchus làm Sevro thất vọng tràn trề khi khám phá ra chúng đựng đầy nước nho thay vì rượu vang, thịt bò muối từ các hầm chứa sâu hút của Nhà Juno, pho mát đóng bánh, cá gói trong lá cây, và hàng túi đầy thứ thịt

ngựa xông khói luôn hiện diện khắp nơi. Những món này giúp chúng tôi no bụng trên đường hành quân.

Sau bốn ngày gian khổ, chúng tôi đã tới vây hãm tòa lâu đài có ba lớp tường của Nhà Jupiter nằm trên ngọn đèo thấp qua núi. Tuyết tan đủ nhanh để làm mặt đất sũng nước và làm khổ lũ ngựa của chúng tôi. Các dòng suối chảy ào qua nơi chúng tôi Cắm trại. Tôi chẳng buồn nhọc công phác ra kế hoạch hành động. Tôi chỉ đơn giản nói với nhóm của Pax, Milia và Nyla rằng ai chiếm cho tôi lâu đài sẽ giành được một phần thưởng. Những kẻ phòng thủ rất thưa thớt, và đội quân của tôi chiếm được lớp phòng thủ ngoài cùng trong một ngày bằng cách chế tạo một loạt thang leo tường thành bằng gỗ dưới làn tên bắn lác đác.

Ba toán quân còn lại của tôi tuần tiễu vùng lãnh thổ xung quanh, sẵn sàng dùng vũ lực trong trường hợp Chó Rừng quyết định nhúng mũi vào trận chiến này. Có vẻ như lực lượng chủ yếu của Nhà Jupiter đang ở tận bên kia con sông Argos giờ đã tan băng để vây hãm lâu đài Nhà Mars. Bọn họ không ngờ dòng sông lại tan băng nhanh đến thế. Vẫn chưa có dấu hiệu nào của thủ hạ Chó Rừng hay các Giám Thị. Tôi tự hỏi liệu họ đã tìm ra Fitchner bị nhốt trong một căn hầm ở lâu đài Nhà Apollo hay chưa. Tôi để lại cho ông ta đồ ăn, nước uống và một khuôn mặt bầm giập.

Đến ngày thứ ba của cuộc bao vây, một lá cờ trắng được thả xuống từ mặt thành lâu đài Nhà Jupiter. Một cậu con trai gầy gò vóc dáng trung bình với nụ cười dè dặt trên môi lén chui ra khỏi cửa hậu lâu đài Nhà Jupiter. Tòa lâu đài nằm trên nền cao, lởm chởm đá. Năm kẹp giữa hai vách đá lớn, vì thế ba lớp tường của lâu đài đều nhô ra ngoài. Có lẽ chẳng mấy chốc nữa tôi sẽ thử phái người leo từ các vách đá xuống xem sao. Việc này hoàn toàn có thể là nhiệm vụ cho Những Kẻ Gào Rú - song họ đã có đủ vinh quang rồi. Cuộc vây hãm này thuộc về các chiến binh bị bắt khi chúng tôi tấn công Nhà Apollo.

Cậu trai nọ dè dặt đi bộ tới trước cổng chính. Tôi gặp cậu ta ở đó cùng Sevro, Milia, Nyla và Pax. Ngay cả khi không có Tactus và Ngựa Hoang, chúng tôi vẫn là một nhóm đáng sợ, dù rằng vẻ bề ngoài của Ngựa Hoang không bao giờ thực sự đáng sợ - giỏi lắm thì cũng chỉ có thể nói vậy

về tinh thần của cô. Milia trông như thứ gì đó bước ra từ một con ác mộng - cô đã học thói quen đeo các chiến quả trên người như Tactus và Cây Kế. Và Pax đã khắc vạch đánh dấu trên cây rìu chiến to tướng của anh ta cho mỗi nô lệ bắt được.

Trước mặt các trợ thủ của tôi, cậu nhóc kia lộ rõ vẻ bối rối. Nụ cười của cậu ta chỉ thoáng qua rất nhanh, gần như có vẻ cậu ta lo chúng tôi có thể không tán thưởng. Cái nhẫn trên tay cậu ta là của Nhà Jupiter. Trông cậu ta có vẻ đói, vì cái nhẫn không còn vừa trên ngón tay cậu ta nữa.

“Tên tôi là Lucian,” cậu ta nói, cố làm ra vẻ nam nhi. Dường như cậu ta cho rằng Pax là người chỉ huy. Pax phá lên cười oang oang và chỉ vào tôi cùng Lưỡi Hái của tôi. Lucian có vẻ nao núng khi nhìn tôi. Tôi nghĩ anh chàng biết rõ tôi là Thủ Lĩnh.

“Vậy chúng ta đứng đây để cười với nhau hả?” tôi hỏi. “Cậu muốn nói gì?”

“Muốn nói là đói,” cậu ta cười khổ sở. “Đã ba tuần nay chúng tôi chỉ ăn chuột và ngũ cốc sống ngâm nước.”

Tôi gần như thương hại cậu nhóc. Mái tóc của cậu ta bần thiu, mắt đăm lẹ. Cậu ta biết mình vừa từ bỏ cơ hội có một chỗ tập sự. Người ta sẽ khinh bỉ cậu nhóc trong suốt phần đời còn lại vì đã đầu hàng. Nhưng cậu ta đói. Và cả bảy kẻ thủ thành còn lại cũng thế. Kể cũng lạ, tất cả đều là học viên Nhà Jupiter, không phải nô lệ. Thủ Lĩnh của họ đã bỏ lại những kẻ yếu ớt thay vì các nô lệ.

Điều kiện duy nhất của họ khi giao nộp lâu đài là dứt khoát không bị biến thành nô lệ. Chỉ có Pax lăm bẫm điều gì đó chính trực về việc họ cần phải giành lấy tự do cho bản thân như những người còn lại trong số chúng tôi, nhưng tôi đồng ý với thỉnh cầu của cậu nhóc. Tôi lệnh cho Milia theo dõi họ. Nếu họ định làm phản, cô sẽ lấy chỏm tóc của cả đám làm chiến quả. Chúng tôi dắt lũ ngựa của mình vào trong sân lâu đài. Mặt đá mấp mô và bần thiu. Một tháp phòng thủ cao, vuông vức vươn lên áp vào vách núi.

Bóng tối ập xuống qua các đám mây. Một cơn bão đang tới chỗ con đèo, vì thế tôi đưa lực lượng của mình vào trong lâu đài và chặn các cổng lại. Ngựa Hoang và lực lượng dưới quyền của cô ở lại bên ngoài tường lâu đài

và sẽ quay về muộn hơn trong đêm sau khi tuần tra cùng Tactus. Chúng tôi nói chuyện với nhau qua Thiết Bị Liên Lạc và Tactus rửa chúng tôi vì có một mái nhà khô ráo trên đầu. Cơn mưa tối hôm đó rất to.

Tôi đảm bảo để các cựu binh của chúng tôi có được những chiếc giường tốt nhất trong khu phòng ngủ của Nhà Jupiter trước khi chúng tôi ăn. Đội quân của tôi có thể rất kỷ luật, song họ sẽ sẵn sàng đâm chính mẹ của mình vì một cái giường ấm áp. Ngủ dưới đất chính là điều phần lớn họ chẳng bao giờ thích ứng nổi. Họ nhớ những chiếc đệm và tấm ga trải giường bằng lụa của mình. Tôi nhớ chiếc giường nhỏ tôi từng chia sẻ với Eo. Khoảng thời gian từ lúc em mất đến giờ còn dài hơn thời gian chúng tôi kết hôn với nhau. Tôi ngạc nhiên khi thấy việc nhận ra điều đó khiến mình đau đớn tới vậy.

Tôi nghĩ giờ tôi đã mười tám tuổi, tính theo năm Trái Đất. Và cũng không chắc lắm.

Với những kẻ cố thủ đang đói lả của Nhà Jupiter, bánh mì và thịt của chúng tôi chẳng khác gì thiên đường. Lucian cùng các đồng đội của cậu ta, tất cả đều gãy giò xương, mệt mỏi phờ phạc, ăn nhanh tới mức Nyla cuống lên la lối vì sợ bọn họ sẽ tự làm lủng ruột mình ra. Cô chạy quanh nhắc nhở từng người trong số họ là thịt ngựa xông khói sẽ không phi nước đại chuồn đi đâu được cả. Pax và đám Lưng Máu của anh ta thỉnh thoảng lại ném xương về phía mấy kẻ thâm hại nọ. Tiếng cười của Pax thật dễ lây lan. Nó vang lên từ anh ta rồi biến thành thứ gì đó đậm nữ tính khi nó tiếp tục duy trì sau hai giây. Không ai có thể giữ được vẻ mặt nghiêm túc khi anh ta bắt đầu cười. Anh ta lại bắt đầu nói về Helga. Tôi tìm kiếm Ngựa Hoang để chúng tôi có thể phá lên cười về câu chuyện này, song cô sẽ còn vắng mặt thêm nhiều giờ nữa. Thậm chí ngay lúc này tôi cũng thấy thiếu vắng cô, và lồng ngực tôi chợt cảm thấy rộn rã vì tôi biết cô sẽ cuộn mình trên giường tôi vào tối hôm nay và chúng tôi sẽ cùng nhau ngáy say sưa như chú Narol sau ngày Giáng sinh.

Tôi gọi Milia tới đầu bàn. Đội quân của tôi đi lại tha thẩn trong phòng chỉ huy Nhà Jupiter; họ thấy thoải mái khi chinh phục. Bản đồ của Nhà Jupiter đã bị phá hủy. Tôi không thể biết họ nắm được những gì.

“Cô nghĩ sao về các vị chủ nhà của chúng ta?” tôi hỏi Milia.

“Theo tôi chúng ta cần buộc họ làm nô lệ.”

Tôi tặc lưỡi. “Cô thực sự không thích giữ lời hứa sao?”

Trông cô gái rất giống một con chim ưng, khuôn mặt đầy góc cạnh, tàn nhẫn. Giọng nói của cô cũng tương tự. “Những lời hứa chỉ là những cái xích,” cô gằn giọng. “Cả hai thứ đều sinh ra để bị phá vỡ.”

Tôi bảo cô để cho những tù binh Nhà Jupiter được yên, nhưng sau đó lớn tiếng ra lệnh cho cô mang chỗ rượu vang chúng tôi đã chiếm được trên đường tới chỗ Nhà Jupiter. Cô chọn vài cậu con trai và mang các thùng phuy tìm được trong kho Nhà Bacchus tới.

Tôi đứng lên mặt bàn với bộ dạng thật ngớ ngẩn. “Và tôi ra lệnh cho các bạn phải say!” Tôi hét lớn với đội quân của mình. Họ nhìn tôi như thể tôi bị điên.

“Say à?” một người hỏi.

“Phải!” Tôi cắt ngang trước khi cậu ta kịp nói thêm. “Các bạn không thể làm được thế sao? Thử một lần hành động như những gã điên xem nào!”

“Chúng tôi sẽ thử,” Milia hô lớn. “Chúng ta sẽ thử phải không nào?” Trả lời cô là những tiếng reo hò. Một lát sau, trong lúc chúng tôi uống thứ rượu chiếm được từ Nhà Bacchus, tôi lớn tiếng giành một phần cho các tù binh Nhà Jupiter. Pax loạng choạng đứng dậy phản đối ý tưởng chia sẻ chỗ rượu ngon. Anh ta là một diễn viên giỏi.

“Anh đang chống lại tôi đấy à?” tôi hỏi.

Pax do dự nhưng rồi cũng gật cái đầu to tướng của mình.

Tôi rút Lưỡi Hái ra khỏi bao đeo sau lưng. Nó rít lên trong bầu không khí ẩm ướt của phòng chỉ huy. Cả trăm con mắt dồn vào chúng tôi. Sấm rền vang bên ngoài. Pax lắc lư bước tới một bước dài ngất ngưỡng như người say. Bàn tay anh ta cũng đã nắm lấy cán cây rìu, nhưng không rút nó ra. Sau giây lát, anh ta lắc đầu và quỳ một gối xuống - và vẫn cao gần bằng tôi. Tôi tra Lưỡi Hái của mình vào vỏ và nâng anh ta dậy. Tôi yêu cầu anh ta đi tuần tra.

“Tuần tra? Nhưng... trong mưa bão sao?”

“Anh nghe tôi nói rồi đấy, Pax.”

Với một tràng lầm bầm, các Lưng Máu lắc lư đi theo anh ta thực hiện hình phạt dành cho họ. Tất cả họ đều đủ khôn ngoan để hiểu ra phần vai của mình ngay cả khi họ không biết về vở diễn. “Kỷ luật!” Tôi huênh hoang với Lucian. “Kỷ luật là nét tốt đẹp nhất của nhân loại. Ngay cả ở những kẻ lớn xác thô lỗ như thế. Nhưng anh ta nói đúng. Không có rượu vang cho các cậu tối nay. Để có được, các cậu phải giành lấy.”

Trong lúc Pax vắng mặt, tôi tổ chức lễ trao tượng trưng những bộ áo choàng lông sói cho các nô lệ Nhà Venus và Bacchus đã giành lại tự do khi tham gia chiếm lâu đài này - chỉ là tượng trưng vì chúng tôi không có thời gian đi tìm những con sói. Tiếng cười và những câu nói bông đùa vang lên. Đây vui vẻ trong một hồi, dù không ai rời xa vũ khí. Nyla được thúc giục hát một bài. Giọng hát của cô như của một thiên thần. Cô từng hát tại Nhà Hát opera Sao Hỏa và đã được lên lịch biểu diễn tại Vienna cho tới khi Học Viện mang đến cho cô một cơ hội tốt hơn. Cơ hội cả đời có một. Thật thú vị làm sao.

Lucian ngồi trong góc căn phòng chỉ huy cùng bảy tù binh khác, quan sát các chiến binh của chúng tôi diễn màn lăn ra ngủ trên bàn, trước lò sưởi, dọc theo các bờ tường. Một số lần đi kiểm giường. Tiếng ngáy vang vọng vào tai tôi.

Sevro đứng sát cạnh tôi, như thể các Giám Thị có thể ừa vào giết tôi bất cứ lúc nào. Tôi bảo Sevro cứ uống cho thật say và mặc kệ tôi. Cậu ta làm theo và chẳng mấy chốc đã cười sảng sặc, rồi gục đầu xuống mặt bàn dài ngủ lịm. Tôi chệnh choáng đi qua đội quân đang ngủ của mình tới chỗ Lucian, một nụ cười nở trên khuôn mặt. Tôi chưa từng say kể từ khi vợ tôi chết.

Bất chấp vẻ dễ bảo của Lucian, tôi thấy cậu ta thật kỳ lạ. Đôi mắt cậu ta hiếm khi nhìn thẳng vào mắt tôi, và đôi vai cậu ta rũ xuống. Nhưng hai bàn tay của cậu ta không bao giờ đút vào túi quần, không bao giờ khép lại để thủ thế. Tôi hỏi cậu ta về cuộc chiến với Nhà Mars. Đúng như tôi nghĩ, cuộc chiến đó đã sắp thắng lợi. Cậu ta nói gì đó về một cô gái đang phản bội Nhà Mars. Tôi đoán, có vẻ đó là Antonia.

Tôi cần hành động nhanh chóng. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu gia huy và lâu đài Nhà của tôi bị chiếm, cho dù tôi đang có trong tay một đội quân độc lập. Về nguyên tắc, tôi có thể bị thua.

Đám bạn của Lucian đã mệt rũ, vì thế tôi cho họ rời đi để tìm lấy một cái giường. Bọn họ sẽ không gây ra chuyện gì rắc rối. Lucian nán lại nói chuyện. Tôi mời cậu ta tới bên chiếc bàn trong phòng chỉ huy. Trong lúc các bạn của Lucian nổi nhau ra ngoài, tôi nghe thấy tiếng Ngựa Hoang ngoài sảnh. Cô uyển chuyển bước vào phòng. Sấm rền vang bên ngoài. Mái tóc cô ướt và dính bết vào nhau, bộ lông sói ướt sũng, ủng bê bết bùn.

Khuôn mặt cô là điển hình của sự lúng túng khi cô thấy tôi cùng Lucian.

“Ngựa Hoang, em yêu dấu” tôi reo lên. “Anh sợ là em về quá muộn. Bọn anh đã giải quyết hết cả kho Nhà Bacchus rồi!” Tôi khoát tay về phía đội quân đang ngủ của mình và nháy mắt. Có chừng năm mươi người còn lại, rải khắp căn phòng chỉ huy rộng lớn trong nhiều trạng thái ngủ khác nhau. Tất cả đều say mềm như chú Narol trong ngày Giáng sinh.

“Uống say bí tỉ có vẻ là một ý tưởng hạng nhất vào thời điểm như lúc này,” cô nói thật lạ. Cô nhìn sang Lucian, rồi lại nhìn tôi. Ngựa Hoang không thích điều gì đó. Tôi giới thiệu cô với Lucian. Cậu ta lăm bắm rất vui được gặp cô. Cô cười khẩy.

“Làm thế nào cậu ta thuyết phục được cậu không biến cậu ta thành nô lệ vậy, Darrow?”

Tôi không rõ liệu cô có hiểu trò tôi đang chơi hay không.

“Cậu ta trao cho tôi lâu đài này!” Tôi vung vẩy bàn tay hậu đậu của mình về phía tấm bản đồ đá đã bị phá hủy một nửa trên tường. Ngựa Hoang nói cô sẽ gia nhập cùng chúng tôi. Cô bắt đầu lên tiếng gọi vài người trong toán của mình từ ngoài hành lang vào, nhưng tôi ngăn cô lại. “Không, không. Tôi và Lucian đây đã trở thành bạn chí thân. Không có cô gái nào ở đây hết. Hãy dẫn người của cô đi tìm Pax.”

“Nhưng...”

“Đi tìm Pax,” tôi ra lệnh.

Tôi biết cô bối rối, nhưng cô tin tôi. Ngựa Hoang lăm bắm chào tạm biệt tôi và Lucian rồi đóng cửa lại. Tiếng gót ủng của cô nện xuống sàn xa dần.

“Cứ nghĩ cô nàng chẳng bao giờ chịu đi cơ đấy!” Tôi bật cười với Lucian. Cậu ta ngả người ra sau trên ghế. Cậu ta thực sự rất gầy, chẳng có gì thái quá ở cậu ta cả. Mái tóc vàng của cậu ta được cắt ngắn. Hai bàn tay gầy gò và hữu dụng. Cậu ta làm tôi nhớ tới một người.

“Hầu hết mọi người không muốn các cô gái đẹp rời đi,” Lucian nói, mỉm cười có vẻ chân thành. Thậm chí cậu ta còn hơi đỏ mặt khi tôi hỏi cậu ta có thực sự nghĩ Ngựa Hoang đẹp hay không.

Chúng tôi trò chuyện trong gần một giờ. Dần dà, cậu ta thả lỏng mình. Cậu ta dần trở nên tự tin hơn và chẳng mấy chốc đã kể cho tôi nghe về thời thơ ấu của mình, về một ông bố khắt khe, về những kỳ vọng của gia đình. Nhưng cậu ta không hề thấy khổ sở khi kể lại những chuyện này. Cậu ta là một người thực tế, một nét tính cách tôi ngưỡng mộ. Cậu ta không còn phải né tránh ánh mắt của tôi khi chúng tôi nói chuyện nữa. Hai vai cậu ta không còn rũ xuống như trước, cậu ta trở nên thoải mái hơn, thậm chí còn hài hước. Tôi bật cười lớn đến sáu lần. Đêm khuya dần, song chúng tôi vẫn trò chuyện và đùa bỡn. Cậu ta cười phá lên vì đôi ủng tôi đi, được quần lông thú cho ấm. Lúc này chúng thật nóng khi tuyết đã tan, nhưng tôi cần phải đeo những tấm da sống.

“Còn anh thì sao, Darrow? Chúng ta cứ nói mãi về tôi. Tôi nghĩ đến lượt anh rồi. Vậy hãy kể cho tôi biết, điều gì đã đưa anh tới đây? Điều gì thúc đẩy anh? Tôi không nghĩ tôi từng nghe nói tới gia đình anh...”

“Nói thật lòng, họ không phải loại người khiến cậu dễ tâm lắng nghe khi được kể đâu. Nhưng tôi nghĩ tất cả bắt đầu từ một cô gái, vậy thôi. Tôi là người đơn giản. Và các lý do của tôi cũng thế.”

“Cô gái đẹp đó à?” Lucian đỏ mặt. “Ngựa Hoang à? Cô ấy khó có thể coi là đơn giản.”

Tôi nhún vai.

“Tôi đã kể cho anh nghe mọi thứ!” Lucian phản đối. “Đừng có làm một anh chàng Tím mơ hồ với tôi. Nói thẳng ra đi nào, anh bạn!” Cậu ta nóng ruột gõ bàn.

“Được rồi. Được rồi. Toàn bộ câu chuyện.” Tôi thở dài. “Thấy cái bao bên cạnh cậu không? Bên trong nó có một cái túi. Cậu lấy cái túi đó ra cho

tôi được chứ?”

Lucian lấy cái túi ra và ném nó cho tôi. Cái túi rơi xuống bàn kêu loảng xoảng.

“Hãy cho tôi thấy bàn tay của cậu nào.”

“Bàn tay của tôi?” cậu ta bật cười hỏi.

“Phải, chỉ cần chìa nó ra thôi, nào.” Tôi gõ bàn. Cậu ta không phản ứng. “Thôi nào, anh bạn. Có một giả thiết tôi đang muốn kiểm chứng.” Tôi gõ xuống bàn với vẻ sốt ruột. Cậu ta đưa bàn tay ra.

“Làm cách nào mà bàn tay của tôi có thể nói lên điều gì về câu chuyện hay giả thiết của anh chứ?” Nụ cười của cậu ta vẫn hiện hữu.

“Cũng rắc rối lắm. Tốt nhất để tôi chỉ cho cậu thấy.”

“Cũng được thôi.”

Tôi mở túi ra và dốc những thứ bên trong xuống bàn. Hai chục chiếc nhẫn vàng có chạm phù hiệu lặn ra khắp mặt bàn. Lucian nhìn chúng lặn đi.

“Những cái nhẫn này là của các học viên đã chết. Những người mà đám Robot Cấp Cứu không thể cứu được. Chúng ta hãy xem nào.” Tôi lần qua mớ nhẫn. “Chúng ta có nhẫn Jupiter, Venus, Neptune, Bacchus, Juno, Mercury, Diana, Ceres... và chúng ta có một chiếc Minerva ngay đây.” Tôi cau mày và lần tìm quanh. “Hừm. Lạ thật. Tôi không tìm thấy cái nhẫn Pluto nào cả.”

Tôi ngược mắt nhìn lên cậu ta. Đôi mắt cậu ta lúc này khác hẳn. Chết chóc. Lặng lẽ.

“Ồ, có một cái đấy.”

CHÓ RỪNG

Hắn rút bàn tay về. Hắn rất nhanh.

Tôi còn nhanh hơn.

Tôi đâm xuyên con dao găm của mình vào bàn tay hắn, găm chặt nó xuống bàn.

Miệng hắn há hốc ra vì đau đớn. Một thứ âm thanh lạ lùng như tiếng rít hoang dại vọt ra từ miệng hắn khi hắn chop lấy con dao. Nhưng tôi to con hơn hắn và tôi đã cắm lưỡi dao ngập xuống mặt bàn đến mười xăng ti mét. Tôi dùng một cái bình đóng con dao xuống. Hắn không thể nhổ nó ra. Tôi ngả người ra sau và quan sát hắn thử làm việc đó. Có điều gì đó bản năng trong cơn hoảng loạn ban đầu của hắn. Rồi điều gì đó chắc chắn con người khi hắn trấn tĩnh lại, thậm chí còn lạnh lùng tàn nhẫn hơn cả hành động bạo lực của tôi. Hắn bình tĩnh lại nhanh hơn bất cứ ai tôi từng thấy. Chỉ cần một nhịp thở, có lẽ là ba, hắn đã ngả người ra sau trên ghế của mình như thể chúng tôi đang cùng uống với nhau.

“À, chết tiệt thật,” hắn nghiêng răng nói.

“Tao nghĩ chúng ta nên làm quen với nhau kỹ hơn,” tôi nói. Tôi chỉ vào chính mình. “Chó Rừng, tao là Thần Chết.”

“Mày có cái tên hay hơn,” hắn đáp. Rồi thở một nhịp. Rồi một nhịp nữa. “Mày biết bao lâu rồi?”

“Răng mày là Chó Rừng ấy à? Một phỏng đoán đầy hy vọng. Răng mày đang toan tính điều gì đó chẳng tử tế một chút nào? Từ trước khi tao đặt chân vào lâu đài. Không ai lại đầu hàng mà không chiến đấu cả. Một trong những cái nhẫn của mày không vừa. Và lần sau hãy giấu hai bàn tay của mày đi. Những kẻ đang sợ hãi luôn giấu hai bàn tay của chúng đi hoặc làm các cử chỉ vô nghĩa. Nhưng thực sự mày không có cơ hội nào hết. Các

Giám Thị biết tao đang tới đây. Họ nghĩ tới việc biến nó thành một cái bẫy để hủy hoại tao bằng cách cho mày biết tao đang tới. Để mày có thể lén vào đây, tìm cách hạ tao một cách bất ngờ. Đó là sai lầm của họ. Sai lầm của mày.”

Hắn nhìn tôi, nhăn mặt khi quay sang nhìn các chiến binh hoàn toàn tinh táo của tôi nhóm dậy khỏi sàn. Gần năm mươi người tất cả. Tôi muốn họ thấy màn kịch.

“À.” Chó Rừng thở dài khi hắn nhận ra cái bẫy của mình đã trở nên vô ích đến mức nào. “Các chiến binh của tao đâu?”

“Chiến binh nào? Những kẻ đầu hàng cùng mày hay những kẻ mày giấu trong lâu đài? Có thể là dưới các gian hầm? Hay dưới nền lâu đài, trong một đường hầm nào đó? Tao không dám cược là chúng đang vui cười lúc này đâu, anh bạn. Pax là một con thú dữ và Ngựa Hoang sẽ giúp đỡ anh ta khi cần.”

“Vậy ra đó là lý do mày đuổi cô ta đi.”

Và cũng để cô ấy sẽ không lỡ miệng hỏi tại sao chúng tôi lại giả bộ bị say vì nước nho.

Pax hắn đã tìm ra nơi ẩn náu của quân địch. Sấm vẫn rền vang. Tôi hy vọng Chó Rừng đã huy động phần lớn lực lượng của hắn vào cuộc phục kích này. Nếu không thì sẽ rất rắc rối, vì nếu hắn có trong tay lâu đài của Nhà Jupiter, nhiều khả năng hắn cũng nắm giữ lực lượng Nhà này, vốn đã chinh phục lực lượng Nhà Juno và phần lớn Nhà Vulcan, và không lâu nữa là cả Nhà Mars. Nhưng tôi đã tóm được hắn ở đây.

Chó Rừng bị đóng đinh xuống bàn, chảy máu ròng ròng, bị đội quân của tôi vây quanh. Cuộc mai phục của hắn đã thất bại. Hắn đã thua, nhưng chưa tuyệt vọng. Hắn không còn là Lucian nữa. Gần như thể bàn tay của hắn không hề bị tổn thương. Giọng nói của hắn không hề dao động. Hắn không tức giận, chỉ thật đáng sợ. Hắn làm tôi nhớ tới chính mình trước khi tôi bùng lên trong cơn cuồng nộ. Lặng lẽ. Thong thả. Tôi muốn các chiến binh của mình thấy hắn bối rối. Nhưng hắn không bối rối, vì vậy tôi bảo họ rời đi. Chỉ còn mười Kẻ Gào Rú, cả cũ lẫn mới, ở lại.

“Nếu chúng ta cần nói chuyện, vui lòng gỡ con dao này ra khỏi tay tao,” Chó Rừng nói với tôi. “Tin hay không tùy bọn mày, nhưng nó làm tao đau.” Hăn không có vẻ khôi hài như những lời hăn nói. Bất chấp nghị lực của bản thân, khuôn mặt hăn tái mét và cả người hăn đã bắt đầu run lẩy bẩy vì sốc.

Tôi mỉm cười. “Phần còn lại của đạo quân của anh bạn đâu rồi? Cô gái đó, Lilath, đâu rồi? Cô ta nợ bạn tao một con mắt đấy.”

“Hãy để tao đi và tao sẽ trao cho mày đầu của cô ta đặt trên một cái khay, nếu mày muốn. Nếu mày cho tao mượn một quả táo, thậm chí tao sẽ nhét nó vào mồm của cô ta để cô ta nom như một con lợn trên bàn tiệc. Tùy mày chọn thôi.”

“Thế đấy! Nào, đó là cách mày có được biệt danh của mình, phải không nào?” tôi nói kèm theo một màn vỗ tay châm chọc.

Chó Rừng tặc lưỡi đầy nuối tiếc. “Lilath bảo Chó Rừng nghe hay. Thế là cái tên ấy bám dính lấy tao. Đó là lý do vì sao tao sẽ nhét quả táo vào mồm cô ta. Ước gì tao có thể là thứ gì đó nghe... êm tai hơn Chó Rừng, nhưng danh tiếng thường có xu hướng tự nó hình thành.” Hăn hất hàm về phía Sevro. “Như gã Quỷ Lùn kia và đám Năm Mũ Độc của hăn ta.”

“Năm Mũ Độc, ý mày là sao?” Cây Kế hỏi.

“Đó là cách bọn tao gọi chúng mày. Những cái năm độc để Thần Chết và Quỷ Lùn ngồi chồm hổm lên trên. Nhưng nếu chúng mày thích một cái tên hay ho hơn bên ngoài phạm vi trò chơi này, chúng mày chỉ cần giết gã Thần Chết to xác xấu xa đây là xong. Đừng đánh ngất hăn. Giết hăn. Đâm một thanh kiếm xuyên qua cột sống của hăn, và chúng mày có thể trở thành Thống Soái, Thống Đốc, bất cứ cái gì. Bố tao sẽ vui lòng đáp ứng. Chuyện rất đơn giản. Quid pro quo^[7].”

Sevro rút dao ra và nhìn trừng trừng vào Những Kẻ Gào Rú của cậu ta. “Không đơn giản đến thế đâu.”

Cây Kế không nhúc nhích.

“Đáng để thử lắm,” Chó Rừng thở dài. “Tao phải thú nhận, tao là một Chính Khách, không phải chiến binh. Thế nên nếu chúng ta muốn đàm phán, mày cần nói gì đó, Thần Chết. Trông mày như một pho tượng ấy. Tao

không nói chuyện với tượng.” Sức cuốn hút của hắn thật lạnh lùng. Toan tính.

“Có phải mày đã ăn thịt chính các thành viên Nhà mình không?”

“Sau nhiều tháng trong bóng tối, mày sẽ ăn bất cứ cái gì mồm mày tìm thấy. Thậm chí dù thứ đó còn ngộ nguậy. Quả thực là không mấy ấn tượng. Ít nhân văn hơn tao muốn, rất giống súc vật. Và bất cứ ai hắn cũng sẽ làm thế. Nhưng khuấy động phần ký ức nặng mùi của tao lên không phải là cách thương lượng.”

“Chúng ta đâu có đang thương lượng.”

“Con người luôn thương lượng. Đó là mục đích của thảo luận. Một ai đó có điều gì đó, biết điều gì đó. Và một người khác muốn một điều.” Nụ cười của hắn thật dễ mến, song đôi mắt hắn... Có gì đó không đúng ở hắn. Dường như một linh hồn khác đã chiếm lấy thân thể hắn kể từ lúc hắn không còn là Lucian. Tôi đã từng thấy các diễn viên... song việc này khác hắn. Có vẻ như hắn lý trí tới mức trở thành phi nhân tính.

“Thần Chết, tao sẽ đảm bảo để bố tao cho mày bất cứ điều gì mày muốn. Một hạm đội. Cả một đội quân Hồng để tiêu khiển, lũ Quạ để mày thực hiện những cuộc chinh phục, bất cứ điều gì. Mày sẽ có địa vị hàng đầu nếu tao thắng trong năm học nho nhỏ này. Nếu mày thắng, sẽ vẫn còn có thêm nhiều học kỳ nữa. Nhiều thử thách nữa. Nhiều gian khổ nữa. Tao nghe nói gia đình mày đã chết hết và rất nghèo - mày sẽ khó lòng tự mình ngoi lên được.”

Tôi đã gần như quên mất mình còn có một gia đình giả.

“Tao sẽ tự tạo ra những vòng nguyệt quế cho mình.”

“Thần Chết. Thần Chết. Thần Chết. Mày nghĩ đây là đích đến sao?” Hắn tặc lưỡi thành một âm thanh đầy vẻ ghê tởm. “Không đâu. Không đâu, *quý ông*. Nhưng nếu mày để tao đi, khi đó mọi gian khổ...” Hắn phẩy một cái bằng bàn tay còn tự do của mình. “Sẽ tan biến. Bố tao sẽ trở thành người đỡ đầu cho mày. Xin chào chúc tước. Xin chào danh vọng. Xin chào quyền lực. Chỉ phải nói lời tạm biệt cái này” - hắn chỉ vào con dao - “và để tương lai của mày bắt đầu. Chúng ta từng là kẻ thù với tư cách những cậu nhóc.

Giờ hãy trở thành đồng minh với tư cách những người đàn ông. Mà là thanh kiếm. Tao là cây bút.”

Vũ Công hẳn sẽ muốn tôi chấp nhận lời đề nghị. Nó sẽ đảm bảo cho sự sống còn của tôi. Đảm bảo việc tôi thăng tiến chóng mặt. Tôi sẽ lọt vào nhà Đại Thống Đốc. Tôi sẽ ở gần kẻ đã giết Eo. Ôi, tôi muốn chấp nhận. Nhưng nếu thế tôi sẽ phải để các Giám Thị đánh bại mình. Tôi sẽ phải để cho gã khốn này thắng cuộc, để cho bố hẳn mỉm cười và cảm thấy hạnh diện. Tôi sẽ phải chứng kiến nụ cười tự mãn đó bùng nổ trên khuôn mặt ghê tởm hẳn ta. Quên đi. Bọn chúng phải cảm thấy nỗi đau.

Cửa mở và Pax chui vào phòng. Một nụ cười bùng nổ trên khuôn mặt cậu ta.

“Một đêm tuyệt vời khủng khiếp, Thần Chết!” Cậu ta phá lên cười. “Đã tóm được lũ nhóc thối tha dưới giếng. Năm chục. Có vẻ như dưới đó chúng có những đường hầm dài như lũ chuột vậy. Chắc đó là cách chúng chiếm lâu đài.” Cậu ta đóng sầm cửa và ngồi xuống cạnh bàn, ngấu nghiến một miếng thịt còn lại. “Một công việc thật ướt át! Ha! Ha! Chúng tôi để chúng mò lên và xin nói để cậu hay đó quả là một cuộc giao chiến tuyệt vời hảo hạng. Tuyệt vời hảo hạng. Helga hẳn sẽ thích nó. Giờ tất cả chúng đã là nô lệ. Trong lúc chúng ta nói chuyện Ngựa Hoang đang làm việc đó. Nhưng phải rồi, cô ấy có vẻ thật lạ.” Cậu ta nhổ một cái xương ra. “Ái chà! Vậy đây là hẳn hả? Chó Rừng ấy? Trông hẳn nhợt nhạt như mông của một anh chàng Đỏ vậy.” Cậu ta ngó lại gần hơn. “Khỉ thật. Cậu đóng đinh hẳn xuống!”

“Tôi nghĩ cậu đã từng tóm được những gã thối tha còn to con hơn hẳn, Pax,” Sevro thêm vào.

Chắc chắn thế rồi. Cả những gã có màu có sắc hơn nữa. Hẳn tẻ ngắt như một tay Nâu vậy.”

“Cẩn thận cái lưỡi của mày đấy, đồ ngu,” Chó Rừng nói với Pax. “Có thể nó sẽ không còn ở đó mãi được đâu.”

“Cả của quý của mày cũng thế nếu mày tiếp tục hỗn láo! Xem nào! Liệu nó có bé choắt như mày không hả?” Pax oang oang.

Chó Rừng không thích bị giễu cợt. Hắn lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Pax trước khi đảo mắt trở lại tôi như một con rắn sấp thè lưỡi ra.

“Mày biết các Giám Thị đang giúp mày chứ?” tôi hỏi. “Rằng họ đã tìm cách giết tao?”

“Tất nhiên,” hắn nhún vai nói. “Những món quà tao đưa ra... trên mức trung bình.”

“Và mày không ngại gian lận?” tôi hỏi.

“Lừa hoặc bị lừa, phải không nào?”

Nghe thật quen.

“Thế này nhé, bọn họ sẽ không thể giúp mày được nữa. Đã quá muộn cho chuyện đó. Giờ là lúc mày tự giúp chính mình.”

Tôi cầm một con dao nữa xuống bàn. Hắn hiểu con dao đó dành cho điều gì.

“Tao từng có lần nghe nói nếu một con chó rừng bị mắc bẫy, nó sẽ tự cắn đứt chân để giải thoát bản thân. Dùng con dao đó có lẽ sẽ dễ hơn dùng răng.”

Hắn bật cười thật nhanh và ngắn ngủn, như một tiếng sủa. “VẬY nếu tao chặt tay đi, tao có thể rời khỏi đây? Có thật vậy không?”

“Cửa kia. Pax, giữ con dao xuống để hắn không thể lừa đảo”

Cho dù từng ăn thịt người, hắn sẽ không làm vậy. Hắn có thể hy sinh bạn bè và đồng minh, nhưng bản thân thì không. Hắn sẽ không qua được thử thách này. Hắn là một Hoàng Kim. Hắn không phải là một kẻ đáng sợ. Hắn nhỏ mọn. Hắn yếu đuối. Hắn chỉ giống như bố của hắn. Tôi tìm thấy chiếc nhẫn Nhà Pluto của hắn trong ủng hắn đi và đeo nó vào ngón tay hắn để những Người Tuyển Lựa của hắn và bố hắn có thể chứng kiến niềm tự hào và niềm vui của họ bỏ cuộc. Họ sẽ biết tôi rõ hơn.

“Các Giám Thị có thể ưu ái tao, nhưng tao vẫn phải xứng đáng với điều đó, Darrow.”

“Chúng tao đang đợi đây.”

Hắn thở dài. “Tao nói với mày rồi. Tao là một người khác mày. Bàn tay là công cụ của một tá điền. Công cụ của một Hoàng Kim là tâm trí anh ta.

Nếu mày có xuất thân khá hơn, hẳn mày đã nhận ra sự hy sinh này có ý nghĩa rất nhỏ nhặt đối với tao.”

Rồi hẳn bắt đầu cắt. Nước mắt chảy tràn xuống khuôn mặt hẳn trong khi máu bắt đầu trào ra. Hẳn cửa đi cửa lại và Pax thậm chí không dám nhìn. Chó Rừng cắt được một nửa thì ngược mắt lên nhìn tôi với nụ cười tỉnh bơ khiến tôi hoàn toàn tin tưởng là hẳn mất trí. Hai hàm răng hẳn va lập cập. Hẳn phá lên cười với tôi, vì chuyện hẳn đang làm, vì cơn đau. Tôi chưa từng gặp ai như hẳn. Giờ tôi hiểu Mickey cảm thấy thế nào khi anh ta gặp tôi. Đây là một con quái vật trong da thịt con người.

Chó Rừng sắp sửa bẻ gãy cổ tay của chính hẳn để khiến công việc trở nên dễ dàng hơn thì Pax bật rửa và đưa cho hẳn một lưỡi Dao Ion. Lưỡi dao này sẽ cắt đứt bàn tay chỉ bằng một nhát duy nhất.

“Cảm ơn anh bạn, Pax,” Chó Rừng nói.

Tôi không biết phải làm gì. Mọi thứ bên trong tôi đang hét lên hối thúc rằng tôi cần giết hẳn ngay bây giờ. Đưa một lưỡi dao cắt lìa cổ hẳn. Đây là một kẻ không thể để sống. Đây là một kẻ ta không thể nhổ vào hẳn rồi lại thả cho hẳn tự do. Hẳn hơn xa Cassius tới mức khiến tôi muốn phá lên cười. Dẫu vậy, tôi đã nói với hẳn là hẳn có thể rời đi nếu chịu cắt tay, và hẳn đang cắt. Chúa ơi.

“Mày đúng là thằng điên,” Pax thở hắt ra.

Chó Rừng lăm bắm điều gì đó về những kẻ ngốc. Đó chỉ là một bàn tay mà thôi, hẳn nói. Với tôi, hai bàn tay của tôi là tất cả. Với hẳn, chúng chẳng là gì.

Khi đã hoàn tất, hẳn ngồi đó với phần cánh tay gần như bị đốt cụt. Khuôn mặt hẳn trắng bệch như tuyết, nhưng thắt lưng của hẳn đã được buộc xoắn lại thành garô cầm máu. Có một khoảnh khắc thấu hiểu chúng tôi cùng chia sẻ, khi hẳn biết tôi sẽ không để hẳn đi.

Thế rồi tôi nhìn thấy một mảng méo mó lao vụt qua một cửa sổ đang mở. Đám Giám Thị đã tới như tôi hy vọng, song tôi đang bị phân tâm, chưa sẵn sàng. Và khi thấy một thiết bị kích nổ bằng âm thanh rơi cạch xuống bàn và Chó Rừng chộp lấy nó bằng bàn tay còn lại của hẳn, tôi biết mình đã phạm

phải sai lầm nghiêm trọng. Tôi đã để các Giám Thị có thời gian trợ giúp hẳn. Mọi thứ diễn ra thật chậm, song tôi chỉ có thể quan sát.

Cũng bằng bàn tay đang cầm thiết bị kích nổ nhỏ xíu, Chó Rừng vụt dậy vung con Dao Ion của Pax lên. Hẳn đâm ngập lưỡi dao vào cổ họng người bạn to con của tôi. Tôi hét lên và nhào tới đúng lúc Chó Rừng bấm nút thiết bị kích nổ.

Một làn sóng âm bùng ra từ thiết bị, hất tôi văng ra đằng xa phòng. Những Kẻ Gào Rú đập mạnh người vào tường. Pax ngã nhào về phía cửa. Cốc chén, thức ăn, ghế, tất cả vỡ tan văng tung tóe như gạo vãi ra trong gió. Tôi nằm bẹp dưới sàn. Tôi lắc đầu, cố vùng dậy trong khi Chó Rừng lao về phía tôi. Pax loạng choạng đứng dậy, máu trào ra từ tai, từ cổ họng anh ta. Chó Rừng nói điều gì đó với tôi, vung lưỡi dao lên. Rồi Pax nhào tới trước, không phải về phía Chó Rừng, mà về phía tôi. Cơ thể anh ta đè ập lên tôi, cả người anh ta che kín lấy tôi. Tôi hầu như không thở nổi. Tôi không thấy được những gì đã xảy ra, nhưng tôi cảm nhận được qua cơ thể Pax. Một cái rùng mình. Tiếng òng ọc trào ra. Mươi cú va chạm khi Chó Rừng đâm qua Pax, điên cuồng tìm cách chạm tới tôi như một con vật lên cơn đại đào bới trong rác rưởi, đào khoét qua Pax để giết tôi trong khi tôi đang nằm bẹp.

Thế rồi chẳng còn gì nữa.

Máu nhỏ giọt xuống mặt tôi, âm ỉ trên khắp người tôi. Đây là máu của bạn tôi.

Tôi cố lật Pax ra. Tôi cố cựa người lách ra từ bên dưới anh ta. Chó Rừng đã chạy trốn còn Pax mất máu tới chết. Một hồi âm thanh báo tử rền rĩ trong tai tôi. Đám Giám Thị cũng đã rời đi. Những Kẻ Gào Rú loạng choạng đứng dậy. Khi tôi quay lại nhìn Pax, anh ta đã chết, miệng nở một nụ cười lạnh lẽ. Máu loang ra trên sàn đá. Lồng ngực của chính tôi thắt lại và tôi quỳ phục xuống, nấc lên nước mắt.

Anh ta đã không có lời trăng trối cuối cùng nào. Không lời giã biệt.

Anh ta đã lao người đè lên tôi. Và bị tàn sát.

Và đã chết.

Pax trung thành. Tôi ôm chầm lấy cái đầu to lớn của anh ta. Thật đau đớn khi phải chứng kiến người khổng lồ của tôi ngã xuống. Anh ta đáng

được nhiều hơn thế. Một trái tim dịu dàng đến thế trong một thân hình thô kệch. Anh ta sẽ không bao giờ phá lên cười nữa. Không bao giờ được đứng trên đài chỉ huy một khu trục hạm. Không bao giờ được đội chiếc mũ Hiệp Sĩ hay cầm trên tay cây trượng của một Thống Soái. Đã chết. Đáng lẽ không phải thế này. Đây là lỗi của tôi. Đáng lẽ tôi phải kết thúc mọi việc thật nhanh chóng.

Đáng lẽ anh ta đã có thể có một tương lai hứa hẹn biết bao.

Sevro đứng sau lưng tôi, mặt tái nhợt. Những Kẻ Gào Rú đã đứng dậy và đang sôi sục căm phẫn. Bốn người lạng lẽ ứa nước mắt. Máu rỉ ra từ tai họ. Thế giới trở nên câm lặng. Chúng tôi không thể nghe, nhưng một bầy sói không cần tới ngôn từ để biết đã đến lúc bước vào cuộc săn.

Hắn đã giết Pax. Giờ chúng tôi sẽ giết hắn.

Vết máu của Chó Rừng dẫn tới một trong những chóp xoắn ốc ngắn của tháp phòng thủ. Từ đó, nó mất hút xuống sân. Mưa đã rửa trôi máu. Chúng tôi tập trung thành nhóm mười một người nhảy từ trên chóp xoắn xuống một bức tường thấp hơn, lăn nhào đi khi tiếp đất. Sau đó, chúng tôi xuống tới sân và Sevro, người phụ trách truy tìm dấu vết, dẫn đầu qua một cửa ngách tới rặng núi thấp gồ ghề.

Buổi tối thật khắc nghiệt. Mưa và tuyết bị thổi bạt đi. Chớp lóe. Sét rền vang, nhưng tôi nghe thấy tiếng sấm như thể vọng ra từ một giấc mơ. Tôi chạy đi cùng Những Kẻ Gào Rú thành một hàng lắc lư loạng choạng. Chúng tôi lăn qua các vách núi lởm chởm, theo những con dốc đứng tìm kiếm mục tiêu. Đôi ủng quần lông thú của tôi làm tôi chậm lại, song chúng cần được bọc kín. Thậm chí cả sau biến cố vừa diễn ra, kế hoạch của tôi vẫn có thể thành công.

Tôi không biết Sevro làm cách nào để dẫn đường cho chúng tôi. Tôi hoàn toàn mất phương hướng trong quang cảnh hỗn loạn. Tâm trí tôi để cả vào Pax. Đáng lẽ anh ta không phải chết. Tôi đã dồn một con chó rừng vào bẫy nhưng rồi để nó cắn đứt chân chạy thoát. Tôi nhớ Ngựa Hoang đã nhìn hắn thế nào. Cô biết hắn là ai. Cô biết và muốn nói riêng với tôi. Cho dù mối quan hệ giữa hai người họ thế nào, lòng trung thành của cô là dành cho tôi. Nhưng làm thế nào cô lại biết hắn?

Sevro dẫn chúng tôi tới con đèo cao trên núi, nơi tuyết vẫn còn dày tới đầu gối. Dấu vết tái xuất hiện ở đây. Tuyết rơi rơi bởi quanh chúng tôi. Tôi lạnh cóng. Áo choàng của tôi ướt sũng. Lưỡi Hái đập lên lưng tôi. Đôi ủng tôi đi ướt nhũn. Và máu nhỏ giọt trên tuyết. Chúng tôi hồi hải rảo bước lên dốc qua một con đường núi đầy tuyết nằm giữa hai đỉnh núi. Tôi nhìn thấy Chó Rừng. Hắn đang loạng choạng phía trước chừng một trăm mét. Hắn ngã nhào xuống tuyết, rồi lại vùng lên. Hắn quả là cứng cỏi khi đi xa được tới tận đây. Chúng tôi sẽ bắt hắn, chúng tôi sẽ giết hắn vì điều hắn đã gây ra cho Pax. Hắn không buộc phải đâm người không lồ của tôi. Đội quân của tôi bắt đầu tru lên ai oán. Chó Rừng ngoái lại nhìn và loạng choạng đi tiếp. Hắn sẽ không thể thoát.

Chúng tôi hồi hải leo lên bờ dốc đầy tuyết. Trong đêm và bóng tối. Gió thổi tạt qua một bên. Tôi tru lên, nhưng âm thanh bị tắt lịm sau vụ nổ sóng âm, như thể âm thanh đã bị quấn bông xung quanh. Thế rồi một thứ lạ lùng làm biến dạng màn tuyết quay cuồng trước mắt chúng tôi. Một hình dạng. Một hình dạng mơ hồ, vô hình bị tuyết rơi làm lộ ra các đường rìa. Một Giám Thị. Dạ dày tôi chùng xuống. Đây là nơi bọn họ sẽ giết tôi. Đây là điều Fitchner đã cảnh báo tôi.

Apollo tắt áo choàng tàng hình của y. Y mỉm cười với tôi từ sau chiếc mũ và lên tiếng gọi gì đó. Tôi không nghe thấy những gì y nói. Sau đó, y vung một nắm tay đi Găng Xung lên, và Sevro cùng Những Kẻ Gào Rú tan ra tứ tán khi một tiếng nổ nhỏ nhỏ hất năm người trong nhóm chúng tôi ngã nhào xuống dưới sườn dốc. Màng nhĩ tôi rền rĩ khóc than. Chúng sẽ không bao giờ trở lại như cũ được nữa. Lại thêm một cú ra đòn từ Găng Xung. Tôi nhào đi. Cơn đau nhói lên trong hai bàn chân tôi. Làm tôi quay cuồng. Rồi cơn đau qua đi. Tôi đứng dậy và vùn vụt lao về phía Apollo. Nắm tay y nhấp nháy phóng một luồng lực biến dạng về phía tôi. Tôi đảo người tránh khỏi ba cú đòn. Quay người vun vút như một con quay. Tôi nhảy vọt lên. Lưỡi dao của tôi chém xuống đầu y và chững lại. Khiên Xung, một khi được kích hoạt, chỉ có thể bị một cây Kiếm Lưỡi Mềm chém vào. Tôi biết thế. Nhưng cần phải có một chút thể hiện.

Apollo theo dõi tôi, y không thể bị tổn thương trong bộ giáp ấy. Đội quân của tôi đã bị hất xuống dưới chân đồi. Tôi thấy Chó Rừng đang vật lộn trên sườn núi. Lúc này hăn có vẻ trở nên mạnh hơn. Một quầng biến dạng theo sau hăn. Một Giám Thị đang tiếp sức cho hăn. Venus, tôi nghĩ vậy.

Tôi hét lớn, giải phóng con phần nộ đã tích tụ trong mình từ khi phải nằm dưới con dao tạo tác của Mickey.

Apollo nói gì đó tôi không nghe được. Tôi nguyện rửa y và lại vung dao của mình lên. Y chộp lấy nó và giật nó ném xuống tuyết. Lớp Khiên Xung vô hình xung quanh nắm tay của y nện thẳng vào mặt tôi - không bao giờ chạm hăn, nhưng vẫn gây ra những cơn đau đớn khủng khiếp vào các đầu dây thần kinh. Tôi hét lên và ngã xuống. Tiếp theo, y tóm tóc tôi dựng lên và chúng tôi lao vụt lên vào cơn bão. Y bay vút lên trên đôi ủng Trọng Lực cho tới khi chúng tôi lên cao ba trăm mét; tôi lơ lửng trong bàn tay y. Tuyết quay cuồng quanh chúng tôi. Y lại nói, điều chỉnh tần số chút ít để đôi tai bị tổn thương của tôi có thể nghe được.

“Tao sẽ dùng những lời lẽ đơn giản để chắc chắn mày có thể hiểu. Chúng tao đang giữ con bé Ngựa Hoang của mày. Nếu mày không thua trong cuộc đối đầu kế tiếp với con trai Đại Thống Đốc để tất cả những Người Tuyển Lựa chứng kiến, tao sẽ hủy diệt con nhóc.”

Ngựa Hoang.

Đầu tiên là Pax. Giờ đến lượt cô gái đã hát bài ca của Eo bên đồng lửa. Cô gái đã kéo tôi ra khỏi bùn. Cô gái đã thu mình nằm bên tôi khi những cuộn khói lượn lờ bên trong cái hang nhỏ xíu của chúng tôi. Ngựa Hoang cừ khôi, người đã tự nguyện đi theo tôi. Và tôi đã dẫn cô tới nước này. Tôi không trông đợi điều này. Tôi không lên kế hoạch cho việc này. Bọn chúng đã bắt được cô ấy.

Tim tôi chùng xuống. Không thể lại thế. Không thể như bố tôi. Không thể như Eo. Không thể như Lea. Không thể như Roque. Không thể như Pax. Chúng sẽ không thể giết cả cô ấy. Gã chó đẻ này sẽ không thể giết thêm ai nữa.

“Tao sẽ móc *quả tim chết tiệt* của mày ra!”

Y đâm vào bụng tôi trong khi vẫn túm tóc giữ lấy tôi. Khuôn mặt y nom thật lạ trong khi y cố luận ra nghĩa của những từ đó. *Chết tiệt*. Lúc này chúng tôi đang lơ lửng trên không, trên cao. Rất cao. Tôi đu đưa như một kẻ bị treo cổ trong khi y đánh tôi lần nữa. Tôi rên lên. Nhưng trong lúc rên, tôi chợt nhớ ra một điều đã học được từ Fitchner khi tôi vỗ lên vai ông ta trong rừng. Nếu Apollo đang túm tóc tôi và tôi không cảm nhận thấy Khiên Xung của y, vậy thì nó đã được tắt đi. Và đã được tắt trên toàn bộ cơ thể y. Y đang được bộ Giáp Phản Chấn bao bọc khắp mọi chỗ khác trên người, trừ một nơi.

“Giờ tao đã hiểu ra mày chỉ là một thằng rối con ngu ngốc,” y dừng dừng nói. “Một thằng rối con điên rồ, tức tối. Mày sẽ không làm như tao bảo, phải không nào?” Y thở dài. “Tao sẽ tìm cách khác. Đã đến lúc cắt dây điều khiển của mày.”

Y thả tôi xuống.

Và tôi lơ lửng ở đó, cách bàn tay xòe ra của y vài xăng ti mét.

Tôi không rơi đi đâu cả, vì dưới lớp lông thú và vải bọc, tôi đang đi đôi ủng Trọng Lực lấy cặp của Fitchner khi tôi tấn công ông ta trong phòng chỉ huy Nhà Apollo. Khiên Xung của Apollo đã tắt. Và y vừa thả tôi ra. Y trở mắt nhìn tôi, bối rối. Tôi xòe lưỡi dao của chiếc Nhẫn Dao đâm thẳng vào mặt y, xuyên lưỡi dao qua tấm che mặt vào hốc mắt của y bốn lần, hất lưỡi dao lên trên để giết chết y.

“Mày nhận những gì mày đã gieo!” tôi hét vào mặt y trong khi y lịm dần. Tất cả cơn cuồng nộ tôi cảm thấy đang cuộn trào trong mình, làm tôi mù quáng, đắm chìm trong sự căm thù sôi sục, dữ dội, chỉ lắng xuống khi đôi ủng của Apollo ngừng hoạt động và y lộn nhào xuống qua cơn bão đang quay cuồng.

Tôi tìm thấy Những Kẻ Gào Rú của mình đứng quanh xác y. Tuyệt đồ quạch. Họ nhìn tôi chăm chăm khi tôi hạ xuống, Nhẫn Dao của tôi ướt sũng máu của một Sẹo Vô Song. Tôi không chú ý giết y. Nhưng đáng ra y không nên bắt Ngựa Hoang. Và không nên gọi tôi là một con rối.

“Chúng bắt Ngựa Hoang rồi,” tôi nói với nhóm của mình. Họ im lặng tiếp tục nhìn. Chó Rừng không còn quan trọng nữa.

“Vì thế bây giờ chúng ta sẽ đánh chiếm Olympus.”
Nụ cười họ trao đổi với nhau cũng ớn lạnh như tuyết.
Sevro cười khùng khục.

CHIẾN TRANH TRÊN THIÊN ĐƯỜNG

Không có thời gian để lãng phí cho việc quay trở lại lâu đài. Tôi đã có trong tay các chàng trai cô gái tôi cần. Tôi đã có những người dày dặn nhất của tất cả các đội quân. Những chiến binh bé nhỏ, ranh mãnh, trung thành và nhanh nhẹn. Tôi lột lấy bộ Giáp Phản Chấn của Apollo. Những tấm giáp vàng bám dính lấy tứ chi của tôi như chất lỏng. Tôi đưa đôi ủng Trọng Lực của y cho Sevro, song chúng quá rộng so với cậu ta. Tôi tháo đôi ủng của mình, cũng là đôi của bố cậu ta, để cậu ta có thể dùng chúng; đôi ủng này làm các ngón chân của tôi bị ép lại thật kinh khủng. Thay vào đó, tôi xỏ chân vào đôi ủng của Apollo.

“Ủng của ai thế này?” Sevro hỏi tôi.

“Ông già cậu,” tôi bảo cậu ta.

“VẬY là cậu đoán ra rồi.” Sevro bật cười.

“Ông ấy đang bị nhốt trong hầm ngục Nhà Apollo.”

“Gã Phàm Phu gốc nghềch!” Cậu ta lại phá lên cười. Hai bố con họ có một mối quan hệ thật kỳ lạ.

Tôi giữ lại thanh Kiếm Lưỡi Mềm, mũ chiến, Găng Xung và Khiên Xung của Apollo cùng bộ Giáp Phản Chấn của y. Sevro được thừa kế Áo Khoác Tàng Hình. Tôi bảo cậu ta bám sát tôi. Rồi sau đó tôi bảo Những Kẻ Gào Rú của mình buộc thắt lưng vào với nhau.

Những đôi ủng Trọng Lực có thể đưa một người mặc Giáp Xung Phong khi người đó xách theo một con voi ở mỗi bên cánh tay. Chúng hoàn toàn đủ mạnh để nhắc tôi và Những Kẻ Gào Rú của tôi, họ treo mình vào cánh tay và chân tôi bằng dây đai buộc vào thắt lưng trong khi tôi đưa cả bọn qua cơn bão tuyết quay cuồng lên cao mãi tới Olympus. Sevro mang theo số còn lại.

Các Giám Thị đã chơi trò của họ. Họ đã thúc ép một thời gian quá dài. Họ biết tôi là một kẻ nguy hiểm, một thứ khác biệt. Sớm hay muộn, họ cũng phải biết tôi sẽ tấn công và đánh gục họ. Hoặc có thể họ nghĩ tôi vẫn là một cậu nhóc. Lũ ngốc. Alexander tiêu diệt quốc gia đầu tiên khi mới chỉ là một cậu nhóc.

Chúng tôi bay lên qua cơn bão qua các triền dốc của Olympus. Ngọn núi nổi bồng bênh ở độ cao gần một dặm phía trên sông Argos. Không có cánh cửa nào. Không có bến tàu. Tuyết phủ kín các triền dốc. Mây che phủ phần đỉnh núi lấp lánh. Tôi dẫn Những Kẻ Gào Rú tới chỗ tòa thành màu xương nhợt nhạt nằm trên đỉnh sườn núi dốc đứng. Tòa thành nhô cao vút lên khỏi ngọn núi như một thanh kiếm bằng cẩm thạch. Những Kẻ Gào Rú từng đôi một tháo thắt lưng ra và nhảy xuống ban công cao nhất.

Chúng tôi nằm phục xuống khoảng hiên bằng đá. Từ đây, chúng tôi có thể thấy vùng đất mờ sương của Nhà Mars, những ngọn đồi lỏm ch่อม đá cùng các vùng đất bằng phẳng của Nhà Minerva, Rừng Lớn của Nhà Diana, rặng núi nơi đội quân của tôi đang chiếm giữ Nhà Jupiter. Đáng lẽ tôi phải ở dưới đó. Lũ ngốc lẽ ra nên bằng lòng với những gì đã làm được.

Lẽ ra bọn họ không nên bắt Ngựa Hoang.

Tôi mặc bộ Giáp Phán Chấn bằng vàng. Nó như lớp da thứ hai. Chỉ có khuôn mặt của tôi còn lộ ra. Tôi lấy bồ hóng từ một trong Những Kẻ Gào Rú bôi lên má và miệng. Đôi mắt tôi rục cháy phần nộ. Mái tóc vàng xõa tung trên vai. Tôi rút Lưỡi Hái và xỏ chiếc Găng Xung sáng ngấn vào bàn tay trái. Cây Kiếm Lưỡi Mềm tôi đeo bên hông; tôi không biết dùng nó thế nào. Đất bắn cáu lại dưới các móng tay tôi. Cảm giác tê cóng vì lạnh gặm nhấm ngón út và ngón giữa bàn tay trái của tôi. Cả người tôi bốc mùi. Áo choàng của tôi bốc mùi vì nó là một bộ da chết. Nó rũ xuống im lìm sau lưng tôi. Màu lông trắng loang vết máu của một Giám Thị. Tôi kéo phần trùm đầu lên. Tất cả chúng tôi đều làm thế. Nom chúng tôi giống như những con sói. Và chúng tôi phả ra toàn mùi máu.

Tốt nhất là những Người Tuyển Lựa nên thích chuyện này, nếu không tôi sẽ chết.

“Chúng ta cần Jupiter,” tôi nói với Những Kẻ Gào Rú. “Tìm hãn cho tôi. Vô hiệu hóa bất cứ kẻ nào khác chúng ta bắt gặp. Cây Kế, Cô lấy ủng Trọng Lực của tôi và đi gọi thêm tăng viện. Đi mau.”

Chân trần, tôi dùng Găng Xung của mình đâm tung cửa. Chúng tôi thấy Venus đang nằm trên giường trong một bộ đồ lụa; tuyết đang tan chảy trên bộ giáp của bà ta dựng bên lò sưởi; bà ta vừa quay về sau khi giúp Chó Rừng. Nho, bánh pho mát và rượu vang được bày trên chiếc bàn đêm. Những Kẻ Gào Rú đê bà ta xuống. Bốn người, để đảm bảo chắc ăn. Chúng tôi trói Venus vào các cọc giường. Đôi mắt Hoàng Kim của bà ta mở to vì choáng váng. Bà ta hầu như không thể nói thành lời.

“Các người không thể! Ta là Sẹo! Ta là Sẹo!” là tất cả những gì bà ta có thể thốt lên. Bà ta nói chuyện này là bất hợp pháp, nói bà ta là một Giám Thị, và chúng tôi không được phép tấn công họ. Làm thế nào chúng tôi lên đây được? Bằng cách nào? Ai đã giúp chúng tôi? Tôi đang mặc giáp của ai? À, đó là giáp của Apollo. Đúng là của Apollo. Apollo đâu? Một bộ quần áo lịch sự của đàn ông treo trong góc phòng. Hai người họ là tình nhân. “Ai đã giúp các người?”

“Tôi tự giúp mình,” tôi nói với bà ta, và dùng một con dao găm gõ gõ lên bàn tay óng ả của bà ta. “Còn lại bao nhiêu Giám Thị?” Bà ta không nói gì. Đây là chuyện không thể xảy ra. Chưa từng xảy ra. Lũ trẻ không thể chiếm Olympus, trong lịch sử tất cả các hành tinh chuyện này chưa từng được nghĩ tới. Dẫu vậy chúng tôi vẫn bịt mồm bà ta lại, rồi bỏ mặc bà ta bị trói, nửa trần trụi, trong khi cửa sổ mở toang để bà ta ném mùi lạnh giá.

Những Kẻ Gào Rú và tôi lén bước đi trong tòa tháp hình chóp. Tôi nghe thấy tiếng Cây Kế mang tiếp viện tới. Tactus sẽ có mặt ở đây để đóng góp phần cuồng nộ của anh ta. Và Milia sẽ tới. Không lâu sau đó là Nyla. Đội quân của tôi tới vì Ngựa Hoang. Vì tôi. Vì đám Giám Thị đã lừa gạt chúng tôi, làm ô nhiễm thức ăn, nguồn nước của chúng tôi, và xua lũ ngựa của chúng tôi xông mất. Chúng tôi đi từ phòng này qua phòng khác. Tìm kiếm trong các phòng tắm nước lạnh, phòng tắm nước nóng, phòng xông hơi, phòng đá, phòng tắm bể, các phòng tiêu khiển đầy ắp những ả Hồng, các phòng quan sát nổi giả lập dành cho Giám Thị. Chúng tôi bắt gặp Juno

trong bể tắm. Những Kẻ Gào Rú lội xuống nước để lôi bà ta ra. Bà ta không có vũ khí, nhưng anh chàng Sevro đã phải đánh ngất bà ta bằng một khẩu súng sốc nhiệt đánh cắp được sau khi bà ta bẻ gãy tay Thăng Hề và bắt đầu dùng chân nhận chìm cậu ta xuống. Có vẻ bà ta cũng đã không chịu đi như đáng lẽ phải làm. Tất cả bọn họ đều là những kẻ vi phạm quy tắc.

Chúng tôi tìm thấy Vulcan trong một phòng quan sát nổi giả lập, một đồng lửa nổ lách tách ở góc phòng. Ông ta thậm chí còn không thấy chúng tôi tới cho đến khi chúng tôi tắt thiết bị này đi. Vulcan đang theo dõi Cassius đứng bên rìa một bờ thành trong khi những mũi tên lửa bay vụt qua trên bầu trời mù mịt khói. Đám Giám Thị đã cung cấp cho họ máy bắn đá. Còn một màn hình khác chiếu cảnh Chó Rừng đang loạng choạng bước đi trên tuyết vào một miệng hang trên núi. Lilath đón hẵn ở đó cùng một chiếc áo choàng giữ nhiệt và một Robot Cấp Cứu.

Tôi hỏi các Giám Thị Ngựa Hoang đã bị đưa tới đâu. Họ nói tôi nên hỏi Apollo hay Jupiter. Chuyện này không phải điều họ bận tâm. Và đáng lẽ cũng chẳng nên làm tôi bận tâm. Có vẻ đầu óc tôi đã có vấn đề. Tôi hỏi bọn họ xem họ sẽ hành động thế nào. “Tôi có tất cả các cây rìu.”

Đội quân của tôi trói các Giám Thị lại, và chúng tôi điệu bọn họ đi cùng trong khi đi xuống, ừ từ tầng này tới tầng khác như một dòng thác những sinh vật điên dại nửa người nửa sói. Chúng tôi chạy ngang qua những người hầu Đỏ Cấp Cao và Nâu cũng như những cô gái Hồng mua vui trong nhà. Tôi không để ý tới bọn họ, song đội quân của tôi, trong cơn phấn khích cuồng dại, xông vào bất cứ ai họ trông thấy. Họ đánh gục các Đỏ và tiêu diệt sạch sẽ bất cứ kẻ Xám nào phạm phải sai lầm chống lại chúng tôi. Sevro đã phải bóp cổ một cậu nhóc Nhà Ceres khi cậu ta ngồi lên ngực một người hầu Đỏ, dùng hai nắm tay đầy sọ đâm liên hồi lên mặt người đó. Hai gã Xám bị Tactus giết khi bọn họ tìm cách bắn vào anh ta. Anh ta giật súng sốc nhiệt và bẻ gãy cổ hai người nọ. Một toán gồm bảy Xám tìm cách hạ tôi. Song tấm Khiên Xung đã bảo vệ tôi khỏi những khẩu súng sốc nhiệt của họ. Chỉ khi nào bọn họ tập trung hỏa lực và tấm khiên bị nóng quá mức, tôi mới bị tổn thương. Tôi chặn luồng nhiệt rồi hạ họ bằng Lưỡi Hái của mình.

Đội quân của tôi tiến lên, thoát đầu khá chậm chạp. Nhưng cứ sau bốn phút lại có thêm nhiều người tới. Tôi căng thẳng tột độ. Chúng tôi đang không đủ nhanh. Jupiter cũng như Pluto hay bất cứ Giám Thị nào khác còn sót lại có thể tiêu diệt chúng tôi. Đội quân của tôi đang phẫn chấn vì họ có tôi; họ nghĩ tôi bất tử, không thể ngăn nổi. Họ đã nghe chuyện tôi giết Apollo. Tôi nghe thấy những biệt danh vang lên liên tục trong hàng ngũ các chiến binh trong lúc chúng tôi ừa qua các gian sảnh rộng mênh mông, lộng lẫy. *Kẻ Sát Thần, Người Hạ Mặt Trời*, họ tôn vinh tôi. Song cả các Giám Thị cũng đã nghe thấy những điều này. Những người bị chúng tôi bắt, kể cả những người ít nhiều cảm thấy thú vị trước ý tưởng các học viên tấn công Olympus, giờ đây cũng nhìn tôi chằm chằm với khuôn mặt tái nhợt. Họ hiểu ra bản thân họ là một phần trong trò chơi họ nghĩ đã thoát khỏi từ nhiều năm trước, và không có Robot Cấp Cứu nào hướng tới Olympus. Thật nực cười khi quan sát những vị thần đang nhận ra từ trước tới giờ họ vẫn luôn là những kẻ người trần mắt thịt.

Tôi phái hàng chục thám báo tỏa đi khắp bên trong cung điện, nói cho họ biết tôi cần gì. Tôi đã có thể nghe thấy kế hoạch của mình đang truyền đi trong những gian sảnh dưới chân mình. Vẫn còn lại Jupiter, Pluto, Mercury và Minerva. Họ đang tới tìm tôi. Hay tôi đang tới tìm họ? Tôi không biết nữa. Tôi cố nghĩ mình là một kẻ săn mồi, nhưng tôi không thể. Con cuồng nộ của tôi đang lắng xuống. Nó chậm lại, nhường chỗ cho sự sợ hãi khi các hành lang kéo dài ra. Bọn họ đang giữ Ngựa Hoang; tôi nhắc mình nhớ lại mùi tóc cô. Đây là những Sẹo đã bị mua chuộc bởi kẻ đã giết vợ tôi. Máu chảy nhanh hơn. Con cuồng nộ của tôi trở lại.

Tôi gặp Mercury trong một hành lang. Ông ta cười như hóa dại và hát lớn những bài ca chúc rượu tục tĩu từ MHN trong khi đối mặt với sáu chiến binh của tôi. Ông ta mặc một chiếc áo choàng tắm song lại đang nhảy múa như một gã điên quanh các nhát đâm của ba Ngựa Chết. Tôi chưa từng thấy ai uyển chuyển như thế bên ngoài các khu mỏ. Ông ta di chuyển hệt như tôi khi khoan hầm lò. Sự cuồng nộ phối hợp cân đối với sức mạnh. Một cú đá, một cú cùi chỏ, một cú vận lực để làm trật khớp đầu gối.

Ông ta dùng bàn tay tát vào mặt một trong các chiến binh của tôi. Đá vào hạ bộ một người khác, rồi nhảy qua đầu một người, túm lấy tóc cô gái trong khi lộn ngược trên không, hạ xuống và ném cô gái vào tường như ném một con búp bê vải. Sau đó ông ta quật một cậu bé phía trước phải quỳ sụp gối xuống, cắt lìa ngón tay cái của một cô gái để cô không cầm được kiếm nữa, rồi tìm cách đâm tôi một cú móc trái trước khi nhảy đi. Tôi nhanh hơn ông ta, và khỏe hơn, bất chấp tài năng khó tin của ông ta với thanh Kiếm Lưỡi Mềm; thế nên khi bàn tay ông ta lao về phía mặt tôi, tôi đâm vào cẳng tay ông ta mạnh hết sức có thể, làm xương kêu răng rắc. Ông ta hét lên và cố nhảy lùi lại, nhưng tôi túm lấy bàn tay ông ta và đâm dữ dội vào cánh tay cho tới khi nó gãy hẳn.

Rồi tôi để ông ta lao đảo nhào đi với vết thương.

Chúng tôi đang ở trong một hành lang, các chiến binh của tôi dàn ra quanh ông ta. Tôi lớn tiếng lệnh cho những người khác lùi lại và vung Lưỡi Hái của mình lên. Mercury như một thiên sứ nhỏ. Nhỏ người, to ngang, với khuôn mặt trẻ con. Hai gò má ông ta ửng hồng. Ông ta đã uống rượu. Mái tóc vàng tết lại xòa xuống mắt. Ông ta hất các lọn tóc ra sau. Tôi nhớ ông ta từng muốn chọn tôi cho Nhà của mình nhưng những Người Tuyển Lừa của ông ta đã bác bỏ. Lúc này, ông ta vung vẩy thanh Kiếm Lưỡi Mềm của mình như một thi sĩ với cây bút lông, nhưng một bên tay ông ta đã trở nên vô dụng sau khi tôi đánh gãy nó.

“Cậu quả là một anh chàng hoang dã,” ông ta nói trong cơn đau.

“Đáng lẽ ông nên chọn tôi cho Nhà của mình.”

“Tôi đã bảo họ đừng có ép cậu. Nhưng họ có chịu nghe không? Không không không không không. Apollo ngu ngốc. Sự kiêu hãnh có thể làm người ta mù quáng.”

“Cả những thanh kiếm cũng thế.”

“Xuyên qua mắt à?” Mercury nhìn vào bộ giáp của tôi. “Vậy là nghèo rồi?” Ai đó lớn tiếng giục tôi giết ông ta. “Ái chà chà. Bọn họ đang đói. Cuộc quyết đấu này có thể vui đây.”

Tôi cúi đầu chào.

Mercury nhún gối cúi đầu đáp trả.

Tôi thích vị Giám Thị này. Nhưng tôi cũng không muốn ông ta giết tôi bằng thanh Kiếm Lưỡi Mềm đó.

Vậy nên tôi tra kiếm của mình vào bao và dùng Găng Xung bắn vào ngực làm ông ta tê liệt. Sau đó, chúng tôi trói ông ta lại. Ông ta vẫn cười sảng sặc. Nhưng xa hơn về cuối hành lang, đằng sau ông ta, tôi thấy Jupiter - trông như một vị thần trong bộ áo giáp chinh tề - điên cuồng xông tới với một cây Gậy Xung đầu cong và một thanh Kiếm Lưỡi Mềm. Một Giám Thị khác cũng mặc giáp đi cùng y, có lẽ là Minerva. Chúng tôi lùi lại. Dẫu vậy, bọn họ vẫn đánh tan nát đội quân của tôi. Họ xông thẳng vào gian hành lang, đánh các cậu con trai và cô gái của chúng tôi ngã gục như những chiếc trục lăn cán lên thân lúa mì. Chúng tôi không thể làm tổn hại tới bọn họ. Các chiến binh của tôi phải lùi lại theo chính lối chúng tôi đã đi tới, lui dần lên cầu thang, lên các tầng cao hơn, ở đó chúng tôi gặp những nhóm tăng viện mới. Chúng tôi giẫm đạp lên nhau, ngã nhào xuống nền đá cẩm thạch, chạy qua những dãy phòng vàng son chói lọi để đào thoát khỏi Jupiter và Minerva khi hai người họ leo lên cầu thang. Jupiter phá lên cười khi những thanh kiếm và mũi giáo thô sơ của chúng tôi bị bật ra khỏi giáp của y.

Chỉ các món vũ khí của tôi là có thể làm y bị thương. Nhưng chưa đủ. Cây Kiếm Lưỡi Mềm của Jupiter đâm xuyên qua Khiên Xung của tôi và đâm thấu Giáp Phán Chấn trên đùi tôi. Tôi rít lên vì đau và giơ Găng Xung bắn về phía y. Khiên của y đỡ lấy luồng xung và đứng vững, nhưng cũng chật vật. Y vung Kiếm Lưỡi Mềm quất về phía tôi như một cây roi. Mũi kiếm cày vào mí mắt tôi, chỉ chút nữa đã lấy đi con mắt. Máu tứa ra từ vết thương nhỏ, và tôi găm lên giận dữ. Tôi lao vào y, qua bên Minerva, đâm chiếc Găng Xung vào cằm y. Cú đòn làm cả món vũ khí và nắm tay của tôi bị hủy hoại, nhưng nó cũng làm vỡ chiếc mũ chiến vàng và làm y loạng choạng. Tôi không cho y thời gian để hồi lại. Tôi hét lớn và dùng Lưỡi Hái chém tới lia lịa trong lúc đồng thời vung về đâm y với cây Kiếm Lưỡi Mềm tôi có trong tay. Đó là một vũ điệu điên cuồng. Tôi đâm xuyên qua đầu gối của y với cây Kiếm Lưỡi Mềm lạ lẫm. Y cắt toạc đùi tôi bằng cây kiếm của

mình. Lớp giáp khép kín lại quanh vết thương, ép kín miệng nó lại và tiêm thuốc giảm đau.

Chúng tôi đang ở đầu trên cùng của một giếng cầu thang tròn khi tôi đẩy lùi y. Lưỡi kiếm dài của y dừng lại gần như bất động, rồi quẩn lấy chân tôi như một thòng lọng, chuẩn bị siết lại và cắt rời chân tôi từ sát hông. Tôi lao người vào y nhanh hết tốc lực. Chúng tôi lăn nhào xuống cầu thang. Rồi y lăn người đứng dậy. Tôi ngáng y lùi lại. Giáp chạm giáp.

Chúng tôi đâm nhào vào một phòng quan sát nổi giả lập. Những tia lửa bắn tung tóe. Tôi tiếp tục la hét và đẩy để y không thể cắt rời chân tôi bằng thanh Kiếm Lưỡi Mềm, lúc đó vẫn quẩn chặt quanh da thịt tôi. Y loạng choạng lùi lại, mất thăng bằng khi tôi ôm lấy y lao qua một cửa sổ, và chúng tôi rơi ra ngoài khoảng không. Không ai trong chúng tôi có ủng Trọng Lực, vì thế chúng tôi rơi tự do ba mươi mét xuống một lớp tuyết bên sườn núi. Chúng tôi lăn nhào xuống theo triền dốc tới gần quăng rơi từ trên cao một dặm xuống dòng sông Argos đang cuộn chảy.

Tôi dừng lại trên tuyết. Cố đứng dậy. Tôi không thấy y. Tôi nghĩ mình nghe thấy y cấn nhả ngoài xa. Cả hai chúng tôi đều bị phủ kín trong mây. Tôi nằm phục xuống lắng nghe, nhưng thính lực của tôi vẫn chưa phục hồi sau đòn tấn công của Apollo.

“Mày sẽ chết vì chuyện này, nhóc con,” Jupiter nói. Giọng như thể từ dưới nước vọng lên. Y đang ở đâu? “Đáng lẽ mày phải biết vị trí của mình. Mọi thứ đều có một trật tự. Mày ở ngay gần đỉnh. Nhưng mày không phải ở trên đỉnh, nhóc.”

Tôi nói gì đó hùng hồn về việc sự xứng đáng chẳng có mấy ý nghĩa.

“Mày không thể mang sự xứng đáng ra tiêu được.”

“Vậy là Đại Thống Đốc trả tiền để ông làm việc này?”

Tôi nghe thấy một tiếng tru ngoài xa. Cái bóng của tôi.

“Mày nghĩ rồi mày sẽ làm gì hả nhóc con? Sẽ giết tất cả Giám Thị bọn ta chắc? Hay buộc bọn ta để mày thắng? Mọi thứ không vận hành như thế, nhóc.” Y nhìn quanh tìm tôi. “Không mấy chốc nữa lũ Quạ của Đại Thống Đốc sẽ tới trên tàu của chúng, mang theo kiếm và súng. Những chiến binh thực thụ, nhóc ạ. Những kẻ với những vết sẹo mà mày không thể mơ thấy

được. Đám Đá Nham Thạch dưới quyền chỉ huy của các Pháp Quan Hoàng Kim và các Hiệp Sĩ. Mày mới chỉ đang chơi thôi. Nhưng họ sẽ nghĩ mày đã hóa điên. Và họ sẽ bắt mày, làm mày đau đớn rồi giết mày.”

“Không đâu nếu tôi thắng trước khi họ tới đây.” Đó là chìa khóa cho tất cả. “Có thể có sự chậm trễ trong việc truyền tín hiệu về các màn hình nổi trước khi những Người Tuyển Lựa thấy được chúng, nhưng là bao lâu đây? Ai biên tập lại những đoạn phim đáng tởm đó khi ông đang đánh nhau? Chúng tôi sẽ đảm bảo chắc chắn là thông điệp được gửi đi chân thực.”

Tôi gỡ dải băng ngăn mồ hôi màu đỏ ra khỏi đầu mình, lau mồ hôi trên mặt, rồi lại đeo nó lên đầu.

Jupiter im lặng.

“Vậy thì những Người Tuyển Lựa sẽ thấy cuộc trò chuyện này. Họ sẽ thấy Đại Thống Đốc đang mua chuộc để các người lừa đảo. Họ sẽ thấy tôi là học viên đầu tiên trong lịch sử dám tấn công Olympus. Và họ sẽ thấy tôi quật ông xuống, lột giáp của ông, lôi ông trần trụi lê lét trên tuyết, nếu ông đầu hàng. Nếu không, tôi sẽ ném xác ông từ trên Olympus xuống và gửi những dòng nước tiểu Hoàng Kim xuống theo sau ông.”

Mây đã tan và Jupiter đứng trước mặt tôi, trên tuyết. Những giọt máu đỏ nhỏ xuống từ bộ giáp vàng của y. Y cao lớn, rắn rỏi, hung bạo. Nơi này là nhà của y. Là lãnh địa của y. Lũ trẻ chỉ là đồ chơi của y cho tới khi chúng giành được sọ của riêng mình. Y cũng giống như bất cứ kẻ độc tài đẹp mã nào khác trong lịch sử. Một nô lệ cho những ý thích bất chợt của chính mình. Chủ nhân chẳng của gì hết ngoài sự ích kỷ. Y chính là Hiệp Hội - một con quái vật đã chìm vào sự suy đồi, song vẫn không hề nhìn ra thói đạo đức giả của chính mình. Y nhìn nhận tất cả sự giàu sang, tất cả quyền lực này là thứ đương nhiên y phải có. Y đang bị lừa dối. Tất cả bọn họ đều thế. Nhưng tôi không thể đánh gục y từ phía trước. Không, cho dù tôi chiến đấu giỏi đến thế nào. Y quá mạnh.

Cây Kiếm Lưỡi Mềm của y rũ xuống trên tay như một con rắn. Chỉ cần bấm nút, nó sẽ trở nên cứng rắn, dài cả mét. Áo giáp của y sáng ánh lên. Buổi sáng rạng dần trong khi chúng tôi đối diện nhau. Một nụ cười bưng nở trên môi y.

“Mày đã có thể là một cái gì đó trong Nhà của tao. Nhưng mày là một thằng nhóc ngu ngốc, hung hãn và thuộc Nhà Mars. Mày vẫn chưa thể giết người như tao, ấy vậy mà mày dám thách thức tao. Thuận túy là cuồng nộ. Thuận túy là ngu ngốc.”

“Không. Tôi không thể thách thức ông.” Tôi ném Lưỡi Hái của mình xuống dưới chân y, và ném luôn cả thanh Kiếm Lưỡi Mềm cùng với nó. “Vì thế tôi sẽ lừa đảo.” Tôi gật đầu. “Làm đi, Sevro.”

Cây Kiếm Lưỡi Mềm vụt lên khỏi mặt đất, cứng lại, và chém qua hai bên gân kheo của Jupiter trong khi y quay vòng. Cú đánh của y đi cao quá mất sáu mươi xăng ti mét. Y đã quen chiến đấu với người trưởng thành. Hoàn toàn vô hình, Sevro làm hai cánh tay Jupiter bị thương và tước vũ khí của y. Bộ Giáp Phản Chấn chảy tới các vết thương để cầm máu lại, song phần gân sẽ cần tới sự can thiệp y khoa thực sự.

Khi Jupiter im lặng, Sevro tắt Áo Choàng Tàng Hình của Apollo đi. Chúng tôi đoạt lấy vũ khí của Jupiter. Bộ giáp của y sẽ chẳng vừa với ai cả trừ Pax. Pax tội nghiệp. Anh ta hẳn trông sẽ rất tuyệt trong bộ đồ bánh bao này. Chúng tôi lôi Jupiter lên sườn dốc.

Trong cung điện, trận chiến đã đảo chiều. Có vẻ như các trinh sát của tôi đã tìm thấy thứ tôi bảo họ tìm. Milia chạy tới chỗ tôi, một nụ cười hài lòng nở rộng trên khuôn mặt dài của cô. Giọng nói của cô, như thường lệ, ề à trầm trầm khi cô thuật lại tin vui cho tôi nghe.

“Chúng tôi đã tìm thấy kho vũ khí của họ.”

Một nhóm thành viên Nhà Venus, vừa được giải phóng khỏi cảnh nô lệ, rầm rầm lao qua. Những chiếc Găng Xung và Giáp Phản Chấn của họ sáng long lanh. Olympus đã là của chúng tôi, còn Ngựa Hoang đã được tìm thấy.

Giờ chúng tôi đã có tất cả những chiếc rìu.

THỬ THÁCH CUỐI CÙNG

Tôi tìm thấy cô đang ngủ trong một khu phòng bên cạnh khu phòng của chính Jupiter. Áo choàng của cô còn bẩn hơn của tôi. Nó ngả sang màu nâu và xám, chứ không còn trắng nữa. Cô có mùi của khói và gian khổ. Ngựa Hoang đã phá tan căn phòng, hất nhào một đĩa thức ăn, cắm ngập con dao của cô xuống sàn. Đám người hầu Nâu và Hồng sợ cô chết khiếp, và sợ cả tôi nữa. Tôi quan sát họ khúm núm lui đi. Những người họ hàng xa của tôi. Tôi nhìn họ di chuyển, những tạo vật xa lạ. Như những con kiến. Không cảm xúc. Tôi cảm thấy đau nhói. Quan điểm là một sinh vật hiểm ác. Đây là cách Augustus đã nhìn nhận về Eo khi giết em. Một con kiến. Không. Hãn đã gọi em là “Con chó cái Đỏ.” Em chỉ như một con chó trong mắt hãn.

“Thức ăn bị trộn thứ gì đó phải không,” tôi hỏi một trong các Hồng.

Cậu con trai đẹp đẽ lí nhí nói điều gì đó, nhìn chăm chăm xuống sàn.

“Nói như đàn ông xem nào,” tôi gắt lên.

“*Thuốc an thần, thưa ngài.*” Cậu ta không dám nhìn tôi. Tôi không trách cậu ta. Tôi là một Hoàng Kim. Cao hơn cậu ta hơn ba mươi phân. Khỏe hơn không biết bao nhiêu lần. Và trông tôi chắc chắn như một kẻ mất trí. Cậu ta hẳn phải nghĩ tôi thật xấu xa. Tôi bảo cậu ta đi chỗ khác. “Nấp đi. Đội quân của tôi không phải lúc nào cũng nghe lời khi tôi bảo họ không được đùa bỡn với các Màu hạ cấp đâu.”

Chiếc giường thật rộng. Trải toàn lụa. Đệm nhồi lông vũ. Khung giường nạm ngà, gỗ mun và vàng. Ngựa Hoang nằm ngủ dưới sàn trong góc phòng. Đã quá lâu chúng tôi phải che giấu nơi chúng tôi ngủ. Nằm ngủ ở vị trí hoàn toàn thoải mái chắc hẳn phải đem tới một cảm giác vô cùng bất ổn,

kể cả khi cô đang chịu tác dụng của thuốc an thần. Cô còn tìm cách đập vỡ cửa sổ. Tôi lấy làm mừng vì cô đã không làm thế. Sẽ là một cú rơi rất xa.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô. Hơi thở từ mũi cô làm lay động một lọn tóc. Đã bao lần tôi ngồi dõi theo cô ngủ trong cơn sốt. Đã bao lần cô làm điều tương tự. Nhưng lúc này không có cơn sốt nào cả. Không có giá lạnh. Không có cơn đau nào trong bụng tôi. Vết thương Cassius gây ra đã lành. Mùa đông đã kết thúc. Bên ngoài, tôi thấy những bông hoa đầu tiên đang nở. Tôi đã hái một bông bên sườn núi. Bông hoa đang được cất trong áo khoác của tôi. Tôi muốn tặng nó cho Ngựa Hoang. Muốn cô thức dậy với bông hồng tú cầu áp trên môi. Nhưng khi tôi lấy bông hoa ra, một mũi dao đâm thẳng vào tim tôi. Còn bén nhọn hơn bất cứ lưỡi dao kim loại nào. Eo. Nỗi đau sẽ không bao giờ mất đi. Tôi không biết liệu có thực sự là như vậy hay không. Và tôi không biết liệu cảm giác tội lỗi tôi đang cảm thấy có phải xuất phát từ đó hay không. Tôi hôn lên bông hồng tú cầu và cất nó đi. Chưa được. Chưa phải lúc này.

Tôi nhẹ nhàng đánh thức Ngựa Hoang dậy.

Nụ cười nở rộng trên môi cô khi cô còn chưa mở mắt, như thể cô biết tôi đang ở bên cạnh. Tôi gọi tên cô, vuốt lọn tóc đang xòa xuống mặt cô lên. Đôi mắt cô bừng mở. Những tia long lanh màu Hoàng Kim ánh lên trong đôi đồng tử. Trông thật lạ lùng, cạnh những ngón tay chai sạn, bẩn thỉu với các móng tay sứt sẹo của tôi. Cô nắm lấy bàn tay tôi và ngồi dậy. Một cái ngáp. Ngựa Hoang đưa mắt nhìn quanh. Tôi gần như phá lên cười khi thấy cô đang cố hiểu những gì đã xảy ra.

“Hừ, tôi đang định kể cho cậu nghe giấc mơ về những con rồng của tôi. Chúng có màu đỏ tía, rất đẹp và thích hát.” Cô đưa ngón tay gõ vào bộ giáp của tôi. Nó ngân lên. “Cậu chơi trội hơn tôi rồi. Đồ xỏ lá. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Tôi đã hóa điên.”

Cô rên lên. “Vậy là tôi trở thành cô thiếu nữ gặp nạn phải không? Khi thật! Tôi ghét mấy cô nàng đó.”

Tôi cho cô hay tin. Chó Rừng đã tách khỏi đoàn. Đội quân của hắn đã bao vây Nhà Mars trong khi hắn và Lilath ẩn náu sâu trong núi. Chúng tôi

sẽ có thể dễ dàng tìm được chúng.

“Nếu muốn, cô có thể chỉ huy đội quân của chúng ta và lôi cổ gã khốn đó ra.”

“Nhất trí,” cô cười điệu bộ, và nhướng một bên mày lên. “Nhưng liệu cậu có thể tin tôi không? Có thể tôi sẽ muốn trở thành Thủ Lĩnh vĩ đại của đội quân kỳ lạ này.”

“Tôi có thể tin cô”

“Làm thế nào cậu biết được?” cô lại hỏi.

Và đúng lúc này tôi hôn cô. Tôi không thể trao cho cô bông hồng tú cầu. Đó là trái tim tôi, nó thuộc về Sao Hỏa - một trong những loài hoa hiếm hoi mọc lên từ đất đỏ. Và nó vẫn là của Eo. Nhưng cô gái này, khi bọn họ bắt cô đi... tôi đã sẵn sàng làm bất cứ điều gì để lại được thấy cô cười. Có lẽ đến một ngày kia tôi sẽ có hai trái tim để trao đi.

Miệng cô có vị như mùi hương của cô. Khói và khao khát. Chúng tôi không tách nhau ra. Ngón tay tôi lùa vào mái tóc cô. Ngón tay cô lăn theo quai hàm, theo cổ tôi, và cào sau gáy tôi. Có một cái giường. Có thời gian. Và có cả một khao khát khác so với lúc tôi hôn Eo lần đầu tiên. Nhưng tôi nhớ lúc tay Chim Lặn của Nhà Gamma, Dago, rít một hơi dài từ điều thuốc của anh ta, làm nó cháy sáng lên rồi tàn hết chỉ trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi. Anh ta đã nói, *Đây là mày*.

Tôi biết tôi mạnh mẽ. Liều lĩnh. Tôi thể hiện ra như thế. Và tôi đầy ắp nhiều thứ - đam mê, hối tiếc, cảm giác tội lỗi, buồn phiền, nhớ nhung, phần nộ. Có những lúc chúng kiểm soát tôi, nhưng hiện tại thì không. Không phải ở đây. Tôi đã bị treo cổ vì đam mê và phần nộ của mình. Tôi rơi xuống bùn vì tội lỗi của mình. Tôi đã có thể giết Augustus ngay từ lần đầu nhìn thấy vì phần nộ. Nhưng giờ tôi ở đây. Tôi không biết gì về lịch sử Học Viện. Nhưng tôi biết tôi đã chiếm được nơi chưa có ai chiếm được. Tôi chiếm được nó nhờ sự uất hận và khôn ngoan, với đam mê và cuồng nộ. Tôi sẽ không giành lấy Ngựa Hoang theo cùng cách đó. Tình yêu và chiến tranh là hai đấu trường khác hẳn.

Vì thế bất chấp nỗi khao khát, tôi buông Ngựa Hoang ra. Không nói một lời, cô hiểu tôi nghĩ gì, và nhờ thế tôi biết mình đã hành động đúng. Cô hồi

hả dành cho tôi một cái hôn nữa. Nó kéo dài hơi quá lâu một chút, rồi chúng tôi cùng đứng dậy và rời khỏi phòng. Chúng tôi cầm tay nhau ra tận cửa, sau đó tôi quay sang cô.

“Hãy mang về cho anh gia huy của Chó Rừng, Ngựa Hoang.”

“Vâng, thưa Ngài Thần Chết.” Cô làm bộ cúi đầu kèm theo một cái nháy mắt tinh nghịch. Rồi rời đi.

Nơi này trở thành một chốn điên loạn trong cuộc cướp bóc. Trong sự hỗn loạn, Sevro đã tìm thấy Thiết Bị Truyền Tín Hiệu Nổi. Tất cả những gì chúng tôi trải qua được ghi lại trong các ổ cứng của nó và sắp xếp thứ tự để chuyển tới những Người Tuyển Lựa bất kể họ đang ở đâu. Đây không phải là đường truyền thời gian thực, vì vậy những Người Tuyển Lựa vẫn chưa nhận được thông tin về các biến cố xảy ra ngày hôm nay. Có một khoảng thời gian trễ nửa ngày. Đó là tất cả những gì cần thiết. Tôi đưa ra các chỉ dẫn cho Sevro và để cậu ta bắt tay vào việc lan truyền câu chuyện tôi muốn được kể lại. Tôi không thể tin tưởng ai khác.

Tôi ra lệnh đưa Fitchner tới từ hầm giam lâu đài của Nhà Apollo. Ông ta ngồi ngả người trên một chiếc ghế trong phòng ăn của Olympus. Khuôn mặt ông ta, chỗ bị đánh vẫn tím bầm. Sàn nhà làm từ không khí được nén đậm đặc, vì thế chúng tôi lơ lửng trên khoảng không cao một dặm. Hai bàn chân ông ta gác lên bàn, khuôn mặt méo mó thành một nụ cười.

“Cậu nhóc điên rồ kia rồi,” ông ta lên tiếng, đưa ngón tay mân mê cằm. “Tôi biết tôi thích sự khác người của cậu.”

Tôi chào mừng ông ta bằng cách chìa ngón tay giữa ra. “Đồ dối trá”

Ông ta đáp lại tương tự. “Đồ thối tha.” Và đưa bàn tay tìm tới bàn tay tôi. “Đừng có nói với tôi là cậu vẫn còn cay cú về mấy chuyện đầu độc, những lần đau ốm, vụ dàn xếp với Cassius, con gấu trong rừng, mấy trò công nghệ thối tha, thời tiết tệ hại, những toan tính ám sát, tay gián điệp.”

“Tay gián điệp?”

“Đùa với cậu thôi. Chà chà! vẫn là một cậu nhóc Nhân tiện nói về chuyện này, các chiến binh của cậu đâu rồi? Đang chạy loanh quanh, ăn phưỡn bụng ra, tắm vòi hoa sen, ngủ, làm tình, hay đùa bỡn với đám Hồng? Nơi này là một cái bẫy tằm mật ong, chàng trai. Một cái bẫy ngọt ngào sẽ làm đội quân của cậu trở nên vô dụng.”

“Tâm trạng của ông có vẻ khá hơn rồi.”

“Con trai tôi an toàn,” ông ta nháy mắt nói. “Giờ cậu định làm gì?”

“Tôi đã phái Ngựa Hoang đi xử lý Chó Rừng. Và sau đó, tôi sẽ tới chỗ Nhà Mars. Sau đó tất cả sẽ kết thúc.”

“Ồ ồ. Có điều chuyện sẽ không phải vậy.” Fitchner lại làm nổ bong bóng kẹo cao su thành một tiếng bộp quen thuộc và nhăn mặt. Tôi đã giáng vài đòn vào hàm ông ta. Điều đó làm tôi bật cười. Tôi luôn cảm thấy vui vẻ kể từ lúc Sevro hạ Jupiter. Chân tôi giần giật vì đau do những cú đòn của y. Ngay cả khi có thuốc giảm đau, tôi cũng hầu như không thể bước đi được.

“Đừng làm bộ bí hiểm. Tại sao lại không kết thúc chứ?”

“Có ba điều,” Fitchner nói. Khuôn mặt lưỡi rìu của ông ta quan sát tôi giây lát. “Cậu là một tạo vật đặc biệt. Cả cậu và Chó Rừng đều vậy. Mọi người luôn muốn chiến thắng. Song hai người các cậu khác hẳn, lạ lùng. Các Hoàng Kim không liều chết để chiến thắng. Chúng ta trân trọng mạng sống của mình. Hai cậu thì không. Cái này từ đâu ra vậy?”

Tôi nhắc để ông ta nhớ ông ta là tù binh của tôi và phải trả lời câu hỏi tôi đưa ra.

“Ba điều chưa kết thúc. Đó là câu trả lời. Tôi sẽ cho cậu hay chúng là gì nếu cậu trả lời câu hỏi của tôi: điều gì thúc đẩy cậu.” Ông ta thở dài. “Điều thứ nhất, anh bạn, là Cassius. Chỉ đơn giản là cậu ta sẽ *phải* quyết đấu với cậu cho tới khi một trong hai gã khùng các cậu lăn kềnh ra chết.”

Tôi cũng đã lo ngại điều đó. Tôi trả lời câu hỏi của Fitchner.

Tôi nói với ông ta là Chó Rừng cũng muốn biết điều tương tự. Điều gì thúc đẩy tôi. Câu trả lời thẳng thừng là sự giận dữ. Từ đầu tới cuối, đó là sự giận dữ. Nếu một chuyện xảy ra mà tôi không thể lường trước được, tôi phản ứng như một con thú - bằng bạo lực. Song câu trả lời thực sự ẩn sâu

bên trong là tình yêu. Tình yêu thúc đẩy tôi. Vì thế tôi cần nói dối ít nhiều với ông ta.

“Mẹ tôi từng có một giấc mơ rằng tôi có thể trở nên vĩ đại hơn bất cứ ai trong gia đình. Vĩ đại hơn dòng họ Andromedus. Dòng họ của bố tôi.” Ông bố giả hiệu. Gia đình giả hiệu. Mục đích vẫn là vậy. “Tôi không phải là một Bellona. Hay một Augustus. Hay một Octavia au Lune.” Tôi mỉm cười ma mãnh, một điều ông ta có thể tán thưởng. “Nhưng tôi muốn có thể đứng trên họ và tè xuống những cái đầu đáng tởm của họ.”

Fitchner thích những lời này. Ông ta vẫn luôn muốn làm điều tương tự, nhưng đã vỡ lẽ ra rằng một khi không có xuất thân tốt, năng lực chỉ có thể đưa người ta đi xa đến những nơi nhất định. Rằng điều kiện của ông ta thật đáng thất vọng.

“Điều thứ hai chưa hoàn tất là *cái này*.” Fitchner khoa tay ra xung quanh. Tôi hiểu ngay vấn đề - ông ta không muốn tiết lộ điều gì. Tôi đã giết một Giám Thị. Tôi có bằng chứng rằng Đại Thống Đốc đút lót một số Giám Thị khác, và đe dọa còn nhiều người hơn thế để con trai hãn thảng cuộc. Sự bao che dung túng người nhà. Thao túng ngôi trường thiêng liêng. Đây không phải là tin bình thường. Nó sẽ làm đổ vỡ điều gì đó. Thậm chí còn khiến Đại Thống Đốc mất chức. Hay bị truy tố. Còn sự trừng phạt? Những Người Tuyển Lựa sẽ muốn máu phải đổ. “Và Đại Thống Đốc sẽ muốn máu của cậu. Điều này sẽ làm ông ta gặp rắc rối, và có khả năng mở đường cho một người nhà Bellona trở thành Đại Thống Đốc. Có thể là bố Cassius.”

Fitchner hỏi tôi vì sao tôi tin tưởng các chiến binh là nô lệ trong đội quân của mình.

“Họ tin tôi vì họ đã thấy mình sẽ ra sao trong tất cả chuyện này nếu tôi không xuất hiện. Ông nghĩ họ muốn Chó Rừng làm chủ nhân của họ sao?”

“Tốt,” Fitchner nói. “Cậu tin tất cả bọn họ. Tuyệt vời lắm, nếu thế sẽ không có rắc rối thứ ba nào. Tôi đã nhầm.” Tôi hỏi dồn ông ta về ý nghĩa những lời ông ta nói, nên ông ta thờ dài và dụi xuống. “Ôi, chỉ có điều cậu đã pháí Ngựa Hoang và nửa đội quân của mình đi xử lý gã Chó Rừng đó.”

“Thế thì sao?”

“Chẳng sao cả. Cậu tin cô ta.”

“Không. Nói cho tôi biết. Ý ông là sao?”

“À, được lắm. Nếu cậu nhất định phải biết, nếu chỉ đơn giản là chẳng có cách nào khác để nói về nó: cô ta là em gái song sinh của Chó Rừng.”

Virginia au Augustus. Em gái Chó Rừng. Song sinh. Người thừa kế của gia đình tiếng tăm, gia tộc Augustus. Con gái duy nhất của Đại Thống Đốc Nero au Augustus. Người đã khiến tất cả chuyện này xảy ra. Được nuôi dưỡng khép kín và tránh xa sự nhòm ngó của công chúng để đề phòng những âm mưu ám sát, cũng giống như anh trai cô. Đó là lý do vì sao Cassius không biết con gái tử thù của gia đình anh ta. Nhưng khi tôi ngồi cùng Chó Rừng, Ngựa Hoang biết hẳn là ai. Anh trai cô. Liệu có phải cô đã biết từ trước danh tính thật của Chó Rừng hay không? Không gì có thể giải thích cho sự im lặng của cô nếu cô biết hẳn là ai và không nói gì. Ngoại trừ vì gia đình - sự trung thành trên cả tình bạn, trên tình yêu, trên một nụ hôn nơi góc phòng. Tôi đã phá vỡ nửa đạo quân của mình tới chỗ Chó Rừng. Tôi đã trao vào tay hẳn Giáp Phán Chấn, ủng Trọng Lực, Áo Choàng Tàng Hình, Kiếm Lưỡi Mềm, các loại Vũ Khí Xung, đủ sản phẩm công nghệ để hẳn đánh chiếm Olympus. *Chết tiệt.*

Các Giám Thị đều biết cả. Và khi tôi vội vã chạy qua trước mặt bọn họ, họ phá lên cười. Họ cười sự ngu ngốc của tôi. Cơn phẫn nộ lớn dần trong tôi. Tôi muốn giết ai đó. Tôi tập hợp lực lượng của mình lại. Họ đang rải rác khắp lâu đài, ăn thức ăn của nơi này, tận hưởng những khoái lạc của nơi này. Những kẻ ngu ngốc. Ngu ngốc. Những trợ thủ cừ khôi nhất của tôi đang ở nơi tôi cần họ. Sevro đã đi đảm nhiệm phần việc của cậu ta. Đó là điều quan trọng nhất. Tôi lệnh cho Tactus săn lùng những thành viên còn lại của các Nhà Venus và Mercury ở miền đất thấp phía Nam rồi bắt họ làm nô lệ, và cử Milia chỉ huy phần lực lượng còn lại của tôi cùng với Nyla. Giờ tôi cần tới chỗ Nhà Mars. Tôi không thể đợi đến khi các chiến binh của mình tập hợp xong. Tôi cần thêm lực lượng mới, vì khi hai anh em sinh đôi

nhà Augustus tới, họ sẽ có vũ khí và công nghệ tương đương với tôi, và có thể có nhiều chiến binh hơn. Cuộc chơi đã thay đổi. Tôi đã không lường trước chuyện này. Tôi cảm thấy mình như một gã ngốc. Làm sao tôi lại có thể hôn cô ta chứ? Trái tim tôi bị bóng tối nuốt chửng. Sẽ thế nào nếu tôi tặng cho cô ta bông hồng tú cầu? Tôi xé nát bông hoa thành từng mảnh trong lúc nhảy xuống từ rìa Olympus với đôi ủng Trọng Lực của mình và mặc cho các cánh hoa rơi xuống.

Tôi chỉ mang theo Những Kẻ Gào Rú, lướt qua những cánh hoa trong khi chúng tôi ào ào hạ xuống.

Chúng tôi đi ủng Trọng Lực, mặc giáp, xỏ Găng Xung và đeo Gươm Xung. Tuyết đã tan trên vùng đất của Nhà Mars. Thay vào đó là mặt đất lép nhép bùn bị bàn chân của những kẻ xâm lăng giẫm nát bét. Vùng đất cao chìm trong sương mù.

Mùi bốc lên là của đất và vây hãm. Các tòa tháp của chúng tôi, Phobos và Deimos, đã thành gạch vụn. Những chiếc máy bắn đá được tặng cho đội quân hãm thành đã hoàn thành nhiệm vụ của chúng tại đó. Chúng cũng đã phá hủy các bức tường tòa lâu đài cũ của tôi. Phần mặt tiền đã bị hủy hoại nặng nề, phủ đầy những mũi tên, mảnh gốm vỡ, kiếm, giáp, và cả một số học viên.

Có gần một trăm người vây hãm Nhà Mars. Trại của họ đóng gần hàng cây, song một hàng rào vây hãm đã được dựng lên quanh lâu đài Nhà Mars để ngăn chặn bất cứ cuộc đột kích nào từ trong lâu đài. Mùa đông thật dài với cả hai phía, cho dù tôi để ý thấy nồi nấu bằng năng lượng Mặt Trời, máy sưởi xách tay, chế phẩm dinh dưỡng đóng gói bên phía lực lượng hãm thành của Chó Rừng - bao gồm thành viên của các Nhà Jupiter, Apollo và một phần tư Nhà Pluto. Những cây thập tự được dựng lên đứng sừng sững dưới chân dốc. Đối diện với lâu đài. Trên các giá thập tự là ba thân người. Lũ quạ cho tôi hay tình trạng của họ. Dấu hiệu kháng cự duy nhất tôi thấy từ Nhà Mars là lá cờ của chúng tôi - con sói của Thần Mars, rách tả tơi và cháy sém. Nó rũ xuống trong cơn gió lờ lờ.

Những Kẻ Gào Rú và tôi từ trên không hạ xuống như những vị thần Hoàng Kim. Những chiếc áo choàng rách tướp phần phật sau lưng chúng

tôi. Nhưng nếu đám người đang vây hãm thành trông đợi chúng tôi là các Giám Thị mang tới thêm nhiều quà tặng, họ đã không thể nhàm lẫn hơn. Chúng tôi lao thẳng xuống đất. Đầu tiên là Những Kẻ Gào Rú, và tôi hạ xuống đứng phía trước họ, khi tôi chạm đất, kẻ thù dạt đi tứ tán trước mặt tôi trong nỗi kinh hoàng tột độ.

Thần Chết đã trở về nhà.

Tôi để cho Những Kẻ Gào Rú đánh tan tành kẻ thù trên đất của chúng tôi. Đối với tôi đây là nơi gần giống nhà nhất, giống Lykos, trong nhiều tháng nay. Tôi cúi xuống bốc một nắm đất trên lãnh thổ Nhà Mars trong khi các chiến binh của tôi hoàn thành công việc xung quanh tôi. Mars. Nhà. Tôi đã giương lên một cờ hiệu khác, nhưng tôi vẫn nhớ Nhà của mình. Kẻ thù ủa lại tấn công tôi. Bọn họ thấy Lưỡi Hái của tôi, biết tôi là ai. Tôi bước đi ngạo nghễ. Bộ Giáp Xung là lá chắn của tôi. Sevro và Những Kẻ Gào Rú là thanh kiếm của tôi.

Tôi bước tới chỗ ba cây thập tự và ngược lên để nhìn thấy Antonia, Cassandra và Vixus.

Những kẻ phản bội. Chúng đã làm gì?

Antonia vẫn còn sống, Vixus cũng vậy, dù chỉ còn thoi thóp. Tôi lệnh cho Cây Kế cắt dây hạ chúng xuống và đưa chúng về Olympus cho các Robot Cấp Cứu chăm sóc. Chúng sẽ phải sống với ý thức rằng chúng đã cắt cổ Lea. Tôi hy vọng điều đó giày vò chúng. Tôi đứng một lát dưới chân đồi. Tôi lớn tiếng gọi để báo cho họ biết tôi là ai. Nhưng họ đã biết rồi, vì lá cờ Nhà Mars hạ xuống và thay vào đó là một tấm ga giường nhem nhuốc bên trên có hình Lưỡi Hái vừa được vẽ vội vàng.

“Thần Chết!” Họ reo lên, vì tôi là người giải cứu họ. “Thủ Lĩnh!”

Những người cố thủ đều rách rưới, bần thủ và gầy gò. Một số yếu tới mức chúng tôi phải đưa họ ra khỏi đồng đố nát của lâu đài. Những người có thể bước tới chào mừng tôi hoặc cúi rạp đầu xuống, hoặc hôn lên má tôi. Những người không thể làm thế thì sờ lên bàn tay tôi khi tôi đi qua. Có những căng chân, cánh tay bị gãy. Chúng sẽ được chữa lành. Chúng tôi chở họ lên Olympus. Nhà Mars sẽ không thể hữu dụng trong trận đánh sắp tới, vì thế tôi sẽ dùng những kẻ hãm thành là người các Nhà Pluto, Jupiter và

Apollo. Tôi lệnh cho Thăng Hề và Hòn Cuội bắt tất cả họ làm nô lệ bằng gia huy Nhà Mars. Một cậu trai gầy gò mà tôi hầu như không nhận ra trao nó cho tôi. Nhưng khi cậu ta ôm chầm lấy tôi trong vòng tay gầy guộc xương xẩu, một cái ôm chặt đến phát đau, tôi biết ngay cậu ta là ai.

Một tiếng nấc âm thầm vang lên trong lồng ngực tôi.

Cậu ta im lặng khi ôm lấy tôi. Rồi thân hình cậu ta run bần bật như Pax lúc giãy chết. Chỉ có điều lần này những cơn run rẩy đó xuất phát từ niềm vui, không phải từ sự đau đớn.

Roque còn sống.

“Người anh em của tôi,” cậu ta nấc lên. “Người anh em của tôi.”

“Tôi cứ nghĩ cậu đã chết,” tôi nói với cậu ta trong khi ôm chặt lấy thân hình mảnh khảnh. “Roque, tôi cứ nghĩ cậu đã chết rồi.” Tôi ôm cậu ta sát vào mình. Mái tóc cậu ta thật mỏng. Tôi cảm thấy dưới quần áo cậu ta là da bọc xương. Cậu ta chẳng khác gì một miếng giẻ ướt quấn quanh áo giáp của tôi.

“*Người anh em,*” cậu ta nói. “Tôi biết cậu sẽ quay lại. Tôi cảm thấy điều đó trong tim mình. Nơi này thật trống rỗng khi không có cậu.” Cậu ta cười hết cỡ với tôi đầy vẻ tự hào. “Giờ cậu đã làm đầy nó rồi.”

Thủ Lĩnh Nhà Diana đã có lý. Nhà Mars là một ngọn lửa hoang dại. Và đúng là nó đã chết đói dần. Roque có những vết sẹo trên mặt. Cậu ta lắc đầu, và tôi biết cậu ta có những câu chuyện để kể - cậu ta đã ở đâu, đã quay lại như thế nào. Nhưng để sau. Cậu ta tập tễnh bước đi. Quinn, chỉ còn một tai và một môi, đi cùng cậu ta. Cô gái mấp máy miệng cảm ơn rồi vòng tay ra sau tấm lưng gầy gò của chàng thi sĩ ôm lấy eo cậu theo cái cung cách cho tôi biết cô đã từ bỏ Cassius.

“Cậu ấy nói cậu sẽ trở về,” cô nói. “Roque không bao giờ nói dối.”

Pollux vẫn hóm hỉnh khi tôi trông thấy anh ta. Giọng anh ta khàn khàn, và anh ta siết chặt lấy cánh tay tôi. Quinn và Roque đã giữ cả Nhà đoàn kết lại, anh ta kể. Cassius đã bỏ cuộc từ lâu. Anh ta chờ tôi trong phòng chỉ huy.

“Đừng giết cậu ta... làm ơn. Điều đó giày vò tâm trí cậu ta, anh bạn. Những gì cậu ta đã làm với cậu làm cậu ta bị giày vò; tất cả chúng tôi đã

khám phá ra. Vì thế hãy để cho cậu ta có một thời gian rời xa nơi này, anh bạn. Như thế giúp đầu óc ta nhẹ nhõm hơn. Giúp ta quên đi là chúng ta không có lựa chọn.” Pollux đá vào một tảng bùn. “Lũ khốn đã xếp tôi cùng một cô bé con, cậu biết đấy.”

“Trong Nghi Lễ Vượt Qua?”

“Ghép tôi với một cô bé con. Tôi đã cố giết cô ta thật nhẹ nhàng... nhưng cô ta không chết.” Pollux lăm bầm gì đó rồi vỗ vai tôi. Anh ta cố cười khùng khục một cách chua chát. “Chúng ta đã thật non nớt, song ít nhất chúng ta không phải là Đỏ, cậu thấy có phải thế không?”

Đúng phóc.

Anh ta bỏ đi và tôi còn lại một mình trong lâu đài cũ của mình. Titus đã chết ở nơi tôi đứng. Tôi nhìn tòa tháp phòng thủ. Giờ đây nó còn tồi tệ hơn thời của anh ta. Mọi thứ giờ đây theo cách nào đó đều tồi tệ hơn.

Khỉ thật. Tại sao Ngựa Hoang lại phải phản bội tôi? Mọi thứ đều tối tăm khi giờ đây tôi đã biết. Một bóng đen bao phủ lên cuộc sống. Đã bao lần cô có thể nói cho tôi biết. Song cô chưa bao giờ nói. Tôi biết cô muốn nói chuyện với tôi khi tôi đang ở cùng Chó Rừng, song có lẽ chỉ là để nói điều gì đó vặt vãnh. Vài lời vu vơ. Hoặc cô Sẽ phản bội dòng máu của mình vì tôi chẳng? Không. Nếu có thể làm vậy, cô đã nói cho tôi biết trước khi tôi giao cho cô nửa đội quân của mình. Cô cũng đã cầm theo gia huy của mình và gia huy Nhà Ceres. Tại sao cô lại cần nhiều đến thế, ngoại trừ để gây chiến với tôi? Tôi có cảm giác như *chính cô* đã giết Eo. Có cảm giác như cô đã là kẻ quàng thòng lọng còn tôi giật đôi chân. Cô là con gái của bố cô.

Tôi cảm thấy nhát căn nhỏ nhoi đó đâm xuyên qua hai bàn tay mình. Tôi đã phản bội Eo.

Tôi nhổ nước bọt xuống nền đá. Miệng tôi khô rát. Tôi đã không uống gì suốt cả buổi sáng. Đầu tôi đau nhức. Đã đến lúc rũ bỏ những u buồn và cứng rắn hơn, như chú Narol thường nói. Đã tới lúc đi gặp Cassius.

Anh ta ngồi bên chiếc bàn của Nhà Mars với thanh Gươm lớn đã rút ra. Anh ta ngồi trên chiếc ghế tôi đã khắc lên đó biểu tượng của mình. Cờ hiệu cũ của Nhà nằm phủ trên đầu gối anh ta. Bàn Tay Thủ Lĩnh đeo lưng lẳng quanh cổ anh ta. Đã rất lâu rồi kể từ khi anh ta đâm thanh kiếm đó vào

bụng tôi. Giờ đây món vũ khí đó nom thật ngớ ngẩn. Một món đồ chơi, một vật kỷ niệm. Tôi đã vượt quá xa khỏi căn phòng này, khỏi lưỡi kiếm của anh ta, tầm với của anh ta, ấy vậy nhưng ánh mắt anh ta vẫn làm tim tôi chững lại. Cảm giác tội lỗi như mật đắng trào lên cổ họng tôi. Tràn ngập trong ngực tôi, làm tôi kiệt sức.

“Tôi rất xin lỗi vì Julian,” tôi nói với anh ta.

Mái tóc anh ta là những lọn lượn sóng màu Hoàng Kim nhưng xỉn màu vì đất bụi và chất nhờn. Lũ chấy đã làm tổ trên đó. Anh ta nom vẫn còn đẹp đẽ, đẹp hơn những gì tôi có thể trở thành. Nhưng tôi là người vĩ đại hơn. Tia sáng trong mắt anh ta đã nguội lạnh. Thời gian và khoảng cách xa khỏi nơi này là thứ tâm hồn anh ta cần. Hàng tháng trời bị vây hãm. Hàng tháng trời của phần uất và thất bại. Hàng tháng trời của mất mát và tội lỗi đã rút kiệt khỏi anh ta tất cả những gì biến anh ta thành Cassius. Một tâm hồn khốn khổ. Tôi thấy thương hại anh ta. Tôi gần như bật cười. Sau khi anh ta đâm một lưỡi kiếm vào bụng tôi, tôi thấy thương hại *anh ta*. Anh ta chưa từng thua một trận đánh. Anh ta là người duy nhất trong số các Thủ Lĩnh có thể nói thế. Thế nhưng anh ta vẫn tháo phù hiệu và ném cho tôi.

“Mày thắng rồi. Nhưng liệu có đáng không?” Cassius hỏi.

“Có”

“Không do dự...” Anh ta gật đầu. “Đó là sự khác biệt giữa mày và tao.”

Anh ta để cờ hiệu và thanh kiếm của mình xuống, rồi bước lại gần tôi, gần tới mức tôi có thể ngửi thấy mùi hôi nồng từ hơi thở của anh ta. Tôi nghĩ anh ta sắp sửa ôm lấy tôi. Tôi muốn ôm lấy anh ta, để xin lỗi và cầu xin sự tha thứ từ anh ta. Thế rồi anh ta cạy mở một vết thương trên khớp ngón tay của mình, mút máu từ đó ra rồi nhổ vào mặt tôi, khiến tôi sững sờ.

“Đây là một món nợ máu,” anh ta rít lên bằng thứ Ngôn Ngữ Thượng Lưu của mình. “Nếu có lúc nào đó chúng ta gặp lại nhau, tao sẽ lấy mạng mày hoặc mày lấy mạng tao. Nếu có lúc nào đó chúng ta cùng hít thở trong một căn phòng, hơi thở của một người sẽ ngừng lại. Hãy nghe tao nói đây, đồ sâu bọ khốn kiếp. Mỗi người trong hai chúng ta sẽ là quỷ sứ với kẻ còn lại cho tới khi có một kẻ mục ruỗng dưới địa ngục.”

Đó là một lời tuyên bố chính thức, lạnh lùng đòi hỏi lời đáp trả từ tôi. Tôi gật đầu. Và anh ta rời đi. Tôi đứng run rẩy trong khoảnh khắc sau khi anh ta đã đi khỏi. Tim tôi thắt lại trong lồng ngực. Quá nhiều nỗi đau. Tôi đã nghĩ rồi nó sẽ qua, nhưng không phải mọi vết sẹo đều sẽ lành. Không phải mọi tội lỗi đều được tha thứ.

Tôi cầm lấy lá cờ Nhà Mars và gắn phù hiệu Thủ Lĩnh lên cho mình. Tôi quan sát bản đồ trên tường. Lá cờ Lưỡi Hái của tôi phấp phới trên tất cả các lâu đài trong đó; người của tôi đã kiểm soát các lâu đài còn lại ngay cả khi Tactus chuẩn bị Olympus sẵn sàng để đón chờ cuộc tấn công của Ngựa Hoang. Giờ đây những lâu đài đó thuộc về tôi, chứ không phải con sói của Nhà Mars. Lưỡi Hái của tôi trông giống chữ L của Lambda. Nhà của tôi. Nơi anh trai tôi, em gái tôi, chú tôi, mẹ tôi, bạn bè của tôi, vẫn đang cực nhọc lao động khổ sai. Có vẻ như họ đang ở một thế giới khác hẳn, nhưng biểu tượng của họ, một biểu tượng cho cuộc nổi dậy của chúng tôi - một công cụ lao động được biến thành một vũ khí chiến tranh - đang tung bay trên tất cả các Nhà của Hoàng Kim ngoại trừ một nhà. Pluto.

Tôi rời lâu đài qua mái tháp. Tôi là một Chim Lặn Đỏ của Lykos. Tôi là Thủ Lĩnh Hoàng Kim của Nhà Mars. Và tôi đang tới với trận chiến cuối cùng của tôi trong cái thung lũng khốn kiếp này. Sau đó, chiến tranh thực sự sẽ bắt đầu.

VƯỜN LÊN

Tactus đã tạm nắm quyền chỉ huy khi tôi vắng mặt. Anh ta là một con quái vật tàn nhẫn, nhưng là con quái vật tàn nhẫn của tôi. Và với anh ta bên cạnh, lực lượng của tôi đã sẵn sàng cho việc đổ máu. Áo giáp của chúng tôi sáng bóng. Ba trăm người tất cả. Có chín mươi nô lệ mới. Họ sẽ không có cơ hội để giành lấy tự do cho mình. Không đủ ủng Trọng Lực cho tất cả. Áo giáp cũng không. Song tất cả mọi người đều có gì đó. Đám Ngựa Chết và Những Kẻ Gào Rú tập hợp lại gần rìa núi Olympus. Họ chăm chăm nhìn xuống mặt đất phía dưới một dặm, đứng thành một hình vòng cung mảnh màu Hoàng Kim. Đối thủ của chúng tôi đang ở trên các rặng núi. Khi Ngựa Hoang và Chó Rừng từ các đỉnh núi phủ tuyết xông lên, bọn họ sẽ ở thế bất lợi. Chúng tôi có vị trí cao nhất. Phần lực lượng còn lại của tôi - toán quân trước đây của Pax và toán của Nyla - canh giữ tòa pháo đài lộng lẫy và các Giám Thị. Các nô lệ cũng ở đó. Tôi ước gì Pax đang ở bên cạnh tôi. Tôi luôn cảm thấy an toàn hơn dưới cái bóng của anh ta.

Tôi đã cử Nyla, Milia cùng mười hai người khác mặc Áo Khoác Tầng Hình đi thám sát các rặng núi để nắm tình hình của Chó Rừng. Ai dám chắc Ngựa Hoang đã cung cấp những tin tức gì cho anh trai mình? Hẳn sẽ biết những điểm yếu của chúng tôi, cách bố trí của chúng tôi, vì thế tôi đảo lộn mọi thứ hết mức có thể. Tất cả những gì Ngựa Hoang biết sẽ trở nên vô ích. Thay đổi hệ thống. Tôi tự hỏi liệu tôi có thể đánh cô cũng không chút nương tay như tôi đã làm với Fitchner hay không. Cô gái từng ngân nga bài hát của Eo? Không. Trong tim mình tôi vẫn là Đỏ.

“Tôi ghét cái phần đáng tởm này,” Tactus thở dài. Anh ta cúi thân hình dẻo dai của mình nhô ra trước tôi để nhìn xuống qua rìa tòa núi đang bồng bênh lơ lửng. “Chờ đợi. Khi thật. Chúng ta cần vài thiết bị quang học.”

“Cái gì?”

“*Thiết bị quang học!*”

Thính lực của tôi lúc được lúc không. Màng nhĩ ù đặc là thứ thật tệ hại.

Anh ta nói điều gì đó về Ngựa Hoang và chuyện bắt đầu bằng việc chặt hai ngón tay cái của cô. Tôi không nghe được phần lớn những lời đó. Và có lẽ cũng không muốn nghe; anh ta là loại người có thể moi ruột người khác làm dây buộc tóc. “Nhìn kìa!” Rồi chúng tôi thấy một cái bóng màu Hoàng Kim bay xuyên qua một đám mây. Ba cái bóng nữa theo sau. Nyla... Milia... Ngựa Hoang... và thứ gì đó nữa.

“Đợi đã!” tôi gọi Sevro và Những Kẻ Gào Rú của cậu ta. Họ nhắc lại lệnh khi Ngựa Hoang tới gần, mang theo thứ gì đó lạ lùng.

“Chào, Thần Chết,” Ngựa Hoang gọi tôi. Tôi đợi cô hạ cánh. Đôi ủng cô đi nhanh chóng đưa cô hạ xuống.

“Chào, Ngựa Hoang.”

“Milia nói anh đã đoán ra.” Cô nhìn quanh với một nụ cười lạ lùng. “Vậy mọi thứ này hẳn là dành cho em phải không?”

“Tất nhiên.” Tôi lúng túng. “Tôi đã nghĩ có thể sẽ có một trận ẩu đả giữa Augustus và Andromedus.”

“Lần này sẽ không có cuộc ẩu đả nào cả. Em mang về cho anh một món quà. Cho phép em giới thiệu anh trai em, Adrius au Augustus, Chó Rừng của các rặng núi, và gia huy của anh ta. Còn anh ta” - cô nhìn tôi với nụ cười nặng nề khi hiểu ra tôi đã nghĩ cô phản bội tôi - “*đã bị tước vũ khí.*”

Cô thả Chó Rừng xuống đất, bị trói, bịt miệng và lột trần.

“Cứ việc nhai nghiền hai hòn bi của tôi đi,” Tactus rít lên.

Tôi đã thắng.

Ngựa Hoang đứng cạnh tôi trong khi những chiếc tàu đổ bộ bay tới Olympus. Cô bảo tôi đừng cảm thấy tội lỗi vì đã nghi ngờ lòng trung thành của cô. Đáng ra cô nên nói cho tôi biết các mối quan hệ gia đình mình, dù cô không coi Chó Rừng là anh trai. Về mặt tinh thần thì không. Người anh

tra thực sự của cô, người anh lớn tuổi hơn, đã bị một trong các anh trai của Cassius, một gã thô bạo tên Kamus, giết chết. Augustus và Bellona. Món nợ máu giữa hai gia đình bắt rễ rất sâu, và tôi cảm thấy dòng chảy của nó đang thúc vào chân tôi.

Thế nhưng vẫn còn đó câu hỏi, liệu Ngựa Hoang có phải là con gái của bố cô hay không? Hay cô là cô gái đã ngân nga bài hát của Eo? Tôi nghĩ tôi biết câu trả lời. Cô là những gì các Hoàng Kim có thể trở thành, nên trở thành. Thế nhưng bố và anh trai cô lại là những gì các Hoàng Kim đang là. Eo chẳng bao giờ có thể đoán được thực tế lại phức tạp đến thế. Có sự tốt đẹp trong các Hoàng Kim, vì về nhiều mặt, họ là những gì tốt nhất nhân loại có thể đạt tới. Song họ cũng là những gì tồi tệ nhất. Điều đó sẽ tác động ra sao tới giấc mơ của em? Chỉ thời gian mới có thể trả lời.

Các trợ thủ đứng quanh tôi - Ngựa Hoang, Nyla, Milia, Tactus, Sevro, thậm chí cả Roque và Quinn. Chúng tôi dành lại một chỗ cho Pax và Lea. Đội quân của tôi đứng kế bên họ. Không cần thiết phải làm các học viên Nhà Pluto thấy nhục nhã. Tôi muốn làm thế. Nhưng tôi không làm. Họ được phân tán vào sáu đơn vị của tôi. Chúng tôi đứng đợi trên một khoảng sân rộng đối diện với bãi đáp. Hôm nay là một ngày mùa xuân, vì thế tuyết tan rất nhanh.

Sevro ở cạnh tôi. Tôi nhìn thấy một chút thay đổi rất nhỏ trong mắt cậu ta khi cậu ta nhìn tôi. Cuộc trò chuyện giữa hai chúng tôi khi cậu ta kết thúc việc biên tập lại các đoạn băng ghi tin hiệu rất ngắn và đáng sợ. Nó vẫn còn văng vẳng trong tai tôi.

“Phần tiếng trong cơn bão rất nhiều,” cậu ta nói. “Không thể luận ra nổi những lời cuối cùng cậu nói với Apollo. Thế nên tôi đã xóa chúng.”

Một trong những lời cuối cùng của tôi là *chết tiệt*.

Sevro biết những gì? Cậu ta nghĩ cậu ta biết những gì? Việc cậu ta xóa đoạn âm thanh đó có nghĩa cậu ta nghĩ nó đủ quan trọng để che giấu đi.

Đại Thống Đốc Augustus, Thống Soái Bellona, Thống Soái Adriatus và một đoàn các quan chức cấp cao, tổng cộng gồm hai trăm người đi xuống từ các phi thuyền, mỗi người có một đội tùy tùng đi theo. Viên Giám Đốc quan sát chúng tôi và bật cười trước tình trạng của các Giám Thị. Tôi vẫn

để bọn họ bị trói và bịt miệng. Không có sự thương hại ở đây. Mọi lo lắng của tôi về Sự trừng phạt đều tan biến. Chỉ Fitchner đứng đó, không bị trói. Nếu có giải thưởng nào dành cho các Giám Thị, ông ta sẽ giành được nó. Đến lúc này, hẳn họ đã xem qua các đoạn phim nổi ghi lại diễn biến thực tế. Sevro đã đảm bảo để các đoạn phim này đạt yêu cầu. Cậu ta biết rõ câu chuyện tôi muốn được kể lại. Tôi chỉ phải chỉnh sửa một chút.

Giám Đốc Clintus là một phụ nữ bé nhỏ với khuôn mặt khắc nghiệt như một đỉnh núi. Bà ta cố pha trò về việc đây là lần đầu tiên họ có buổi lễ diễn ra tại một nơi cao thế này. Nhưng bà ta thực sự nghĩ đây sẽ là lần cuối cùng. Đây không phải là cách trò chơi được dự kiến diễn ra, song nó đã thể hiện sự sáng tạo và khôn ngoan của tôi. Bà ta có vẻ rất có cảm tình với tôi và trù mến gọi tôi là “Thần Chết.” Trên thực tế, có vẻ tất cả họ đều rất có cảm tình với tôi. Mặc dù tôi biết chắc vài người đang cảnh giác. Những kẻ cầm quyền có xu hướng không ưa những ai phá vỡ các quy tắc.

“Những Người Tuyển Lựa của tất cả các Nhà đều đang lớn tiếng tranh giành quyền tuyển mộ cậu, chàng trai. Cậu sẽ có một lựa chọn, dù Mars đưa ra lời đề nghị đầu tiên. Tất cả phụ thuộc vào cậu. Quá nhiều lựa chọn cho Thần Chết!” Clintus cười khúc khích.

Bellona và Augustus, những kẻ thù không đội trời chung, đều quan sát tôi như một con rắn nhìn mồi. Tôi đã giết con trai của một người, và hạ nhục con trai của người còn lại. Tôi tin chắc chuyện này có thể trở nên khó xử.

Có một buổi lễ nhỏ. Những người phục vụ đi qua đi lại. Đây chỉ là thủ tục. Buổi lễ thực sự sẽ diễn ra tại Agea, sẽ có một lễ hội lớn, một bữa tiệc với pháo hoa rực sáng bầu trời, và Hội Chủ sẽ hiện diện qua Màn Hình Nổi. Rồi sẽ có cả lễ hiến rượu, các vũ công, các tay đua, những người nuốt lửa, các nô lệ mua vui, những người được tạo tác, các loại chất kích thích, các Chính Khách, hay ít nhất đó cũng là những gì Ngựa Hoang đã nói với tôi. Thật lạ khi nghĩ rằng những người khác quan tâm tới những gì diễn ra với chúng tôi ở đây, thật lạ khi nghĩ rằng có quá nhiều Hoàng Kim là những tạo vật nhạt nhẽo. Họ chẳng biết gì về những việc phải trải qua để giành được dấu hiệu của một Sẹo Vô Song. Phải đánh chết một cậu nhóc trong căn

phòng đá lạnh lẽo. Nhưng họ sẽ chào mừng chúng tôi. Trong giây lát, tôi quên mất chúng tôi đang chiến đấu vì ai. Tôi quên mất đây là một chủng tộc chiến đấu điên cuồng để giành lấy những thứ phù phiếm vì nó ưa thích những điều đó. Tôi không hiểu nổi động lực ấy. Tôi hiểu Học Viện. Tôi hiểu chiến tranh. Nhưng tôi không hiểu những gì sắp diễn ra tại Agea, hay những gì sẽ tới sau đó. Có lẽ vì tôi giống những Hoàng Kim sắt hơn. Những người xuất sắc nhất trong hàng ngũ Sẹo Vô Song, những người giống như các Tiên Bối. Những người dùng vũ khí hạt nhân hủy diệt cả hành tinh đã dám chống lại quyền thống trị của họ. Tôi đã trở thành một tạo vật như thế đấy.

Khi đã xong tất cả những gì cần nói và làm, Giám Đốc Clintus gắn một phù hiệu cho tôi. Bà ta nháy mắt và vỗ vào vai tôi. Sau đó chúng tôi giải tán. Chỉ có vậy. Trò chơi đã kết thúc và chúng tôi được cho biết các tàu đổ bộ sẽ đưa chúng tôi về nhà, nơi các bậc phụ huynh đang đợi để thể hiện sự tán thưởng hay thất vọng với những đứa con trai và con gái của họ. Chỉ vậy thôi. Cho tới lúc đó, chúng tôi vẫn vờ đi đi lại lại, cảm thấy thật ngớ ngẩn vì tất cả những bộ áo giáp chúng tôi đã gom lại, tất cả những vũ khí chúng tôi có giờ đây bỗng chẳng còn mấy ý nghĩa nữa. Tôi nhìn xuống Lưỡi Hái của mình và tự nhủ nó vừa trở thành một thứ vô dụng biết chừng nào. Như thế đáng lẽ chúng tôi phải chúc mừng lẫn nhau, hò reo hay làm gì đó. Nhưng chỉ có sự im lặng. Một sự im lặng trống rỗng cho cả kẻ thắng lẫn người thua.

Tôi cảm thấy trống rỗng.

Giờ đây tôi sẽ làm gì? Lúc trước luôn có một nỗi sợ, một mối bận tâm, luôn có một lý do để tích trữ vũ khí và lương thực, luôn có một cuộc tìm kiếm hay một thử thách. Giờ thì chẳng còn gì cả. Chỉ có gió thổi qua trên chiến địa của chúng tôi. Một chiến địa trống rỗng chỉ còn lại dư âm của những gì đã mất, đã học được. Bạn bè. Bài học. Chẳng mấy chốc nữa tất cả sẽ trở thành ký ức. Tôi có cảm giác như một người mình yêu đã chết. Tôi muốn khóc. Cảm thấy trống trải. Chông chênh. Tôi nhìn Ngựa Hoang. Liệu cô có còn tiếp tục quan tâm đến tôi không? Thế rồi Đại Thống Đốc đột

nhiên nắm lấy khuỷu tay tôi và kéo tôi tách ra khỏi những học viên trẻ tuổi đang thần thờ khác.

“Ta là một người bận rộn, *Thần Chết*,” hắn nói, nhắc tới biệt danh đó một cách giễu cợt “Thế nên ta sẽ thẳng thắn. Cậu đã gây ra những rắc rối cho cuộc sống của ta.”

Việc hắn chạm vào tôi làm tôi muốn hét lên. Đôi môi mỏng của hắn chẳng có chút cảm xúc nào. Mũi hắn thẳng tắp. Đôi mắt hắn đầy ngạo mạn, có màu của một Mặt Trời đang tắt dần. Thật vô song. Thế nhưng hắn không hề đẹp. Khuôn mặt hắn như tạc bằng đá granit. Hai má hõm sâu. Làn da cứng cõi, nam tính, không bóng bẩy như những gã ngốc trên MHN hay đám Phàm Phu lang thang quanh những hộp đêm. Hắn tỏa ra sức mạnh, hệt như đám Hồng tỏa ra mùi nước hoa. Tôi muốn làm cho khuôn mặt của hắn trông như một đồng hoang tàn nát vụn.

“Đúng vậy,” là tất cả những lời tôi nói.

Hắn không nhếch mép cười khẩy hay mím cười. “Vợ ta là một kẻ ăn xin. Bà ấy khẩn nài ta giúp con trai bà ấy thắng cuộc.”

“Đợi đã. Cậu ta được trợ giúp sao?” tôi hỏi.

Khuôn miệng hắn biến thành một nụ cười nhẹ nhàng. Kiểu cười đơn thuần vì thích thú. “Ta đoán cậu sẽ không chia sẻ sự can thiệp của ta với người khác.”

Tôi muốn nghiền nát hắn. Sau tất cả những gì đã xảy ra, hắn trông đợi sự hợp tác của tôi, như thể đó là một thứ đương nhiên hắn có quyền. Như thể hắn có quyền buộc tôi giúp. Tôi siết chặt hai nắm tay lại. Vũ Công sẽ muốn tôi nói gì đây?

“Ngài sẽ ổn thôi,” tôi cố gắng lên tiếng. “Tôi không thể giúp gì cho ngài trong chuyện riêng, nhưng tôi sẽ không nói với ai rằng Chó Rừng nhận được sự giúp đỡ từ bố cậu ta.”

Hắn hếch cằm lên. “Đừng có gọi nó bằng biệt danh đó. Những người đàn ông Nhà Augustus là sư tử, không phải những kẻ ăn xác thối bị ruồi bâu.”

“Dù thế nào đi nữa, đáng lẽ ngài nên đặt cược cho Ngựa Hoang,” tôi nói, cố tình không dùng tên thật của cô.

“Đừng có nói với ta về gia đình ta, Darrow.” Hãn cúi nhìn xuống tôi. “Bây giờ, câu hỏi là cậu muốn bao nhiêu cho sự im lặng của mình. Ta không chấp nhận món quà nào. Không nợ bất cứ ai. Vì thế cậu sẽ được bù đắp với một điều kiện.”

“Tôi phải tránh xa con gái ngài?”

“Không.” Hãn cười sắc lạnh khiến tôi ngạc nhiên. “Chỉ những gia đình ngu ngốc mới lo lắng về huyết thống. Ta chẳng quan tâm tới sự thuần khiết của huyết thống hay tông môn. Đó là những thứ phù phiếm. Ta chỉ quan tâm tới sức mạnh. Tới việc một người có thể làm gì với những người đàn ông đàn bà khác. Và đó là thứ cậu có. Quyền lực. Sức mạnh.” Hãn cúi xuống gần hơn, và trong đôi mắt hãn tôi thấy Eo đang chết dần. “Ta có kẻ thù. Chúng mạnh. Chúng đông đảo.”

“Bọn họ là nhà Bellona.”

“Và những kẻ khác. Nhưng phải, Thống Soái Tiberius au Bellona có hơn năm mươi cháu gái và cháu trai. Y có chín đứa con. Gã Goliath đó, Kamus, là con cả. Cassius là đứa con cưng của y. Nòi giống của y mạnh mẽ. Nòi giống của ta... không được như vậy. Ta từng có một đứa con trai đáng giá bằng tất cả lũ con của Tiberius cộng lại. Song Kamus đã giết nó,” hãn im lặng trong khoảnh khắc. “Giờ ta có hai cháu gái. Một cháu trai. Một con trai. Một con gái. Tất cả chỉ có thế. Vì vậy ta tập hợp những người tập sự.

“Điều kiện của ta là thế này. Ta sẽ cho cậu bất cứ điều gì cậu muốn để đổi lấy sự im lặng của cậu. Ta sẽ mua cho cậu đám Hồng, Đá Nham Thạch, Xám, Lục. Ta sẽ tài trợ cho cậu đăng ký vào Viện Hàn Lâm, ở đó cậu sẽ được học cách điều khiển các chiến hạm để chinh phục các hành tinh. Ta sẽ cung cấp cho cậu nguồn tài chính và sự đỡ đầu cần thiết. Ta sẽ giới thiệu cậu với Hội Chủ. Ta sẽ làm tất cả những điều trên để đổi lấy sự im lặng của cậu nếu cậu trở thành một chiến binh của ta, một phụ tá, một thành viên trong nhà ta.”

Hãn đang đòi hỏi tôi phản bội cái tên của mình. Gạt gia đình của tôi sang một bên vì gia đình hãn. Gia đình của tôi là một gia đình hư cấu, Andromedus, một gia đình được tạo ra để lừa gạt, thế nhưng đâu đó trong tôi vẫn nhói đau.

Tôi đã biết điều này sẽ tới. Song tôi không biết phải nói gì. “Một trong số các chiến binh của con trai ngài có thể sẽ nói gì đó về sự can thiệp của ngài, thưa ngài.”

Hắn khịt mũi. “Ta lo ngại các trợ thủ của cậu hơn.”

Tôi bật cười. “Rất ít người trong đội quân của tôi biết sự thật. Và những người biết sẽ không nói một lời.”

“Thật quá nhiều niềm tin.”

“Tôi là Đại Thủ Lĩnh của họ.” tôi nói thật đơn giản.

“Cậu nghiêm túc đấy chứ?” hắn hỏi với vẻ bối rối như thể tôi đã hiểu lầm một điều cũng cơ bản như trọng lực. “Chàng trai, sự trung thành sẽ sụp đổ ngay khi chúng ta bước lên con tàu kia. Một số bạn bè của cậu sẽ bị các lãnh chúa trên các vệ tinh lôi kéo. Những người khác sẽ đi tới chỗ các Thống Đốc trên các hành tinh Khí Không Lồ. Thậm chí một vài người sẽ tới Mặt Trăng. Họ sẽ nhớ về cậu như một huyền thoại thời tuổi trẻ của họ, nhưng chỉ vậy thôi. Và huyền thoại đó sẽ không tạo nên sự trung thành nào cả. Ta từng đứng ở nơi cậu đang đứng. Ta đã thắng trong năm của mình, nhưng lòng trung thành không được tạo ra ở đây. Đó là cách mọi thứ diễn ra.”

“Đó là cách chúng từng diễn ra,” tôi xãng giọng nói khiến hắn ngỡ ngàng. Nhưng tôi tin những gì mình nói. “Tôi là một người khác. Tôi trả tự do cho những người bị bắt làm nô lệ và để những người bị thương tự chăm sóc cho bản thân họ. Tôi cho họ một thứ mà thế hệ đi trước các ngài không thể hiểu được.”

Hắn cười khẩy, khiến tôi khó chịu. “Đó là vấn đề với tuổi trẻ, Darrow. Cậu quên mất rằng mỗi thế hệ đều từng nghĩ như vậy.”

“Nhưng với thế hệ của tôi điều đó là đúng.” Cho dù hắn có tự tin đến thế nào đi nữa, tôi cũng đúng. Hắn đã sai. Tôi là tia lửa sẽ làm các thế giới bùng cháy. Tôi là lưỡi búa sẽ chặt đứt xiềng xích.

“Ngôi trường này không phải là đời thực,” hắn lên lớp tôi. “Nó không phải là cuộc sống. Ở đây các cậu là vua. Ngoài đời, không có ông vua nào hết. Có rất nhiều kẻ có thể là vua. Nhưng các Sọ Vô Song chúng ta quật ngã họ xuống. Nhiều kẻ trước cậu đã thắng trò chơi này. Và nhiều trong số

những kẻ đó giờ đang thành công bên ngoài ngôi trường này. Vì vậy đừng có hành động như thế khi tốt nghiệp cậu sẽ là vua, như thế cậu sẽ có những thần tử trung thành - cậu sẽ không có những thứ đó. Cậu sẽ cần ta. Cậu sẽ cần một nền tảng, một người hỗ trợ giúp cậu vươn lên. Với cậu sẽ không thể có ai tốt hơn ta.”

Cái tôi sẽ phải phản bội không phải gia đình tôi, mà là đồng bào tôi. Ngôi trường là một chuyện, nhưng bước đi dưới cánh con rồng này... để hấn giữ tôi sát bên mình, ngồi trong nhung lụa giữa lúc đồng bào tôi phải đổ mồ hôi, chết dần mòn, đói lả và bị thiêu đốt... một ý nghĩ đủ để xé toạc trái tim tôi.

Cả hai đứa con Hoàng Kim của hấn đang theo dõi chúng tôi. Cassius và bố anh ta cũng vậy sau khi họ đã ôm hôn nhau. Có những giọt nước mắt dành cho Julian. Tôi ước gì tôi đang ở bên gia đình mình thay vì ở đây. Tôi ước gì tôi có thể cảm thấy bàn tay của Kieran đặt lên vai tôi, cảm thấy bàn tay của Leanna nắm lấy tay tôi trong lúc chúng tôi nhìn mẹ dọn bữa tối ra trước mặt mấy anh em. Đó là một gia đình. Là tình yêu. Những kẻ này chỉ biết tới vinh quang, chiến thắng và niềm kiêu hãnh gia tộc, thế nhưng họ chẳng biết gì về tình yêu. Chẳng biết gì về gia đình. Đây là những gia đình giả hiệu. Bọn họ chỉ là những đội. Những đội đang chơi trò chơi của lòng kiêu hãnh. Đại Thống Đốc thậm chí còn chẳng chào các con của hấn. Gã đàn ông xấu xa này bận tâm tới việc nói chuyện với tôi hơn.

“Thật buồn cười,” tôi nói.

“Buồn cười ư?” hấn hỏi đầy hăm dọa.

Tôi bịa ra một điều gì đó. “Thật buồn cười khi một lời nói duy nhất có thể thay đổi mọi thứ trong cuộc đời ta.”

“Nó không hề buồn cười. Thép là quyền lực. Tiền là quyền lực. Nhưng trong tất cả mọi điều trên mọi thế giới, lời nói là quyền lực.”

Tôi nhìn hấn trong giây lát. Lời nói là thứ vũ khí còn mạnh hơn cả những gì hấn biết. Và những bài hát còn mạnh hơn nữa. Những lời nói làm thức tỉnh tâm trí. Giai điệu đánh thức trái tim. Tôi xuất thân từ một cộng đồng của các bài ca và vũ điệu. Tôi không cần hấn cho tôi biết quyền lực của lời nói. Nhưng dẫu sao tôi vẫn mỉm cười.

“Câu trả lời của cậu là gì? Có hay không? Ta sẽ không hỏi lại lần nữa.”

Tôi liếc nhìn hàng chục Sẹo Vô Song đang chờ để trao đổi vài lời với tôi, hẳn để đề nghị đỡ đầu hay nhận tôi làm tập sự. Ông già Lom au Arcos đang ở kia. Tôi nhận ra ông ta ngay cả khi không có chiếc mặt nạ Người Tuyển Lựa. Hiệp Sĩ Cuồng Nộ. Người đã gửi cho tôi mặt dây chuyền có hình Pegasus và chiếc nhẫn của Vũ Công. Một người có danh dự hoàn hảo và Thủ Lĩnh của thế lực mạnh thứ ba trên Sao Hỏa. Một người tôi có thể học hỏi.

“Cậu sẽ vươn lên cùng ta chứ?”

Tôi nhìn lên cần cổ của Đại Thống Đốc. Nhịp tim của hắn đập thật mạnh. Tôi hình dung ra Lễ Tiên Biệt khi Eo chết. Nhưng khi tôi treo cổ hắn, hắn sẽ không nhận được bài hát của chúng tôi. Cuộc đời hắn sẽ không còn tiếng vọng. Nó sẽ chỉ đơn giản là chấm dứt.

“Tôi nghĩ, thưa ngài, điều này sẽ mang đến cho tôi những cơ hội thú vị.” Tôi ngược lên nhìn vào mắt hắn, hy vọng hắn hiểu nhầm sự cuồng nộ trong mắt tôi là tâm trạng phấn khích.

“Cậu biết lời tuyên thệ chứ?” hắn hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“VẬY CẬU PHẢI NÓI CHÚNG. TẠI ĐÂY. BÂY GIỜ. ĐỂ TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI NÀY CÓ THỂ CHỨNG KIẾN TA ĐÃ THU NHẬN HỌC VIÊN XUẤT SẮC NHẤT TRƯỜNG.”

Sự kiêu hãnh của hắn hiện rõ mồn một. Tôi nghiêng chặt răng và thuyết phục bản thân rằng đây là con đường đúng đắn. Với hắn, tôi sẽ vươn lên. Tôi sẽ gia nhập Viện Hàn lâm. Tôi sẽ học cách chỉ huy các hạm đội. Tôi sẽ chiến thắng. Tôi sẽ mài sắc bản thân mình thành một thanh kiếm. Tôi sẽ đánh cược tâm hồn mình. Tôi sẽ lao xuống địa ngục với hy vọng một ngày kia vươn tới tự do. Tôi sẽ hy sinh. Và tôi sẽ nuôi dưỡng huyền thoại về mình, lan rộng nó trong các dân tộc trên mọi thế giới cho tới khi tôi đủ khả năng chỉ huy các đạo quân sẽ bẻ gãy xiềng xích của ách áp bức, vì tôi không đơn thuần là một gián điệp của Những Đứa Con Trai Của Ares. Tôi không chỉ đơn thuần là một chiến thuật hay công cụ trong các mưu đồ của Ares. Tôi là hy vọng của đồng bào mình. Của mọi dân tộc đang bị áp bức.

Vậy nên tôi quỳ gối trước mặt hắn, theo đúng cách của họ. Và cũng theo cách của họ, hắn áp hai bàn tay lên đầu tôi. Những lời nói phát ra từ miệng tôi, âm vang của chúng cửa vào tai tôi như những mảnh thủy tinh vỡ.

“Tôi sẽ từ bỏ cha của mình. Tôi sẽ từ bỏ họ của mình. Tôi sẽ là thanh kiếm của ngài. Nero au Augustus, tôi sẽ biến vinh quang của ngài thành mục đích sống của mình.”

Những người chứng kiến thảng thốt kinh ngạc trước lời tuyên bố bất ngờ. Những người khác thầm rủa sự vô lối, táo tợn của Augustus. Chẳng lẽ ông ta không có chút ý thức nào về khuôn phép? Chủ nhân của tôi hôn lên đỉnh đầu tôi và thì thầm những lời đón nhận, còn tôi cố hết sức để che giấu cơn cuồng nộ đã biến tôi thành một tạo vật sắc bén hơn Đỏ. Cứng rắn hơn Hoàng Kim.

“Darrow, chiến binh của Nhà Augustus. Hãy vươn lên, các bốn phận đang chờ người đảm trách. Hãy vươn lên, các danh phận đang chờ người giành lấy. Hãy vươn lên vì vinh quang, vì quyền lực, vì chinh phục và thống trị những kẻ kém cõi hơn. Hãy vươn lên, con trai ta. Hãy vươn lên,”

[1] Màn Hình Nổi.

[2] Thánh Lazarus, người được Chúa Jesus hồi sinh bốn ngày sau khi chết.

[3] Cũng có nghĩa là Sao Hỏa.

[4] Các loại chất lỏng dễ bắt cháy được sử dụng trong chiến tranh, thường là xăng được làm đông đặc.

[5] Adonis là chàng trai trần thế đẹp đến nỗi các vị thần trên đỉnh Olympus phải ghen tị và khiến thần Aphrodite (tức Venus) say đắm.

[6] Nguyên bản tiếng Anh: “Roque a rogue”, Darrow chơi chữ với tên của Roque.

[7] Nguyên gốc tiếng Latin, nghĩa là: “Có qua có lại”.

Table of Contents

PHẦN MỘT

1

2

3

4

5

6

PHẦN HAI

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

PHẦN BA

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

PHẦN BỐN

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44